

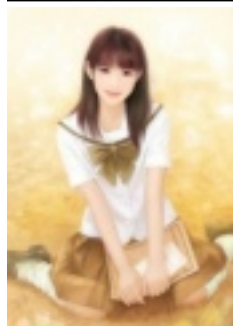
Nguyễn Vì Anh

Contents

Nguyễn Vì Anh	2
1. Chương 1: Nam Sinh Lưu Manh	2
2. Chương 2: Sáu Ngủ Nửu Nửu	6
3. Chương 3: Sóng Gió Ngày Tổng Vệ Sinh	10
4. Chương 4: Mĩ Nhân Xúng Anh Hùng	14
5. Chương 5: Em Gái Của Đại Ca Xã Hội Đen?	17
6. Chương 6: Lần Tập Xe Đáng Nhớ	22
7. Chương 7: 29 Điểm	27
8. Chương 8: Thầy Giáo Tôi Là Lão Đại	31
9. Chương 9: Bức Thư Tình Bị Ép Gửi Trả Lại	34
10. Chương 10: Gặp Phiền Phức Ở Bar	37
11. Chương 11: Kẻ Thị Huyết Cường Ngạo	40
12. Chương 12: Sự Kiện Xuất Phát Từ Một Cái Tát	43
13. Chương 13: Giáo Sư Đàm	48
14. Chương 14: Mùa Xuân Đến, Hoa Nở Rồi	54
15. Chương 15: Lãng Mạn Với Giàn Nho	58
16. Chương 16: Bùa Hộ Mệnh Thập Tự Giá	61
17. Chương 17: Ngàn Cân Treo Sợi Tóc	67
18. Chương 18: Kẻ Bị Tình Nghi Được Phóng Thích	72
19. Chương 19: Trận Bóng Rổ Hỗn Loạn Bất Phán Nam Nữ	76
20. Chương 20: Bắt Cá Hai Tay	79
21. Chương 21: Tiểu Nữ Sinh Lòng Dạ Hẹp Hòi	83
22. Chương 22: Tiệc Rượu Sinh Nhật	88
23. Chương 23: Di Chứng Của Say Rượu	93
24. Chương 24: Tiểu Biệt Mùa Đông	97
25. Chương 25: Ai Cũng Sẽ Phải Trưởng Thành	102
26. Chương 26: Bầu Trời Sao Trong Đêm	107
27. Chương 27: Chôn Sâu Trong Lòng	111
28. Chương 28: Hồ Hán Tam Trở Về!	114
29. Chương 29: Gặp Lại	118
30. Chương 30: Gặp Phải Kẻ Bất Cốc?	122
31. Chương 31: Vương Đẩu Vương	126
32. Chương 32: Tiến Sĩ Vs Lưu Manh	130
33. Chương 33: Gặp Nhau Không Bằng Nhưng Nhớ	135
34. Chương 34: Nhật Ký Xem Mất	140
35. Chương 35: Khắp Nơi Đều Là Cục Phẩm	145
36. Chương 36: Đêm U Ám	151
37. Chương 37: Phép Khích Tướng Của Đinh Nhất Nhất	155
38. Chương 38: Sống Không Diên, Không Thành Ma	159
39. Chương 39: Những Đóa Hoa Đã Từng Nở	164
40. Chương 40: Nỗi Kinh Hồn Ở Bệnh Viện	168
41. Chương 41: Coi Như Làn Gió Nhẹ Khẽ Thổi Qua	173

42. Chương 42: Đồng Hồ Quả Lắc Bất Động	178
43. Chương 43: Thiên Sứ Trở Về	182
44. Chương 44: Thì Ra Là Thiên Sứ Uống Say Rồi	188
45. Chương 45: Tiểu Sinh Mệnh Chào Đời	194
46. Chương 46: Định Nghĩa Tình Yêu	199
47. Chương 47: Đêm Say Mê	203
48. Chương 48: Điệu Valse Lúc Ban Sớm	209
49. Chương 49: Chuyện Tình Này Đáng Đợi	214
50. Chương 50: Khi Mỹ Nữ Gặp Gỡ Dã Thú	219
51. Chương 51: Giai Điệu Sống Chung	224
52. Chương 52: Yêu Một Người Phải Cần Lý Do Sao?	231
53. Chương 53: Nước Mắt Của Ai Đang Bay	236
54. Chương 54: Nhân Danh Tình Yêu	241
55. Chương 55: Sét Đánh ! Đổ Mưa !	247
56. Chương 56: Phiên Ngoại : Dòng Chảy Tình Yêu Màn 1	253
57. Chương 57: Phiên Ngoại : Dòng Chảy Tình Yêu Màn 2	258
58. Chương 58: Phiên Ngoại Màn 5: Nợ	261
59. Chương 59: Phiên Ngoại: Dòng Chảy Tình Yêu Màn 3	269

Nguyễn Vì Anh

Giới thiệu

Cô gái đó Nguyễn Vì Anh mà có thể làm tất cả, mọi người nghĩ đó không phải là tình yêu vì hai ngư

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyen-vi-anh>

1. Chương 1: Nam Sinh Lưu Mạnh

Tiết tự học cuối cùng, thầy giáo của lớp số 4 sơ trung [1] đột ngột tuyên bố làm bài kiểm tra, nói cho lịch sự là kiểm tra sau kì nghỉ hè.

[1]Tương đương lớp 8D ở Việt Nam

Trong phòng học lập tức nháo nhào lên:

- Ái, làm quái gì vậy.
- Quên hết rồi còn đâu!
- Cũng phải thông báo trước một tiếng chứ?
- . . . . .

“Im lặng”. Hai tay thầy giáo theo thói quen đập xuống trong không khí, bắt đầu phát bài thi.

Thẩm Tư Kỳ và Tạ Thần ngồi cùng bàn ngây ngốc nhìn chăm chăm vào bài thi mất ba giây, lại liếc nhìn nhau, đồng loạt phát ra tiếng bi thương. Thẩm kịch nhân gian, cư nhiên toàn bộ đều là hệ phương trình hai ẩn số khiến người ta phát điên lên!

Bốn mươi lăm phút sau bài trắc nghiệm xong xuôi, ánh mắt lợi hại của thầy giáo nhìn quét toàn học sinh trong lớp: “Thật ra, thầy đều biết, bạn học nào là tự mình nghiêm túc chăm chỉ làm bài tập nghỉ hè, bạn nào là đi sao chép lại của người khác. Các em à, các em cũng không còn nhỏ nữa rồi, hẳn là hiểu được đạo lý đúng không, học tập là chuyện của chính mình...”

“...nên tự mình phụ trách, nên vì tương lai của chính mình mà phụ trách, ứng phó cho có lệ với thầy là vô dụng!” Thẩm Tư Kỳ rung đùi đắc ý dùng khẩu hình phát âm bắt chước giọng thầy.

Tạ Thần che miệng cười trộm, thực chuẩn, một chữ cũng không thiếu. . . . .

“Thầy thấy còn không ít bạn học vẫn chưa nhận rõ tình trạng của mình”, gõ hai tiếng lên bục giảng, thầy giáo lạnh lùng liếc qua liếc lại, “bài thi cuối kì của học kỳ trước được bao nhiêu điểm, thầy ngược lại rất muốn biết trải qua kì nghỉ hè, là nâng cao được điểm số hay vẫn giữ nguyên điểm số cũ”.

“Nữ Nữ ơi. . . .”. Bàn sau đá ghế, âm thanh kì cục nhỏ giọng kêu.

Thẩm Tư Kỳ quay đầu cười:

- Trên đùi hết sọc rồi hả?

Thành công làm cho tên nhóc có bài kiểm tra môn Anh văn đội sổ ở học kỳ trước phải câm miệng. Đúng là thần kỳ, viết có 26 chữ cái thế mà chỉ được 3 điểm, đầu giờ điểm môn toán học của cô cũng lên được hai con số: 23.

Bài thi còn chưa sửa xong, sớm đã có bạn học gấp gấp xách túi xách lên đi ra ngoài lớp, thầy giáo nói với theo: “Em kia, chữ viết ra thành cái dạng này nhìn không rõ ràng! Em kia, mấy câu hỏi đằng sau sao lại bỏ trống hết thế. . . . .”

“Còn trẻ mà sao lại giống một ông già thế chứ...”. Ngữ khí của Tạ Thần tiếc hận.

“Đúng vậy, chỉ biết nói tở”, Tư Kỳ nín chặt quai đeo cặp sách oán trách, “Tở cũng đâu phải là xếp thứ bét”.

“Không phải cậu thì là ai”

“Trương Hoa đó, 14 điểm, tở còn hơn cậu ấy 9 điểm nha.”

“Trương Hoa không phải là học sinh lưu ban sao?”, Tạ Thần thương hại nhắc nhở, “Đứng thứ nhất từ dưới lên vẫn là cậu.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức chảy dài thật dài. Quay đầu nhìn thấy thầy giáo đang ôm chồng bài thi đi về hướng ký túc xá, cô quay đầu lại cảm giận than thở:

- Đại quần cộc!

Tạ Thần phốc một tiếng, hai nữ sinh cười lăn cười lộn.

Năm ngoái vừa mới vào trường trung học Danh Dương, nhìn thấy vị thầy giáo dạy môn toán học này, chỉ cảm thấy trước mắt sáng rực rỡ, tuổi trẻ đẹp trai, nụ cười như ánh mặt trời, so với mấy vị thầy giáo lứa tuổi trung niên nghiêm khắc ít nói của những môn khác kia hình thành nên một sự so sánh rõ ràng. Không ngờ ba tuần lễ sau, đột nhiên có một buổi xế chiều nào đó anh đẹp trai mặc một chiếc quần đùi hoa lá cành mà người ta hay mặc lúc đi biển, trên chân là đôi dép lê xỏ ngón, trong miệng ngậm một điều thuốc lệch một bên, tóc tai bù xù rối tung vừa đi vừa ngáp bước vào lớp, ngay lập tức bóp chết hoàn toàn chồi non vừa mới manh nha của đám học sinh nữ, từ đó về sau đối với tiết học của người này không hề cảm thấy hứng thú nữa. Thẩm Tư Kỳ còn phong ột biệt hiệu: Đại quần cộc.

Biệt hiệu lưu truyền rất rộng, đến nỗi toàn bộ học sinh trong trường đều học theo, chỉ vào người bạn gái mà thầy giáo dạy toán vừa tìm được nói: nhìn kia, bạn gái của Đại quần cộc – là Tiểu quần cộc!

Bên cạnh sư tử đá trước cổng trường có mấy người đang đứng, Tạ Thần chọc chọc vào Thẩm Tư Kỳ, hai mắt hiện ra trái tim:

- A a a, Thượng Quan Cẩm Ngôn a a. . . . .

Nổi danh vạn người mê. . . . .

“Để tớ giới thiệu với cậu.” Tư Kỳ dắt cô bạn đi về phía bên ấy.

Cô nhóc sợ tới mức nhắm thẳng phía sau trốn: “Không thể được, anh ấy không quen tớ. . . . .”

Mắt Đinh Nhất Nhất thật tinh, từ rất xa đã nhìn thấy bọn họ, hai tay khép tại bên miệng lớn tiếng thét to kêu hai cô đi qua. “Đến rồi hả!” Vẫy tay với cô nhóc.

Tư Kỳ lôi kéo Tạ Thần tiếp tục khuyên nhủ: “Đi thôi, giới thiệu rồi không phải sẽ quen biết sao!”

Nữ sinh nhỏ suy cho cùng là da mặt mỏng, đối với đối tượng mình thầm mến chỉ dám đứng ở phía xa liếc trộm vài cái, ngại ngừng nửa ngày bỏ lại một câu:

- Mẹ đang chờ tớ ở nhà. Đổ mặt chạy nhanh như chớp.

Lá gan quá bé đi, nếu là cô khẳng định sẽ tự nhiên bày tỏ với người kia rằng tớ thích cậu. Tư Kỳ hướng về bóng lưng của cô bạn lẻ lữ, chạy đến cổng trường: “Đi đâu thế?”

“Đi ra ngoài ăn cơm. Tớ mời”, Trịnh Gia Vũ hào khí vỗ ngực, “Cậu nói đi đâu thì sẽ đi chỗ đó.”

“Tớ muốn đi Ngọc Lâm Đông, cậu có tiền không?” Nhất Nhất vạch trần hần.

Gia Vũ giận dữ, giơ tay lên búng một cái vào ót cô nhóc, ngay sau đó khăn trương chạy đi. Cô nhóc sao chịu nổi bị ức hiếp đuổi theo ngay để phản kích, vì thế hai người họ đang trình diễn phiên bản đấu võ thật.

Thượng Quan Cẩm Ngôn đối với khói thuốc súng trên chiến trường bên cạnh liên tục thở dài, khuyên cái này khuyên cái kia, nhất thời đã quên việc giới thiệu bạn nam sinh bên cạnh.

Ai vậy ta? Tư Kỳ liếc nghiêng vụng trộm đánh giá hần. Vóc người cao ráo, hình dáng ngũ quan rất xinh đẹp, con mắt sụp xuống lười biếng dựa vào bên cạnh sư tử đá, một tay đút vào túi quần jeans một tay nghịch bật lửa. Giống tên du côn, cô nhóc kết luận.

Phát hiện cô nhóc đang nhìn lén, nam sinh kia đứng thẳng lưng lên thì đụng phải ánh mắt bối rối đang thu hồi lại của cô.

“Nữ Nữ?”

“Anh là ai hả?” Cô trừng lớn mắt phô trương thanh thế.

“Bạn học mới của chúng tớ, lão đại!” Nhất Nhất siết chặt cổ Gia Vũ, cố tranh thủ lúc rảnh rỗi làm công tác giới thiệu, nói xong tiếp tục chiến đấu, thuận tiện dùng lời lẽ khiêu khích với tên trung lập đang khuyên can kia nữa.

Ai? Tư Kỳ liếc hần một cái, quyết định tiếp tục xem phim chiến tranh.

“. . . . . Đánh nha! Anh Cẩm Ngôn đừng kéo hần. . . . .”

Trước mắt tối sầm lại, một bóng dáng vọt đến trước mặt, lui về phía sau hai bước mới nhìn rõ chính là tên nam sinh lưu manh.

Hần bỗng nhiên giơ ngón trở ra ấn lên bên miệng cô, xoa bên trái ấn bên phải, lăm bầm lâu bầu: “Là thật.”

“Anh làm gì thế hả?” Cô nhóc phồng má trừng hần.

Hần thu tay lại hơi hơi nhếch miệng: “Không có.”

Người ngoài hành tinh nói ngôn ngữ ngoài hành tinh? Tư Kỳ nghe không hiểu, chạy đến bên người Cẩm Ngôn kéo cánh tay hần, “Anh Cẩm Ngôn, hần là ai thế?”

Người khuyên can bị khiêu khích choáng váng cả đầu, lúc này mới nhớ tới vẫn chưa làm công tác giới thiệu, quay đầu chỉ vào nam sinh đó: “Cậu ta tên. . . . .”

“Đàm Vi.” Chủ nhân của cái tên kia chủ động giới thiệu bản thân.

“Đây là Nữu Nữu nhà ta.” Nhất nhất không biết khi nào thì đã kết thúc trận chiến, võ bụi đất trên ống quần xuống đi tới.

Cô nhóc cải chính: “Thẩm Tư Kỳ.”

Kêu ai? Gia Vũ biểu cảm thật hoang mang, ánh mắt quét tới quét lui ở trên mặt hai nữ sinh.

“Cậu không biết Thẩm Tư Kỳ à?” Nhất Nhất chỉ tiếc rên sát không thành thếp cào hấn một cái.

Phản ứng kịp, hấn thuận tay phản đòn. “Gọi con bé là Nữu Nữu đi, chúng mình đều kêu như vậy. Từ nhỏ đã kêu như danh, tên sớm đã quên mất tiêu.”

Cẩn Ngôn hỏi Nữu Nữu: “Các em làm kiểm tra xong rồi hả?”

Vừa mới đến khối sơ trung nhìn thấy thầy giáo dạy môn toán bọn họ ôm một chồng bài thi đi tới văn phòng.

“Uhm, khai giảng ngày thứ ba liền làm kiểm tra đột xuất, thật không có nhân tính.”

“Ai nha, làm tệ lắm đúng không?” Nhất Nhất vẽ mặt từ bi, “Không hề gì, cửa nhà mình ngày ngày rộng mở, hoan nghênh cậu đến.”

Nữu Nữu trợn trắng mắt: “Cửa nhà Gia Vũ cũng luôn rộng mở đón cậu.”

Môn Anh văn của bạn học Đinh Nhất Nhất cực dở, một lần thi rớt đều trốn bên nhà hàng xóm.

Đấu khẩu không chưa đủ, hai tiểu nữ sinh vây quanh bồn hoa truy đuổi nhau, Nữu Nữu trốn được ở phía sau Cẩn Ngôn kêu gào, Nhất Nhất và Cẩn Ngôn từ nhỏ đã không cùng chiến tuyến, không dám tiến lên cướp người, chỉ có thể chống nạnh mỉa mai nói thầm: không tiền đồ, chỉ biết trốn. . . . .

“Đừng ầm ĩ nữa, đều đi về nhà tớ ăn cơm.” Cẩn Ngôn chỉ sợ các cô nhóc cãi lộn, gây gổ không dứt.

“Không đi.” Nhớ tới chocolate nhà hấn, Nhất Nhất nuốt nước miếng cái ực, nhưng vẫn mạnh miệng: “Gia Vũ không phải nói muốn mời đi ăn sao?”

“. . . . . Tớ có 35 tệ 6 hào.”

Luôn luôn không hé răng lời nào là Đàm Vi bật cười một tiếng: “Đi thôi, hôm nay tớ mời, lần sau mới tới nhà Cẩn Ngôn.”

Hai tên nhóc sớm đã có ý muốn đầu nhập dưới trướng của Đàm Vi, thật không nguyên tắc hoan hô. Nữu Nữu không thật sự muốn đi, mới quen mà liền ăn chực rất ngượng ngùng, lấy cớ còn muốn về nhà làm bài tập.

“Vừa khai giảng nào có bài tập,” Nhất Nhất ngăn cô nhóc lại, “Không phải làm kiểm tra tệ lắm hay sao, ăn một chút gì cho tâm tình tốt lên đã.”

Nữu Nữu ghé sát cạnh tai Nhất Nhất hạ giọng nói: “Tớ cũng đâu quen hấn.”

“Trước lạ sau quen thôi!” Võ bộ ngực da trâu hò hét, “Đi thôi đi thôi, bạn tớ cũng chính là bạn cậu, lão đại của tớ chính là lão đại của cậu, khách khí cái gì chứ.”

“Cậu thật đúng là không khách khí.” Gia Vũ vì có loại hàng xóm này cảm thấy xấu hổ.

“Ba mươi mấy tệ của cậu mà muốn mời khách thì là khách khí?” Vừa kết thúc chiến tranh đôi oan gia lập tức lại lần nữa mở chiến trường.

Cẩn Ngôn cảm thấy vô lực sâu sắc. “Đi thôi, mặc kệ bọn họ đi. Đợi lát nữa hai người đó tự nhiên sẽ đuổi theo.” Hấn giúp Nữu Nữu xách túi xách: “Đợi lát nữa gọi điện thoại về nhà, nói với mẹ em ăn cơm ở bên ngoài.”

“Dạ.”

Đàm Vi đi theo bên người Cẩn Ngôn nghiêng đầu nhìn cô nhóc: “Nhóc. . . . .”

“Tớ gọi Thẩm Tư Kỳ”, Nữu Nữu nghiêm túc nói, “Nếu không kêu tớ là Nữu Nữu...”

“Nhóc.”

2. Chương 2: Sâu Ngủ Nữ Nữ

Cơm chiều ăn ở một tiệm ăn nhỏ bên vỉa hè, do Nhất Nhất mẫn liệt đề nghị. Cô nhóc đã đến đây ăn hai lần, phi thường sùng bái món ớt cay xào ở đây, gọi xong món ăn liền quăn quít lấy đầu bếp đòi học nghề, đầu bếp nói: tổ truyền bí phương không truyền ra ngoài. Điều đó khiến cô nhóc buồn bực đến nỗi gọi liền hai đĩa, cương quyết để dành một bụng ăn hết một đĩa rưỡi. Di chứng chính là bị đau bụng, dọa Cẩn Ngôn sợ tới mức muốn đưa cô nhóc đi bệnh viện.

“Không hề gì,” Gia Vũ gặm miếng sườn bóng nhẫy lạnh nhạt nói, “Nửa giờ sau là có thể trở lại bình thường.”

Quả nhiên sau khi uống vào mấy cốc nước đá cô nhóc liền không đau nữa, vui vẻ gơ chiếc đĩa quấy nhiễu Gia Vũ ăn cơm. Hấn phần kích, cô nhóc liền tìm cứu binh: “Nữ Nữ mau hỗ trợ a!”

Cứu binh lập tức đem miếng cải trắng vừa bị kẹp lên ném vào trong chén mình, hai chiếc đĩa xoẹt qua ép chặt đĩa của Gia Vũ, Nhất Nhất nhân cơ hội bụng đi cái đĩa. Gia Vũ gào khóc kêu lên, chiếc đĩa duỗi ra hướng về phía đồ ăn khác, Nữ Nữ lại chọc vào đem hấn tách ra, Nhất Nhất lại bụng cái đĩa đi. . . . Hai cô nhóc kia phối hợp ăn ý, làm cho Gia Vũ tức giận đến mức phải đành nuốt cơm khô uống nước lọc.

Đàm Vi thương hại nhìn đứa nhỏ đáng thương kia.

Cẩn Ngôn bóc vỏ tôm mặt không đổi sắc: “Chuyện như cơm bữa.”

Đầu đường những đám mây như đang lấp ló, dù sắp đến nửa đêm mười hai giờ khuya, người trên đường đi hóng mát ăn khuya vẫn còn rất nhiều. Nhất Nhất chỉ vào tấm biển cực kì lớn ở cuối con đường: “Đó là nơi hát hò sao?”

Cẩn Ngôn quay đầu nhìn ngó. “Hộp đêm.”

Ây da, cô còn chưa được mở mang kiến thức qua đâu, Nữ Nữ hưng phấn ù té chạy hướng về bên đó.

“Chúng ta đi xem đi!”

“Trẻ con không thể đi” - Đàm Vi tóm lấy bím tóc đuôi ngựa của cô nhóc kéo trở về.

“Không biết hộp đêm là chỗ nào hay sao?”

“Chỗ nào?”

“Ngu ngốc, chính là nơi nam nữ làm chuyện xằng bậy” - Nhất Nhất nhanh mồm nhanh miệng – “Không xem qua TV a, con gái bên trong đều làm tiếp viên, con trai là xã hội đen buôn lậu thuốc phiện giết người.”

Đàm Vi thương cho cô nhóc một cú bạo lực.

“Sao lại đánh tớ?”

Cẩn Ngôn bật cười: “Chỗ đó là do cha của lão đại cậu mở.”

“A. . . .” - Cô nhanh chóng đổi mặt cười giống như bông hoa loa kèn – “Phô trương như vậy, khí phái như thế, rất trâu bò nha. . . . Lão đại, tớ rất sùng bái cậu.”

Bó tay liếc cô nhóc một cái, Nữ Nữ tiến đến trước mặt Gia Vũ: “Cậu cũng biết đó là hộp đêm?”

“Uhm.” Hộp đêm lớn nhất của thành phố C ai lại chẳng biết a.

“Các cậu đều đến đó rồi?”

Tầm mắt hồ nghi quét tới quét lui ở trên mặt ba nam sinh, chẳng lẽ bọn họ đều biết rất rõ loại nơi đó? Quả nhiên xu hướng yêu thích giữa nam và nữ là không đồng nhất. Trả lời câu hỏi của cô là ba cú cốc vô sau ột, đau đến nỗi cô ôm ột kêu rên: “Vì sao đánh tớ!”

“Vì sao đánh Nữu Nữu nhà tớ?” Mắt thấy đồng bào vô duyên vô cớ bị đánh, Nhất Nhất nộ khí xung thiên. “Giỏi cho cậu cái tên Trịnh Gia Vũ đi hộp đêm không mang theo tớ, xem tớ về nhà nói với chú Trịnh ra sao!”

“Mẹ nó, ai từng đi tới đó hả!”

“Đồ cá thối [1], cậu dám mắng tớ. . . . .”

[1] Nguyên văn là “Thối Giáp Ngư”: nghĩa là con cá thối hay con ba ba.

Lại bắt đầu gây chiến rồi. Nữu Nữu ngáp một cái, không thú vị ném bọn họ sang một bên đi tới ôm lấy cây đại thụ ven đường. “Tớ muốn ngủ. . . . .”

Buồn ngủ quá, trước kia trên cơ bản không thức đêm như vậy, đều là tới mười giờ thì đi ngủ đúng giờ.

Hai con mắt to dần dần như đồ dẫn ra khiến Cẩn Ngôn cảm thấy không ổn. “Về nhà thôi Nữu Nữu?” Không nên chơi đến lúc này .

Cô hừ một tiếng, giống con gấu ghé vào trên thân cây bất động.

Xong rồi, thực sự đã ngủ. Cẩn Ngôn đỏ khóc đỏ cười, đỡ vững cô nhóc miễn cho cô nhóc té ngã. “Tĩnh tĩnh, tĩnh lại a.”

Đang ngủ? Đàm Vi vươn bàn tay quơ quơ ở trước mặt cô nhóc, hai con mắt kia đi theo trái phải chớp lên hai giây, bất động, mí mắt khép lại. Hắn thấy mới biết, thực sự có người có thể đứng ngủ!

“Cậu ấy đang ăn cơm vẫn có thể ngủ như thường, cậu chưa gặp đâu.” Gia Vũ nắm chùm tóc đuôi ngựa của cô nhóc quét quét lên mặt cô nhóc, vẫn không tỉnh.

“Xi. . . . . Cậu ta cứ như vậy, ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn hết như heo.”

“Cậu mới heo. . . . .” Người đang nhắm mắt thì thảo.

“Nhóc?” Đàm Vi xoay người kêu cô.

Nữu Nữu mở mắt ra lại khép lại, hơi thở mong manh. “Tớ có tên. . . . .”

Cô nhóc thật thú vị, Đàm Vi nhịn không được còn muốn chọc cô nhóc. “Xem kìa, trên trời có cái gì?”

Chậm rãi ngẩng đầu lên liếc mắt một cái. “Bầu trời.”

“Cậu ôm cái gì vậy?”

“Cây.”

“Về tới nhà rồi, nằm xuống đi.”

“Không.”

“Thật sự về nhà rồi.”

“Gạt người.”

Cô vẫn nhắm hai mắt đẩy tên đang quấy nhiễu nhiều mộng đẹp đứng trước mặt ra: “Cậu đáng ghét.”

Hếch mày lên, há miệng thở dốc, Đàm Vi hết lời để nói rồi.

Lão đại bị ghen. Nhất Nhất, Gia Vũ che miệng cười nham nhở, bị một đôi mắt sắc lạnh liếc tới, vội vàng ngẩng đầu chỉ vào bầu trời thảo luận:

“Xem kìa, thật nhiều ngôi sao lớn. . . . .”

“Mắt của hai người có lắp ống nhòm à?”

“Bầu trời đêm nơi thành thị sao có thể nhìn thấy sao, nói vớ vẩn. . . . .”

Nữu Nữu thật sự buồn ngủ, lúc này ôm cây cũng ôm không vững, lưng lay trượt thẳng xuống, Nhất Nhất ở bên cạnh giựt tóc nhéo lỗ tai, cũng không thể đem sâu gây mê đuổi đi.

“Muốn tớ công cậu không, Nữu Nữu?” Gia Vũ lương tâm bộc phát.

“Xương cốt cậu làm đau người ta. . . . . Anh Cẩn Ngôn công tớ. . . . .”

Xin cơm còn chê cơm ôi thiu! Gia Vũ tức giận đến bắt lấy bả vai cô nhóc lắc mạnh, muốn khiến cô nhóc tỉnh lại. Nhưng hiển nhiên là không có khả năng, con nhóc đó đến giờ liền ngủ, công phu ngủ rất cao, sét có đánh cũng không tỉnh.

Cuối cùng vẫn là Cẩn Ngôn cam tâm làm ngựa.

Thấy con heo lười ngủ chảy nước miếng còn có người công, Nhất Nhất đỏ mắt, la hét kêu Gia Vũ công, Gia Vũ một chữ: “Cút” xua đuổi cô nhóc. Cô nhóc nổi giận, lại đuổi lại đánh làm cho bên đường chó nhà ai cũng đồng thời sủa to lên, tiếp đó trên lầu ném xuống một cái dép lê hồng cùng với tiếng mắng phần nộ: khuya khoắt kêu la ầm ĩ. . . . . định ca hát đêm khuya hả!

Toàn thể yên lặng, lặng lẽ bước.

Cũng may con đường cách đại viện không xa, đi một chút ngừng lại hai ba lần, vừa nói chuyện phiếm, rất nhanh đã đến. Nữu Nữu cũng đã tỉnh, khuôn mặt buồn bực vì không ngủ đủ giấc, mí mắt díp lại kéo cánh tay của Cẩn Ngôn.

“Tỉnh ngủ chưa, Nhóc?” Đàm Vi giật nhẹ mái tóc cô nhóc.

“Kêu Thẩm Tư Kỳ, hoặc là Nữu Nữu.” Cô liếc mạng chống đỡ hai mắt sửa chữa cách gọi của hắn.

Hừ nhẹ một tiếng, Đàm Vi kêu một chiếc taxi, khoát tay liền đi mất.

Khóc!! Bốn ánh mắt sùng bái một đường đuổi theo, thẳng đến khi chiếc xe biến mất không thấy.

“Ha ha, Nhóc. . . . . Nhóc. . . . .”

Nhất Nhất cùng Gia Vũ hi hi ha ha cười không ngớt.

Nữu Nữu chán nản: “Tớ không gọi là Nhóc!”

Liếc mắt nhìn về hướng Cẩn Ngôn.

Cẩn Ngôn thức thời cảm miệng, nghĩ rằng kêu Nhóc cũng rất hay a .

Một đường dấu võ miệng hồng học treo lên tới lầu 6, ba Thẩm mở cửa để cô con gái yêu đi vào, Nhất Nhất và Gia Vũ cực ăn ý vẫy tay cùng cô nhóc chào tạm biệt: “Ngủ đi, Nhóc.”

Cẩn Ngôn buồn cười, đi trên cầu thang suýt nữa té.

Đều do cái tên lưu manh kia! Nữu Nữu miệng dấu lên có thể treo bình nước tương, Nhóc a Nhóc, giống hệt ác bá đùa giỡn con gái nhà lành giữa đường giữa chợ.

Khu này thuộc xí nghiệp trọng điểm quốc gia - tập đoàn XX, Nữu Nữu cùng Nhất Nhất, Gia Vũ đều ở cùng toà lầu dành cho người nhà nhân viên, cô nhóc ở lầu 6, hai người bọn họ ở lầu ba, là hàng xóm cũng là oan gia trời sinh. Nhìn là biết đều là người lớn học sơ trung năm ba (lớp 9) rồi, mà còn cả ngày cãi nhau đánh nhau không ngừng nghỉ, người khác nhìn thấy phiền mà hai người bọn họ còn không biết chán là gì. Đương nhiên rất nhiều lần là do Đinh Nhất Nhất khiêu khích, cậu ta quả thực chính là một con Tiểu Cường (con gián) đánh mãi không chết.

Cẩn Ngôn học năm hai trung học (lớp 11), ở tại toà lầu Tiểu Dương đối diện với sân thể dục. Từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, đều học ở trường trung học Danh Dương, tuy rằng cãi nhau ồn ào nhưng cảm tình lại cực tốt. Đương nhiên ngoại trừ Nhất Nhất và Cẩn Ngôn, hai người này từ nhỏ liền nhìn nhau không vừa mắt. . . . . Không đúng, là Nhất Nhất nhìn Cẩn Ngôn không vừa mắt, Nữu Nữu nhớ được hình như là bởi vì lúc còn rất nhỏ Cẩn Ngôn đi mách lẻo, từ đó bị Nhất Nhất coi là kẻ địch số 1. Tóm lại cần cô cùng Gia Vũ ở giữa làm kẻ giảng hoà, bằng không hai người này mà đơn độc ở một chỗ với nhau là sẽ cụt hứng bỏ về.

Bọn họ sao lại quen nam sinh lưu manh đó chứ?

“Lão đại mới từ Tứ Trung chuyển đến, rất lợi hại đó, đánh khắp thiên hạ vô địch thủ.” Nhất Nhất hoa chân múa tay vui sướng hình dung vị anh hùng mà cô sùng bái nhất.

“Đừng nhìn bộ dạng hần cả ngày cười hề hề, hề mà tròng mắt lên cậu sẽ phát khóc, cặp mắt kia y như sói, hai nắm đấm cậu có thấy không, cứng như đĩa sắt, lớn như vậy, nặng như vậy. . . . .”

“Ai ai!” Nữu Nữu chịu không nổi sự khoa trương không thực tế của cô bạn.

“Tay ai mà giống đĩa sắt, dị dạng à. Cậu nhìn thấy hần đánh nhau rồi hả?”

“Vậy thì chưa. Nhưng cậu ấy đánh nhau rất lợi hại, không tin cậu cứ hỏi Gia Vũ.”

“Gia Vũ nhìn thấy rồi hả?”

“ . . . . . Không.”

“Nói mò, đều chưa nhìn thấy, đó gọi là tin vịt.”

Nhớ tới khuôn mặt Đàm Vi xinh đẹp sạch sẽ, Nữu Nữu thế nào cũng tưởng tượng không ra bộ dáng hần ác độc tàn bạo.

“Anh Cẩn Ngôn sao lại quen hần?”

“Không rõ. Giống như trước kia đã quen rồi, hai nhà bọn họ có kinh doanh cùng nhau, cho nên trẻ con hai nhà cũng quen biết.”

Nữu Nữu gật đầu, ba Cẩn Ngôn mở công ty, người quen biết khẳng định nhiều.

“Tớ thấy hần. . . . . Hần gọi Đàm Vi đúng chứ, hần thoát nhìn thì lớn hơn các người, sao lại học cùng một lớp?”

“So với kẻ hai mặt còn lớn hơn một tuổi.”

Kẻ hai mặt chính là Cẩn Ngôn.

“Hần là lưu ban, bằng không sao có thể lớn hơn tớ nhiều như thế.”

“Thành tích không tốt.” Cô nhóc rất khẳng định.

“Thành tích không tốt thì sao chứ, chỉ cần nắm đấm lợi hại là ok.” Nhất Nhất từ trước tới giờ không cảm thấy nhiệm vụ của học sinh là học tập, phải là tận tình vui chơi.

“Nữu Nữu cậu xem qua Người Trong Giang Hồ [1] chưa, Trần Hạo Nam trong đó rất phong quang nha, cậu nói hần học tập thành tích tốt sao, khẳng định cũng chẳng ra sao, nếu không sao lại ra vùng vẫy chốn giang hồ chứ, nhưng hần xông pha trên giang hồ rất tốt nha, thủ hạ nhiều người nghe hần như vậy. . . . .”

[1] Phim Xã hội đen nổi tiếng của Hong Kong

Nữu Nữu lật chuyển ánh mắt không cùng cậu ta cãi, lại thêm vào đối với việc đánh đánh giết giết cô nhóc không có nhiều hứng thú như vậy.

Đọc diễn hoài kịch một vai, Nhất Nhất nuốt ực nước miếng lại thần bí nói: “Đúng rồi, ba cậu ấy là xã hội đen, cậu chớ có chọc tới cậu ta.”

“A?”

“Cậu không tin? Ba cậu ta mở hộp đêm! Bên trong đều là tay đâm thuê chém mướn, đều có giắt theo súng.”

“Thật? Nữu Nữu có chút khần trương.

Nhất Nhất tương đối kiêu ngạo. “Đương nhiên là thật , ba cậu ấy là người nào, cậu ấy lại là người nào, tớ vừa nghĩ là có thể đoán được.”

“Cậu mũi chớ.”

“Xí, không biết lớn nhỏ, gọi là chị. Aiz, lên sơ trung rồi cậu còn chưa gọi tớ là chị đó. . . .”

Nữ Nữ không rảnh cùng cô bạn thảo luận vấn đề tuổi tác lớn nhỏ, suy nghĩ bay tới tình cảnh giết người cướp của trong phim truyền hình, nhin không được run cầm cập: “Tớ mới không chọc hấn đâu.”

Nhưng vấn đề là, cô cùng với con trai của xã hội đen đã cùng nhau ăn một bữa cơm!

3. Chương 3: Sóng Gió Ngày Tổng Vệ Sinh

Con trai của xã hội đen, hút thuốc đánh nhau lại lưu ban, không phải là lưu manh sao? Cô nhóc còn ăn cơm với lưu manh..... Sự tình phiền toái rồi. Nữ Nữ chau mày suy nghĩ thật kỹ, một bữa cơm thì không có gì cả, chủ yếu là không thể để cho hai chiến hữu dưới lầu bị học hư theo, đặc biệt là Nhất Nhất, hận không thể vót đầu cho nhọn làm “người trong giang hồ.” Ngốc nghếch chạy tới hỏi Cẩn Ngôn: “Đàm Vi đánh người hả?”

Hấn không hiểu chuyện gì: “Sao lại hỏi như vậy?”

“Ba cậu ấy là xã hội đen.”

“Không phải, giống ba tớ đều là người làm ăn.”

“Ba cậu cũng kinh doanh hộp đêm hả?”

“.....”

Cẩn Ngôn đau đầu thiệt với cô nhóc. “Không. Nhưng hộp đêm cũng là làm kinh doanh mà, thêm nữa ba hấn còn có nhà xưởng khác. Dù sao cũng không có phạm pháp.”

Ngoại trừ việc thỉnh thoảng lách luật.

Nữ Nữ chưa từ bỏ ý định: “Ba cậu ấy có phải cực lợi hại, những người đó đều nghe lời bác ấy?”

“Ách.....”

“Nhà bọn họ có vệ sĩ không?”

“Có.....hình như thế?” Mồ hôi rơi xuống.....

“Bảo vệ đều có súng sao?”

“Làm sao có thể.”

“Nếu bọn thủ hạ xảy ra vấn đề gì, ví như buôn lậu thuốc phiện, thì ba cậu ấy sẽ âm thầm giải quyết hay là kêu cảnh sát?”

“Kêu cảnh sát.”

“Bọn họ nội bộ có chia bang phái không? Có quyết sống mái với nhau không?”

“Không có.”

“Bọn họ cho vay nặng lãi rồi thu phí bảo kê đúng chứ?”

“Không.”

Chỉ có bọn lưu manh cón con mới làm mấy chuyện này có hiểu không hả?

Nữ Nữ xì mặt: “Nhất Nhất gạt em.....” Hại cô nhóc cả tối đều ngủ không ngon giấc.

“Cậu ấy nói chuyện mà em cũng tin.” Cẩn Ngôn dở khóc dở cười nói: “Đàm Vi là bạn tốt của anh, cũng không phải là xã hội đen gì gì đó, em đừng có suy nghĩ mấy cái chuyện linh tinh đó biết không.”

“Biết ạ.” Nói như vậy cô nhóc cũng thấy an tâm.

Thứ bảy trường học làm tổng vệ sinh, đây là truyền thống khai giảng của trường trung học Danh Dương năm thứ N, toàn thể học sinh bao gồm khối sơ trung, khối trung học đều phải tham gia, gắng đạt tới mục tiêu sau một tuần biến cây cối trong khuôn viên trường học thành tiêu chuẩn khách sạn 5 sao. Đương nhiên là ngoại trừ thầy giáo cùng nhân viên tạp vụ, nói ra cho oai chính là đề cao thể chất học sinh, làm đẹp cảnh vật chung quanh khuôn viên trường! Phát triển toàn diện Đức Trí Thể Mỹ!

Lớp của Nữu Nữu không may bị phân đến phía đông bãi cỏ để làm vệ sinh. Còn điểm không may nữa là nhiệm vụ quét dọn “đường Học Trí” là phân cho Nữu Nữu, Tạ Thần cùng một bạn học khác.

Nói tới con đường này, bình thường mọi người đều coi nó là đường ranh giới của khu sơ trung và khu trung học, công bằng mà nói, việc quét dọn nên để mỗi bên phụ trách một nửa. Nhưng con người đều có chút ý niệm khi dễ kẻ yếu, còn nhớ lần tổng vệ sinh trước, khi đối phương là hai người năm nhất trung học (lớp 10), thấy bên sơ trung dễ ức hiếp liền lập tức nhường phần phụ trách cả con đường ấy cho cô nhóc. Mấy cô nhóc ca than oai oái, nhưng thầy giáo cũng mặc kệ, chỉ có thể lấy đại cục làm trọng quét dọn sạch sẽ con đường là được.

Xa xa nhìn thấy hai nam sinh khiêng cây chổi đi tới, Nữu Nữu mặt mày đều tái rồi. Không thể buông tha à.

Đối phương cũng nhận ra nữ sinh bên phía sơ trung, rồi huýt sáo một cái: “Hi, tiểu muội muội thương lượng một chút nhỉ.”

Kết quả thương lượng chính là giúp bọn hắn quét rác. Nữu Nữu cùng Tạ Thần vùi đầu quét những chiếc lá rụng dưới đất, không quan tâm đến hai đứa hắn.

“Ê.” Cái tên cật kiểu đầu đinh hơi mất hứng, “Sao không nói chuyện? Đường cũng không dài lắm, hãy phát huy tinh thần Lôi Phong để quét được không?”

Vương Hạo thấy hai tên này ra vẻ tính ức hiếp, vội đã chạy tới. “Các anh làm gì vậy, thầy giáo đã sớm bố trí rồi mà, các anh quét bên kia, chúng tôi quét bên này.”

“Thầy với cả giáo, nhóc định mách lẻo hả?” Tên đầu đinh nói, thấy hắn vừa gầy vừa lùn mà còn làm bộ anh hùng. Đưa cây chổi lên, tay cầm vào cán chổi ra dáng như Bá Vương tướng quân.

Tạ Thần thấp giọng nói: “Vương Hạo, cậu đừng để ý bọn hắn.”

Nghe nói chúng ở trong trường cũng có chút tiếng tăm.

Chung quanh không bao nhiêu người, chỉ còn lại hai ba cô nhóc cậu nhóc, Tạ Thần không dám chống đối, kéo Vương Hạo về bên cạnh mình. Tên đầu đinh thấy vậy càng lấn tới, mặt vênh vào miệng lú lo, rõ ràng là không muốn làm việc.

Nữu Nữu phát hỏa: “Lần trước đã giúp các người quét rồi, lần này thì đừng có mơ! Còn không chịu làm nữa là ta đi tìm thầy giáo đó.”

“Đi tìm đi.” Hai tên liền cười nhạo.

Thực sự tìm thầy giáo cũng chẳng có tác dụng gì, lần này có thể tránh được nhưng chưa chắc tránh được lần sau. Giằng co thật lâu, quay đầu nhìn thấy bên cạnh bồn hoa có hai người đang vùng vẫy chổi chạy đến, Nữu Nữu chạy nhanh lại vẫy tay: “Nhất Nhất, Gia Vũ!”

“Tìm người giúp đỡ à?” Tên đầu đinh hừ một tiếng.

“Tìm người giúp đỡ đấy thì sao?”

Nhất Nhất chạy tới đầu tiên, vừa thấy đã hiểu sự tình, cái bản tính hay gây chuyện ngay lập tức được biểu lộ ra, không nói một lời liền cầm cây chổi phi thẳng vào mặt tên đầu đinh. Hắn giật mình tránh nhưng vẫn bị trúng vào chân, chửi một cái rồi cầm ngay cái chổi ném trở về.

Bốp! Cây chổi nện trúng vai, suýt văng vào mặt. Cô nhóc sững người, hai hàng lệ tuôn trào.

Gặp rắc rối rồi..... Nhất Nhất chạy nhanh giúp Nữu Nữu xoa vai, hướng về phía hai tên khốn kia rống to: “Lũ khốn các người, chỉ biết bắt nạt con gái, có giỏi thì đánh bà này! Không dám hả.....Ái!”

Sau ót bị gõ một cái.

“Không gây chuyện thì không thoải mái hả?” Gia Vũ buông tay thấp giọng cảnh cáo.

“Về nhà cậu chuẩn bị úp mặt vào tường đi.” Thuận tay nắm hai cô nhóc kéo ra phía sau.

Tên huyết sát không thèm để ý đến Gia Vũ, đưa mắt dò xét người đứng sau Gia Vũ: “Người là ai?”

“Học sinh.”

“Học sinh sơ trung?” Tên đầu đình khẩu khí không tốt, liền bị nện trúng cẳng chân “Động vào tao mày nói phải làm sao?”

“Mày nói xem.”

Đàm Vi xoay người nhặt cái chổi trên đất lên cầm trong tay, hai tay nắm vào hai đoạn, đột nhiên lấy hết sức gập vào đầu gối, cây chổi liền bị gãy đôi làm hai.

Chung quanh lập tức yên tĩnh.

Hắn cúi đầu vỗ vỗ bụi quần: “Đàm Vi, Ban 3 Sơ Tam [1]”

[1]Lớp 9

“Vi ca?” Tên huyết sát thốt lên, sắc mặt khê biến. Ánh mắt quét qua Gia Vũ, Nữu Nữu bọn họ một vòng, vỗ vỗ đầu vài cái về mặt tươi cười. “Chúng em cùng tiểu muội muội đùa giỡn xú thôi.”

“Đùa xong rồi thì đi làm việc đi” Đàm Vi đá đá cái chổi dưới đất, “Cây chổi chúng mày đền tiền.”

Tên huyết sát vội gập đầu, nháy mắt với tên đầu đình, hai tên đi đến bên góc đường bắt đầu cặm cùi quét rác.

Những người khác thấy không có chuyện gì, cũng đều tự tản ra.

“Các cậu làm xong việc chưa?” Gia Vũ giúp đỡ Nữu Nữu xoa bả vai, hỏi cô.

“Xong con đường này là xong.”

Tiểu quỷ..... Đàm Vi ha ha cười, một tay vỗ vai hắn. “Đi thôi.”

Nữu Nữu cùng mọi người thu thập chổi, thùng rồi về lớp: “Quét sạch sẽ vào, bị trừ điểm là các cậu chịu đấy.”

Lão đại ra chiều này làm cho Nhất Nhất hoảng hốt một phen, miệng nói năng lộn xộn than thở: “Lợi hại a trâu bò a, Tiểu Mã Ca tái hiện a, Vịnh Đồng La chỉ có một Trần Hạo Nam a...”

“Đình Nhất Nhất cậu về sau đừng xúc động như vậy được không?”

Nghe Gia Vũ miêu tả sinh động như thật xong, Cẩn Ngôn thiếu chút phát điên.

Ánh mắt dồn tới trước mặt Bạch Diện Thư Sinh chậm rãi ngắm nhìn, chắc chắc hai tiếng, lắc lắc đầu về mặt tiếc hận.

“Cô ấy sao vậy?” Đàm Vi không hiểu.

“Chê anh Cẩn Ngôn to cao như vậy, khỏe như vậy mà không biết đánh nhau.” Nữu Nữu nhỏ giọng giải thích, “Lãng phí rồi.”

Đàm Vi phụt một tiếng cười xem chút đau xót hông, khuôn mặt lạnh không chút đồng tình đứng nhìn người không biết đánh nhau đang đứng tại một bên nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tĩnh tĩnh, tĩnh tĩnh.....” Gia Vũ cầm lấy tên gây chuyện dùng sức lay, “Cậu lại làm Nữu Nữu khóc.”

Trong ảo giác Nhất Nhất rốt cục tỉnh lại, con mắt chuyển hai vòng, ăn nói khép nép như đau lòng xin lỗi: “Đều do tớ không tốt, Nữu Nữu ngoan của tớ cậu muốn ăn cái gì, tớ mua cho cậu.”

Ngụ ý là đừng về nhà cáo trạng.

“Kẹo.” Nữu Nữu hiểu nhất cái tính toán nhỏ nhặt của cô nhóc.

“Ừ ừ, lập tức đi.”

Cô nhóc vội vàng đáp ứng, thúc giục Gia Vũ chạy nhanh đạp xe chở cô nhóc đi tới cửa hàng. Gia Vũ than thở: “Làm sao lại muốn tớ chở?”, đuổi kịp cô nhóc.

“Aiz,” đi được hai bước Nhất Nhất bỗng nhiên quay lại, hai mắt nhấp nháy sáng lên: “Lão đại cậu biết chiêu dùng ngực đập đá không?”

Mọi người đều giật mình.

Gia Vũ vỗ một cái về phía đầu cô nhóc mắng: “Mắt mặt xấu hổ!” Quay đầu nhỏ giọng hỏi lão đại: “Biết không?”

“.....Mẹ cậu mau cút!” Đàm Vi mỉm cười mắng.

Hai người đi rồi, Cẩn Ngôn dặn dò một tiếng trên đường chạy chậm một chút, nhìn theo bọn họ đi xa. “Còn đau không?” Hắn nhẹ nhàng ấn vào bả vai Nữu Nữu.

“Hết đau rồi.” Gật hết nước mắt đi, ánh mắt cô nhóc trở lên đen bóng dị thường, chớp chớp nhìn Đàm Vi: “Cậu đau hay không?”

“Chỗ nào đau?” Đàm Vi hếch mày lên.

“Chỗ này,” cô nhóc chỉ vào đầu gối hắn, “Cây chổi to như vậy đập vào không đau sao?”

“Không đau.”

“Nếu cây chổi không bị bẻ gãy thì sao?”

Trước nhiều người như vậy chắc mắt mặt lấm.

“.....” Đàm Vi bứt bứt tóc không nói gì.

“Đập không gãy hắn còn nói được cái gì.” Cẩn Ngôn ghen cười thay hắn trả lời.

“Ah.....” Gật đầu như đã hiểu.

“Cậu thật sự không đau à, tớ nhìn xem có bị sưng lên không. Cô nhóc xoay người kéo ống quần của hắn lên.

Đàm Vi kéo tay cô ra, bật cười: “Thực là không có việc gì.”

Đá chân vài cái chứng minh lời nói không giả. Thấy cô vẫn cau mày không tin, kéo kéo đuôi ngựa của cô nhóc nói: “Về nhà đi, đợi lát nữa Đinh Nhất Nhất ăn sạch hết kẹo à coi.”

Tóc của cô nhóc mềm mại bỗng bồng bềnh, sờ lên giống tơ lụa.

“A.....kẹo của tớ.” Nhớ tới ăn, Nữu Nữu chạy nhanh ra đường, Nhất Nhất tham ăn, Gia Vũ cũng không tốt hơn chỗ nào, không chừng lúc trở về chẳng còn gì cho cô nhóc nữa.

“Nhanh chút nhanh chút.”

Hai nam sinh đi cùng giống như ốc sên vậy.

Cẩn Ngôn đẩy xe ra. “Đi rồi á.”

“Không không.....” Nữu Nữu vẫy vẫy tay.

Đàm Vi nhếch miệng cười, lấy tay ấn vào má lúm đồng tiền của cô nhóc. “Về nhà ăn ít kẹo một chút nha mặt mèo.”

Cô nhóc bắt mắt trừng mắt nhìn hắn: “Tại sao lại chọc vào mặt tớ?”

“Thích vậy.”

Người này rõ là..... Nữu Nữu ngồi lên sau xe hướng về phía lưng của hắn lè lưỡi nhăn mặt, cắn giận nói: “Anh Cẩn Ngôn thấy không, hắn luôn chọc vào mặt em, còn nói là vui.”

“Sao em không chọc lại?” Cẩn Ngôn không thèm để ý đáp.

4. Chương 4: Mĩ Nhân Xứng Anh Hùng

Thứ hai đến trường, sự kiện Đàm Vi dùng đầu gối gập gãy chổi trong lúc tổng vệ sinh ở vườn trường được truyền tai nhau với vận tốc ánh sáng, trên trên dưới dưới đều biết đến nhân vật Đàm Vi này. Nhân vật chính vẫn tỏ ra điềm nhiên, trong trường học không kiêu ngạo gây sự này nọ, lúc ở căn-tin vẫn quy củ chăm chỉ xếp hàng lấy cơm.

Nhưng chính điều này khiến hắn trở nên thần bí, không bao lâu trong vườn trường lại lưu truyền ra n phiên bản, có người nói hắn một cước đá bay hai tên cao trung, có người nói hắn đơn thương độc mã đánh gục hơn mười mấy tên quay lại trả thù hắn, có người nói hắn là xã hội đen, đến trường đều mang theo vệ sĩ, nhất thiết đừng động vào hắn..... Hưng phấn hơn cả là bạn học của hắn Đinh Nhất Nhất, cả ngày đi theo sau lưng hắn làm tiểu đệ, hận không thể treo cái loa lớn bên ven đường mà kêu: hắn là lão đại của ta, hắn bảo vệ cho ta!

Nào có lợi hại như vậy? Nói mò! Bất quá vừa mới bắt đầu Nữu Nữu dặn lòng bản thân đừng đi chọc Đàm Vi, nếu ngày nào đó phạm tội với hắn, hắn đặt ở trên đầu gối đánh, thân thể chắc vỡ ra thành từng mảnh mất thôi, thật đáng sợ..... Sau này phát hiện hắn rất thân với Cẩn Ngôn, Cẩn Ngôn là ai chứ? Thân của cô nhóc, đã là thân thì không kết讐 bằng hữu, hơn nữa còn có Nhất Nhất cùng Gia Vũ. Nỗi niềm bản khoả rất nhanh bị đánh mất, cô nhóc vẫn cả ngày cùng đi ăn cùng đi uống với đám bạn hắn như thường.

Ngày thật thông dong, điều không thích nhất chính là thành tích môn toán học, đem bài thi trắc nghiệm hơn hai chục điểm về nhà bị mẹ mắng ột trận, khóc một lúc lâu.

Cũng không phải là rất kém, Nữu Nữu an ủi bản thân, so với học kỳ trước còn cao hơn vài điểm.

Trên bục giảng, thầy giáo giảng bài nước bọt bay tứ tung, phía dưới Nữu Nữu cầm bút máy nghiêm cẩn ghi chép.

Đầu tiên là phác họa một anh chàng đẹp trai theo kiểu truyện tranh Nhật Bản, mắt to miệng nhỏ cằm nhọn. Đinh đầu rồi bù nhù, mặc chiếc áo cầu thủ số 11, phía dưới mặc một chiếc quần đùi rộng.....

Tạ Thần chọc nhẹ cô nhóc một chút, ho nhẹ. Nữu Nữu vội vàng thẳng lưng lộ ra vẻ mặt ham học hỏi, biểu cảm nhìn về phía bảng đen, hai mắt phối hợp tỏ vẻ suy xét. Thầy dạy toán liếc mắt một cái quét toàn lớp, cầm thước đo xoay người vẽ hình tam giác trên bảng đen.

Công trình vẽ Hotboy tiếp tục. Bên miệng thiếu điều thuốc, vẽ căng thẳng là được trên đầu điều thuốc vẽ thêm làn khói. Dưới chân là đôi dép lê, ngón chân không dễ vẽ lắm, nhìn không ra. Quần cộc kèm theo mấy đóa hoa mẫu đơn..... Bóp một cái! Cục phấn nằm gọn trên cuốn vở.

“Thẩm Tư Kỳ, em tìm số đo của góc này cho thầy.” Thầy giáo quát lớn.

Nữu Nữu cuống quýt đứng lên. “Vâng, cái kia, góc BOC x độ, còn AOC thì ...thì...”

“Viết lên bảng đen.” Cô nhóc cầm cục phấn lên.

Cô cúi đầu bước ra khỏi chỗ ngồi, đóng vở lại. Trên bục giảng, trong đầu mù mờ ngỡ ngàng một mảnh, viết một hồi được vài dòng chữ nhỏ, kết thúc công việc bỏ của chạy lấy người.

Bạn học ngồi xa ong ong kêu: “Chữ nhỏ quá nhìn không ra.....”

Nữu Nữu quay đầu phóng ra con mắt hình viên đạn xem thường.

“Thẩm Tư Kỳ là em sợ lãng phí phấn viết hả? Các em ngồi hàng đầu có thấy rõ không?” Thầy giáo lắc đầu thu lại nét mặt tươi cười, “Cho các em ghi chép là vì tôi sao, nếu ai thấy mình cái gì cũng biết, có thể không làm.” Vừa nói vừa đi xuống bục giảng đi đến bàn cô nhóc.

.....Lấy cuốn vở của cô ư? Nữu Nữu quá sợ hãi, hai tay dè nặng vở không cho thầy giáo lấy, thầy giáo tức giận, lôi cuốn vở mở ra, hai hàng chân mày rậm nhứ thành hình thù kỳ quái, khóe miệng rụt rụt không biết có biểu cảm gì. Cuối cùng bốp một tiếng khép lại vở mang về bụi giảng.

Phía sau đá ghế của cô nhóc: “Cậu thăm rồi.”

Sau khi tan học quả nhiên bị mời vào văn phòng. Chủ nhiệm lớp là một cô giáo trung niên hiền hậu, chỉ vào trên cuốn vở vẽ truyện tranh “đại quần cộc” hỏi: “Đây là ai vậy, hả?”

Nữu Nữu không hé răng, nghĩ rằng toàn bộ trường đều biết đến đại quần cộc là ai mà.

Chủ nhiệm lớp đối với học sinh này vừa yêu vừa tức, cô nhóc này thành tích không tồi, cuối kỳ trước Anh ngữ được điểm tuyệt đối, các môn khác cũng xếp hạng nhất nhì trong lớp, vấn đề là toán học, có được vài điểm như vậy thì chả khác nào bỏ thi. “Tư Kỳ, em nói đi, sao lại thế này, thi lên lớp môn toán năm trước được điểm cao như vậy, thế nào mà mới có một năm mà thành tích lại kém hẳn xuống? Thầy giáo vật lý nói em tư duy nhanh nhẹn, trả lời vấn đề mau, cô thực sự không hiểu, cùng là môn khoa học sao môn toán lại kém như vậy được?”

Nữu Nữu ôm lấy đầu tui thân đến cực điểm, thầy giáo môn vật lý mặc quần áo vét đeo caravat, thầy ấy cũng không mặc đại quần cộc.

“Lần này cô bỏ qua, viết bản kiểm điểm cho thầy giáo Lý, viết sâu sắc vào.”

Cô nhóc hoảng hốt: “Cô ơi em biết lỗi rồi.” Lớn như vậy mà chưa từng bị viết bản kiểm điểm, nếu đại quần cộc (thầy giáo toán) khó chịu, có khi viết xong còn kêu cô nhóc đọc chậm ở trước mặt mọi người, như vậy chỉ bằng giết cô nhóc còn hơn. Càng nghĩ càng sợ, nước mắt tí tách rơi xuống.

“Ôi chao, em đừng khóc nữa.....” Chủ nhiệm lớp mềm lòng, “Không sao đâu, xin lỗi thầy Lý là được rồi.” thở dài, “Bọn trẻ thời nay, không đứa nào làm mình an tâm hết.....”

Cũng không phải mình cô nhóc vẽ đại quần cộc! Trong lớp cũng có rất nhiều người vẽ, có lần trong lớp còn tổ chức cuộc thi vẽ Đại quần cộc nữa mà, chủ nhiệm lớp thấy cũng chẳng nói gì cả. Khả năng thầy giáo Lý biết cái ngoại hiệu kia là do cô nhóc đặt? Vậy thì hồng bút rồi..... Nữu Nữu cầm theo cuốn vở cúi thấp đầu đi không chịu nhìn đường, cách một tiếng hình như va vào cái gì rồi.

“Nhìn đường.” Cẩn Ngôn giữ chặt cô, thấy cô nhóc hai mắt đỏ bừng vẽ buồn bực. “Sao thế?”

Nhìn ngó bốn bề vắng lặng, cô nhóc oa một tiếng rồi khóc: “Cô giáo Trương bảo em viết kiểm điểm!” Chân cô nhóc bị đụng vào xe, liền quăng ra hai tay đâm mạnh vào sau yên chiếc xe.

“Phạm lỗi gì rồi hả?”

“Không, cái gì cũng không làm, chăm chỉ nghe giảng, không ngủ không nói chuyện.”

“Vậy tại sao cô lại phạt em?”

“Em chỉ là vẽ một tên con trai thôi.”

Con trai? Cẩn Ngôn liền lấy cuốn vở của cô xem, cười ngặt nghẽo, đem người ta vẽ thành quỷ không ra quỷ người không ra người, không phạt cô nhóc mới là lạ. “Vẽ thầy giáo Lý hả?”

“Không phải.” Cô nhóc cứng miệng chối. “Anh Cẩn Ngôn, anh giúp em viết bản kiểm điểm được không, em không biết viết.”

“Anh cũng vậy.” Hắn đẩy xe, “Đi thôi, về nhà mình bàn tiếp.”

Nữu Nữu không lên tiếng, bĩu môi vừa đi vừa lẩm bẩm. Đi qua thư viện đột nhiên nghe thấy có một giọng nữ nhi thánh thót gọi: “Hi, Thượng Quan Cẩn Ngôn.” Cô nhóc vội trốn phía sau Cẩn Ngôn, vội vàng lau sạch sẽ nước mắt. Theo thanh âm nhìn lại, Đàm Vi đang đứng cùng với một nữ sinh dưới gốc cây, nữ sinh đó tóc dài xõa vai, áo màu trắng viền xanh, trước ngực thêu chữ “Trung Học Thực Nghiệm” dưới chiếc váy xòe màu xanh là đôi chân dài nõn nà.

Đẹp thật! Giống như nữ sinh trung học[1] trong truyện tranh.

“Là cậu a.” Cẩn Ngôn lên tiếng gọi, “Hôm nay không đi học hả?”

“Trường học tổ chức đi đến phòng khoa học kỹ thuật, trở về sớm, vừa khéo gặp các cậu ở đây.” Nữ sinh nghiêng đầu xem Nữu Nữu, giống như tỷ tỷ nói với muội muội, “Em gái sao vậy?”

Nữu Nữu ngượng ngùng lắc đầu, ánh mắt liếc về phía Cẩn Ngôn. Không muốn làm lộ chuyện của cô nhóc, Cẩn Ngôn liền giới thiệu: “Đây là Nữu Nữu, đây là Diệp Lam, chính là chị của Diệp Phong.”

Đàm Vi nói: “Tớ và cô ấy trước kia là bạn học.”

“A, trước kia còn là hàng xóm.” Cẩn Ngôn bổ sung

“Tớ chuyển đi rồi còn hàng xóm cái shit ah.”

“Đã nói là trước đây mà.” Diệp Lam cười đánh hắt một cái, “Có em gái ở đây nói chuyện văn hóa chút coi.”

Cô ấy cười to trông thật xinh đẹp..... Đầu óc Nữu Nữu xoay vòng vòng theo hai người, hai người bọn họ có phải cùng thích cô gái kia hay không? “Các cậu đánh nhau sao?” Cô nhóc ngờ nghệch hỏi.

Diệp Lam thắc mắc nhìn cô nhóc.

Đàm Vi phốc một tiếng nở nụ cười. “Không đánh, cậu cho là tớ cùng Trịnh Gia Vũ, Đinh Nhất Nhất giống nhau a. Ai, mặt mếu lại làm sao vậy?” Đưa tay lấy cuốn vở trong tay Cẩn Ngôn.

“Không cho cậu xem.” Cô nhóc chạy nhanh bỏ nhào qua cướp lại.

Không cướp được, Đàm Vi lui hai bước giơ cuốn vở lên, mở ra vừa thấy liền cười ha hả. “Tranh này vẽ ai vậy? Lên lớp vẽ bậy bạ bị bắt được, hiểu tại sao lại khóc a.”

Cẩn Ngôn nhin không được cười ra tiếng. “Vẽ thầy giáo Lý, ông thầy dạy toán lớp 8.”

“Ồ, đại quần cộc.” Hần hiểu rồi.

“Các cậu đặt ngoại hiệu cho thầy giáo?” Diệp Lam đi tới nhìn, “Quá tuyệt, thầy giáo trường mình đều bị gọi nào là tinh tinh, voi... cả trường giống như một sở thú vậy.”

Nữu Nữu nín khóc mỉm cười, cầm lại cuốn vở, toan xé bức vẽ, nhớ tới mặt bên còn nửa trang giấy lại thả vào túi sách.

Liếc thấy Đàm Vi từ trong túi áo lấy ra hộp thuốc lá, cô nhún lại cái mũi nói: “Trong trường học không được hút thuốc.”

Đàm Vi cười toét miệng cất điếu thuốc. “Khóc như vậy, có phải bị bắt viết bản kiểm điểm?”

“.....” Lo lắng một hồi mới thừa nhận, “Uhm.”

“Không biết viết?” Thấy cô nhóc gật đầu, hần cười hehe, “Đã có sẵn người giúp cậu rồi nè.”

“Hần không giúp.” Nữu Nữu đưa ánh mắt ai oán qua Cẩn Ngôn.

Cẩn Ngôn kêu oan: “Anh cũng không biết viết nha, làm sao giúp em.”

“Viết văn viết tốt như vậy, lẽ nào đến bản kiểm điểm cũng không biết viết.....”

“Đồ ngốc,” Đàm Vi giật nhẹ mái tóc của cô, “Tìm Đinh Nhất Nhất a, con bé viết bản kiểm điểm cực kỳ có kinh nghiệm, kiểu gì cũng có.” Quay đầu nhìn Cẩn Ngôn nháy mắt mấy cái, “Cam đoan là viết sẽ rất là tình cảm, chân thành, Okie?”

Cẩn Ngôn liếc mắt một cái. “Chúng tớ cần phải trở về, Diệp Lam có rảnh đi qua nhà của tớ chơi không.”

Sau một trận cười, Nữu Nữu thấy là lạ. “Hần cười cái gì vậy nhỉ?”

“Không có cười cậu.” Cẩn Ngôn tức giận.

Vậy cười ai? Ngoái đầu lại xem, hai người đứng ở cạnh bồn hoa cắm tú cầu, khung cảnh là dưới cây cổ thụ rậm rạp, mỹ nữ má lúm đồng tiền cười như hoa, hotboy dựa thân cây hút thuốc, cảnh đẹp như đôi tình nhân xuất hiện trong tiểu thuyết. “Diệp Lam thật là đẹp.”

“Nữ Nữ cũng đáng yêu vậy.”

“Vậy nam sinh các cậu thích đáng yêu hơn hay là xinh đẹp hơn?”

“Nhìn xem kìa, có người đến.” Cẩn Ngôn lập lòe nước đôi.

“Hà hà em biết anh thích ai.”

“.....Ai?”

“Chu Đình ah, chị ấy đẹp y như Diệp Lam vậy.” Chu Đình cũng ở trong KTX, cùng lớp với Cẩn Ngôn.

“Đáp sai.” Cẩn Ngôn quay đầu hướng tới cô nhóc cười lộ ra hàm răng trắng bóng, trước khi cô nhóc hỏi đã kịp nói, “Anh sẽ không nói cho em.”

Hừ..... Không nói thì đừng nói. “Anh thấy Diệp Lam thế nào?”

“Trước kia khi bạn ấy với Đàm Vi là bạn học, anh cũng hay chơi với Diệp Lam nên cũng thân.”

“Ồ, Diệp Lam bao nhiêu tuổi? Học lớp mấy?”

“Cấp ba, chắc là 18..... cùng tuổi với Đàm Vi.”

“Bọn họ có phải chơi rất thân với nhau? Giống như Nhất Nhất và Gia Vũ vậy?”

“Chắc không hẳn.”

“Chị ấy là bạn gái của Đàm Vi sao?”

“Chắc không phải.”

“Anh cái gì mà không phải với cả không phải.”

“Anh nào biết? Ngồi xuống!” Cẩn Ngôn đưa tay kéo cô nhóc xuống, tiểu nha đầu ngồi xe luôn thích lắc qua lắc lại không yên. “Ồ đâu ra nhiều vấn đề như vậy?”

Hỏi một chút cũng không được sao, thất vọng chép chép miệng, ngón tay chọc vào lưng hắn nói: “Chủ nhật anh đừng đi chơi, em muốn tập đi xe.”

Vành xe cong cong, hắn ngoảnh đầu nhìn cô nhóc một cái. “Anh mỗi ngày đưa em đi học cũng được.”

“Làm sao được, mấy bạn thấy em đi xe của anh, đều hận không thể lóc xương em ra nè.”

5. Chương 5: Em Gái Của Đại Ca Xã Hội Đen?

Không thể không nói, Thượng Đế lão nhân gia khi tạo ra con người chẳng để tâm chút nào, nặn ra Đinh Nhất Nhất loại kỳ tài này ba ngày học cưỡi xe cũng đã dám chở Gia Vũ xuống dốc không bóp phanh, cũng tạo ra Nữ Nữ loại này ba tháng không đi nổi mười thước hơn nữa không dám để cho người ta buông tay mới sợ. Ba mẹ bạn nhỏ Thẩm đã từ bỏ hy vọng, chỉ có Gia Vũ cùng Cẩn Ngôn còn có chút lòng trắc ẩn, không chịu nổi sự cầu xin của tiểu nha đầu, ngày ngày kiên trì huấn luyện một hồi. Nhưng cũng gần đến lúc bó tay.

“Mắt nhìn thẳng về phía trước, đừng cảm lên, dùng sức đạp, không có việc gì đâu.” Cẩn Ngôn giữ đằng sau xe dặn dò.

“Đạp nhanh anh đuổi không kịp làm sao bây giờ?”

Đuổi không kịp thì đuổi không kịp! Gân xanh trên thái dương của Cẩn Ngôn nổi lên. “Nhìn phía trước, hai tay giữ ổn định đừng buông, cũng đừng quay đầu lại, dễ ngã. Học xe mà không ngã hai lần là học không thành.”

“Ngã đau lắm á.....”

“..... Nghỉ một lát đi.”

“Không nghỉ, em còn muốn tập.”

“A, đầu có chút choáng váng.....” Cẩn Ngôn xoa huyết Thái Dương ra vẻ mệt mỏi, “Nặng quá.”

“Nghỉ một lát, nghỉ một lát.” Sợ người huấn luyện duy nhất của mình mệt mỏi, Nữ Nữ vội đem chiếc xe vào, đỡ bệnh nhân ngồi lên bậc thềm. Mắt thấy phía sau cây đại thụ lấp ló hai cái đầu, mừng rỡ, “Nhất Nhất, Gia Vũ!” Đầu lập tức rụt về lại rồi.

Muốn chạy? Không có cửa đâu! “Đình Nhất Nhất, Trịnh Gia Vũ, hai cậu dám đi tối nay tớ sẽ đến nhà các cậu ăn cơm chiều à xem!”

Hai người đen đui mè nheo đi tới.

“Cậu bỏ cuộc đi.” Nhất Nhất không khách khí nói với cô nhóc.

“Mặc kệ! Các cậu đều biết đi, tại sao tớ lại không biết, thật là mất mặt.”

“Tớ dạy cho cậu một năm qua mà cậu đều học không xong, tớ mới thật mất mặt đây này.” Gia Vũ hừ hừ.

Không giúp đúng không? Nữ Nữ thay đổi sách lược, chớp mắt kêu to: “Chị Nhất Nhất.....”

Chị gái này làm bộ không nghe thấy, ôm cây đại thụ mà nói: cây cao quá, lá cũng thật nhiều.

“Anh Gia Vũ.....”

Người anh này cũng sợ tới mức run cả người, nhiều năm không có người gọi hần là anh, nhất thời chịu không nổi.

Chiều này có vẻ như hữu dụng..... Xem sắc mặt của hần, Nữ Nữ mừng thầm, cầm cánh tay của Gia Vũ dùng sức lay. “Anh Gia Vũ, em học đạp xe là việc có lợi, anh nghĩ mà xem, em sẽ không làm phiền anh chỗ, cũng không cần tranh giành cùng Nhất Nhất, quan trọng nhất là phía sau anh không có ai, anh muốn cười thế nào cũng được, muốn đi chỗ nào thì đi, muốn về lúc nào thì về.”

Nói một hồi làm cho toàn thân Gia Vũ toát mồ hôi, đầu óc nóng lên hất đầu làm huấn luyện viên. Năm phút đồng hồ sau trong lòng lại thấy hối hận, nha đầu kia sống chết cũng không để hần buông tay, càng không ngừng hỏi mình có ở đó không, xe có đi hơi lệch một chút liền hét lớn lạnh lạnh.

Tính nhẫn nại rốt cuộc cũng cạn, hần nổi giận dưng dưng rống: “Không tập nữa!”

“Tại cậu không giữ chắc!” Nữ Nữ trách trước.

“Cứ để cho người ta giữ mãi như vậy sao mà đi được?”

“Cậu cứ giữ chắc trước để tớ lấy cảm giác đã!”

“Chờ cậu tìm được cảm giác chắc bọn tớ đều tốt nghiệp đại học! Biết cân bằng là gì không? Cân bằng! Não cậu thật là không phát triển nổi!”

“Cái gì não không phát triển nổi, “Nhất Nhất theo ở phía sau nhàn nhã nói, “Căn bản chính là không có não.”

“Hai cậu mới không có não!” Nữ Nữ tức giận dắt xe đâm vào hai người, “Hai cậu mới không có não a!” Trong lòng bàn tay có mồ hôi, lại chỉ có tay trái cầm lấy tay lái, giữ không ổn định, chỉ nghe cạch cạch một tiếng chiếc xe đã ngã xuống đất.

“Gia Vũ, cậu xem bạn ấy.....” Nhất Nhất lớn tiếng thở dài, “Ngay cả xe còn giữ không nổi, rõ ràng là không có não.”

Mặc kệ cầu xin thế nào, uy hiếp thế nào, Nhất Nhất, Gia Vũ cũng mặc kệ, vung tay một cái nói muốn về nhà ăn cơm. Nữ Nữ nói bốn giờ chiều ăn cái shit a, hai người đồng thanh nói đi ăn dặm, vỗ mông chạy lấy người rồi. Cẩn Ngôn nói mặt trời trông to quá, khả năng bị cảm nắng cũng cao, lão đảo trở về nhà.

Thời tiết tháng mười chỉ có gió nhẹ lướt qua, có thể làm cho người ta bị cảm nắng sao? Cũng có phải công tử bột gì đâu chứ.

Ai cũng không chịu làm huấn luyện viên, Nữu Nữu tức giận đến nỗi hai tuần không thèm để ý đến bọn họ, mỗi ngày ngồi xe số 11 đi học. Trái lại Đinh Nhất Nhất dễ dàng qua, bản thân lười đạp xe, chỉ cần thức dậy đã sớm ngồi trước cổng hàng xóm đi nhờ.

Gia Vũ trong lòng thấy khó xử, chuông tan học vừa vang liền vội vã lấy xe đứng đợi sẵn ở cổng trường học, thấy Nữu Nữu cùng bạn học đi ra vội vẫy tay: “Nữu Nữu lại đây, anh chở em về nhà.”

“Em có chân.” Tiểu nha đầu không chịu.

Nhất Nhất thất vọng nhấn chuông xe. “Sớm biết rằng như vậy hôm nay không đi xe.” Còn có thể đi nhờ xe hàng xóm.

“Có muốn tớ đút cho cậu ăn không, đồ lười!” Gia Vũ thưởng cho cô nhóc một bịch hạt dẻ nóng, vỗ vai Nữu Nữu cười dỗ dành, “Ngồi lên đi, lớn như vậy rồi còn tức giận cái gì.”

“Muốn tớ không tức giận cũng không phải không được,” Nữu Nữu nhân cơ hội yêu cầu, “Dạy tớ đạp xe đi.”

Vẻ mặt xấu hổ nháy mắt biến mất. “Vậy cậu cứ giận đi.”

“Đi đi đừng phiền tớ!” Vùng mạnh cánh tay, tay đập vào cái gì đó. Cô kêu đau một tiếng, nước mắt rưng rưng mưng. “Ai mang chiếc xe để ở nơi này vậy, cản đường quá đi.”

“Tớ.” Đàm Vi vừa buồn cười vừa giận, “Ai cho cậu đứng giữa đường vậy?”

“Ý, lão đại cũng đạp xe hả?” Nhất Nhất thấy hấn cùng với chiếc xe đạp địa hình, hai mắt sáng rực lên. Màu xanh đậm mới tinh thật phong cách, chiếc xe đạp của Nhất Nhất làm sao so bì nổi. “Cool! Bình thường không phải đi xe ô tô sao?”

“Có lúc cũng đạp, lâu rồi không cười.”

Nữu Nữu chẳng quan tâm xem chiếc xe mới sáng long lanh, ngón tay của cô nhóc đang đau muốn chết, hai giọt lệ trong đôi mắt đen long lanh chợt như muốn rớt ra khỏi hốc mắt.

“Lão đại anh với em đổi xe được không?” Nhất Nhất giống như nhìn thấy kim nguyên bảo tài chủ vây quanh chiếc xe địa hình suýt xoa.

Người này đầu óc lại nóng lên rồi. Gia Vũ khó có thể chịu được liếc mắt với Nhất Nhất một cái: “Cậu giống như dân lượm ve chai.....”

“Có rách nát gì đâu!” Nữu Nữu không vừa ý, đợi lát nữa cô còn ngồi trên chiếc xe này, bị hấn nói thành đồng nát sắt vụn. “Xem xem bản thân các cậu, Gia Vũ xe của cậu cũng phải đi được mười năm rồi nhỉ, để ven đường không khóa cũng chưa chắc có người lấy, Nhất Nhất xe của cậu trừ cái chuông không kêu ra còn lại đều kêu hết.”

Một câu nói mà khiến hai người mắt trợn trắng, cười lên xe bỏ chạy.

Đàm Vi ha ha cười, lấy chiếc cặp của cô nhóc treo lên trước xe, cô nhóc thấy vậy cũng thuận theo, miệng không kêu ca tiếng nào..

“Cậu không đi cùng anh Cẩn Ngôn à?” Nữu Nữu lên xe mới nhớ tới hỏi.

“Cậu ta đi cùng thầy giáo đến văn phòng để sửa bài kiểm tra rồi.” Các thầy cô cũng lười thật, thường xuyên giữ lại một số tên học giỏi để phụ giúp này nọ. “Cậu không biết đi xe ah?”

Con mắt xoay xoay. “Đang học.”

“Học xong chưa?”

“Chưa.”

“Học bao lâu rồi?” Hấn thuần túy chỉ là thuận miệng hỏi một chút.

Trầm ngâm một lúc lâu mới nghẹn ngào nói ra một câu: “Tiểu học, lớp năm bắt đầu.....”

Đàm Vi sặc một cái, cười ha ha.

“Cười cái gì, đều là bọn họ không chịu giúp tớ tập.” Thật là kỳ quái, vì sao người khác học xe đều nhanh như vậy, chính cô cô nhóc là không được? Thực sự là có liên quan đến đầu óc sao?

“Lần trước đã viết bản kiểm điểm chưa?”

“Viết rồi.” Vừa nhớ tới đại quần cộc lòng liền hưng phấn, cô nhóc che miệng cười vui vẻ, “Nhất Nhất giúp tớ viết, viết kín cả trang giấy, lời lẽ thâm thiết khiến người nào đọc cũng phải rơi lệ.”

“Uhm..... Đình Nhất Nhất viết kiểm điểm thật là Nhất Đại Tông Sư.”

“Hi hi..... Mà cậu ấy viết văn không được tốt lắm, thời tiểu học toàn viết ‘nhà bà ngoại có nuôi một chú heo nhỏ’, hoặc là nuôi một chú chó, hoặc là một con trâu, một đàn gà gì gì đó. Nói chung nhà bà ngoại cậu ấy con gì cũng nuôi.”

Đàm Vi cười gượng hai tiếng, trước kia hắn cũng viết như vậy, chẳng qua khung cảnh biến sang nhà hàng xóm hay là nhà người thân thôi.

Nữ Nữ còn đang luyện thuyên nói những câu chuyện hài, phía trước có đoạn đường dốc, cô nhóc hỏi tớ xuống nha?

“Không cần.” Vừa đạp được hai vòng, phía sau hai chiếc xe đạp một trái một phải xông lên kẹp hai người ở giữa. Hắn phanh hấp lại, chân đặt xuống mặt đất quay đầu mắng, “Đ... M...”

Là hai tên gặp ở lúc tổng vệ sinh trường! Nữ Nữ sợ tới mức run lấy bẫy, tay níu chặt quần áo của hắn.

Đàm Vi nhìn hai người liếc mắt một cái: “Có chuyện gì?” Ngữ điệu bình thường.

“A..... Anh Đàm.” Tên huyết sáo xấu hổ vò vò tóc, vừa rồi ở ven đường nhìn thấy nha đầu kia ngồi sau xe người khác, còn tưởng rằng là nữ sinh nào, không chút nghĩ ngợi liền đuổi theo, không nghĩ tới gặp trúng mình rồi.

Tên đầu đinh vẻ mặt tươi cười kêu lên một tiếng Anh Đàm, nhắm tới Nữ Nữ làm quen: “Hehe.....Em gái.”

Loại người này, bắt nạt kẻ yếu! Cô nhóc nhếch miệng xem như chào hỏi.

“Có việc gì?” Đàm Vi mặt lạnh nhìn hai tên.

Tên huyết sáo cười ha ha. “Không có chuyện gì, thấy anh liền chạy qua chào hỏi thôi. Ngày nào rảnh đi ra ngoài tụ tập một bữa? Em có vài bằng hữu muốn làm quen với anh.”

“Khi nào rảnh tính sau.” Đàm Vi quay đầu xem phía sau, “Ngồi vững chứ?”

“Uhm.” Nữ Nữ hận không thể chạy nhanh đi, rất vui mừng hướng tới hai tên ác bá vẫy tay, “Bái bai nha.....”

Nha đầu chết tiệt kia! Tên đầu đinh thiếu kiên nhẫn, giờ nắm tay lên quơ quơ thị uy cô nhóc.

Giống như có mắt đằng sau vậy, chiếc xe “két” một tiếng dừng lại, Đàm Vi quay đầu lạnh lùng nhìn thẳng vào hắn. “Coi cho kỹ đi, cô nhóc này là em gái của tao.”

“Tại sao nói tớ là em gái của cậu?” Nữ Nữ bức dọc nói.

“Cậu sợ hai tên đó hả?”

“Có chút.” Ngón tay chọc chọc vào lưng hắn, hình như chả có tí thịt gì. “Vừa rồi tớ nghĩ bọn họ muốn đánh nhau, cậu nghĩ đi, bọn họ là nam sinh, vừa cao vừa mập thế kia, chúng ta chỉ có mình cậu, chắc chắn đánh không thắng.”

“Uhm.....”

“Hai tên đó gọi cậu đi ra ngoài ăn cơm ngàn vạn lần đừng đi, chắc chắn không có ý tốt đâu, chắc là muốn đánh cậu.”

Đàm Vi cười ra tiếng, quay đầu lại chớp mắt với cô nhóc một cái. “Tớ không đi đâu. Trước kia gặp phải chuyện này không có người giúp cậu hả? Tìm Cẩn Ngôn đấy, hoặc Gia Vũ bọn họ đều được.”

“Anh Cẩn Ngôn không biết đánh nhau, Nhất Nhất Gia Vũ hai người bọn họ đánh lại không thắng.” Hơn nữa gặp phải bọn nó xác suất quá nhỏ.

“Về sau có ai khi dễ cậu, cậu cứ nói là em gái của tớ nha.”

“.....Hả?” Cô ngóc đầu muốn nhìn hắn để xem có phải hắn nói chơi không, mém chút nữa ngã xuống đường, nín chặt quần áo của hắn lay qua lay lại, vẫn bị rút xuống. May mắn chỉ lảo đảo vài bước không ngã sắp xuống.

“Ngồi xe này còn làm nhiều trò như vậy!” Đàm Vi chống chân lên đất, một tay giữ xe, một tay giữ chặt cô nhóc.

Trên dốc lại đi đến hai chiếc xe đạp, Gia Vũ thói quen tốt hơn, sắp đến trước mặt chậm rãi phanh lại, dừng lại thần sắc khẩn trương hỏi: “Vừa rồi hai tên kia có làm gì không?”

Nhất Nhất xông qua, hét lớn: “Có phải đánh nhau không?” Kịch một tiếng xe dừng lại, thân mình theo quán tính nghiêng tới trước, đầu nghiêng hẳn về phía trước, chỉ trực nhào ra khỏi xe.

Nữ Nữ sợ tới mức chạy nhanh lên phía trước giữ chặt Nhất Nhất: “Cậu không muốn sống nữa ah!” Cho dù là phanh xe của cô đã được bóp chặt.

“Xé rách quần áo mới của tớ rồi!” Quỷ liêu lĩnh này không nói được lời cảm ơn.

“Cậu rõ ràng lên sân khấu biểu diễn được rồi đó.” Đàm Vi giương tay gõ vào đầu Nhất Nhất.

“Tớ kiếm thêm con khỉ cho cậu,” Gia Vũ hòa theo, “Cậu về sau phải dựa vào làm xiếc mà sống đi.”

“Được đấy, không cần phải đến trường làm bài tập, có thể phô diễn tài nghệ đạp xe tuyệt đỉnh của cậu còn có thể kiếm tiền nữa chứ.” Nữ Nữ cũng không chùn tay.

“Phản rồi phản rồi, nha đầu chết tiệt kia dám trêu ta!” Nhất Nhất cũng ôm đầu kêu rên, lấy móng tay cào hai người vài cái, toan cào lão đại bên kia liền bị ánh mắt lạnh lùng của hắn dọa lùi: “Lão đại, hắc hắc, vừa rồi hai tên kia muốn làm gì vậy?”

“Chào hỏi.”

“Chào hỏi?” Thất vọng chặc lưỡi một cái, “Còn tưởng rằng có đánh nhau nữa chứ.....”

“Nhất Nhất ah, đợi lát nữa về nhà lấy hộ khẩu,” Nữ Nữ nghiêm cẩn đề nghị, “Thay đổi tên trên hộ khẩu đi, liền đổi thành Đinh gây sự.”

Hai tên nam sinh có một trận cười dữ dội.

Rồi đạp xe chậm rãi hướng về nhà, cô mới nhớ tới hỏi lái xe: “Nhà cậu ở đâu nhỉ?”

“Bây giờ mới hỏi, không sợ tớ bán cậu đi hả?”

“Cậu ta chính là cái loại bị người ta đem bán còn giúp người ta đếm tiền nữa.” Nhất Nhất giương ánh mắt trách móc nói.

Nữ Nữ không tức giận, cười với Nhất Nhất. “Hôm nay tớ đến nhà cậu ăn cơm được không?”

(Đoạn bị chụp thiếu c5-10ng) ...thầy giáo xách đến hàng lang phạt đứng, tiết học thể dục Nữ Nữ nhìn thấy rõ ràng. Chẳng lẽ tối nay lại có thể miễn phí thưởng thức cuộc nội chiến của gia đình?

“Cười cái shit ah!” Nhất Nhất nổi giận, “Cậu cũng xem tiểu thuyết mà sao thầy giáo không bắt cậu lại bắt tớ?”

“Cậu ngốc thật, xem lâu như vậy đầu cũng không ngẩng lên nhìn bài giảng một chút, đầu óc ngốc như cái thứ gì á!” Nói xong Gia Vũ hắn vừa cười, vừa chỉ vào Nữ Nữ, “Ngốc ở chỗ này chứ đâu, từ nhỏ đã ngốc rồi.”

“Ha ha.....” Nhất Nhất lập tức cười như pháo oanh trận địa, “Lão đại lão đại cậu không biết, Nữu Nữu mới ngốc, hồi nhỏ đi theo người khác kêu ba cô nhóc tên là Thẩm Hội Trường.”

“A, còn kể mẹ cô nhóc tên là Tống A Di.” Gia Vũ bổ sung.

“Thế sao không nói chuyện cậu ăn kem đánh răng?” Nữu Nữu cũng nổi giận, “Cậu hồi nhỏ mới ngốc, đang đánh răng tự nhiên ăn luôn kem đánh răng, còn nói với ba cậu, ba ba ba ba kem đánh răng ngọt thật.....”

Nghe ba người thi nhau nói xấu đối phương, Đàm Vi tràn đầy cảm xúc: “Ba người phụ nữ, một cái chợ.....”

Gia Vũ điên rồi: “Tớ là nam!!!”

6. Chương 6: Lăn Tập Xe Đáng Nhớ

Về nhà Nhất Nhất lấy đồ ăn ngon hối lộ Nữu Nữu, Nữu Nữu rõ ràng là há miệng mắc quai, nên không mách chuyện ở trường với mẹ Nhất Nhất. Đang muốn nói chuyện nhận Đàm Vi làm anh trai, Gia Vũ đã chạy tới, vừa thấy hai cô nhóc đang cắn nốt miếng dưa hấu cuối cùng, trên bàn chỉ còn lại mấy hạt dưa, lúc này tức giận khó nhịn, miệng không chịu nổi, kể hết chuyện xảy ra ở trường chiều này ẹ Nhất Nhất nghe.

Bạo lực gia đình tạm thời không thể xong, xong rồi còn đến cuộc tranh đấu của hai người họ, Nữu Nữu đành phải về nhà trước. Buổi tối nằm mơ, mơ bản thân hỏi Nhất Nhất Gia Vũ: các cậu, lời lão đại nói có nên nghe không? Hai người bọn họ đột nhiên nghiêm túc nói: “Đương nhiên, cậu không nghe lời hấn nói, hấn sẽ đánh cậu.”

Đánh người? Đột nhiên giựt mình tỉnh lại, trên người ướt đầm mồ hôi. Đứng lên đi toi-let, trầm ngâm suy nghĩ, rỗng sinh rỗng phượng sinh phượng, ngư tử ngư tử mã tử mã, em của xã hội đen . . . . . Thì chắc phải là bà chằn rồi. Nhưng mà chắc chắn điều này về sau sẽ có lợi, tối thiểu trong trường học không ai dám khi dễ cô. Đúng rồi, còn có một điều nữa làm sao có thể quên được, hấn có thể dạy cô nhóc đạp xe. . . . .

Vậy thì cứ nhận đi, dù sao chuyện trong trường học nhận anh nuôi chị nuôi đầy ra đấy, trong lớp có cô bạn Lâm Tiểu Phương cũng đã nhận làm anh em với chín người rồi, từ một đến chín, đếm ngược người thứ hai kêu là anh tám. . . . .

Buổi sáng thức dậy Nữu Nữu đeo túi xách xuống lầu, liếc mắt một cái thấy người anh nuôi mới nhận bên đường.

“Hoan. . . . . Nghênh. . . . . Hoan nghênh, nồng. . . . . nhiệt. . . . . Hoan nghênh! Hoan nghênh lão đại đến khuôn viên của chúng ta.” Nhất Nhất vỗ tay cúi đầu cúi thẳng cánh tay chào khách quý dẫn đường, “Lão đại bên này thỉnh.”

“Không trải thảm đỏ, đi cái shit ah.” Đàm Vi vẫy tay với Nữu Nữu, “Lại đây, anh chở em đến trường.”

“Lão đại anh chở em được không?” Nhất Nhất đỏ mắt, “Nữu Nữu để Gia Vũ chở cậu nhá.”

“Tự đạp đi.” Lão đại không khách khí.

“Biết đi thì tự mình đi đi, ” Gia Vũ đi theo giáo huấn tên hàng xóm lười nhác, “Cậu cũng không ngốc như Nữu Nữu, học mười năm rồi mà học không xong.”

“Vậy cậu chở tớ nha?” Cô liếc mắt nhìn hấn.

Gia Vũ lập tức phóng đi. “Đuổi được tớ thì tớ sẽ chở cậu!” Nhất Nhất ầm ầm đạp xe đuổi theo, trong khuôn viên vang lên tiếng quát tháo, trong nháy mắt hai người đi qua khúc cua đã không thấy tăm hơi.

Nói cô nhóc ngốc. . . . . Nữu Nữu xì mặt nhảy lên sau xe, không cam lòng chân đá hai cái. “Cậu hôm nay sao đi sớm vậy?”

“Ngồi vững!” Đàm Vi quát nhẹ, suýt chút nữa không giữ được đầu xe. “Tớ mỗi ngày đều sớm như vậy.”

“Không đến muộn à?”

Nghe ra trong lời của cô lộ vẻ kinh ngạc, Đàm Vi hắc hắc cười. “Tớ là học trò ngoan, không đến muộn về sớm, lên lớp không nói chuyện riêng, không xem tiểu thuyết, so với Đinh Nhất Nhất thì kỷ luật hơn.”

Uhm. . . . . Chính là lưu ban nhiều thôi ý mà. NỮ NỮ từ trong túi xách lấy ra quả trứng gà đã lột giò lên trước mặt hắn.” Ăn không?”

“Ăn.” Miệng mở ra cắn mất một nửa, lại thêm một cắn toàn bộ quả trứng nằm gọn trong miệng.

Ăn hết rồi hả?! Cô nhóc thấy tay mình trống trống vừa giật mình vừa thất vọng, chẳng qua mời lời thôi, ai dè hắn làm thiệt. . . . .

“Đợi lát nữa mời cậu ăn mì.” Quay đầu buồn cười liếc cô nhóc một cái, “Muốn ăn cái gì?”

“Ăn mì, đối diện trường học có một cửa tiệm, còn muốn thêm trứng gà chiên.”

“Ăn nhiều như vậy không sợ béo?” Đám nữ sinh trong lớp luôn ồn ào chuyện giảm béo này nọ, trong khi người đã gây như que củi rồi.

“Tớ rất béo hả?” Cô nhóc bỗng nhiên nhớ tới ngày đó thấy đại mỹ nữ Diệp Lam, dáng người đó mới là ma chê quỷ hờn. “Cậu không đạp nổi được hả? Nếu là Cẩn Ngôn thì làm được đấy.”

Đàm Vi trêu cô nhóc: “Sắp không nổi nữa rồi.” Nhỏ nha đầu thoát nhìn thì có da có thịt, mặt búng ra sữa giống trẻ con, hai bàn tay múp múp, trông rất đáng yêu.

“Gạt người. . . . .” Vừa mới khi nãy đoạn đường dốc hắn còn đạp vù vù, mồ hôi còn chưa chảy một giọt. “Lúc khai giảng kiểm tra sức khỏe, thầy giáo nói 1m58 nặng 46 ký là bình thường.”

“Thế cũng được rồi, đừng học theo người ta giảm béo, như vậy không tốt đâu.”

“Tớ còn lâu mới giảm, Nhất Nhất nói dáng người tớ tiêu chuẩn, chiều cao thể trọng đều ở trong phạm vi tiêu chuẩn cho phép, cậu ấy mỗi ngày hỏi tớ ăn cái gì này nọ mà có thể cao lên mập lên. Nhất Nhất rất gầy đúng không, Đàm Vi?” Hình như có gì không đúng, trực tiếp kêu tên hắn cảm giác khó chịu. “Lão đại. . . . .” Hình như cũng không đúng, bọn họ là đàn em, nhưng cô nhóc là em gái, hai người bản chất khác nhau. “Tớ nên kêu cậu là gì?” Cô nhóc thành thật hỏi.

“Kêu tên.”

“Không được, cậu so với anh Cẩn Ngôn còn lớn hơn, kêu thẳng tính danh có vẻ tớ không lễ phép, không kính già yêu trẻ.”

“Bộ tớ bảy tám chục tuổi đầu rồi sao?” Hắn xung lên. “Kêu là Anh.”

“Cậu cũng không phải anh họ của tớ.”

“Vậy thì kêu tên.”

NỮ NỮ không để ý hắn, cắn móng tay nghĩ đến vấn đề xưng hô. Vì ca? Không được, người bên ngoài mới kêu như vậy, cô nhóc kêu như vậy không thể hiện được thân phận em gái nhỏ tôn quý của mình được. Kêu Anh Đàm Vi? Quê quá. Thanh ca? Ha, tình ca ca, mắc cười chết được, không chừng chính hắn cũng không muốn người khác kêu hắn như vậy. . . . .” Có rồi!” Cô nhóc đập tay mạnh một cái.

“Có cái gì?” Đứa nhỏ này thật là kỳ quái, hồi lâu không lên tiếng không biết nghĩ cái gì.

“Không có người kêu cậu Đàm Vi (tứ thanh) hả?”

“Không có.” Đều kêu tiếng thứ hai.

“Vậy về sau tớ kêu cậu là Vi Vi (tứ thanh). Vê. . . . .Vê Vê. . . . .” giống như đang chào hỏi, ai bảo hắn kêu cô là nhóc, khó nghe muốn chết.

Hắn nheo lại mắt: “Kêu ai đó?” Cái tên xấu xí gì vậy!

“Kêu cậu. Vê Vê à chủ nhật có thể dạy tớ đạp xe hay không?”

“ . . . . . Uhm.”

Cô nhóc vui mừng ra mặt: “Vệ Vệ cậu thật sự là người tốt!”

Ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống, Đàm Vi tự đứng rùng mình một cái. Sẽ phát sinh chuyện gì đây?

Trên thực tế dự cảm của hần vô cùng chuẩn. Chỗ luyện xe là một khu đất trống vắng người, đường chưa làm nên còn gồ ghề . Hần đứng ở bên sân nhìn hồi lâu, vẫn chẳng thấy bóng người đến.” Thế không không đi sân thể dục phía trước nhà cậu?” Chỗ đó toàn đất sét .

Nữ Nữ cười đến thật đáng yêu. “Người khác muốn đánh cầu chạy bộ, tớ sợ luyện xe cản đường bọn họ.”

“Gia Vũ bọn họ đâu?”

“Không rảnh. Ai chà, không nên hỏi, luyện xe luyện xe. Tớ còn chưa biết đi, cậu ở phía sau đỡ.”

Ba phút sau Đàm Vi đã thực sự hiểu rồi. Ý của từ “Đỡ”, nghĩa là vĩnh viễn đừng buông tay. Được rồi, cứ học lái trước rồi tính sau. Nhưng cô nhóc này lái xe toàn hướng bên trái, đi được hai thước chân liền chống xuống đất rồi. Trọng tâm bên trái, xe không hướng bên phải thì làm gì bảo trì cân bằng? Vừa đỡ cho phía sau lệch sang phải một chút, cô nhóc hoảng sợ kêu to: “Ngã! Ngã!”

“Làm sao ngã được? Tớ ở bên cạnh đỡ mà.”

“Nếu như không giữ chặt thì sao?”

“ . . . . .”

“Chỉ biết lái thì có ích lợi gì, người ta đạp xe chứ không phải lái xe về nhà.” Cô nhóc liền thoáng cứ như đúng rồi, “Tớ muốn đạp, lái không chán lắm.”

Hần có cảm giác bị bí. “Cậu muốn đạp như thế nào?”

“Chính là đạp vòng vòng thôi.” Hai tay nắm chặt đầu xe, “giữ ổn định .”

Đàm Vi chặt chẽ bắt lấy giá sau xe, liền nghe thấy trong miệng cô than thở giữ ổn định, chân trái trước dẫm lên bàn đạp, chân phải vắt ngang đạp một cái khác, ngồi lên yên xe, cả người căng cứng đến gắt gao. Hần đỡ khóc dở cười: “Cậu đã học qua chưa vậy?”

“Học rồi, đẩy về phía trước.” Cô nhóc thúc giục, hai chân bắt đầu đạp vòng, bắt chợt thét chói tai hai tiếng nghiêng nghiêng rồi. . . . .

Tốc độ xe giống như ốc sên không sai biệt lắm, hần giữ mỗi tay. “Đạp nhanh chút.”

“Uhm.” Tốc độ từ ốc sên biến thành rùa.

“Mau nữa lên.”

“Nhanh thì dễ dàng ngã!”

Đây không kêu là đạp xe, xe chưa học xong, ngược lại người giữ chắc rên luyện thành tuyến thủ cử tạ luôn rồi. Đàm Vi rốt cục hiểu tại sao nhà đầu kia lại chọn cái nơi quỷ quái này để luyện xe, xem ra là sợ bị người quen bắt gạp.

“ . . . . . Vệ, cậu có đó không?” Cô nhóc liên tục nhắc nhở.

“Ở đây. Cậu nhanh chút.”

“Tớ đạp nhanh chút cậu có thể đuổi theo không?”

“Có thể.”

Âm thanh đi theo phía sau, Nữ Nữ yên tâm mà đạp mạnh. Đạp được hai vòng cảm thấy là lạ, cuống quýt quay đầu nhìn lại, người ở phía sau vẫn đi theo, hai cái tay lại ôm ở trước ngực. . . . . Hần không giữ?!

Trong lòng hoảng hốt, trơ mắt xem chiếc xe vấp vào hố to dưới mặt đất, răng cắn phải đầu lưỡi, tiếng thét cũng chưa phát ra đã ngã xuống đất.

Đàm Vi chạy vội đi tới, trước khi người rơi xuống đất ôm lấy cô nhóc. “Cậu quay đầu lại làm gì!” Tức giận mắng.

Không giữ cô nhóc thì thôi, còn la mắng người. . . . . Cô nhóc tủi thân miệng càu nhàu.

Hắn đẩy xe ra kéo cô nhóc đứng lên. “Có bị thương chỗ nào không?”

Đá đá chân vung vung tay, không có sao, chỉ là đầu lưỡi có chút đau. “Tớ cắn phải đầu lưỡi rồi.” Cô nhóc hít một hơi.

Hắn nhin không được cười một tiếng, người khác đều là thương tổn tay chân, cô thương tổn đầu lưỡi.

“Tớ ngã mà cậu còn cười. . . . .” Cúi đầu nhìn trên tay áo dính chút bẩn, chảy máu rồi hả? Không đau chút. Xắn ống tay áo, trên cánh tay sạch sẽ cái gì cũng không có. Quay đầu hồ nghi nhìn thẳng hắn.

“Nhìn cái gì?”

Nữ Nữ không lên tiếng, cầm tay trái của hắn xem xét, không có việc gì. Lại xem cánh tay phải, vai sau của hắn không động dậy, cô nhóc trừng mắt nhìn hắn kéo lại. Bàn tay bị mặt đất thô ráp cào xước, vết máu li ti lẫn với đất cát, nhìn thấy ghê người. “Cậu ngốc ah, tại không không nói với tớ. Chân bị thương không?”

“Không có.”

Trả lời quá nhanh làm cho người ta sinh nghi, cô nhóc xoay người kéo ống quần của hắn lên.

Đàm Vi há hốc vì kinh ngạc. “Đừng động!” Cậu mày cầm ống quần kéo lên trên, chỗ đầu gối giống như bàn tay bị mài xước da, quần jeans loang lổ vết máu.

“Chảy máu rồi. . . . .” Nước mắt bắt đầu tuôn ra, thanh âm nghe run run, “Tớ đưa cậu đi bệnh viện. . . . .”

“Cũng không phải gãy tay gãy chân.” Chút thương tổn nhỏ này có ảnh hưởng gì đâu. Sân bên kia có vòi nước, hắn đi qua cởi giày, rửa sạch máu và đất cát trên cánh tay, vết máu đỏ chảy xuống, trông thật đáng sợ.

Nữ Nữ đứng ở bên cạnh nức nở rầu rĩ.

Hắn thấy phiền lòng, quát: “Không được khóc!”

Đây có thể chộc phải tổ ong vò vẽ, cô nhóc ngơ ngác nhìn hắn hai giây, miệng liền nói “Ừa” một tiếng, không thể cãi lại.

Tại sao lại thế này? Đàm Vi có chút không rõ, hắn chưa tiếp xúc nhiều với loại con gái hay mít ướt, trước kia thấy bạn học nữ khóc đều tránh ra, hiện tại không biết làm gì bây giờ nữa. Nhắc chân ra về phải đi: “Tớ đi nha!” Cô nhóc nhìn cũng không nhìn hắn, ngồi xổm trên đất lên tiếng khóc lớn. Đi xa chút, cô vẫn là khóc. Trốn ở phía sau cây giả vờ đã đi, cô nhóc vẫn cứ đưa lưng về phía bên trái lại tự khóc. Được rồi. . . . . Mặt xám xịt trở về ngồi xổm trước mặt cô nhóc nhỏ giọng nói, “Nhóc đừng khóc nữa.”

Tiếng ghen ngào nhỏ dần, Nữ Nữ lau mặt, giống như không có việc gì đứng dậy dắt xe. “Đi, tớ xoa ít thuốc cho cậu.”

“. . . . .” Nín khóc rồi hả? Đàm Vi giật mình nhìn cô nhóc. “Không cần.”

Cô nhóc quay đầu lại, thấy hắn không đi, chốc lát nước mắt lại ào ào rơi xuống.

“. . . . .” Giật mình biến thành khiếp sợ, hơn hồi lâu hắn mới ghen nói ra một câu: “Được rồi, đi cùng cậu.”

Cơn mưa lẹ dừng lại rất nhanh.”Đi. . . . .”

Mẹ nó! Đàm Vi mặt nghệt ra, trong lòng có nhiều điều buồn bực. Con gái khóc thực khủng bố!

Bị thương ngồi ở trên sàn sắc mặt khó chịu, hai cái đùi bôi đầy thuốc tím, giống con quái vật. Cẩn Ngôn bặm môi ngồi trên ghế sofa nhìn, cố nén cười mà đau cả bụng.

“Muốn cười thì cười đi, mẹ nó!” Đàm Vi nổi khùng rồi.

“Không la mắng người khác.” Nữ Nữ trừng mắt nhìn hấn, cẩn thận tránh làm đau tay hấn.

Hấn cuống quít lùi về. “Không cần, một chút thương tổn nhỏ không có việc gì.” Đầu gối chỗ kia có quần chống đỡ nhìn không thấy, tay trơn lộ ở bên ngoài, bôi màu tím thành ra cái gì.

“Không bôi ah?”

“Không bôi.”

Mắt to chớp chớp, hai dòng lệ nhanh chóng dâng trào, mau làm người ta kinh thán.

Đàm Vi bất đắc dĩ nhìn về phía trên sofa. “Ai. . . . .” Tốt xấu thì cũng khuyên nhủ cô nhóc đi?

“Hừ. . . . . Đứng ầm ĩ tớ đang xem TV.” Cẩn Ngôn nhìn chằm chằm mì quảng cáo ăn liền trông rất ngon. Nha đầu nhỏ thích khóc, không cần người dỗ, khóc được ba năm phút bản thân lại trở lại bình thường.

Hấn bé tắc rồi, nhúu mày liếc về phía Nữ Nữ. Cô nhóc ngược đầu, nước mắt rưng rưng sắp rơi, chỉ có một câu không vừa ý thôi là có chuyện. Thôi, cùng cô nhóc so đo làm gì, hấn nhận thua. . . . . “Bôi đi.” Thấy chết không sợ đưa bàn tay đi qua.

Mắt to lại chớp chớp, khuôn mặt mím ướm lại rạn nứt trở lại.

Nha đầu chết tiệt kia chỉ giỏi làm nũng! Đàm Vi nghiêng chặt răng.

“Kêu cậu bôi cậu còn không bôi, tay bị thương như vậy cậu làm gì được bây giờ.” Nữ Nữ than thở cầm tay hấn, không buông tha vết thương nhỏ gì. Liếc thấy hấn cầm vết máu, gờ bông băng lên liền bôi.

“. . . . . Làm gì vậy?!”

“Bôi thuốc a.”

Nhìn xung quanh một vòng không thấy được gương, Đàm Vi nổi giận ùng ùng đi vào toilet, rõ ràng phát hiện trên gò má có hai vết tím không đều, “A” hét thảm một tiếng.

“Đừng tẩy!” Nữ Nữ vội vàng tiến lên, “nếu tẩy sạch vết thương sẽ nặng thêm.” Nhưng biểu cảm cho thấy là tớ sẽ khóc cho cậu xem. . . . .

Bốn đạo ánh mắt giằng co nửa phút, cuối cùng Đàm Vi thuyết phục bản thân không chấp con gái, đóng vòi nước, mu bàn tay che mặt đi đến phòng khách ngồi xuống.

Nữ Nữ cùng đi qua kéo ống tay áo lấy lòng hấn. “Cậu muốn ăn cái gì tớ rửa cho cậu được không?”

“Tớ muốn ăn nhân sâm quả.”

“Không có. Trư Bát Giới mới ăn quả đó.”

Cẩn Ngôn phốc một tiếng. “Trong tủ lạnh có táo với nho, còn có nửa trái dưa hấu.” Nữ Nữ khoan khoái nhắm đến phía phòng bếp. Cẩn Ngôn dặn dò một tiếng cẩn thận một chút, quay đầu xem vết thương của lão đại cười ngặt nghẽo.

“Mẹ nó. . . . .” Đàm Vi tức giận đến con mắt đỏ lên, đoạt lấy điều khiển từ xa đổi kênh. “Chiếu cái gì vậy trời!”

“Cậu đừng phiền chán nó.” Cẩn Ngôn ngừng cười nhẹ giọng nói.

“Uhm?”

“Con bé chỉ sợ thấy người khác bị thương tay chân. Hồi nhỏ có một lần Đinh Nhất Nhất trèo trường té xuống, lúc tớ kéo Nhất Nhất thì bị mảnh kính làm chảy máu, chảy rất nhiều máu, Nữ Nữ khả năng bị sợ quá, sau này vừa thấy có người bị thương là đã sợ rồi.”

Trong phòng bếp tiếng nước ào ào, bên trong vọng ra tiếng hát: “Ánh trăng đốt đèn, chiếu sáng lên gia môn của ta. . . . .” Đàm Vi nhìn thấy bộ dạng như vậy cũng không nói gì thêm.

Bảo mẫu nhà Cẩn Ngôn, Dì Tôn đã mua xong thức ăn trở về, nhìn chăm chăm vào quái vật màu tím trên sofa hai giây, ha ha cười ra tiếng: “Ha ha, ở đâu ra con ngáo ộp vậy!”

Mặt hần bỗng chốc tối sầm lại.

7. Chương 7: 29 Điểm

“Chủ nhật tuần sau cậu lại giúp tớ tập xe nha?” Nữu Nữu hai mắt tràn ngập chờ mong.

Đàm Vi nhìn chăm chăm vào bàn tay đầy màu tím khủng khiếp của mình, không lên tiếng.

“Cậu ta sẽ không đồng ý” Cẩn Ngôn chậm rãi nói cho cô nhóc, “Cậu ta sẽ không làm con ngáo ộp lần thứ hai đâu.”

“Anh của em mới không giống anh, nhỏ mọn như vậy đâu!” Nữu Nữu trừng mắt nhìn hần, bóc vỏ quả nho đưa tới bên miệng Đàm Vi. “Đúng không? Anh. . . . Anh đối xử với em tốt nhất rồi.”

Đàm Vi thoải mái há miệng, sau khi ăn sạch đĩa nho mới nói: “Tớ nhỏ mọn lắm.” Nằm xuống nhắm mắt ngủ.

“. . . . .” Kiểu người gì vậy! Cô nhóc nện tay mạnh vào chiếc gối trước mặt. Trong vô thức của Đàm Vi, cảnh tượng cô nhóc kia vui vẻ cười xe đạp tới trường rồi tan học cũng chở bạn học ngao du khắp nơi, ý niệm đó giờ giống như ngọn lửa chậm rãi chậm rãi lụi tàn.

Môn lịch sử, thầy giáo đang giảng bài Trịnh Hòa Thất Hạ Tây Dương (7 lần khám phá Đại Dương phía Tây [1]), giọng Đàm Vi cao vút biểu cảm. Nữu Nữu nghe mà như lọt vào trong sương mù, nhớ tới trước kia có đọc qua một chuyện cười, có người hỏi thí sinh thi như thế nào, hần nói: lịch sử thì những điều trước khi ta sinh ra, địa lý thì những nơi ta chưa tới, còn có thể thi thành cái dạng gì nữa!

[1] Có thể tìm hiểu bài học lịch sử mang tính tuyên truyền này tại s://groups.google /forum/#!topic/dienbaoanhduong/z6SPi_ (có liên quan đến Trường Sa Hoàng Sa của Việt Nam)

“Ha ha. . . . .” Nhịn không được cười ra tiếng. May mắn trong lớp các bạn nói chuyện riêng không ít, thầy giáo cũng không quản, liên tục đắm chìm trong lịch sử văn hóa dân tộc nước nhà.

Tạ Thần suýt suýt cô nhóc. “Cười cái gì?”

“Cậu nhìn thầy giáo chúng ta giống Mèo Máy Dôrêmon không?”

“Cậu lại đặt ngoại hiệu đó ah.” Đáng thương cho thầy giáo lịch sử đã có N cái tên hiệu, bí đao, hồ lô, Như Lai, nhị sư đệ. . . . . Hiện tại lại thêm cái biệt hiệu Mèo Máy Dôrêmon. “Ê Ê, nhìn Chu Minh Đào kia.” Tạ Thần nhìn trộm về phía sau so ngón cái.

Quay đầu lại, ánh mắt tiếp xúc với nam sinh ngồi cuối với hành lang bên kia, người sau cuống quýt chuyển hướng lên bảng đen, nhếch môi biểu cảm cứng ngắc. Cô nhóc xoay quay đầu trừng mắt với bạn ngồi cùng bàn.

“Trùng mắt với tớ làm gì, cũng không phải tớ nhìn cậu.” Tạ Thần che miệng cười trộm, “Chu Minh Đào thích cậu. . . . .”

“Uông Việt đang nhìn cậu đấy.” Nữu Nữu chọc lại. Uông Việt thích Tạ Thần là bí mật cả lớp đều biết.

“Ghét. . . . .” Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức cháy rục đỏ bừng. “Ai, cậu thành thật khai báo, cậu với Đàm Vi có chuyện gì?”

“Có chuyện gì là sao?”

“Hần mỗi ngày đều tới tìm cậu, có người nói các cậu đang là cái này.” Hai cái ngón cái đan vào nhau.

“Này?” Nữu Nữu học đan ngón cái, “Thế sao không đồn tở với anh Cẩn Ngôn?” Thật sự là không hiểu được cái cô bạn cùng bàn này. Cô nhóc cầm lấy bút đem Trịnh Hòa và các người bạn cải tạo thành nhân vật truyện tranh.

“Ai dám nói?” Nhỏ nữ sinh kích động bảo hộ thần tượng chính mình, “Trường học chúng ta có ai xứng đôi với Thượng Quan Cẩn Ngôn!”

“Hừ. . . . .” Cẩn Ngôn cũng là người, cũng ăn cơm, đi vệ sinh thôi. “Thế sao không nói tở với Gia Vũ?”

“Hai người các cậu thân như anh em vậy, ai mà nói.”

“Đàm Vi cũng là anh tở mà.”

“Hả?”

Một con mắt đã được vẽ xong. “Về sau chớ chọc tở nha, tở có anh trai biết đánh nhau đó.” Nữu Nữu dừng bút lại chớp mắt với cô bạn cùng bàn, “Yên tâm, cậu có chuyện gì thì bảo tở, tở sẽ kêu anh Đàm Vi giúp cậu đánh nhau.”

Tạ Thần bán tín bán nghi nhìn cô nhóc hồi lâu. “Thật ư?”

“Thật.” Lười giải thích với cô bạn mình. “Hắc hắc. . . . . Về sau tở có thể ở trường học tung hoành rồi.”

“Cậu có phải là đầu gấu đâu. . . . .”

Tung hoành chỉ là thứ yếu, điều mà khiến Nữu Nữu thất vọng là, người anh trai này không hoàn thành trách nhiệm, mài nhẵn mồm mép cũng không chịu làm người dạy xe cho cô nhóc, năn nỉ một thôi một hồi thấy không thể thay đổi được cô nhóc đành vứt bỏ ý định học đạp xe của mình. Cũng được, không biết cười cũng chẳng sao, dù sao mỗi ngày cũng đều có xe đưa đón, còn có bữa sáng, đãi ngộ không tệ chút nào. . . . .

Không mấy ngày thân phận cô nhóc là em gái của lão đại bị truyền ra, trong trường học sinh nhìn cô nhóc bằng ánh mắt khác so với trước kia, có khi đi ở trên đường còn có thể gặp nữ sinh tụ tập nghị luận, xem kìa, em gái của ai đó, ai đó nắm đầm lợi hại nhất, động vào không được. . . . . Cũng vì vậy Đinh Nhất Nhất đỏ mặt muốn điên luôn rồi, vài tuần lễ một tác cũng không rời khỏi lão đại nhắc tới muốn làm em gái, Đàm Vi thấy phiền thiếu chút đem Nhất Nhất chôn sống.

Ngày tốt của học sinh không kéo dài, một việc khác thấy ngay trước mắt. Thi giữa kỳ rồi.

“. . . . . Từ Lệ. Trương Siêu. Thẩm Tư Kỳ.” Thầy giáo Toán vừa gọi tên vừa phát bài thi, các học sinh lần lượt lên bục giảng lấy.

Nữu Nữu nghe thấy mắt trợn trắng, thật là, tại sao không để đại diện hỗ trợ phát xuống? Lớp học năm mươi mấy người người thầy cũng không ngại mệt!

“Kêu cậu đấy.” Tạ Thần vỗ cô nhóc một cái.

“A. Nghe. . . . .” Hữu khí vô lực đi đến bục giảng.

“Xem qua điểm đi.” Thầy giáo mắt sáng như đuốc, ngón tay chỉ vào bài thi kêu cô nhóc nhìn.

Ngẩng đầu lên, không ngoài ý muốn nhìn thấy điểm số hồng hồng đỏ đỏ hai chữ số: 29. Xong, không lui bước. “Ta lần sau nhất định sẽ nỗ lực, cố gắng đạt tiêu chuẩn.” Nữu Nữu nén buồn lòng tự hứa.

“Nỗ lực nỗ lực, khi nào thì thầy có thể cho bảng điểm đẹp đẽ chút?”

“Kỳ thực em cũng có chút tiến bộ mà. . . . .”

Thầy giáo quả thực hết thuốc chữa, đem bài thi trả cho cô nhóc. “Lần này đề không khó, chín phần mười trong lớp vượt qua một nửa, em hãy cẩn thận suy nghĩ đi.”

Ngẫm nghĩ lại, nghĩ cái gì nha! Nữu Nữu trở về chỗ ngồi nhỏ giọng oán giận: “Ta thế này mà không là tiến bộ ah?”

“Ai. . . . .” Tạ Thần nhìn bài kiểm tra của cô nhóc thở dài.

“Ai cái gì ai, rõ ràng so với lần trước trắc nghiệm nhiều hơn một điểm.”

“Bà chị ơi cậu như thế này cũng kêu tiến bộ a, đứng thứ hai từ dưới lên cũng là hơn năm mươi điểm.”

Cô nhóc trợn trắng. “Không phát hiện có chút tiến bộ sao, yên tâm, từng bước từng bước một, tớ sẽ đạt tiêu chuẩn.”

“Còn từng bước từng bước một! Tớ tính xem”, Tạ Thần đếm trên đầu ngón tay, “Lần này 29, mỗi lần nhiều hơn một điểm, cách đạt tiêu chuẩn còn kém 31 điểm, nói cách khác cậu phải thi 31 lần mới được trên 60 điểm.”

“31 lần? Chắc phải thi đến lúc tốt nghiệp cấp 3 rồi. . . . .”

“Tốt nghiệp đại học cũng có thể lắm chứ!”

Chuông tan học vang, Đàm Vi vừa xuống cầu thang liền nhìn thấy Nữ Nữ cúi đầu ở trong hoa viên đi đi lại lại, đi qua giật nhẹ mái tóc của cô nhóc, cô nhóc không phản ứng bao nhiêu liếc hẩn một cái. “Uhm?” Hẩn nhìn về phía sau xuất hiện hai cái đuôi.

“Toán học thi rớt rồi nha. . . . .” Nhất Nhất vuốt cằm như lão đạo sĩ.

Nữ Nữ liếc mắt nhìn cô nhóc. “Cậu môn Anh ngữ thì sao?” Một câu nói kéo dài trước mặt Nhất Nhất.

“Haha, đều thi rớt rồi.” Gia Vũ thật hưng phấn đêm nay lại có thể nhìn thấy chiến tranh gia đình, nhếch môi cười to không ngừng.

“Cười cái shit!” Hai nha đầu đang có nổi bực tức chưa xả được, ném cặp sách vền tay áo lên bỏ nhào qua. Một người giữ tay một người ôm chân, cương quyết hất Gia Vũ vào bồn hoa.

Đàm Vi bật cười, nhìn bốn bề vắng lặng, trốn được vào xó góc châm một điếu thuốc. Cặp sách của Nữ Nữ không kéo khóa lên, lộ ra mấy tờ bài thi, rút ra nhìn thấy một cái điểm số to to: 29.

“Nhìn cái gì vậy!” Chủ nhân chiếc cặp lao đến nhanh như cắt.

“Đề như vậy mà cậu có thể làm sai?” Góc vuông hình tam giác có một góc 40 độ, một góc khác có thể là 60 độ ư?” Hẩn cười nghiêng ngả, đánh rơi điếu thuốc xuống đất. “Mẹ nó. . . . .” Cười mắng một tiếng rồi lấy hộp thuốc lá ra.

“Đừng hút!” Nữ Nữ cầm giạn cướp gói thuốc đi. “Tớ biết là 50 độ, là viết sai được không.”

“Viết xong cậu không kiểm tra?”

“Cậu thi xong cũng không kiểm tra.”

Đàm Vi chau chau mày không lên tiếng, cô nhóc nói rất đúng, hẩn cho tới bây giờ đều là trả lời xong đề liền vung bút ra.

“Cậu Anh ngữ mấy điểm?” Nữ Nữ mặt biểu cảm nhìn kịch vui.

“Không có mấy điểm.” Hẩn cười tùm tùm, “So cậu còn nhiều hơn ba điểm.”

Thất vọng vút xuống khóe miệng. “Ngữ văn thì sao?”

“Đạt tiêu chuẩn rồi.”

“Hứ. . . . .”

“Không tin cho cậu nhìn.” Dem cặp sách lật hai lần, không kiên nhẫn, dốc hết ra trên bàn đá.

Giống như một cái bãi phế liệu thật lớn. . . . . Bên trong cái gì cũng có, sách giáo khoa, bài thi, thước ba góc, bút bi, ngòi bút chì, tập giấy vụn. “Thật sự đạt tiêu chuẩn rồi.” Vừa khéo 60 điểm. Thừa dịp cô nhóc nhìn bài thi, Đàm Vi lấy lại hộp thuốc lá đốt một điếu.

“Tớ cảm thấy là thầy giáo nhìn các cậu đáng thương cho thêm mấy điểm đạt tiêu chuẩn. . . . . Ồ, toán học nhiều điểm như vậy ư!” Rất khủng khiếp, thậm chí tới 115 điểm. Mùi khói thuốc bay qua, cô nhóc không thích. “Đừng hút, tế bào não đều bị cậu xông chết, khó trách thi không khá.”

“Bản thân không học đừng trách gói thuốc của tớ.”

“Hút second-hand smoke không tốt đối với trí lực.”

“Khai quật trí lực của nhi đồng chắc? Hút xong điều này không hút nữa.”

“Không sai bài nào. . . . .” Nữu Nữu gục xuống bàn nghiên cứu bài thi toán học của hần. “Cậu học thế nào vậy?”

“Không cần học, vừa nhắm mắt là hình lập phương hình trụ đảo quanh ngay tại trong đầu, căn bản không cần nghĩ cũng biết trả lời đề thi thế nào rồi.”

Thần kỳ? Cô nhóc ngơ ngác há to mồm.

Nhìn cô nhóc bộ dạng ngốc nghếch Đàm Vi cảm thấy buồn cười, quay đầu liếc gặp hai cái tên mặt xám mày tro hùng hùng hổ hổ đi tới. “Gia Vũ không phải toán học tốt sao, tìm hần đi.”

“Không được!” Gia Vũ trong dạ toát mồ hôi, có một hàng xóm gây sự đã đủ, lại thấy một cái khóc mặt mếu hần sống thế nào được. Ánh mắt lướt quanh, hần nhanh chóng tỏ vẻ khiêm tốn, “Anh không có trình độ như vậy đâu, không có thể làm Thầy giáo của em đúng không? Tìm lão đại.”

“Em mới không thèm tìm anh. . . . .” Nhỏ này tính không nhẫn nại. Nữu Nữu nhìn về phía Đàm Vi, “Vậy cậu dạy tớ được không?”

“Học không tốt tớ sẽ đánh cậu đấy.”

“Không có việc gì,” Nhất Nhất mắt lạnh liếc về phía Gia Vũ, “Gần giọng nói khá lớn.”

Nữu Nữu thoải mái cười to.

Gia Vũ giận tím mặt mắng to: “Hai đứa này. . . . .”

“Im đi!” Nhất Nhất nhanh chóng che miệng hần. Người này chính ở thời kỳ đổi giọng, vừa kêu to liền bị vỡ giọng, nghe thấy khó chịu trong lỗ tai, quả thực chính là phá hủy ý chí sinh tồn của mọi người.

“Anh Gia Vũ có thể đem giấy với bút tùy thân được không?” Nữu Nữu đồng tình đề nghị, “Muốn nói cái gì viết ra đi, nếu không thì đi học ngôn ngữ của người câm điếc đi.”

Đàm Vi mỉm cười đến nỗi điều thuốc suýt chút nữa rút ra khỏi miệng. “Hai cậu đừng trêu hần nữa, không hần sẽ khùng mất thôi.”

Hai nha đầu vội kêu lên nói: “Sứ mệnh hai tớ chính là để trêu hần.”

Thành tích Anh ngữ không thể bù lại thất bại của môn toán học 29 điểm, về nhà Nữu Nữu lại bị mẹ la mắng. “Con nói đi, môn toán học con thấy phải làm gì bây giờ?”

“Con sẽ tìm người dạy cho con.” Nữu Nữu nước mắt lưng tròng nâng bát cơm đếm hạt cơm.

“Mời gia sư à?”

“Không phải, con . . . . . Đàm Vi nói có thể dạy con.” Kém chút nói thành anh trai của con, vội vàng mức cơm ăn.

“Chính là cái cậu mỗi ngày đều chở con tới trường?”

“Vâng.”

“Nó làm sao có thể dạy con.” Di Thảm thấp giọng than thở một câu, chiếc đĩa lạch cạch trên tay ba cô nhóc.” Ta nghe mẹ Đậu Đậu nói, Đàm Vi ba hần là Xã hội đen, thiệt hay giả?”

“Hiện tại làm gì có xã hội đen.” Ba Thảm hai mắt nhìn chăm chú tin tức buổi chiều.

“Anh nghe em kể!” Thảm mẹ bắt mẫn đánh chồng một cái, “Mẹ Đậu Đậu nói, Đàm Vi ba hần mở hộp đêm, sống dưới chợ đêm, thằng nhóc trước kia ở trường học đánh nhau khắp nơi với người ta, nghe nói còn lưu ban. Nữu Nữu con ít chơi với nó thì hơn.”

Nữu Nữu mím môi hai con mắt thay nhau nhìn về phía ba mẹ.

“Ăn cơm.” Ba Thắm gấp cho cô nhóc miếng sườn. “Ba hẳn không tính là dân giang hồ, có công ty, có nhà máy, hình như cũng chưa làm chuyện xấu. Nhưng nghe nói ông ta thường xuyên đến viện dưỡng lão quyên góp tiền thuốc, tâm địa không xấu, người khác đều kêu ông ta là giáo sư Đàm.”

“Ông ấy có thật sự là giáo sư không?” Nữu Nữu xen mồm.

“Hình như không phải đâu. Người đó. . . .” Nhất thời nhớ không nổi tên Đàm Vi, “Cậu ta có phải đi đánh nhau khắp nơi còn lưu ban hả?”

“Không phải!” Cô nhóc vội vã lắc đầu. “Mẹ nói đó là trước kia, hiện tại không phải. Bạn ấy ở trường học rất giữ kỷ luật, Nhất Nhất, Gia Vũ đều chơi với bạn ấy, anh Cẩn Ngôn chơi thân với bạn ấy nhất.”

“Cẩn Ngôn với nó là bạn bè?” Mẹ Thắm có chút ngoài ý muốn, “Thành tích của nó có tốt không?”

“Toán học được 115, mẹ nói có được hay không.” Trực tiếp bỏ qua thành tích về môn xã hội của Đàm Vi.

Mẹ Thắm gật đầu không nói gì nữa.

Nữu Nữu nín khóc mỉm cười, hồng hộc bởi xong hai chén cơm với một chén canh xương rong biển. Ba Thắm mẹ Thắm nhìn mà lòng buồn bã, đứa nhỏ này kết quả thi thành như vậy mà khẩu vị còn tốt đến vậy sao!

8. Chương 8: Thầy Giáo Tôi Là Lão Đại

Thầy giáo Đàm Vi tương đối nghiêm khắc, quy định học sinh nếu không có tình huống đặc biệt, thì cũng phải ở trường học làm xong bài tập toán học rồi mới được về nhà. Nếu không có bài tập, cũng phải làm nửa giờ đề tự luyện.

“So với Đại quần cộc còn lợi hại hơn. . . .” Nữu Nữu trong lòng hồi hận rồi.

“Cậu muốn tớ dạy cho cậu thì cậu phải nghe tớ.”

“Vậy thì tuần sau bắt đầu đi? Về nhà ăn cơm đã.” Co cẳng chạy.

“Quay lại!” Đàm Vi nắm tay kéo lấy nhóc.

Cô nhóc trừng mắt nói xạo: “Hôm nay có tình huống đặc biệt, tớ đói bụng!”

“Chết đói cũng phải làm xong cho tớ hai đề.” Kéo cô nhóc đi tới cái đình nhỏ ngồi xuống, từ trong túi xách lấy vở bài tập ra. “Hôm nay không có bài tập, làm xong cái này đi.”

Cô nhóc nhìn cũng không nhìn liền nói tớ không biết làm.

Được, bắt đầu từ công thức cơ bản nhất. Ba phút sau Đàm Vi không chịu nổi đem sách giáo khoa vứt ra một bên: “Không giảng nữa!” Đàm Vi nói đến mức miệng khô lưỡi hanh, vậy mà làm còn có sai sót.

“Được thôi,” Nữu Nữu tiếp tục vẽ Thánh Đẩu Sĩ Mỹ Thiếu Nữ, “Cậu có giảng cũng không hiểu.”

“Chỗ nào không hiểu?”

“Tớ nghe không hiểu.”

“Là bản thân cậu không muốn nghe.”

“Là cậu giảng không hiểu!” Cô nhóc nhấn mạnh vào điểm này. “Cậu nếu giảng hay tớ làm sao có thể không nghe ra? Cũng bởi vì giảng không hiểu, không logic, tớ mới không muốn nghe.”

Dám tranh cãi với hẳn à, Đàm Vi tức giận bật cười. “Cậu cả ngày vẽ như vậy, tám trăm năm cũng đừng mong đạt tiêu chuẩn.”

“Không biết thường thức, đây không phải tiểu nhân, đây là Thánh Đẩu Sĩ cậu hiểu hay không?”

Hừ một tiếng, hần lấy ngón tay chỉ vào cặp mắt to của mỹ nữ trên vở bài tập. “Cậu không phải vẽ người sao? Lại vẽ nhỏ như vậy không là tiểu nhân thì còn là gì?”

“ . . . . .”

“Còn vẽ nữa cho cậu đứng hành lang bây giờ.” Lấy lại vở, đem sách toán học ném cho cô nhóc. “Đầu tiên phải hiểu rõ ràng góc nhọn, góc tù, góc vuông là cái gì, sau đó học thuộc hai công thức.”

“Cũng đều là góc. . . . .” Nữu Nữu nhỏ giọng than thở. “Đứng hành lang đứng hành lang, cậu giống như giáo viên chủ nhiệm í.”

“Tớ mà là giáo viên chủ nhiệm tớ liền đuổi học cậu.” Hần đe dọa nói.

Góc ngoài, góc trong, góc đáy, góc đỉnh, góc đồng vị. . . . . Trong đầu nguyên một loạt góc,. . . . . cầm sách chưa đầy 2 phút, Nữu Nữu đã thấy hai mắt bắt đầu hoa hoa, vẽ mặt đau khổ ở trên ghế đá quay tới quay lui. “Không muốn học, tớ muốn về nhà.”

Đàm Vi nhú mày: “Nói cái gì?”

“Không, học, nữa.” Nói gần từng chữ.

“Thực không muốn học hả?”

“Không học!”

“Được.” Gật gật đầu, hần lấy một cây thước từ trong hộp bút ra vỗ vỗ tay. “Tay trái.”

Không ý thức được hần muốn làm gì, Nữu Nữu ngoan ngoãn đưa tay đi qua. Bốp một tiếng giòn vang, cây thước đập vào bàn tay cô nhóc. Cô nhóc giật mình, trừng mắt nhìn cây thước, rớt cục tỉnh ngộ lại.

“Trốn cái gì?” Hần giữ chặt tay của cô nhóc tính đánh thêm cái nữa.

“Cậu.., cậu.., cậu.., cậu.. đánh tớ!” Không rút tay lại được, cô nhóc hoảng hồn miệng lắp bắp.

“Đánh cậu thì sao? Có học hay không?” Bốp, lại một cái.

“Không học!”

“Có học hay không?” Hỏi một câu, nhìn cô nhóc lắc đầu, hần không chút khách khí lại đập một cái. “Có học hay không?”

Hần không đùa! Lòng bàn tay cô nhóc đã biến sang màu đỏ, Nữu Nữu khóc oa lên một tiếng lên. “Cậu đánh tớ, cậu đánh tớ. . . . . Đau đau đau. . . . .” Càng khóc hần càng không buông tay, cô nhóc nước mắt nước mũi chảy lã chã rơi gật đầu, “Tớ học tớ học.”

Đàm Vi dứ cây thước trước mắt cô nhóc.

“Học, tớ cam đoan học.” Gật đầu lia lịa.

“Chính cậu nói a, tớ không có ép cậu.” Hần mở bài tập chỉ vào hai đề, “Làm hai đề này, không hiểu thì đọc sách, còn không rõ hỏi lại tớ.”

Bên cạnh có thầy giáo bạo lực như vậy như hổ rình mồi, Nữu Nữu không dám nhàn hạ, nhỏ giọng nức nở đem bài tập cẩn thận đọc kỹ một lần, lại đối chiếu công thức trong sách, mất 20 phút sau mới hoàn thành.

Đàm Vi nhìn cô nhóc viết viết tính tính, nhóc này không ngu ngốc, chỉ thêm chút thôi đã nghĩ thông rồi. “Đúng rồi, đây không phải là làm ra rồi sao?”

Làm không được bị đánh nha. . . . . Nữu Nữu mím môi lấy bút chì đâm chọc vào vở, hai con mắt nhìn hần chăm chăm, hận không thể lấy được cây thước đánh hần hai cái.

“Lườm cũng vô dụng thôi, lần sau không học còn đánh cậu nữa.” Đàm Vi không thèm để ý đến ánh mắt hình viên đạn của cô nhóc.

“Môn Anh ngữ lần sau nếu thất bại tớ cũng đánh cậu.”

“Cậu đánh thử coi?”

“Đánh chứ, dù sao cậu cũng chẳng đạt tiêu chuẩn được!” Cô nhóc cầm lấy cây thước trong tay hắn giằng lại. Hắn nhếch miệng cười, nhìn cô nhóc tức giận, kéo lấy tay áo của hắn không tha, cánh tay đảo qua hộp bút rớt xuống bàn, đồ đạc bên trong rơi đầy xuống đất.

“Gãy rồi.” Đàm Vi xoay người nhặt bút chì lên, một vật chói lọi gì đó rơi ra từ cổ áo.

Thập Tự Giá? Không giống như bên ngoài bán. Chẳng quan tâm cục gôm bên chân, cô nhóc tò mò. “Làm bằng thép? Tớ biết trên đường có bán, mười đồng một cái.”

Đàm Vi mỉm cười cười không nói gì, đem Thập Tự Giá nhét vào trong cổ áo.

Quý hẹp hòi. . . . . NỮ NỮ bĩu môi, ngồi xổm xuống nhặt lại những thứ rơi xuống đất. “Cậu bồi thường cho tớ cây bút chì.”

“Đồ gọt bút đâu?”

“Đây này.” Cô nhóc đưa tới.

Hắn cầm bút chì chậm rãi gọt, nhìn cặp sách bĩu môi. “Bên trong có kẹo, ăn hay không?”

Nào có người đánh xong lại cho kẹo ăn! Nhưng bụng hơi đói. . . . . Mở cặp sách quả nhiên tìm được một túi “Đại Bạch Thỏ”, vội vàng nhét vào miệng, hù dọa nói: “Gọt khéo một chút a, gọt không khéo tớ sẽ tới méc ba cậu, để ba đánh cậu.”

“Ba tớ không đánh tớ.”

“Cậu lưu ban nhiều lần như vậy mà ba không đánh cậu?” Lời vừa ra khỏi miệng theo bản năng rút hai tay ra sau lưng, trong lòng bàn tay còn đau ê ẩm.

Buồn cười liếc cô nhóc một cái, Đàm Vi búng vào trán cô nhóc. “Tớ chán ghét đọc sách, chán muốn chết.”

Ách. . . . . Đề tài này không thật hấp dẫn. “Không đọc sách cậu đi ra ngoài lang thang à, ba cậu khẳng định không để cậu như vậy.”

“A, ba tớ thế nào cũng phải hưởng ứng chín năm chế độ giáo dục bắt buộc, hiện tại tớ đã sắp xong nghĩa vụ mười hai năm, ba còn muốn bản thân tớ có nghĩa vụ học hết trung học.”

Mười hai năm. . . . . Bỏ ngón tay đếm, nói cách khác là lưu ban 4 năm trời, già quá rồi. . . . . “Ba cậu thật biết đùa.”

“Ba tớ muốn mài dũa tớ.”

“Ba cậu có phải muốn cho cậu thi đại học?”

“Cậu cảm thấy tớ thi được không?”

“Thi không đậu.” Nhóc hì hì cười. Kéo má nhìn hắn gọt bút chì trông không thuần thục, đột nhiên nhớ tới lời ba Thẩm ở nhà nói. “Ba cậu là giáo sư phải không?”

“A. . . . . Không phải. Cậu không phải nói ba tớ là xã hội đen sao?”

“Tớ không nói!” Nhóc cuống quýt phủ nhận. Tuy rằng cô nhóc với Nhất Nhất, Gia Vũ đều cho rằng như vậy. “Mẹ cậu đâu?”

Tay trái cầm bút run lên, một chút máu đỏ tươi lập tức chảy ra trên đầu ngón tay. “Mẹ nó,” Đàm Vi ném con dao nhỏ đi mất, “Cái lưỡi cùn này, gọt gỗ thì chẳng xi nhê gì chỉ được cái cắt da thịt là mau!”

“Đừng nặn! Tớ có thuốc.” NỮ NỮ chạy nhanh từ trong túi xách lục ra một cái bình nhỏ, rút một ít bông vải đặt tại trên miệng vết thương.

Hắn đau hít vào một hơi. “Mẹ nó cái thứ gì!” Có phải vừa rồi đánh nhóc, nhóc muốn trả thù à!

“Còn.” Xiết chặt ngón tay hắn, một lát sau máu ngừng chảy. “Vết thương sâu không?”

Đàm Vi đẩy tay nhóc ra, nhẹ nhàng tách ra nhìn miệng vết thương. “Không sâu.”

Đau không? Nhìn hấn như chẳng có việc gì, còn Nữu Nữu cả người lông tơ đều dựng thẳng lên đây. Xả bông vải lau sạch sẽ miệng vết thương chung quanh máu, lấy ra một cái băng keo cá nhân cho hấn dính lên. “Cậu đừng luôn nói thô tục nữa. . . . .”

Hấn giật nhẹ mái tóc buộc đuôi ngựa của cô nhóc, tìm bên trong cặp. Bên trong còn có cái gói gì to to, trong bao có thuốc tím Vân Nam bạch thuốc hoa hồng màu xanh bong, thuốc mỡ băng vải. . . . . Còn thiếu dao giải phẫu nữa thôi. “Đem nhiều thuốc như vậy làm gì?”

“Chuẩn bị cho cậu đấy, nếu cậu đánh nhau tìm không thấy thuốc thì làm sao bây giờ.”

Đàm Vi bật cười ra tiếng. “Giống cái phòng khám lưu động quá vậy. Đi, đi ra ngoài ăn cơm đi.”

Không cần làm đề nữa hả? Hoan hô một tiếng nhanh chóng thu thập đồ đạc. “Tớ muốn ăn ốc.”

“Cậu không ăn cay cơ mà.”

“Ăn cái đó không cay lắm đâu. Xem anh Cẩn Ngôn có ở đó hay không. . . . . A đúng rồi, cái này cho cậu.” Lấy ra một cái băng keo cá nhân nhét vào túi hấn, “Tay không nên đụng nước, nếu mà dính nước thì phải đổi cái mới ngay nghe chưa .”

Hấn nhú mày. “Còn trò này nữa. . . . . biết rồi.” Kịp thời sửa miệng, sợ cô nhóc chảy ra hai hàng lệ.

“Cái này cho tớ.” Nắm lên túi, đại bạch thổ kia muốn lấy làm của riêng.

“Nằm mơ đi!” Đàm Vi lấy lại túi kẹo, lấy ra hai viên cho cô nhóc, còn lại nhét vào cặp sách. “Một miếng băng keo cá nhân mà đòi đổi lấy túi kẹo của tớ hả?”

Keo kiệt. . . . . Ngượng ngùng xách cặp sách lên đi tới khu vực trung học. Trên đường còn có tốp năm tốp ba học sinh cao trung, mặc đồng phục đầy màu sắc của học sinh trung học, Nữu Nữu hâm mộ nhìn chằm chằm người ta. “Cậu nhìn bọn họ đáng đi đều có uy hơn.”

“Có uy cái gì, đi thẳng phiêu.” Hấn thế nào cảm thấy người thì đeo cặp kính to, da vàng, người thì gầy rộc..

“Haha, cậu nhất định phải thi được cao trung.”

“Không làm được đâu, hiện tại muốn thi lên cao trung đều phải tự học buổi tối.”

“. . . . .” Quả thực chính là bần nhão không thể trát thành tường, hiện tại cô nhóc tuyệt không vui vẻ khi hấn cắt trúng ngón tay.

9. Chương 9: Bức Thư Tình Bị Ép Gửi Trả Lại

Cho dù bị thầy giáo Đàm Vi giáo huấn làm cho khóc lớn hai lần, nhưng thành tích toán học của Nữu Nữu như đạt được kì tích, cuộc thi cuối kỳ khi phá lệ đạt tiêu chuẩn rồi. Đại quần cộc vui mừng quá đỗi, khi hợp phụ huynh khen ngợi cô nhóc một phen. Đương nhiên hấn cao hứng cũng vì có nguyên nhân khác, học sinh ngoan có ảnh hưởng tới thành tích của lớp tốt cực có thể đuổi kịp rồi, tiền thưởng đã được bảo vệ.

Đàm Vi với Nhất Nhất Gia Vũ bọn họ đang ở trạng thái nước sôi lửa bỏng học kỳ 2 của lớp 8, các môn trắc nghiệm không ngừng, bài thi thử đầy đầu chụp xuống, cả đám học sinh đứa nào mặt cũng đỏ phừng phừng, tinh thần uể oải.

Chuông tiết học thứ 4 vang lên, bọn nhỏ giống như bầy ong vỡ tổ lao đến căn-tin. Nữu Nữu với Tạ Thần lười chen lấn với mọi người, chờ thêm một lúc hết giờ cao điểm mới đi ăn cơm. Căn-tin phía trên dán “chỗ học sinh lớp 8 tờ giấy đỏ, là trường học chuẩn bị đặc biệt cho lớp 8. Trước căn-tin xếp hàng dài những bóng ma vật vờ.

“Nhìn bọn họ giống như mộng du ý.” Nữu Nữu nhìn buồn cười.

Tạ Thần không lạc quan như vậy. “Học kỳ sau chúng tớ với bọn họ cũng giống như vậy thôi.”

“Chờ đến lúc tớ học lớp 8 sẽ không như vậy, nên học thì học nên chơi thì chơi. . . . Ai, cậu nhìn bọn họ, mắt kính dày như đít chai vậy, đi đứng thì lắc lư.”

“Khoa trương quá nha chị! Anh nhà cậu hơi bị tiêu dao đấy.”

“Hi hi. . . . Hấn đúng là như vậy.” Đàm Vi căn bản không có gấp gáp như đám học sinh lớp 8 thường thấy, vẫn đến lớp ngủ gật, tan học đi chơi như thường, bài tập cũng không làm, càng miễn bàn đến tài liệu ôn tập mà trường học phát. “Lớp trưởng tìm cậu có chuyện gì đó?”

Chuyện gì? Tạ Thần hai mắt mờ mịt, đột nhiên nhớ tới chủ nhiệm lớp kêu mình đến văn phòng lấy bài thi ngữ văn. “Nguy rồi! Quên rồi, lớp trưởng còn đang chờ tớ nữa.”

“Cậu đi đi, tớ giúp cậu thu thập cặp lồng cơm.”

Chầm chậm ăn xong miếng cơm cuối cùng, Nữu Nữu bưng hai cái cặp lồng cơm đem rửa, ngân nga hát vài bài. Đang đi tới góc thư viện đột nhiên có một nam sinh đi tới, là Tưởng Thịnh lớp 9. Cô nhóc chào một tiếng chuẩn bị nghiêng người đi qua, nam sinh vội chắn trước mặt nhóc.

“Cậu có việc gì vậy?”

Tưởng Thịnh nghiêm túc đỏ mặt lên. “Thắm Tư Kỳ. . . .” Rồi im bặt.

“Chuyện gì?”

Hấn hít sâu một hơi. “Tớ có thể làm bạn với cậu được không?” Trong túi quần lấy ra một cái phong thư nhét vào trong tay Tư Kỳ, rồi quay đầu chạy bán sống bán chết.

Có ý gì chứ? Nữu Nữu nhìn chằm chằm thắc mắc, một lát sau bình tĩnh đại ngộ, tỉnh táo ngó nhìn xung quanh hai cái, thấy chung quanh không có người chú ý tới cô nhóc, lập tức đem phong thư nhét vào túi quần hướng về phía phòng học chạy thục mạng.

Không thể nào, hai người bọn họ căn bản là không ở chung một lớp, bình thường cũng không nói mấy câu, gặp mặt chào hỏi cười cười mà thôi. Nhưng là. . . . Tưởng Thịnh cũng không tệ, thành tích tốt, bộ dạng cũng tốt, nghe nói nữ sinh trong lớp đều thật thích hắn, ha ha ha. . . . Cánh tay đột nhiên bị người nào giữ chặt kéo về sau, cô nhóc giật nảy mình, ngẩng đầu phát hiện một khúc cây cách chớp mũi có hai ly.

“Luyện Thiết Đầu công không nhóc?” Đàm Vi nói tay. Mắt nhìn chằm chằm cây gậy trước mặt.

“Làm tớ sợ muốn chết. . . . không phải đi ăn cơm với anh Cẩn Ngôn sao?”

“Ăn xong rồi, không tìm thấy các cậu trong phòng học. Buổi tối tớ muốn theo ba tớ ăn cơm, cậu về nhà một mình nha.”

Cô nhóc không chút nghĩ ngợi vỗ tay. “Được đó được đó. . . .” Vỗ hai lần chạy nhanh nghiêm đứng vững.

Ý, nhỏ nha đầu sắc mặt hồng không bình thường, có việc gạt hắn? “Kêu Gia Vũ đưa cậu về.”

“Không để anh ấy chở tớ, đỡ phải tranh với Nhất Nhất.”

“Tìm Cẩn Ngôn.”

“Tớ cũng không phải tàn phế, bản thân có thể đi được mà.”

“Cậu tan học có việc?”

“Hả. . . .” Đầu óc nhanh chóng chuyển động, “Tớ trực nhật!”

“Cậu không phải hôm kia mới trực nhật sao?”

“Tớ tớ, làm giùm đứa bạn .”

Đứa nhỏ này vừa nói dối đôi mắt liền xoay vòng vòng. Đàm Vi mỉm cười nheo nheo liếc mắt một cái, giúp cô nhóc cầm cặp lồng cơm. “Đi thôi, về lớp học.”

Buổi trưa, sau khi tan học chủ động thay đổi trực nhật với bạn học, quét rác lau bàn lau xuống lan can, rốt cục đợi thấy người cuối nói “Bye bye” . Nữu Nữu hoả tốc trở lại chỗ ngồi lấy ra tờ giấy, nhìn hai hàng chữ bụm miệng cười nham nhở một hồi, nhìn lại lần thứ hai lại cười nham nhở. . . . . Thật cảm động, bức thư tình đầu tiên trong đời mình. . . . .

Một cái bàn tay to gõ gõ cái bàn. “Xem cái gì mà buồn cười như vậy?”

Cô nhóc phản xạ nhanh chóng đem thư nhét vào bàn học, ngẩng đầu ngây ngô nhếch môi. “Ha. . . . . Cậu a, thế sao còn chưa đi?”

Đàm Vi đưa tay ra: “Lấy ra.”

“Cái gì?” Nhóc giả vờ mơ hồ.

“Thư.”

Nhóc trừng mắt: “Đó là thư tình của tớ!”

Được, không đánh đã khai rồi. “Đưa hay không?” Đàm Vi không dài dòng với nhóc.

“Tại sao phải cho cậu xem?”

“Tớ là anh cậu.”

“Gia Vũ cũng có thư tình, sao không đọc của anh ấy?”

“Tớ không phải anh của cậu ấy.”

“. . . . . Trời.” Giống như không lý do, Nữu Nữu ngoan ngoãn đem thư giao ra.

Mở bức thư ra, đầu tiên là ca khúc kinh điển của team Tiểu Hồ yêu , sau đó là một đoạn miêu tả nhân sinh quan và tương lai, cuối với là: ngày mai sau khi tan học gặp nhau ở hoa viên, không gặp không về! Người viết: Tưởng Thịnh.

Này mà cũng kêu là thư tình à, nên đi coi lại đồng thư tình của Trịnh Gia Vũ kia. Đàm Vi đưa trả cho nhóc. “Được lắm, cậu nhận thư tình không nói với tớ.”

“Đừng nói cho thầy giáo nha!” Cô nhóc dựng thẳng lông mày lên cảnh cáo.

“Tưởng Thịnh là ai, lớp nào .”

“Để làm gì?”

“Không có gì,” bẻ năm ngón tay các đốt kêu rắc rắc, “Gặp mặt thôi, xem người theo đuổi em gái mình như thế nào.”

Bộ dạng giả vờ nghiêm túc khiến cho cột sống Nữu Nữu phút chốc lạnh toát. “Gặp mặt hần làm gì? Tớ với hần cũng có là gì đâu, chẳng qua chỉ là bức thư tình mà thôi. Hơn nữa có đi hay không còn chưa biết nữa.”

“Hiện tại nghĩ xong chưa?”

“. . . . . Nghĩ xong rồi, không đi nữa.” Nhóc cúi thấp đầu nhỏ giọng than thở, “Cũng không có gì để mà gặp.” Nếu để cho bạn học hoặc thầy giáo phát hiện thì thế nào cũng nói cho phụ huynh, như vậy chết chắc.

“Hần nói không gặp không về, làm sao bây giờ?”

“A. . . . . Cậu nói phải làm sao?”

“Tự nghĩ đi.”

Núu chặt bím tóc suy nghĩ thật lâu, nhóc vẽ mặt cầu xin nói: “Tớ sáng mai đem thư trả lại cho hần.”

“Thực ngoan. Còn nhỏ tuổi không được có tư tưởng yêu đương nghe chưa.” Đàm Vi vừa lòng vỗ vỗ đầu nhóc, giúp cô nhóc xách lên cặp sách. “Đi thôi, mời cậu ăn ốc.”

Ngồi trên xe đạp Nữu Nữu mới sực nhớ. “Cậu không phải đi ăn với ba cậu hả?”

“Không đi, ông ấy với bằng hữu đi đến tiệm ăn, đều là người lớn, tớ không muốn đi.”

“Cậu không phải là người lớn hả? Cũng sắp 18 rồi.” Nhóc hì hì cười, “Chẳng qua còn đang học cấp 2 thôi.”

“Cậu lại nói, tớ còn giảng xuống một lớp để học chung với cậu bây giờ.”

“Thôi đừng lưu ban nữa, ba tớ kể cho tớ nghe một câu chuyện xưa, có người học sinh cấp ba họ Chu, thi đại học tám lần cũng chưa thi được, người nhà liền cho hắn thủ cái ngoại hiệu kêu Trư Bát Giới. Cậu nếu lại giảng xuống một bậc đi học lớp 8, cũng có thể cải danh kêu Đàm Vi ngũ. . . . . Đàm Vi ngũ cấp.”

Đàm Vi hừ lạnh: “Tớ còn là Trương Vô Kỵ nữa đó.”

“Trương Vô Kỵ là ai?”

“Hỏi Đinh Nhất Nhất đi!”

Ngày thứ hai sáng tinh mơ, Nữ Nữ tâm ý không yên gặp phải Tưởng Thịnh cũng cùng tâm trạng đó, lấy dũng khí vẫy tay với hắn, trốn ở góc tường đưa bức thư cho hắn. “Thực xin lỗi, bức thư này tớ không thể nhận.”

“ . . . . .” Đáng thương cho thằng nhỏ sắc mặt thay đổi, từ ngữ suy nghĩ cả đêm cũng không cơ hội nói ra miệng.

“Chúng mình tuổi còn nhỏ, nhiệm vụ hiện tại là học tập.”

“ . . . . .”

“Chúc cậu thi giữa kỳ được thành tích tốt. Hẹn gặp lại.” Diễn thuyết xong, Nữ Nữ đeo cặp sách trên lưng tự đi học.

Bởi vì cự tuyệt rất trực tiếp, một khoảng thời gian rất dài Tưởng Thịnh thấy cô nhóc liền trốn, có một lần gặp ở toilet, bốn con mắt nhìn nhau, thằng nhóc này quay đầu lại vọt vào toilet.

Điều này làm Nữ Nữ buồn bực quá. Chẳng lẽ nói mấy câu đó rất nặng? Không có khả năng, bọn họ trong viện Đặng Minh Nguyệt cũng là như vậy cự tuyệt người khác, cũng không thấy đối phương sợ thành như vậy. Than ngắn thở dài mấy ngày, bực nhất là không giữ lại được bức thư tình coi như là kỷ niệm, đỡ phải nhìn mấy đứa bạn trong lớp khoe khoang có người này người kia thích.

Ngày buồn không bao lâu, thời tiết dần dần nóng lên, mùa hai thi thử, mùng 3 thi giữa kì luôn.

Nữ Nữ thi không thành vấn đề, dễ dàng đạt tới ưu tú. Nhưng Đàm Vi, tuy rằng môn khoa học thành tích tốt, nhưng Anh ngữ thật sự rất kém, học N năm còn ở giai đoạn “you ask me, me ask who”, hơn nữa ngữ văn sinh vật chính trị đều ở ngưỡng đạt tiêu chuẩn, như vậy tính ra muốn thi vào trường cấp ba có tiếng thì chỉ có một sự: thần kỳ. . .

Đinh Nhất Nhất sầu nhất cũng là Anh ngữ, tuy rằng được Cẩn Ngôn phụ đạo cho cô bé một mùa nghỉ đông, nhưng vẫn thấy chưa an tâm. Trịnh Gia Vũ với Đặng Minh Nguyệt các môn thành tích đều tương đối cân bằng, hai người tương đối thoải mái.

10. Chương 10: Gặp Phiền Phức Ở Bar

Trước lúc thi trung học có một tuần lễ tự do ôn tập, các bạn học sắp thi nên luôn tìm Cẩn Ngôn mong được trợ giúp, tụ tập ở nhà hắn trong hoa viên nhỏ hỏi bài. Nhất Nhất ăn sạch chocolate nhà hắn, sau đó hồn nhiên uống hết hai chai nước ngọt, tung vỏ chai ném lên trên. Cứ rót xuống rồi lại nhặt lên ném tiếp.

“Ầm ỉ vừa vừa thôi!” Đàm Vi mắng.

Cô nhóc mặt tái xám ngồi im, nhìn chăm chăm sách tiếng Anh phát ra một tiếng kỳ lạ. “Vì sao dùng in the evening, at night, đều là buổi tối, giới từ tại sao không giống với nhau vậy? Cậu nói người Anh nào có phải là có vấn đề không!”

Gia Vũ liếc cô nhóc một cái. “Cậu cho bọn hần giải phẫu thử xem, phỏng chừng đầu óc cậu với bọn họ không khác biệt gì đâu.”

“Dám mắng tớ à!” Tức giận đá hần một chân.

“Dám đá tớ hả!” Gia Vũ trừng mắt đập tay vào cánh tay Nhất Nhất, cô bé tức giận quăng bút, bỏ nhào qua người Gia Vũ, chiến tranh lại nổ ra.

Đám người còn lại nhìn quen lắm rồi với cảnh tượng như hai con dã thú ở trong hoa viên làm loạn khắp nơi.

Nữ Nữ cầm sách tiếng Anh với Đàm Vi học thuộc từ đơn. “Từ cơ bản cậu dù sao cũng phải học thuộc hết đi, không nhiều lắm, thuộc khoảng 1000 từ là được rồi. Lại học thuộc thêm có chút ngữ pháp, thì tương lai, thì hoàn thành.....”

“Cậu làm như đầu tớ là cái thùng?” Còn nói 1000, 100 từ đã là hết đất rồi đó.

“Thế 500 từ?”

“Không thuộc được.”

Thật sự là nước đổ đầu vịt. Cô nhóc kích hần: “Cậu thi không đậu tốt nghiệp trung học tớ sẽ coi thường cậu.”

“Thi được thì làm sao?”

“Tùy ý cậu!”

“Hừ.....” Đàm Vi lấy thuốc ra đốt, “Thi được ném cậu vào lòng sông cho cá ăn nha.”

“Cho chó ăn cũng đều được!” Xí, nói cho nhanh. Không nhìn tiếng cười chung quanh, Nữ Nữ tiếp tục chỉ cách cho hần. “Lúc giải bài thi đừng để trống, đặc biệt phần lựa chọn đáp án, bất kì giá nào cũng phải điền vào đừng để trống.” Anh của nhóc có thói quen, đề mục không biết sẽ không điền, đánh bừa vào cũng không chịu.

“Vo giầy? Giám thị chắc chắn không để cho làm.”

“Vậy thì toàn bộ lựa chọn A.” Lười đến mức độ như vậy. “Học thuộc từ đơn, buổi tối nói như thế nào?”

“Night, evening.” Đáp thật sự chuẩn.

Chạng vạng với buổi tối cũng không khác biệt lắm..... “Giữa trưa thì sao?”

Nhất thời nghĩ không ra, Đàm Vi cắn điều thuốc nhíu mày.

“Noon.” Cẩn Ngôn dạy Minh Nguyệt làm đề hóa học, cũng không ngẩng đầu lên nói cho hần. “Buổi chiều là afternoon, after chính là về sau, sau. Qua giữa trưa xong không phải là buổi chiều sao. Phía trước là before.”

“Cái này tớ biết.”

Nữ Nữ tiếp tục hỏi: “Buổi sáng nói như thế nào?”

“Morning.” Điều này không biết thì quá ngốc rồi.

“Buổi trưa?”

Ngắn người, Đàm Vi nghĩ nửa ngày nói: “beforenoon?”

Nữ Nữ nhut chí đặt mông ngồi lên ghế. “Cũng không phải là từ đơn.” Thật không biết hần ngu hay là thông minh nữa.

“Lão đại a.....” Minh Nguyệt thở dài, “Buổi sáng cũng dùng morning, trước 12 giờ đều dùng morning, before noon là tổ từ, cũng không thường dùng.”

“Mẹ nó buổi sáng với sắp đến 12h trưa mà còn có thể giống nhau sao?” Mấy người bọn họ then quá thành giận rồi. “Khác nhau nhiều như vậy, người Anh chính là không có đầu óc!”

Có đầu óc hay không không thuộc phạm trù bọn họ nghiên cứu, trước mấy việc trọng yếu nhất vẫn là ôn tập. Đàm Vi với Nhất Nhất hai người này mù Anh ngữ đến mức làm mọi người tốn không ít thời gian, mọi người ngày đêm học thuộc hết từ đơn rồi lại ngữ pháp, ngay cả lúc ăn cơm đều thì thào lẩm bẩm trong miệng. Trời không phụ người có lòng, cuối cùng bốn người đều được đền đáp, hơn nữa Gia Vũ với thành tích là một trong ba mươi người xuất sắc nhất vào được trường trung học nổi tiếng, được mẹ Trương thưởng cho, mừng rỡ hết biết.

Nhất Nhất là ngoại lệ, vì muốn thoát khỏi Thượng Quan Cẩn Ngôn người mà từ xa xưa tới nay tạo thành nhiều quấy nhiễu với mình, gạt tất cả mọi người báo danh vào trường trung học Nhất Trung, kết quả bị Gia Vũ nhốt ở trong nhà đánh một trận tơi bời.

Mặc kệ thế nào, các bạn trẻ cuối cùng cũng được giải phóng rồi.

Trên TV đang phát lại Mai Hoa Lạc, chú Mã mặt và cổ nổi đầy gân xanh há miệng hét lên: “Ngâm Sương.....Trở về đi.....ta nhớ hình dáng em, khuôn mặt em....”

“Chuyện gì thế?” Đàm Vi học theo cô nhóc nhại lại.

“Trượt băng!” Nghĩ lại, ngày hôm qua đã nói rồi, kết quả xem ti vi xem đến nỗi quên cả việc này rồi.

“Hôm nay không đi được rồi.” Hấn sụt sụt cái mũi.

“Vậy thì không đi. Cậu bị cảm à?” Giọng Đàm Vi nghe khàn khàn.

“Uhm, tối hôm qua điều hòa mở thấp quá giờ bị cảm lạnh rồi.”

“Thật là. Bệnh có nặng không? Tớ đến thăm cậu.”

“Không có việc gì, vừa uống thuốc rồi không phát sốt nữa. Ngày mai lại đi trượt băng?”

“Được đó.”

“Cậu phải đi ra ngoài à?”

“Uhm.....” Con mắt xoay xoay, “Tạ Thần bảo tớ đi qua nhà cậu ấy làm bài tập hè.”

“Vậy cậu đi đi.”

“Thực không cần tớ đến thăm cậu.”

Đàm Vi ha ha cười: “Ba tớ ở nhà, cậu không sợ xã hội đen sao?”

“.....Ngủ đi! Không nói với cậu nữa, ngày mai lại gọi cho cậu.”

Thừa dịp còn có chút thời gian, tiện đường đến hiệu sách mua hai đĩa của Chu Hoa Kiện, cô nhóc nhớ được Chu Minh Đào thích nhất Chu Hoa Kiện. Mọi người đi hát karaoke đến chiều, sau đó cùng nhau đi ăn tối. Lâu lắm rồi mới được tận hưởng như vậy, Chu Minh Đào đề nghị đi tới quán bar có sàn nhảy mới mở. Cả bốn người hưng phấn leo lên xe đi theo.

Trong đại sảnh nhạc sàn mở ầm ầm, trong sàn nhảy cả trai lẫn gái lắc hông lắc eo, trần nhà những tia laser nhấp nháy khiến người ta chìm đắm trong điệu nhạc.

Chu Minh Đào nói với phục vụ muốn thuê một căn phòng, bên ngoài những người đó quá điên cuồng, bọn họ là học sinh nên không quen lắm.

Sau khi hát mấy bài, hai nữ sinh đi xuống, microphone được đẩy qua cho ca sĩ thuộc trường phái thực lực Ưông Việt. Ưông Việt là học thanh nhạc ra, để microphone ngang miệng, cương quyết hát bài bi thương thấm thiết “Duyên kiếp sau” của Lưu Đức Hoa giọng hát tràn đầy nội lực vang vọng du dương.

“Quá nhập hồn a” Nữ Nữ nhìn chăm chăm vòng quanh ly thủy tinh trên bàn đang chậm chậm trôi, “Thấy không, cái ly đều chấn động rồi.”

“Chính xác, Lưu Đức Hoa là cái gì, hẳn có thể hát làm chấn động cái ly sao.” Tạ Thần bội phục nhìn về phía ngôi sao ca nhạc Ưông Việt.

“Ngay cả cái cốc đều đang lên tiếng, bạn học Uông Việt à, cậu thực sự rất bảnh, hát cao thêm chút nữa làm tớ ngất xem nào!”

“Chẳng lẽ đây là Bích Hả Triều Sinh Khúc của Hoàng Dược Sư?”

“Không sai, nhưng hần lợi hại hơn so với Hoàng Dược Sư, bởi vì hần không cần dùng bất kỳ nhạc khí gì.”

Chu Minh Đào cười ôm bụng trên ghế sofa, vỗ tay bốp bốp cổ vũ cho bạn mình. Uông Việt càng hát càng hăng say, cái ly thủy tinh kia cuối cùng cũng rời khỏi bàn, rơi xuống đất.

Nữ Nữ hai tay đỡ lấy kính thần không thôi. “Đây là Sư tử Hồng Công của Tạ Tổn.....”

Ầm! Một tiếng động, cửa phòng bị đá văng ra, bước vào là một tên thiếu niên say khướt.

Mọi người lấp bấp kính hãi, đều quay đầu lại nhìn, chỉ có Uông Việt đang còn đắm chìm trong ca hát trào dâng vẫn chưa phục hồi lại tinh thần. Tên say rượu đó bắt mẫn với giọng hát của hần, lớn tiếng mắng câu thô tục.

“Đi nhầm phòng rồi đúng không?” Chu Minh Đào tiến lên một bước chặn hần, “Làm gì hả!”

“Đi, đi nhầm phòng?” Hần ta dựa vào tường nhìn quét một vòng, cười lạnh một tiếng. “Mấy đứa chip hôi, còn bày đặt thuê phòng, đi ra ra hết, chỗ này là của tao!”

Chu Minh Đào cười nhạo một tiếng, giúp hần đi ra ngoài. “Anh ầm ĩ làm gì?”

Một câu nói thổi lên ngọn lửa tức giận trong hần, quay người lại đi tới ghế sofa nằm xuống, hai chân gác qua chiếc bàn, gạt hết đám ly tách xuống đất. “Chỗ này là của tao!”

Nữ Nữ tức mình nói: “Đây là phòng mà chúng tôi thuê, anh dựa vào cái gì mà đòi?”

“Liên quan gì đến con mẹ mày hả!” Hần cầm một cái ly thủy tinh thả tay, xoảng! Rơi xuống đất vỡ tan tành.

Hành động này rõ ràng là khiêu khích, thấy thế Chu Minh Đào giận dữ, kéo cái tên ma men thân mười thước cao kia ra khỏi phòng. Hần ta hùng hùng hổ hổ đứng lên mở cửa, rất nhanh có năm sáu người mặt mày bặm trợn xúm lại đi vào.

Tên ma men bao vây Chu Minh Đào trước, hai người họ đều là thuộc dạng vóc người cao lớn, nhất thời khó phân thắng bại, từ trong phòng đánh ra tới đại sảnh, mấy cái ghế bên cạnh bị đập văng. Đồng bọn của hần ủa đến hỗ trợ, bên này Uông Việt cũng gào thét quăng ra mấy chiếc ghế đập tới.

11. Chương 11: Kẻ Thị Huyết Cường Ngạo

“Đừng đánh, các cậu đừng đánh nữa!” Nữ Nữ với Tạ Thần hét đến độ nổi cổ họng khản tiếng hết.

Hai người này vốn dĩ không sợ phiền phức, hơn nữa đang vui vẻ với các bạn gái nên cũng ra mặt biểu hiện anh hùng, căn bản nghe không được các cô nói cái gì, dững mẫn lao tới đối phương, trong tay có cái gì thì cầm cái đó đánh. Nhân viên phục vụ sớm bị dọa núp vào góc nhà, tên côn đồ kia ở Hà Tây, thường xuyên đến sàn nhảy gây chuyện, bọn họ không thể động vào.

Uông Việt với thân hình cao gầy cũng quần nhau với chúng, Tạ Thần nhìn xem tức giận, thuận tay nhặt lấy khúc gỗ nện vào lưng một tên. Hần bị trúng đòn gào lên thảm thiết, xoay người đẩy mạnh cô nhóc ra. Cô nhóc bị vung đến góc tường đụng cảng chân, lúc này vừa đau lại vừa sợ, ngồi xồm trên đất hu hu khóc lớn lên.

Đánh nữ sinh là đồ hèn hạ! Máu nóng dồn đến đỉnh đầu, Nữ Nữ tức giận đến độ hai mắt đỏ bừng, đưa Tạ Thần xuống dưới gầm bàn, bản thân chạy đến quây thu ngân nghĩ cách ném đồ vào người đối phương. Người phục vụ sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, run rẩy kêu cô nhóc không được đập đồ, cô nhóc tức đỏ mắt,

giơ tay cầm bình rượu ánh mắt sắc lẹm khiến cho tên nhân viên im miệng hẳn. Đối phương có người bị một cái chai thủy tinh nện trúng bả vai, đau đến gào khóc kêu, tay cầm chiếc ghế lên hướng bên này xông tới, Nữ Nữ có chút ngậy người, cánh tay bị một người kéo lại đỡ.

“ . . . . . Cậu?” Là người anh em học cùng lớp Đinh Nhất Nhất, cô nhóc đối mặt được vài lần.

“Đi vào đừng có ra!” Giọng dứt khoát không cần tìm hiểu chân tướng sự tình, đem cô nhóc nấp dưới bàn, tiếp theo cầm cái ghế kia lên nhằm đến phía chiến trường.

Người Nữ Nữ lạnh toát. Phía đầu quầy thu ngân có một cô gái tóc xoăn đang gọi điện thoại, nhớ được Nhất Nhất kêu cô ta là “Mì ăn liền”. Nghe không rõ cô ta nói cái gì, có khả năng kêu viện binh. Lúc này trên lầu lại có mấy nam sinh tham gia chiến trường, được giúp đỡ, dũng khí Nữ Nữ tăng lên nhiều, quãng nào là bình rượu bát đĩa tới tấp vào phía đối phương. Mấy tên còn đồ đang đánh nhau chính diện với hai người bọn họ, phía sau lại bị công kích, chật vật không chịu nổi trốn tới trốn lui, ôm chỗ đau lớn tiếng chửi bới.

Ban đầu tên say khướt tính xoay người chạy tới chỗ cô nhóc, cô nhóc liền cầm máy tính lên ném thẳng tới, vừa vịn nện trúng cầm hẳn.

Tên say khướt bị đau thốt lên câu chửi thô tục, xách cổ áo cô nhóc tát mạnh vào má trái.

Đầu kêu vang ong ong, cảnh vật trước mắt chột xa chột gần nhìn không rõ lắm.

Tên đó giơ cánh tay lên còn muốn táng thêm cái nữa, “mì ăn liền” giơ lên một bình rượu đập vào sau lưng hẳn một cái. Khương Thắng chạy tới bổ sung thêm một quyền vừa vịn đánh vào mũi hẳn, lập tức máu tuôn như suối. Đối phương chỉ có năm sáu người, rất nhanh rơi xuống thế hạ phong, ngã trái ngã phải nằm trên mặt đất rên rĩ.

Trong đại sảnh một mảng hỗn độn, khách nhân đều chạy hết rồi. Bà chủ mập đi xung quanh bốn phía tuần tra một phen, đi đến trước Khương Thắng nói. “Anh Mẫn ah, hôm nay nể mặt chị đừng làm loạn nữa, lần sau đến chị mời, được không?”

Khương Thắng nhìn về phía Nữ Nữ, nói thật ra hẳn còn không biết hôm nay đánh nhau là vì cái gì.

“Không phải chúng tớ gây chuyện!” Nữ Nữ thở phì phì bùm má, đau quá. . . . . “Là bọn hắn muốn cướp phòng chúng tớ, cậu hỏi người phục vụ thì biết.”

Tạ Thần cầm một chai nước khoáng đưa cho cô nhóc.

“Uhm, là bọn hắn gây sự. . . . .”

“ĐMM, bố mày đập nát tiệm mày!” Góc tường có tên nằm sõng soài cứng miệng nói, bà chủ không nói gì. “Bọn mày cứ đợi đấy, rồi sẽ biết tay tao!”

Nữ Nữ tức quá đá hẳn một cái: “Tao sẽ chờ !”

Tên này bị làm nhục mặt xám lại, lại bị đứa con gái đá tới tấp, trong lòng hỏa khí lập tức bốc lên, không chút nghĩ ngợi cầm chai thủy tinh đã vỡ lao tới. Sự việc quá đột ngột không kịp phản ứng, Nữ Nữ theo bản năng nhắm mắt lại.

“A. . . . .” Tiếng thét chói tai với với một tiếng động lớn.

Ý? Không đau à. . . . . Mở mắt ra, trên giấy dán tường máu tươi văng khắp nơi, tên đó gục trên mặt đất. Đàm Vi sắc mặt tối tím đứng ở trước mặt, ngực trái bị rạch một khúc máu tươi ứa ra.

“Vi ca!” Khương Thắng kêu lên sợ hãi.

“Không có việc gì.” Đàm Vi dùng sức đè lại miệng vết thương cầm máu, nhìn chăm chăm Nữ Nữ sưng đỏ mặt. “Mặt có sao không?” Trên mặt hẳn lên năm ngón tay.

Cô nhóc bị máu dọa, run run miệng nói không ra lời, phục hồi tinh thần lại dắt hẳn liều mạng chạy tới cửa.

“Tớ hỏi cậu mặt có làm sao không!” Đàm Vi kéo về cô nhóc lạnh lùng quát nói, “Còn có chỗ nào bị thương không?”

“Không, tót, cậu. . . . .” Cô nhóc gấp đến độ rơi nước mắt, nói không ra lời.

Đàm Vi bỏ cô nhóc hướng tới Khương Thắng, Khương Thắng cúi đầu không nói chuyện. Nhìn tiếp Mì Ăn Liền, cô nàng do dự mà chỉ chỉ vào tên ma men nằm trên mặt đất. Đàm Vi kéo cổ áo của hắn, đầu gối hướng trên bụng hắn ấn mạnh, hắn nhất thời chỉ có thở ra hít vào không được. Tiếp theo tát hơn chục cái vào mặt, đánh cho kín người đều là máu, răng cũng văng ra vài cái.

Tạ Thần sợ tới mức khóc lên, chỉ cảm thấy sắp đánh chết người, cầm lấy cánh tay Uông Việt cả người phát run.

“Đừng đánh, đừng đánh mà. . . . .” Nữ Nữ muốn kéo Đàm Vi ra, mà kéo không nhúc nhích. Mất thấy nửa chiếc áo sơ mi đều bị máu làm ướt sũng, cô nhóc khóc nức lên, hướng về phía Khương Thắng kêu, “Các cậu lại đây, đi lại đây kéo Đàm Vi ra. . . . .”

“Đi ra ngoài!” Đàm Vi gân xanh ở thái dương nổi lên, nghiêng răng quát cô nhóc.

“Cậu chảy máu rồi. . . . .”

“Mẹ nó đi ra ngoài! Tôn Ngọc,” hắn quay đầu kêu Mì Ăn Liền, “Dẫn mấy người này đi ra ngoài!”

Mì Ăn Liền hoảng sợ nhìn về phía Khương Thắng, người sau nháy mắt. Liền chạy nhanh tới một tay kéo Nữ Nữ một tay kéo Tạ Thần, mặt khác hai người nam sinh khác thúc giục Uông Việt với Chu Minh Đào đi ra ngoài cửa lớn. Nữ Nữ không chịu nhúc nhích, bị Đàm Vi trừng mắt, sợ tới mức không thể lên tiếng, run lấy bầy đi ra ngoài.

“Tay nào?” Đàm Vi hét lên nói.

Tên say rượu sớm tỉnh rượu, tứ chi run lấy bầy không dám lên tiếng.

“Mẹ nó ông hỏi mày dùng tay nào tát!” Không trả lời, tát ột cái, nắm lên tay phải của hắn “Tay này?”

Hắn đầu óc choáng váng gật đầu nhẹ.

Lạnh lùng cười, Đàm Vi tách năm ngón tay của hắn ra đặt trên đất, lòng bàn tay hướng lên trên. Tên say rượu tỉnh lại, giãy dụa vừa cắn vừa đá, Đàm Vi cũng không bỏ, tay nắm lấy cái chai bị vỡ nằm bên cạnh, đâm thẳng xuống dưới.

“Tại sao còn không ra?” Nữ Nữ gấp đến độ muốn chạy vào sà nấp, bắt đắ dĩ Mì Ăn Liền ôm chặt eo của cô nhóc. “Rốt cuộc đang làm gì, cậu buông tay tớ ra để tớ đi!”

“Cậu ngốc ! Hắn chắc chắn không có việc gì.”

“Tớ mặc kệ. . . . .” Lâu như vậy rồi còn không ra? Có phải xảy ra chuyện gì? Cảnh sát tại sao còn chưa đến? Có người báo nguy chưa? Khóc đến không kịp thở rốt cục nhìn thấy ở cửa nổi đuôi nhau đi ra đoàn người, Đàm Vi đi đầu. Mì Ăn Liền buông ra, cô nhóc thất tha thất thểu nhào lên phía trước, “này, này, này. . . . .”

Đàm Vi đỡ cô nhóc đứng vững.”Khóc cái gì, không phải đang đứng ở chỗ này sao?”

“Cậu bị thương. . . . .”

“Không có việc gì, chỉ là trầy xước chút da thôi.” Hắn vỗ vỗ đầu cô nhóc, nói với Khương Thắng, “Đánh xe đưa bọn họ trở về, đưa đến nhà.” Lấy cặp da ra đưa tờ 100 tệ.

“Vi ca em có tiền.”

“Cầm.” Đem tiền nhét vào trong tay hắn, xoay người dặn Chu Minh Đào một cái, “Chuyện hôm nay đừng nói ra ngoài. Mau về nhà đi, về sau đừng đến những chỗ này nữa, muốn ca hát thì hát ngay tại cửa nhà, đừng chạy xa như vậy đến tận Hà Tây.”

Ba người đều gật đầu. Chu Minh Đào hỏi: “Cậu sao rồi? Muốn đi bệnh viện khám không?”

“Không cần, vết thương nhỏ không có chuyện gì. Về nhà đi.”

Hắn nhìn về phía Nữ Nữ. “Thảm Tư Kỳ. . . . . Hôm nay thực xấu hổ, làm cậu sợ rồi.”

Nữ Nữ ánh mắt trêu mếu nói. “Không trách cậu, cũng không phải là do cậu gây ra.”

“VẬY CẬU. . . . .” Hấn muốn nói chút gì lại ngừng, tay do dự sờ trê tai. “Nhớ gọi điện cho tớ.”

Mì Ăn Liền gọi tới mấy chiếc taxi, mọi người đi bộ người đi xe từ từ tan hết ra. Tạ Thần hồn phách chưa định ngồi trên xe mới nhớ tới còn có một người. “Tư Kỳ, cậu thì sao?”

“Cậu với bọn họ về nhà đi,” Nữ Nữ nín chặt vạt áo Đàm Vi, “Tớ với Đàm Vi đi cùng nhau.”

Ven đường ngừng một chiếc xe con màu đen, đèn bên phải bị đâm cho nát nhừ, gờ bảo hiểm cũng bị lõm vết sâu. “Sao lại như vậy?”

“Đâm xe đó.” Đàm Vi tức giận mở cửa xe để cô nhóc ngồi ghế sau. Nhận được điện thoại của “Mì Ăn Liền” là lúc hấn đang ở trong nhà ngủ, ông già đi ra ngoài có việc, muốn gọi taxi phải đi thật dài một đoạn đường, cho nên hấn tự mình lái xe. Không ngờ lúc đi rất sốt ruột, đâm phải vào cột điện.

Nhìn sắc mặt Đàm Vi không tốt, Nữ Nữ nhỏ nhẹ nói: “Tớ muốn ngồi phía trước.”

Cửa đóng lại, hấn không nói một lời ngồi lên xe.

Nữ Nữ ngồi vào phía tay lái phụ, thấy vết máu trên quần áo hấn lại suýt nữa rơi lệ. “Đi bệnh viện khám xem. . . . .”

“Không đi!”

Tính khí thật lỳ lợm. . . . . Cô nhóc sụt sịt rưng rưng nước mắt.

“Không được khóc!”

“Uhm. . . . .” Biết là bản thân có lỗi, xiết chặt cái mũi ngay cả tiếng nức nở đều nhỏ đi, lại càng không dám nói gì.

Muốn nghẹn chết bản thân hả? Đàm Vi vừa bực mình vừa buồn cười, kéo tay cô nhóc ra đưa khăn giấy tới.

Hình như không còn giận nữa thì phải? Nữ Nữ lau nước mũi khóe mắt liếc trộm hấn.

Hấn sờ sờ mặt cô nhóc, thần sắc căng thẳng dần dần lắng xuống. “Còn đau không?”

“Đau.” Bàn tay to thêm mùi máu tươi khiến cô nhóc buồn nôn, cô nhóc đẩy ra không để chạm vào. “Mùi trên tay cậu khó ngửi quá.”

Đàm Vi hừ lạnh một tiếng khởi động xe. “Nơi này thật đúng là nơi tốt để làm bài tập.”

A, bắt đầu tính sổ rồi. . . . . Đầu óc nhanh chóng vận chuyển, cô nhóc hỏi: “Cậu lái xe có bằng lái sao?” Nói xong thật muốn đập ình vài cái, đánh trống lảng quá tệ.

Quả nhiên tâm trạng hấn vừa hoãn xuống biểu cảm lại căng thẳng rồi. “Không có. Cậu sợ?”

“Ý tớ nói là ba cậu có mắng việc cậu đâm hỏng xe không. . . . .” Xong rồi lại sai lầm nữa rồi. . . . .

“Mắng cái shit!” Nhấn mạnh ga lao như mũi tên về phía trước.

“A. . . . .” Nữ Nữ xoa xoa cái ót kêu rên, “Cậu chậm một chút. . . . .”

“Ồn ào nữa sẽ ném cậu xuống xe!”

12. Chương 12: Sự Kiện Xuất Phát Từ Một Cái Tát

Mở cửa, Đàm Vi vừa cởi áo vừa đi về hướng toilet. “Thuốc ở phía dưới tủ TV, cậu tìm xem.”

Nữ Nữ không dám đi vào, vúi ở khung cửa lén lút ngó vào trong.

“Vào đi. Ba tớ ra ngoài không về đâu, trong nhà không có người.”

“A. . . .” Cô nhóc chạy tới ôm cái hòm thuốc ra. Cầm chai cồn trên tay cũng không dám xuống tay, miệng vết thương không đổ máu, nhưng xung quanh mảng vết máu lớn màu đen loang lổ làm cho người ta run sợ. “Vẫn nên đi bệnh viện xem sao. . . .” Cô nhóc nhỏ giọng thương lượng.

“Đã nói là không đi!” Đàm Vi không kiên nhẫn vắt khô khăn lông chuẩn bị chà vài nhát cho xong việc.

Cô nhóc cuống quýt giằng lấy khăn ném đi. “Không được, như vậy sẽ bị nhiễm trùng.” Dùng bông băng chấm chút cồn nhẹ nhàng lau đi vết máu.

“Cậu lau chậm muốn chết.” Hấn chê cô nhóc tay chân lè mề, duỗi thẳng tay muốn lấy cái khăn lông.

“Không được chính là không được!” Nữu Nữu dựng thẳng yết hầu rống, khuôn mặt nhỏ nhắn đang chảy mồ hôi sung huyết đỏ bừng, hai bàn tay nhỏ nắm thật chặt, giống như nếu hấn còn dám nói thêm một chữ nữa cô nhóc liền liều mạng đâm hấn.

Đàm Vi thất thần, khẽ cười một tiếng đi trở về phòng khách ngồi trên sofa không hé răng nữa.

Nữu Nữu đi theo qua, giống như thêu hoa vậy chậm rãi đem chung quanh miệng vết thương của Đàm Vi xử lý sạch sẽ, lại xát thêm chút thuốc bột chống viêm và ít dầu Vạn Hoa, cuối cùng băng lại. “Cứ như vậy là được rồi sao?” Cô nhóc lo lắng theo dõi hấn.

“Được rồi. Tớ làm chút đá cục cho cậu chườm mặt.”

“Tớ tự đi!” Đứng dậy vội vàng vàng vọt tới dưới bậc thang, không biết nên đi nơi nào.

“Bên kia.” Hấn buồn cười chỉ cho cô nhóc phương hướng, “Lấy khăn lông bọc lấy mấy cục đá.”

Trong phòng bếp không có mùi dầu khói gì, chủ nhân tựa hồ không thường nổi lửa nấu cơm. Trong tủ lạnh cũng không có chứa nhiều thức ăn gì, mấy cây cải trắng, có một chút trái cây. Nhưng Nữu Nữu thật vui sướng khi phát hiện có kem.

“Muốn ăn cái gì thì tự lấy.” Phòng khách truyền đến tiếng nói.

“Ừ.” Đương nhiên là ăn kem. . . . . Cầm một hộp ra hỏi hấn có muốn ăn không.

“Không thích ăn.” Hấn lấy khăn lông nhẹ nhàng đặt trên mặt cô nhóc.

Món ngon thế mà không ăn! Nữu Nữu lườm khách khí, lấy muỗng nhỏ múc kem vừa ăn vừa đánh giá xung quanh. Phòng khách rất cao rộng, nội thất không nhiều lắm, vào cửa bên trái là một bộ sofa bằng vải, trên tường bên phải treo một màn hình lớn, mặt đối diện còn lại là cầu thang xoay tròn lên lầu, ban công lầu hai với ra giữa không trung, nhà ăn ở mặt sau thang lầu. Trang hoàng gì đó cô nhóc nhìn không hiểu, nhưng chính thể cho cảm giác rất đơn giản nhưng lại không hề đơn điệu. Khiến mọi người chú ý nhất là thanh kiếm treo trên tường, dưới ánh sáng của ngọn đèn trên trần nhà rọi xuống khiến thân kiếm toát ra thứ ánh sáng lạnh lẽo. Nhà cửa xã hội đen quả nhiên khác biệt, còn có hung khí. . . . .

“Nó tên là Xích Tiêu, ba tớ sưu tầm.” Đàm Vi chỉ vào kiếm nói.

“A?” Cái gì vậy?

“Xích Tiêu là đế vương kiếm, truyền thuyết là Công Tôn Dã phải dùng tám năm mới đúc ra được, sau nó được Lưu Bang dùng để diệt Tần với Sở. . . . .” Thấy ánh mắt cô nhóc càng ngày càng mờ mịt, hấn cảm thấy bản thân đang ông nói gà bà nói vịt. “Chính là một thanh kiếm.”

Nữu Nữu xị mặt. “Tớ biết nó không phải là đao!”

Hấn cười ha ha, lấy tay sờ lên dấu hấn trên mặt cô nhóc. “Còn đau hay không?”

“Tốt hơn nhiều rồi.” Ánh mắt không quen dừng trên nửa thân trần của hấn, muỗng nhỏ chìa chìa vào sợi dây chối lợi trước ngực. “Ai mua cho cậu?”

“Mẹ tớ.” Hấn há xuống nhét vào túi quần, “Không cho cậu xem.”

Không xem thì không xem. . . . . Lại nói cũng không đẹp. Cô nhóc tóm lấy cái re-mote không ngừng đổi kênh.

“Cậu về sau làm hộ lý đi.” Hấn buồn cười nhìn băng gạc quấn từ cổ xuống nách kia.

“Tớ muốn làm bác sĩ, về sau cậu có bất cứ bệnh nào đều có thể tới tìm tớ.” Lại nói bác sĩ kiểm tiền chắc nhiều hơn y tá hộ sĩ chứ.

“Cậu mới có bệnh.”

“Cậu hiện tại còn đang bệnh đó.” Cô nhóc cãi hấn. “Bị cảm đã khỏi chưa?”

“Khỏi rồi.”

Nghe giọng Đàm Vi còn có chút khàn, nhưng tinh thần có vẻ tốt hơn. Nữu Nữu liếc đồng hồ treo tường, sắp mười một giờ? “Tớ phải về nhà rồi.”

“Bộ dạng này sao có thể về?” Kéo lấy áo cô nhóc lôi cô nhóc lại, “Mẹ cậu nhìn thấy không phải sẽ bị hù chết sao. Gọi cuộc điện thoại xin mẹ nói ngủ ở nhà bạn học một đêm.”

“Sao được chứ, cậu là con trai.”

Hấn bối tóc. “Kêu Đinh Nhất Nhất qua đây đi, mẹ cậu sẽ không lo lắng rồi.” Cầm lấy ống nghe gọi đến nhà Nhất Nhất, nha đầu kia vừa nghe thấy được đến nhà lão đại chơi, hưng phấn la hét ồn ào. Hấn nói địa chỉ cho cô nhóc. “Bác tài đều biết chỗ này, cậu bắt xe qua đây đi.”

Nữu Nữu tiếp theo gọi điện thoại về nhà, thỉnh linh một ngón tay ấn lên bên miệng, cô nhóc dựng thẳng lông mày lên trừng hấn.

Lại không có. Đàm Vi nói tay, cô nhóc nói chuyện với mẹ thỉnh thoảng không tự giác cười lên, hấn liền cố ý ấn hai cái lúm đồng tiền nhỏ kia. Cô nhóc trừng mắt, hấn liền nói ra, chờ cô nhóc cong lên khoe miệng lại ấn lên. Nhóc cười lên thật đáng yêu. . . . .

“Làm gì hử!” Cô nhóc buông ống nghe ra nổi giận đùng đùng nhéo mũi hấn. Nhéo cho nó bẹp dí luôn ! Ai kêu nó cao như vậy!

“Con nhóc chết tiệt kia. . . . .” Nhéo thật đau a! Hất ra móng vuốt của hấn thay đổi cánh tay giúp cô nhóc chườm lạnh. “Trẻ như vậy đi Hà Tây làm gì?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức cúi xuống, hơn nửa ngày mới ngáp ngừng nói: “Đi chơi với bạn học.” Nhớ tới tên say rượu kia bị đánh cho đổ máu be bét, nhịn không được rùng mình một cái, xem ra lời đồn đãi bên ngoài vẫn là có căn cứ nhất định, hấn một khi hung dữ lên thì rất dọa người.

“Lạnh à?” Điều hòa mở thấp quá?

“Không lạnh.” Cô nhóc theo khoe mắt liếc trộm hấn, “Cậu xử lý tên say rượu kia thế nào?”

“Không thế nào, đánh mấy cái.” Đàm Vi nhẹ nhàng băng quơ.

Đánh rồi. . . . . Mấy cái? Nữu Nữu nuốt cục nước miếng, chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi: “Cậu mắng tớ đi ra ngoài. . . . . Lúc bảo tớ đi ra ngoài cậu ở bên trong làm gì?”

“Tán gẫu.”

“Thật hử?”

“Giả! Tớ còn chưa có hỏi cậu nữa, vì sao không nói thật với tớ?”

“Tớ không phải cố ý.” Cô nhóc cắn bím tóc lộ ra một bộ dạng tội nghiệp. “Chu Minh Đào học kỳ sau phải chuyển trường, cậu ấy mời tớ đi ra ngoài ca hát, tớ phải đi thôi.”

“Cứ nói thật với tớ là được.”

“Tớ sợ cậu giận. . . . .”

“Giận làm chi.” Ngữ khí nghe lại hình như không phải thế. “Hấn tắm tía cậu à ?”

“Tở lại không thích cậu ấy!” Cô nhóc ngay lập tức đỏ mặt tới cổ phản bác, “Chỉ là bạn học tốt.”

Khóe miệng gợi lên nụ cười, Đàm Vi kéo xuống dây thun của cô nhóc chỉnh lại mấy lọn tóc rối. “Kích động cái gì, Nhóc.”

Cửa mở ra, Nhất Nhất cái gì cũng chưa thấy rõ liền lớn giọng kêu: “Lão đại cậu tự mình mời chúng tớ rõ là. . . . . A a sao thế!” Cô nhóc nhìn chăm chăm lên băng gác trên người lão đại hoảng hốt, lại nhìn Nữu Nữu, hai mắt như sắp rớt ra ngoài. “Nữu Nữu, cậu làm sao vậy?!”

“A sao lại như vậy!” Gia Vũ cũng nôn nóng sốt ruột hét lớn, “Đánh nhau rồi ! Ở đâu thế!”

“Đừng kêu nữa, nửa đêm đánh thức người khác.” Đàm Vi nghiêng người để hai người bọn họ đi vào, đóng cửa lại. “Không có gì, chỉ là đánh nhau một trận ở bar.”

“Giỏi lắm, các cậu đi bar cũng không kêu tớ!” Nhất Nhất bắt măn cực kì.

“Cậu nếu mà đi bà chủ nơi đó sẽ tự sát mất.” Nữu Nữu không khách khí nói móc cô bạn, đã quên bản thân vừa mới đập cửa tiệm nhà người ta.

Cô nhóc thuận miệng nói luôn: “Tự sát rồi thì quán bar đó vừa vặn cho tớ.”

“. . . . .” Đàm Vi không nói gì, cốc cho cô nhóc một cái. “Không có chuyện gì làm thì qua rót mấy ly nước lại đây.”

“Tuân mệnh.” Chạy tới máy lọc nước nóng lạnh, trống không. “Hết nước a?”

“Nếu có tớ kêu cậu làm gì? Đi nhà bếp đun nước.”

Gia Vũ có chút hả hê cười to.

“Cười tiếp nữa sẽ hắt cậu ra ngoài!” Nhất Nhất trừng mắt nhìn hấn, chạy tới phòng bếp lục lọi lạch cạch mất nửa phút lại chạy ra ngoài. “Lão đại các cậu mấy người chơi mấy người? Bên nào thắng? Lấy dao chém sao? Dao dài bao nhiêu?” Càng hỏi càng khùng bố.

“Có con dao nào chứ.” Gia Vũ ghét bĩu môi, nhưng đối với vấn đề này cũng rất tò mò.

“Cậu nói bên nào thắng?” Đàm Vi tức giận.

“Đương nhiên là cậu a. . . . . Lão đại trên con phố này ai dám chém cậu?”

“Không biết.” Hấn lười sửa chữa cách dùng từ không chính xác của con nhóc.

“Hừ, dám chém cậu! Còn đánh Nữu Nữu nhà tớ! Nếu tớ ở đó, sẽ thưởng cho hấn hai cái bạt tai, đem cánh tay hấn băm nhừ ! Lão đại, ba cậu biết không? Nếu biết chắc chắn không tha cho lũ khốn kiếp kia, dám to gan vuốt râu hùm. . . . .”

Ba vị thính giả kia thở dài, quyết định không tiếp tục để ý Nhất Nhất nữa.

Ngoài thanh Xích Tiêu ở phòng khách ra, lầu hai còn có nguyên một căn phòng chuyên bày biện đao với kiếm, đều có xuất thân từ danh gia. Trong phòng Đàm Vi cũng có cái đầu lâu trâu, lúc đi Tây Tạng du lịch bằng hữu tặng cho. Gia Vũ đồng sở tây mó nhìn một cái, liên tục khen lợi không dứt lời. “Lão đại nhà cậu có vẻ thích những thứ đồ kì quái.”

“Đừng nói xấu chúng nó,” Đàm Vi sắc mặt thâm trầm, “Chúng nó là có linh tính đó.”

“Hách!” Sóng lưng bỗng có chút lạnh lẽo, ba đứa nhóc tò mò theo bản năng xích lại gần nhau.

Hấn cười hắc hắc không ngừng.

“Gạt người.” Phát hiện bị lừa, Nhất Nhất cầm lấy đao cổ làm ra vẻ múa vài cái, còn dùng móng tay búng lên thân đao leng keng. “Làm bằng thép hử.” Cô nhóc quay đầu nhìn Nữu Nữu, “Mặt của cậu nếu như làm bằng thép thì sẽ không có dấu rồi.”

“Da mặt cậu mới dày như vậy.” Gia Vũ mắng cô bạn.

“Cút. . . . .Tên say rượu đánh cậu là ai?” Cô nhóc ôm lấy bả vai của Nữu Nữu hùng hổ hỏi.

“Không biết.”

“Lão đại cậu giúp cậu ấy báo thù sao?” Lão đại nhắm hai mắt lười đáp lời. “Nữ Nữ cậu nhớ được diện mạo của hắn đúng chứ, nói cho chị biết tên say rượu đó trông như thế nào, chị báo thù cho cậu! Con bà nó, đem Nữ Nữ của nhà tớ đánh thành đầu heo. . . . .”

“Câm miệng!” Gia Vũ che miệng cô nhóc lại không để cô nhóc nói ra lời thô tục.

Nói mình là đầu heo. . . . . Nào có khó coi như vậy! Nữ Nữ sờ mặt, mấy cục đá trong khăn tan rồi, sờ lên cái khăn ướt nhẹp. Đi toilet rửa mặt xong, nhìn chằm chằm gương mặt như đầu heo trong gương kia tâm tình nặng trĩu .

Gia Vũ một lần nữa cầm chút đá đi lại đắp lên cho cô nhóc. “Sao lại đánh mạnh như vậy, mặt đều sưng lên rồi.”

“Có phải rất xấu không?”

“Uhm. Xong rồi, lần này bị hủy dung rồi.”

“Hủy dung rồi.” Nhất Nhất tựa vào cửa đầy mặt u sầu.

Kể hát người hoạ khiến Nữ Nữ hoảng hốt không thôi, khuôn mặt đang tròng mắt trong gương kia càng nhìn càng khó coi, miệng nhệt ra như muốn khóc.

“Hủy cái đầu mẹ cậu.” Đàm Vi tức giận tặng cho hai cái đầu kia mỗi cái một cái đập, “Cút. . . . . Xem tivi đi.”

“Tớ chơi máy tính.” Gia Vũ lập tức đem khăn lông ném xuống chạymất.

Nhất Nhất không đi, vuốt gương mặt bị thương của nạn nhân tỏ vẻ đồng tình. “Tớ ở bên cậu nha Nữ Nữ, chắc chắc, một gương mặt như hoa như ngọc. . . . .”

“A nha. . . . .” thanh âm hưng phấn của Gia Vũ truyền đến, vừa rồi hắn đi nhầm phòng , lại phát hiện ra một chỗ chứa bảo tàng.

Mới nói muốn ở bên cạnh người bị thương mà lập tức giống như ngựa bị đốt mông phóng chạy, vừa thấy hai mắt như lờ ra. Trong phòng trên đất tràn đầy mô hình ô tô máy bay ca-nô, quả thực tựa như một nhà xưởng loại nhỏ.

Cũng không thèm để ý đến mình rồi hả? Nữ Nữ di chuyển tới cửa nhỏ giọng kêu: “Gia Vũ a. . . . .”

Hai người bọn họ quỳ rạp trên mặt đất chơi vui vẻ, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

“Làm hư đồ của tớ sẽ lột da hai cậu!” Đàm Vi lớn tiếng cảnh cáo.

Vẫn là im hơi lặng tiếng.

“. . . . . Mẹ nó.” Hắn tức giận đến nhức đầu, sao có thể dẫn tới hai tên mê muội này chứ! Kéo Nữ Nữ tiến vào thư phòng khởi động máy tính. “Cho cậu chơi game đó.”

“Tớ không chơi.” Nữ Nữ ghen ngào ngửa đầu nhìn hắn, “Hic, mặt tớ bị hủy rồi.”

“Cậu đừng nghe hai đứa nó nói bừa.”

“Là thật, cậu xem mặt tớ khó coi chết đi được, tớ không đẹp nữa thì làm sao bây giờ?”

“Xinh đẹp có thể làm cơm ăn à.”

Người này ngay cả câu dễ nghe cũng không biết nói. . . . . Hai giọt lệ từ trong hốc mắt trào ra. “Ý tớ là nếu tớ không xinh đẹp nữa cậu sẽ không để ý đến tớ nữa.” Hắn đẹp trai mà có cô em gái xấu xí thì quá mất mặt đi.

Đàm Vi vừa bực mình vừa buồn cười, lau đi giọt lệ như hạt đậu trên mặt cô nhóc, tay đỡ lấy máy tính nhìn cô nhóc. “Không để ý cậu thì để ý ai a?”

“Cậu tìm người khác làm em gái cậu đi.”

“Cậu không làm nữa hả?”

“Không làm nữa.”

Hắn nháy mắt mấy cái. “Được.” Cúi đầu hôn một cái lên bên má sưng lên của cô nhóc.

Hắn làm gì thế? NỮ NỮ tròng lớn hai mắt, không có kinh hoảng, chỉ là kỳ quái vì sao hắn hôn mình.

“Cậu nói không làm em gái nữa.” Đàm Vi vỗ vỗ mặt cô nhóc, “Yên tâm, ngày mai sẽ không sao đâu. Ngủ đi thôi.”

“Ngủ chỗ nào?”

“Phòng tớ.” Dắt tay cô nhóc đi ra ngoài vặn mở cánh cửa bên cạnh. “Chơi đã chưa? Ngủ đi! Đinh Nhất Nhất, hai cậu ngủ phòng tớ, Gia Vũ, cậu ngủ ở sofa.”

Gia Vũ kinh hãi: “Vì sao? Không phải là có hai phòng ngủ sao, tớ với cậu ngủ chung!”

“Tớ quen ngủ một mình.”

“A!! Tớ không ở nhà ngủ giường chạy tới nhà cậu ngủ sofa? ! A. . . . .” Hai nắm đấm dọa hắn im bật.

Buổi sáng Gia Vũ bị một trận riu ra riu rít đánh thức, hai cô bạn đầu tóc rối bù đứng ở lầu hai ban công cãi nhau. Một người nói cậu lại kéo chăn của tớ còn đá tớ vài cái, một người khác nói cậu luôn chen lấn tớ, tối hôm qua thiếu chút muốn rơi xuống sàn nhà. . . .

“Các cậu ầm ĩ muốn chết!” Người ngủ một đêm ở sofa rời giường tỉnh khí rất cáu. “Có giường ngủ còn nhiều lời thế, lão tử ngủ cả đêm ở sofa cũng chưa nói cái gì!”

“Câm miệng!” Hai cô nhóc đồng loạt rống, “Cửa cộc gỗ a. . . . .” thời kỳ vỡ giọng của hắn còn chưa hết.

Đau thương liếc hai người một cái, hắn không hé răng nửa lời nữa, lên lầu quấy rầy chủ nhân. Đẩy cửa ra giật nảy mình, lão đại sắc mặt đỏ chảnh khác gì con cua mới luộc nóng hổi. “Lão đại?”

Đàm Vi nhắm hai mắt không phản ứng.

“Sao vậy?” Dùng tay dè lên trán hắn, nóng kinh người, lay thế nào cũng tỉnh. Gia Vũ sợ hãi, hướng về phía cửa hô to, “Nguy rồi, nguy rồi lão đại hôn mê rồi!”

13. Chương 13: Giáo Sư Đàm

Lúc tỉnh lại Đàm Vi cảm thấy đầu thật choáng váng, trên người thoáng lạnh thoáng nóng vô cùng khó chịu. Miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn thấy chung quanh trắng xóa một vùng, truyền vào trong tai giọng đứt quãng răn dạy “. . . . . Miệng vết thương sâu như vậy, tối hôm qua nên đưa đến bệnh viện, bây giờ thì bị viêm nhiễm rồi. . . . .”

Sao lại thế? Ánh mắt hoang mang dạo qua một vòng, Cẩn Ngôn liền đứng ở trước giường, ba đứa NỮ NỮ bọn họ giống học sinh tiểu học bị phạt đứng úp mặt vô tường, cúi đầu không dám hé răng.

“Tỉnh rồi?” Cẩn Ngôn kinh hỉ vươn tay quơ quơ ở trước mắt Đàm Vi.

Đây là động tác gì chứ! Thử xem Đàm Vi có bị mù không? Đàm Vi vô lực lườm cậu bạn thân một cái.

“Chịu tỉnh rồi?” Cô bác sĩ vừa thốt ra lời răn dạy tiến tới kéo chăn lên sờ mó, “Có chỗ nào thấy không thoải mái?”

“Bác sĩ Tạ. . . . .” Lời vừa ra khỏi miệng mới giật mình thấy cổ họng khô không khốc. “Em bị sao thế?”

“Cậu nói xem,” Bác sĩ Tạ thần sắc nghiêm túc, “Bị sốt tới bốn mươi độ mới đi đến bệnh viện, sao lại thế, uh? Miệng vết thương sâu như vậy cũng không biết đến bệnh viện xử lý một chút, bị viêm nhiễm rồi đó.”

Bản thân Đàm Vi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Ba đứa nhỏ nhút nhát vây xung quanh nhìn Đàm Vi, bộ dáng sầu muộn nhưu mày khiến Đàm Vi muốn cười, ánh mắt sao giống như nhìn quái vật thể hủ?

“Buổi sáng gọi thế nào cậu cũng không thức dậy, chúng tớ tưởng rằng cậu. . . .” Nữu Nữu nức nở không dám nói chuyện lớn tiếng.

“Cho rằng tớ đã chết?”

Hai hàng lệ lập tức rơi xuống ào ào.

“Đừng nói kiểu như thế!” bác sĩ Tạ nghiêm mặt. Quay đầu nói với bọn nhỏ, “Đừng vây quanh bên cạnh Đàm Vi, để cậu ta nghỉ ngơi một hồi. Hiện tại cảm thấy thế nào?” Bác sĩ lấy ra ống nghe giúp Đàm Vi khám phổi.

“Đầu có chút choáng váng, muốn uống nước.”

“Có thể uống sao?” Được cho phép, Cẩn Ngôn dìu Đàm Vi lên tựa vào đầu giường, vặn nắp mở bình nước khoáng đưa tới.

Bác sĩ Tạ đem ống nghe bỏ vào trống túi áo, buồn cười nhìn Đàm Vi tu ừng ực “Cậu, uống chậm một chút đừng để bị sặc. Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

“Cậu, đứa nhỏ không biết nặng nhẹ này?” bác sĩ Tạ nhỏ giọng chút, “Ai làm, làm lợi hại như vậy, ba cậu nếu biết sẽ không tha cho hắn.”

“Hắc, ba em không biết.”

“Ba cậu chắc chắn biết.” Cẩn Ngôn cá cược với Đàm Vi.

“Trừ phi cậu nói với ông ấy. . . .”

Lời còn chưa dứt, cửa phòng cấp cứu bị đẩy ra, tiến vào là một người đàn ông trung niên mặc kiểu áo đời Đường được cách tân màu sẫm, đeo mắt kiếng gọng vàng, khí chất nho nhã, hào hoa phong nhã phong phạm học giả. Phía sau đi theo một tên để tóc húi cua.

“Không phải tớ nói.” Cẩn Ngôn cười cười, tiến lên chào hỏi, “Chú Đàm, Chung ca .”

Hồng rồi, phụ huynh đã tìm tới cửa. Nữu Nữu chỉ cảm thấy đầu óc kêu ong ong, vành mắt lại đỏ lên.

“Ba, con không sao.” Đàm Vi mở miệng trước chế trụ người.

Đàm Ký nhẹ nhàng ừ một tiếng, hỏi bác sĩ tình huống ra sao.

“Phổi có tạp âm, còn chưa hạ sốt, miệng vết thương có triệu chứng bị viêm nhiễm, hôm nay tốt nhất đừng xuất viện. Chẳng qua anh yên tâm, điều dưỡng vài ngày sau sẽ khỏi thôi.”

Còn không thể xuất viện? Nữu Nữu càng nghe sắc mặt càng khó coi, nước mắt rơi ào ào, tội nghiệp nhìn phụ huynh nói: “Rất xin lỗi chú ạ, đều là cháu không tốt. . . .”

“Không có việc gì, cháu nhìn xem Đàm Vi có thể ăn có thể uống, đừng lo lắng.” Đàm Ký trấn an nói, “Các cháu còn chưa ăn bữa sáng đúng chứ, Cẩn Ngôn dẫn các bạn đi ăn chút gì đó đi, đều là lúc đang lớn, để đói bụng quá cũng không tốt.”

“Dạ. Cậu thì sao?” Cẩn Ngôn hỏi người bệnh.

“Ăn không vô, yết hầu đau.”

“Tớ về kêu dì Tôn nấu cho cậu chút cháo. Chú Đàm Vi và Chung ca đã ăn chưa ạ?”

“Ăn rồi mới tới, các cháu đi đi. Đại Chung,” Đàm Ký gọi tên tóc húi cua, “Đi cùng bác sĩ làm thủ tục.”

Bệnh nhân này thật sự không phối hợp, một lát lại chê truyền nước chậm, một hồi lại la ó nằm nhiều mới người muốn ngồi dậy. Hộ sĩ nghiêm mặt hù Đàm Vi mấy câu, thao thao bất tuyệt bàn giao xong mới đi.

Cửa vừa đóng lại giáo sư Đàm lộ ra bản chất nguyên hình, ngồi lên trên ghế bắt chéo chân. “Mày, mẹ nó giỏi a, khuya khoắt đi ra ngoài đập quán nhà người ta.”

“Ba làm sao mà biết?” Đàm Vi càng đau đầu rồi.

“Có cái gì là ba mà không biết? Buổi sáng đến đây liền nhận được điện thoại.”

Thằng nào nhanh nhẹn miệng sáng sớm thọc gậy bánh xe. . . . .

“Lão lục gọi tới, ngày hôm qua thằng gây đánh nhau với cậu là người của nó.” Đại Chung nhìn vẻ mặt khó chịu của Đàm Vi giải thích, “Động vào không phải là người khác, hẳn nếu không tranh nói cho ba cậu trước một tiếng thì Báo ca đã dẫn huynh đệ đi chém lũ đó. Hắc, tính khí bạo lực của Báo ca chắc cậu cũng rõ.”

Đàm Vi bật cười: “Ba em với các anh giống nhau.”

“Ba mà đây chính là người làm ăn lương thiện yêu nước thương dân.” Đàm Ký chậm rãi sửa lời. “Mày còn chưa nói cho ba nghe, chiếc xe sao lại bị biến thành như vậy? Thiếu chút báo phế, không có bằng lái mà dám lượn lờ khắp nơi.”

“Buổi tối làm gì có cảnh sát.” Đàm Vi khụ một tiếng nhanh chóng nói lảng sang chuyện khác, “Thằng kia thì sao?”

“Mẹ nó thằng nhãi con kia có mắt như mù, cũng không nhìn xem đang động vào ai. Hiện tại người đang ở bệnh viện Tứ. . . . .” Nói đến điều này Đại Chung bỗng nhiên đứng dậy, “Mẹ nó, anh hiện tại đi đón thằng nhãi đó xuất viện, sau đó phế luôn hai cánh tay của nó!”

“Chung ca!” Đàm Vi vội gọi hắn lại, chạm tới miệng vết thương bèn hí lên một tiếng. “Thôi đi, tối hôm qua chỉ là mấy đứa học sinh với nhau chơi đùa, nháo loạn lên nữa sẽ làm bọn họ sợ.”

Đại Chung chửi một tiếng mẹ nó rồi mới cầm giận ngồi xuống.

“A, biết đúng mực rồi, biết không tiếp tục gây loạn.” Đàm Ký nhìn chăm chăm con trai cười, “Mày phế đi tay của người ta mà không gọi là nháo loạn lên?”

“Phế không nổi đâu.”

“Phế đi mới tốt.” Đại Chung ngữ khí còn chưa buông tha, “Lúc làm thủ tục Đại Hải gọi điện thoại tới, nói thằng nhãi con đó làm xong giải phẫu, bác sĩ nói ảnh hưởng đến thần kinh cũng không biết có thể khôi phục hay không. Anh nói với nó, với tay bị phế rồi còn làm phẫu thuật làm gì.”

“Nói với tên say rượu đó một tiếng, về sau thấy đám học sinh đó thì rút xa một chút.”

“Uhm. Anh nói qua một tiếng với lão Lục rồi, xuất viện xong thì kêu nó rút về quê. Cậu có đối bụng không?”

“Không đối, bụng không thoải mái lắm.” Đàm Vi nhăn mày sờ sờ miệng vết thương, “Mẹ nó còn khâu nữa chứ. . . . . loại thuốc đều nào chứ, ngay cả sốt cũng không hạ, trong đầu như nhét một đồng keo dán hồ khó chịu muốn chết!”

“Mày không phát sốt trong óc cũng là đồng hồ dán.” Đàm Ký bình tĩnh mở miệng.

Đại Chung muốn cười, thì nhận được hai luồng ánh sáng sắc bén nên im bật, xoay mặt đi nói: “Cậu ngủ đi, anh không làm ồn nữa.”

“Uhm.” Vẫn chóng mặt, Đàm Vi đang chuẩn bị nằm xuống, kính hải nhìn thấy lão ba cười mỉm chỉ thò đầu tới đánh giá hắn từ trên xuống dưới, hai con mắt lóe sáng đằng sau lớp kính soi mới khiến hắn muốn chui xuống lớp drap giường trốn. “Ba nha,” Đàm Vi bất đắc dĩ nói, “Để con ngủ một giấc, tối hôm qua đau đầu ngủ không ngon.”

“Con trai a, tối hôm qua anh hùng cứu mỹ nhân hử?”

“. . . . .”

Đàm Ký đỡ gọng kính ôn hòa cười: “Coi trọng con bé khóc suốt mướt kia rồi hử? Ai, con gái thích khóc cũng không dễ dỗ dành a.”

“Ai cơ?” Đại Chung há mồm ngây ngô cười, “Vừa nãy anh nhìn thấy hai đứa a.”

“Không ai hết!” Đàm Vi hữu khí vô lực kéo qua drap giường che mặt, “Ba, tôn trọng một chút riêng tư của con. . . . .”

“Mẹ , mày là con trai của ba, muốn riêng tư cái gì hả.”

Nữ Nữ mang theo bình giữ nhiệt từ cửa sổ kiếng phòng bệnh nhìn vào trong, phụ huynh không có mặt, chỉ có người bệnh đang dựa đầu vào giường hút thuốc, mày nhú lại giống như rất không bình tĩnh. “Nè nè. . . . .” Vặn cửa mở ra ló đầu vào.

Đàm Vi ngẩng đầu lên vẫy tay với cô nhóc. “Chỉ có một mình cậu?”

“Bọn họ ở nhà ăn cơm, tớ sợ cậu đói nên tới trước.”

“Ăn?” Nhận lấy cái bình giữ nhiệt mở ra vừa thấy, lập tức không nể mặt. “Không ăn.” Lại làm mấy món này ép hẳn ăn, giữa trưa vừa ăn xong cháo nhà Cẩn Ngôn nấu, bây giờ còn ăn cháo nữa.

“Đừng tối ngày hút thuốc.” Cô nhóc kéo điều thuốc ra ném vào thùng rác. “Ăn chút đi, tớ nấu là cháo bát bảo đó.”

“Có thể ăn sao?” Nhìn thấy gói. Bĩu môi cầm lấy muỗng múc thử một ngụm nhỏ, tạm được, nhưng quá ngọt. “Cũng không mang cho tớ ít củ cải ớt, món quý này sao nuốt trôi.”

“Hiện tại không thể ăn cay.” Thật là, đều nhập viện rồi cái miệng còn kén chọn thế. . . . .”Mẹ tớ nói món này có dinh dưỡng lại giải nhiệt, cậu hiện tại bị sốt hẳn là nên ăn nhiều một chút.”

“Vậy cậu làm chút đồ ăn đi, bên ngoài có quán ăn đó.”

“Món này không phải sao?”

Đàm Vi nóng nảy: “Nhà cậu mỗi ngày đều lấy cháo làm đồ ăn hả? Cũng không phải xã hội cũ. Đi, mua cho tớ đồ ăn, lắm lắm.”

“Tinh thần không tệ nhỉ, vừa muốn ăn cay lại hút thuốc.” Cửa mở ra, Đàm Kỳ gương mặt hòa ái tiến vào.

Đàm Vi không lên tiếng nữa.

Nữ Nữ vội kêu một tiếng chú, nhìn thấy phía sau còn đi theo một mỹ nữ. “Diệp Lam?”

“Ý, cậu đã đến rồi?” Mỹ nữ cười lên tiếng hỏi thăm, đi đến trước giường hỏi bệnh người. “Thế nào lại biến thành như vậy, còn nhập viện nữa.”

“Lâu rồi không đến nên đến ở tạm vài ngày.”

“Vớ vẩn.” Diệp Lam trách nhẹ, đem cặp lồng cơm để trên bàn.

Hai mắt người bệnh phát sáng, vội vàng đem bình giữ nhiệt trong tay đưa cho Nữ Nữ. “Cái gì vậy?”

“Cháo thịt nạc.”

Lại là cháo! Ánh mắt lập tức ảm đạm xuống. “Làm cho tớ chút gì có thể ăn đi. . . . .”

“Thích ăn thì ăn không ăn thì thôi, cho đói chết.” Đàm Kỳ không cho con trai kén cá chọn canh kia sắc mặt tốt.

“Lúc nào thì có thể ra viện?”

“Buổi tối. Con ăn cháo xong rồi hãy nói.”

Chỉ cần có thể đi ra ngoài ăn cỏ cũng được, Đàm Vi cầm cặp lồng cơm lên nhắm hai mắt ăn luôn hơn phân nửa.

“Buổi tối xem sao, ” giáo sư vừa nheo mắt cười vừa bổ sung, “không hạ sốt thì chỗ nào cũng đừng mong đi.”

Hai cô gái cười nham nhở.

Đàm Vi đen mặt, ba Đàm ngay cả con trai ruột cũng đều tính kế. . . . . Từ cửa tiến vào một người mặc áo blouse trắng, Đàm Vi giống như nhìn thấy cứu tinh hỏi: “Bác sĩ Tạ em có thể xuất viện bây giờ không? Về nhà tĩnh dưỡng cũng vậy thôi? Em cũng hạ sốt rồi.”

Bác sĩ nghe thấy mùi khói khuôn mặt vốn trầm xuống, bị Đàm Vi hỏi như vậy thì cười. “Chịu không được rồi hả ? Mới ở có một ngày.” Lấy ra ống nghe ra, nghe âm thanh của phổi một lúc xong, “Không thành vấn đề, chỉ cần hạ sốt là có thể xuất viện.”

Đàm Vi xê người định đứng lên.

“Cẩn thận một chút!” Nữ Nữ trợn tròn ánh mắt.

“Đừng vội, truyền xong bình nước này mới được đi.” bác sĩ Tạ đẩy Đàm Vi ngồi trở lại, “Ở nhà tự mình chú ý một chút, mấy ngày này đừng hút thuốc, nếu phát sốt lại thì mau chóng quay lại bệnh viện.”

“Dạ.”

Di động của Đàm Ký vang lên, nghe máy nói vài câu.

“Có việc?” Đàm Vi dựa đầu giường hỏi.

“Uhm.”

“Vậy bác cứ đi đi, ” Diệp Lam nói, “Bên này có cháu với Nữ Nữ ở đây.”

“Được. Đợi lát nữa bác gọi Đại Chung tới.” Xoay người nhìn thấy mấy đứa nhỏ tiến vào, Đàm Ký bật cười. “Sao đều đến đây hết thế?”

Ba người nhất loạt chào một tiếng. Nhất Nhất vọt tới bên giường hỏi: “Lão đại cậu cảm thấy thế nào?”

Đàm Ký vỗ lên đầu cô nhóc một cái.”Ai là lão đại của cháu?”

“Đàm Vi!” Cười hì hì chỉ chỉ vào bệnh người.

“Vì sao?”

Nhất Nhất chần chờ một lúc nói: “Bởi vì Đàm Vi biết đánh nhau. . . . .”

Thanh âm nén cười nổi lên bốn phía, Đàm Vi thật muốn bóp chết cô nhóc.

“Đứa nhỏ này. . . . .” Đàm Ký nhướn mày cười, cũng không biết là đang nói Đinh Nhất Nhất hay là thằng con trai biết đánh nhau của mình kia. “Các cháu ở chơi, bác có việc đi trước.” Đến nửa đường trở lại, xòe tay ra trước mặt con trai. “Thuốc.”

“Con không hút.”

Tay tiếp tục giơ ra , hàn quang hai mắt sau thấu kính hiện ra.

Đàm Vi lật chuyển ánh mắt, lấy ra hộp thuốc lá với bật lửa từ trong túi quần đặt lên tay lão cha.

“Bọn nhỏ, trông chừng nó, đừng cho Đàm Vi mua thuốc.”

“Dạ!” Nhất Nhất trả lời thực vang dội. Cung kính nhìn theo lão đại xã hội đen đi ra khỏi phòng bệnh, hai mắt phát sáng như sao. “Lão đại ánh mắt ba cậu thật lợi hại, giết người vô hình, không cần nói nhiều lời cậu cũng giao ngay thuốc ra.”

Gia Vũ khẳng định gật đầu. “Đúng, tớ có thể xác định bác ấy chính là xã hội đen.”

“Cút. . . . .” Đàm Vi xoay mặt không muốn quan tâm đến hai tên tẩu hỏa nhập ma này.

Buổi tối Đại Chung nhất thời có việc không tới đón Đàm Vi, là lái xe nhà họ Diệp tới đón, nói Diệp ba ba muốn Đàm Vi đến nhà ăn cơm. Nhìn hai người một trước một sau tiến vào xe, Nữ Nữ nhỏ giọng hỏi Cẩm Ngôn: “Diệp Lam biết nấu ăn sao?”

“Biết a.”

“Anh ăn qua chưa? Ăn ngon không ?”

“Ăn ngon. Cậu ta giỏi nhất là làm món cá kho tàu.”

Cô nhóc cái gì cũng không biết! Ngay cả cháo cũng không biết nấu . . . . . Cả đêm Nữu Nữu ngủ không ngon, cũng không biết sao lại thế, trong lòng luôn giống như có tảng đá lớn đè ép nặng trĩu. Gọi điện thoại cho Đàm Vi, hỏi: “Cậu vì sao muốn Diệp Lam nấu cơm cho cậu ăn?”

“Cậu ấy không nấu cơm cho tớ thì ai sẽ nấu?” Trả lời rất đương nhiên.

“Tớ làm cho cậu ăn.”

“Không thích.”

“Vậy ngày đó cậu hôn tớ làm gì?”

“Thú vị.”

“Thú vị, cậu về sau đừng tìm tớ nữa!”

“Không tìm thì không tìm.” Đàm Vi cúp điện thoại.

Tiếng tút tút trong loa điện thoại vang lên, Nữu Nữu alo mất nửa ngày cũng nghe không thấy giọng của Đàm Vi, oa một tiếng khóc lớn lên.

“Sao vậy Nữu Nữu?” Thầm ba lay người cô con gái, đứa nhỏ này nhắm hai mắt đang khóc. “Nằm mơ rồi hả?”

Mở mắt ra, vừa sờ lên mặt tất cả đều là nước mắt, bĩu môi ngồi dậy. “Nằm mơ cãi nhau với người khác.” Cô nhóc khó chịu ngọt ngào nói. Thì ra là mơ. . . . . Nhưng giấc mộng này cũng quá nhảm chán đi.

“Cãi không lại liền khóc a? Mau dậy đi con, cơm ở trên bàn còn nóng, ba đi làm đây.”

Rời giường rửa mặt đánh răng, ngồi vào bàn ăn cũng không muốn ăn, trong lòng còn nghĩ đến giấc mơ kia. Điện thoại đột nhiên vang lên, dọa cô nhóc nhảy dựng lên. “Ai vậy?”

“Tớ.”

Cô nhóc nghe thấy giọng nói: “Cậu ấy nấu cơm ngon không?”

“Nói cái gì vậy.” Trong điện thoại truyền ra tiếng cười.

“. . . . . A. . . . .” Nữu Nữu phản ứng kịp, mặt đỏ bừng bừng. “Không có gì. Cậu đang ở chỗ nào?”

“Trong nhà.”

“Ách, không ở nhà Diệp Lam?”

“Suốt ngày ở trong nhà người khác làm chi. Cậu qua đây chơi không, ba tớ lại đi ra ngoài.”

“Ừ.” Ngón tay quần quít lấy dây điện thoại lấp bắp hỏi, “Nhà cậu có người nấu cơm không?”

“Không có người. Nếu không thì cậu nấu cho tớ ăn?”

“Được. . . . .”

“Vậy đợi lát nữa đi siêu thị mua đồ, cậu đứng ở cửa lớn của viện chờ nhé, tớ đi qua ngay.”

“Không cần không cần, tớ đi nhà cậu trước chờ cậu!” Âm điệu thật cao, dường như sợ Đàm Vi phản đối lại lặp lại một lần “Tớ đi tới nhà cậu”, cúp điện thoại. Quay đầu thấy đồ ăn trên bàn, vô cùng lo lắng đặt vào trong tủ lạnh, chạy về phòng lấy bóp tiền với chìa khóa nhanh như chớp chạy đi.

14. Chương 14: Mùa Xuân Đến, Hoa Nở Rồi

Trong phòng bếp tiếng dao thót vang lên, trên đĩa để đầy nào là đậu hủ, cải trắng, khoai tây ngó sen, trong bồn nước đang ngâm rong biển với nấm khô, Nữu Nữu mồ hôi đầy đầu đang bận rán cá.

“Lúc nào thì có thể ăn?” Đàm Vi lần thứ N hỏi cô nhóc, Đàm Vi đói đến bụng xẹp lép rồi.

“Sắp xong rồi.”

“Cậu nói sắp mà xung được một giờ rồi đó. Có thể ăn được không đây?”

“Thế nào mà không thể ăn được, ba tớ nói với tớ cách nấu lẩu đơn giản, lúc mẹ tớ đi công tác ba tớ liền làm món này cho tớ ăn, vừa mau vừa gọn nhẹ.” Cô nhóc quay đầu liếc Đàm Vi một cái, “Đừng có đi tới đi lui, cứ xem tivi đi.”

Thế này mà còn gọi là mau..... Đàm Vi nghe được trong bụng tiếng kêu ùng ục ùng ục. “Hay là đi ra ngoài ăn đi.”

“Không đi, cũng sắp xong rồi mà.”

Đói tới mức tay chân rụng rời, Đàm Vi mở tủ lạnh tìm ra hai cây xúc xích hun khói ăn lót bụng.

Nữu Nữu giơ dao cắt khoai tây thành miếng, bất mãn trừng Đàm Vi: “Ăn xúc xích làm gì?”

“Cẩn thận đừng bị cắt vào tay.” Đàm Vi lo lắng đề phòng xem con dao trong cô nhóc lên lên xuống xuống. “Tớ đói.”

“Nước tương đâu?”

“Uhm..... đang muốn tìm.”

Vô nghĩa thôi.....trên bàn chỉ có đường với muối, cô nhóc vội tắt lửa tìm khắp nơi.

Ngăn kéo này có tiêu, cái ngăn kia nhét đủ thứ đồ, trong tủ chén tìm được lọ tương dấm chua. “Nhà cậu không hay nấu cơm hả?” Đồ đạc thì giấu diếm khắp nơi.

“Ít khi nấu cơm lắm.” Đàm Vi lấy ra miếng ngó sen ăn.

“Ba cậu không làm cho cậu ăn?”

“Ông ấy à, một tuần trở về hai ngày là tốt rồi.”

“Vậy cậu bình thường ăn cơm ở đâu.”

“Phía trước có nhà hàng, nhiều lắm”

“Mỗi ngày đi tiệm ăn hả?”

“Uhm. Bình thường không phải ăn với cậu ở trường học sao.”

Đàm Vi nói về đó là điều đương nhiên, nhưng Nữu Nữu nghe xong có cảm giác là lạ. Mẹ không ở bên cạnh, ba thì lại ba ngày hai bữa đi ra ngoài làm việc, giống như lần này, sinh bệnh nằm viện cũng không có người nấu món ăn ngon cho Đàm Vi.....lúc cô nhóc sinh bệnh ba mẹ cô đều ở bên cạnh hỏi han chăm sóc, nấu những món ngon cho cô nhóc ăn. Có ba mẹ như vậy thật hạnh phúc.

“Ngốc ơi đang nghĩ cái gì đấy.” Đàm Vi giật nhẹ mái tóc buộc đuôi ngựa của cô nhóc.

Cô nhóc ngửa đầu nghiêm cẩn nói: “Vậy tớ về sau có rảnh đều tới nấu cơm cho cậu ăn nha.”

“Ăn mỗi món này thôi hả?”

“Hừ.....Còn kén cá chọn canh.” Trong lòng vừa dâng lên lòng đồng cảm lập tức bị biểu cảm đáng ghét của Đàm Vi đẩy lùi.

“Biết làm cá kho tàu chứ?”

“Không biết. Diệp Lam biết làm chứ?”

Đàm Vi sững sốt một chút, nhếch môi cười. “Biết, nấu rất ngon.”

“Tớ biết rán cá.” Gắp miếng thịt cá đưa đến bên miệng Đàm Vi, “Cậu nếm thử.”

Xem biểu cảm của cô nhóc rất có vẻ tự tin, nhưng Đàm Vi chỉ có thể nói lời thật lòng với cô nhóc. “Có hơi mặn một chút.”

“Hix.....Không có việc gì, dù sao đợi lát nữa sẽ thả vào nước nấu.”

Vậy còn có thể ăn được sao? Đàm Vi dở khóc dở cười xem cô nhóc làm lẩu, trước đem Đậu Hũ Trục với nấm cho vào trong nồi nấu, lại theo thứ tự thả miếng cá, lát ngó sen, rong biển, đậu hũ, khoai tây..... “Cho đồ ăn vào còn có trình tự nữa hả?”

“Đương nhiên là có, ba tớ nói Đậu Hũ Trục chín lâu cho nên cho vào trước, cải trắng nấu lâu quá ăn không ngon, cho nên chỉ cần nóng là được.” Nấp vung dậy lại một lúc, “Cậu xem, được rồi nè.”

“Tớ xới cơm.” Đàm Vi vui mừng mang hai cái bát cơm đi rửa.

Cơm? Trợn mắt nhìn Đàm Vi. “Cơm gì?”

“.....Cậu không nấu cơm hả?!”

Không cơm cũng có thể ăn lẩu, mấy thứ trong nồi nhìn hỗn độn trông không được ngon, nhưng mà ăn vào hương vị cũng không tệ, chỉ là có vị mặn chút, vị cay không đủ. Đàm Vi từ từ nhắm hai mắt muốn tưởng tượng đó là sơn hào hải vị, rồi ăn sạch sành sanh không chừa lại chút nào.

“Tớ làm đồ ăn ngon chứ?” Nữu Nữu tranh công, “Cậu xem đều ăn sạch rồi.”

Đàm Vi sờ sờ bụng tròn vo. “Đó là do tớ đói thôi.”

Người này vĩnh viễn không biết khen người khác là gì cả.....Cô nhóc bi ai nghĩa Đàm Vi một cái, dọn dẹp bát đĩa trên bàn.

“Tớ giúp cậu rửa nha?”

“Đi qua một bên.”

Đàm Vi vui mừng hơn hở, mở máy tính ra châm một điều thuốc, ngây ngất trong game đua xe thần tốc.

Rửa sạch bát xong, Nữu Nữu đã chạy tới ngồi vào bên cạnh xem, cướp lấy điều thuốc của Đàm Vi, sau đó riu ra riu rít kêu to một trận: “.....Ai, sang phải một chút một chút.....đừng để đụng phải! Chậm một chút, tốc độ đừng có nhanh như vậy.....” Trơ mắt nhìn chiếc xe mất tay lái lăn ra vệ đường. “Cậu ngốc ah thấy có khúc cua sao không quẹo, thua rồi.”

Đàm Vi giận đến nổi chỉ muốn đem cô nhóc treo lên đánh. “Vốn dĩ đang yên đang lành, cậu hét lên làm tớ hoảng hốt.”

“Kỹ thuật không tốt còn trách tớ. Đừng chơi trò này, chơi cái trò người nhỏ kia kia.”

“Trò này gọi là nắm Mario.” Ngay cả tên cũng không biết..... “Con gái mới chơi cái này.” Nói là nói như vậy, nhưng Đàm Vi vẫn mở trò chơi nắm Mario ra.

Mario bắt đầu đi về phía trước, ăn nấm rồi nhảy lên thang lầu chui vào ống, mấy con rùa giống con cua đi tới đi lui.

Nữu Nữu trừng mắt to như trâu “.....nấm kia, ăn luôn.....ngu quá, nhảy đi! Rùa kia, giẫm chết nó! Cẩn thận có nấm độc.....haiz cậu thực ngu, nấm có độc cậu cũng ăn.”

“Cậu chơi đi.” Đàm Vi bắt đầu nhúc nhích.

Chờ đợi này giờ chính là điều này, lập tức đứng dậy gạt Đàm Vi ra một bên, hai tay cầm bàn phím. “Cậu bệnh còn chưa hết nên nghỉ ngơi nhiều. Máy tính chơi nhiều không tốt cho đôi mắt.”

Hứ..... Đàm Vi làm sao không biết cái trò này của cô nhóc, nhéo nhéo mặt cô nhóc, cầm lên một quyển tạp chí quân sự ngồi bên cạnh.

Leng keng đùng đùng, nhóc này nhìn chăm chăm màn hình bộ dáng rất ham chơi, ăn một cái nắm, lông mi lại xếch một chút, nhảy qua vực miệng tru lên, toàn bộ tâm trí dồn hết vào game rồi.

Vui mừng đến mức biến thành bộ dạng ngốc nghếch.....Khóe miệng không tự chủ được nở nụ cười, liếc qua trang giải trí trên một tờ báo Hongkong có hình minh tinh đang chụp, Đàm Vi cầm lấy ngắm nghía một lát. “Nhóc ah, cậu lớn lên chắc giống Lê Tư.”

Nhóc nghe nhầm tưởng Đàm Vi nói mình giống trái lê.

“Không phải là quả táo hả?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhóc cau lại.

“Uhm?” Có ý gì vậy?

“Quả lê vừa khó coi, phía trên nhỏ phía dưới to, khó coi chết đi được. Ah vốn dĩ lê cũng có tròn tròn.....hì hì,” Nữu Nữu quay đầu trừng mắt nhìn Đàm Vi, “Cười cái gì đấy.”

Đàm Vi nằm trên sofa hai tay vịn hai vai đầm bóp.

“Cười cái gì, mặt tớ thật sự rất tròn sao?”

Đàm Vi tay ôm bụng, nín cười, bằng không đã có thể có chuyện phiền toái xảy ra rồi. “Khen cậu xinh đẹp mà.” Đàm Vi nói.

“Khen người ta mà so sánh với trái lê trái táo hả?” Cô nhóc không thuận theo. “Mọi người đều nói khuôn mặt giống táo, đâu có người nào nói cậu lớn lên trông giống quả lê đâu! Sao cậu không nói mình giống dưa leo đi kìa.”

Rầm một tiếng, Đàm Vi trực tiếp từ trên ghế sofa rơi xuống dưới, tay vịn vừa khéo đụng vào ngực, đau đến nỗi cắn răng trợn mắt.

“Ai bảo cậu nói tớ lớn lên giống quả lê..... đáng đời.” Cái này là báo ứng thôi. Nữu Nữu chạy nhanh tới đỡ Đàm Vi dậy, luồn qua chiếc áo sơ mi sờ vào trong cổ hần.

Tim ngừng đập một chút, Đàm Vi cầm tay cô nhóc. “Làm gì đấy?”

“Tớ xem vết thương có rách ra không?” Tay vẫn đang xem xét vết thương, đột nhiên phát hiện người trước mặt mình trên mặt có chút hồng. “Lại phát sốt rồi hả?” Cô nhóc kinh ngạc đưa tay kia lên sờ trên trán Đàm Vi.

Tay lại bị bắt được, hơi thở của Đàm Vi có chút dồn dập, đôi mắt đen dường như bị nhiễm lên một tầng sương mù, khuôn mặt trở nên đỏ ửng. Nữu Nữu nuốt ngụm nước miếng, không hiểu sao trái tim cứ thổn thức, giống như sẽ từ trong lồng ngực nhảy ra. Đôi mắt càng ngày càng gần lại, cô nhóc vô ý thức giật giật ngón tay.

“Ái.....” Vừa khéo chộp vào vết thương, Đàm Vi đau đớn một trận.

“Đau lắm phải không?” cô nhóc cuống quýt rút tay về. Cúi đầu thấy ảnh chụp mỹ nhân trên đất, cầm lấy hì hì cười. “Cậu nói có phải là chị này, tớ lớn lên giống với chị ấy sao?” Hóa ra Đàm Vi nói cô nhóc giống Lê Tư chứ không phải là trái lê.

Đàm Vi thở dài một hơi, nhặt tạp chí lên ngồi trở lại trong sofa. “Có chút giống.” ngón tay chọc chọc lúm đồng tiền bên miệng cô nhóc, “Chẳng qua chị ấy nhỏ hơn, còn với cậu thì cứ như hai cái hố.”

Lúm đồng tiền kêu hố, không văn hóa..... “Chị ấy xinh đẹp đúng không?” Trong đầu đột nhiên nhảy ra một mỹ nữ xinh đẹp khác, Diệp Lam. Ý, nghĩ đến chị ấy làm gì.....

“Trang điểm cũng rất đẹp.” Đàm Vi nhú mày xem biểu cảm mờ mịt của cô nhóc.

“À chưa chơi xong nữa.”

“Cậu là tới chăm sóc bệnh nhân hay là đến chơi game?”

Cô nhóc vội nói chăm sóc bệnh nhân. “Chẳng qua thầy giáo thường dạy chúng tớ làm việc không thể bỏ dở nửa chừng, vừa mới qua một cửa còn chưa đánh xong, phải đánh xong cửa này mới được.”

“Thầy giáo cũng nói không cho cậu chơi game cơ mà.”

“Thầy giáo nói bất cứ sự việc gì,” cô nhóc nhấn mạnh hai chữ “Bất cứ”. “Bao gồm trò chơi.”

Đàm Vi cứng miệng không nói được gì, chơi chữ với cô nhóc thì hẳn không phải là đối thủ.

Mario đang cầm cùi ăn nắm, phía trước có con rùa con đi tới, tay ấn theo bàn phím bắt đầu lấy đà nhảy.....rớt xuống vực rồi. Làm sao đây! Nữ Nữ buồn bực lấy tay sờ ngực, tim đập dồn dập, là do rơi xuống vách núi ư.....Không phải, tim vẫn đập không ngừng. Vừa nãy ánh mắt của Đàm Vi có một chút kỳ quái. Đúng thật là kỳ quái.

Quay đầu nhìn Đàm Vi, người nằm ở trên sofa đang ngủ, cuốn tạp chí quân sự để lên đùi. Cô nhóc đi tới lật đi lật lại xem nhưng không hiểu, nhàm chán quá trừng to mắt nhìn Đàm Vi. Tóc đen thúi hơi xoăn một chút, mày rậm hơi hơi nhăn, khó trách bình thường tính khí không tốt lắm. Lông mi vừa dài lại vừa dày. Cái mũi rất cao, môi mỏng một chút, hơi cong lên.

Thật đẹp! So với Cẩn Ngôn còn đẹp trai hơn.....Hi hi..... Ngày đó Đàm Vi hôn cô nhóc một cái, là có ý gì? Trong trường học nữ sinh với nam sinh ở cùng với nhau, hoặc là làm bạn bè bình thường hoặc là làm anh chị họ, cuối cùng còn một loại.

Cô nhóc nghĩ đến đó co rúm người lại, nhớ tới đoạn miêu tả cảnh hôn trong tiểu thuyết Quỳnh Dao, mặt đỏ lên đưa miệng tới gần miệng Đàm Vi, kêu ra tiếng “B b” Đàm Vi.

“Chơi xong rồi sao?”

Ở đâu ra âm thanh Đàm Vi vậy? ! Đôi mắt tròn trừng, đôi môi chưa kịp thu về.

Hắn đột nhiên mở mắt ra.

Nữ Nữ giật mình, hỏa tốc lui về sau, bên hông hai cánh tay kéo mạnh cô nhóc xuống, bổ nhào về phía trước vừa khéo miệng đối miệng.....hôn nhau rồi! “Vết thương của cậu.....” Cô nhóc khấn trương nhắc nhở. Cánh tay của Đàm Vi vẫn ôm chặt lấy cô nhóc, đôi môi hai người dí chặt vào nhau, cô nhóc không thể hô hấp cũng không dám hô hấp, suýt chút nữa thì ngất đi.

Đàm Vi rút cuộc buông cô nhóc ra, đôi mắt sáng lấp lánh. “Ê,” vỗ vỗ mặt cô nhóc, “Hít một hơi nào.”

Cô nhóc giống như bị ngạt nước, há miệng hít một hơi dài. “Cậu không ngủ à?”

“Ngủ rồi thì cái gì cũng đều không nhìn thấy.”

“Nhìn.....”Nhìn cái gì? Hả..... Chẳng lẽ chuyện vừa rồi bị tên mặt quỷ này đều nhìn thấy rồi hả? Nữ Nữ ngại tới mức úp mặt vào ghế sofa.

Đàm Vi cười kéo cô nhóc ra, mặt đối mặt, mũi cao cao so với cái mũi nhỏ của cô nhóc. “Thích không?”

“.....Không thích tạo nào.” Cô nhóc còn chưa có chút chuẩn bị nào.

“Vậy thử lại đi.” Cúi đầu lại hôn lên đôi môi cô nhóc. Từ từ nhẹ nhàng không để cô nhóc bị ngạt.

Nữ Nữ cách ra một chút, có chút hoang mang hỏi: “Bọn mình có phải là đang yêu đương không?”

“Ừa.”

“Cậu tìm người khác đi?”

“Không tìm.”

“Mà mẹ tớ nói không cho tớ yêu sớm.”

Đàm Vi hết kiên nhẫn chặn miệng của cô nhóc. “Mẹ cậu không cho cậu yêu sớm, nhưng không nói là không cho cậu hôn môi.”

“Phải không.....” Hình như là vậy. Chủ động ôm lấy cổ của Đàm Vi. Chuông điện thoại kêu to, cô nhóc tránh Đàm Vi ra quay đầu nhìn. “Điện thoại.....”

“Mặc kệ nó.” Đàm Vi khẽ cắn bờ môi của cô nhóc.

Tiếng chuông đang đánh đố với cặp đôi này, cô nhóc kéo đôi bàn tay của Đàm Vi ra, hì hì cười chạy tới nghe điện thoại. “Ê Ê, Gia Vũ rủ chúng mình đi trượt băng.”

15. Chương 15: Lãng Mạn Với Giàn Nho

Giữa sân hầu như tất cả đều là trẻ con, tiếng nhạc tiếng bánh xe chạy trên sân băng làm cho đầu người ta choáng váng, cứ một lúc lại có người té ngã, lập tức dẫn đến tiếng cười vang của người bên cạnh, người bị té ngã vừa đứng lên vừa ân cần hỏi thăm ‘mẹ’ của ai đó.

Đám người Gia Vũ sớm đã mệt muốn chết, ngồi ở ven sân ngẩn tò te mà nhìn cô bạn đang chơi điên cuồng trong sân kia. Không biết cô nhóc hôm nay ăn phải thần dược gì, chơi cả một buổi chiều cũng không chịu nghỉ ngơi chút nào, ngã sấp xuống không kêu đau, đứng lên tiếp tục trượt.

Bánh xe lăn lông lốc rồi lại lăn lông lốc vang lên, vị thần đó mồ hôi đầm đìa trượt đến. “Anh Cẩn Ngôn lại chơi với em đi!”

Cẩn Ngôn lập tức cúi đầu mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, làm như không nghe thấy.

“ . . . . . Gia Vũ!”

Gia Vũ tựa vào ghế ngựa đầu lên ngáy o o. Nhất Nhất với Minh Nguyệt thì kề vai sát cánh thì thầm to nhỏ với nhau, căn bản là thờ ơ.

“Tớ sẽ trượt với cậu thêm một lát?” Đàm Vi mỉm cười nhìn cô nhóc.

“Không cần, vết thương cậu còn chưa khỏi, đừng đụng vào rồi miệng vết thương lại bị rách. Aizz, mấy người các cậu thật là,” ngón tay chỉ vào từng người một, “Thật vô dụng, cơm ăn lúc trưa đi đâu hết rồi hả? Mới có chút xiu đã than mệt!”

Không có người tiếp lời, tiếp tục bảo trì tạo hình vừa rồi.

“Cậu cũng nghỉ một lát đi, cũng chơi hết cả buổi trưa rồi.”

“Không nghỉ, tớ còn muốn chơi!” Cô nhóc thần khí bừng bừng lướt qua một vòng lại tiến vào giữa sân.

Gia Vũ đứng lúc tỉnh lại, huých bả vai của lão đại về mặt có vẻ e sợ. “Nữ Nữ điên rồi?”

Vừa khéo người điên vừa bị nhắc tới kia trượt đến bên cạnh, Đàm Vi mỉm cười hì hì nói: “Nhóc. . . . . Gia Vũ nói cậu điên rồi!”

Gia Vũ vội vàng ngựa đầu tiếp tục khò khò.

Cô nhóc phá lệ không cãi lại, chỉ phóng tới hai ánh mắt bất mãn, xoẹt một cái lại trượt đi.

Cẩn Ngôn như có đăm chiêu nhìn qua.

“Nhìn cái gì?” Đàm Vi liếc cậu bạn, “Đi a, để cô nhóc chơi một mình có gì vui chứ.”

“Cậu tên trọng sắc khinh bạn này. . . . .” Từ trong kẽ răng rít ra một câu, hần bày ra bộ mặt một đồng đi ra sân băng.

Cẩn Ngôn là người thông minh, hẳn đã nhìn ra chút gì đó, chẳng qua nếu hẳn đã không hỏi, Đàm Vi cũng lười nói. Nữ Nữ sợ lão mẹ biết, thêm nữa trường học cũng cấm đoán học sinh yêu sớm, để cho người ta biết không phải là làm cái bia sống cho người ta đánh mắng sao. . . . . Giấu giếm suốt trong một thời gian dài, Gia Vũ Nhất Nhất mọi người mỗi ngày đều chơi chung với nhau căn bản không ai nhìn ra được. Cũng không phải nói bọn họ trì độn, chỉ là Nữ Nữ từ nhỏ liền bám người, ai đối tốt với cô nhóc, cô nhóc liền đeo dính người đó, Đàm Vi đối tốt với cô nhóc, vừa làm tài xế vừa làm thầy giáo, cô nhóc đeo dính lấy Đàm Vi làm cái đuôi cũng chẳng có gì lạ.

Kỳ thực cũng không phải cố ý giấu giếm, hai đứa nhỏ này nhìn cũng không giống yêu đương, một đứa mít ướt một đứa là phần tử bạo lực, nói hai người bọn họ là một đôi phổng chừng không có bao nhiêu người tin. Hơn nữa, cùng nhau đi học hay tan học thì thế nào? Đi nhờ xe đạp thì thế nào? Nói chuyện nhiều với nhau thì thế nào? Trước kia Nữu Nữu với Cẩn Ngôn Gia Vũ cũng như vậy, hiện tại chẳng qua thêm một Đàm Vi nữa mà thôi. Huống chi tất cả mọi người đều biết Đàm Vi là anh trai của cô nhóc, aiz. . . . . anh trai em gái chơi cùng nhau cũng rất bình thường. Tóm lại một đoạn thời gian rất dài không có người nào đem mối quan hệ của bọn họ nghĩ theo chiều hướng khác.

Chủ nhiệm lớp thầy giáo Trương tìm tới lớp trưởng để hiểu rõ tình huống, nói bóng nói gió nhắc tới bạn học Thẩm Tư Kỳ với học sinh năm nhất cao trung quá thân thiết. Lớp trưởng lắc đầu thẳng cẳng: Thầy giáo ngài nói hai người bọn họ a, yên tâm, là anh em!

Tốt, cặp đôi này ở trường học cơ bản là không gặp trở ngại.

Chủ nhật thừa dịp giáo sư Đàm ra khỏi nhà, lũ nhỏ chạy tới nhà Đàm Vi chơi. Mục đích là ăn, mái nhà Đàm Vi có rặng cây nho, từng dây nho chín mọng hướng bọn họ phát ra lời mời chân thành. Đám quỳ đôi đó vác ghế đến nằm ở phía dưới ăn cả một ngày, lúc buổi tối ăn cơm đều đồng thanh hô lên ê răng.

“Lão đại,” Nhất Nhất vỗ cái bụng phình lên có đề nghị nhỏ, “Tớ đến nhà cậu làm người làm vườn được không?”

Gia Vũ bĩu môi nói cô nhóc chính là thêm nhỏ dãi nho nhà Đàm Vi thì có.

“Nhà của tớ chỉ thiếu mỗi người thông toilet.” Đàm Vi nhìn biểu cảm buồn bực của cô nhóc mà cười hắc hắc.

Nữu Nữu nhìn chằm chằm vào đám lá xanh mướt trên đỉnh đầu ngẩn người.”Làm sao có thể thường xuyên ăn nho?” Nơi này là miễn phí, nhưng ở nhà người khác thì sao, không thể mỗi ngày chạy tới ăn. “Nếu không thì trồng ở ban công nhà tớ một ít.”

“Ban công trồng không tốt, phải có đất trồng mới được.”

“Có.” Nhất Nhất búng tay một cái, “Bên cạnh nhà chúng ta không phải có đám đất trống sao?”

Bên mặt tường vây đằng sau Gia Thuộc lâu có mảnh đất hoang bỏ không, góc tường vừa khéo cũng còn một mảnh đất nhỏ. Đàm Vi nói trồng loại này thích hợp.

Hai nha đầu nhìn hai cái nhánh trơ trọi lú lười không nói nên lời: “Đây là nho?” Vì sao ngay cả lá đều không có.

“Hai Lúa lên thành phố.” Gia Vũ khinh bỉ hai cô nhóc.

Không nói hai lời mỗi người một bên ôm lấy cánh tay hấn dùng sức lắc, giẫm hư những mầm hẹ của nhà bên cạnh. “Ai cáo trạng thì người đó là heo.” Nhất Nhất đem những thứ bị giẫm nát kéo ra, đào hố chôn vùi đi, vừa lòng xoa tay. “Nhìn không ra đâu.”

“Còn có thể làm phân bón.” Nữu Nữu gật đầu.

Gia Vũ nhìn thấy mà mắt tròn xoe, ở giữa bị nhổ đi một đám lớn, người mù mới nhìn không ra!

Hai tên Hai Lúa kia ngồi xổm xuống hỏi đại sư phụ: “Đây đều là gì vậy?”

“Đây là cây giống bình thường, đây là nhánh nho loại tốt,” Đàm Vi chỉ cho các cô nhóc xem từng cái một, “Dùng để chiết cây” Đàm Vi lấy ra kéo và dao nhỏ từ trong bao ra tỉa cắt, cuối cùng dùng nhựa plastic mỏng băng bó lại.

“Oa, lão đại thật lợi hại, ngay cả chiết cây cũng biết nha.” Nhất Nhất sùng bái sát đất.

“Lúc học môn sinh vật không phải đã học qua rồi sao?”

“Hai đứa nó thì biết cái gì!” Gia Vũ khinh thường, “Một đứa nghiên cứu Kim Dung một đứa nghiên cứu Quỳnh Dao, không có chút tri thức phổ cập. Thất học.”

Tốt lắm, Hai Lúa biến thành thất học rồi. Hai đứa thất học đem kẻ bác học tri thức kia đè lên trên đất lấy bùn đất trát vô mặt hắn, hắn phản kháng mạnh, rau hẹ dưới chân lại thêm một đám gập ghềnh.

“Được rồi được rồi, đợi lát nữa rau hẹ sẽ bị các cậu giẫm nát hết.” Đàm Vi thấy buồn cười kéo ba đứa nhóc kia ra, “Đừng giẫm vào cây nho giống. Đi lấy nước đến.”

Gia Vũ lấy cái thùng nhỏ múc nước gội lên.

“Lúc nào thì có thể ăn?” Nữu Nữu tha thiết mong hỏi.

“Nếu mọc tốt thì sang năm có thể ăn.”

“Năm nay không thể ăn sao?”

“Có thể ăn.” Khuôn mặt hai cô nhóc cười tươi như hoa, Đàm Vi lúc này bổ sung thêm một câu, “Gặm lá.”

“Hiện tại ngay cả lá cũng không có mà gặm.” Nữu Nữu thất vọng ngồi xổm xuống sờ lên hai nhánh cây trơ trọi, “Nho a, van cầu cậu mau nhanh lớn a, lớn lên rồi tớ sẽ ăn cậu.”

Đàm Vi không dám khen tặng cách cô nhóc làm đất màu mỡ lên này. “Nếu nó nghe hiểu chắc không dám lớn quá.”

“Cứ như vậy bỏ mặc nó hử, người khác không nhìn thấy giẫm lên nó thì làm sao bây giờ?” Nhất Nhất vừa nói vừa búng lên hai cái cột kia.

“Đi!” Gia Vũ gạt đi móng vuốt của cô nhóc, “Không bị giẫm chết mà bị cậu búng chết đó. Đi, tìm chút gì đó vầy nó lại.”

“Tốt nhất là làm bằng tre trúc!” Đàm Vi nói.

“Biết. . . . .”

Nữu Nữu còn đang xách thùng vừa tưới nước vừa niệm kinh”. . . . . Thiên linh linh địa linh linh, cầu xin Bồ Tát mau giáng lâm, phù hộ các cậu mau mau lớn lên. . . . .”

“Bồ Tát nói bọn họ sắp chết đuối rồi.” Đàm Vi lấy lại cái thùng.

“Cậu nghe thấy?” Bất mãn trừng mắt nhìn Đàm Vi, không dám tưới nước nữa. “Đến lúc đó không biết có lớn lên giống cây nhà cậu không?”

“Loại nào?”

“Giống trên mái nhà nhà cậu đó, đều có thể hóng mát được.”

“Chỉ cần không chết thì sẽ như thế.”

Nói cái gì không biết nữa! Nữu Nữu vuốt ve hai cành nho lắm bầm, mau chóng mau chóng lớn lên nha, sang năm có thể trưởng thành giống như cây bên nhà hắn, đến lúc đó dây nho càng ngày càng to càng dài càng nhiều, che phủ khắp cả vườn, khắp nơi treo đung đưa những chùm nho lớn nhỏ, cô nhóc nắm tay ai đó đi dạo dưới vườn nho, khát nước liền hái một quả ném thử, cậu một quả tớ một quả, chàng chàng thiếp thiếp. . . . .

“Nghĩ cái gì chứ?” Đàm Vi giật nhẹ đuôi tóc của cô nhóc, cánh tai đỏ hồng ngậy ngô cười.

“A?” Cô nhóc phục hồi tinh thần lại rồi ôm mặt ngại ngùng, “Không nói cho cậu nghe.”

“Không nói thì thôi.” Dù sao đợi lát nữa cô nhóc sẽ hết nín nôi.

Quả nhiên đợi một lát sau, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhóc tiến đến trước mặt Đàm Vi. “Sao cậu không hỏi nữa hử?”

“Tự cậu nói sẽ không nói cho tớ nghe.”

“Vậy cậu hỏi tiếp đi.”

Đàm Vi liếc nhìn cô nhóc một cái. “Uhm.”

Cô nhóc liền lập tức lộ ra biểu cảm mê mẩn. “Tớ suy nghĩ a, đợi giàn nho lớn lên sẽ biến thành như cái lều bạt ấy, chúng ta có thể đi tản bộ dưới giàn nho, cũng không sợ mặt trời chiếu nắng, muốn đi bao lâu liền bấy nhiêu, đói bụng còn có nho ăn.”

“Cậu ở luôn đây cho rồi, tớ cất cho cậu căn phòng nhỏ.”

“Đúng rồi, như vậy cũng rất tốt.” Cô nhóc tưởng thật cần móng tay cần nhắc cần thận, “Có ăn có uống, phóng tầm mắt một cái là khung cảnh xanh biếc, chúng ta lại làm thêm mấy chiếc ghế đá, uống uống trà nói chuyện thì từ ca phú, buổi tối xuyên qua những tán lá cây ngắm sao trời, hưởng thụ làn gió mát trắng thanh, nha. . . . . Rất lãng mạn quá lãng mạn đi. . . . .” Đôi mắt của cô nhóc nổ bùng bùng những đốm lửa cháy sáng a.

Lời này nghe thấy ghê rợn, nhưng Đàm Vi say mê chính là lúc đồng tiền bên khóe miệng cô nhóc, nhìn không chuyển mắt. “Cậu thích ở chung với tớ không?”

“Thích.”

“Vì sao?”

Cô nhóc ngẩng hân cười. “Cậu đẹp trai.”

“. . . . .” Lòng tự tôn bị tổn thương rồi.

“Nè nè cậu vì sao thích tớ?”

Đàm Vi tức giận. “Vì cậu ngốc.”

Sao lại thế a. . . . . Nữ Nữ thất vọng nhoẹt miệng. “Trong tiểu thuyết cũng không viết như vậy . . . . .”

“Tiểu thuyết nói linh tinh. Các cậu xem tiểu thuyết thầy giáo không nói gì à?”

“Nói cái gì? Thầy giáo Trương nói, Quỳnh Dao miêu tả những đoạn tả cảnh cực kì tốt, bảo chúng tớ lúc làm văn có thể đọc sách của cô ấy.”

“Thầy giáo các cậu thực khác loại.”

“Thầy giáo chúng tớ có hiểu biết cực kì, không câu nệ quá dựa vào giáo trình tài liệu, không cố chấp bắt theo một trường phái nhất định, cổ vũ chúng tớ phá vỡ những cách thức cố hữu, tăng cường ý thức sáng tạo, xây đắp lên một bản thân hoàn toàn mới! Do you understand?”

Đàm Vi buồn bực xoay mặt đi. “Tớ là thất học.”

Nan tre đã được cầm trở về, hai nam sinh bên thành hàng rào ngăn cách đám rau trên ruộng, để tránh người khác không chú ý tới giẫm lên. Nhất Nhất sợ có người cố ý phá hư, còn làm tấm ván gỗ làm biển báo, viết lên: nơi này có nho, kẻ không đi đường vòng, giết! Mặt sau còn vẽ cái đầu lâu.

Đáng nhắc tới là, hôm sau chủ nhân của đám cây giống rau họ kia chửi ầm lên, mắng đứa nào không có mắt nhỏ sạch đám rau họ của nhà bà ấy trồng. Nữ Nữ Nhất Nhất Gia Vũ nấp sau cây nhìn bà ấy tận tình mắng nhiếc.

16. Chương 16: Bùa Hộ Mệnh Thập Tự Giá

Cuối tháng chín trong khu tiến hành hội diễn văn nghệ chúc mừng Quốc Khánh, Nữ Nữ và đội vũ đạo của trường đạt được thứ hạng thứ hai, trừ ra phần của cô giáo đáng được hưởng thì mỗi học sinh được chia khoảng 100 tệ tiền thưởng. Cô nhóc cầm tiền như kiểu đại gia mời mọi người đi ăn nhà hàng, kết quả không đủ tiền, Đàm Vi hào phóng cho vay tiền để cô nhóc bù vào, điều kiện là giúp Đàm Vi làm bài tập Anh ngữ một tháng. Kháng nghị không có hiệu quả, hợp đồng có hiệu lực ngay hôm đó.

Tan học về nhà giúp chủ nợ viết xong bài tập, xem TV một lát, cảm thấy thực nhàm chán. Hiện tại Gia Vũ bọn họ phải lên lớp tự học tối, Nhất Nhất ở nội trú trường Nhất Trung, tìm người đi chơi cũng không còn ai. Cô nhóc vô cùng hi vọng lãnh đạo trường học có thể ý thức được sức ép của sơ trung năm ba, làm cho bọn họ ở một mặt nào đó học tập theo để tiến bộ. . . . . Như vậy chỉ sợ có học sinh muốn tạo phản? Lần trước trường học đưa ra ý kiến sơ trung năm ba cũng nên có giờ tự học tối, gặp phải 99% là phản đối, kết quả không thông qua. . . . .

Điện thoại vang lên, thuận tay moi nó lên. “Ai a?”

“Tớ.”

“Ý, cậu không lên lớp tự học tối?”

“Dùng di động gọi đó.” Đàm Vi cười hắc hắc.

“Di động? Cậu lấy ở đâu ra?”

“Buổi tối đi cùng ba tớ ăn cơm thuận đường mua, ông sớm đã đáp ứng rồi, thi được trung học liền mua cho tớ.”

“Tớ muốn xem!”

“VẬY thì tới đây.”

Cúp điện thoại, Nữu Nữu nói với lão mẹ đi trường trung học cảm thụ một chút không khí của học sinh cao trung, cô nhóc cực kì thích thú ra khỏi cửa trong ánh mắt vui vẻ của mẹ.

Đàm Vi chờ ở cổng trường, giờ di động ra trước cô nhóc chào hỏi.

“Trốn học a?” Thích thú cướp lấy di động, kiểu dáng mới nấp đây hiệu Motorola, màu xám bạc rất chói mắt.

Đàm Vi kéo cô nhóc đi vào trong trường. “Tiết học Anh ngữ này thầy giáo đang giảng bài thi, nghe đau đầu chết được, tiết sau sẽ. . . . . xuyt. . . . .” Bóng dáng giáo viên chủ nhiệm xuất hiện tại cuối đường hành lang, Đàm Vi vội kéo lấy cô nhóc ngồi xổm nấp xuống cạnh bồn hoa, đợi người đi qua, lén lút chạy tới sân thể dục.

Nữu Nữu che miệng cười trộm, Đàm Vi cũng sợ người khác! Phủi phủi lớp bụi trên bậc thềm ngồi xuống. “Bọn Gia Vũ đâu?”

“Phòng học, Anh ngữ trắc nghiệm ngày hôm qua thi không tốt, đang liều mạng ôn tập.”

“Không biết xấu hổ nói người ta, cậu ta có thi tệ thì cũng hơn điểm cậu?” Bĩu môi, Nữu Nữu cúi đầu hăm mộ nhìn chiếc di động. “Cậu có cả di động, tớ ngay cả máy nhắn tin cũng không có. . . . . Aiz, tớ khiêu vũ đoạt giải, cậu cũng thưởng cho tớ một chút đi.”

“Đã mời cậu ăn cơm rồi đó.”

“Đó là tớ mời ! Hơn nữa tớ đã làm cho cậu một tuần bài tập rồi.”

“Cậu muốn cái gì?”

Đôi mắt sáng long lanh nhìn chiếc vòng cổ trên cổ Đàm Vi đang đeo. “Cái này cho tớ nhìn chút.”

“Cậu gấp ghé nó lâu rồi chứ gì?”

Cá trích? Thất thần nửa ngày mới phản ứng kịp hai chữ này, cô nhóc hì hì cười chọc vô mũi của Đàm Vi. “Ai nha, học sinh trung học có khác, nói chuyện rất có nội hàm.”

“Không cho nhìn.” Đàm Vi thuận thể cản ngón tay cô nhóc một miếng.

Cô nhóc cuống quýt để tay ra sau lưng. “Nhìn chút thôi, xem cái trả liền.” vén tay áo lên chỉ vào cái bớt hình trái tim nho nhỏ trên cánh tay, ngữ khí nghiêm túc nói, “Cậu xem ngay cả cái này tớ cũng đều cho cậu xem rồi đó.”

Đàm Vi cười to. “Khi mặc áo ngắn tay kẻ có mắt đều nhìn được.” Lôi chiếc dây đeo cổ hình giá chữ thập ra, bật cười ra tiếng nói, “Lần trước cậu nói có thể mua nó ở khắp nơi trên đường.”

“Không phải hả?” Cầm lấy chiếc dây nhìn kĩ càng. Một con vật giống như rồng quấn quanh bên cạnh dây lượn vòng vươn lên, đường biên ngắn có khảm mấy viên giống như pha lê, giữa chữ thập có một hạt lớn nhất.

“Đây là bạch kim, mẹ tớ tự tay thiết kế, mặt trên khảm chính là kim cương.”

“Vàng?” Cô nhóc nghi hoặc trừng mắt nhìn Đàm Vi, “Gạt người. . . . Vàng đều là màu vàng.”

“Bạch kim!”

Cô nhóc vẫn không có khái niệm, nhưng biết kim cương rất đáng tiền. “Luôn mang trên người không sợ người khác cướp mất à?” Lật qua phía sau trên đường biên ngắn có khảm mấy chữ V I O L E T. “Cái này có ý nghĩa gì?”

“Tử La Lan.”

Nữ Nữ mở lớn hai con mắt chớp cũng không chớp chờ Đàm Vi nói tiếp.

“. . . . . Được rồi tớ nói.” Thật sự chịu không nổi ánh mắt tò mò mãnh liệt kia, giống như người đói bụng lâu ngày nhìn thấy đồ ăn. “Đây là quà sinh nhật của mẹ tớ tặng cho ba, cũng là kỷ niệm bọn họ quen nhau được hai năm. Cái dây này hình rồng, ba tớ cảm tình con rồng, Violet là tên tiếng Anh của mẹ tớ.”

“Ba cậu sao lại đeo lên cho cậu ?”

“Hiện tại là bùa hộ mệnh của tớ.”

“À?”

“Lúc học ở Tứ Trung có một lần gặp phải mấy tên côn đồ, tìm tớ đòi tiền xài, tớ không cho, bọn nó rút dao liền chém, kết quả vừa khéo chém đúng vào sợi dây này.” Đàm Vi quơ quơ chiếc dây chữ thập kia, “Dây này không sao hết nhưng con dao găm lại bị cong lại.”

Cô nhóc sợ tới mức che miệng lại. “Nếu trật một có chút. . . . .”

“Ngốc ạ. . . . . Trật còn gọi là bùa hộ mệnh sao. Muốn đeo thử không ?”

“Không.” Cô nhóc vội vã lắc đầu, thứ này đã cứu mạng Đàm Vi, bùa hộ mệnh là không thể tùy tiện lấy xuống .

“Cho cậu đeo một ngày chơi.” Đàm Vi tháo xuống đeo lên cổ cô nhóc.

Thô như vậy, giống y xích chó. . . . . Nữ Nữ có chút chê bai cầm lên nhét vào trong cổ áo. “Nó giá trị bao nhiêu tiền?”

“Một căn hộ. Đừng đánh mất đấy,” Đàm Vi nghiêm túc cảnh báo cô nhóc, “Đây chính là bùa cứu mạng của tớ, vật còn người còn.”

“Vật vong người vong?” Cô nhóc thốt ra.

“. . . . .” Đàm Vi bó tay, cong ngón tay trở gõ vào ót cô nhóc.

Nói bậy rồi. . . . . Nữ Nữ cắn lộn tóc cười. hắc hắc “A đúng rồi, cái tên lưu manh kia ba cậu tìm bọn nó chưa?”

“Ba tớ tìm làm chi, tự tớ có thể giải quyết.”

“Đánh hấn rồi hả?” Sau lưng bỗng chốc dâng lên một cỗ khí lạnh, nhớ tới nghi hê lần đó ở sàn nhảy, bộ dáng hấn đẳng đẳng sát khí rất đáng sợ.”Nề...cậu về sau đừng đánh nhau nữa.”

Đàm Vi sờ tóc cô nhóc. “Ợi lát nữa đi lên lớp với tớ ? Bạn ngồi cùng bàn xin nghỉ, có chỗ trống.”

“Kêu tớ giả mạo học sinh trung học à?” Cô nhóc ngửa đầu nhìn Đàm Vi, mở to mắt chớp chớp. “Cậu còn chưa nói vì sao đồ của ba cậu lại biến thành trên người cậu.”

“Tớ là con của ba a.”

“Hừ. . . .” Cô nhóc mới không tin lí do lại đơn giản như thế.

Đàm Vi bắt đầu nói: “Cậu đừng giống cán bộ lớp gặng hỏi người ta thế.”

“Tớ vốn là thuộc ban cán bộ, tớ là uỷ viên văn nghệ của lớp.”

“Không phải lớp của tớ.” Dừng một chút, Đàm Vi rút ra một điều thuốc đốt. “Không muốn nói.”

“Không muốn nói tớ cũng không ép. . . .” Ngữ khí với biểu cảm trên mặt không xứng.

Đàm Vi thấy bộ dáng cô nhóc ai oán thì bật cười, biết cô nhóc muốn hỏi cái gì, khả năng là từ chỗ Cẩn Ngôn có mơ hồ nghe được gì đó. Nhưng Đàm Vi thật đúng là không biết nên bắt đầu nói từ chỗ nào. Rút một điều thuốc mới mở miệng: “Ông bà nội tớ lúc tuổi còn trẻ có ở Mỹ một thời gian, lúc cách mạng văn hóa bị coi thành nhà tư bản, đã bỏ mạng. Ba tớ không có anh chị em, hai ông bà vừa chết đi ba tớ sống một mình, thân thích bạn bè trước kia cũng không dám giúp ông ấy, tình cảnh rất tệ ngay cả đến trường cũng không được đi.”

Bi kịch? NỮ NỮ có chút hối hận không nên truy hỏi, ngón tay nhẹ nhàng ở trên mu bàn tay của Đàm Vi khẽ ve vuốt.

Đàm Vi bóp nhẹ đầu ngón tay cô nhóc. “Mẹ tớ ở bên đó, ông ngoại tớ cũng là người Trung Quốc, bà ngoại là người Italy, định cư ở bên đó làm kinh doanh. Lúc mẹ tớ đến Trung Quốc du lịch gặp được ba, gặp gỡ một hai lần liền yêu nhau. Nhưng ông ngoại tớ không đồng ý hai người bọn họ kết hôn, ông cũng không phải ghét bỏ ba tớ, chỉ sợ cái cách mạng văn hóa kia sẽ hại chết mẹ. Mẹ tớ trong cơn tức giận nhất định muốn ở cùng ba, ông rất tức giận, nói muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con.”

“Không cắt đứt chứ?”

“Không có, chỉ dọa mẹ thôi. Nhưng lúc đó bà lại cho là thật, trong cơn tức giận không quay về, sau này có tớ. Lại sau này. . . .” Đàm Vi do dự sau một lúc lâu. “Sau này ba tớ rất không dễ dàng gì ổn định sự nghiệp, phiền toái cũng tới theo. Lúc đó tớ hơn một tuổi, mẹ tớ mang theo tớ dạo phố xong trở về nhà, thấy ba tớ cùng với người đàn bà khác. . . . Nằm trên giường.”

“Ngủ a?” Cô nhóc thốt ra.

Đàm Vi sặc, nhóc này nói ngủ chính là đơn thuần ngủ. “Ba tớ không có làm chuyện sai.”

Cô nhóc trừng mắt to nghe không hiểu.

“Ngốc. . . .” búng cô nhóc một cái, “Người phụ nữ đó là bạn của ba, luôn luôn thích ba tớ. Người một khi có ý niệm này sẽ phạm sai lầm, ngày đó cô ta tìm cơ hội chuốc say ba tớ.”

Oa. . . . Nghe hiểu rồi. NỮ NỮ đỏ mặt cắn ngón tay. “Vây ba cậu. . . . Không với cô ta. . . . Hả?”

“Mọi người say như chết còn có thể làm gì. Lại nói thêm đều là người trưởng thành, làm hay không thì phải biết chứ.”

Cô nhóc khẽ nói. “Cậu thật hiểu nhiều chuyện. Mẹ cậu cũng bởi vì chuyện này rời đi? Sao bà lại không tin ba cậu.”

“Cậu cảm thấy bà có tin ba tớ hay không?” Đàm Vi hỏi lại.

“Hả là tin?”

Đàm Vi từ chối cho ý kiến. “Mẹ tớ bởi vì chuyện này tâm tình không tốt, cho nên mang theo tớ trở về nhà ngoại một thời gian. Tình huống của bà bên đó tương đối loạn, cậu với dì dưỡng luôn luôn tranh giành tài sản, dùng lời nói của ông ngoại tớ mà nói, cả một nhà phá gia chi tử đâm đá lẫn nhau. Hắc, ngoài mẹ tớ. Mẹ tớ không thích nhất là tham dự vào loại chuyện đấu tranh nội bộ này, nói rõ là không cần gia sản, ông đâu chịu, ông thương nhất chính là mẹ tớ, chết sống muốn bà trở về thu thập tàn cục.” Đàm Vi búng tàn thuốc nghiêng đầu nhìn cô nhóc, “Hiểu chưa?”

“Chính là nói, bọn họ đều có việc cần làm, mẹ cậu không thể luôn luôn ở lại Trung Quốc, ba cậu cũng không thể bỏ xuống tất cả chuyện bên này để qua Ý, cho nên hai người bị tách ra.”

Đàm Vi gật gật đầu, trên cơ bản là đạo lý đó. Ba cậu là Đàm Ký, gánh cái tội danh phản bội vợ để vợ mình rời đi, điều này không phải ai cũng có thể làm được, người khác lý giải không nổi, nhưng Đàm Vi thân là con trai ông nên có thể thể hiểu, cho nên Đàm Vi chưa bao giờ than oán không thể đồng thời hưởng thụ sự ôn nhu chăm sóc của cả cha mẹ.

Thật đáng thương. . . . . Aiz đáng thương? Cha mẹ ly thân người chịu khổ là con cái, vẫn là đứa nhỏ nhiều năm không thấy được mẹ ruột thật đáng thương, Nữ Nữ kinh ngạc nhìn Đàm Vi đang bật tắt chiếc bật lửa nhưng lại không đốt thuốc, ánh mắt như phiêu du theo làn khói. Phiêu du đến nỗi cô nhóc muốn rơi lệ. Cô nhóc nhẹ nhàng áp mặt tựa vào trên cánh tay Đàm Vi, muốn nói chút lời an ủi lại không biết nên nói thế nào.

Đàm Vi lấy điện thoại cầm tay ra nhìn, ném đi điều thuốc đã tàn. “Đi thôi, lên lớp đi, đợi lát nữa đi ra ngoài ăn khuya.”

Nắm góc áo của Đàm Vi đuổi theo, cô nhóc đột nhiên nhớ tới một việc khác. “Ba cậu đối với người phụ nữ kia, chính là người chuốc ba cậu say đó, cuối cùng ra sao?”

“Cậu nói xem?”

Trong đầu cô nhóc ‘oanh’ một tiếng. “Giết cô ta rồi?!” Trên TV đều là diễn như vậy, cho nên mới kêu xã hội đen.

Đàm Vi dừng lại bước chân sắc mặt thâm trầm nhìn cô nhóc.

“ . . . . . Bán cô ta?!”

Đàm Vi cười dữ dội.

“Đừng cười a, cô ta cuối cùng ra sao rồi?” Nữ Nữ vội vã truy vấn.

“Chính là điều cô ta muốn.”

“Gạt người!”

“Biết còn hỏi.” Đàm Vi mãi mới nén được cười, “Tự cô ta đi rồi, ba tớ cũng chẳng làm gì cô ta, dù sao cũng là bạn bè mà.” Nhớ tới biểu cảm khiếp sợ vừa nãy của cô nhóc, liền tựa vào gốc cây ven đường cười rũ rượi, “Còn giết người bán người. . . . .”

“Không thèm quan tâm cậu nữa!” Cô nhóc đỏ mặt bỏ lại Đàm Vi cảm giận chạy đi.

Đối với một người có tâm hãm hại mình có thể từ bi bỏ qua cho hắn, dựa vào điều này, Nữ Nữ cho rằng ba của Đàm Vi không phải loại xã hội đen đã mất hết lương tri. Thật ra nhìn bộ dáng là biết, tác phong lịch sự nho nhã như nước, giờ tay nhắc chân đều có khí chất như thế, con trai bởi vì cô nhóc bị thương, ông chẳng những không truy cứu, còn lo lắng cho cô nhóc buổi sáng chưa ăn sáng rất hại thân thể. Người tốt như vậy. . . . . So sánh, kẻ chỉ biết đánh nhau như con trai ông ấy không bằng một nửa của ba mình.

Đàm Vi nghe xong một đám tình từ miêu tả kia thì dở khóc dở cười, cân nhắc có nên hay không nói cho cô nhóc nghe mặt khác của người tốt đó. . . . . Không thể nói, sẽ làm hình tượng vừa mới xây xong tan tành mất.

Ăn xong bữa khuya đưa bọn họ về đại viện, giữa đường Đàm Vi nhận được điện thoại của bạn học trước kia, mời Đàm Vi đi ra ngoài uống rượu. Nam sinh lâu ngày không gặp mặt, bữa nay uống thả phanh điên cuồng, mãi cho đến hai giờ mới kết thúc, tan rã ai về nhà nấy.

Đàm Ký tự mình đến thu người. “Trễ như vậy còn lang thang chỗ nào?”

“Gặp bạn học, uống chút rượu.”

“Mau về! Tự nhìn đi mấy giờ rồi, hai tuần liền không thấy mày về trước 12 giờ, lá gan càng lúc càng lớn a? Chủ nhật mày chơi thế nào cũng được, bây giờ là lúc nào hả?”

Đàm Vi bật cười một tiếng: “Ba, ba là sợ mẹ về tìm ba tính sổ a?”

“Mẹ nó. . . .” Mắng một câu lại cười ha ha, mẹ của con trai ông không phải là vợ mình sao. “Uống nhiều không? Nếu không để ba tới đón.”

“Không sao, con đạp xe , ba ngủ trước đi.”

Di động để vào trong túi quần, đạp xe lao về phía trước. Ven đường một đám nam nữ say khướt la hét ầm ĩ đi tới, trong đó một đứa đại khái say lắm rồi, hoa chân múa tay vui sướng, bịch một tiếng đụng phải cái xe đạp địa hình của Đàm Vi, ngã chổng vó lên trời.

“Mẹ mày đụng phải ông rồi!” Hắn ngồi lệch dưới đất lớn miệng chửi.

“Chính mày đụng thì có.” Đàm Vi tốt bụng không có hỏi thăm mẹ của hắn, chân dẫm lên bàn đạp trên chuẩn bị đi, sau đó bị kéo lại.

“Còn muốn chạy?” Phía sau người trẻ tuổi mặc áo sơ mi hoa miệng hôi đầy mùi rượu, “Giải thích?”

Đàm Vi lạnh lùng nói: “Muốn giải thích gì?”

“Mẹ nó kêu nó đền tiền!” Tên say rượu trên đất kêu to. Mấy đứa con gái đi theo cũng la ó.

Đàm Vi bỗng nhiên nở nụ cười. “Lặp lại lần nữa.”

“Điếc hả kêu mày đền tiền!”

Đàm Vi vốn ngồi dạng chân ở trên xe, chân trái để trên đất, đùi phải xoay mạnh quay vòng chiếc xe lại, thuận tiện đem tên mặc áo sơ mi hoa kia cách xa. Cả đám người toàn bộ đứng ngây ngẩn, lợi dụng lỗ hổng Đàm Vi đem chiếc xe đỗ lại một chỗ.

Đối phương cho rằng Đàm Vi muốn chạy, phục hồi tinh thần lại lập tức xúm lại vây quanh. Đàm Vi tiến lên phía trước, một cước đạp bay tên đứng đầu đàn, tiếp theo hai tay túm lấy cổ áo hai người phía sau, khẽ dùng lực bàn tay, hai cái đầu đụng cộp vào nhau, trên mặt máu chảy.

Thấy vậy những người khác đỏ mắt, hô hào xông lên vây chặt hắn. Đàm Vi moi lấy một tên ôm quắt queo ném ra, tên xui xẻo đó giống sợi dây bị quăng ra thật cao liên tục đụng trúng mấy đứa khác trong nhóm, bản thân cũng bay ra xa. Một quả đấm nghênh diện bay đến, Đàm Vi cúi đầu tránh thoát, một quyền phải xuất toàn lực mạnh mẽ dấm ở trên bụng đối phương. Phía sau chấn động mạnh một cái, đau nhức, hình như là bị gậy gỗ đánh, bên phải đánh vào chính giữa mũi hắn, nhất thời trước mắt nổ đom đóm. Cảm giác như máu trong xoang mũi đảo lưu vào trong miệng, Đàm Vi giận tím mặt, thuận thể tiếp lấy tên say rượu kia đang vung nắm đấm tới lần nữa dùng lực xoay một cái, chỉ nghe thấy âm thanh két két. Sau lưng vang lên tiếng gió ào ào, Đàm Vi khẽ nghiêng thân mình đem người phía sau đẩy ra, tên quỷ xui xẻo kia giúp hắn đỡ lấy một gậy.

Nhìn lại, thì ra là tên mặc áo sơ-mi hoa, trong tay cầm chiếc gậy bằng gỗ không biết lấy được ở đâu. Thấy cảnh đánh trúng đồng bọn hắn có chút ngáy người, Đàm Vi nện một quyền vô khoảng mắt hắn, cướp lấy cái gậy giáng cho hắn một trận. Cái gậy đó cũng thực yếu ớt, đánh có vài cái đã gãy đôi, Đàm Vi ném xuống hai thanh gỗ vô dụng kia dùng tay chân lâm trận tiếp. Cánh tay đột nhiên bị người khác ôm lấy, tiếp theo một trận đau đớn, Đàm Vi hít một ngụm khí. “Mẹ nó cắn tao!” Cũng không biết đợt lát nữa có phải đi tiêm vắc-xin phòng bệnh chó dại không nữa. Đàm Vi đánh nhau phân giới tính, không chạm vào nữ, nhưng trước mắt con nhỏ này thật sự rất chán ghét, túm lấy tóc và một bên tai con bé hất ra thật ra.

Vài đứa con gái khác nóng lòng muốn ứng chiến cũng không dám tiến lên trước, chỉ lớn tiếng chửi bậy. Bên cạnh có hai thằng con trai chưa tham chiến, trong đó một đứa ngồi dưới đất dựa vào một đứa con gái vừa la vừa hát, xem ra đã uống phát điên rồi. Nhưng có một thằng mập khác có vẻ tỉnh táo. Đàm Vi trong lòng muốn chửi lắm lắm, thằng khốn này mẹ nó, là ai nhỉ, người khác đều đánh đấm thằng đó lại sống chết mặc bay, không phải tên thủ lĩnh chứ. . . . . Bất giác phải bắt vua trước, trong đầu mới toát ra ý niệm này, hai chân đã có ý thức trước đi thẳng đến chỗ hắn.

“Đàm Vi? !” Tên béo đột nhiên kêu ra tiếng.

Tiếng gọi này khiến song phương đều ngẩn người.

Nương theo ánh đèn đường không rõ lắm, Đàm Vi thấy rõ diện mạo người này. Mẹ nó! Lý Tường tên con trai của chủ ngân hàng, tên say khướt kia là Triệu Cẩm Khang, con trai của Phó Thị Trưởng. Đàm Vi với nhóm người này bình thường không có giao thiệp gì, chỉ gặp qua một hai lần.

“Sợ mẹ gì!” Tên ma men đụng trúng xe không phục, ỷ vào nhiều người không đem Đàm Vi chỉ có một người để vào mắt.

Mọi người lập tức một lần nữa xúm lại.

Đàm Vi vốn không muốn ham chiến, bị câu nói của tên ma men kia nhất thời châm lửa lên, một cước đá hất lật người, cũng không quản nắm đấm chung quanh, đầu gối hất dè chặt lên bụng tên kia rồi giáng cho hất mười mấy cái bạt tai. Đám người bên cạnh đang hăng thì dừng tay đổi thành can ngăn kéo hất ra, Đàm Vi dừng lại nuốt xuống ngụm máu, đứng lên không đánh nữa.

Chiếc xe đạp địa hình đang bị Triệu Cẩm Khang tên nát rượu kia coi như đồ chơi vừa đập vừa đá, Đàm Vi chửi câu mẹ nó rồi đạp hất ra, phía sau như có trận gió tới, theo bản năng né sang bên cạnh, một luồng ánh sáng trắng lóe qua. Đàm Vi cũng không quay đầu lại khuỷu tay đâm ra phía sau, chỉ nghe thấy một tiếng kêu rên, tên ma men ôm mắt ngồi xồm trên đất.

“TMD mày lấy dao ở đâu ra!” Đàm Vi hét to, giành lấy con dao quân đội của Thụy Sĩ kia ném đi.

Lý Tường thấy dao sợ tới mức ngẩn ra, vội hoà giải.”Bỏ đi, đều là người quen.”

Có vài đứa bị đánh cho tơi bời nên lầu bầu vài câu, không dám lại hé răng nữa.

Triệu Cẩm Khang vẫn đang đá xe, Đàm Vi tóm lấy hất.”Cút mẹ mày đi, xe của tao. . . .” Bên tai đột nhiên truyền đến giọng nữ thét chói tai, dư quang liếc qua nhìn thấy một đạo ánh sáng trắng đâm tới.

17. Chương 17: Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

Trong đại sảnh vang lên tiếng chửi bậy, đầu gối Đàm Vi thúc vào bụng tên say rượu, trái phải giáng xuống hơn chục cái bạt tai. Cả hai người trên thân toàn là máu, trên tường trên đất cũng bắn tung tóe, khắp nơi đều có máu. Tiếng còi cảnh sát “tuýt tuýt tuýt” từ xa lại gần, rất nhiều cảnh sát nhảy xuống xe xông vào, Đàm Vi buông người bắt đầu chạy trốn. Cảnh sát lấy còi ra thổi tuýt tuýt: đứng lại, bằng không sẽ nổ súng!

“A!!” NỮ NỮ mồ hôi đầy đầu ngồi bật dậy, đồng hồ báo thức trên bàn đang kêu ồn ào. Thì ra không phải tiếng còi của chú cảnh sát. . . .

Sao lại nằm mơ thấy cảnh này chứ? Lau mồ hôi ngồi thần thờ một lúc, lật cái gối lên, phía dưới là chiếc dây chuyền. Cô nhóc cầm lấy đeo lên cổ, nhớ tới đêm qua có nói với Đàm Vi về sau đừng đánh nhau nữa, Đàm Vi cứ nhiên đánh trống lảng rồi! Là chịu rồi? Hay là không chịu? Tuy rằng cho đến tận bây giờ chỉ nhìn thấy Đàm Vi đánh nhau có một lần, nhưng không thể cam đoan tương lai. Aiz. . . . Thành tích không tốt không sao, làm người thành thật giống với ba của cậu ta không được hay sao chứ?

Rời giường vén lên rèm cửa sổ, không thấy được ánh mặt trời, hôm nay trời đầy mây.

Tay sai lái xe chuyên dụng chờ cả buổi cũng chưa đến, NỮ NỮ đành phải ngồi nhờ xe Gia Vũ đến trường. Buổi trưa lúc ăn cơm cô nhóc cố ý chạy tới khu vực căn tin của khu trung học, không gặp được người, ngay cả Cẩn Ngôn cũng không thấy đâu hết. “Đàm Vi xin phép nghỉ?”

“Không có.” Gia Vũ vuốt đầu buồn bực.

“Anh Cẩn Ngôn đâu?”

“Tớ nào biết.”

“Cậu cái gì cũng không biết!” Trùng mắt nhìn cậu bạn, Nữu Nữu mang theo cặp lồng cơm trở về khu vực sơ trung. Đi trên đường thành linh nhớ tới giấc mộng tối hôm qua, là mộng thôi đúng không? Tại sao cả người lại run bắn lên, thời tiết quá lạnh đi. . . . . Đi đến dưới lầu phòng học đột nhiên dừng chân lại, thụt lùi vài bước nhìn về phía tận cùng dưới hành lang. Không sai, là Cẩn Ngôn với Tạ Thần, lá gan của con nhóc đó biến lớn rồi hả ? Tổ tình rồi? Cô nhóc tò mò áp sát đến bên tường nhìn lén. Cẩn Ngôn sắc mặt có chút ngưng trọng, nói có mấy câu liền xoay người bỏ đi rồi.

“Thì thăm to nhỏ cái gì?” Lặng yên không một tiếng động đi tới.

Tạ Thần sợ tới mức kêu lên, đợi thấy rõ ràng là ai, vỗ ngực mắng: “Làm gì hả, người dọa người hù chết người đó!”

“Bị dọa rồi hả?” Nữu Nữu cười hì hì, “Làm việc trái với lương tâm?”

“Cậu mới làm việc trái với lương tâm! Aiz. . . . .” Cô nhóc muốn nói lại thôi.

“Ý, muốn tố chuyển thư tình cho không?”

“Ghét.” Gương mặt đỏ bừng, cô nhóc ấp úng đi lên lầu. “Thượng Quan Cẩn Ngôn nói, nói không cho tố nói với cậu.”

“Nói cái gì?”

“Nói. . . . . Anh ấy nói. . . . .” Thật sự không có cách nào tiếp tục giấu diếm cô bạn tốt này, Tạ Thần bất đắc dĩ xoay người giữ chặt tay cô nhóc. “Thôi, nói với cậu, nói cho cậu hay, cậu đừng sợ a. Đàm Vi cậu ta đã xảy ra chuyện.”

Nữu Nữu trong đầu ong ong như bị búa đập, trên mặt mất hết huyết sắc. “Có chuyện gì?”

“Cảnh sát nói Đàm Vi đã giết người, nhưng. . . . . Aiz cậu đừng nóng a, Tư Kỳ cậu hãy nghe tớ nói!”

Cẩn Ngôn vừa mới lên cầu thang, phía sau có một người xông lên trực tiếp đụng trên người cậu ta, thiếu chút nữa té ngã. Nhìn lại, Nữu Nữu khuôn mặt trắng bệch như sắp chết kéo áo hần, phía sau là Tạ Thần chạy đuổi theo thở hổn hển. Cẩn Ngôn đã hiểu, vội vã kéo cô nhóc đi đến bên cạnh bồn hoa.

“Đàm Vi bây giờ ở đâu?” Nữu Nữu run run đi thẳng vào vấn đề.

“Cục công an. Cậu yên tâm, hiện tại Đàm Vi không có việc gì.”

Ấn lên ngực hít sâu vài cái, Nữu Nữu tận lực khiến bản thân bình tĩnh trở lại. “Có phải đã đánh nhau đúng không?”

“Uhm.” Cẩn Ngôn nói lại vắn tắt, “Tối hôm qua Đàm Vi với bạn học uống rượu xong về nhà, trên đường gặp đụng chạm với một đám say rượu xảy ra đánh nhau. Sau đó đám người bọn họ có một người bị đâm một nhát dao, sau khi cảnh sát tới mấy người kia đều chỉ đích danh hung thủ là Đàm Vi.”

Khuôn mặt đang trắng bệch của cô nhóc trong chốc lát chưa kịp tiêu hóa chuyện này.

“Em đừng suy nghĩ vớ vẩn, nhé?” Cẩn Ngôn sờ sờ tóc cô nhóc, “Hiện tại về lớp học đi, đừng suy nghĩ nhiều.”

“VẬY. . . . . Đàm Vi, Đàm Vi nói như thế nào?”

“Đàm Vi nói không phải cậu ấy làm.” Tạ Thần tiếp lời.

“Vậy thì không phải cậu ấy làm.” Nữu Nữu ngẩng đầu kiên định nhìn hai người, “Tớ tin, không phải Đàm Vi làm.”

“Anh biết không phải Đàm Vi làm, ” Cẩn Ngôn nhẫn nại dỗ dành nói, “Em đi về lên lớp trước đi, chờ tan học nói sau.”

“Vậy tại sao không nói với phía cảnh sát a, đều biết không phải là Đàm Vi làm mà!”

Tạ Thần nhìn Cẩn Ngôn một cái nhỏ giọng ngập ngừng: “Vậy phải có chứng cứ . . .”

Chúng có, chúng có. Nữu Nữu đặt mông ngã ngồi lên bên cạnh bồn hoa, trong đầu rối thành một mớ bong bong. Làm sao bây giờ. . . . . Hiện tại cái gì cũng không làm được. “Hiện tại em muốn đi thăm Đàm Vi được không?”

“Không được vào thăm.” Cẩn Ngôn thiện ý lừa con bé. Trên người Đàm Vi bị thương tích bằng bó khá nhiều, nếu đến Cục Công An thăm để con bé nhìn thấy chắc sẽ xảy ra nạn hồng thủy mất.

Sự chua chát xông lên chớp mũi. “Chỉ nhìn một chút thôi, một chút là được rồi!”

“Em đừng nóng vội, Đàm Vi tạm thời khá an toàn. Việc này trước tiên đừng nói cho bất kì ai biết được không? Đi, anh đưa máy đưa về lớp.”

Ngây ngẩn trôi qua cả một buổi chiều, chuông tan học vừa vang lên, ba người sốt ruột vụ này do chú ấy phụ trách, giữa trưa Cẩn Ngôn tìm Tạ Thần cũng là vì muốn hỏi thăm sự tình tiến triển ra sao rồi. Buổi chiều lúc Cẩn Ngôn gọi điện thoại cho Triệu đội trưởng, đối phương đáp ứng để bọn họ đến thăm.

Cửa bị đẩy ra, Nữu Nữu bỗng nhiên từ trên ghế đứng lên.

“Chỉ có năm phút.” Triệu đội trưởng nghiêng người để người phía sau bước vào phòng.

“Dạ, ” Cẩn Ngôn vội gật đầu, “Cám ơn chú ạ.” Triệu đội trưởng xoay người đi ra ngoài đóng cửa lại.

“Cậu mang cô nhóc đến làm chi?” Đàm Vi không vui nhìn về phía Cẩn Ngôn, nói câu đầu tiên.

Nữu Nữu vánh mắt phút chốc đỏ lên. “Nè nè. . . . .” Toàn bộ ngôn ngữ mắc nghẹn ở trong cổ họng nói không nên lời. Khoang mắt, khóe miệng của Đàm Vi đều là màu xanh, không biết trên người có thương tích gì không nữa.

“Đừng khóc, tớ không sao.”

Nước mắt vẫn rơi xuống, cô nhóc một tay che miệng một tay chỉ chỉ ra ngoài cửa, nghẹn ngào nhỏ giọng hỏi: “Bọn họ có đánh cậu rồi hả?” Nghe nói cảnh sát sẽ dùng bạo lực đối đãi với người bị tình nghi, chẳng lẽ là thật?

Đàm Vi nhin không được bật cười, động đến vết thương khóe miệng, hít một ngụm khí. “Đừng phá hư hình tượng cảnh sát nhân dân a.”

“Cậu còn rảnh để nói giỡn!” Cẩn Ngôn xanh mặt.

Đàm Vi vỗ vỗ đầu Nữu Nữu kéo cô nhóc ngồi xuống. “Ngày hôm qua đánh nhau, chỉ là có chút vết thương ngoài da không nghiêm trọng đâu.”

Cô nhóc nhẹ nhàng thở ra, lấy xuống chiếc dây chữ Thập đeo lên cổ cho Đàm Vi. “Cái này trả lại cho cậu, tớ đã nói không thể cho tớ đeo, là bùa hộ mệnh của cậu sao có thể cho người khác được, cậu xem đã xảy ra chuyện. . . . .” Vừa nói vừa rút xuống hai giọt lệ.

“Mê tít.” Ngón tay lau đi hai giọt lệ của cô nhóc.

Cẩn Ngôn hỏi: “Ba cậu đến chưa?”

“Buổi sáng đã tới rồi.”

“Đã nói gì?”

Đàm Vi xoa bóp mi tâm. “Bảo tớ chờ.” Liếc Nữu Nữu một cái. “Cậu mang cô nhóc trở về đi.”

“Tớ không đi!” Nữu Nữu sợ Đàm Vi đuổi mình, níu chặt tay áo của Đàm Vi không buông.

Cẩn Ngôn hiểu ý của Đàm Vi, không muốn nói nhiều sợ con bé lo lắng. “Cậu yên tâm, ba tớ đi tìm người rồi. Bên trong này đối đãi với cậu thế nào?”

“Cũng ổn, còng tay cũng không bị đeo.”

“Ăn cơm thì sao?”

“Cơm hộp.”

“Buổi tối ngủ chỗ nào?”

“Thì bên trong cục, có giường ngủ.”

“Mẹ nó, tớ còn cho rằng giống hệt trên TV cả đêm đều cầm lấy cái đèn pha chiếu cậu.” Cẩn Ngôn mắng câu thô tục.

Đàm Vi nhú mày không dám cười, sợ miệng đau. “Ồn cả, không có việc gì cả đâu. Các cậu đều về đi.”

“Tớ không đi. . . . .” Cửa mở ra, một cái đầu có đội mũ cảnh sát lộ đầu vào thông báo đã hết giờ. Nữu Nữu gấp đến độ nắm chặt tay Đàm Vi, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh. “Tớ nơi nào cũng không đi, tớ ở cùng cậu. . . . .”

“Nhóc ngốc, không đi học hả?” Vuốt tóc cô nhóc, nhẹ nhàng tránh tay cô nhóc đứng dậy. “Nghe lời, về với Cẩn Ngôn đi.”

“Cậu đừng đi!” Nữu Nữu đuổi theo kéo tay Đàm Vi, lớn tiếng nói với chú cảnh sát đứng ở đầu cửa, “Việc này không phải Đàm Vi làm, không phải cậu ấy làm đâu!”

“Nhóc. . . . .”

“Buông tay.” Cảnh sát nghiêm mặt dọa, bắt lấy cánh tay Đàm Vi đẩy cậu ta đi.

Đàm Vi xoa ngón tay cô nhóc buông ra. “Trở về đi, tớ không sao đâu.” Thuận theo hành động của chú cảnh sát.

Cô nhóc đuổi theo, Cẩn Ngôn giữ chặt cánh tay cô nhóc kéo trở về. “Đi về trước rồi mới nói.”

“Tớ không quan tâm, không phải cậu ấy làm đâu. . . . .” Nước mắt trào ra khỏi hốc mắt, giơ tay lên hung hăng lau mặt. Tạ Thần với Triệu đội trưởng đi tới ở phía đối diện, Nữu Nữu chạy vội qua. “Triệu đội trưởng việc này không phải Đàm Vi làm, thật đó chú, chú tin cháu đi!”

Tạ Thần khản trương kêu một tiếng “Cậu” .

Cẩn Ngôn cũng mở to hai mắt nhìn Triệu đội trưởng.

Triệu đội trưởng lập lời nước đôi nói: “Sự tình cuối cùng sẽ tra ra manh mối, đừng nóng vội, cứ chờ tin tức trước. Các cháu đều trở về đi.”

“Triệu đội trưởng!” Nữu Nữu sốt ruột giữ chặt tay áo chú, “Ngài tin cháu đi, thật sự không phải Đàm Vi làm, cháu xin thề!”

“Đứa nhỏ này. . . . .” Anh có chút bất đắc dĩ, “Cháu lập lời thề gì chứ, thề như thế nào a?”

“Cháu lấy mạng của cháu ra thề! Nếu Đàm Vi làm, chú rút súng bắn chết cháu đi!”

“Yên tâm, chúng ta coi trọng là chứng cứ.” Triệu đội trưởng nghiêm túc nhìn cô nhóc, “Không có chứng cứ, chúng ta sẽ không oan uổng cho bất kì người vô tội nào, đương nhiên, cũng sẽ không thể để tội phạm thực sự nhờn nhợt ngoài vòng pháp luật.” Anh chỉ vào huy chương trên vai, “Đây là cái gì? Cái này đại biểu cho chính nghĩa.”

Chính nghĩa là cái gì? Là trừ bạo an dân hay là công chính liêm minh? Nữu Nữu không nói rõ được, cô nhóc chỉ biết là bản thân mình tin lời nói của Đàm Vi, Đàm Vi nói không phải sẽ là không phải.

“Nhóc. . . . .” Giọng nói từ xa xa bay tới.

Quay đầu nhìn qua, tận cuối hành lang dài kia có hai bóng dáng, lơ mơ nhìn thấy Đàm Vi hướng cô nhóc cười lộ ra hàm răng sáng trắng.

Đàm Vi lớn tiếng nói: “Về đi!” Vẫy tay, bóng lưng biến mất ở tận cuối hành lang.

Tạ Thần đi ra ngoài ăn cơm với cậu, nhìn bọn họ đi xa Nữu Nữu mới dám khóc ra tiếng, ngồi xổm trước cửa Công An Cục nhất quyết không chịu đi, Cẩn Ngôn dỗ thật lâu cũng không có tác dụng. “VẬY em không về nhà định ở chỗ này làm gì?”

“Em muốn ở bên cạnh Đàm Vi. . . . .”

“Em ngốc hử, đi thôi.”

“Em không, em sẽ ở chỗ này.”

Nha đầu kia một khi cứng đầu lên cũng khiến người ta phát mệt. Xa xa một chiếc xe lái tới, nhìn qua thấy khá quen mắt, Cẩn Ngôn vội kéo cô nhóc sang một bên, cô nhóc lau nước mắt nước mũi. “Đừng khóc, chú Đàm đến đó. Đợi lát nữa chú thấy em khóc trong lòng càng khó chịu hơn.”

Xe lái đến gần, Đàm Ký từ cửa xe vẫy tay với hai đứa. “Sao lại ở chỗ này? Lên xe đi hai đứa, chú đưa về.”

Nữ Nữ nặn ra một nụ cười gọi một tiếng chú, cúi đầu tiến vào trong xe. Không dám mở miệng hỏi chuyện khác, chỉ ngồi yên nghe chú và anh Cẩn Ngôn tán gẫu hết câu này sang câu khác, có đôi lúc lái xe thêm vô một hai câu, đều là những đề tài không liên quan đến chuyện của Đàm Vi.

Xe trực tiếp lái đến dưới lầu, Cẩn Ngôn kêu chú Đàm chờ mình một lát, đưa Nữ Nữ lên lầu, dặn dò cô nhóc đừng khóc trước mặt ba mẹ vì sẽ khiến cho bọn họ lo lắng. Đi xuống lầu ngồi vào trong xe hỏi: “Sự tình ra sao rồi chứ?”

“Thằng nhóc này.” Đàm Ký vỗ cho hấn một cái. Lấy ra một điều thuốc nhưng không mời lửa chỉ cau mày chơi bật lửa.”Việc này có chút phiền toái.”

“Vì sao?”

“Đứa nhỏ bị thương kia là con trai của Phó thị trưởng. Cháu có biết hay không, quản về kinh tế, họ Triệu.”

Chú nói là Phó thị trưởng Triệu? Nằm ở bệnh viện là Triệu Cẩm Khang?”

“Uhm.”

“Là thằng đó.” Cẩn Ngôn hừ một tiếng. “Triệu cẩm Khang vốn là thứ chẳng tốt đẹp gì, ỷ vào danh tiếng của ba mình đi quậy khắp nơi. Cháu thấy việc lần này cũng không trách được người khác, chỉ có thể nói là đáng đời.” Triệu công tử học ở trung học tư thục, tương đối nổi danh ở quanh khu vực đó, đánh lộn ẩu đả chọc ghẹo bạn nữ chưa từng thiếu qua hấn, là vấn đề nhức nhối khiến lãnh đạo giáo viên trường học đau đầu nhất mà không dám hó hé tiếng nào.

Đàm Ký châm chọc cười. “Có kém cỏi hơn nữa cũng là thằng con quý hóa của Triệu phó thị trưởng, dù sao cũng phải tìm bìa đỡ đạn.”

“Đàm Vi nói rồi không phải nó làm.”

“Trên dao có vân tay của Đàm Vi.”

“Nhưng cháu nghe nói trên dao còn có vân tay của một người khác. . . . . Ai?”

“Trương Minh, ba nó là bí thư thanh tra. Hiện tại phiền toái nhất chính là bọn họ đều chỉ đích danh là do Đàm Vi làm.”

Trong xe lâm vào tình trạng yên lặng. Cẩn Ngôn do dự sau một lúc lâu hỏi: “Chú Đàm, chú với Triệu thị trưởng có phải từng có chuyện xích mích?”

Cạch một tiếng bật lửa bật lên, Đàm Ký từ chối cho ý kiến.

“Có một số việc cháu biết, lần trước cái hạng mục kia không phải đã kéo dài mấy tháng sao, ba cháu không nói cho cháu nghe, chẳng qua cháu đoán được ai ở bên kia không chịu ký tên, công phu sư tử ngoạm rao giá trên trời. . . . .”

“Xuy. . . . .” Đàm Ký cười vỗ vai hấn, “Trẻ con không nên nghe ngóng chuyện này”

“Cháu gọi điện thoại cho ba cháu.” Đàm Vi lấy điện thoại cầm tay ra.

“Đừng gọi, ba cháu vừa gọi cho chú rồi.”

“Phương cục trưởng nói thế nào ạ?”

“Sáng nay ông ấy gọi điện thoại cho chú, chú mới biết được việc này.” Đàm Ký không trả lời chính diện.

“Phỏng chừng hiện tại ông ta cũng không chắc chắn.”

“Uhm.”

Cẩn Ngôn bắt đầu xoa mặt. Có bệnh không thể chạy chữa bấy bọ, Triệu thị trưởng chắc đã tạo áp lực cho các cơ quan ban ngành có liên quan, nghe nói ông ta phía trên có người chống lưng, rất khó động vào.

“Cháu về nhà trước đi, Đại Chung lái xe.”

“Đến nhà cháu dùng cơm đi chứ?”

“Không ăn,” luôn luôn không hé răng câu nào là Đại Chung thần bí chen vào một câu còn lộ ra ánh mắt là lạ, “Đã có người mời chú Ký ăn cơm.”

Mắt Cẩn Ngôn sáng lên. “Ai?”

18. Chương 18: Kẻ Bị Tình Nghi Được Phóng Thích

Ở cửa thang lầu xuất hiện một người đội mũ lưỡi trai, đi phía sau có thêm một người đàn ông cao to. Đội tên đội mũ lưỡi trai kia nói xong bèn xoay người lên lầu, Nữ Nữ ba chân bốn cẳng xông lên nhào lên người đối phương.

Đàm Vi liên tiếp lui về phía sau mấy bước mới ổn định được sức nặng trên thân. “Sao cậu lại tới đây?”

“Tớ canh ở đây suốt cả buổi sáng rồi.” Cô nhóc bám cánh tay Đàm Vi đánh giá Đàm Vi kĩ lưỡng, vẫn tốt, vết xanh tím trên mặt đã phai nhạt đi rất nhiều. “Ăn uống được không?”

“Rất tốt.”

“Buổi tối ngủ có ngon không?”

“Được, chỉ là giường quá cứng.” Đàm Vi xoa xoa cái cổ đau nhức oán giận, “Lót hai lớp chăn bông trên giường cũng vô dụng, cộm đến nổi xương cốt đau như tử, chỗ nào không biết nữa, cũng nên cải thiện chút tình hình rồi.”

“Bên trong không ai làm khó dễ cậu chứ?”

“Sao có thể a, Phương cục trưởng có dặn dò xuống, ai dám động vào tớ.”

“Tốt quá.” Nữ Nữ nheo mắt lại, nắm đầm vung qua trúng đúng cằm của Đàm Vi.

“. . . . . Ái!” Đàm Vi xoa chỗ đau trềng mắt, “Làm gì thế hả?”

“Tớ kêu cậu đánh nhau kêu cậu uống rượu kêu cậu nửa đêm chạy loạn khắp nơi! Cậu đi đi, đi đi!” Nắm đầm rơi xuống như mưa trên người Đàm Vi, giọng nói chậm rãi biến điệu, “Cậu không biết tớ rất lo lắng a, cậu tên này. . . . .” Nói không được nữa, gào lên khóc lớn.

“Aiz cậu đừng khóc, tớ bây giờ không phải vẫn rất bình yên sao.” Đàm Vi luống cuống tay chân cho lau nước mắt cho cô nhóc, càng lau khóc càng mạnh, đành phải nháy mắt với người bên cạnh cầu cứu.

Cậu chính là phải chịu quần giáo. . . . . Cẩn Ngôn trợn trắng mắt làm tượng gỗ.

“Tránh ra, tớ một chút cũng không muốn quan tâm cậu, không bao giờ muốn quan tâm cậu nữa!” Nữ Nữ nổi giận dùng dùng gạt đi bàn tay đang lau nước mắt ỳnh, vừa khóc vừa đập hấn một cái. Cô nhóc cả buổi tối không sao ngủ được, người này thì ngược lại, còn có thời gian nhàn rỗi oán trách giường rất cứng.

Đàm Vi không né tránh, cầm lấy tay cô nhóc cười ha ha. “Tớ mới được thả, cậu không an ủi tớ thì thôi, còn đánh tớ.”

“Cười đi cười đi cười cái rắm! Cũng không phải bị ngồi ở nhà lao, an ủi cái rắm a!”

“Con gái có đứa dùng tới ngày rằm a rằm .”

“Liên quan đến cậu cái rằm ấy!” Cô nhóc rớt cục đã hiểu vì sao Đinh Nhất Nhất suốt ngày thích dùng bốn chữ này để phát tiết cảm xúc.

Có vài chiếc xe nhỏ đang lái tới, Cẩn Ngôn ho khan một tiếng, vội bỏ nhanh Đàm Vi ra rồi trốn phía sau Cẩn Ngôn, lấy tay áo lau nước mắt sạch sẽ. Thời cơ không đúng, tại sao luôn ở trong hoàn cảnh đặc biệt gặp phải phụ huynh. . . . .

Đàm Vi đi qua kêu một tiếng ba.

“Lại chọc người ta khóc rồi.” Đàm Kỳ mở cửa xe thấp giọng cười.

Nữ Nữ tránh ở phía sau Cẩn Ngôn lau sạch mặt mũi, nhút nhát chào hỏi: “Cháu chào chú Đàm.” Nhìn thấy người ta nhìn chằm chằm vào mặt mình, cô nhóc tự bịt tai trộm chuông (tự dối gạt mình), “Bị hạt cát bay vào trong mắt rồi.”

“A, gió cát rất lớn a.” Đàm Kỳ đỡ gọng kính gạt đầu ngo nhìn xung quanh.

Đàm Vi lên tiếng chào hỏi với mấy người xuống xe ở phía sau, hỏi lão ba: “Ba mới ra ngoài làm việc hả ? Nhiều người theo như vậy.”

“Không, đặc biệt đến để đón con trai ta nha.”

Cẩn Ngôn nhin không được bật cười ra tiếng.

Đàm Vi tặng cho hắn một ánh mắt xem thường, chỉ vào quốc huy cực lớn trên cánh cửa của Công An Cục. “Đến nơi này còn rêu rao như vậy?” Cũng không sợ Phương cục trưởng gán cho bọn họ tội danh tụ tập đông người gây hấn sao.

“Rêu rao cái gì,” Đại Chung nhếch môi vui vẻ, “Ba cậu hận không thể dùng kiểu tám người khiêng tới đón cậu a.”

“Ba định để con đi điều phố thị chúng sao?”

Trần ngập nhiệt tình bị hắt nước lạnh, Đàm Kỳ cô đơn thở dài: “Giáo dục tình thân thất bại a. . . . .” Mọi người cười vang, hơn mười người đàn ông cao to lực lưỡng lưng hùm vai gấu đi qua đi lại ở trước đồn công an nói chuyện phiếm, kiểu cách đại loại như xã hội đen đang thị uy, dẫn đến trên hành lang không ít cảnh sát nhô đầu ra nhìn. Đàm Kỳ cười vẫy tay với bọn họ, kêu bọn anh em nhanh chóng lái xe đi. “Cẩn Ngôn Nữ Nữ mau lên xe.”

Cơn giận Nữ Nữ còn chưa tan, dắt Cẩn Ngôn muốn đi. “Chúng tớ còn phải trở về lên lớp, không dám làm chậm trễ chú Đàm.”

“Đợi chút, chú gọi người đưa các cháu đi.” Đàm Kỳ vẫy một tên đi lại, “Tiểu Lý cậu đưa hai người bọn họ về trường.”

“Đều xin phép mới qua đây còn lên lớp làm gì nữa,” Đàm Vi giữ chặt tay áo Nữ Nữ nhỏ giọng nói, “Buổi chiều lại đây với tớ nha.”

“Không đi học suốt ngày đánh nhau giống cậu à?”

“Tớ. . . . .”

Đàm Kỳ nhìn thấy bộ dạng nói cà lăm không ra chữ của con trai mình mà cảm thấy buồn cười, vỗ vai Đàm Vi một cái. “Lên xe, ba đưa về nhà.” Dìu Đàm Vi ngồi vào ghế sau, đưa tay ra ngoài chào tạm biệt, “Các cậu đi đường cẩn thận.”

“Hẹn gặp lại chú.” Hai người tiến vào băng sau ghế trên xe ngồi.

Đàm Vi lộ đầu ra ngoài cửa sổ, cô nhóc ngay cả ngoảnh đầu lại cũng không thèm nhìn mình. Thực sự giận mình rồi sao?

“Con à, ” Đàm Kỳ đá vào cẳng chân của Đàm Vi, “Đau rồi chứ?”

Đại Chung vỗ mạnh vào cái vô lăng cười.

“Cười con khỉ.” Đàm Vi then quá thành giận. Người này học theo ba Đàm Vi cũng biết làm trò cười.

“Aiz chà tôi cũng nên về hưu là vừa, đứa nhỏ giờ cứng cáp quá quản không nổi.” Đàm Ký tháo mắt kính xuống thì thào tự nói, “Về sau nhiệm vụ này giành cho người khác. . . .”

Đàm Vi hừ cười một tiếng. “Ba có lúc nào quản con đâu? Ba ngay cả mẹ cũng quản không xong.”

“Đàm Vi có phải con ngứa miệng hả?” Không có mắt kính che đánh mắt kia càng phát ra sự lạnh lùng.

Liên tiếp hai ngày người nào đó không có tới lớp, Gia Vũ hỏi chủ nhiệm lớp, đáp rằng: xin phép nghỉ học rồi.

Xin phép? Đang yên đang lành đi ra ngoài uống rượu rồi còn đánh nhau với người ta, bị bắt lên đồn công an tạm giam hai ngày, bây giờ lại xin phép không thấy bóng người đâu, Nữ Nữ tức giận đến nỗi thiếu chút nữa bốc khói, nguyên rửa thẻ không bao giờ quan tâm đến người này nữa. Sợ bắt nhầm điện thoại của Đàm Vi gọi tới, ngay cả điện thoại trong nhà đều cách thật xa .

Buổi sáng thứ sáu ra khỏi cửa, cái người mất tích cả 48 tiếng đồng hồ lại xuất hiện với thần thái phấn khởi. Nữ Nữ nghiêm mặt coi Đàm Vi như không khí lập tức ngồi vào sau xe Gia Vũ.

“Tài xế đến đây rồi sao còn ngồi xe của tớ?” Gia Vũ mặc kệ.

“Tớ thích ngồi xe của cậu.”

“Nói nhảm, lần trước không biết là ai nói xe của tớ cũ kỹ lắm rồi cơ mà, không khóa cũng không có người trộm.” Gia Vũ nhớ mối thù này.

“Ăn bánh kem thôi . . . . . ngon lắm đấy.” Đàm Vi mỉm cười giơ lên bịch xốp trên tay.

Nữ Nữ không thèm để ý Đàm Vi, nịnh nọt cười với Gia Vũ: “Thế mới có giá trị lưu giữ của nó chứ.” Quay đầu mặt lạnh nói, “Cậu không phải là xin phép sao, còn đến trường làm chi? Lại xin phép nghỉ nữa hả.”

“Hai ngày trước đi Thượng Hải gặp mẹ tớ, ngày hôm qua nửa đêm mới trở về.”

“A, sao không nói sớm.” Lực chú ý lập tức bị hấp dẫn tới chỗ khác, nhảy xuống xe lỗi thời ngồi lên xe chuyên chở. “Mẹ cậu biết chuyện cậu bị ngồi nhà lao rồi hả?”

“Cậu mới ngồi nhà lao ấy.” Gia Vũ liếc xéo cô nhóc một cái, nhéo miếng bánh ngọt nhét vào miệng cô nhóc. “Bị mẹ mắng rồi đúng không?”

“Ha ha, bị mắng vài câu.”

Ha ha? Bị mắng còn cười? Nữ Nữ ngửa đầu nhìn cái gáy của Đàm Vi, Đàm Vi vừa khéo quay đầu, nháy mắt mấy cái, trong mắt còn đọng lại sự vui sướng rõ ràng. “Mẹ cậu biết việc này nên mới quay về gặp cậu hả?”

“Không phải, bà đi Thượng Hải công tác. Ba tớ thực đáng ghét, chuyện nhỏ thế cũng nói cho bà nghe.”

“Cái này mà là việc nhỏ à, có mấy người có thể giống cậu ngồi trong đồn công an a? Còn không nói cho chúng tớ biết.” Gia Vũ, Nhất Nhất đều là sau khi Đàm Vi được thả ra mới biết chuyện, đều tức muốn điên lên. “Thiếu chút nữa biến thành tội phạm giết người, lão đại cậu rất trâu bò.”

“Cút mẹ cậu.” Đàm Vi mỉm cười mắng đá một cước vào xe hắn.

Ghi-đông xe đạp lệch một bên, thiếu chút đụng vào cây ven đường, Nữ Nữ vỗ tay trầm trồ khen ngợi. “Cười nữa đụng cậu xuống đường đó!” Gia Vũ hù dọa cô nhóc. “Lão đại việc này rốt cuộc là sao hả?”

“Đúng vậy, anh Cẩn Ngôn cũng không kể tỉ mỉ cho tớ nghe.” Sáng hôm đó liền mang theo cô nhóc đi đón người, người thì đón được rồi, sau đó lại mất tích nữa. Nữ Nữ khó chịu ngọt ngào nói, “Hôm trước cậu lại không đến trường, tớ cho rằng tình tiết vụ án nghiêm trọng hơn nên công an đã đem cậu chuyển tới nhà giam khác để thẩm án, trong lòng cho rằng cậu tiêu rồi, cậu không ra khỏi nhà lao được nữa. Kết quả nghe Gia Vũ nói cậu xin nghỉ học.”

Gia Vũ cười dữ dội, cách keng một tiếng xe lạng vào lề đường.

“Đắc ý vênh váo.” Đàm Vi giễu cợt. Quay đầu tỏ ý hỏi lỗi với người phía sau, “Tớ vội vã đi Thượng Hải, quên nói với cậu.”

“Mẹ cậu còn ở Thượng Hải không?”

“Còn. Bà ở đó nửa tháng bàn chuyện làm ăn, qua vài ngày nữa mới về thành phố C thăm tớ.”

Khó trách sao lại cao hứng như vậy, còn mua bánh kem . . . . “Ba cậu vui không?”

“Ba Đàm Vi có vui hay không thì có quan hệ với cậu!” Gia Vũ chê cô nhóc chit chit oa oa hỏi mấy vấn đề không có tính kiến thiết, hần cảm thấy hứng thú đó là chuyện tội phạm tình nghi kia sao có thể thoát tội. “Lão đại nói mau đi, cậu sao bị bắt vô đồn công an rồi làm sao mà thoát ra được?”

Sự tình có chút phức tạp. Xung đột với hần chính là mấy đứa con lêu lổng ăn chơi suốt ngày của đám cán bộ cao cấp nhà nước, đánh nhau một trận xong vốn hai bên đều tự giải tán, nhưng Trương Minh không phục, hơn nữa đã uống quá chén, rút ra con dao định đâm Đàm Vi. Đàm Vi đã tránh thoát cũng cướp được con dao ném đi, Trương Minh lại nhặt lên đến bồ nhào qua, Đàm Vi lại trốn, kết quả lần này vừa khéo lại đâm lên trên người của thằng họ Triệu kia, bị đâm trúng phổi một lỗ lớn thiếu chút mất mạng. Điều này giải thích vì sao trên dao có dấu vân tay của cả hai người.

Đám người này bình thường không mấy thiện ý với Đàm Vi, lại ý thế có chỗ dựa, dưới tình thế kinh hoàng liền thông đồng với nhau cho khẩu cung giả đổ tội cho Đàm Vi, dù sao Triệu Cẩm Khang uống đến say khướt cái gì cũng không biết. Mà Triệu thị trưởng bên này đối với Đàm Ký sớm đã có hiềm khích, lần này cậu con trai quý tử xảy ra chuyện lớn như vậy, đương nhiên đau lòng, vì thế vừa vận mượn cơ hội này chính hai bố con nhà họ Đàm một trận, bèn tạo áp lực cho phía công an để bọn họ sớm kết án một chút. Không dự đoán được Đàm Ký mời đến chỗ dựa còn vững chắc hơn, hắc bạch hai bên đều xen vào, rất nhanh liền dọa cho đám người thông đồng với nhau kia sợ tới mức đá ra quần, kể lại rõ sự tình hai năm rõ mười.

“Thị trưởng với ba cậu có cừ oán?” Nghe xong nguyên do Gia Vũ vội vã hỏi.

“Cừ hận ở đâu ra, chỉ là mấy chuyện trên quan trường.” Đàm Vi nói sơ qua.

“Ai có lai lịch lớn như vậy, bí thư thị trưởng đều bị đuổi đi hết hả?”

“Lai lịch lớn hay không lớn có quan hệ gì với cậu!” Nữu Nữu ném qua câu y chang lúc nãy. “Dù sao cậu cũng không quen bọn họ.”

“Ai hả?” Gia Vũ tiếp tục hỏi.

“Người quen của ba tớ.”

“Người quen?” Đáp án này không được hài lòng lắm.”Làm quan? Rất lớn?”

“A.”

Quan to một cấp đề chết người. Xem lão đại vòng vèo thế thì biết sẽ không hỏi được cái gì đâu, Gia Vũ vừa cướp được miếng bánh kem cuối cùng từ trên miệng Nữu Nữu liền co cẳng đạp xe bỏ trốn.

“Con cá thối!” Cô nhóc tức giận đến nổi hét toáng lên, giống như nữ hoàng hét lên sai tài xế, “Đuổi theo hần đá chết hần đi!”

Đàm Vi bật cười. “Ngồi vững chút, xe này của tớ từng bị đánh đập tàn nhẫn đó.” Chiếc xe địa hình đạp chậm chậm lên dốc, phía trước kẻ cướp kia đã qua đèn xanh đèn đỏ mất dạng.

Nữu Nữu mới nhớ tới ngày đánh nhau đó Đàm Vi là đạp chiếc xe này. Thân xe chỉ trầy xước vài chỗ nước sơn, nhìn không ra còn có chỗ nào bị hỏng hóc. “Có khi nào đạp nữa thì một hồi bánh xe cũng rớt ra luôn?”

“Có khả năng. Nói không chừng cứ đạp như vậy các khung xe sẽ lỏng lẻo ra, cậu một cái bánh xe tớ một cái bánh xe.”

Hai người trong đầu không hện mà với nghĩ đến tình cảnh tự mình cười độc có một bánh xe mà ha ha cười .

“Hai ngày nay tức giận lắm hả? Gọi điện thoại cũng không nghe.”

“Có chút. Nhưng bây giờ không tức nữa, cậu đi gặp mẹ tớ không trách cậu.” Cô nhóc chọc trên lưng Đàm Vi vẽ loạn hình mỹ nữ mất to, “Nè nè cậu về sau đừng đánh nhau nữa, làm tớ sợ muốn chết.”

“Việc lần này không thể trách tớ, tớ đâu có bắt đầu trước đâu.”

“Cậu cũng có trách nhiệm, ai kêu cậu đi ra ngoài uống rượu đánh nhau? Bọn họ muốn đánh cậu thì kệ bọn họ đi, cậu không đánh trả lại thì làm gì có chuyện.”

“Đứng yên để cho người ta đánh hả? Cũng không phải kẻ ngốc.”

“Cứ coi như vì tớ làm kẻ ngốc được không?”

Lòng ngực căng thẳng, Đàm Vi nói ra một bàn tay vòng ra sau lưng bắt lấy tay cô nhóc. “Về sau tớ sẽ không ra tay trước.”

19. Chương 19: Trận Bóng Rổ Hỗn Loạn Bất Phân Nam Nữ

Sẽ không động tay trước ư?

Như vậy lời ngầm chính là nếu người khác đâm một cái trước thì Đàm Vi tuyệt đối sẽ đâm lại. Nhưng thật ra mà nói, cha con nhà Đàm Vi tiếng tăm lẫy lừng, trừ bọn ma men với người bệnh tâm thần ra thì quả thật không ai dám chủ động chọc Đàm Vi, cho nên những lời này nghe ra rất giống cam đoan. Nhưng chỉ là giống mà thôi, cho dù sau khi kết thúc toàn bộ học kỳ cộng thêm một cái nghỉ đông không thấy được những phần tử hổ báo có hành động gì, nhưng Nữ Nữ vẫn là không có cách nào yên lòng được.

Bởi vì sự kiện lớn này xảy ra, trường học trừ điểm hạ bậc hạnh kiểm của Đàm Vi. Gia Vũ có trực giác rằng ba hần đã uy hiếp lãnh đạo trường, bởi vì nội quy trường học trên giấy trắng mực đen là nghiêm cấm đánh lộn, người vi phạm đều bị đuổi học như nhau. Nhất Nhất lại cho rằng lão đại đem lại mặt mũi cho trường, thử nghĩ xem giáo huấn nhiều người như vậy lại là con cái quan chức lớn, không nhận được chút vinh dự là không xong. Hai người ý kiến bất hòa, tranh luận trong một thời gian dài, tranh luận một hồi xong trở thành cãi nhau, Nữ Nữ ghé mắt nhìn từ cửa sổ lầu 6 xuống thường xuyên thấy dưới lầu hai người như hai con dã thú cắn xé nhau.

Bên trong sân bóng rổ có vài nam sinh đang tập luyện, tiếng đế giày ma sát xẹt xẹt vang lên khắp nơi.

Sau nửa tháng sau sẽ bắt đầu trận đấu bóng rổ dành cho học sinh trung học, khu tập luyện sân đất không thể nào so sánh được với sân thi đấu, nên chủ nhật Cẩn Ngôn cố ý kêu mẹ nói với nhân viên quản lý, dẫn đầu nhóm tới tập luyện ở sân bóng rổ chân chính.

Chớp mắt trời đã tối, các đội viên đều đã về nhà ăn cơm, Nhất Nhất sớm kiếm nén không được, nhảy lên ôm trái bóng rổ hét lớn: “Tớ muốn chơi bóng rổ!”

“Tốt.” Nữ Nữ cũng nóng lòng muốn thử.

“Các cậu có biết chơi hay không?” Cẩn Ngôn ngồi ở bên sân lau mồ hôi trên trán.

“Chưa ăn thịt heo nghĩa là chưa thấy heo sao,” Nhất Nhất thốt ra, “Xem nhiều trận bóng rổ như vậy chẳng nhẽ xem vô ích sao hả?”

“Chơi thế nào?”

Cô nhóc đếm đầu người. “Một người thừa ra làm trọng tài, mỗi bên vừa khéo ba người.”

Bảy người, đội nữa bên này là Nữ Nữ, Nhất Nhất, Minh Nguyệt, còn có Hạ Mông bạn của Đàm Vi. Ba nam bốn nữ không chia được, đội nào nhiều người hơn thì đội đó chắc chắn thắng. Thảo luận hồi lâu, cuối cùng Gia Vũ làm trọng tài, Đàm Vi với Nhất Nhất, Hạ Mông một đội, Cẩn Ngôn với Nữ Nữ, Minh Nguyệt một đội.

Tiếng còi vang lên, bắt đầu.

Hai nam sinh đương nhiên sẽ không chơi thật sự với nữ sinh, xem động tác của các cô nhóc chỉ biết chỉ có thể làm người vui mà thôi. Nữ Nữ ôm bóng chạy quanh sân, một lúc chạy không nổi, hai chân lão đảo. Nhất Nhất chính là kích động nhất, la to khắp nơi chạy tán loạn nhưng lại tiếp không được bóng. Hạ Mông vốc người cao cao, nhưng đứng được ở sân không rõ cái rổ nằm ở đâu. Minh Nguyệt còn có chút tư thế, chỉ là có đôi lúc hai tay chụp bóng tư thế giống con cua.

Bóng truyền đến trong tay Cẩn Ngôn, Nhất Nhất, Hạ Mông, Nữ Nữ hô nhau toàn bộ vây quanh, sáu con mắt sói dường như theo dõi Cẩn Ngôn như là con cừu non. Sân bên kia chỉ có Minh Nguyệt, Đàm Vi truyền bóng tới, Minh Nguyệt tiếp thì tiếp được, nhưng bị bóng nên phải lui về phía sau xem chút té ngã. Đàm Vi nén cười đến mức nội thương, nhịn thật lâu mới không cười ra tiếng. Ba con sói lập tức bay qua bao vây lấy Minh Nguyệt. Nữ Nữ với Nhất Nhất lôi kéo, Hạ Mông với vốc người cao cao có chút dọa người, còn Minh Nguyệt che bóng cân nhắc lúc nào thì ném vào rổ.

Cẩn Ngôn chạy tới kêu: “Ném đi.” Không trông cậy vào cô nhóc có thể ném trúng.

Nhất Nhất thở hồng hộc trừng mắt nhìn Đàm Vi, đẩy Nữ Nữ ra chạy hướng tới Minh Nguyệt, chạy qua Đàm Vi liền dậm chân hấn một cái.

“Huýt huýt...” Gia Vũ thối còi. “Phạm quy, không được dẫm chân người khác.”

Cô nhóc quay đầu cảm tức: “Thối vang như vậy làm chi, đau tai chết đi được! Cũng không phải cố ý như vậy mà!” Chạy một vòng quanh Minh Nguyệt, lúc vượt qua Cẩn Ngôn lại “không cẩn thận” dẫm chân hấn một cái.

Hai người vô cớ bị dẫm chân đáng thương nhìn Đàm Vi bắt đắc dĩ xòe tay ra.

Hạ Mông cướp được bóng trong tay Minh Nguyệt, nhất thời không biết nên làm cái gì bây giờ, bất ngờ hai giày mới cầm bóng chạy với tốc độ của rùa bò, Nữ Nữ lùi qua cầm bóng liều mạng chạy.

Huýt huýt. . . . . “Phạm quy! Nữ Nữ đừng ôm bóng chạy.”

Nữ Nữ đang chạy nhanh liền dừng lại đập bóng, nhưng mà trái bóng quỷ sứ không biết nghe lời, càng đập càng thấp, đột nhiên bóng đập vào chân bật ra xa. Bóng vừa văng lặn tới chỗ Nhất Nhất liền bị cô nhóc ôm lấy, Nữ Nữ vừa thấy liền tức giận, kêu gào bỏ nhào qua cướp, hai người cúi rạp trên mặt đất trừng mắt với nhau, bốn cánh tay ôm lấy bóng không ai nhường ai.

Cái còi lại vang.

“Thối thối thối, ồn ào quá đi!” Nhất Nhất chửi ầm lên, “Tai tớ đều điếc hết rồi!”

“Lại thối nữa tớ còi giày đánh cậu!” Nữ Nữ uy hiếp nói.

Gia Vũ tức tối không thềm thối nữa kệ bọn họ muốn cướp gì thì cướp.

Thừa dịp hai nhỏ chỉ lo trừng mắt, Minh Nguyệt cướp bóng chạy tới rổ, Hạ Mông cũng đuổi theo, bị Cẩn Ngôn chặn đứng. Đàm Vi chạy tới tượng trưng cản Minh Nguyệt một chút, Nữ Nữ vừa thấy vậy, kêu gào bỏ nhào qua ôm chặt người Đàm Vi. Đàm Vi chau mày: “Cậu làm gì vậy?”

“Ngăn cậu chứ sao!”

“Phạm quy.”

“Gia Vũ không thối còi nữa!”

“. . . . .”

Thấy thành viên bên đội mình bị chặn lại, Nhất Nhất khẩn cấp nói. “Nữ Nữ cậu lại đây!” Bỏ nhào qua kéo cô nhóc ra ngoài. Nữ Nữ liều mạng giữ chặt lấy Đàm Vi, Nhất Nhất liều mạng kéo cô nhóc ra, khung cảnh lộn xộn khiến mọi người trên sân đều cười lăn cười bò trên đất dẫy không nổi.

Vừa thấy rổ trống không, Minh Nguyệt rống to: “Ai cũng đừng tới đây!” Quả bóng trong tay được tung lên theo một đường cong nhưng chưa chạm tới rổ đã rơi xuống rồi, liền chạy nhanh nhất lên ném lại. Bụp, vào rồi.

“Không tính!” Nhất Nhất kêu to.

“Thế nào mà lại không tính?” Minh Nguyệt hướng trọng tài hỏi, “Có tính không, có tính không?” Về mặt muốn ăn thịt người.

“Tính, ” Gia Vũ liềm mạng gạt đầu, “Chỉ cần bóng vào rổ đều tính.”

Minh Nguyệt Nữu Nữu hoan hô, Nhất Nhất, Hạ Mông chống nạnh chửi, Đàm Vi, Cẩn Ngôn không nói gì. Bóng lăn qua một bên không người để ý, Gia Vũ đành phải nhặt lên ném vào không trung. “Mọi người tiếp tục !”

Hạ Mông dáng người cao cướp được bóng, Nhất Nhất vùng chân vừa chạy vừa kêu “Cho tở, cho tở,” bóng chuyển hơi mạnh, xẹt qua trên đầu cô nhóc thẳng tắp lao tới Cẩn Ngôn. Nhất Nhất hét lớn “Quả banh kia của tở,” cương quyết chạy theo hấn đoạt trở về.

“Anh Cẩn Ngôn ngăn bạn ấy lại!” Nữu Nữu lau mồ hôi đầy trên mặt.

Nhất Nhất ôm bóng ánh mắt nghiêm nghị. “Cậu dám ngăn tở hả ? !”

“Ngăn cậu đó thì sao.” Nhớ tới lúc bị Nhất Nhất dẫm mấy cái, Cẩn Ngôn sát khí dồn lên, chụp được bóng ném từ đằng xa vào rổ, trúng rồi.

Đàm Vi không cam lòng để đội chịu thiệt, cầm bóng vượt nhanh lên phía trước, Nữu Nữu, Minh Nguyệt không phải là đối thủ của Đàm Vi, trơ mắt nhìn bóng người thoảng qua trước mặt, chỉ nghe loảng xoảng một tiếng, bóng vào rổ.

Gia Vũ nhìn thấy vậy lắc đầu, đi tranh bóng với nữ sinh. . . . . nếu tiếp tục như vậy thì chết cười mất thôi, Nữu Nữu một lần nữa cướp được bóng, Nhất Nhất muốn ngăn cô nhóc, Minh Nguyệt ôm lấy cánh tay của Nhất Nhất không cho động đậy, Nữu Nữu thừa dịp phóng thẳng tới rổ, Hạ Mông xuất hiện tranh được bóng, bật cao người nhảy lên, ném mạnh vào rổ, động tác rất ư điêu luyện.

Nhất Nhất mừng rỡ, tiến đến ôm lấy người anh hùng to giọng nói: “Ôi, Hạ Mông cậu thật lợi hại! Gia Vũ còn nói cậu không biết chơi bóng rổ”

“Thật là lợi hại. . . . .” Gia Vũ lắc đầu lớn tiếng thở dài, “Hạ Mông của cậu ném sai rổ rồi, rổ của đối phương ở bên kia cơ mà. . . . .”

Thực sự quá là khôi hài! Nhớ tới bóng dáng các bạn nữ sinh chơi bóng mà Gia Vũ cười không ngừng, cười từ lúc ăn cơm tới lúc về nhà Hạ Mông, như bị khủng, cười đến mức sắp sái quai hàm luôn rồi.

“Cười nữa thử xem?” Nhất Nhất âm thầm bẻ khớp ngón tay, đã chịu đựng hấn cả đêm rồi.

Cười đến phát run người nên Gia Vũ không ý thức được nguy hiểm tới gần, còn đang ngửa đầu ha ha cười vui vẻ, bị Nhất Nhất dẫm ột cái như hổ đói vồ mồi làm Gia Vũ gục trên mặt đất, suýt nữa thì nôn ra, vừa định bò lên lại bị Nữu Nữu với Minh Nguyệt đạp ngã.

“Hình như ăn chưa no.” Cẩn Ngôn nhìn khung cảnh hỗn loạn bên cạnh mình, quay đầu xem bên đường có quán ăn vặt nào không. “Có muốn ăn gì không?”

“Muốn!” Ba cái nha đầu đồng loạt gạt đầu.

“# % #. . . . .” Gia Vũ bị mấy bàn tay che miệng, mơ hồ không rõ lời làm mọi người nghe không hiểu.

Đàm Vi nhắc nhở: “Đừng đánh bị tàn phế, khi về sẽ không biết ăn nói làm sao cả đâu.”

Ba nữ sinh ức hiếp một nam sinh, Cẩn Ngôn nhìn cũng thấy buồn cười. “Ái,” lấy tay đỡ Gia Vũ dậy, “Hai cậu thôi đừng giỡn nữa, đừng để thầy giáo tìm tới cửa , đến lúc đó ba mẹ không bỏ qua cho đâu.”

“Cậu không nói ai biết.” Đàm Vi cúi đầu chọn loại ngô mà Nữu Nữu thích ăn, “Tớ lo lắng cho cậu thôi.”

Khóe miệng tươi cười dần khép, Cẩn Ngôn thì thào: “Đều là nữ sinh, tại sao trí tuệ lại khác xa nhau vậy. . . . .”

“Điều này với chỉ số thông minh có liên quan.”

“Với chỉ số thông minh thì có quan hệ cái gì,” Đàm Vi sửa chữa, “Chính là một số chỗ có ngu dốt một chút.”

Ngु dốt không phải là chỉ số thông minh có vấn đề sao? Đàm Vi thương hại nhìn Cẩn Ngôn. “Tở nghĩ cậu vẫn còn phải nhờ Nhất Nhất thông suốt mới được. . . . Haz!” Đàm Vi đột nhiên ném bắp ngô trong tay vào thùng rác đi thẳng.

Cẩn Ngôn quay đầu, chỉ thấy mấy tên côn đồ đi tới, liền biến sắc. Là bọn Triệu Cẩm Khang! Thương thế khỏi rồi lại ra đường gây sự ah? Vẫn muốn trả thù? Đếm sơ qua, bọn chúng có không dưới mười người, lúc này mà đối phó thì tương đối phiền toái, nhưng nhìn bộ dạng khó chịu của Đàm Vi, trận huyết chiến này là không tránh khỏi rồi.

Những người này Gia Vũ không biết, nhưng cảm giác được có gì đó không đúng, dặn dò ba bạn gái xong nắm chặt tay đi tới. Nhất Nhất ngửi thấy mùi đánh nhau, tự động xem nhẹ cảnh cáo của Gia Vũ, hai mắt sáng rực đi theo sau chuẩn bị chờ thời cơ trợ giúp.

Dưới ánh đèn đường có thể thấy rõ gương mặt bất lương của bọn chúng, đầu lĩnh Triệu công tử tay nắm chặt hai nắm đấm, khoe miệng giật giật chuẩn bị tinh thần. Phía trước là ba thằng diện mạo non nớt, một thằng lịch sự giống Bạch Diện Thư Sinh, tay chống ở trong túi quần vẻ mặt lạnh nhạt; một thằng gương mặt như baby, nhưng cánh tay nổi đầy gân lên có vẻ còn đồ hơn so với cái bộ mặt baby của hắn; còn một thằng có ánh mắt lạnh lùng, im lặng nhìn thẳng vào Đàm Vi.

Bầu không khí trở nên đặc lại, xuất hiện những đôi mắt găm ghè nhìn nhau như muốn phát ra tia lửa, máu trong người cả bọn cũng sùng sục sôi lên.

Người này không chịu nổi rồi. Nữ Nữ khấn trương bậm môi, chạy tới giữ chặt cánh tay của Đàm Vi.

Đàm Vi hơi nghiêng đầu nhìn cô nhóc, đột nhiên nhếch miệng cười, đáp với Gia Vũ. “Đi thôi, bọn mình đi ăn cái gì đi.”

Triệu công tử dường như nghe được thở phào nhẹ nhõm, quay đầu với các đàn em thấp giọng nói mấy câu nói, rồi cả đám người rời xa chỗ họ.

“Đi rồi.” Nhất Nhất thất vọng bĩu môi, rõ ràng sẽ có trận huyết chiến, tự dưng chưa gì đã bỏ đi?

“Cậu cứ như là dân khùng bố vậy!” Gia Vũ chọc Nhất Nhất một chút.

Dân khùng bố này có dù có muốn làm gì cũng có Gia Vũ với Cẩn Ngôn trông nom rồi, nên cũng không lo sẽ làm loạn. Đàm Vi thì khác, hắn mà muốn ra tay thì không ai ngăn cản được. Nhưng điều làm Nữ Nữ vui mừng nhất là câu nói sẽ không động tay trước mà Đàm Vi nói quả nhiên đã giữ lời, nắm đấm của Đàm Vi cũng trở nên hiền từ hơn trước rồi, cô nhóc cũng vui mừng vì nghĩ rằng mình sẽ khiến cho Đàm Vi trở thành người có ích cho xã hội.

Việc vui mừng hơn nữa lại nằm ở phía sau, dưới những nắm đấm ngọt ngào của thầy giáo Đàm Vi thì thành tích toán học của cô nhóc đã cải thiện rõ rệt. Giữa tháng 7 nóng như đổ lửa ba mẹ giúp cô nhóc gọi điện hỏi về điểm số, so với năm trước năm nay điểm số cao hơn tám mươi, nói cách khác, việc vào được trường cấp ba danh tiếng đã trở thành việc chắc như lòng bàn tay rồi. Đây là việc đại hỷ, không những chỉ học chung lâu với Đàm Vi, hơn nữa đã thay đổi được cách nhìn sai lầm của một số thầy giáo. Ai nói yêu đương ảnh hưởng tới học tập? Nhìn gương cô nhóc kia.

20. Chương 20: Bắt Cá Hai Tay

Nữ Nữ cầm cây kem đi thông thả đến dưới lầu, trong chỗ đậu xe một đoàn bóng dáng đàng đàng sát khí xông ra, tất cả mọi nơi đều bị sự kiêu ngạo của hắn tác động đến. “. . . . Mẹ nó, hiệu trưởng uống nhầm thuốc rồi !”

“Anh Gia Vũ xem. . . . .” Cô ấy lấy ra hai tờ tiền mặt mới tinh vung ra trước mắt hắn, “Tiền. . . . .”

“Chớ chọc tở!”

Thật đáng thương, vị hiệu trưởng uống nhầm thuốc kia khiến học sinh cao trung năm nhất nghỉ hè học thêm, khó trách hấn phần nộ ngay cả đến nhân dân tệ cũng không thêm quen nữa rồi. “Tở đi chơi, cậu muốn ăn gì tở mua cho cậu.”

“Muốn ăn người!” Gia Vũ dùng sức đá một cước vào chiếc xe đạp, giống như đối tượng đang là thầy hiệu trưởng vậy.

Đi đến phía trước tòa lầu Gia Thuộc gặp Minh Nguyệt, ra cửa lớn gặp Đàm Vi, Nữu Nữu lại lấy ra hai tờ tiền bày tỏ dâng hiến vật quý: “Xem này, mẹ tở thưởng cho tở đó, tiền. . . .”

Minh Nguyệt lập tức lấy từ trong túi quần ra ba tờ, vung tiền ra tiếng vang còn mạnh hơn cô. “Xem đi. . . .nhiều hơn cậu một tờ đó!”

Gia Vũ không có tiền, kéo dài giọng thở dài. “Nhớ năm đó tở thi được trung học mẹ tở thưởng cho tở 500 tệ còn mang tở đi Thượng Hải chơi, hiện tại cuộc sống tốt quá rồi, vật giá leo thang, thời đại tiến bộ, nhưng giải thưởng càng ngày càng ít đi.”

Không nói lời tốt đẹp! Nữu Nữu tức giận trừng mắt với hai người bạn mình.

“Cổ vũ một chút, thi được lên trung học cũng không dễ dàng.” Đàm Vi nén cười an ủi. “Dậy sớm vậy làm chi?”

“Dạo phố a, dù sao ở nhà cũng không có việc gì.” Cô nhóc chưa nói mục đích dạo phố của mình, nói ra còn đâu sự kinh hỉ nữa.

Xem ra vẫn là sơ trung tốt nhất. “Thi lên được trung học cũng không biết có chỗ tốt gì, nghỉ hè đều phải học thêm.”

“Cậu có học thêm hay không đều giống nhau, dù sao lên lớp tan lớp đều ngủ.” Gia Vũ bội phục sâu sắc công lực ngủ của bậc thần tôn này. “Mẹ nó thầy trực ban cũng uống nhầm thuốc rồi, tở vừa nhắm mắt cái là ông ta đã gọi tở, sao lại không gọi cậu chứ?”

“Cậu ngốc nha,” Minh Nguyệt trợn mắt, “Cậu ngồi lù lù một đồng phía trước, cậu ta ngồi phía sau, trực ban không kêu cậu thì kêu ai.”

“Học thêm cái rắm ấy, có ngày ông mày sẽ đi tố cáo hấn.”

“Tố cáo cũng vô dụng, ai thềm quản cậu. Gọi điện lên tố cáo với đài truyền hình hử.”

“Aiz ồ, lão đại à, ba cậu chắc có quen với đài truyền hình phóng viên gì đó đúng chứ, gọi họ đến phỏng vấn một chút. . . .”

Cậu một câu tở một câu Nữu Nữu nghe được mà bĩu môi, chuyện có bao lớn đâu, học thêm có nửa tháng, hơn nữa chỉ có buổi sáng, những người này làm như có mối thù không đội trời chung với trường học vậy đó. Trạm xe đang đậu mấy chiếc xe bus, cô nhóc ngắt lời ba người họ đang thao thao bất tuyệt về cách làm sao để ngăn chặn việc học thêm. “Tở phải đi đón xe đây.”

“Đi thôi.” Đàm Vi quay đầu nhìn cô nhóc, “Buổi chiều tở đi ăn cơm với ba, buổi tối nếu không có việc gì thì đi chơi nha?”

“Đi hộp đêm của ba cậu đi.” Hai mắt Gia Vũ tỏa sáng.

Nghe sao lại giống như kiểu mắng chửi người? Đàm Vi tức giận chụp đầu hấn một cái. “Đi ba cậu ấy.”

“Karaoke!” Nữu Nữu giơ tay, đám con gái các cô thường thích ca hát.

“Được, buổi tối gọi điện tính sau nhá.”

Hai ngày nữa là sinh nhật Đàm Vi, Nữu Nữu ôm cục tiền cái gì cũng không mua, tìm quà sinh nhật cho ai đó đi từng cửa hàng một, hoặc là đồ vật nhìn không vừa mắt, hoặc là quá đắt mua không nổi, đi nguyên buổi sáng sắp bị nắng soi thành cà tím mất rồi. Góc đường có một tiệm trang sức, lúc đi vào ông chủ cửa

hàng đang giới thiệu với khách một sản phẩm mới, là một vòng tay được nối lại với nhau bởi các hình đầu lâu nhỏ.

Con mắt sáng lên, cô nhóc nhớ tới trong phòng ngủ Đàm Vi có bày đầu lâu trâu, đây cũng là đầu lâu, hẳn hẳn là sẽ thích? “Bao nhiêu tiền?”

“128 tệ.”

“Đắt quá.” Cũng không phải vàng bạc gì.

“Em gái vậy thì không hiểu rồi, đây là vòng tay tình nhân, là hàng chính tông ở Tân Cương điêu khắc từ xương bò Y-ắc.” Lão bản nhiệt tình giới thiệu, “Có thể tránh tà, còn có thể phù hộ cho hai người ý hợp tâm đầu.”

Cái này tốt, Nữ Nữ mừng thầm. “Bớt chút đi ông chủ! 100 tệ thế nào?”

“Aiz, em gái rất giỏi trả giá đó. Được thôi, tôi chịu thiệt chút, coi như lần đầu kết giao bằng hữu.”

Mua quà tặng xong thì cực kì hứng thú chạy về trường học, vừa vặn gặp không ít học sinh vừa đi học thêm đang trên đường về nhà. Không thấy được Đàm Vi bọn họ, chỉ gặp được Minh Nguyệt, trong tay ôm vài cuốn sách thật dày. Nữ Nữ giúp cô nhóc cầm hai cuốn. “Bọn họ đâu?”

“Cùng các bạn khác đi chơi game hay sao í.”

“Chơi game? Nhà cậu ta có máy tính a.”

“A, cậu nói lão đại?” Quay đầu thấy nhìn thấy Hạ Mông, Minh Nguyệt liền gọi các bạn ấy lại, “Mông Mông, lão đại đâu?”

“Trốn học a ! Tiết cuối cùng môn tiếng Anh đã bỏ về rồi.”

“Tớ thấy hẳn xem ra là không muốn đi học nữa. . . . .” Nữ Nữ nhệch miệng, vừa đi vừa nhìn mấy cuốn sách trong tay. Nguyên lý kinh tế học?! “Cậu xem sách này làm chi?”

“Hắc hắc. . . . .” Minh Nguyệt cười đến thật thần bí, “Thầy trực ban bên tớ hỏi tương lai tớ muốn làm gì, tớ nói là đầu tư cổ phiếu, ông ấy kêu tớ xem cuốn này. Cậu có biết không, đầu tư cổ phiếu là kiếm tiền nhiều nhất, ba tớ có một người bạn đầu tư cổ phiếu kiếm lời thật nhiều.”

“Cậu mới là học sinh trung học năm nhất thôi mà.”

“Kiến thức cơ bản càng sớm vững thành công sau này đến càng nhanh! Tương lai tớ nhất định sẽ trở thành một chuyên gia cổ phiếu thế kỉ không ai sánh bằng.”

Nữ Nữ trong ánh mắt lộ ra 200% sùng bái. “Chị hai à chị cố lên, tương lai kiếm được nhiều tiền chia bớt cho em út chút xíu nhá.”

“Tất nhiên, tớ sẽ không bạc đãi cậu!” Xe bus đã tới, Minh Nguyệt lên xe móc tiền ra mua vé, nhìn người bán vé trong tay cầm một xấp tiền mặt thở dài. “Hôm nay tớ lãng phí một đồng tiền.”

“A?” Có ý gì chứ?

“Con cá thối, đã đồng ý chở tớ về nhà, cuối cùng lại chạy đi chơi game, hại tớ bị mất thêm một đồng tiền.”

Sự sùng bái trong ánh mắt Nữ Nữ lại ào ào dâng lên. Xem, xem kia não của người học kinh tế chính là khác biệt. “Cậu ngày nào cũng đạp xe mà đi học, về sau bữa sáng cũng đừng ăn nữa.”

“Khó mà làm được.” Kiểu như phương pháp lấy tổn hại thân thể để tiết kiệm tiền cô nhóc đời nào dùng. “Từ hôm nay trở đi tớ phải có kế hoạch dùng tiền của tớ, xem có thể tìm được bạn của ba tớ đầu tư chút cổ phiếu. . . . . Aiz,” cô nhóc nhìn ra ngoài cửa sổ, “Lão đại lão đại!”

“Đâu a?” Bỏ nhào đến bên cửa sổ, trên lối đi bộ kia không phải là Đàm Vi thì là ai? Trên cánh tay đang kéo theo một cánh tay trắng nõn. Mỹ nữ mặc một bộ đầm liền thân màu vàng nhạt có thắt lưng, dưới chân là một đôi giày cao gót cùng màu, thời thượng lại thành thực. Nữ Nữ theo bản năng nhìn lại bộ váy trẻ con trên người mình, giống như có chút non nớt.

“Aiz, lão đại. . . . . Lão đại. . . . .” Minh Nguyệt kêu to, bên ngoài hai người kia không nghe thấy, vừa đi vừa nói chuyện. “Chị dâu thật xinh đẹp.”

“Ai là chị dâu?”

“Diệp Lam a, cậu đã quên, chị họ của Diệp Phong.”

“Ồ.”

“Lão đại cùng chị ta đi cùng nhau thật sự là cảnh đẹp ý vui a, nam thanh nữ tú, trời sinh một đôi.”

“Oh.”

“Cậu nói bộ dạng Diệp Phong như thế, chị hẳn sao có thể xinh đẹp như vậy?” Nửa ngày không có nghe thấy thanh âm, Minh Nguyệt đẩy đẩy cô bạn. “Cậu làm sao vậy?”

Nữ Nữ không lên tiếng, gục đầu xuống mở sách ra. “Tớ muốn đọc sách.”

“Loại sách này cậu cũng. . . . .”

“Đừng ồn ào! Tớ muốn ngủ rồi.” Buông sách xuống nằm úp mặt vào phía sau hàng ghế trước.

Con nhóc kia sao lại thế này a?

Xuống xe, Nữ Nữ cũng không giúp bạn cầm sách xuống, buồn bực trong người về đến nhà. Rõ ràng là nói muốn ăn cơm với ba hắn, sao lại ở cùng với Diệp Lam? Chẳng lẽ bọn họ. . . . . Dẫu là ngó ý còn vương tơ lòng? Lại nói tiếp tiền duyên? Càng nghĩ trong lòng càng hoang mang, ngã xuống giường khóc lớn lên. Tên khốn một chân đứng hai thuyền! Có mới nói cũ, đồ đàn ông bội bạc! Rõ ràng từng đáp ứng với mình không tìm người khác nữa, kết quả vẫn là đi tìm rồi! Không đúng, Diệp Lam quen hắn sớm hơn mình, chẳng lẽ mình mới là vật cản giữa tình yêu của hai người họ. Cũng không đúng, nếu hắn thích Diệp Lam hẳn là sẽ nói rõ ràng với mình, mình cũng không phải loại mặt dày mày dạn cứ đòi bám riết lấy hắn không buông. . . . .

Thùng thùng! Có tiếng đập cửa. Giật mình một cái lao ra mở cửa, thất vọng phát hiện chính là con mèo đói dưới lầu.

“Có gì ăn không. . . . . Ý, cậu khóc cái gì?” Nhất nhất trừng to mắt, “Ai bắt nạt cậu?”

“Không có. . . . .” Nữ Nữ lộn trở lại phòng ngủ vùi mặt ở trong gối khóc âm ỉt.

“Ai dám bắt nạt cậu, chị đây đánh cho hắn một trận!” Con mắt lướt theo Nữ Nữ thấy trên giường vứt bừa bãi cuốn tiểu thuyết Quỳnh Dao, Nhất Nhất ngượng ngùng bĩu môi. “Kêu cậu đừng đọc, đến nhà của tớ đọc sách của Kim Dung ấy. Nếu không thì cho cậu mượn mấy cuốn cổ tích?”

“Cậu đừng quan tâm tớ, cứ để tớ tự sinh tự diệt đi. . . . .”

Không biết lại bị vị nữ chính bi thảm nào kích động đây. Đợi một hồi lâu không thấy có dấu hiệu đình chỉ, Nhất Nhất sờ sờ cái mũi đi ra phòng khách tìm cái ăn.

Tủ lạnh cửa mở ra đóng lại, trong phòng bếp vang lên tiếng động, tiếng bước chân gần rồi lại xa. Nữ Nữ khóc đến đầu choáng váng, ngẩng đầu phát hiện trong phòng đã không có người, trên bàn chỉ bày một miếng bánh ngọt. Không có người rồi!! Ngay cả Đinh Nhất Nhất đều không để ý đến mình rồi! Cô nhóc ôm cái gối vừa khóc đứng lên, bánh ngọt tản ra mùi thơm ngọt ngào, nhưng cô nhóc chả có chút khẩu vị nào.

Đứng lên mở ti vi, bên trong đang chiếu phim truyền hình Đài Loan, tên đàn ông đứng giữa hai người phụ nữ dây mơ rễ má không dứt khoát, trong đó một người phụ nữ chỉ vào tên đàn ông đó tê tâm liệt phế hỏi: “Vì sao gạt em? Vì sao vì sao? Tim của em rất đau, rất đau, như vỡ tan ra. . . . .” Một người phụ nữ khác thì có vẻ lí trí hơn, hỏi người đàn ông đó cuối cùng là chọn ai, nếu không chọn cô ấy, cô ấy sẽ ra đi vĩnh viễn không bao giờ trở về nữa.

Nữ Nữ lại chảy nước mắt khắp mặt, hiện tại cô nhóc đang ở hoàn cảnh nào, là vai chất vấn nam chủ không giữ chữ tín, hay là vai rời đi cho xong? Nhưng vừa nghĩ đến sẽ không còn được gặp lại hắn, trong lòng liền giống như dao cắt. Đàm Vi thôi tha! Đàm Vi tệt hại! Cầm chiếc gối dựa lưng ném mạnh lên tường,

chiếc gối rơi xuống đập xuống điện thoại khiến nó kêu lên. . . . Không phải do đập vào mới kêu mà là có điện thoại gọi tới.

“Alo!”

“Nhóc. . . . Về nhà rồi hả?”

Không về chẳng lẽ ở trên xe xem soái ca mỹ nữ sao hả! Không nói hai lời bèn cúp điện thoại.

Một lát sau điện thoại lại gọi tới. “Sao lại thế này, vừa mới. . . .”

Không muốn nghe không muốn nghe! Cộp, lại cúp xuống. Ánh mắt nhìn chằm chằm TV, nhưng không hề biết đang diễn nội dung gì. Có chút mềm lòng, nếu không lại cho hấn một lần cơ hội nữa nhỉ? Nếu còn gọi tới sẽ nghe hấn giải thích.

Nhưng điện thoại không vang lên nữa, phim nhiều tập diễn xong rồi cũng không kêu lên một tiếng. Có phải bị hỏng rồi không? Sao còn không gọi tới? Cầm lên ống nghe gọi thử cho Nhất Nhất, nghe thấy cô bạn nói chuyện. Không hư nha. Nghĩ một lúc liền gọi cho Đàm Vi, trong lòng nghĩ rằng nếu nghe được hấn nói chuyện liền vội cúp máy. Hồi hộp nghe mấy chục tiếng tí tí, không có người nghe máy. Lòng bàn tay cô nhóc toàn là mồ hôi, lại gọi tiếp, vẫn không có người nghe.

Đi chơi rồi hả? Thật đáng ghét! NỮ NỮ vênh môi ngồi quỳ trên đất nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại, hai tay tạo thành chữ thập cầu nguyện kỳ tích xuất hiện. Thần tiên quả nhiên nghe thấy tiếng cầu nguyện của cô nhóc, chỉ chốc lát là điện thoại vang lên. Chỉ vang lên một tiếng cô nhóc liền vội vã cầm ống nghe lên.

“NỮ NỮ a, sao điện thoại gọi mãi không thông thế?”

“. . . . Lão ba.” Thất vọng nằm sấp trên sàn gạch, cái mũi cay xè. “Ba ba, con muốn đi tới nhà bà ngoại!”

21. Chương 21: Tiểu Nữ Sinh Lòng Dạ Hẹp Hòi

Sao lại thế này? Đàm Vi nhìn chằm chằm tiếng tút tút vang lên từ ống nghe mà buồn bực, gọi hai lần điện thoại đều bị cúp máy, cô nhóc sao thế? Buổi sáng còn vui vẻ đi dạo phố, làm rớt tiền? Rớt cũng không đến mức giận cả chém hấn a.

Cúp máy rồi gọi tới nhà Gia Vũ, không có người nghe, tiểu tử kia khẳng định lại đi chơi game rồi. Lại gọi đến nhà Nhất Nhất, con bé vừa ăn đồ vừa lẫu bẫu nói: “Cô nhóc ở nhà xem tiểu thuyết Quỳnh Dao đang khóc đó, cậu đừng làm ồn nó làm gì.” Càng buồn bực, xem tiểu thuyết làm chi tự dưng cúp điện thoại của hấn? Do dự sau một lúc lâu lại gọi tới nhà NỮ NỮ.

“Cậu tìm ai?”

“Ý, ” hấn bật cười, “Gọi đến nhà cậu à.” Vừa rồi trong lòng đang buồn bực nên bấm lộn số, dây số điện thoại của nhà Đặng Minh Nguyệt và nhà của NỮ NỮ chỉ khác có con số cuối.

“Lão đại à. Gọi sai số rồi hả?”

“Uhm. A đúng rồi, bài kiểm tra Anh ngữ làm xong chưa? Cho tớ mượn chép đi.”

“Đang làm, ngày mai cho cậu mượn. Aiz hỏi cậu chuyện này, cậu đừng máng tớ nha.” Nhớ tới con nhóc kia không ổn, Minh Nguyệt thử thăm dò nhiều chuyện hỏi một câu, “Cái kia, cậu và NỮ NỮ có phải. . . .”

Đàm Vi hắc hắc cười một tiếng.

Là thật! Minh Nguyệt kinh ngạc nửa ngày cười toe toét. “Cậu giấu giếm chúng tớ lâu như vậy! NỮ NỮ cũng thật là, không nói cho tớ nghe.”

“Không nói các cậu cũng không nhìn ra hả?”

“Tất nhiên, cậu không nói tớ còn nghĩ rằng cậu cùng với. . . .” Hồng hét! Cô nhú mày, “Lão đại cậu phạm sai lầm rồi.”

Cột sống Đàm Vi đột nhiên thấy lạnh cả người.

Bầu trời âm u, Nữu Nữu từ đáy ngăn tủ tìm ra một cái dù, sờ sờ tờ tiền trong túi, cũng còn dư một tờ tiền, mua phiếu ăn cơm cũng đủ. Có cần để tờ giấy nhấc lại cho ba mẹ không ta? Lão ba nói ngày mai mới đi, bây giờ mà đi thì nhất định sẽ tức giận. Tức cũng được, dù sao mình cũng không muốn ở nơi này rồi. Cuối cùng kiểm tra một lần cuối cửa sổ điện nước gas rồi mới khóa chặt cửa đi xuống lầu.

Trên đường đi người không nhiều lắm, Nữu Nữu cúi thấp đầu bước chân vội vã, á! Đụng vào một người trên người. Ngửa đầu lên nhìn thấy một khuôn mặt mà mình không muốn nhìn thấy, thở phì phì liếc hẳn một cái rồi bước qua.

“Cậu. . . .” Đàm Vi đầy bụng tức sau khi nhìn rõ cách phục trang của cô nhóc thì buồn cười. Trên đầu đội cái mũ hoa, trên lưng đeo một cái cặp sách to, tay trái xách một cái túi du lịch, trong bọc nylon xách ở tay phải có chứa vài cuốn sách, phía dưới nách kẹp một cái dù. “Chạy nạn a.”

Cô nhóc không để ý tới hẳn tiếp tục đi về phía trước.

“Đi đâu?” Cánh tay dài đuổi ra tóm lấy quai đeo cặp sách kéo cô nhóc lại, “Bây giờ cũng sáu giờ rồi.”

“Cậu quản tớ!” Cô ấy ném xuống túi đồ giặt lại cái cặp sách.

Đàm Vi thuận thế buông tay, rồi lại xách lên túi du lịch và túi đựng sách. “Bỏ nhà trốn đi à? Nặng như vậy.”

Còn không phải là bởi vì cậu! Đồ vật cướp lại không được, cái miệng nhét ra liền rớt xuống hai giọt hạt đậu long lánh kim sa.

Khóc thật rồi. Đàm Vi thở dài, một tay xách đồ một tay lôi kéo cô nhóc đi trong vườn hoa nhỏ ngồi xuống. “Có phải có chuyện muốn nói với tớ?”

“Không có.” Cô nhóc tháo xuống cái mũ dùng sức vò.

“Cúp điện thoại của tớ làm gì?”

“Tớ thích.”

Bộ dáng tức giận hẳn nhìn thấy vừa bực mình vừa buồn cười, ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào hai mắt của cô nhóc. “Cậu cứ như vậy mà không tin tớ hả.”

Không phải là không tin, chính là ủy khuất, chuyện lớn như vậy thế nào sao chỉ có thể gọi hai cuộc điện thoại! Hơn nữa mình gọi qua cư nhiên không có người nghe. . . . A, hẳn không ở nhà là vì chạy đến đây, không thể trách hẳn. Kỳ thực vừa rồi đã nghĩ thông suốt, cái khoác tay thì có ý nghĩa gì, chính cô nhóc cũng không thường xuyên ôm Gia Vũ ôm Cẩn Ngôn không phải sao.

Cô nhóc một hồi nhăn cái mũi một hồi đảo tròn mắt, biểu cảm trên mặt thay đổi thất thường, Đàm Vi nhìn mà muốn cười. “Nghĩ thông suốt rồi hả?”

“Cười cái gì mà cười!” Nữu Nữu phô trương thanh thế trừng mắt nhìn hẳn, tuy rằng rất muốn tiếp tục trừng mắt, nhưng nụ cười của hẳn thật sự khiến cô nhóc không có cách nào lại tức giận tiếp. Cúi đầu liếc mạng nịt chặt cái mũ cảnh cáo bản thân cấm được cười, nở nụ cười là coi như rất không có nguyên tắc rồi. “Dù sao lần này cũng tính là cậu sai, cậu phải bày tỏ một chút.”

Hắn chau mày, lấy cái mũ để qua một bên. “Bảo tớ làm gì?”

Con mắt xoay qua xoay lại, cô nhóc nói: “Hát cho tớ nghe.”

Biểu cảm lập tức vặn vẹo. “Không biết hát.”

“Tớ mặc kệ!” Trùng trùng nhìn hẳn một lúc thấy hẳn định không để ý đến yêu cầu của mình liền đổi thành chính sách dụ dỗ.”Hát đi hát đi mà, tớ chưa từng nghe cậu hát qua, đi karaoke cậu cũng không hát. Các nam sinh khác còn đến phía dưới cửa sổ lầu của nữ sinh đàn ghita bày tỏ kìa.”

“Cậu xem tiểu thuyết nhiều bị trúng độc rồi!” Hấn tức giận mắng, nhưng nghe thanh âm tiểu nha đầu kia thật thà vẫn bị mềm lòng. “Vậy thì hát một đoạn hồi nhỏ mẹ hay hát cho tớ nghe, cảm được cười.”

“Ok.”

“Khụ. . . . .” Hắng giọng mở miệng, “Tớ từ trong núi đến mang theo hoa lan thảo. . . . . Trồng tại vườn trường hi vọng hoa nở sớm. . . . .”

Bây giờ đến phiên biểu cảm của Nữ Nữ biến thành vắn vẹo. “Ngừng!” Một ngón trỏ đặt ở lòng bàn tay, “Cậu đây là đọc thuộc lòng hay là niệm kinh?” Vì sao nghe không có giai điệu?

Hấn lập tức thẹn quá hóa giận đứng dậy làm ra vẻ phải đi.

Cô nhóc cười hì hì, ôm lấy của hấn dùng ngón út móc với ngón út của hấn lắc lắc.

Đàm Vi trừng mắt nhìn cô nhóc, cũng nhịn không được cười rộ lên. “Đã nói rồi tớ không biết hát.”

“Cậu không biết hát cậu biết đọc lời hát a.”

“Còn nói!” Cong đốt ngón tay lên gõ vào ót cô nhóc, ngồi vào bên cạnh đùa nghịch tóc của cô nhóc. “Mẹ tớ hát hay nhất, hồi nhỏ bà luôn thích hát cho tớ nghe bài này, tớ vừa khóc lên là bà hát bài này cho tớ nghe, tớ liền chịu nghe lời ngay. Ha ha. . . . . Nói đúng ra chính là ba tớ dạy cho bà, khi đó bọn họ yêu đương, ba tớ thật sự có cầm cây đàn ghi-ta đàn cho bà nghe. . . . .”

Khi hấn nói đến mẹ biểu cảm giống như một đứa bé ngoan, ánh mắt trong suốt nhu hòa. Nữ Nữ hình dung không ra cảm giác trong lòng giờ phút này, ầm ập, lại giống như bị níu chặt, chỉ có thể yên tĩnh nghe.

Nói nửa ngày không nghe thấy thanh âm gì, Đàm Vi cũng không nói nữa, ngón tay quăn quít lấy sợi tóc thật dài của cô nhóc. Chắt tóc của cô nhóc thật tốt, sờ trong tay cảm giác như sờ phải tơ lụa. “Cậu để tóc dài rất đẹp, về sau đừng cắt nữa.”

“Tóc các cậu ấy đều ngắn hơn tớ.” Không đúng, tóc của đại mỹ nữ không ngắn hơn mình. “Cậu cảm thấy Nhất Nhất xinh đẹp không?” Cô ấy đột nhiên hỏi.

“A?” Sao lại chuyển đến nói người khác rồi? “Nói cậu ta làm chi?”

“Nói đi mà, có xinh đẹp không.”

“Cũng được, có chút gầy.”

“Minh Nguyệt thì sao?”

“Cũng không tệ, rất thú vị.”

“Chu Đình?”

“Rất tốt.”

“Ách, Diệp Lam thì sao?”

À há rốt cục quẩn đến nhân vật máu chốt rồi. Đàm Vi thiếu chút cười ra tiếng, cực kì nghiêm túc trả lời: “Rất xinh đẹp.”

“Vậy. . . . . Cô ấy có khuyết điểm không?”

“Hình dáng xinh đẹp, thành tích lại tốt, tính cách cũng không tệ, không câu giận không thích khóc còn biết nấu cơm, trên cơ bản không có khuyết điểm.”

Nữ Nữ không lên tiếng, cúi đầu gầy gầy cái nút quần jeans trên đùi hấn.

“Đừng gầy nữa, gầy hỏng sẽ bắt cậu đền đó.”

“Hỏng rồi kêu người không có khuyết điểm kia đi mua cho cậu a.” Giọng cô nhóc ồm ồm.

“Nhóc ngốc!” Cái cảm hung hăng đung đến đầu cô nhóc, khiến cô nhóc đau phát ra tiếng kêu la.

Xem kia, vừa nói tới mỹ nữ hần liền nảy sinh ác độc! Cô ấy xoa đỉnh đầu ủy khuất muốn khóc. “Tớ biết cô ấy tốt hơn tớ!”

“Cô ấy là hơn cậu, nhưng cô ấy không gọi là Thẩm Tư Kỳ.”

“VẬY cô ấy đổi tên là Thẩm Tư Kỳ là được rồi.”

“Sửa lại cũng không phải là cậu.”

Trái tim bang bang nhảy dồn dập, nói không nên lời cụ thể là tư vị gì giống như trong tiểu thuyết mỗi khi nam nữ chính tỏ tình còn muốn kích động hơn. Nữu Nữu đỏ mặt, ngượng ngùng dùng ngón tay vẽ lên mu bàn tay hần.

“Cô ấy có việc ở gần trường tớ, vừa khéo đụng phải, cùng đi ăn cơm.”

“A, ai?”

Nhóc kia đầu óc chứa toàn rơm sao? Đàm Vi dở khóc dở cười. “Tớ nói Diệp Lam.”

“À. . . . .” Cô nhóc cười hắc hắc, “Cậu hôm nay trốn học rồi.”

“Thầy giáo Anh ngữ phiền chết, không muốn nghe.” Nhìn hai má lúm đồng tiền trên khóe miệng khiến tim hần đập thành thạch, nhìn trái nhìn phải một cái, không có người, chung quanh hoa hoa cỏ cỏ đều che chắn cho góc khuất này. Hần cúi đầu hôn một cái ở trên môi cô nhóc.

“Có người thấy thì sao?” Cô nhóc nhích ra chút xíu khoảng cách, trong mắt toát ra quang mang không hợp với ngữ khí nghiêm trọng kia.

Sư huynh dạy học muội: “Chết cũng không thừa nhận.” Sau đó kéo cô nhóc qua lại hôn tiếp. Phía sau cây truyền đến tiếng bước chân nhỏ, tức tốc quay đầu lại, chạm phải hai ánh mắt to tròn trong suốt.

“Làm làm làm cái gì thế?!” Gia Vũ có biểu cảm như là gặp quỷ. Đáng sợ, hai người bọn họ đang??!!

Nữu Nữu mạnh mẽ bỏ nhào qua dán tại trên người hần, một bàn tay ở trước mắt hần đưa qua đưa lại, như thôi miên lặp đi lặp lại: “Không nhìn thấy không nhìn thấy, anh Gia Vũ cái gì cũng chưa thấy. . . . .”

“Chiều này lỗi thời rồi.” Gia Vũ kéo ra tay cô nhóc trừng mắt nhìn hai người, “Hai cậu, a, hai cậu sao lại. . . . .”

“Không thấy sao?” Đàm Vi trách móc, “Thấy còn hỏi.”

Hần không nói, gương cổ ra con mắt lảo liên không ngừng nhìn ngó trái phải.

“Còn không về nhà ăn cơm!”

“. . . . . Oa.” Mơ mơ hồ hồ xoay người rời đi.

“Gia Vũ Gia Vũ!” Nữu Nữu sợ hãi, túm quần áo của hần không để hần đi, “Cậu đừng nói với mẹ tớ, cũng đừng nói với Nhất Nhất, đừng nói với bất kì ai, cậu mà nói tớ liền tiêu đó!”

“Ừ ừ uhm tớ không nói.”

“Cậu cam đoan!”

“Tớ cam đoan ! Cậu đừng kéo tớ, để tớ về nhà tiêu hóa tiêu hóa. . . . .” Rất kinh người, phát hiện này thật sự rất kinh người rồi. . . . .

Nữu Nữu bán tín bán nghi buông tay.

Gia Vũ còn đang ở trong trạng thái khiếp sợ, giống như mất hồn bay liêu phiêu, cách một cái đụng phải cành cây nhưng đành nghiêng răng chịu đựng.

Cô nhóc vừa buồn cười vừa lo lắng, quay đầu lo lắng trùng trùng nhìn Đàm Vi. “Cậu ấy nếu nói với mẹ tớ thì làm sao bây giờ?”

“Sẽ không.” Chút đạo lý ấy Gia Vũ nếu không hiểu, nắm đầm sẽ hầu hạ hần. “Cẩn Ngôn sớm đã biết, sao không lo lắng cậu ta sẽ nói?”

“Tớ biết anh ấy biết. Nhưng anh Cẩn Ngôn là thần của tớ, anh ấy biết là đương nhiên, hơn nữa anh ấy sẽ bảo hộ tớ sẽ không nói lung tung.” Nữu Nữu thần bí lẩm nhẩm nói.

Đàm Vi bật cười. “Gia Vũ không phải là thần?”

“Gia Vũ cùng Minh Nguyệt là hộ pháp của tớ, Nhất Nhất là thần tượng của tớ.” Bọn họ cũng không phải là thần, cho nên không biết hai người bọn họ đang yêu đương.

Cái gì loạn xì ngầu thế này! “Hai hộ pháp đều biết rồi, thần tượng bây giờ còn chưa biết đó, biết không hả.”

Cô nhóc quá sợ hãi. “Minh Nguyệt cũng biết?”

“Uhm. Yên tâm không sao đâu.” Đàm Vi thấy bộ dáng cô nhóc khấn trương luống cuống thì cười. “Vậy tớ là gì?”

“Cậu a. . . . .” Ngón tay ở trên mặt hắn di chuyển một vòng, “Cậu là lưu manh.”

“ . . . . .”

“Tớ đói bụng, cậu mời tớ ăn cái gì đi. A tớ có...” Đột nhiên nhớ tới có đồ ăn, cô nhóc mở cặp sách ra lấy ra mấy túi đồ ăn vặt. “Ăn không?”

“Không ăn.” Nhóc này mang nhiều đồ như vậy để làm chi? Kéo khóa túi du lịch ra, bên trong tất cả đều là quần áo, Đàm Vi tức giận hừ lạnh. “Định chuẩn bị rời nhà trốn đi thật à? Ba mẹ cậu không đánh cậu tớ cùi.”

“Không, tớ chỉ muốn đi thăm bà ngoại một chút thôi.” Chuyện mất mặt như vậy có đánh chết cũng không thể thừa nhận. Hành động lấy lòng nhét miếng bánh bích quy vào trong miệng hắn, “Mẹ tớ đi ăn sinh nhật đồng nghiệp rồi, buổi tối tớ cũng chưa ăn cơm.”

“Đừng ăn cái này, tớ dẫn cậu đi ra ngoài ăn cơm.” Hắn thu hồi đồ ăn vặt, “Ăn cơm xong thì đi ca.”

“Kêu thêm Nhất Nhất bọn họ. Nè nè a. . . . .” Nữu Nữu đội mũ lên, hai mắt lóe sáng tràn đầy hi vọng. “Cậu cảm thấy tớ là gì?”

Hắn liếc cô nhóc một cái. “Không khí.”

Không khí? Khóe miệng lập tức rũ xuống, sao có thể coi thường người khác thế chứ!

Hai sợi dây lắc tay nhét ở trong túi quần, bàn tay hơi chìa xuống là có thể đụng tới, Nữu Nữu liều mạng nhin xuống không phản bác lại, càng không ngừng nhét đồ ăn vô miệng. Không thể nói không thể nói, nói xong sẽ không còn kinh hỉ nữa. . . . .

“Đừng ăn!” Đàm Vi kẹp lấy miếng gừng bên miệng cô nhóc. “Đói thành như vậy? Đến cái này cũng ăn.”

“A? Ăn gừng có lợi cho sức khỏe.”

“Ăn sẽ nóng trong người. Có việc muốn nói với tớ?”

“Không có.” Cúi đầu tiếp tục nhặt cơm.

Đáp thực mau. Đàm Vi bật lửa cười tùm tùm nhìn cô nhóc cứ một chút lại sờ túi quần, nhóc này tuyệt không biết cách che giấu. “Mua quà tặng cho tớ sao?”

“Không có.”

“Trong túi quần không phải hả?”

“Đúng vậy a, mua cho cậu dây lắc tay. . . . .” Nói lỡ miệng. Nữu Nữu đặt xuống chiếc đĩa buồn bực liếc hắn một cái, lấy ra quà tặng. “Vốn muốn cho cậu kinh hỉ, giờ thì tốt rồi, hết kinh hỉ luôn.”

“Đeo trên tay?” Hắn lấy qua thuận miệng hỏi, “ Bao nhiêu tiền?”

“Hỏi đến chuyện tiền bạc làm chi sẽ mất đi tình cảm!” Vỗ ngực vang bốp bốp.

Ngữ khí cùng động tác này cực kì giống người nào đó, Đàm Vi nhướn mi thật muốn cười khở. Cui Đinh Nhất Nhất là thần tượng là tư tưởng cực đoan sai lầm, nếu con gái ai cũng đều như cô bé đó thì nhân loại xã hội này nhất định sẽ tăng tốc diệt vong .

“Cậu xem đi đây là đầu lâu,” cô nhóc chỉ cho hắn xem, nới rộng ra nút buộc màu đỏ đeo vào cho hắn.” Lão bản nói là làm từ xương bò Y-ác Tân Cương, là vòng tay tình nhân đó, có thể tránh tà. Tớ vừa mới tiêu hết một tờ tiền đó.”

“50 tệ?” Giá đó có chút thoáng, hắn biết nhóc này không biết trả giá nhiều lắm.

“Không có mắt nhìn. Một tờ lão nhân đầu (ý chỉ 1 tờ 100 tệ của Trung Quốc).”

Rất kinh hỉ rồi! Món đồ này nhìn là biết không phải là hàng chính tông gì, giống như làm từ loại nhựa cứng, ông chủ tiệm nào mà thiếu đạo đức như thế đi lừa một cô bé ngốc.

Động tác buộc dây thường chậm lại, Nữ Nữ có chút chần chờ nhìn hắn nhăn mày. “Cậu không thích a?”

“Thích.” Hắn xoay xoay chiếc lắc tay, “Về sau đừng mua cho tớ những món đắt tiền như vậy.”

“Trên sách nói đối với người mình yêu thương không tiếc tiêu tiền.”

“Sách lệch lạc gì thế?”

“Không phải, đó là tiểu thuyết ngôn tình!”

“Thật đấy, đó là loại sách tư tưởng lệch lạc.” Hắn thật nghiêm túc cảnh cáo cô nhóc, “Bớt xem đi, xem nhiều ảnh hưởng trí lực.” Bỏ ra cả 100 tệ để mua một đôi vòng tay làm bằng nhựa thật là ngốc quá mà.

22. Chương 22: Tiệc Rượu Sinh Nhật

“Hôm nay thỏa sức ăn uống, đừng sợ cậu ta nghèo mạt rệp.” Vào đến phòng VIP Cẩn Ngôn chỉ vào “người được chúc thọ” nói, “Dù sao nhà hàng này cũng là của ba cậu ta mở.”

“Thật hả? Không nói sớm!” Thực đơn nháy mắt đã bị mấy cánh tay cướp lấy. Mấy đứa nhóc này cả ngày hôm nay đều để dành bụng không dám ăn gì nhiều, chờ đại tiệc sinh nhật vào buổi tối.

“Tớ đây sẽ không khách khí, gọi vài món sơn hào hải vị cũng không vấn đề gì chứ, Đàm tiên sinh?” Lời của Nhất Nhất vừa dứt ra khỏi miệng lại kéo theo cả đám người cười nham nhở. Vừa rồi lúc đến bàn phục vụ hỏi thăm, chị tiếp tân cứ hờ ra là một câu Đàm tiên sinh, hai câu cũng Đàm tiên sinh, suýt nữa thì khiến bọn họ cười chết ngất mất.

“Kêu như vậy lần nữa xem tớ sẽ đem cậu đi hấp.” Đàm Vi đe dọa cô nhóc, cầm lên điều khiển từ xa mở ti vi.

“A Thủy Vân Giang kia!” Nữ Nữ chỉ vào màn hình, “Lùi lại lùi lại.”

“Vô vị. . . . .” Bữa môi, nhưng vẫn lùi kênh xuống.

Mã đại thúc đang túm lấy bác sĩ vừa lắc vừa rống lên, như kẻ điên vậy, mấy nữ sinh xem ngẩn người rất có cảm xúc, hoàn toàn không để ý tới các nam sinh đang có biểu cảm muốn ói.

“Mới mua hả,” Nhất Nhất cầm lên chiếc lắc tay trên tay Nữ Nữ đánh giá, “Lão đại sao cũng có một cái? Cool!”

“A, quà sinh nhật.”

“Hiện tại lưu hành mang lắc đầu lâu sao?” Cô nhóc quay đầu nhìn Gia Vũ, “Cậu cũng mua cho tớ một cái đi.”

“Mua cái rắm!” Hắn trợn trắng.

Nhất Nhất quay đầu quần lấy Nữu Nữu. “Cái này cho tớ đi cho tớ đi, cậu muốn cái gì lần sau tớ sẽ mua cho cậu, cho tớ đi. . . . .”

Cẩn Ngôn thở dài, ai có mắt đều có thể nhìn ra đó là một đôi lắc tay tình nhân, cô nhóc ấy sao lại không nhìn ra được chứ?

Đàm Vi cho hắn một ánh mắt thương hại, nhỏ giọng nói: “Vẫn là có liên quan tới chỉ số thông minh.” Người anh em a, đường tình yêu của cậu gặp ghềnh đầy gian nan a. . . . “Đừng nhao nhao nữa, mau gọi món ăn.”

Nhất Nhất cứ mở miệng là món Ốt xào dầu, Minh Nguyệt gọi món Thịt khô xào ớt, Nữu Nữu nói muốn ăn ốc.

Đây là món sơn hào hải vị a, Gia Vũ tức giận mắng thẳng cẳng: “Kẻ quê mùa!” Lập tức lọt vào vòng công kích của những kẻ quê mùa.

Diệp Lam vừa vào phòng thì nhìn thấy có một đứa trẻ bị đè ở trên bàn làm thịt, bên cạnh có ba cô nhóc nhéo lỗ tai, nhéo cánh tay, cù nách. Lui ra ngoài cửa nhìn lại số phòng, lăm ròi sao?

“Tiến vào a.” Đàm Vi vẫy tay.

Mỹ nữ mặc một bộ váy đen viền màu hoa đào, nổi bật lên làn da trắng như tuyết, mái tóc hơi hơi uốn xoắn lên, đi một đôi giày cao gót, vài sợi dây mảnh nhỏ quần lấy mắt cá chân, trong sự thanh thuần mang theo nét gợi cảm. Vài cô nhóc nhìn thấy mỹ nữ hai mắt đăm đăm, Nhất Nhất còn học thói tiểu lưu manh huyết súc.

“Con cái nhà ai ta!” Diệp Lam cười vỗ cô nhóc một cái, “Theo lão đại các cậu học không ra được thứ tốt gì.”

“Vô nghĩa.” Đàm Vi đưa thực đơn tới, “Thiếu mỗi cậu đó, nhanh gọi đồ ăn đi.”

Trên TV Mã đại thúc bộc phát ra từng đợt tê tâm liệt phế rống lên một tiếng, Cẩn Ngôn và Gia Vũ ôm đầu nằm sấp trên bàn cùng nhau thở dài. “Đổi kênh khác đi, nếu không đổi ngay cả cơm cũng đừng mong ăn ngon lành nữa. . . . .”

“Các cô gái nhỏ đều thích xem. Uhm. . . . .” Diệp Lam nhìn về phía Đàm Vi, “Gọi một món cá trích kho tàu?”

“Gọi rồi. Gọi món cậu muốn ăn đấy.”

Cô mở thực đơn ra, tầm mắt nhìn thấy cái lắc tay hình đầu lâu trên tay Đàm Vi. “Ý, sao lại mang cái này?” Cô nhớ là hắn không bao giờ thèm để mắt tới những món đồ chơi này mà.

Cầm hắt về phía cô nhóc đang dí sát mắt vào TV kia nói. “Cô ấy tặng.”

Nữu Nữu trên cổ tay có đeo một cái giống như đực, Diệp Lam cười cười. “Một đôi a? Rất đặc biệt .”

“Đẹp không?” Đàm Vi sờ sờ lắc tay, khoe miệng không tự giác gọi lên.

“Đẹp.” Cô cúi đầu xem thực đơn.

Mấy đứa nhỏ đói mờ mắt, đồ ăn vừa đưa lên liền không quan tâm gì nữa hết liều mạng bắt đầu ăn, kết quả đồ ăn còn chưa lên hết đã gục xuống bàn nói no rồi, cứ trơ mắt nhìn những món ăn đủ màu sắc hấp dẫn trên bàn nhưng lại ăn không vô.

“Uống chút nước trái cây đi, đợi lát nữa lại tiếp tục ăn.” Cẩn Ngôn rót nước cam cho bọn họ.

“Con trai mà uống nước cam gì.” Đàm Vi giành lấy cái ly trước mặt Gia Vũ, rót một ly rượu trắng đầy qua, “Muốn uống thì uống thứ này, tình cảm sâu đậm thì cạn sạch một hơi.”

“Tớ uống!” Tiểu tử ngốc hào hùng vạn trượng ngón sạch một hơi, bị sặc ho khụ khụ, cả gương mặt như lửa cháy.

“Có kiểu dạy như cậu sao?” Diệp Lam cười khanh khách rồi tự rót ỉnh một ly đầy tràn, bùng lên kính “người được chúc thọ”, “Cậu nói, tình cảm sâu nặng thì cạn sạch một hơi.” Cô ngửa cổ tu sạch một hơi khiến cả đám trố mắt.

Cẩn Ngôn nhỏ giọng khuyên nhủ: “Uống ít một chút.” Trạng thái hôm nay của cô ấy rất khác thường, một ly tiếp một ly không ngừng uống.

“Không sao, tửu lượng tớ tốt.” Mỹ nữ chống tay sòng mắt lưu chuyển, “Cậu cũng uống a, đừng chỉ nhìn tớ.”

“Uống không bằng cậu.” Hần lắc đầu nhận thua.

Nữ Nữu bụng no rồi có chút buồn ngủ, cầm lấy một chiếc bánh bí đỏ mà không buồn cắn chút nào, ăn không vô, mở thực đơn ra nghiên cứu đồ ăn. “Aiz, tớ còn chưa ăn qua vi cá.” Cô ấy đột phát ý tưởng này.

“Cho cậu.” Đàm Vi đem đầu xương cá giáp gấp vào trong chén cô nhóc.

Cô nhóc há hốc mồm. “Đây là cái gì?”

“Không phải nói muốn ăn xương cá sao?”

“Tớ nói vi cá. . . . . Không phải là xương cá. . . . .” Trong miệng có đồ ăn nên âm bằng lưỡi và âm cong lưỡi không nói rõ ràng.

“Đúng vậy a, đây là xương cá.”

“Ăn đi ăn đi đều cho cậu hết đó.” Gia Vũ nén cười đem cái đuôi cá còn thừa lại kia cũng gấp cho cô nhóc, “Đây cũng coi như là một phần xương cá.”

Nhất Nhất dứt khoát đem toàn bộ mâm bê đến trước mặt cô nhóc. “Đừng nóng vội a, chúng tớ sẽ không tranh với cậu, từ từ ăn.”

“Đừng khi dễ em gái chúng tớ.” Diệp Lam cười rót chén rượu đẩy qua, “Đừng để ý đến bọn họ, chúng ta kính rượu cho nhân vật chính hôm nay.”

Nữ Nữu nhấp một ngụm nhỏ. “Nồng quá. . . . .”

“Vậy thì đừng uống.” Đàm Vi cầm chén rượu lấy đi.

“Đổi rượu đồ đi, con gái uống rượu trắng có chút dọa người.” Vừa vặn phục vụ sinh tiến vào đưa khăn, Diệp Lam kêu cô ấy mang lên chai rượu nho. “Sinh nhật không uống rượu vang đỏ thì còn gọi gì là sinh nhật a.”

“Tớ nói cho các cậu biết nhé rượu nho uống tốt nhất, hơn nữa không say.” Minh Nguyệt vội vàng truyền cho Nữ Nữu và Nhất Nhất tri thức về loại rượu này, “Ngòn ngọt, không khác biệt lắm với nước trái cây, đợi lát nữa có thể thỏa sức uống. . . . .”

Đây là sai lầm. . . . . Đám người còn lại nhìn nhau chẳng nói gì, món cô bạn đó uống gọi là rượu sao?

Rượu đưa lên, Cẩn Ngôn rót ổi người nửa ly.

“Qua đây tớ chỉ cho cậu phải uống thế nào!” Diệp Lam tự rót ỉnh một ly rượu trắng, bưng lên lắc lắc, “Cái này đủ độ nhất.” Ngửa đầu toàn bộ rót vào miệng, ngón tay chỉ vào từng người một, “Có dám uống như vậy không hả? Có dám hay không?”

“Đừng chuốc say người khác.” Đàm Vi không dám gật bừa kiểu uống này.

“Xem, lão đại các cậu khinh thường các cậu.”

Vài đứa nhóc căn bản không cần phải khích, tận mắt nhìn thấy tửu lượng kinh người của đại mỹ nữ sớm đã bội phục sát đất, ào ào cầm lên bình rượu học theo, nhất thời trên bàn cơm không khí đã nhuốm mùi giang hồ.

“Lão đại tớ kính cậu! . . . . . Uống sạch a, hôm nay uống rượu ai sợ ai!”

“Cẩn Ngôn. . . . . Lão đại đều uống sạch sao cậu chỉ uống một nửa? Tình cảm nhạt nhẽo mới nhấp môi, chúng ta chỉ có chút giao tình ấy?”

“Lão đại. . . . . Gia Vũ kính cậu cậu uống vì sao tớ kính cậu cậu lại không uống. . .”

“Uống! Cậu xem đi, hai cậu ngay cả Diệp Lam cũng không bằng. . . . .”

“. . . . .”

“Uống ít ngay cho tớ nhè!” Cẩn Ngôn lấy chai rượu cất dưới đáy bàn. Đáng tiếc không ai nghe hẩn, chỉ đành phải quay đầu xuống hạ giọng nói khẽ với Đàm Vi, “Kêu Diệp Lam đừng uống nữa, uống nữa sẽ say khướt đó.”

“Khuyên không nổi.”

Trong lúc nói chuyện Diệp Lam lại dẫn dắt bọn nhỏ chơi từ xì, Cẩn Ngôn lắc đầu thở dài. “Cậu a. . . . .” Muốn nói gì lại nhịn xuống không nói nữa.

“Cậu cái gì mà cậu, uống nhanh.” Đàm Vi rót chén rượu cho hẩn, “Có một số việc làm rõ ràng sớm một chút đối với ai cũng tốt.”

Lời nói Cẩn Ngôn đã nói đúng một nửa, có người say khướt, nhưng không phải là Diệp Lam. Không biết từ lượng cô ấy đến cùng là có bao lớn, hẩn đều bắt đầu đi loạn choạng rồi, cô ấy còn có thể không dựa vào tường mà đi thẳng tắp, hơn nữa còn nói chuyện tỉnh táo.

Đưa cô bạn về nhà trước, vào phòng cô ấy như lại nghĩ tới cái gì, từ trong túi xách lấy ra một hộp gói rất tinh xảo đưa cho Đàm Vi. “Thiếu chút đã quên, sinh nhật vui vẻ.”

“Tặng gì a?” Hẩn giờ hộp quà lên cười.

“Sinh nhật cậu mà.” Diệp Lam khoát tay, “Đi thôi, đi đường cẩn thận chút.”

“Cảm ơn nhá.” Xoay người vừa đi vừa mở quà, là cái bóp tiền màu đen.

Cẩn Ngôn liếc mắt một cái nhìn thấy hiệu trên bóp. “Gucci, không phải hàng quốc nội đâu đấy.”

Đàm Vi ngẩn người, cười bất đắc dĩ, tùy tay nhét vào trong túi quần.

“Không rẽ đâu. . . . .” Cẩn Ngôn vượt cảm nói thầm, “Cũng không phải bạn trai tặng quà đắt tiền vậy.”

“Mắc mớ gì đến cậu?” Tức giận lườm hẩn một cái.

Hẩn hắc hắc cười, tiếp tục sờ cảm. “Cứ nhét trong túi như vậy cẩn thận đừng làm rớt nha. . . . . Một mảnh tâm ý của người ta. Lễ vật rất quý trọng thể làm cách nào đáp trả đây, đó là vấn đề. . . . .”

“Cậu bớt chút sức đi lo vấn đề con “Bát hần” kia đi!” Lười để ý đến hẩn. Đi đến ven đường thì thấy, Gia Vũ ôm cây không biết thì thảo cái gì, Nhất Nhất ghé vào cạnh bồn hoa đang ngủ, Minh Nguyệt ngồi ở bên cạnh ngẩn người, Nữu Nữu thì hoa chân múa tay vui sướng, miệng y y a a hát. “Xe đâu?” Đàm Vi tìm chung quanh.

“Lái đi rồi!” Minh Nguyệt còn tương đối thanh tỉnh, chỉ là có chút nói ngọng.

“Đi rồi?” Đàm Vi nổi giận, “Mẹ nó ông sẽ khiêu nại hẩn!”

“Sao lại như vậy, các cậu không phải đều ngồi hết trên xe sao.” Cẩn Ngôn buồn bực, “Lái xe sao có thể lái xe mất tiêu được?”

“Gia Vũ muốn ói, chúng tớ liền đi hết ra ngoài xe, bác tài liền lái xe đi mất.”

“. . . . .” Trầm mặc lau mồ hôi. . . . .”Thôi, dù sao cũng chưa trả tiền. Đi bộ một đoạn đã, nơi này khó bắt xe.”

Cẩn Ngôn công Nhất Nhất, Đàm Vi một tay ôm lấy kẻ vừa nhún vừa nhảy tay khác thì kéo theo Gia Vũ, Gia Vũ còn có chút tỉnh táo có thể đi được, Minh Nguyệt đi bên cạnh đỡ hẩn loạn chà loạn choạng đi về phía trước. Trên đường ngẫu nhiên có chiếc xe taxi chạy qua, nhưng vừa nhìn thấy mấy đứa chíp hôi say khướt liền nhấn mạnh ga chạy mất.

“Xung phong a. . . . .” Nhất Nhất đột nhiên hô to, hừ hừ vài câu rồi lại ngủ tiếp.

Cẩn Ngôn dở khóc dở cười. “Nói mớ hử.”

“Không phải tớ nói mớ, a!!!” Nữu Nữu rất thần kì nghe hiểu anh Cẩn Ngôn của mình nói gì, hai tay khép tại bên miệng hết lạnh lạnh, kêu xong bắt đầu hát nhạc thiếu nhi. Rất kỳ quái là hát rất rõ từng lời từng chữ một.

“Đừng hát nữa!” Đàm Vi nghe điếc hết cả lỗ tai, “Sao lại say thành như vậy.” Hai người này như bị hoán đổi, bình thường giống tên ác bá như Đinh Nhất Nhất kia bây giờ say rượu thì ngoan như chú cừu nhỏ, nhưng Nữu Nữu, lúc này thì quá kích động.

“Ai nói tớ say, tớ vẫn rất tỉnh táo!” Nữu Nữu đẩy ra cánh tay của hắn ra đứng vững, lão đảo lại tiếp tục hứng thú hát bài “Oa ha ha”. Hát đến một nửa thì lẩm bẩm, “Không có microphone. . . .”

“Nữu Nữu nghe lời, đừng hát nữa.” Cẩn Ngôn cũng không biết đứa nhỏ này uống say là bộ dạng như thế này, trước kia ở nhà cũng chưa từng uống qua. Quay đầu trừng mắt với Đàm Vi, “Hiện tại tốt quá rồi đó, đã nói đừng cho bọn họ uống.”

“Tớ nào biết!” Hắn đau đầu muốn chết, nếu sớm mà biết người nổi điên là cô nhóc này thì có chết cũng không cho.

Con nhóc đó vẫn còn đang than thở. . . “Sao lại không có microphone, microphone đâu?” Lật chuyển ánh mắt ngó nghiêng bốn phía, suy tư một lát xoay người đòi cởi giày xăng đan xuống.

“Lại làm gì đó?”

Cô nhóc đem giày giơ lên bên miệng hát xong vài câu, sau đó thành thật nghiêm túc cúi đầu cong lưng đủ góc 90 độ, học ca sĩ Hồng Kong sau khi diễn xong liveshow. “Xin cảm ơn xin cảm ơn. . . .” Giơ tay lên, một đôi giày xăng đan đang yên đang lành bị bay vào thùng rác.

“Con nhóc chết tiệt kia. . . .” Đàm Vi tức giận đến nổi hai bên thái dương nổi lên gân xanh, đem người ném qua cho Cẩn Ngôn đỡ, đưa tay ra bê cái nắp sắt thùng rác. Nhượng mày nhăn nhó đồng thời khuôn mặt hiện lên sự ghét bỏ, ai biết trong đó còn có những thứ bẩn thỉu gì khác a.

Thấy hắn đang điên lên mà không có chỗ phát tác Minh Nguyệt cười ngả nghiêng, nhẹ buông tay ra thế là cô nhóc và Gia Vũ cùng té nhào trên đất.

Nữu Nữu không rõ tình huống bèn cười ngây ngô theo, đi chân đất lại nhảy lung tung, đạp trúng một viên đá nhỏ, đặt mông ngồi bệt xuống đất nâng chân lên hô to: “Đáng ghét, anh Cẩn Ngôn, thăm nhà anh có gái!”

Cẩn Ngôn loạng choạng, rốt cục chịu không được ngã xuống thành một đống cùng với bọn họ.

“Mẹ nó, khỏi đứng lên luôn đi, đều nằm hết nơi này qua đêm đi!” Đàm Vi nhìn mấy vũng bùn trên đất vừa giẫm vừa buồn cười, kéo Nữu Nữu, “Ai kêu cậu nhảy lưng tung hả, cẩn thận dẫm phải mảnh thủy tinh.”

“Nè nè công tớ, ” Cô nhóc như treo trên cánh tay hắn giả trò không nhẽo, “Tớ muốn chơi xích đu. . . .”

“Chơi cái rắm! Không được ầm ĩ, nếu còn ầm ĩ tiếp sẽ ném cậu trên đường không quản cậu nữa.”

Tuy rằng choáng váng tìm không ra Đông Nam Tây Bắc, nhưng Nữu Nữu nghe ra được sự uy hiếp của hắn trong lời nói, ngoan ngoãn ngồi vào chỗ cạnh Gia Vũ kéo tóc hắn nghịch. Gia Vũ đại khái lúc này đang ngủ, vì thế mà không có phản ứng gì với hai cái móng vuốt kia.

Đám không có tử lượng ! Đàm Vi hối hận muốn chết đã để cho bọn họ uống thoải mái. Chạy đến giữa lộ chặn một chiếc xe lại, lái xe vốn không chịu, bị hai mắt hắn trừng đến phát lạnh cả người, thành thật giúp đỡ lại gọi thêm một chiếc xe đưa người nhét vào trong xe.

“Hãy,” Cẩn Ngôn gõ vào cửa sổ xe, “Giày thì sao?”

“Không cần, mai mua cho cô nhóc đôi mới.”

Mười giờ đồng hồ sau người nào đó đã phải hối hận muốn chết khi nói ra những lời này.

23. Chương 23: Di Chứng Của Say Rượu

Đàm Vi đang ngủ bị Cẩn Ngôn lay tỉnh, người đó còn lộ ra gương mặt có biểu cảm “Phiền toái rồi!”. Xoa hai mắt xuống lầu, kẻ say khướt tới hôm qua đang ngồi ở phòng khách ngẩn người, không rửa mặt gội đầu gì hết ráo, thấy hần đi ra lập tức trưng ra gương mặt oán giận tởm khỗ: “Dép của tớ bị người ta đánh cắp rồi.”

Hần kinh ngạc. “Tối hôm qua chính cậu ném chúng đi mà.”

“Nói bừa!” Nữu Nữu oán hận bành ra đôi chân trần, “Tớ làm sao có thể ném chúng đi chứ, mới mua đó! Khẳng định là các cậu uống say vào nhà không chịu đóng cửa, nửa đêm bị trộm lên vào lấy đi rồi.”

Đàm Vi có chút hiểu rõ Cẩn Ngôn vì sao có biểu cảm bó tay như thế.

“Tớ đâu có ý trách các cậu!” Nói rất nhẹ nhàng, trên mặt lại viết rành mạch mấy chữ to tướng “Chết cũng không thừa nhận sai lầm”.

“Có thể trách ai, vốn là do tự cậu uống say.” Hần đi vào toilet vốc nước lạnh té vào mặt, “Không tin hỏi Cẩn Ngôn đi.”

“Hỏi cũng vô dụng, chỉ biết trách tớ ném dép đi. Sao có thể chứ, tớ có uống rượu nhưng đâu có uống đến điên đầu mà ném dép đi!”

Không phải là uống say như điên rồi sao? Cẩn Ngôn nói không tin thì cậu đi mà hỏi bọn hần đi.

“Hỏi thì hỏi!” Nổi giận dùng dùng lên lầu thẩm tra. Nhất Nhất ngủ như lợn chết lác thế nào cũng không tỉnh, Gia Vũ chịu không nổi sự quấy rầy thiếu chút nữa vung quả đấm trúng mũi cô nhóc, Minh Nguyệt đã tỉnh rồi, hai mắt đăm đăm không nhớ nổi bất cứ chuyện gì. Cô nhóc chỉ phải ngượng ngùng đi xuống lầu.

“Hỏi rõ chưa?”

“Chưa.” Nữu Nữu nhìn chằm chằm vào đôi chân trần mà rầu rĩ, “Mới mua vài ngày đã bị trộm, mẹ tớ nhất định sẽ mắng tớ chết. Nhất định là tối hôm qua lúc về đã cởi ra để ngoài cửa, lúc ở nhà tớ đều như vậy, các cậu tiến vào đã quên đóng cửa, kết quả để cho người ta thuận tay lấy đi mất. . . . . Nhất định là vậy. Tuyệt đối là như thế”. Càng nghĩ càng cảm thấy mình phân tích đúng, giậm chân mắng mỗ tên khốn nào thất đức ngay cả đôi dép xăng đan cũng lấy đi mất.

Đàm Vi dở khóc dở cười, ném đôi dép lê cho cô nhóc. “Đi vào, mang cậu đi tới chỗ thùng rác để cậu nhìn cho rõ, dép của cậu là ở trong đó, là do chính cậu ném đi.”

“Đi thì đi!”

Trở lại địa điểm xảy ra vụ án Đàm Vi chỉ tay một ngón: “Ồ đằng kia.”

Nấp thùng rác mở ra một nửa, Nữu Nữu chạy tới nhìn ngó, quay đầu trợn trắng mắt. “Đâu nào?”

Hai tên con trai vội vã cùng đi qua. Trong thùng rác trống rỗng chỉ quăng mấy tấm giấy phế liệu, làm gì còn có bóng dáng của đôi xăng đan kia. Đồng loạt oán thán một tiếng: Bây giờ là mấy giờ rồi, bác lao công sớm đã vận chuyển rác đi rồi!

“Dép đâu!” Nữu Nữu chống nạnh lên án, “Sao không thấy nữa, không phải nói tớ đã ném đi à!”

“Bị người thu dọn rác lấy đi rồi.”

“Vậy thì tìm tiếp đi, tìm về được thì chứng minh là do tớ ném!”

Cái này, mẹ nó đi chỗ nào tìm chứ! Đàm Vi im hơi lặng tiếng.

Đây gọi là chuyện gì, một cô bé gái tóc tai lộn xộn đi đôi dép xỏ ngón to đùng đang bới thùng rác, hai nam sinh bên cạnh ngây ngốc ngơ ngác đang nhìn, xấu hổ chết mất. Cẩn Ngôn hỏi hận mở miệng: “Nữu Nữu a, dép có thể là bị người khác đánh cắp đi rồi, đi mua một đôi khác đi.”

“Aiz!” Gương mặt Đàm Vi vắn vẹo cứng họng, “Cẩn. . . . . Rõ ràng. . . . .”

“Tớ đã nói là tớ không ném, cậu cứ nói là do tớ ném!” Nữu Nữu bắt đầu nổi bão, “Bị trộm cứ coi là vậy đi, làm chi không chịu thừa nhận? Hai cậu về sau cũng không được phép uống rượu, uống nhiều sẽ đáng trí, đóng mỗi cánh cửa cũng quên cho được!”

“Ừ ừ.” Cẩn Ngôn đã hạ quyết tâm gánh tội đến cùng.

Trong lòng Đàm Vi có cục tức to tổ bố, nhúu mày trừng mắt nhìn hai người.

“Nhìn cái gì mà nhìn?” Cô nhóc trừng lại, “Phạm sai lầm không biết thừa nhận, còn viện cớ.”

“Đúng, đúng là bọn anh sai.” Dùng khuỷu tay huých Đàm Vi, Cẩn Ngôn ném cho hắn một ánh mắt biết sai liền sửa. “Mau đi mua dép đi, tớ sẽ mua bữa sáng về, đợi lát nữa mấy người kia tỉnh dậy lại không có gì để ăn.” Xoay người chạy như chạy nạn.

“Mẹ nó. . . . .” Đàm Vi gãi tóc không biết nên cười hay nên khóc.

“Cậu lại mắng chửi người!” Nữu Nữu trừng hắn.

“Không chửi.” Hắn tức giận kéo tay cô nhóc, “Đi thôi, mua dép.”

Cực kỳ bất hạnh là, toàn bộ tiệm giày tầng một tầng hai đã dạo qua hết rồi, cô nhóc vẫn chưa quyết định, Đàm Vi mệt đến nỗi ngồi bệt xuống ghế không muốn nhúc nhích. “Nhiều dép như thế mà không có kiểu thích hợp sao? Đôi kia, còn có đôi kia nữa, không phải rất đẹp à.”

“Không thể tùy tiện mua.” Cô nhóc xụ mặt ngồi xuống bên cạnh.

“Cái gì gọi là không thể tùy tiện mua?”

“Cậu ngốc a, muốn mua đương nhiên phải mua đôi giống hệt đôi bị mất ngày hôm qua, nếu không mẹ tớ hỏi đến thì biết nói thế nào? Tớ nói mua đôi mới, bà lại hỏi đôi cũ kia đâu, chẳng lẽ tớ nói bị trộm rồi hả? Mẹ tớ khẳng định sẽ mắng tớ chết.”

“. . . . .” Đàm Vi nổi trận lôi đình đấm một quyền trên ghế, đứng dậy xách lên một đôi dép. “Chính là đôi này!”

“Không cần!”

“Muốn mua không?”

“Không mua!” Cô nhóc bĩu môi ủy khuất cực kỳ, “Dép bị cậu làm mất cậu còn câu với tớ.”

“Có thể treo bình mỡ heo rồi.” Hắn bóp miệng cô nhóc, “Tìm tiếp đi. Mẹ cậu mua chúng ở chỗ nào?”

“Khi đi công tác mua.”

Trước mắt bỗng tối sầm, hắn thiếu chút ngã từ thang lầu xuống.

Đi tìm từng cửa hàng một, Nữu Nữu chỉ vào một tủ kính của cửa hàng quần áo. “Xem cái váy kia kìa!” Bên trong treo một cái váy đen kiểu dáng y chang với cái của Diệp Lam mặc trên người hôm trước. “Nè nè, tớ mặc bộ này liệu có đẹp không?”

“Đừng ép nữa, cái mũi vốn đã không cao.” Hắn buồn cười nhìn cô nhóc dán cả mặt áp chặt trên kiếng.

Cô nhóc quay người ngửa đầu nhìn hắn. “Diệp Lam mặc thật là đẹp.”

“Đúng không, không nhớ rõ nữa.” Chỉ chỉ vào chiếc váy công chúa, “Cậu mặc bộ này xinh.”

“Bé gái mới mặc loại này.”

“Thì là cậu còn gì.” Khép hờ con mắt hắn quét qua bộ ngực của cô nhóc một cái.

Cô nhóc cảnh giác khép lại hai cánh tay.

Đàm Vi nhếch môi cười rất không có đạo đức. “Đây là không phát dục hay là đình chỉ phát dục rồi hả?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. “Về sau còn có thể lớn!” Miệng hướng về chỗ lồi ra phía đối diện, “Cậu thích loại này?”

Bên kia có một cô gái diện nước đầy đủ đang đi tới, cặp đùi dài trắng nõn câu dẫn ánh mắt đàn ông trên phố. Đàm Vi “Nha” một tiếng, vỗ đầu cô nhóc đi tới. “Nhóc chết tiệt kia. . . . . Mua dép đi.”

Chạy máy mũi rồi. . . . . Nữ Nữ cho hắn một ánh mắt khinh bỉ. “Mua đại một đôi gần giống đi, nóng muốn chết.” Thật sự không có khí lực chạy tới chạy lui tiếp trở lại tiệm giày vừa xem mua đại một đôi có màu sắc tương tự

“Nhìn không nhận ra đâu.” Hắn cúi đầu nhìn đôi giày mới trên chân cô nhóc.

“Hoa văn không giống. Hiện tại tiền tiêu vặt của tớ không đủ, qua vài ngày nữa sẽ trả lại cho cậu.” Cô nhóc cũng không thể tùy tiện dùng tiền của người ta.

“Trả lại làm chi, coi như tớ tặng quà cho cậu.”

“Cũng được, một nửa là quà, một nửa là phạt vì cậu uống say quên đóng cửa. . . . .”

Hắn sắp điên rồi: “Rõ ràng chính là tự cậu ném đi, tớ căn bản là không uống say!”

“Anh Cẩn Ngôn đều thừa nhận rồi!”

“Tên kia. . . . .”

“Nè nè tớ một chút cũng không muốn cãi nhau với cậu, tớ thích cậu.”

Lời tỏ tình bất ngờ đã thành công khiến cho cái đầu đang muốn bốc khói vì tức giận kia bỗng lạnh xuống. “Không cãi nhau.” Đàm Vi nhéo mặt cô nhóc, “Bất quá tớ cũng muốn nói thật. . . . .”

“Tớ biết, tớ không trách cậu, về sau uống rượu uống ít một chút là được.”

“. . . . .” Hắn xem như đã được lĩnh giáo công lực của cô nhóc rồi. Mặt dán vào trước mặt cô nhóc nói, “Tớ mua dép cho cậu, cậu có bày tỏ gì không?”

Nhìn ngó chung quanh không có người chú ý tới, Nữ Nữ rộng rãi hôn một cái lên má hắn. “Mời cậu ăn xiên que.”

“Một cái quá ít rồi.”

Nghiêng đầu hôn lên bên phải mặt hắn, không ngờ hắn quay đầu đi, hai bờ môi vừa vặn chạm vào nhau. Cô nhóc lí nhí nhí cái đầu ngượng ngùng: “Bên kia có học sinh tiểu học đó, đừng dọa bọn nó!”

“Cho bọn chúng học trước khóa học giáo dục thời kì thanh xuân.”

“Cậu kiểu người như vậy không thể làm thầy giáo, phụ huynh chắc chắn là sẽ ép cậu từ chức.”

“Tớ làm lưu manh luôn cho rồi.” Hắn khóa chặt hai tay của cô nhóc, mỉm cười hôn lên trán, lên mũi cô nhóc. Cởi bỏ cái dây buộc tóc bị loạn lên của cô nhóc, năm ngón tay giúp cô nhóc chỉnh lại mái tóc lộn xộn kia, “Về sau đừng uống rượu nữa.”

“Vì sao? Cậu có thể uống tớ sao tớ lại không thể uống?”

“Tớ uống lên không nổi điên, cậu uống vào sẽ nổi điên.”

Cô nhóc suy nghĩ. “Tối hôm qua tớ có lật bàn rồi hả?” Lão ba có lần uống say, về nhà liền hất cái bàn vô tường, nó được làm bằng thủy tinh đó, không rẽ tí nào, lão mẹ tức giận đến nỗi ba ngày không để ý tới ông.

“Uhm.” Đàm Vi từ chối cho ý kiến. Lui ra phía sau hai bước nhìn đầu của cô nhóc cười, ha ha “Giống đạo sĩ.”

Giơ tay lên sờ, đỉnh đầu rõ ràng dựng thẳng một nhúm tóc.

Về nhà đem đôi dép mặt đối mặt đặt cùng nhau cất ở phía sau tủ giày, lão mẹ quả nhiên không phát hiện giày đã thay hình đổi dạng, Nữ Nữ cho rằng phương pháp này có thể làm, vì thế mỗi ngày về nhà đều làm theo như vậy. Kết quả không bao lâu mẹ liền phát giác hành động khả nghi của cô nhóc, xách ra đôi giày ra vừa thấy là hiểu ngay, chỉ cho cô nhóc một trận.

“Ngốc!” Đàm Vi nghe xong cười không đứng thẳng nổi nữa, “Ai kêu cậu cất như báu vật thế. Màu sắc đều giống nhau, tùy tiện ném đại chỗ nào đó ai mà rảnh đi xem a.” Đứa nhỏ này không giấu nổi ai điều gì.

“Không nói sớm!” Cô nhóc tức giận quá mức, không để ý tới hần nữa, nắm sập trên sofa ấn điều khiển từ xa.

“Xem cái này đi.” Phá án rất hay.

“Không thích, không có chút tình cảm cuộc sống.”

Khóc sụt sùi như kiểu của Quỳnh Dao thì có tình cảm cuộc sống? Đàm Vi lắc đầu, ngồi trên đất sửa cái máy nghe nhạc. Thanh âm có chút tắc nghẽn, không biết vì nguyên nhân gì, phỏng chừng là phải thay đầu từ thôi.

Nữ Nữ khùng bỏ nhìn những mảnh nhỏ trên đất. “Cậu biết sửa?” Lát nữa còn lắp được như cũ sao?

“Đừng xem thường tớ a, TV trong nhà tớ cái nào dở chứng đều là do tớ sửa.”

“Tương lai có thể dựa vào tay nghề này để kiếm cơm.” Chuyển kênh hết một lượt, không phát hiện có gì đáng xem, nhàm chán bắt đầu nghiên cứu kết cấu phòng ốc nhà hần, chạy khắp lầu trên lầu dưới.

“Cậu chơi một lúc máy tính đi, chờ làm xong thứ này rồi đi ra ngoài ăn cơm.”

“Tớ nấu cơm cho cậu ăn!”

“Không ăn!” Cái loại lẩu này đã ăn ngấy rồi. Mãi không nghe thấy thanh âm, Đàm Vi buông đồ xuống đi chung quanh tìm người. “Cậu làm gì thế?”

“Này này a. . . . .” Giống như trái lựu đạn lao đến móc lên người hần, dâng lên mùi thơm. “Cậu thật thông minh cái gì cũng biết làm, tương lai nhất định sẽ trở thành một người thành công. Tớ rất thích cậu.”

Kéo xuống hai cánh tay trên cổ, hần nghi ngờ hành động vừa này. “Đụng hư đồ của tớ rồi hả?”

“. . . . . Ngôi nhà nhỏ.” Sợ hãi vào phòng ôm một đồ vật đưa ra, sợ hãi giơ lên trước mặt hần nặn ra hai giọt nước mắt. “Tớ không phải cố ý, đụng có mỗi một cái là nó liền rớt ra rồi.”

Hần biết ngay mà! Đàm Vi dữ tợn nghiêm mặt nhận lấy mô hình. “Về sau gian phòng kia cấm cậu đi vào.” Hần mất mấy ngày mới đắp xong mô hình đó giờ thì xoi hồng hồng không rồi.

“Uh. . . . .” Nữ Nữ mím môi ngồi trở lại sofa.

“Rắn chắc như thế đều có thể làm rồi ra, cậu làm thế nào?” Còn nói không cần thận dụng phải, rõ ràng chính là tò mò cầm nó lăn qua lộn lại chơi, kết quả chơi hồng luôn.

“Không biết.” Cô nhóc nhỏ giọng than thở.

“Cậu ... cánh tay a. . . . . sức mạnh ghê gớm thật, ngày nào đó có rảnh thì theo tớ học lái xe đi.” Dựa theo sức lực cánh tay cô nhóc chơi hồng mô hình thì việc bẻ vô- lăng xe không thành vấn đề.

“Cậu bằng lái cũng không có còn kêu tớ học lái xe.”

“Tranh luận với tớ đúng không?”

Một tiếng nước nổ vang lên.

Khóc ? Đàm Vi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô nhóc, hai hàng lệ từ gương mặt cô nhóc chảy tới cằm, “Tớ đâu có chửi cậu.”

Cô ấy chỉ vào TV ghen ngào. “Khởi Hiên bị sốt thành như vậy còn không nói cho Lạc Mai nghe, trốn ở phía dưới cửa sổ nhìn. . . . .”

“. . . . .” Lại xem phim của Quỳnh Dao rồi! Hần tức giận phân phó, “Tìm cho tớ cái kìm.”

“Ở đâu?” Buông thông gương mặt khóc nước nổ hỏi.

“Ngăn kéo, phía dưới tủ.”

“Uh.” Lau khuôn mặt mới khóc sụt sùi, đứng dậy lấy từ trong ngăn kéo ra cái kim đưa cho hần, thuận tay bưng lên cốc nước trên bàn uống hai hớp lớn, chân mềm nhũn lại nằm sấp lên sofa khóc.

Đàm Vi muốn điên rồi. “Khóc còn có ghế ngồi giữa trận hả. . . .”

24. Chương 24: Tiểu Biệt Mùa Đông

Học lái xe không hẳn là chuyện quá khó, chỉ cần cắm chìa khóa vào, kéo cần phanh xe xuống, đạp chân ga, OK! Vô lăng cũng dễ nắm giữ, vài phút sau có thể quen tay rồi, Nữ Nữ nghĩ rằng: “Tớ cảm thấy tớ có thể thi được bằng lái rồi.”

“Cậu nhìn cô nhóc sắp vặn gãy vô lăng rồi kìa.” Gia Vũ ngồi ở phía sau ánh mắt lạnh lùng nhìn cô nhóc giống như gã đồ tể, mỗi lần đều có thể nghe thấy tiếng lạch cạch phát ra. Không chừng chiếc xe này sắp bị đem ra làm đồ phế liệu rồi.

“Sao có thể đứt được.” nhưng Đàm Vi cũng lo lắng cho cái bộ dạng cần răng liềm mạng của cô nhóc có thể làm hư cái tay lái. “Ngừng lại, tớ dạy cho cậu cách đỗ xe vào nhà kho.”

“Được đấy!”

“Cho tớ đi thêm chút nữa đi?” Gia Vũ vỗ vai cô nhóc rồi thương lượng. “Nữ Nữ ngoan nào, dành thời gian đi bồi dưỡng tình cảm với lão đại đi.” Cô nhóc này lái xe với tốc độ 20 km trong vòng hai tiếng mà không thấy chán, còn Gia Vũ hần đợi cũng sắp mốc meo lên rồi.

“Không cho!” Đang hay.

“Cậu lái xe tốc độ như sên bò ỷ!” hần bỏ nhào qua cầm lấy tay lái không buông tay.

“Đừng nóng vội!” Đàm Vi mỉm cười trấn an tên thổ phỉ Gia Vũ. “Cho cậu luyện thêm nửa giờ nữa. Nhìn mấy thứ kia không.” Hần chỉ vào mấy cái cọc dựng thẳng trên đất. “Bây giờ thì đỗ vào đó đi.”

“Vì sao phải lùi xe, không trực tiếp chạy vào thẳng được sao?”

Toàn nói ba thứ linh tinh! Gia Vũ liếc cô nhóc một cái. “Quy định khi thi bằng lái là như vậy!”

Không nói nhiều quay đầu xe lại chuẩn bị lùi, dùng một tiếng đụng phải cái cọc. Đàm Vi nói cho cô nhóc chạy lên phía trước một chút rồi mới từ từ lùi xe, Nữ Nữ nghe lời làm theo, dùng cái nữa lại đụng phải rồi. Đàm Vi tiếp ba lần máu trong đầu bốc lên, lái xe quay tròn một vòng. “Nhìn xem, tớ vào được rồi!”

Cái này cũng được ư..... Hai người đành ôm đầu thở dài. Huấn luyện viên chỉ vào bánh xe. “Đỗ xe chưa đúng, phải đỗ ở giữa một chút.”

“Làm thế nào được?”

“Đi phía trước, đánh về phía trái. Đúng, lui về phía sau, đánh hết lái sang phải.....”

“Đợi đã! Xe lùi sang phải sao lại đánh bên phải?” Nữ Nữ đầu óc có chút choáng váng, bấm móng tay miệng lẩm bẩm, “Bây giờ là đang lùi về phía sau đó, đánh sang trái đi? Phương hướng ngược rồi kìa.....Uhm, người rồi.”

“Kêu cậu hướng phải thì hướng sang phải đi!” Gia Vũ tức giận đến mức vớ lấy bờ vai cô nhóc lay mạnh. “Người gì mà giống như cây gỗ, ngay cả phương hướng cũng không xác định được.”

“Đừng quấy rầy tớ!”

“Hướng phải, tiếp đó sang phía trái. Được đánh vào chính giữa đi, lùi thẳng phía trước.” Xe vẫn là có chút lệch bên phải. Đàm Vi nhắc nhở. “Giữ thẳng tay lái.”

“Thẳng hả?” Nữ Nữ há hốc mồm, rõ ràng trên tay lái hiện ra là ở chính giữa, vì sao còn lệch sang bên cạnh?

“Đánh sang phía trái quay 360 độ!” Gia Vũ không thể nhìn được lướt qua đỉnh đầu cô nhóc quay lại tại lái. “Đi đi qua một bên chơi đi!” ngay cả việc đánh tay lái bao nhiêu vòng còn không rõ, còn không biết xấu hổ nói muốn thi bằng lái.

Nữ Nữ ôm tay lái không cho, trừng mắt với hắn: “Xe của tớ!”

“Vớ vẩn, là của lão đại!”

“Của nhà hắn chính là của tớ!”

“Cậu gả cho hắn rồi hả?”

“Cậu là con trai có muốn gả đi cũng không gả được.....”

Càng nói càng thái quá, Đàm Vi kéo tay cô nhóc xuống xe. “Cho hắn chơi chút đi, cậu nhìn hắn gấp đến độ đầu sắp bốc khói rồi kia.”

Gia Vũ thực sự rất gấp, ngay cả việc xuống xe cũng lười, trực tiếp từ phía sau trèo lên đến chỗ ghế điều khiển, chân ga giẫm một cái chiếc xe tăng tốc chạy đi, chạy được vài vòng quanh sân tập xong lúc này khói trên đỉnh đầu cũng dần dần tan biến. “Nhìn thấy không.” Hắn chỉ tay vào tay lái khoe tài cầm lái của mình. “Đây mới gọi là lái xe, ai lại lái xe như sên bò giống như cậu vậy!”

“Giỏi quá.....” Nữ Nữ buồn bực phồng má lên. “Tớ cũng biết lái mà đúng không.”

“Uhm cậu cũng biết ‘lái’.” Đàm Vi nhấn mạnh chữ lái.

Người với người chính là không thể so sánh được, học gần non nửa năm, Nhất Nhất đều có thể lái đầu ra đó, còn Nữ Nữ này chỉ dám đi vòng vòng hóng gió trong cái sân tập này, một khi tay lái đánh nhiều vòng, liền luống cuống tay chân không rõ là đánh về phía phải hay trái nữa. Còn có một điều đau khổ hơn, đậu xe N lần rồi mà không một lần thành công. Gia Vũ ôm bả vai cô nhóc với nỗi buồn vô hạn đồng tình an ủi: có vẻ như cậu với nó không hợp, thôi bỏ cuộc đi. Nhất Nhất chắc chắn sẽ nói cái câu mà nó hay nói với cô nhóc khi còn dạy cô nhóc tập xe đạp: cậu bỏ ngay giấc mơ đó đi.

Hết hy vọng cũng phai biết lái xe! Nữ Nữ ngồi ở sau xe chỉ tay lên trời thề thốt: “Cậu chờ xem, chờ thi cuối kỳ xong tớ sẽ mỗi ngày chăm chỉ tập luyện, luyện được rồi sẽ đổ ngay trước cổng nhà cậu không cho ra. Who dare who, I could kill you.....”

“Làm bầm cái gì vậy?” Đàm Vi đưa tay đập nhẹ cô nhóc một cái.

“Nhất Nhất toàn cười tớ học hoài không xong!”

“So đo gì với bạn ấy. Ăn cái gì không, bên kia có bán ngô.”

“Được đó.” Cô nhóc nhảy xuống giữ chiếc xe.

Đàm Vi đi qua mua một trái xoay người quay lại, ông chủ ở phía sau kêu ới ới, hắn mới nhớ tới đã quên lấy tiền lẻ. Trở về đưa ngô cho cô nhóc, nhưng chợt phát hiện cô nhóc không có ý muốn lên xe, kỳ lạ hỏi: “Sao vậy?”

“Dắt xe đi bộ.”

“Uhm.”

Sao lại thế này? Nữ Nữ liếc trộm hắn, ngay từ sáng đã lấy làm lạ rồi, im im không nói gì, trưa cơm cũng chẳng ăn bao nhiêu, lúc này đến tiền cũng quên lấy. “Trong lòng cậu có việc gì à?”

Dừng xe lại, Đàm Vi tựa vào cây ven đường lấy ra một điều thuốc đốt, sau một lúc lâu mới mở miệng. “Nói cho cậu một việc, chắc là kỳ nghỉ đông không thể luyện xe cùng với cậu rồi, tớ phải đi thăm mẹ tớ.”

Cô nhóc sững sốt. “Cậu chưa từng nói với tớ điều này.”

“Ngày hôm qua gọi điện thoại hỏi thăm, mẹ tớ bị bệnh.”

“Hix hix, nghiêm trọng lắm không?”

“Không có việc gì, chỉ là cãi nhau với mẹ tớ một trận tức quá thôi.”

Cô nhóc nhớ tới Đàm Vi có đề cập đến việc mẹ cậu ấy có tranh chấp gia sản với người cậu. “Cậu đi chơi bao lâu?”

Không phải chơi đâu. Bàn tay vuốt nhẹ nhẹ lên mái tóc cô nhóc, dài mau thật, đã đến thất lưng rồi. “Ít nhất nửa tháng đó.”

“Khi nào thì đi?”

“Thì xong phải đi luôn, vé máy bay đã mua xong rồi.”

Nói cách khác tuần sau Đàm Vi phải đi rồi. Trước kia chưa có khi nào mà xa cách nhau lâu như vậy, với lại cũng ở trong nước, khoảng cách cũng gần, bây giờ cách hẳn một đại dương rồi.....Nữ Nữ chỉ im lặng bóc vỏ cây. Đàm Vi nắm lấy tay cô nhóc, mang theo ánh mắt xin lỗi, cô nhóc vội vàng nở nụ cười.

“Cười không nổi cũng đừng có cười, khó coi chết đi được.”Đàm Vi nhéo mũi cô nhóc. “Luyện tiếc phải không?”

“Uhm” Cô nhóc ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt ánh lên nỗi niềm lưu luyến. “Làm sao bây giờ huhu, tớ bây giờ cũng đã thấy nhớ cậu rồi.”

“Hay là tớ không đi nữa?”

“Sao được, đó là mẹ cậu! Nhưng cậu đừng giống tiểu Ma Tước nha.” Cô nhóc vừa cúi mặt gặm bắp ngô vừa nói, “Tiểu Ma Tước có cái đuôi dài, cưới cô dâu đã quên nường.....”

Đàm Vi bật cười. “Cậu là cô dâu của ai thế?”

“Cậu.” Ngay lập tức nhìn thẳng mắt Đàm Vi. “Hay là chúng mình sau này kết hôn với nhau đi.”

Đàm Vi như bị điện giật, bị cô nhóc làm cho sững sờ, mắt mở to ngạc nhiên. “Cậu mới mấy tuổi đầu.....”

“Thời cổ con gái đến tuổi này đều làm mẹ rồi.” Nữ Nữ không cảm thấy e lệ chút nào. Ngược mắt nhìn lên thấy một chuyện thú vị, hai mắt chớp chớp tinh nghịch nhìn Đàm Vi. “Cậu mặt đỏ nha.....”

Thái độ gì vậy! Đàm Vi tí thì sắc xém chút nuốt điều thuốc vào trong bụng, vội vàng vứt điều thuốc xuống đất. “Lên nào, chạy nhanh về nhà ăn cơm, đợi lát nữa qua nhà tớ dạy cậu gửi email.”

“Uhm.....” Nhảy tới cười nham nhở ôm chặt eo của hắn. “Ha ha, vì sao mặt đỏ vậy?”

“Đừng âm ỉ.”

“Tớ không âm ỉ, chỉ là hỏi cậu mà.....”

“Nói nữa ném cậu xuống bây giờ!”

Đáng tiếc câu nói này không có tính uy hiếp, cô nhóc cúi đầu cười khúc khích, ngón tay vẽ trên lưng hắn một đôi mắt to của cô gái xinh đẹp. Thật lạ, thân là con trai mà lại thẹn thùng hơn con gái.....

Điện thoại nhà không có mở dịch vụ quốc tế đường dài, toàn bộ kỳ nghỉ đông Nữ Nữ hầu như đều ở nhà Cẩn Ngôn trực điện thoại, so với việc lên lớp còn tích cực hơn vạn phần. Mới bắt đầu Nhất Nhất Gia Vũ Minh Nguyệt cảm thấy tươi mới, chen chúc tại máy tính nhìn cô nhóc viết thư tình cho Đàm Vi, kết quả thất vọng khi phát hiện ra hai người này không có chút lãng mạn, mỗi ngày toàn hỏi thăm về chuyện ăn uống vệ sinh.

Nản thật.....vậy nên mọi người đều tách ra, chừa lại cô nhóc một mình không ngại phiền toái khi ở hai nơi có sự sai lệch về thời gian.

“.....Cách nhau bảy giờ đồng hồ, bảy giờ mười một giờ, bên kia chính là...1 2 3 4 5....”

“Đừng đọc!” Nhất Nhất đang bị Anh ngữ làm phiền đến nhức đầu, vỗ mạnh vào bàn một cái, “Lão đại sắp trở về rồi cậu tính toán cái gì nữa!”

“Cứ đọc.....”Nữ Nữ đang muốn đối nghịch với Nhất Nhất, ngồi xuống bên cạnh Nhất Nhất cười to. “Chị ah, cái này dùng at không dùng in. Mắc cười quá, lớp 11 còn không bằng lớp 10.”

Nghe vậy Nhất Nhất giận dữ, đứng dậy ném con chuột xuống, tiếng nhạc Mario vang lên.

Cần Ngôn nhìn Nữu Nữu thở dài.

“Là do không chịu học.”

“Có em ở đây cô ấy có thể học được mới là lạ. Em mỗi ngày qua nhà anh mà mẹ em không hoài nghi à?”

“Em nói học Anh ngữ cùng anh.”

“Mặt dày quá đi.” Cần Ngôn lấy điều khiển từ xa mở ti vi, “Mẹ em nếu biết chắc chắn là sẽ mắng anh xối xả.”

“Ai dám mắng anh chàng đẹp trai nhà em cơ chứ.....” Nữu Nữu ngược mắt nhìn Cần Ngôn. Uhm, tuy rằng bộ dạng đẹp trai, nhưng vẫn là không thể so sánh được với người trong mộng của cô nhóc. “Chán quá, hẳn không muốn em đi sân bay đón hẳn, em còn chưa từng nhìn thấy sân bay.”

“Em muốn đón bạn hay là muốn nhìn sân bay.”

“Đón người trước tiện thể ngắm sân bay luôn.”

“Đồ ngốc.” Cần Ngôn sờ sờ đầu của cô nhóc. “Anh hỏi em, nếu về sau hẳn định cư ở bên kia không thể thường xuyên trở về thăm em thì sao?”

Khuôn mặt tươi cười đột ngột cứng đờ. “Có ý gì vậy?”

“Không có gì, chính là tùy tiện hỏi thôi.”

“Hỏi câu hỏi có tính xây dựng được không?” Cô nhóc chu miệng lên liếc hẳn một cái. “Không thèm để ý anh, chơi game đây.”

Buổi chiều một ngày trước Tết Nguyên Tiêu, Đàm Vi rốt cục cũng trở về, ăn cơm trước, rồi sau đó đi quán karaoke ca hát. Trước mặt bao người cặp tình nhân nhỏ này cũng không nể nang gì trình diễn rất tốt tiết mục cửu biệt trùng phùng, chỉ có thể tranh thủ thời gian nhìn nhau, mỉm cười, nháy mắt, làm mặt quỷ.....

“Aiz aiz!” Gia Vũ chịu không nổi, hai người này liếc mắt đưa tình coi người khác thành không khí a. “Hai cậu muốn phòng khác được không hả?”

Mướn phòng? Hai tên nam sinh to xác đối với từ này tương đối miễn cảm, đồng loạt cảm tức nhìn hẳn.

“Phi.....Không phải là ý tứ này.” Lỡ lời nói vậy, một gương mặt sung huyết đỏ bừng.

Nhất Nhất không hiểu, ngốc nghếch mơ hồ hỏi: “Có ý gì?”

“Không hiểu cũng đừng hỏi!” Đàm Vi thưởng cho cô nhóc một cú gõ vô trán, dắt tay Nữu Nữu. “Đi ra ngoài hít thở không khí. Các cậu muốn ăn cái gì? Đợi lát nữa mua về cho.”

“Kêu người phục vụ lấy là được, đi ra ngoài làm chi?” Nhất Nhất vẫn không hiểu, lại làm bóng đèn.

“Đi ra ngoài làm chi?” Gia Vũ khinh thường liếc cô nhóc một cái không thể nhịn được nữa nói cho cô nhóc nghe. “Đi ra ngoài hôn môi đó!”

“Thuần khiết chút đi đừng dạy hư con nít.” Cần Ngôn nói chậm rãi. Liếc gặp bộ dáng tỉnh ngộ của cô bé kia, phốc xích cười ra tiếng ngã lên sofa ôm bụng cười lăn lộn.

—

Những người này rõ là.....Nữu Nữu đỏ mặt oán giận: “Thật sự chỉ là mua đồ, ai giống như suy nghĩ của bọn họ chứ, chán ghét.....”

“Họ đâu có nghĩ sai.” Đàm Vi cúi đầu hôn lên trán cô nhóc.

“Làm gì thế?” Cô nhóc giật mình, xoay mắt nhìn chung quanh.

“Không có người nhìn.” Bàn tay to mềm nhẹ mơn trớn cẩn thận khuôn mặt cô nhóc, con ngươi đen như mực không chớp mắt như muốn soi rọi vào tận đáy mắt cô nhóc. Cô nhóc nhìn không được bật cười. Đàm Vi cười theo, hai tay bọc lấy hai bàn tay nhỏ bé của cô nhóc, cúi đầu mổ lên mặt cô nhóc như gà mổ thóc ấy.

“Ngứa.....” cô nhóc cười khanh khách tránh né. “Cậu bên kia vui không?”

“Cũng thế, nhà cửa rất đẹp. A đúng rồi, còn có thời trang.” Hấn cởi áo lông ra bao lấy cô nhóc đi ra bên ngoài. “Lạnh không?”

“Không lạnh. Vậy cậu nói tiếng Ý a?”

“Nói tiếng Trung, ở Milan bên đó người Trung Quốc cũng không thiếu.”

“Aiz..... Bên kia đều là người da trắng sao?”

“Được coi như người da trắng.”

“Vậy bà ngoại cậu cũng là người da trắng à?”

“Uhm.”

Cô nhóc theo dõi biểu cảm trên mặt hấn hoang mang. “Nhưng cậu còn đen hơn Gia Vũ.” Thật sự trước kia không chú ý qua vấn đề này.

Đàm Vi ôm lấy cô nhóc bó tay. “.....cháy nắng.”

“Bên kia có người da đen không?”

“Cũng có, mà ít.”

“A.....” Cô nhóc gật đầu, sau đó hỏi lại. “Cậu nói xem người da đen và người da trắng kết hợp sinh ra con sẽ có dạng gì? Có giống bò sữa chỗ đen chỗ trắng hay không ta.”

“.....” Đứa nhỏ này sao tối ngày thích hỏi mấy vấn đề khiến người ta dở khóc dở cười thế không biết. Hấn kéo cô nhóc trốn vào một xó hung hăng hôn, không muốn cùng cô nhóc riu ra riu rít mấy lời vô nghĩa.

Hai trái tim dán tại chỗ nhảy dồn dập, những nụ hôn của hấn thật dùng sức, giống như muốn đoạt đi hô hấp của cô nhóc, lại giống như muốn đem cô nhóc nuốt vào bụng. “Nè nè.....”

Nữ Nữ liếc xéo hấn thở, “Nghẹn rồi.....”

Sát phong cảnh! Hấn thở dài cười, buông cô nhóc ra, cầm đặt ở đỉnh đầu cô nhóc, vòng đôi tay ra ôm chặt. “Nhớ không?”

“Nhớ!” Không chút do dự gật đầu. “Lúc nói chuyện điện thoại hay chat, gửi email cho cậu thì không đến nỗi, nhưng lúc không được nhìn thấy bộ dáng của cậu thì muốn phát cáu. Lúc cúp điện thoại đều cảm thấy còn chưa nói hết lời muốn nói, lúc viết thư lại không biết nên viết gì. Aiz, không đúng a, tớ viết văn viết rất nhanh, cậu nói xem tớ có phải là đọc sách đến ngu người rồi?”

Cô nhóc uất ức khiến ngực trái nơi đó của hấn từng trận nóng lên, ngón tay quần quít lấy sợi tóc dài của cô nhóc. “Ngốc.”

“Cậu càng ngốc hơn tớ.” nhìn hấn gửi email kiểu dạng gì: buổi sáng bảy giờ đã thức dậy. Vừa mới ăn hai miếng bánh ngọt. Mẹ làm cho tớ món cá kho tàu..... “Mẹ cậu gặp cậu chắc vui lắm?”

“Đương nhiên vui, mẹ hận không thể khiến tớ ở bên đó ăn xong cái Tết Nguyên Tiêu mới cho về.”

“Khó mà làm được, hôm sau là khai giảng rồi. A đúng rồi, anh Cẩn Ngôn còn hỏi tớ,” cô nhóc học ngữ khí của Cẩn Ngôn ra về ông cụ non nói, “Cậu ta nếu như phải định cư lâu dài ở đó không thường xuyên trở về em sẽ thế nào. Xí..... cậu không phải đã trở lại sao?”

“Nếu có thì sao?”

“Làm sao có thể!”

“Tớ từng nói với cậu chưa? Bên kia mẹ tớ có đám anh em con cháu chết tiệt vì tranh giành tài sản mà chết đi sống lại.”

“Nói qua.”

“Nếu như tớ phải qua đó học thì sao?”

“Học có tác dụng gì! Cậu có thể giúp mẹ cậu không?” Cô nhóc đầu có ngốc, một học sinh trung học qua bên đó thì có thể giúp được cái gì.

Đàm Vi chỉ cười.

Không đợi đến lúc được trả lời Nữu Nữu có chút kích động, nín chặt áo lông của hần kiếng gót chân lên. “Cậu sẽ không thực sự ở bên kia không trở lại chứ?”

“Sẽ không.” Cúi đầu hôn lên tóc cô nhóc, “Nhiều nhất tựa như bây giờ qua bên đó thăm nom.”

“Không là tốt rồi.” Cô nhóc thở ra, vừa rồi thực hù chết cô nhóc đi.

“Cậu không đồng ý tớ qua bên đó a? Mẹ tớ là bà chủ lớn, tiền rất nhiều, tớ không đi qua đó không có người tiêu tiền của bà.” Hần nửa thật nửa giả nói.

“Mẹ cậu có tiền là tiền của bác ấy, cũng không phải của cậu. Nè nè, tớ nói cho cậu biết nhé, bản thân tự kiếm tiền tự tiêu tâm lý mới thoải mái, chúng ta không cần tiền của bà đâu. Cậu yên tâm, chờ tớ kiếm được tiền tớ sẽ nuôi cậu.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc nhìn Đàm Vi chỉ khiến hần thầm muốn cười. “Cậu nuôi nổi tớ sao? Cái áo này của tớ hơn một ngàn.”

“A.....” Khóe miệng lập tức hạ xuống. “Chúng ta vậy phải tiết kiệm chút.” Ngoảnh đầu một cái là nhìn thấy quán bán đồ chiên bên lề đường, kế hoạch tiết kiệm tiền lập tức vỡ tan. “Tớ muốn ăn xiên que!”

“Gọi bọn họ đi ra cùng ăn.” Di động vất ở nhà không mang theo, hần dắt tay cô nhóc trở về quán karaoke.

25. Chương 25: Ai Cũng Sẽ Phải Trưởng Thành

Hai nam sinh đối với những đồ ăn chiên dầu mỡ không có mấy hứng thú, ăn đại vài món sẽ không ăn nữa. Đám bạn Nữu Nữu vẫn có tính cách con nít, len lỏi khắp quầy hàng, đột nhiên ngửi thấy mùi thơm của ngô, bèn kéo tay Gia Vũ đi tới góc đường đó.

Đàm Vi chăm chú nhìn bóng lưng cô nhóc bật cười. “Thích ăn ngô như thế.”

“Thích mới mẻ. Cậu xem con nhóc kia kìa” Cẩn Ngôn hất cằm hướng về phía người nào đó, “Nóng thế cũng không biết thổi.” Nóng bỏng tay đến nỗi la làng mà cũng không chịu lùi phớt lờ thời gian thổi, xiên que vừa ra lò là đã cắm đầu vào gặm.

“Ma đói . . . . .” Đàm Vi buồn cười liếc mắt qua chỗ đó, rút trong túi áo ra một điều thuốc. Gió lớn, bất lửa bật lên mấy cái cũng không có lửa, hần cau mày đi đến bên hông quầy hàng che tay châm thuốc mới được.

Cẩn Ngôn cùng đi qua.” Bên kia tình huống mẹ cậu thế nào rồi?”

“Phiền toái.”

“Sao vậy?”

Hần rít hai hơi mới mở miệng: “Lúc này không chỉ có mẹ tớ đổ bệnh, ông cụ cũng bị mợ tớ chọc giận đến nỗi bị trúng gió, tuần trước mới xuất viện. Hai bà di cũng không chịu ngồi yên, liên thủ với cậu hai chính mẹ tớ, bọn họ suy nghĩ thật hay ho a, định đuổi mẹ tớ đi rồi mới âm thầm đầu tiếp.”

“Ý ông ngoại cậu ra sao, muốn gọi cậu đi qua đó hỗ trợ?”

“Uhm.”

“Mẹ cậu thì sao?”

“Bà ấy còn có thể nói gì nữa, ông cụ đã quyết định thế.”

“Nhưng cậu còn đang đi học, giúp thế nào?”

“Ông cụ nói để tớ vừa đi học vừa vào công ty rèn luyện. Hắc, ông cụ cũng thật thú vị, cũng chưa gặp qua tớ được vài lần sao liền khẳng định tớ đảm đương nổi.”

Cẩn Ngôn vỗ bả vai hấn. “Là vàng thật thì sẽ tỏa sáng, con mắt ông cụ nhà cậu rất tinh tường.”

“Mệt . . . .” Đàm Vi cười khổ.

“Buổi sáng tớ có thử dò ý con bé.”

“Tớ biết, vừa rồi còn oán giận cậu đó. Cô ấy không tin.”

Nha đầu ngốc. . . . . Cẩn Ngôn bắt đầu lắc đầu. “Đừng yêu cầu quá cao với con bé, con bé vẫn còn là một đứa trẻ.”

Đàm Vi lặng im hút thuốc, quay đầu nhìn về phía bên kia nơi có mấy đứa trẻ đang đùa giỡn. Cuộc sống bọn chúng thật đơn thuần, sao có thể tưởng tượng ra được sự tranh giành trong gia tộc khốc liệt kéo dài ra sao.

Hấn muốn đi qua chỗ mẹ hấn rồi sao? Nhưng mỗi ngày đều đến đón cô bé đi học, trên mặt cũng không nhìn ra điều gì khác thường nha. . . . . Trên bảng đen viết đầy chỉ chút công thức, Nữu Nữu phồng má hai mắt mở thật lớn, không chớp mắt. Thấy giáo nhìn thấy học sinh nghiêm túc cẩn thận nghe giảng như thế thật cao hứng, giờ lên bài tập hỏi: “Thẩm Tư Kỳ, em cho rằng câu này nên chọn đáp án nào?”

“Aiz.” Cô nhóc vô thức thở dài.

“Đúng, chọn A. Được rồi, các em nhìn tiếp câu sau.”

Vậy cũng được. . . . . Tạ Thần trợn mắt, mấy ngày nay ngồi cùng bàn không biết bị chập dây thần kinh nào, lên lớp luôn thất thần. Lấy bút chỉ chỉ lên câu hỏi trong bài thi của cô bạn, “Vừa giảng tới câu này.”

“A.” Nữu Nữu cúi đầu cẩn thận nghiên cứu một hồi, “Chọn C đi.”

“. . . . . Cậu mộng du a.”

Giữa trưa chuông tan học vừa vang lên, kẻ mộng du đó nhanh chân chạy xuống dưới lầu, Đàm Vi thế nhưng không ở trong phòng học. Gia Vũ thần bí nói: “Lão đại vừa nhận được cú điện thoại đi ra ngoài rồi, Diệp Lam gọi tới.”

“A?” Cũng không nói với mình. “Chuyện gì?”

“Chuyện gì?” Gia Vũ kéo dài thanh âm, “Bỏ . . . . . trốn. . . . . cùng . . . nhau rồi...”

Nói vậy, người của cô nhóc sao có thể bỏ trốn cùng người khác! Nhưng trong lòng vẫn là có chút không thoải mái, đi ra ngoài có việc cũng không nhấn lại một tiếng? Ngồi cho hết buổi trưa, lúc tan học đi ra khỏi phòng học, người bỏ trốn kia đang mỉm cười đứng dưới lầu vẫy tay với cô nhóc.

Xem đi, Gia Vũ đồ trứng thối! Nữu Nữu bị kích động lao qua. “Tớ biết ngay cậu sẽ quay về để lên lớp tự học buổi tối.”

“Gia Vũ nói gì?”

“Hấn nói cậu bỏ trốn cùng Diệp Lam.”

“Miệng chó không mọc ra ngà voi.” Đàm Vi mỉm cười mắng, nhận lấy cặp lồng cơm trong tay cô nhóc. “Đừng đi căn tin, ra ngoài ăn đi.”

“Uhm. Buổi chiều cậu vừa đi đâu?”

Bước chân đột nhiên dừng lại.

Nữu Nữu không đề phòng đầu đụng vào trên lưng hấn, vuốt cái mũi kêu đau. “Đang đi sao dừng lại!

Hấn kéo tay cô nhóc ra khỏi mũi giúp cô nhóc xoa. “Xin lỗi.”

Xin lỗi? Người này chưa bao giờ nói hai chữ kia, chộc giận mình chỉ biết mua kẹo ỉnh ăn. Hồi hộp ngửa đầu chạm phải đáy mắt hắn, hắn không nói chuyện, con người giấu trong đám lông mi dày đang cúp xuống nên không nhìn ra bất kì điều gì. Nữu Nữu giật mình, ấp úng nói: “Cậu đừng nói là cậu muốn chia tay. . . .” Trong tiểu thuyết đều viết như vậy .

“Nhóc ngốc.” Hắn trách nhẹ, ngón tay quần quít lấy sợ tóc dài, sau một lúc lâu mới mở miệng. “Tớ muốn chuyển tới chỗ mẹ tớ bên kia.”

Cô nhóc ngơ ngác ngửa đầu, trong đôi mắt to nhanh chóng nổi lên hơi nước.”Diệp Lam tìm cậu chính là vì việc này?”

“Uhm, cô ấy giúp tớ làm thủ tục.”

“Cậu phải đi rồi hả ? Muốn đi bao lâu?” Giọng nói run rẩy cực kì.

“Đừng khóc.” Chạm nhẹ vào mí mắt của cô nhóc, hai hàng lệ lập tức chảy xuống khuôn mặt. Đàm Vi thở dài, “Không đi bao lâu.”

“Đó là bao lâu? Ba tháng? Nửa năm? Một năm?”

“Một năm.”

“Cậu làm tớ sợ muốn chết, còn tưởng rằng rất rất lâu chứ.” Trùng mắt nhìn hắn, Nữu Nữu chặt vật kéo tay áo hắn lên lau lệ. “Có phải học xong học kì này mới qua đó?”

“Uhm.”

“Một năm cũng không tính là dài, vừa khéo học xong cấp ba trở về thi đại học cũng vừa. Tớ cảm thấy có đi cậu mới thi đại học được, chỉ cần môn Anh ngữ đầu tư thêm là ổn, đến lúc đó mỗi ngày tớ đều lên mạng dạy thêm cho cậu.”

Giống hệt khẩu khí với thầy chủ nhiệm của hắn, Đàm Vi bật cười.”Nếu thi trượt thì sao?”

“Thi không đậu thì xuống học cùng lớp với tớ, vừa khéo hai đứa mình cùng thi.”

“Nếu tiếp tục thi trượt?”

“Còn thi không đậu. . . .” Cắn móng tay suy nghĩ, “Quên đi, đừng thi nữa, thương lượng với ba cậu để ông nuôi cậu thêm vài năm xem sao, chờ tớ tốt nghiệp đại học tìm được công việc có tiền rồi tớ sẽ nuôi cậu.”

“Ba tớ nếu không nuôi tớ?” Hắn cố ý chọc cô nhóc.

“Để mẹ tớ nuôi cậu a?” Cô nhóc nóng nảy, “Cậu còn chưa kết hôn với tớ đó!”

Hắn phì cười. “Nhỏ tiếng chút, đừng để thầy nghe được.” Hắn thì không quan trọng, học kỳ sau sẽ rời đi rồi, học sinh ba tốt này vẫn còn phải tiếp tục học tập dưới mái trường này.

“Nghe thấy chết cũng không thừa nhận.” Nữu Nữu kiên quyết quán triệt danh ngôn học trường đã dạy.

Hắn coi như đã hiểu đạo lý học cái xấu dễ dàng còn học điều tốt đẹp thì khó rồi.

Học kỳ sau của lớp 11 chương trình học thật khẩn trương, muốn đuổi theo tiến độ còn phải chuẩn bị tham gia cuộc thi toàn quốc. Tuy rằng sắp rời trường, nhưng Đàm Vi vẫn chăm chỉ đến trường mỗi ngày không đến trễ về sớm, bài tập cũng hoàn thành kịp thời, duy nhất có một khuyết điểm là lên lớp chỉ toàn là ngủ gật. Chủ nhiệm lớp đối với biểu hiện của hắn coi như vừa lòng, ông trời con này so với học kì trước thì quy củ nhiều rồi, cho nên lần thi cuối cùng trong tháng thành tích môn tiếng Anh của hắn chỉ đạt có một con số cũng không hề phê bình hắn.

Ngược lại Nữu Nữu đối với bài thi của hắn thì tức giận muốn vỡ đầu, cả bài thi để trống quá trời, cho dù có làm đại vài câu cũng không đến nổi bị điểm có một chữ số a! Người lười thành như vậy thật sự là chưa từng gặp bao giờ.

“Cũng không phải thi lên lớp, điền làm chi.” Trả lời rất dứt khoát.

Thôi, để hần đi thôi, dù sao học kỳ sau hần khẳng định tuyển chọn khoa học tự nhiên, chỉ hy vọng hần có thể dựa vào thành tích không tệ của các môn tự nhiên mà thi đại một đại học nào đó. Trước mắt Nữu Nữu buồn rầu nhất là, đợi hần đi ra nước ngoài rồi làm sao liên lạc với hần được đây. Cuộc thi cuối kỳ cô nhóc liều mạng leo lên vị trí top 5 trong lớp, mang theo phiếu điểm thương lượng với lão ba muốn mua máy tính lên mạng. Lý do thật đầy đủ, hiện tại là thời đại khoa học kỹ thuật, cô nhóc muốn tiếp thu tri thức nhiều hơn rộng hơn, không học nhiều thứ sẽ bị lạc hậu.

Lão ba thưởng cho cô nhóc hai trăm tệ tiền mặt, hứa hẹn chờ thi lên đại học mới mua cho.

Thi lên đại học? Khi đó cậu ấy đã trở lại rồi, mua để chơi game a. Nữu Nữu lần đầu tiên cực ghét bỏ nhân dân tệ, ngược lại bám lấy lão ba muốn khai thông điện thoại quốc tế đường dài trong nhà. Lão mẹ hỏi cô nhóc có bạn bè quốc tế sao? Một câu nói đã thủ tiêu hoàn toàn ý định của cô nhóc.

Keo kiệt! Lão mẹ thật nhỏ mọn! Tương lai mình có con, nó muốn cái gì sẽ mua cho cái đó, nhất định không để đứa nhỏ thất vọng. Trên đất một cái lon, cô nhóc sút một cước, cạch keng vài tiếng đụng vào cạnh tường lượn mấy vòng.

“Đừng đá đụng vào người ta.” Đàm Vi xoa tại quai hàm của cô nhóc, “Máy tính tốn mất mấy ngàn, bây giờ có nhà nào chịu mua đâu.”

“Nhà cậu có, nhà anh Cẩn Ngôn cũng có.”

Hần thổi phồng lỗ mũi: “Nhà tớ và cậu ta đều là những nhà có tiền.”

“Tớ cũng có tiền!” Lấy ra hai tờ tiền quơ qua quơ lại trước mặt hần. “A đúng rồi, cậu muốn quà sinh nhật kiểu nào?” Qua hai tuần nữa là sinh nhật hần, ăn xong cái sinh nhật nữa mới đi Milan.

Muốn cậu. Hai chữ đến bên bên môi lại nghẹn trở về. “Cậu để dành dùng đi.”

“Không được, tớ phải mua cho cậu một món quà mang ý nghĩa đặc biệt, cho cậu vừa nhìn thấy nó sẽ nghĩ đến tớ.”

“Cắt tóc tặng tớ đi.”

“Tớ không làm ni cô!” Cô nhóc che đầu hoảng sợ nhìn hần, người nào mà có loại ý tưởng quái dị này!

“Trêu cậu thôi.” Hần cười nắm lấy tay cô nhóc, dùng lực khá mạnh, bóp đau tay cô nhóc. Cô nhóc nhú mi, bất chợt lực đạo trên tay nhẹ đi chút. “Tớ hỏi cậu,” hần thờ ơ nói, “Có từng nghĩ tới tớ qua bên kia không trở lại?”

“Sao có thể không trở lại, một năm chưa về được, hai năm dù sao cũng phải trở về chứ?”

“Nếu tớ đi ba năm, năm năm thì sao?”

Nữu Nữu ngửa đầu sững sờ dán mắt vào hần. “Cậu nói chỉ đi có một năm.”

“Tớ là nói nếu.”

“A, nếu. . . . . Tớ sẽ chờ cậu.”

“Năm năm cậu cũng chờ?”

“Đương nhiên chờ, năm năm về sau tớ 21, vừa khéo có thể kết hôn rồi.”

“Mười năm thì sao?”

“Cậu có thôi đi không hả?” Cô nhóc mất kiên nhẫn, phồng má trợn mắt liếc xéo hần, “Phiền chết, đâu có thể nào đi mười năm vẫn chưa trở lại, hỏi làm chi cái loại giả thiết này chứ!”

“Nếu thật sự rất nhiều năm sau mới trở về thì sao?” Hần vẫn cố chấp hỏi.

Nữu Nữu hất tay hần ra nổi giận đùng đùng đi về phía trước. “Vậy thì cả đời cũng đừng trở về nữa!”

Đàm Vi nhìn chăm chăm vào bàn tay trống không ngăn người.

Đi được hai bước cô nhóc dừng lại, quay đầu nhìn hấn đang đứng ở đằng kia không nhúc nhích, chu miệng lên lộn ngược trở lại đến bên cạnh giật nhẹ vạt sơ mi hấn. “Nè nè, cậu đều sắp phải đi rồi tớ không nên nổi càu với cậu. Nhưng cậu cũng đừng nói ra những lời nói thế.”

Hấn giơ tay vén đám tóc trên trán cô nhóc ra đằng sau tai. “Dạy tớ đánh bóng bàn đi.”

“Haha, cậu xong rồi, bị dán hình rùa chắc rồi.” Ngày hôm qua vài người đi chơi với nhau, Đinh Nhất Nhất hện hấn sau sinh nhật độ sức một trận, kẻ bị thua sẽ phải dán tờ giấy vẽ hình rùa sau lưng.

“Khinh thường tớ phải không?”

Chơi bóng là môn thể thao dùng kỹ thuật, không liên quan đến việc có khinh thường hay không. Học suốt cả buổi trưa hấn có mỗi trái bóng cũng không biết phát, chỉ biết “Đập trứng gà”, cũng chính là đợi bóng đập xuống bàn, chờ nó nảy lên mới dùng vợt đập qua. Hơn nữa không chút nào hổ thẹn mà yêu cầu đối thủ: “Cho bóng nảy cao chút, tớ tiếp không được.”

Vốn tướng ngon ăn, Nữu Nữu đột ngột đổi cách đánh bóng, trái bóng ở vị trí thích hợp rơi xuống. Đàm Vi tiếp thì tiếp được, nhưng đánh bay cao bay xa ra khỏi bàn, rơi xuống đất. Nữu Nữu nhặt lên thuận tay phát bóng xoáy.

“Ý?” Quả bóng nhỏ màu trắng sao lại trên cây vợt bay nghiêng đi thế kia?

“A, có ma lực a!” Cẩn Ngôn nói kháy hấn.

Đàm Vi liếc hấn một cái. “Cậu chơi đi?”

“Không được nữa, cậu chơi đi.” Nữu Nữu buông vợt nằm sấp bên cạnh bàn không muốn động. Một muốn chết, cả người đầy mồ hôi, đối diện với người bên kia còn rất thanh thoi như không mất tí sức nào.

Cẩn Ngôn ở phương diện môn bóng quốc gia này cũng là tên gốc, nhưng so với Đàm Vi có tốt hơn chút, ít ra cũng biết phát bóng. Đáng tiếc kỹ thuật thật sự quá tệ, hai người giống như con nít đánh bóng cao, động tác thông thả, như pha quay chậm trong phim, hơn phân nửa thời gian đều dùng để nhặt cầu. Nhặt lên nhặt xuống bắt đầu thấy không kiên nhẫn nữa, lầu bầu oán trách đối phương.

“Nè nè đập bóng đi!” Nữu Nữu vung cánh tay làm một động tác.

Đàm Vi hiểu ý, chờ bóng đến trước mắt giơ vợt lên như đập con ruồi vậy hung hăng đập xuống. Bốp, bóng dừng ở bên mình.

Cẩn Ngôn chống bàn cười ha ha.

“Anh cũng không biết ngượng mà cười à,” Nữu Nữu bảo hộ đồ đệ của mình, “Sinh viên ngay cả bóng bàn cũng không biết đánh.”

“Cái này gọi là thứ bóng gì chứ?”

“Quạt bóng.” Thứ giả mạo.

Hai nam sinh tựa hồ tìm được lạc thú, cũng không quản thời cơ có thích hợp hay không, bắt cơ hội liên vung vợt ra quạt mạnh, tám chín phần mười là quạt trượt, không hề có hình tượng nhảy lên chửi lớn tiếng. Nữu Nữu xem mà phá lên cười liên tục, biết thế đem theo máy quay phim ghi lại khoảnh khắc này, đợi khai giảng đem khoe cho hai cô nương kia xem, thân cùng thân tượng sẽ sụp đổ như đất đá mà thôi.

Trận so tài kiểu trẻ con này kết thúc trong cú đập bóng quá lực của Đàm Vi khiến cho trái bóng xẹp lép. “Mẹ nó, có phải chất lượng có vấn đề hay không?” Hấn cầm quả bóng lên buồn bực.

Cẩn Ngôn ngồi trên bàn cầm vợt quạt gió. “Cậu tưởng chơi bóng rổ a, dùng sức lớn như vậy.”

“Mệt hơn nhiều so với chơi bóng rổ.” Vừa vung cánh tay vừa xoay người, thể lực tiêu hao cũng không ít.

“Không chơi nữa nhé? Đói bụng rồi.”

“Bóng đều hỏng rồi còn chơi gì nữa,” Nữu Nữu thu lại hai cái vợt, kéo cánh tay Đàm Vi, “Đi ăn cơm đi.”

“Hai cậu khiêm tốn chút đi.” Cẩn Ngôn kéo bên tóc sam của cô nhóc, “Mỗi ngày đều đi ra ngoài ăn, không sợ hần nghèo rớt mồng tơi a?”

“Tớ có tiền.”

“Không đến lượt dùng tiền của cậu.” Đàm Vi quệt đi mồ hôi trên trán cô nhóc. Nhóc ngốc gần đây dính được là cô nhóc dính lấy, ăn cơm cũng ăn cùng nhau, chỉ sợ thời gian không đủ.

Nữ Nữ kiễng gót chân cũng lau đi mồ hôi cho hần, hai con mắt to một khắc cũng không rời khỏi khuôn mặt hần, khoe miệng cong lên lộ ra hai má lúm đồng tiền nhỏ như hạt đậu. Hần như mê muội vươn tay ấn xuống, chạm phải ánh mắt của cô nhóc, bốn mắt triền miên dây dưa như quên mất xung quanh.

“Chịu không nổi.” Cẩn Ngôn quay mặt nói thầm.

A, còn có người. Nữ Nữ thu tay ngưng ngừng cười nham nhở. “Kêu Nhất Nhất bọn họ đi luôn nhé.”

“Em gọi đi.” Cẩn Ngôn lấy điện thoại di động đưa ra.

Cô nhóc gọi điện cho từng người, gọi tới nhà Nhất Nhất xong thì gọi tới nhà Gia Vũ, lại gọi tiếp tới nhà Minh Nguyệt. Gọi điện thoại không cần tiền a? Đàm Vi thấy cô nhóc mặt mày hớn hử thì buồn cười. Điện thoại trong túi quần vang lên, nhìn thoáng lên màn hình, đi đến bên cạnh ấn nút nghe, chỉ nói hai câu liền cúp máy.

“Sao thế?” Cẩn Ngôn chú ý tới sắc mặt ngưng trọng của hần.

“Không có việc gì.” Đàm Vi lau trán, “Hôm nay không đi ăn cơm, tớ về nhà một chuyến.”

“Điện thoại của ai?”

“Ba tớ.”

“Không đi ăn cơm sao?” Nữ Nữ kéo ra di động hỏi, “Tớ đã thông báo hết cho bọn họ rồi.”

“Ngày mai đi. Tớ về nhà trước, buổi tối sẽ gọi điện thoại cho cậu.”

26. Chương 26: Bầu Trời Sao Trong Đêm

Buổi tối Đàm Vi cũng không có gọi điện lại, Nữ Nữ cũng có bệnh hay quên, xem TV mỗi mắt liền ngủ thiếp đi. Sáng hôm sau mới nhận được cuộc gọi, hần nói trong nhà có khách, không ra ngoài chơi được.

Ai.....Thực chán ngắt Chạy xuống dưới lầu tám cùng Nhất Nhất, Gia Vũ một lúc lâu, vẫn thấy nhàm chán, về nhà ngủ đã một giấc trưa, bị điện thoại đánh thức, giống như con lật đật lắc lư nhắc ống nghe. “Alo alo a?”

“Là tớ! tối ngày chỉ biết ngóng trai, trọng sắc khinh bạn.”

“Cậu a.” Là Tạ Thần, cô nhóc thất vọng ngồi bệt xuống đất. “Chuyện gì?”

“Họp lớp, mau tới đây, Diệp Tử bọn họ đều ở đây.”

“Thật hả? ở đâu thế cậu chờ tớ với.”

Diệp Tử vài đứa bạn học sơ trung chơi thân cùng cô nhóc, sau khi tốt nghiệp thi vào trường chuyên trung học, có một năm không gặp mặt rồi. Nữ Nữ vội vàng thay giày, lúc ra cửa định đi nhưng nghĩ sao lại quay vào gọi điện thoại cho Đàm Vi biết một tiếng.

“Vậy cậu đi thôi, kết thúc thì gọi cho tớ.”

“Không biết tới khi nào, ngày mai mới gọi nhé?”

Đàm Vi trầm xuống im lặng một hồi. “Tớ muốn gặp cậu.”

“VẬY TỚ KHÔNG ĐI NỮA.”

”Không sao, chơi vui vẻ chút, nhớ là dù trẻ thế nào cũng phải điện thoại cho tớ.

“Uhm. Tớ cúp đây.”

“Nhóc.....”

Cô ấy vội vàng áp ống nghe vào bên tai. “Chuyện gì?”

“Nhất định phải nhớ gọi điện thoại, mười hai giờ cũng được, một hai giờ cũng không vấn đề gì. Tớ chờ cậu.”

Trong lòng đột nhiên thấy yếu mềm một chút. “Tớ nhớ mà.”

“Nhóc.....”

“Cậu kêu tớ mãi làm chi?”

Hắn ha ha cười. “Chỉ muốn gọi thôi. Cúp máy đi.”

Hôm nay hắn có chút kỳ quái.....Trong lòng có nghi vấn, Nữ Nữ cùng bạn học tụ tập chơi quên trời đất, khi trời tối giống như mèo cào khó thoát. May mà các nam sinh tử lượng không tốt, mười mấy kết bia chưa uống hết đã ngã sấp xuống, nằm trong phòng bao riêng chất thành đống. Mấy nữ sinh sớm đi rồi, cô nhóc lại kiên trì ở lại thêm nửa giờ mới cùng Tạ Thần cùng nhau rút lui.

Đàm Vi xuống xe liền thấy cô nhóc ngồi ở đại sảnh tán gẫu cùng người ta, đầu hướng về phía cửa lớn bên này, khi phát hiện ra hắn hai mắt sáng lên lập tức đứng dậy. Hắn bước nhanh chân hơn tới nghênh đón. “Nhanh như vậy!”

“Lái xe tới.” Ngửi thấy trên người cô nhóc có mùi rượu nhàn nhạt, “Uống rượu rồi hả?”

Nữ Nữ vội lấy ngón tay giờ ra ám chỉ có một đốt ngón tay. “Có một chút, nửa chén.”

“Tự cậu lái xe tới?” Tạ Thần hướng ra ngoài cửa nhìn, giống như không tin tưởng lắm kỹ thuật của hắn.

“Sợ cái gì, có tớ ở đây mà.” Nữ Nữ một tay khoác cánh tay cô bạn một tay khoác cánh tay Đàm Vi, “Đi thôi.”

Tạ Thần thấy vậy cười nham nhở. “Chị gái à chị không sợ bị người ta thấy?”

“Chết cũng không thừa nhận.” Hai người cùng lúc nói ra.

Trước tiên đưa Tạ Thần về nhà, chiếc xe quẹo hướng ngược lại chạy. Bên người tiếng rú ra rú rít dần dần thấp xuống, quay đầu thì thấy, tay lái phụ của mình đã ngủ mất tiêu, gương cái miệng nhỏ nhắn ngáy ngủ. Đàm Vi khẽ cười một tiếng, cúi người dịu dàng hôn cô nhóc.

“Ngứa.....” Nữ Nữ đẩy ra con sâu đang làm phiền kia. Mở mắt ra, chạm phải con người sáng lấp lánh như hai tinh tú trên trời.

“Tới nhà rồi.”

Dán lên tấm kiếng nhìn ra bên ngoài, xe đậu ở trong gara. “Đến nhà cậu rồi hả?”

“Uhm.” Hắn vòng qua đầu xe đất cô nhóc xuống xe, chỉ vào chiếc xe đạp địa hình nói. “Đến đây, tớ chở cậu chơi một hồi.”

“Sao không đạp xe đón tớ?”

“Muốn sớm một chút nhìn thấy cậu.”

“Buồn nôn.” Nữ Nữ đỏ mặt nhảy lên yên xe phía sau, hai cánh tay gắt gao quấn trên eo hắn. “Đã trẻ thế này cũng không gấp lúc này, về sau còn rất nhiều thời gian chờ tớ.”

“Nhóc.....” Thanh âm đột nhiên trầm xuống dưới, “Tớ sợ không có thời gian rồi.”

“Cái gì?” Cô nhóc không nghe thấy.

“Tớ nói là thật lâu rồi không chờ cậu.” Hắn đề cao âm lượng.

Chiếc xe đạp trực tiếp lao xuống mặt cỏ, vòng quanh tòa nhà chạy vài vòng. Nữ Nữ đem lỗ tai dán tại phía sau lưng hắn, nghe được tiếng tim đập trầm ổn, thùng thùng, thùng thùng. “Ba cậu có ở nhà không?” Đột nhiên nhớ tới vấn đề lớn này, vội vã thu tay lại.

“Không có.” Hắn nói ra, một bàn tay sờ soạng mặt cô nhóc.

Hai bàn tay nhỏ bé lại quần đến eo hắn. “Người mù sờ tượng.” Cô nhóc cười nham nhở, hắn vuốt ve chiếc mũi cô nhóc.

Ngón tay mang theo mùi khói thuốc nhàn nhạt chậm rãi mơn trớn lông mày, mi mắt của cô nhóc, cái mũi xinh xắn cong cong, cánh môi mềm mại, chiếc cằm khéo léo, một lần lại một lần dường như sờ mãi vẫn không thấy đủ.

“Cậu rửa tay chưa?” Cô nhóc sát phong cảnh hỏi.

Hắn cười ra tiếng: “Chưa.”

Phi phi.....Mất vệ sinh!

Đàm Vi đến phòng bếp mở tủ lạnh ra lấy đồ uống, Nữ Nữ quăng giày xăng đan đi chân không lên lầu xuống lầu chạy loạn lên. “Cái này muốn mang theo không?” Cô nhóc đứng ở trong phòng ngủ chỉ vào cái đầu lâu trâu treo trên tường, “Trước kia tớ sợ nhất cái này, hiện tại một chút cũng không sợ nữa rồi.” Sprite. Cậu muốn cái gì đều cho cậu hết.”

“Uống không?” Hắn dương dương tự đắc cầm trong tay lon nước.

“Tớ thích cậu, đem cậu đóng gói lại cho tớ mang đi đi.” Nhảy bật xuống lầu, đứng ở cửa cầu thang ôm lấy cổ hắn nghịch chiếc dây chữ Thập kia. “Vài ngày nữa cậu đi rồi, làm sao bây giờ, ngay cả nho cũng chưa được ăn.”

“Bây giờ vẫn không thể ăn, chua.” Cây nho kia được mọi người chăm sóc tỉ mỉ đã dần dần lớn lên, qua hai năm rồi cuộc cũng đơm hoa kết quả, nhưng đôi khi cũng bị chim cùng những đứa trẻ khác ăn vụng chút.

“Đợi nho chín tớ gửi chút sang cho cậu nếm.”

“Ừm.” Hắn mở lon nước.

“Chờ thêm một chút nữa không được sao, không dễ dàng gì cây nho đơm trái thì cậu lại muốn đi rồi.....” Cô ấy thì thảo oán giận, liền đón lấy lon nước trên tay hắn uống lên vài hớp, bị sặc đến cay mũi, đến khi ợ lên.

Ngón cái lau đi khóe mắt sắp ra lệ của cô nhóc, hắn đem Sprite đặt sang một bên. “Đêm nay đừng về, ở bên cạnh tớ.”

“Cô nam quả nữ chung sống một nhà.” Nói xong khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên, che miệng cười hì hì, tròn mắt lẫn lông lốc khắp trên mặt hắn xoay một vòng. “Nè nè cậu hôm nay có chút kỳ quái.”

Đàm Vi ghì chặt, cầm đặt ở đỉnh đầu cô nhóc. “Tớ có lời muốn nói cùng cậu?”

“Gì vậy?”

“Nhóc.” Hắn đem tay cô nhóc đặt tại ngực trái, thanh âm nặng nề từ đỉnh đầu truyền đến, “Cậu hãy nghe tớ nói, lúc tớ đi rồi về sau nếu cậu cảm thấy nhàm chán, có thể tìm bạn trai khác.”

Cô nhóc đẩy hắn ra liền chạy ra cổng.

“Đi đâu?” Bàn tay móc lại kéo cô nhóc trở vào, “Thả tớ ra!” Cô nhóc đập lên chiếc tay đang đặt trên eo mình, tức giận đến nổi lông mày, chiếc mũi vo thành một nắm. “Cậu không phải nói nếu cảm thấy nhàm chán có thể tìm người khác sao, tớ bây giờ liền cảm thấy nhàm chán.”

“Tớ hối hận rồi.” Hắn cười kéo cô nhóc ngồi vào sofa, con người màu đen ngòm thẳng tắp tiến vào tận sâu trong mắt cô nhóc.

Lưng tê rần, Nữ Nữ che kín mắt của hắn. “Đừng nhìn tớ như vậy.” Khó trách trong tiểu thuyết thường xuyên miêu tả nam chủ nữ chủ khi cứ nhìn thẳng vào mắt nhau sẽ xảy ra màn hôn hít kịch liệt, thì ra là thật, cô nhóc hiện tại đã rất muốn hôn hắn rồi.

Kéo tay cô nhóc xuống, tầm mắt của hắn giằng co ở trên mặt cô nhóc. “Tớ hát cho cậu nghe.”

Đầu lập tức lắc không ngừng. “Không cần đâu!”

“Tớ muốn hát cho cậu nghe.” Đàm Vi nhẩn nại dỗ dành nói, đem hai tay của cô nhóc nắm ở lòng bàn tay mình. “Tôi từ trong núi ra, mang theo hoa lan thảo, trồng tại trong vườn trường, hi vọng hoa nở sớm..... ”

Nữ Nữ sống chết cắn môi, chống đỡ khuôn mặt được chiếu dưới đèn quang nhẹ nhàng run run.

“.....Được rồi không hát nữa.” Lại hát tiếp cánh môi sẽ bị cắn nát mất. Hắn cũng biết bản thân ngũ âm không được đầy đủ, cúi đầu hôn lên môi của cô nhóc. “Cậu nói cậu muốn làm gì đi.”

Nhìn xung quanh khắp nơi, phát hiện quầy tử ở cạnh tường tử bầy không ít rượu. “Chúng ta uống rượu đi?”

“Ách.....Một chút.” Đàm Vi đi qua mở một chai rượu nho có nồng độ còn thấp nhất, thật sự là sợ cô nhóc này lại say khướt. Lấy hai cái ly rót một nửa non của ly. “Chỉ cho uống chỗ này thôi.”

“Được.....Gia Vũ hôm sinh nhật cậu bảo chúng ta uống chén rượu giao bôi, uống thế nào?”

Hắn nhéo cái mũi cô nhóc.“Không đổ mặt a?”

“Đổ mặt làm chi, chúng ta là muốn kết hôn.”

Con gái có đứa có mười mấy tuổi đầu mà đem từ kết hôn treo trên miệng trôi chảy thế chứ. Hắn ha ha cười, giơ chén rượu lên dạy cô nhóc uống bằng cách hai cánh tay quấn vào nhau.

Cô cố gắng đưa miệng đến miệng ly để uống, khéo mắt liếc lên hai chiếc bóng phản chiếu trên tường, bật ra một tiếng cười, một ngụm rượu toàn bộ phun ra trước ngực hắn, không chút nghĩ ngợi kéo áo hắn vén lên.

Tim đập rồi đột nhiên ngừng lại một cái, hắn khàn giọng hỏi: “Làm gì thế?”

“Đau không?” Ngón trở đặt nhẹ tại ngực nơi có vết sẹo mờ mờ. “Không đau, lành từ lâu rồi.”

“Tớ chỉ sợ cậu đau.” Phản ứng lại thì hắn đã để trần nửa thân trên, cô nhóc cười nham nhở một tay che mắt, lại vụng trộm mở ra khe hở, tay kia thì ấn vào hạt đậu đỏ của hắn, nhảy đến cái rốn nghịch ngợm chọc vào.

“Cứng, khác hẳn với con gái.”

Đàm Vi tóm chặt lấy bàn tay nhỏ bé đang đi hoang, trước mắt có sự mê luyến không rời của hai má lúm đồng tiền, ánh mắt đen lay láy chiếu lên cho hắn cảm giác giống như bị bóp cổ vậy, không thở nổi. Huyết khí trào dâng tăng tốc lưu chuyển khắp tứ chi, lòng bàn tay hắn xuất đầy mồ hôi, nắm chặt tay cô nhóc chậm rãi trượt lên trên làn da của nhóc, khàn giọng dạy cô nhóc: “Đây là thân thể đàn ông, đương nhiên khác cậu.”

Trái tim đập thùng thùng như muốn nhảy ra ngoài, Nữ Nữ dè dặt cẩn trọng ôm lấy cổ hắn, nửa như sợ hãi nửa như mới lạ, nhắm mắt lại sợ hãi không từ bỏ. Cảm giác thân mình bị nhấc bổng lên, sau đó bị ôm lên lầu vào phòng nằm trên giường, một nụ hôn hạ xuống trán, theo sau là gò má, môi, cằm, dọc theo cái cổ trần trụi rồi chuyển động tới bộ ngực. “Nè, nè.....” Cô nhóc kinh hoàng mở mắt ra.

“Kêu tên tớ.” Hắn tiến vào nơi sâu thẳm trong con mắt của cô nhóc.

“Đàm Vi.....Tớ sợ.....”

Hắn cười âm áp: “Đừng sợ. Cậu tin tớ không, Nhóc?”

Tin, nếu như ngay cả hắn cũng không thể tin tưởng, trên đời này còn có thể tin tưởng ai?

Cả bầu trời đầy sao dường như đang nhấp nháy trên đỉnh đầu, Nữ Nữ nhắm mắt lại khấn nguyện mà lại chờ mong.

Loại cảm giác này chưa từng thể nghiệm qua, tay của hắn, môi của hắn mang theo độ nóng cháy người, giống như lửa, lan đến đâu đốt cháy đến đó, thân thể giống như bị vứt vào trong hồ nước nóng lạnh luân phiên thay đổi, dẫn ra từng đợt run rẩy. Cô nhóc thử thăm dò vươn tay ra vuốt ve cánh tay hắn, lưng hắn,

những giọt mồ hôi của hắn đã cổ vũ cô nhóc, dẫn đường cho cô nhóc mò mẫm. Hô hấp càng thêm nặng nề, hắn không không chế được bóp mạnh eo cô nhóc, sau khi khấn trương đột nhiên thả lỏng.

“Sao vậy?” Mờ mắt ra không hiểu nổi phản ứng của hắn.

Trên khuôn mặt rịn ra lấm tấm những giọt mồ hôi, Đàm Vi hôn lên mặt cô nhóc, lấy chăn che cô nhóc lại, đứng dậy vội vàng đi vào toilet. Chỉ trong chốc lát thay đổi bộ quần áo khác đi ra ôm cô nhóc một lần nữa nằm xuống.

Gối đầu lên trong khuỷu tay của hắn, cô nhóc nghe thấy tiếng tim đập của hắn, thùng thùng thùng hỗn độn cấp bách. “Cậu, vừa rồi.....”

“Đừng nói chuyện.”

“Tớ.....”

“Xuy.....” Môi rê xuống, dùng sự ôn nhu chưa bao giờ có, chóp mũi chạm vào chóp mũi, lông mi chạm vào lông mi.

Cô nhóc hơi cách ra một khoảng, nhe cười chọc vào mũi hắn. “Vừa rồi cậu có phải là.....” Nhớ được giờ học sinh lí thầy giáo có đề cập qua, không phải là.....A, không phải là.....

“Ngủ!” Hắn tắt đèn.

27. Chương 27: Chôn Sâu Trong Lòng

Trời sắp sáng rồi.

Đàm Vi dụi tắt thuốc, day day cái cổ đau nhức, cầm cái gạt tàn có đầy đầu thuốc lá đổ vào thùng rác, thuận tay nhắc lên túi rác đi đến ngoài cửa để xuống. Sáng sớm không khí thật tươi mát, hít sâu vài lần mới chậm rãi lên lầu, đi đến ngưỡng cửa phòng ngủ, nhấc chân muốn đi vào nhưng lại ngừng. Đang do dự muốn mở đèn tường, cô nhóc đang ôm gối ngủ ngon, chiếc chăn bị đạp xuống đất, cả người sắp vất ngang giường đến nơi rồi.

Cô nhóc kia ngủ rất không thành thật, vừa lẩn giường vừa đá người còn nghiêng rảnh nữa. Bên môi không tự giác cong lên, khoảng cách quá xa thấy không rõ mặt cô nhóc, hắn giơ tay lên cách không khí chậm rãi xóa đi hai lần, giống như làm như vậy có thể đụng đến mái tóc và má lúm đồng tiền kia.

Tắt đèn xuống lầu, lấy di động ra gọi một cú điện thoại.

Di động vừa vang lên Căn Ngôn mở mắt ra, trực tiếp ấn xuống phím call. “Có việc?”

“Thức rồi?” Đàm Vi không thấy kỳ quái vì sao bạn mình phản ứng nhanh như vậy, người này khả năng đã đoán được cái gì rồi. “Tớ có lời muốn nói cùng cậu, nếu không có việc gì thì tới chỗ tớ một lúc.”

“Ồ đó chờ tớ!”

Đàm Vi đứng trong làn gió sớm giữa đầu, có người đến gần hắn mà không biết, thẳng đến khi có một bàn tay quơ quơ ngay trước mắt hắn mới như thoát ra từ trong mộng phục hồi tinh thần lại.

“Chuyện gì?” Căn Ngôn nhú mi, cả người hắn mùi khói thuốc quá nặng, không khác gì ống khói. Sau đó liếc mắt đến lầu hai, sắc mặt đột nhiên thay đổi. “Nữ Nữ ở chỗ cậu?”

“Uhm.” Vừa dứt lời, một quả đấm mang theo tiếng xé gió vù vù vung đến trước mũi, hắn hơi ngửa về phía sau mới tránh né được. “Mẹ nó, uống lộn thuốc rồi hả!” Đàm Vi tức giận mắng.

“Cậu. . . . .”

“Đoán tầm bậy!” hiểu rõ ý tứ trong lời kia, hắn lui ra phía sau một bước. “Tớ có chừng mực.”

Biểu cảm hòa hoãn bớt lại, Cẩn Ngôn nhú mảy theo dõi hẩn, trong lòng dâng lên một dự cảm không tốt. “Cậu đừng nói với tớ cậu bây giờ phải đi nhé.”

“Mười giờ bay.”

“ . . . . .” Giỏi, cứ nhiên ngay đến cả anh em tốt cũng gạt! Dứt khoát bước lên kéo lấy cánh tay hẩn hướng cửa lớn đi, cũng bất chấp sử dụng ngôn ngữ văn minh, “Mẹ nó cái này gọi là có chừng mực?! Tự mình lên lầu nói rõ ràng với Nữu Nữu, bảo tớ đến đây định thế nào . . . . .”

“Cẩn Ngôn!” Đàm Vi gầm nhẹ.

“Rốt cuộc sao lại thế này? Ba cậu hôm trước điện thoại cho cậu nói gì rồi hả?”

“Mẹ tớ đột nhiên té xỉu rồi.”

Ngẩn người, Cẩn Ngôn nói tay. “Bây giờ thế nào?”

“Tĩnh lại rồi. Bác sĩ nói bà ấy áp lực quá lớn, tim có chút vấn đề. Ba tớ nói bà ấy hôm kia đi bàn bạc công chuyện với mẹ, bàn một hồi đột nhiên ngã xuống đất. . . . . Mẹ nó! Cái gì mà bàn công chuyện, khẳng định là gây gỗ, mẹ tớ trước kia chưa từng bị ngất, đều là bị mấy loại anh em quý hóa đó chọc tức. Ông ngoại lớn tuổi rồi sống được mấy năm đâu, chỉ có mỗi một nguyện vọng mẹ tớ khẳng định phải giúp ông cụ thực hiện. . . . . “Cẩn Ngôn,” bàn tay che kín mắt, Đàm Vi thật lâu sau mới tiếp tục nói, “Tớ chỉ có một người mẹ.”

“Vậy cậu càng phải cùng Nữu Nữu nói rõ ràng, con bé không phải là đứa trẻ không hiểu chuyện.”

“Bảo tớ nói như thế nào? Cô ấy nguyện ý chờ, mà tớ muốn. Cậu cũng biết tớ không phải đi ngắm cảnh du lịch, chỉ sợ ba năm, năm năm hoặc là không biết bao lâu. Tớ đáp ứng cô ấy chỉ đi một năm, đến lúc đó còn quay trở về thi cao đẳng, nhưng đây căn bản là không có khả năng.”

Gia tộc tranh đấu là cuộc chiến lâu dài, Cẩn Ngôn hiểu rõ khúc chiết này. “Ba cậu đâu?”

“Cùng đi. Hiện tại đang ở Thượng Hải chờ tớ.”

Nếu chú Đàm cũng đi, vậy cậu ta lại càng không có lý do để ở lại. Nhưng . . . . . “Cậu cứ như vậy đi rồi Nữu Nữu phải làm sao bây giờ? Cậu thế nào cũng phải nói rõ với cô ấy?”

“Tớ không biết nói thế nào với cô ấy, tớ không có can đảm. . . . . Cậu giúp tớ chiếu cố tốt đến cô ấy, kêu cô ấy quên tớ đi, nếu tương lai cô ấy tìm được bạn trai khác, cậu giúp cô ấy tìm hiểu.” Trầm mặc sau một lúc lâu, Đàm Vi thì thào, “Đừng nói cho tớ.”

Cẩn Ngôn trừng mắt nhìn hẩn thật lâu sau không nói chuyện. “Cậu nhất định sẽ hối hận.”

“Tớ sẽ hối hận, nhưng tớ không muốn cô ấy chờ lâu như vậy.” Tầm mắt Đàm Vi chuyển hướng đến cửa sổ lầu hai, “Hận tớ so với việc đợi mà không có hi vọng có vẻ dễ dàng hơn.”

Người đâu? Nữu Nữu nhắm hai mắt vươn tay ra mò hai lần, không mò được gì. Mở mắt ra vừa thấy, trên giường chỉ có mỗi mình, y phục trên người ngay ngắn chỉnh tề. Cậu ấy đâu rồi? Lăn lông lốc đứng lên ra khỏi phòng, cửa bậc thang có một bóng dáng đang ngồi. “Vi Vi?”

“Tĩnh ngủ rồi hả?”

Sao lại là Cẩn Ngôn! Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vội vàng thối lui về phía sau cửa không dám lộ đầu ra, lè mề thật lâu mới nín chặt góc áo lộ ra nửa gương mặt. “Anh Cẩn Ngôn sao lại ở đây? Cậu ấy đâu.”

“Anh có việc muốn nói với em.” Cẩn Ngôn đứng lên.

Nói cái gì? Không phải là chuyện tối hôm qua. . . . . “Em không có, em không có, tối hôm qua cái gì cũng không có!” Cô vội vàng lắc đầu, “Anh Cẩn Ngôn, em và cậu ta thật sự cái gì cũng đều không có, anh đừng nói với mẹ em.”

“Anh biết.”

Biểu cảm có vấn đề a, vấn đề có phải thật nghiêm trọng? Nữu Nữu sợ hãi nhìn hẩn. “Anh Cẩn Ngôn em thật sự cái gì cũng không làm, không tin anh cứ hỏi cậu ấy. . . . . Vi Vi đâu?”

“Nữ Nữ. . . . .” Hấn sờ sờ tóc cô nhóc muốn nói lại thôi. “Rửa mặt trước đi, lem luốc như ăn xin thế kia.”

Vào toilet, Nữ Nữ nhìn chằm chằm trong gương là gương mặt đỏ thắm ngây ngô cười, nhớ tới tối hôm qua hình ảnh thiếu nhi không nên xem kia mặt càng nóng hơn, vốc nước lạnh gội lên cũng vô dụng. Ý, trên cổ sao lại có đeo một sợi dây? Lôi ra nhìn thì ra là sợi dây chuyền chữ Thập. Cậu ấy không đeo nữa sao?

“Xong chưa?” Ngoài cửa truyền đến thanh âm, “Đi ra ngoài ăn chút gì đi.”

“Em muốn ăn mì.” Hai bàn tay ướt của cô nhóc áp lên mặt đi ra. “Vi Vi đi đâu rồi ạ?”

“Ăn luôn gần đây hay là về bên nhà kia ăn?”

“Sao cũng được. Đám Vi đâu?”

“VẬY THÌ VỀ NHÀ ĐI.”

“Đám Vi đâu?”

Cần Ngôn kinh ngạc hơn nửa ngày không nói chuyện. “Cậu ấy đi đến chỗ mẹ cậu ấy rồi.”

“. . . . .” Có ý tứ gì?

“Cậu ta đi Italy rồi.”

“Nói bừa,” cô tuyệt không tin, “Cậu ấy đi mua bánh quẩy cho em thôi”

“Thật đó. Nữ Nữ hãy nghe anh nói,” Cần Ngôn bắt lấy hai cánh tay cô nhóc, cúi đầu quan sát cô nhóc, “Sức khỏe mẹ cậu ấy không tốt, buổi sáng hôm nay cậu ấy phải đi, mười giờ máy bay cất cánh, hiện tại đã đi rồi.”

“Cậu ấy đã nói qua vài ngày nữa mới đi!” Nữ Nữ trừng mắt nhìn người đối diện, muốn từ trong mắt anh ấy tìm ra một chút ý cười. Nhưng hòa toàn tìm không thấy, chỉ có sự nặng trĩu và biểu cảm bất đắc dĩ. “Cậu ấy nói ăn xong sinh nhật mới đi. . . . .” Lôi mạnh cái dây chữ Thập trong cổ áo ra, “Cái này sao lại ở trên người em?” Đây là bùa hộ mệnh của cậu ấy, vật còn người còn.

Cần Ngôn dặt tay cô đi xuống lầu. “Chúng ta về nhà đi.”

“Cậu ấy thật sự đi rồi đúng không?” Nữ Nữ vịn vào tay vịn thang lầu không chịu đi, “Cậu ấy nói không giữ lời? Đã hứa ăn xong sinh nhật mới đi, sao lại đi trước? Muốn đi cũng nên nói với em một tiếng đúng không? Em cũng sẽ không mắng cậu ta đâu mà.”

“Chúng ta về nhà trước được không?” Cần Ngôn đang dỗ dành cô nhóc.

“Em không! Anh nói cậu ta đi không trở lại rồi hả?”

“Nghe lời. . . . .”

“Đúng không? Cậu ta không trở lại nữa đúng không?” Không tìm được đáp án, cô nhóc liều mạng hất tay hấn ra, xông ra mở từng cái cửa phòng một. Không nhìn thấy được người, xoay người lao xuống lầu, bước hụt một bước ngã xuống mấy bậc, lại đứng nhanh dậy chạy đi, mở toang cửa chính lao ra ngoài .

“Nữ Nữ!” Cần Ngôn cuống quýt đuổi theo giữ cô nhóc lại, vỗ lưng cô nhóc nhỏ giọng dỗ dành, “Trong lòng không dễ chịu cứ khóc ra đi, anh ở đây.”

“Em mới không khóc, cậu ta đều không cần em vậy em khóc làm cái gì. . . . .” Thanh âm giống như hạt mưa rơi đập trên những phiến lá, nước mắt từng giọt từng giọt một rơi trên thềm cỏ. Ngón tay chạm tới sợi dây chữ Thập trước ngực, cô kéo xuống ném trên mặt đất dùng sức đập, “Tớ không cần, tớ không cần thứ này! Không cần không muốn!”

“Đừng như vậy Nữ Nữ, ” hấn dùng hai tay siết chặt lấy cô nhóc không để cô nhóc gãy dựa, “Đừng như vậy. . . . .”

Cô nhóc gãy dựa hết sức nhưng không sao thoát nổi, Nữ Nữ vùi mặt ở trước ngực Cần Ngôn, muốn khóc ra tiếng, yết hầu lại như bị tắc nghẽn mạnh phát không ra tiếng, chỉ có từng giọt nước mắt đã kết thành

hàng chảy xuống. Xa xa truyền đến tiếng gầm rú, trên bầu trời một chiếc máy bay kéo một làn khói trắng xẹt qua, cô chỉ vào hỏi: “Đó có phải là máy bay chở cậu ta hay không?”

Cẩn Ngôn hốc mắt đỏ lên. “Uhm.”

Cô nhóc vô lực trượt xuống ngồi quỳ trên đất, ngửa đầu lên gào khóc lớn tiếng.

Cậu ta thật sự không trở lại rồi? Còn đâu người con trai suốt ngày thích chọc hai lúm đồng tiền của cô, cười trên chiếc xe đạp địa hình quay đầu cười với cô, đánh tay cô khi dạy cô môn hình học, người luôn cau mày hờn dỗi khi thấy cô rút nước mắt. . . . . Người anh trai vì cô mà đỡ một đao, liền như vậy không nói tiếng nào đi mất hút. Là sợ cô luyến tiếc, hay là sợ cô oán hận, cho nên lựa chọn đi như vậy không từ già?

“Đàm Vi! Đàm Vi! Vì sao gạt tở. . . . .” Hai tay khép tại bên miệng dùng hết toàn lực la lên, “Cậu tên khốn kiếp!”

Ánh mặt trời chói lọi từ cửa sổ được bật kín ở mạn máy bay chiếu vào, Đại Chung vài lần muốn kéo xuống miếng chắn nắng, nhưng lại buông tha. Mở tạp chí ra đọc được vài hàng, chán ngắt, bắt đầu nhìn về người bạn đồng hành phía bên cạnh luôn luôn im lặng kia.

Đàm Vi đột nhiên hắt hơi một cái.

“Cậu đừng lo lắng a, ” Đại Chung phá vỡ trầm mặc, “Còn hơn một giờ nữa là đến, ba cậu đã chờ ở sân bay, buổi tối có thể thấy sư nương rồi.”

“Uhm.” Con mắt nhìn đắm đắm ra ngoài cửa sổ.

Aiz. . . . . Suốt ngày có bộ dáng như mất hồn này. Đại Chung sờ sờ đầu, muốn tìm chút đề tài để tán gẫu. “Mọi người nói hắt xì hơi một cái là có người đang nhắc tới cậu, vừa rồi là sư nương đang nhớ cậu, không việc gì.”

“Hắt xì hơi hai cái.” Đàm Vi quay đầu cười cười, “Là có người đang mắng em.”

“Sư nương sao chửi em được? Bà nhớ em nhớ đến nỗi. . . . .” Đại Chung bỗng im bặt.

Xuyên thấu qua cửa sổ mạn máy bay nhìn xuống, nhìn không thấy non sông đất nước nữa, từng đám mây lớn nổi ở dưới phi cơ ngăn trở tầm mắt. Đàm Vi lấy hai tay gắt gao che mặt, chỗ kê hở ngón tay chậm rãi chảy xuôi xuống chất lỏng, dưới ánh mặt trời lờ lờ phát sáng lên.

Tạm biệt, Nhóc.

28. Chương 28: Hồ Hán Tam Trở Về!

Đại sảnh trong sân bay thật yên tĩnh, Đinh Nhất Nhất hai tay chống sau lưng đi tới đi lui, cặp lông mày nhíu lại biến thành hình thù kỳ quái.

“Đừng đi lại nữa, ngồi xuống nghỉ một lát đi.” Cẩn Ngôn vẫy tay với cô nhóc.

“Zời. . . . .” Cô bứt tóc thuận theo ngồi vào trên ghế, “Công ty hàng không cùi bắp, còn trễ giờ cho được!”
Đều đã đợi sắp hai giờ đồng hồ rồi còn chưa tới, nóng ruột muốn chết a.

“Đừng hoảng lên thế, ” Minh Nguyệt mở to cặp mắt thức đêm vì viết luận văn kia lên nhìn chăm chăm vào màn hình, “Nhìn bảng thông báo đi, trên đó viết rõ ràng vì nguyên nhân thời tiết máy bay đến trễ, 4h30 mới tới.”

“Bây giờ đã 4h 25 rồi!” Nhất Nhất kích động vỗ bốp bốp trên ghế.

“Em cứ làm như hành khách đều mọc cánh rồi à, máy bay dừng lại có thể bay ra liền à?”

Thắm ba Thắm mẹ ngồi đối diện nghe thấy bật cười, đứa nhỏ này đã kết hôn rồi tính tình còn nôn nóng như vậy.

Người nôn nóng đó đợi rất khó chịu, mở miệng than thở “Lại đi hỏi xem sao” đi về hướng bàn hướng dẫn, Cẩn Ngôn kêu không được. Di động vang lên, sợ song bức xạ ảnh hưởng đến bà xã, hần đành phải đi xa một chút nghe điện thoại.

Vừa ra đến đường thông đạo dành cho đón thân nhân liền thấy ba mẹ nhà mình cầm di động chơi game, Minh Nguyệt gật gù giống như ngủ gà ngủ gật, Cẩn Ngôn đứng ở bên cửa sổ nghe điện thoại, Nhất Nhất giống như khi bị đốt mông đi đi lại lại trước bàn hướng dẫn. Nữ Nữ khom người, kéo hành Lý bước nhanh tới. “Tôi, Hồ Hán Tam [1] lại trở về rồi đây!”

[1] Hồ Hán Tam là một nhân vật kinh điển trong một bộ phim cách mạng Trung Quốc tên là “ ” dịch tạm Sao đỏ lấp lánh, khi nhắc đến Hồ Hán Tam người ta sẽ nghĩ ngay đến câu kinh điển lời thoại trong phim của ông là : “Tôi Hồ Hán Tam lại trở về rồi đây!”

Mấy cái đầu đồng loạt dựng thẳng lên nhìn hướng về nơi phát ra thanh âm kia.

“Nữ Nữ!” Nhất Nhất mừng rỡ như điên bổ nhào qua, “Cậu rốt cục cũng tới rồi Nữ Nữ a!”

“Aiz aiz cẩn thận một chút, ” Nữ Nữ hơi giữ ra một khoảng cách để tránh đè nặng bụng cô bạn, “Cậu hiện tại sắp làm mẹ rồi. Oa, bụng thật lớn.”

“Đúng thế, giống trái dưa hấu bự không?”

“So với dưa hấu còn lớn hơn. . . . . Ba mẹ!” Nữ Nữ mở rộng hai cánh tay ra ôm lấy ba mẹ. Thấm mẹ bỗng dưng kích động không biết nói gì cho phải, ôm vai cô con gái rượu nước mắt rơi trên vai. Mũi cay cay, hốc mắt Nữ Nữ cũng đỏ lên.

“Thật cảm động lòng người . . . . .” Nhất Nhất tựa vào Cẩn Ngôn nhìn chăm chú vào cảnh một nhà ba người đoàn tụ sau bao ngày xa cách.

Một bầu không khí bi thương lập tức bị mấy chữ quái đản của cô ấy làm tan biến hết. “Đi, về nhà rồi tán gẫu tiếp.” Thấm ba vui rạo rực một tay khoác tay cô con gái rượu một tay khoác tay bà bạn già, Thấm mẹ chê ông già cả rồi còn không xấu hổ, lầu bầu hát tay ông ra rồi kéo tay cô con gái cách xa ra một chút, làm cho đoàn người cười hi ha.

Minh Nguyệt thuận tay xách giúp túi du lịch. “Đi làm bao nhiêu món ngon cho cậu, làm mất toi cả buổi sáng ấy.”

“Thật đó Nữ Nữ,” Nhất Nhất tranh công, “Tớ cũng phụ nấu đó.”

“Tất nhiên, tiến bộ rất lớn.” Minh Nguyệt ra sức khen ngợi người phụ nữ có thai vĩ đại kia, “Vừa đãi gạo còn rửa rau, nhất định muốn đi ra ngoài cùng dì mua cho cậu món sườn mà cậu yêu thích nhất, kêu cô ấy nghỉ một lát cũng không chịu. So với ở nhà thì chịu khó hơn nhiều, đúng không Cẩn Ngôn?”

“Khụ. . . . .” Nhận được hai ánh mắt rét lạnh, Cẩn Ngôn không phát biểu bất kì thái độ nào, kéo hai túi hành lí đi ra bên ngoài sảnh.

Trên bãi xe có đỗ một chiếc xe mới đầu xe khá to, Nữ Nữ phì cười một tiếng: “Lão ba à đây là xe mới của nhà chúng ta à?” Chery QQ, màu xanh cỏ, phía trước có hai cái mắt to, rất đáng yêu. . . . . Lần trước lão mẹ ở trong msn có nói mình nhìn trúng chiếc này xe ở triển lãm xe, không nói hai lời dứt khoát mua về nhà, tự mình không dám lái, kêu ông xã làm tài xế ỉnh. Hình như lão ba không quá tình nguyện, dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết các cánh mày râu mà lái chiếc xe này thì buồn cười phải biết.

Quả nhiên khi Thấm ba mở cửa xe ra bằng điều khiển từ xa biểu cảm thật xơ xác tiêu điều. “Về sau xe này thuộc về con.”

“Cho con làm gì chứ, lão ba lái chiếc xe này rất đẹp.”

“Đẹp! Đàn ông lái loại xe rách này, còn là màu xanh cỏ nữa! Để cho người ta chê cười chết à!”

“Đừng kích thích ba em, hôm kia bác ấy còn thăm dò chỗ anh xem có ai mua xe cũ không đó.” Cẩn Ngôn nén cười cảnh cáo cô, đem hành lý bỏ vào hàng ghế phía sau của chiếc xe dành cho dân kinh doanh mà mình tự lái tới. “Em ngồi xe nào?”

“Đương nhiên ngồi xe của ba em.” Kéo lão mẹ ngồi vào trong xe.

“Chú Thắm lái xe chậm một chút.” Cẩn Ngôn dặn một tiếng, chờ ba người họ khởi động xe trước mới ngồi vào trong xe khởi động máy.

Kỹ thuật lái xe của Thắm ba không được tốt, bẻ vô lăng trái phải một hồi mới chạy xe ra khỏi bãi đỗ xe được.

Thắm mẹ quay đầu nhìn chiếc xe phía sau. “Để cho tụi nhỏ đi trước, ông lái không tốt đừng chắn phía trước họ.”

“Là xe không tốt! Không phải bà cứ muốn mua nó hả.” Thắm ba kiên quyết không thừa nhận kỹ thuật của bản thân có vấn đề, “Bà xem xe bọn chúng là xe gì, chạy băng băng! Con QQ rách này sao có thể so bì.”

“Kỹ thuật không tốt thì thôi đi, còn chê xe của tôi. . . .” Thắm mẹ lườm bầu mở cửa sổ ra dấu tay cho Cẩn Ngôn, ý bảo bọn chúng vượt lên. “Về sau xe này cho Nữu Nữu đi, dù sao thì ông cũng không vui vẻ gì lái nó.”

“Thực cho con hả?” Món quà gặp mặt thiệt bự! Nữu Nữu ôm cổ lão mẹ làm nũng, “Yên tâm, chờ con có tiền, con sẽ mua tặng xe chiếc BMW mua tặng ba con xe đua, loại xe rách này vẫn là để con miễn cưỡng lái cho.”

“Mẹ à cái gì cũng đều không cần, chỉ cần con đem một cậu bạn trai về ẹ là được.”

Cất, không nói cái này! Nữu Nữu nghiêng đầu đi thưởng thức cảnh đường phố ngoài cửa sổ chậm rãi lui về phía sau. Sắp đến tết rồi, lúc ra khỏi phi trường hai bên đường còn treo rất nhiều đèn lồng màu đỏ, tựa hồ trong không khí đều tản ra niềm hân hoan phấn khởi. Trên đường xe pháo không nhiều lắm, liếc về phía sau thấy, đằng sau là một chiếc xe Land Rover, ba con số cuối cùng của bảng số xe loáng thoáng đều là 6.

“Con gái a, ” Thắm mẹ vỗ tay cô bắt đầu biểu đạt tình thương của mẹ,” Công ty của Cẩn Ngôn có mấy cậu cũng không tệ, ngày nào rảnh rồi giới thiệu một chút cho con gặp mặt, con xem, nó sắp lên chức ba rồi đó mà con ngay cả bạn trai cũng không có lấy một đứa.”

“Không giống nhau mà mẹ. . . . . Mẹ!” Cẩn Ngôn lên chức ba và việc cô có bạn trai hay không thì có quan hệ gì.

“Sao lại không giống nhau! Con xem đi hai đứa nó vừa tốt nghiệp liền kết hôn, bây giờ Nhất Nhất đều sắp làm mẹ rồi mà mẹ vẫn chưa thấy người bạn trai nào của con. Aiz, thiệt là, bốn năm đại học cũng không dẫn được ai về. . . . .”

“Ba. . . . .” Nữu Nữu vỗ mặt đau khổ nằm ngửa đầu ra sau.

Thắm ba vỗ tay cô nhóc thể hiện sự an ủi, nhưng ông cũng không có biện pháp, lời nói của lão bà đại nhân luôn luôn có quyền uy chí cao vô thượng. “Ái?” Ông liếc mắt nhìn vào kính chiếu hậu, “Nhìn chiếc xe đằng sau kia, đi cùng một đường rồi.”

Nhìn lại, phía sau vẫn là chiếc xe 666 kia.

“Nói chính sự với hai người đó nhìn đi đâu thế!” Đại nhân phát uy, “Không có việc gì ai đi theo hai cha con ông hả, đường là do nhà ông làm hả không thể đi sao, ông cũng không phải Tổng Thống ai mà thèm theo dõi ông bất cớ ông chứ?”

Nữu Nữu không nín được cười. “Lão mẹ bây giờ càng ngày càng hài hước, con rất sùng bái người.”

“Sùng bái một năm hai năm không muốn về nhà chứ gì.” Ngữ khí chua xót.

“Con bây giờ không phải đã về rồi sao?”

“Nữu Nữu a. . . . .” Thắm mẹ vỗ tay cô nhóc thở dài. Tuy rằng không biết rõ ràng trước kia đã xảy ra chuyện gì, nhưng làm một người mẹ, bà vẫn có thể nhìn ra được trong lòng cô con gái đang cất chứa rất nhiều tâm sự. “Mẹ hi vọng con có thể sống vui vẻ vô tư, mẹ với ba con không cần thiết con phải kiếm được bao nhiêu tiền, chỉ cần vui vẻ mạnh khỏe sống bên cạnh chúng ta là được rồi, ba mẹ chỉ có một bảo bối là con thôi.”

Sống mũi cay cay, Nữu Nữu ôm mẹ cam đoan: “Mẹ yên tâm, con lần này trở về sẽ không đi nữa đâu.”

“Đừng có lừa bà già này nhé. Còn nhớ rõ dì Triệu không con, dì ấy có người con trai học thạc sĩ ở học viện Đường Sắt, còn chưa có bạn gái. . . . . A còn có đứa con út của nhà ông Trương Công nữa, ngày đó còn hỏi thăm con. . . . .”

Lại bắt đầu rồi! Cô lập tức muốn nuốt lời câu nói vừa nói ra kia.

Cũng không thể trách Thẩm mẹ sốt ruột, trong nhà có mỗi một cô con gái bảo bối, lúc điền nguyện vọng thi đại học cứ nặng nề đòi điền trường nằm ở phía bắc cách nhà 3000 cây số, chộc tức hai ông bà một phen. Sau khi tốt nghiệp trực tiếp ở miền Bắc tìm việc, lại chộc tức ông bà thêm phen nữa. Khuyến bảo hết nước hết cái suốt một năm ròng mới dụ được cô con gái bảo bối quay về, trước mắt nguyện vọng bức thiết nhất của Thẩm mẹ chính là tìm một người con rể bản địa, một là có thể giữ cô con gái rệu ở lại thành phố C, hai là có thể giải quyết được việc chung thân đại sự của con bé, nhất cử lưỡng tiện.

Đối với nguyện vọng này của mẫu thân đại nhân Nữu Nữu rất hiểu, cho nên sau một hồi ăn uống thả phanh mấy ngày tết tốt cực cũng không nhịn được nữa. Bởi vì lão mẹ không chỉ hiệu triệu cô dì chú bác trong họ hàng tìm cho cô con gái sắp bước vào hàng ngũ gái lỡ thì của mình một bạn trai, hơn nữa mới có mồng ba tết đã nhất quyết lôi cô đi xem mắt người mà bà nghe nói tuổi trẻ tài cao đầy hứa hẹn. Nhưng điều khiến cô quá mức sợ hãi là làm gì có ai ngay ở tháng giêng đã đi xem mắt a? Nằm trên giường rên hừ hừ bịa ra lí do ăn nhiều đau bụng, cuối cùng cũng được cho qua. Nhưng trong nhà cô công việc của lão mẹ là gì chứ? Là chức tuyên truyền trong công đoàn đó, có một đôi mắt rất lợi hại, lừa được lần này khẳng định không lừa được lần sau.

Đương nhiên sự đả kích lớn nhất còn không phải điều này, là lúc ở hôn lễ của em họ tổ chức ngày mồng 8 tết ở nhà dì. Em họ nhỏ hơn cô nửa tuổi, tuy còn trẻ tuổi nhưng đã cam tâm tình nguyện bước vào trào lưu hôn nhân. Trên bàn rượu không ít người lớn hỏi thăm chuyện chung thân đại sự của Nữu Nữu, cô đều nói đùa cho qua, trong lòng Thẩm mẹ có cục nghẹn a, trên đường về nhà lại bắt đầu thở dài: “Làm sao bây giờ a con đều đã 24 rồi. . . . .”

Nữu Nữu nhỏ giọng sửa lại mới 23.

“Cái gì mới 23, đã 23 rồi! Qua hai tháng nữa là đủ 24 rồi! Gái lỡ thì, mẹ ở tuổi của con đã sinh ra con, nhưng con bây giờ đến một người sống cũng không dẫn về nhà được. . . . .”

Gái lỡ thì! Người sống! (hít một ngụm không khí!)

Bà bị tiệc cưới này kích thích. Ngày hôm sau cô lập tức lên mạng gửi CV. May mắn là tìm được công việc còn dễ dàng hơn trong suy nghĩ, tốt nghiệp trường đại học trọng điểm chính quy cộng thêm có một năm kinh nghiệm khiến cô được chào đón, không tới vài ngày thì có một đồng điện thoại gọi đến mời đi phỏng vấn.

Ra khỏi cao ốc văn phòng Nữu Nữu tâm tình không tệ, ngẩng đầu lên cười tủm tỉm nhìn hai chữ “Hoàn vũ” to tướng trên đỉnh đầu bị ánh nắng mặt trời chiếu sáng phát ra lờ lờ. Ứng tuyển vào vị trí thiết kế dự án tuy rằng chức vị không cao, nhưng công ty này giống y như ý nghĩa cái tên của nó tiếng tăm lừng lẫy trong giới, hơn nữa vừa rồi giám đốc bộ phận kế hoạch hơi nhắc đến mức lương, tuy có chút xiu thất vọng, nhưng cũng đủ dùng. Nói cách khác khả năng được tuyển là rất cao. Tiền không nhiều lắm không sao, quan trọng là có cơ hội phát triển hay không, lại nói chí hướng của cô cũng không lớn đến nỗi nhất thiết phải làm CEO.

Di động trong túi vang lên, Nhất Nhất gọi tới, trực tiếp hỏi ngay: “Sao không đến tiệm của tớ chơi?”

“Đi tìm việc.”

“Vừa trở về tìm việc làm gì a, không thừa dịp lúc này chơi cho đã mấy tháng.”

“Còn chơi, đều không phải hai cậu gây họa, mẹ tớ ở nhà buộc tớ đi xem mắt đó!” Trong nhà hai cụ đều bị đôi vợ chồng trẻ này kích thích ở mức độ cực lớn. Vừa tốt nghiệp đại học xong liền kết hôn không nói, bây giờ còn sắp sinh baby, lão mẹ ba ngày hai bữa sẽ lấy hai người bọn họ ra làm gương. Nhắc đến cũng rất khôi hài, hồi nhỏ Nhất Nhất nhìn Cẩn Ngôn như cái đinh trong mắt, không nghĩ tới kì hai của năm nhất đại học lại đột nhiên tuyên bố cái đinh trong mắt kia lên chức làm bạn trai. Nữu Nữu nghe được tin tức phản ứng đầu tiên là: Đinh Nhất Nhất lại bắt đầu chinh người?!

Âm thanh trong ống nghe kia lắc đầu cười hắc hắc. “Không liên quan đến tớ.”

“Hắc hắc, không liên quan đến cậu thì ai hử?” Đột nhiên nhớ tới cô ấy là dùng di động để gọi.” Cậu dùng di động, Anh Cẩn Ngôn nói có bức xạ, đối với baby không tốt.”

“Nghe lời quỷ của anh ta làm gì! Dùng xong còn có thể mọc ra sáu ngón tay?”

“Đừng nói vậy!” Thật sự chịu không nổi cái ngôn ngữ khác lạ của cô ấy. Nữ Nữ vừa tán gẫu vừa đi xuống bậc thang, tay che trên trán tìm trạm xe bus, liếc đến dưới tầng cây bên kia có đậu chiếc xe, có chút nhìn quen mắt. . . . . Land Rover? 666?” Thực khéo. . . . .”

“Cái gì khéo?”

“A, thấy chiếc xe, rất đẹp.”

“Xe gì?”

“Cậu định làm chú mèo lam tinh nghịch 3000 câu hỏi [1] hử. Được rồi không nói nữa, cúp đây.”

[1] chú mèo lam tinh nghịch 3000 câu hỏi, tiếng Trung là , là một seri phim hoạt hình của Trung Quốc.

“Nè nè đừng cúp, tới tiệm của tớ chơi. . . . .”

“Biết biết.” Không cùng cô bạn dài dòng trực tiếp cúp luôn. Nhìn thấy thời gian còn sớm, không dám về nhà đối mặt với đôi mắt tha thiết tràn ngập hi vọng của mẫu thân đại nhân, dứt khoát đi tới tiệm của Nhất Nhất cơm ăn.

29. Chương 29: Gặp Lại

Nhất Nhất bóp miếng bánh đậu xanh nhét vô miệng, lầu bầu cầu nhàu. “Cẩn Ngôn không cho tớ đi chơi, mỗi ngày cứ như theo dõi tớ, không cho ăn KFC, không cho ăn xiên que, nói đó là đồ ăn không dinh dưỡng. . . . . Cậu nhìn đi,” ngón tay nhỏ chỉ về hướng nhân viên cửa hàng đang sửa lại chậu hoa, “Đó là tai mắt anh ta cài vào đó.”

Còn có tai mắt. . . . . Nữ Nữ che miệng cười. Mị lực của người đàn ông đã kết hôn vẫn không thể che bớt đi được, vài cô gái nhỏ ở tiệm hoa coi anh ấy như thần, chỉ cần anh ấy lên tiếng, các cô đều làm theo.

“Anh ấy bây giờ so với mẹ tớ còn lải nhải nhiều hơn, shit!”

“Đừng nói thô tục,” Nữ Nữ nghiêm túc chỉ chỉ vào bụng cô bạn, “Giáo dục thai nhi.” Người này vẫn ào ào như trước kia, bản tính của con người thật sự là khó có thể thay đổi.

“Không hề gì, bé cưng còn chưa hiểu nghĩa từ đó đâu.” Lại nói thêm từ đó cũng không tính là một từ thô tục đi. “Quyết định đi làm ở Hoàn Vũ rồi hử?”

“Uhm, môi trường công việc cũng không tệ.”

“Cậu cũng thật là, muốn tìm việc cứ nói với Cẩn Ngôn một tiếng, nhìn sắc mặt người khác làm việc cũng khó chịu.”

“Tớ không làm việc mà cứ để anh ấy phát lương tháng đều đều được không?”

“S . . . . Nghĩ hay quá hén.” Chữ Shit kia nghẹn sống ở trong cổ họng, Đinh Nhất Nhất không làm ăn lỗ vốn. Nhân viên cửa hàng kêu cô ấy có việc, cô ấy đáp ứng đứng dậy đi qua đó.

Nữ Nữ vừa uống món nước ép trái cây thập cẩm mà Cẩn Ngôn đặc biệt vì thai phụ pha chế vừa đánh giá cửa tiệm. Nhất Nhất sau khi tốt nghiệp đại học trở về thành phố C mở cửa hàng bán hoa này, không đi công ty mậu dịch của Cẩn Ngôn hỗ trợ, nói cho oai rằng “Tách ra có lợi cho việc gia tăng khoảng cách không gian giữa hai người, có lợi ích lâu dài cho việc giữ gìn hạnh phúc gia đình.” Đinh Nhất Nhất thẳng như ruột ngựa đó cư nhiên có thể nói ra được những lời đầy triết lý như thế! Nhưng ai nấy đều thấy được

rằng cô ấy không muốn bị ông xã quản lí. Đùa à, ở nhà quản thì thôi đi, đến công ty lại bị quản nữa cô ấy còn sống nổi không trời.

Trên bàn di động vang lên, nhìn lên màn hình, là tin nhắn. “Bà chủ Đình, điện thoại câu vang lên kìa.”

“Uhm, giúp tớ xem đi.” Nhất Nhất đang cùng nhân viên cửa hàng đối chiếu sổ sách, cũng không buồn ngắt đầu lên nói. Trong đầu đột nhiên linh quang chợt lóe, hét lên một tiếng nhào tới, “Để tớ để tớ!”

Nữ Nữ sợ tới mức vội quăng điện thoại di động xuống giữ vững lấy con báo mẹ đang lao về phía mình. “Cậu chậm một chút, đang mang thai đấy!” Nếu baby xảy ra chuyện gì, Cẩn Ngôn khả năng sẽ trực tiếp giết ngay cô.

“Ha ha, không sao.” Đoạt lấy di động ấn hai lần.

“Ai vậy?”

“Ách, là bạn học cũ, gọi tớ đi chơi, tớ nói hiện tại không tiện, mang thai rồi mà.” Phụ nữ có thai gằng vác cái bụng to kèn càng đi hình hàng ngang, cánh tay chống tại trên lưng nhếch môi cười ngây ngô, đôi con mắt di chuyển khắp nơi.

“Cười kiêu ngạo quá nhỉ. Không ở đằng sau lưng anh Cẩn Ngôn làm chuyện xấu chứ?”

“Sao có thể a.” Cô suốt ngày bị ông xã theo dõi chặt chẽ, triệt để đảo ngược vị trí tướng quân lúc trước.

“Lén sau lưng tớ cũng không được.”

“Tớ quang minh lỗi lạc tâm địa vô tư, giấu diếm sau lưng ai cũng không sau lưng cậu a.”

Nữ Nữ đi thông thả đến trước mặt cô bạn nhìn chằm chằm.

Nhất Nhất bị nhìn đến hoảng hốt. “Làm chi?”

“Trong điện thoại của cậu, lão đại là ai?”

“ . . . . .” Cô ấy lại cầm khối bánh đậu xanh nhét vào miệng, đảo mắt liên tục mất hơn nửa ngày mới mở miệng. “Lão đại chính là. . . . . Cậu có quen a, ha. Hắn gọi điện thoại quốc tế đường dài tới tám thời, không có chuyện gì.”

“Đúng ha, ở nước ngoài cũng có có mạng “Di Động [1]”?”

[1] Tên một nhà mạng điện thoại giống như mobiphone, viettel... ở Việt Nam vậy

“ . . . . .”

“Anh ta đã về rồi à?”

Nhất Nhất dè dặt cẩn trọng xem sắc mặt của cô bạn, không phát hiện ra điều gì khác thường. “Cái kia, Nữ Nữ a, tớ cũng không gạt cậu nữa, lão đại anh ta trở về ba tháng rồi.” Nghiêng đầu dán mắt vào cô bạn, tại lúc cô bạn mình định mở miệng liền giành nói trước, “Nhưng cậu ngàn vạn lần đừng trách anh ấy nhé, không nói cho cậu chuyện này, anh ấy không phải cố ý, anh ấy có thể là. . . . . Không biết thế nào đối mặt với cậu.”

“Ngon.” Nữ Nữ bốc lên một miếng bánh ném vào miệng.

Nhất Nhất ngơ ngác nhìn cô ấy một ngụm nuốt vào. “Tớ nói với cậu chuyện lão đại đó.”

“A, Uh.”

A Uh có ý gì? “Không có việc gì chứ, cậu?” Giơ tay quơ quơ ở trước mắt Nữ Nữ, sợ cô ấy kích thích quá độ mà tinh thần bị phân liệt rồi.

“Tớ nhìn thấy.” Nữ Nữ hất tay cô bạn mình ra cười cười, “Không sao, người đó tớ đã sớm quên rồi.”

Đã quên?! Nhất Nhất chỉ ngây ngốc há to mồm.

“Anh ta có trở về hay không, không quan hệ đến tớ, thêm nữa anh ấy cũng đâu nói với tớ chuyện này. Ê . . .” Nữ Nữ lấy miếng bánh quơ quơ lại trước mặt Nhất Nhất, “Hồi hồn đi bà chị.”

Cô há miệng ăn luôn. “Có chút ngạc nhiên ha. . . .” Còn tưởng rằng sẽ khóc lớn lên, đại não loạn một phen hất bàn chải ẩm lên chứ.

“Ngạc nhiên cái gì? Cậu bây giờ đừng nghĩ cái gì hết, nhiệm vụ chủ yếu bây giờ là sinh cho tớ một cậu nhóc mập mập.”

“Đẻ con gái có muốn không?”

“Chỉ cần không giống cậu đều được.”

“Shit. . . .”

Anh ta đã trở lại? Anh ta cứ nhiên đã trở lại! Nhưng trở về gì liên quan gì đến mình chứ! Lúc trước có thể không nói tiếng nào đã bỏ đi, bây giờ vẫn là không nói tiếng nào đã trở về, người này từ đầu đến cuối đều. . . . . Phía trước có một chiếc xe đột nhiên giảm tốc độ, Nữ Nữ cuống quýt đạp phanh lại, cuối cùng không “cùng nó thân mật hôn môi”. Nếu hôn thì nguy to rồi, cô bay giờ là giai cấp vô sản, không có nhiều tiền như vậy để đền a.

Xe lái đến khu dân cư tìm được vị trí đậu xe, mở cốp xe xách ra những túi đồ ăn vặt, lên lầu hai lấy chìa khóa ra mở cửa. Đây là phòng ở của bà con Đặng Minh Nguyệt, cả nhà di dân, bởi vì cách trường học gần, cho nên Minh Nguyệt được thuê lại mức giá ưu đãi cực rẻ. Minh Nguyệt vừa thi được tiến sĩ kinh tế học, khoảng cách với giấc mơ hồi còn học ở trung học đặt ra lại gần thêm một bước rồi: lập chí trở thành một chuyên gia cổ phiếu có một không ai, kiếm món tiền bự. Món tiền bự trước mắt còn chưa kiếm được, nhưng bọn họ đều cực kì tin tưởng không lâu sau tương lai lại sẽ xuất hiện thêm một “gạch gia” đầy miệng hồ ngôn loạn ngữ.

Công ty Hoàn Vũ cách nơi này không xa, năm sáu trạm dừng, Nữ Nữ đợi điện thoại trúng tuyển thông báo gọi tới liền vội vàng chuyển đồ đạc đến ở cùng, Thẩm mẹ nước mắt lưng tròng hỏi vì sao không ở trong nhà? Cô nói rằng muốn cố gắng làm việc, không thể lãng phí thời gian ở trên thời gian đi đi lại lại. Nhà ở Hà Đông, công ty ở Hà Tây, bình thường không kẹt xe cũng phải lái xe mất một giờ, hưởng chi mỗi ngày đều phải đi làm. Thẩm mẹ thỏa hiệp, đành phải dặn cô con gái chủ nhật nhất định phải về nhà báo danh.

Báo danh gì chứ? Cô quyết định tình nguyện đem thanh xuân của bản thân kính dâng tặng công ty, cũng không thể đối mặt với người quen hay không quen cười ngầy ngỗ trong các buổi họp mặt được.

Minh Nguyệt đi liên hoan cùng bạn học rồi, ăn cơm một mình cũng thấy vô vị, nhìn ngoài cửa sổ trời giống như sắp đổ mưa rồi. Dưới lầu chỗ rẽ ngoặt có đậu chiếc Land Rover. . . . . Lại là Land Rover? 666? Lúc này sắc trời đã tối, chỉ mơ hồ loáng thoáng nhìn thấy trong chỗ điều khiển xe lóe lên một đốm hồng quang, có người tựa hồ giữa đầu lên đang nhìn cái gì đó.

Anh ta!

Trong đầu ong lên một tiếng, Nữ Nữ lui xuống vài bước tựa vào cạnh tường mắt lúc lâu còn chưa hết thổ lộ, giống như ngồi một chuyến trên cỗ máy thời gian trôi qua vậy, rất không chân thực. Là anh ta, nhất định là anh ta. Ngày đó ở sân bay không phải là trùng hợp, ở dưới lầu công ty Hoàn Vũ cũng không phải trùng hợp, về phần đến tận đây, lại càng không phải trùng hợp.

Lòng bàn chân không chịu nổi chế run rẩy không ngừng, đứng một hồi lâu mới gượng đi đến trước gương, gương mặt trắng bệch rất dọa người, như quỷ ấy. Ngón tay chỉ vào “Cô ấy” cảnh cáo nói: “Bảy năm rồi đó bạn học Thẩm Tư Kỳ à, mày có chút tiền đồ được không, anh ta ở đâu anh ta làm gì mày quản được sao. . . .” Nhưng nơi ngực chỗ đó rất đau, đau đến nỗi cô ấy ngửa đầu nhìn trần nhà mắng, “Ông trời ơi, ông rất thiếu đạo đức!”

Ông trời đại khái nghe thấy được lời của cô nhóc, thật nể tình giáng xuống tiếng sấm chớp, đổ mưa rồi.

Vùng trộm vén rèm lên từ cửa sổ nhìn xuống, Land Rover vẫn còn ở đó, trời mưa càng lúc càng lớn, đèn xe sáng lên rồi cực cũng từ từ lụi rồi đi. Một giọt nước rơi xuống nệm ở trên mu bàn tay, không biết có phải là nước mưa không.

Cả đêm ngủ không ngon giấc, buổi sáng hôm sau đầu óc choáng váng, giữa trưa vội vàng ngủ bù một giấc để lấy lại tinh thần. Đang viết dự án, quản lý cầm một chồng tư liệu vội vã đi lại. “Tiểu Thẩm cậu đem cái

này đưa đến Thịnh Thế đi, bọn họ đang cần đồng này.”

Nữ Nữ tiếp nhận tư liệu nhìn địa chỉ. “Gần sân bay.”

“Hơi xa chút. Tiểu Hà đã lái xe đi ra ngoài, cô bắt xe đi đi, đưa xong có thể tan ca luôn.”

“Dạ.” Cô lập tức bắt đầu thu dọn túi xách. Đương nhiên không cần bắt xe đi, tự mình có xe, tuy rằng là chiếc QQ nhỏ. Lại nói thêm tiền bắt xe đi còn nhiều hơn tiền đỗ xăng, món hời này ai lại không biết tính a.

Đúng hạn đem tư liệu đưa đến cho công ty đối phương, nhìn di động, mới hơn bốn giờ. Hôm nay vận khí thật tốt! Đi tới trường học đón Minh Nguyệt cũng kịp. Nữ Nữ ngâm nga câu hát trong miệng rē ngoặt, trái tim đột nhiên nhảy lên hai nhịp.

Chiếc xe phía trước kia. . . . . 666! Một luồng ớn lạnh xông mạnh lên óc.

Đông Tử lần thứ ba nghiêm túc quan sát kính hậu, chiếc Chery QQ màu xanh cỏ kia vẫn cứ đi theo phía sau. Đưa xong khách hàng từ sân bay trở về, vừa qua khỏi trạm thu phí thì nhìn thấy chiếc xe kia, luôn luôn không xa không gần đi theo hơn hai mươi phút. “Ai,” hân toét miệng, “Nhìn thấy chiếc xe kia không?”

Tiểu Tạ nghĩa một cái vào kính chiếu hậu. “Sớm đã thấy, lái xe giống như là con gái.”

“Chọc cô ấy chút, ” Đông Tử đột nhiên thấy ham vui, “Cách gần chút xem bộ dạng ra sao.”

Tiểu Tạ đang rảnh rỗi nhàm chán, lập tức hạ tốc độ xuống.

“Xuy. . . . . Đừng đánh thức lão đại đó.” Lão đại đang ngồi ngủ ở hàng ghế sau, liên tiếp vài ngày bàn chuyện làm ăn không nghỉ ngơi tốt, dưới mắt có quầng thâm nhàn nhạt.

“Kỹ thuật này của tao mà còn không yên tâm sao.” Tiểu Tạ nhìn vào kính hậu, chiếc xe QQ cũng giảm xuống tốc độ, vẫn bảo trì khoảng cách như trước. Hân mắng nhỏ một tiếng lại buông chân ga, ở trên đường cao tốc chơi tốc độ chậm.

QQ giảm tốc độ theo, qua vài phút tựa hồ cảm thấy quá chậm, liền vượt lên. Chỗ điều khiển xe đang ngồi một cô gái trẻ, tóc ngắn thanh tú, khi vượt qua lạnh lùng nhìn hai người họ một cái.

“Xinh. . . . . đẹp. . . . .” Vừa dứt lời đã bị biểu cảm đối phương chọc giận, Đông Tử căm giận nói, “Chảnh cái gì mà chảnh, bộ dạng xinh đẹp liền chảnh a? Tiểu Tạ, xử cô ta!”

Lái xe linh mệnh một cước giẫm lên chân ga, chiếc xe vượt lên trước mặt chiếc QQ. Vượt qua liền chèn ép cô ấy khắp nơi, tốc độ chậm như rùa, nhìn thấy đối phương xi nhan muốn vượt lên lập tức chuyển qua theo, vẫn cứ chèn ép ở phía trước cô. Từ trong kính chiếu hậu có thể nhìn thấy gương mặt phẫn nộ của cô gái kia, cái miệng nhỏ nhắn đang mở mở khép khép như đang chửi người.

Đông Tử mở cửa sổ, vui vẻ bày ra cánh tay bấp thịt cuộn cuộn.

Cô gái càng phẫn nộ, không xi nhan liền mạnh mẽ thay đổi cách lái, sau đó không sợ chết như vũ bão vượt lên. Tiểu Tạ cuối cùng vẫn sợ gặp chuyện không may, vừa do dự một cái đã khiến cho đối phương vượt qua.

“Mẹ nó, cứ cho rằng bản thân lái chiếc Tank hả!” Đông Tử tức giận đến nghiến răng, “Coi con xe Land Rover là máy kéo a, đuổi theo!”

Tiểu Tạ nhấn mạnh ga, chiếc xe quét mạnh như điên, không nghĩ tới cô gái kia cũng điên luôn, nhấn ga cuồng bạo gắt gao đuổi kịp.

Ngồi ở hàng ghế sau Đàm Vi bị lắc lư ngủ không được, xoa huyệt Thái Dương hỏi: “Làm gì thế?”

“Phía sau có con nhóc cương với anh em ta,” Đông Tử nhìn về hướng kính chiếu hậu nghiến răng, “Lái chiếc QQ cùi bắp mà dám cùng Land Rover đua, bộ nó tưởng xe này làm bằng giấy hả?” Cứ lái đua tiếp với bọn họ con xe QQ này trực tiếp xem vô xương sửa chữa luôn cho rồi.

Đàm Vi ngẩn người, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, lạnh lùng quát nói: “Sang bên, để cô ấy qua!”

“A?” Tiểu Tạ không kịp phản ứng.

“Kêu mày sang bên, mẹ nó không nghe thấy a?!” Thần sắc âm trầm dọa người.

Tiểu Tạ sợ hãi, vội vàng xi nhan dừng lại ở làn đường cho phép dừng xe. Chiếc QQ gào thét băng qua, kết một tiếng đổ gấp lại phía trước.

Đàm Vi nổi giận ùng ùng nhảy xuống xe đi qua, gõ gõ vào chỗ điều khiển cửa sổ xe chờ cô mở cửa ra. Đây bụng trách cứ lúc nhìn thấy gương mặt kia liền toát ra một chữ: “Nhóc. . . . .”

Nữ Nữ nháy mắt bỗng thấy sóng mũi cay cay.

Đã bao lâu rồi không nghe thấy tiếng gọi này?

Đáng tiếc biểu cảm của hai người bọn họ Đông Tử cùng Tiểu Tạ không phát hiện ra, chỉ nghe thấy khi hoa hoa công tử đùa giỡn con gái đang hoảng cũng dừng từ: Nhóc. Hai người liếc nhau, khóe miệng giựt giựt. Lão đại cư nhiên ghẹo gái ở trên đường cao tốc!!! Trời sập a!

Trước mắt cô gái đó giống như pho tượng điêu khắc bất động, Đàm Vi hơi mím môi nói tiếp: “Trên đường cao tốc lái xe nhanh như vậy, rất nguy hiểm. . . . .”

Nữ Nữ rút cục nghiêng đầu nhìn hẩn một cái. “Tiên sinh xin hỏi quý danh ngài?”

30. Chương 30: Gặp Phải Kẻ Bắt Cóc?

Những mạch máu trong người phút chốc như đông đặc lại, Đàm Vi cứng đờ người.

Cửa sổ xe đóng lại, Nữ Nữ giẫm mạnh chân ga tuyệt tình lái xe đi. Từ kính chiếu hậu nhìn thấy chiếc Land Rover kia càng ngày càng xa, bóng dáng cao gầy ấy cũng càng ngày càng mờ hồ, cuối cùng biến thành một điểm nhỏ xíu....Tìm lối ra ngoài đường cao tốc rồi rẽ vào đậu ở ven đường, cô mới phát giác trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi, trên mặt hơi lạnh, vừa sờ lên tất cả đều là nước. Rút tờ khăn giấy bên cạnh ra vừa hỉ mũi vừa massage bản thân: khóc khi mẹ gì a, đổ xăng không cần tiền sao, xe không hao tổn sao, đuổi theo xa như vậy, trên đường một cái hố to còn ngu ngốc cố mà đâm đầu vào, cũng không biết xe hư hay chưa nữa... Thật không biết tự trọng mà.

Chiếc QQ như gió bão không thấy bóng dáng, Đàm Vi mới lạnh mặt đi vào trong xe.

“Về công ty?” Đông Tử quan sát nét mặt mở lời, trong lòng lại mặc niệm một lần bảng số xe QQ kia.

“Về nhà.”

Một đường trầm mặc. Đàm Vi tựa lưng ngồi nhắm mắt dưỡng thần, sắc mặt ngoại trừ có chút tái nhợt ra hết thấy đều bình thường. Đến nhà thay quần áo, uống trà, đọc báo, xem TV, sinh hoạt y như bình thường chẳng khác gì mấy.

Tiểu Tạ kéo Đông Tử qua nhỏ giọng nói: “Lão đại có chút không bình thường.”

“Đúng là có chút.”

“Có phải nhìn trúng con bé kia rồi không?”

“Hình như....” Đông Tử chống cằm suy tư, “Thoạt nhìn có chút là lạ.... Mà nói xem lão đại và con bé kia có quen biết sao?”

“Không biết.”

“Nói không chừng trước kia có quen. Nếu đã quen biết thì tốt quá, không cần vất vả giới thiệu, lão đại chưa từng để ý đến đứa con gái nào, dù gì cũng nên giúp hẩn hoàn thành tâm nguyện này?”

“Ý mà là gì?” Tiểu Tạ không hiểu.

Đông Tử búng tay một cái, thần bí cười. “Cứ đợi đi.”

Nữ Nữ ngủ mơ cả đêm, trong giấc mộng gặp người thiếu niên đạp chiếc xe địa hình luôn lộ ra hàm răng trắng tinh cười rạng rỡ nhìn cô, tiếng chuông xe vang vọng cả sân trường. Cô hi hi cười giang rộng hai tay hoan nghênh hắn, hắn lại từ từ lùi về phía sau, cô đuổi theo nhảy lên yên xe sau, cái mông lại ngã bịch trên đất, vô cùng đau đớn. Bèn gào lên khóc lớn, có người vây lại an ủi cô, Cẩm Ngôn, Nhất Nhất, Minh Nguyệt, Gia Vũ.... Chỉ là không có cậu thiếu niên ấy.

Cậu ta đi đâu rồi?

Khi tỉnh lại thì chiếc gối đã ướt, nhìn đồng hồ đã bảy giờ bốn mươi, hốt ha hốt hoảng lao vội vào toilet rửa mặt.

Minh Nguyệt ngồi ở trên bồn cầu kinh ngạc nhìn cô. “Sao thế này, mắt bị ong mật đốt rồi hả?”

“Không phải....” Cuống quýt lấy khăn lông che mắt đi, “Tối hôm qua xem tivi.”

“Tối hôm qua không phải là xem Võ Lâm Ngoại Truyện sao, cười cũng có thể sưng đến thế này à?”

“Fuck.... Cười ra nước mắt không được à!”

A, đã hiểu. Giải quyết xong xuôi đi rửa tay, Minh Nguyệt chậm rãi đến bên cạnh cô nhỏ giọng hỏi: “Nằm mơ rồi hả? Hay là..... Biết cái gì rồi?”

“Biết cái gì?”

“Cái kia, ai đó đã trở lại.” “Ai ?”

“Biết rõ còn cố hỏi.”

“Có trở về hay không thì quan hệ gì đến tớ,” Nữ Nữ vỗ vỗ lên khuôn mặt chút kem dưỡng, “Sớm đã quên người này rồi.”

“VẬY CẬU KHÓC CÁI GÌ?”

Thực không thức thời, đọc sách nhiều năm như vậy quăng đi đâu hết rồi hả! “Khóc là một cách phát tiết cảm xúc, trước kia các cậu không phải luôn nói tớ rất thích khóc sao.” Cô nói mà mặt không biểu cảm phỉ phỉ vài sợi tóc ngắn trước trán, “Công việc áp lực lớn, tuổi cũng lớn theo, cậu nhìn đi nếp nhăn cũng đã xuất hiện rồi kia, thỉnh thoảng khóc một chút sẽ hữu ích cho sự khỏe mạnh về thể xác và tinh thần.”

“Cậu mà đến tuổi thế thì tớ xù xì thành cóc rồi à....” Minh Nguyệt không cùng cô phí lời, giải thích, “Nhất Nhất nói cho cậu hả, kỳ thực tớ cũng sớm biết cậu ta đã về, sợ dĩ không nói với cậu là sợ cậu....”

“Liên quan tớ cái rắm ấy!” Cô ngắt lời cô bạn mình nói. “Sữa hâm nóng chưa?”

“.....” Minh Nguyệt bất đắc dĩ gõ vài cái trên trán cô, “Con gái con đứa đừng suốt treo bên miệng cái từ đó, tục tũn.”

Cô cười ha ha. “Có thể đem rắm cùng nước tiểu treo bên miệng đó là người sao? Đó là siêu nhân. Bà chị thân mến của tôi ơi mau làm bữa sáng đi thôi, đến muộn bị trừ tiền.”

Nụ cười chỉ nổi trên mặt, vừa nhìn là biết rất giả. Minh Nguyệt xót xa nhìn đôi mắt Nữ Nữ sưng như hai quả hạch đào, không nói nhiều, đi một mạch xuống bếp lấy ít cục đá cho cô bạn đắp lên, lại hâm nóng sữa và bánh bao.

Khóa cửa đi ra ngoài, một người đi gara lấy xe một người đi ra trạm xe bus chờ xe. Minh Nguyệt vụng trộm cầm điện thoại ra ấn dây số, bị một bàn tay đoạt đi. “Đừng nói với bọn Nhất Nhất.”

Không nói thì không nói, cũng không biết ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì, dù sao bọn họ đến lúc đó tự nhiên sẽ biết thôi. Minh Nguyệt gãi gãi da đầu, vẫn là nhịn không được mở miệng đề nghị: “Bình thường chúng tớ rảnh rồi sẽ tụ tập với nhau uống trà tán dóc, cậu có muốn đi hay không?”

“Không đi.” Nữ Nữ không quay đầu lại, “Người xa lạ có gì mà gặp.”

Quả thật chính là một người xa lạ. Không phải đã bỏ đi rồi sao, Trở về làm gì? Áo gấm về quê à.

Tuy rằng thuyết phục bản thân không quan tâm đến chuyện khác nữa, Nữu Nữu vẫn nằm mơ suốt hai đêm liền, cảnh tượng mơ giống hệt nhau. Ban ngày đi làm phờ phạc không tinh thần, bị quản lý phê bình ột trận, tan tầm lái xe về nhà thiếu chút nữa tông vào đuôi xe của người ta, may mắn lúc đó tốc độ lái cũng không nhanh nên không xảy ra việc gì.

Càng buồn bực hơn là hai hôm nay luôn cảm thấy có gì đó không ổn, chung quanh giống như bị ánh mắt luôn bám theo, cẩn thận quan sát lại không tìm ra điều gì. Đương nhiên không phải là Đàm Vi, bởi vì chiếc Land Rover không xuất hiện nữa rồi.

“Tớ luôn cảm thấy có người theo dõi tớ, có phải thần kinh quá nhạy cảm rồi không nhỉ?” Buổi tối khi đi dạo siêu thị cô hỏi.

“Chắc do công việc quá mệt,” Minh Nguyệt ném đồ ăn vặt vào trong giỏ đựng hàng, “Sinh ra ảo giác rồi.”

“Chắc vậy.....” Công ty gần đây đang cạnh tranh đấu thầu một hạng mục lớn, làm cho cả bộ phận kế hoạch của cô mười mấy người ai nấy đều bị xoay như chong chóng, bận tới tấp mất ngủ.

“Chủ nhật có thể về không?”

“Khả năng không được. Công việc chưa làm xong, ông chủ đã nói, dù có phải ngủ ở văn phòng cũng phải giao ra báo cáo trước ngày mùng 8.”

“Nhà tư bản tiêu chuẩn!”

“Làm ông chủ đều là giai cấp bóc lột vạn ác.”

“Tốt, gọi điện thoại cho Nhất Nhất,” Minh Nguyệt ra vẻ muốn móc di động ra, “Nói cho cô ấy biết cậu nói ông xã cô ấy là giai cấp bóc lột.”

“Hắc hắc..... Anh Cẩn Ngôn thuộc loại chưa mất hết lương tâm, còn có thể cải tạo.”

Mua đồ xong quay về khu dân cư đậu xe, nhìn thấy một người đàn ông ngồi bên cạnh bồn hoa. Nữu Nữu mắng lên tiếng “shit”, thiếu chút nữa đem túi đồ vừa mua ném qua đó.

“Minh Nguyệt em đi đâu vậy?” người đàn ông kia vui mừng đứng dậy nghênh đón, “Đi trường học em tìm không thấy, lại không có ở nhà, em lại không nghe điện thoại, khuya như vậy đừng chạy lung tung ra ngoài, muốn đi đâu thì nói với anh một tiếng.”

“Ngài Trần!” Nữu Nữu chặn ngang trước mặt Minh Nguyệt giành lên tiếng trước, “Bà Trần đang ở nhà chờ ngài ăn cơm đó, ngài đại giá quang lâm có chuyện gì?”

“Anh biết đều là bọn anh không đúng, Minh Nguyệt,” Trần Phương đầy mặt hối hận, “Chúng ta có thể nói chuyện riêng một lúc hay không?”

“Tôi và anh không có gì hay ho để nói.” Minh Nguyệt vô lực nói.

“Anh chỉ muốn nhìn em một chút, nói chuyện với em một chút thôi.”

Nhìn cái gì nói cái gì? Đều nói chuyện riêng nhiều lần lắm rồi, chưa thấy qua thẳng đàn ông nào mặt dày thế này! Nữu Nữu tức giận chóng mặt, kéo Minh Nguyệt đi qua mặt hắn. Trần Phương không đuổi theo, ánh mắt triền miên đuổi theo sau thật lâu.

Vừa mới tiến vào cửa thì di động của Minh Nguyệt liên vang lên, là một tin nhắn cực kì buồn nôn: anh vĩnh viễn yêu em.

“Chị hai a.....” Nữu Nữu bứt tóc chỉ muốn đâm đầu vô tường,

“Cậu đối với hắn rất nhân từ, đối với địch nhân nhân từ chính là tàn nhẫn với chính mình!”

“Cũng không đến nỗi là địch nhân.”

“Thế nào không phải? Cậu ơi là cậu, một chút cũng không yêu quý bản thân, cái loại đàn ông này nên chửi chết hắn đi, tự cho rằng mình thơm tho lắm ấy, thứ gì không biết nữa!”

Minh Nguyệt trầm mặc đem trái cây nhét vào tủ lạnh.

Nữ Nữ giận muốn điên, người này ở phương diện khác thật sự rất thông minh, chỉ riêng về mặt tình cảm luôn không bỏ xuống được, rõ ràng là hấn phụ bạc cô ấy, vậy mà không nỡ nói nặng với hấn câu nào. Aiz, cao nhân thế nào đi chẳng nữa cũng có lúc biến thành hồ đồ. “Cậu còn hi vọng với hấn hả? Thôi đi, thiên hạ đàn ông còn nhiều, cần gì nhất định đâm đầu vào hấn chứ.”

“Không phải còn hi vọng với hấn, chỉ là không thể quên được chuyện lúc trước.”

“Vậy thì tìm bạn trai mới cho hấn biết mặt! Để hấn đỡ phải tự sướng, cứ nghĩ là cậu còn đang chờ hấn.”

“Cậu cứ coi như đi mua cải trắng ở chợ hả.” Cô liếc cô bạn mình một cái, sau một lúc lâu buồn bã nói, “Nói thật ra, anh ta nói đúng, không quen bạn trai là vì tớ quả thật còn tình cảm với anh ta, không có biện pháp, có rất nhiều thứ không phải cứ nói quên là có thể quên ngay.”

“Stop....Tìm cái mới là có thể quên.....” Đột nhiên im bật.

Có thể sao?

Đứa nhỏ này lại ngẩn người, Minh Nguyệt nâng mặt cô nhóc dùng sức lay. “Hồi hồn hồi hồn đi!” Khó gặp nhất là bộ dáng ánh mắt trống rỗng của cô ấy, giống như bị hút hết máu chỉ lại bộ xương khô. Trước kia cô ấy thích khóc, nhưng từ ngày lão đại đi rồi sau đó không nhìn thấy cô ấy khóc trước bọn cô nữa, Minh Nguyệt thà là cô ấy lớn tiếng gào khóc cũng tốt hơn cổ giả bộ như thế này.

“Rơi ra bây giờ bà chị.” Nữ Nữ hất ra hai cái ma trảo đang để trên mặt cô, “Ăn gì?”

“Mì ăn liền đi, thêm hai quả trứng.”

“Đặng tiến sĩ....” Cô thật muốn khóc, “Có thể đổi món khác không? Tớ còn nhỏ, dinh dưỡng phải đầy đủ a.”

Chủ nhật Nữ Nữ quả nhiên không thể về nhà, liên tục ba ngày tăng ca đến mười hai giờ, vốn tưởng rằng khi tan tầm hôm thứ sáu có thể hoàn thành nhiệm vụ, kết quả một cuộc điện thoại gọi đến của quản lý, kêu cô chỉnh sửa lại một bộ hồ sơ của công ty khác. Trong văn phòng mọi người gần như tan ca hết rồi, chỉ còn lại cô và một đồng nghiệp nam mới tốt nghiệp ra trường. Muốn kháng nghị vài câu, lại nghĩ tới quản lý rất nóng tính, khi mắng chửi người ta có thể liên tục mắng mười phút không nghỉ xả hơi, đành phải ậm ừ đáp ứng, sau đó đâm đầu cặm cụi làm việc trước máy tính.

Đi ra khỏi cửa lớn công ty đã sắp mười giờ rồi, đồng nghiệp nam kia tuổi còn nhỏ không biết chiều cổ con gái, tự mình nói bye bye xong thì lái xe đi luôn. Nữ Nữ bị ai nghĩ: cậu không thể hỏi tôi một tiếng có muốn đi nhờ không hả, chẳng lẽ tôi nhìn giống nữ cường nhân.....

Lúc sắp về nhà trọ thì Thẩm mẹ gọi điện thoại tới, hỏi cô tuần này có về hay không.

“Ngày mai mới biết mẹ ơi, xe đưa đi bảo dưỡng rồi, ngày mai lấy.” Đại khái chính là sự kiện đưa xe ngày đó xảy ra vấn đề, phía đuôi xe đột nhiên xì ra khói trắng. Đưa đi tiệm sửa chữa người ta nói một đồng thuật ngữ chuyên nghiệp, cô nghe không hiểu, chỉ biết là bản thân phải móc ra 500 tệ, ai..... Hối hận xanh ruột luôn. Bác thợ đầu xe ngon lành xong đưa ra phiếu thu, cô để di động kẹp giữa vai và tai, móc tiền ra trả.

Cầm một đồng tiền lẻ đi về hướng cửa khu dân cư, lão mẹ còn đang cần nhân “...Nếu quá mệt thì khỏi về con à, ngủ thoải mái một ngày. ”

Nữ Nữ buồn ngủ đến nỗi mắt díp lại không mở ra nổi, ù ù cạc cạc đáp ứng. Cúp điện thoại, trước mặt đột nhiên xuất hiện một người đàn ông.

Ăn cướp!

Phản ứng đầu tiên nhanh chóng chiếm lĩnh toàn bộ ý thức. Khu dân cư này tương đối cũ, ở cửa không có bảo vệ canh, vị trí lại vắng vẻ, thẳng trước còn có hộ gia đình bị giựt túi xách lúc đêm hôm khuya khoắt. Cô theo bản năng tự động đem tiền lẻ và di động giờ lên dâng cho đối phương. “Toàn bộ cho anh!”

Coi hấn thành dạng người gì chứ! Khỏe miệng Đông Tử co rút một chút. “Cô Thẩm?”

Nữ Nữ không hiểu, nơm nớp lo sợ đáp một tiếng.

Đông Tử hỏi lại: “Thẩm tiểu thư có bạn trai chưa?” Căn cứ vào tin tức vài ngày theo dõi phản ánh lại, cơ bản đã xác định được cô ấy không có bạn trai. Danh hoa không chủ là tốt nhất, hấn cũng không muốn làm

ra cái loại chuyện hạ lưu cướp bạn gái của người ta. Nhưng nói gì thì nói, chỉ cần là người con gái mà lão đại nhìn trúng, cho dù cô ấy có kết hôn sinh con rồi cũng phải giành lại bằng được cho lão đại, không thể bỏ qua!

Nữ Nữ lấy lại bình tĩnh. “Mắc mớ gì đến anh.”

Tốt lắm, đáp án trong dự liệu. Đông Tử vẫy tay, chui ra hai tên đàn ông cao to một tả một hữu đem cô kẹp ở giữa.

Bắt cóc? Cướp bóc? Giết người? “Các anh làm gì hả?!” Cô sợ hãi, thực ra nhìn cẩn thận một chút là có thể nhận ra người trước mắt này, đáng tiếc hiện tại tinh thần không tốt, ngọn đèn ven đường lại mờ, cô ấy không nhận ra.

Đông Tử đầy mặt tươi cười. “Lão đại chúng tôi muốn gặp cô.”

“Tôi không quen.....” Xoay người muốn chạy, cách một tiếng đụng phải một trong hai người đàn ông kia.

Cảm giác phương hướng kém như vậy còn dám lái xe loăng quăng khắp nơi, Đông Tử thở dài. “Vậy thì thật xin lỗi.” Nháy mắt, hai tên đàn ông to xác kia lập tức xách cô lên nhét vào trong xe tải đậu ở ven đường. Bộ đang đóng phim hả? Nữ Nữ hôn mê luôn.

31. Chương 31: Vương Đẩu Vương

Căn phòng được trang trí rất trắng lẹ, ngăn tủ trong phòng khách bày không ít rượu ngoại, cánh cửa phòng ngủ khép hờ, bên trong có chiếc giường lớn, bộ quần áo được vắt lên trên ghế. Chỗ này có người ở? Là dân xã hội đen hay là đại gia nào?

Đám người bắt cóc cô đã đi rồi, Nữ Nữ đứng ngây ra ở trong phòng hồi lâu mới bắt đầu có phản ứng, kéo cửa ra, hai tên bặm trợn mặt không chút biểu cảm trấn giữ giữa cửa. Cô tức giận kêu lên: “Các người đây là bắt cóc, là phạm pháp!”

Hai tên kia không nói gì, trừng mắt như muốn nói: bọn ta chính là vương pháp.....

Đóng mạnh cửa, cô liền vọt tới bên cửa sổ vén tấm màn ra để xem xét xung quanh, nhưng nơi này ít nhất cũng phải cao năm sáu tầng! Từ đây mà nhảy xuống không tàn tật thì cũng chết. Cũng may di động không bị chúng nó lấy mất, cô định thần lại rồi gọi điện thoại khẩn cấp cho Minh Nguyệt, nhưng không ai bắt máy. Gọi về nhà cũng không được, làm như vậy sẽ khiến ba mẹ hoảng sợ thêm. Cô lục tìm số điện thoại của Nhất Nhất, nhưng liên lạc không được, hiện tại Nhất Nhất đang mang thai nên không mấy khi xài điện thoại. Chỉ có thể gọi cho Cẩn Ngôn, không ngờ hắn cũng tắt máy. Làm sao bây giờ? Cô thần thờ ngồi bệt xuống chiếc ghế sofa hồi tưởng lại những gì đã xảy ra với mình..... Đúng rồi, lúc mới vào nhìn thấy tấm bảng hiệu “Đêm Thượng Hải”, cô run lấy bầy nhẩn tin cầu cứu ọi người.

Đêm Thượng Hải? Cái tên có chút quen thuộc.... Đứng lên tiến đến phía trước mở cánh cửa ra. “Đại ca các người tên là gì?”

Hai tên giữ cửa chỉ biết làm công việc của mình, một tiếng cũng không hé ra, chỉ nhìn chăm chăm vào cô.

“Có phải tên là Đàm Vi không? Lập tức gọi hắn đến đây!”

Tên bên trái nhếch mép cười, hình như hiểu lầm ý của cô. “Thảm tiểu thư chờ chút nhé, đừng có vội.....”

Không thể nào giao tiếp được với bọn chúng! Nữ Nữ cắn răng quay lại căn phòng lần nữa, ngồi bịch xuống chiếc ghế sofa, cầm bình trà lên ừng ực ừng ực uống uống vài hớp lớn. Tốt, sẽ chờ anh ta xem anh ta có gì để nói.

Hơn mười giờ đêm Đàm Vi mới từ công ty ra, trên đường về nhà nhận được cuộc gọi của Đông Tử, gọi hắn đi uống rượu. “Không uống, còn không bằng ở nhà xem tivi.”

“Lão đại anh biến thành trạch nam rồi đó, chủ nhật cũng không đi ra ngoài cho thoải mái, ở một mình hoài chán chết! Đến đây đi đến đây đi.....”

Trong giọng nói của hắn tràn ngập sự cổ vũ, “Các huynh đệ đều ở đây cả, lão đại nể mặt đi, chỗ cũ đó!”

Trạch nam? Ở đâu ra ngôn ngữ mới mẻ như vậy. Ngẫm lại ngày mai cũng không có chuyện quan trọng gì, đến chỗ giao lộ thì quay đầu xe.

Đông Tử nói chỗ cũ đó chính là Đêm Thượng Hải, tên khá quê mùa, nhưng là do một tay cha lão đại Đàm Ký sáng lập ra hộp đêm đầu tiên của thành phố C này. Đàm Vi sau khi nhận được công việc kinh doanh của mẹ, Đàm Ký không muốn để con trai mình kế nghiệp xã hội đen, muốn tẩy trắng, vì thế đem toàn bộ sự nghiệp giao cho anh em đáng tin tưởng của mình, đưa con trai thì trở thành Hoa kiều yêu nước trở về xây dựng tổ quốc thân yêu, thanh niên đẹp trai tài giỏi, thành lập công ty Thiên Ký tiếng tăm vang ầm ầm trong giới bất động sản.

Vào cửa đã thấy, quả nhiên có không ít người tụ tập, người ca hát thì ca hát người chơi xúc xắc thì chơi xúc xắc, một phòng bao riêng rộng lớn thế mà như bị đánh lựu đạn vậy, ngập tràn trong đám khói. Nhìn thấy hắn đều nhao nhao lên đòi phạt rượu vì lí do đến muộn, Đàm Vi không chịu làm kẻ oan ức, nhưng chén rượu cũng gơ lên trước mặt, cạ ba chén liền.

Có cô gái đưa ly ra kính rượu với hắn, Đông Tử vội đi lại nhận lấy xử lý ngay, làm ỹ nhân hờn dỗi. “Làm gì vậy,” Đông Tử véo mặt cô ấy một chút, “Hát cho anh nghe một bài, cưng.”

Cô gái đó hiểu được nhìn sắc mặt người khác, liếc mắt đưa tình một hồi liền ngoan ngoãn ngồi vào bên cạnh ca hát.

Lão đại tên hòa thượng này.... Đông Tử vuốt cằm lắc đầu.

Đàm Vi liếc hắn một cái. “Ánh mắt của mày là gì hả.”

“Hắc hắc.... Không có gì, uống rượu, uống rượu.” Hắn chụp lấy chai rượu cầm ly lên đổ đầy. Lão đại bọn họ có điểm khác người ta biết ăn biết chơi biết cờ bạc nhưng tuyệt đối không chơi bởi phụ nữ. Mới quen hắn còn tưởng rằng hắn là đồng tính luyện ái, sau này lại cho rằng hắn có chứng ngại về sinh lý....Nhưng bên người lại luôn có một đại mỹ nữ nhà họ Diệp, mà vẫn không thấy quan hệ bọn họ tiến thêm bước nào hết.... Tóm lại, dù không hiểu cũng không dám hỏi.

“Đổi người mới rồi hả?” Đàm Vi cầm lên bao thuốc rút ra một điếu.

“A,” Đông Tử lấy bật lửa mời cho hắn, cười rất ái muội. “Ngày hôm qua vừa mới tới, sinh viên năm nhất.”

“Mẹ nó....” Hắn mắng thầm, người khác có cách sống riêng của họ, hắn không quản được. Nhưng vẫn nên nhắc nhở một tiếng, “Mày cũng bớt chơi bởi đi, tìm bạn gái chính thức đi.”

“Bạn gái của Đông Tử nhiều vô số kể đó,” có một người ngồi bên cạnh lên tiếng, “Lão đại anh phải nói cụ thể người nào.”

“Cút mẹ mày!” Đông Tử cười mắng, “Đêm nay cho chúng mày uống chết luôn ở chỗ này. Lão đại chơi xúc xắc không?”

Đàm Vi đem rượu trong ly cạ sạch, quơ quơ ly không. “Đợi lát nữa thua đến nỗi cỏi quần cũng đừng hòng quít nợ.”

Lời này không giả, nói đến chơi xúc xắc cơ hồ không có ai là đối thủ của hắn, muốn mấy điểm là có mấy điểm, còn có một tuyệt chiêu xếp chồng những con xúc xắc lên nhau, đã chơi được mấy vòng, rượu bia trên bàn đa phần đều bị uống hết. Dù là như vậy hắn vẫn cứ bị đám huynh đệ này lấy đủ các lí do rót vào ly không ít, cộng thêm mấy hôm nay công việc quá bận bịu không được nghỉ ngơi tốt, rất nhanh đã chịu không nổi nữa.

“Nếu không thì nghỉ ngơi chút,” Giọng nói của Đông Tử hết sức ân cần, “Em đưa anh lên phòng?”

“Không cần, tui mày cứ chơi đi để tao tự lên.” Hắn từ đầu đã không chú ý tới ánh mắt gian tặc của người anh em.

Mở cửa, đèn trong phòng khách có chút chói mắt. Đàm Vi thuận tay ấn xuống công tắc sau cánh cửa, đi đến trước sofa ngửa mặt nằm xuống, bất ngờ bàn tay chạm vào một thứ mềm mại. Ý? Đang lúc nghi ngờ, cảm giác mềm mại đó lại mất đi, bên cạnh truyền đến tiếng hít thở. Trong lòng rùng mình: “Ai?”

Nữ Nữ bị tỉnh lại khi hắt tắt đèn, mắt thấy một bóng đen chụp xuống trên người, sợ tới mức ngã xuống sàn nhà.

Có người?! Đã tỉnh rượu hơn phân nửa, hấn không chút nghĩ ngợi đem khối mềm mại đó ném lại trên sofa, khóa chặt hai tay cô ra sau lưng, đầu gối đè chặt trên lưng cô.

“Khụ khụ...” Nữ Nữ đáng thương bị ném một cái thất điên bát đảo, trước mắt nổ đom đóm, giống tên tội phạm bị đè trên lớp đệm ghế bằng da thiếu chút nữa bị nghẹt thở chết mất, đôi vai như kiểu sắp bị vụn gãy đến nơi.

Thấy cô không nói chuyện, trên tay Đàm Vi lại dùng thêm sức lực, chớp mũi ngửi thấy mùi dầu gội nhân nhạ, cổ tay bị giữ chặt kia lại mềm mại nhỏ nhắn, căn bản không phải đàn ông. Hấn có chút hoảng.

Mẹ nó, xương cốt đều bị bóp nát! Cánh tay nâng lên không nổi, cô chỉ có thể phí công nhấc chân lên đá hấn, lại bị hấn dùng chân chặn lại không thể động đậy, tức quá không làm gì được bèn hét to: “Tên khốn, buông tôi ra!”

Giọng nói nghe rất quen, ngực hấn chấn động, đoán không ra đây cảnh trong mơ hay là hiện thực, ngô nghê hỏi: “Nhóc?”

“Buông tay, anh buông tôi ra mau! Đau chết rồi ”

Là cô sao? Trên đùi lực đạo thả lỏng chút, do dự mà nói ra một bàn tay sờ lên mặt cô, là nóng, là thật. “Nhóc?” Hấn khàn giọng gọi cô, “Nhóc, là em sao?”

“Anh quản tôi là ai!” Ngón tay phủ đến bên môi, cô nhanh như chớp há miệng.

Đau! Đàm Vi hít vào một hơi, ngón áp út bị răng nanh cắn phát đau, theo bản năng rút ra ngoài.

Nữ Nữ bị chọc giận, vừa tới đã quật ngã cô, quật ngã mình xong còn không cho cắn? Thân mình uốn éo đuổi theo cắn tiếp, vừa vặn đối mặt với hấn.

Khoảng cách hai gương mặt rất gần, gần gũi đến mức có thể cảm giác được hơi thở nóng hổi phả lên trên mặt đối phương rồi lại thối ngược trở về, ánh sáng mờ mờ ngoài cửa sổ hấn sâu trong đôi mắt cô, khiến tâm tư hấn lộn xộn yết hầu khô nóng, trong đầu dần dần không rõ ràng, thử thăm dò cúi đầu. Vừa tiếp xúc đến sự mềm mại nhớ nhung bao lâu nay, khát vọng tận đáy lòng bỗng chốc ứa về như vỡ đê, một bàn tay giữ chặt cái ót cô rồi nhiệt tình dây dưa hôn xuống.

..... Hấn làm gì?! Bị động tác bất thành linh của hấn dọa cho sợ hãi, đầu óc Nữ Nữ trống rỗng, trong khoang miệng tất cả đều là mùi rượu mùi khói thuốc, hô hấp bị ngắt quãng, nhất thời ngáy người không dám nhúc nhích. Thẳng đến khi bàn tay hơi lạnh men theo vạt áo lông thấm dò vào bên trong mới giật mình, nâng cánh tay lên để ở trước ngực hấn dùng sức đẩy, đẩy không ra nổi. Vừa tức vừa thẹn lại vừa sợ, bèn kéo theo tiếng khóc nức nở gào lên: “Anh đừng chạm vào tôi, anh tránh ra!”

Miệng nếm được mùi vị mặn mặn, Đàm Vi đột nhiên cả kinh, thở hổn hển nói tay ra.

Cô đẩy hấn ra nhanh như bay đứng bật dậy hướng ra cửa chạy đi, cửa phòng vừa đúng lúc bị người ta từ bên ngoài đẩy ra, thiếu chút nữa đụng trúng mũi, khiến cô sợ tới mức khê run rẩy. Nương theo ngọn đèn ở hành lang nhìn rõ ràng người mới tới, cô bổ nhào qua khóc thành tiếng: “Sao bây giờ anh mới tới?”

“Nữ Nữ?” Cẩn Ngôn mò mẫm mở đèn lên, bị giật mình, quần áo hỗn độn về mặt kinh hoảng? “Sao lại thế này?” Xuống mấy bay nhận được tin nhắn, sợ có chuyện gì xấu xảy ra, một đường lái xe như bay đến nơi này.

Đàm Vi bước về phía cô, cau mày không biết nên trả lời thế nào.

“Nói chuyện a!” Cẩn Ngôn nóng nảy.

“Tớ, tớ cũng không biết...”

“Anh không biết?” Nữu Nữu tức giận đến phát run, lau gương mặt toàn nước mắt quay đầu cắn tức nói với hắn, “Anh sẽ không biết đây là chỗ nào? Anh muốn tìm phụ nữ không ai ngăn cản anh nhưng anh đem tôi tới chỗ này là có ý gì?”

Đàm Vi hết đường chối cãi: “Anh thật sự không biết.”

“Vậy anh vừa rồi đang làm cái gì? Coi tôi như người nào? Thành loại con gái trong hộp đêm phải không? Anh....”

“Không phải!” Mạch máu khắp người bỗng chốc vọt tới đỉnh đầu, nhin không nổi cô cứ như vậy hạ thấp lần nhau. “Anh khi nào thì đi tìm gái, khi nào thì coi em như những người khác?”

“Tôi ngu ngốc một lần là đủ rồi!” Cô quay đầu đi ra cửa.

Hắn đuổi theo kéo cổ tay cô lại giữ chặt. “Đừng đi.”

“Buông ra!” Giằng co một hồi không thoát được, bèn dùng tất cả sức lực, rốt cục tránh thoát, nhưng cổ tay cũng bị bọp chặt đến phát đau. Con tức trong lòng ào ào xông lên, cô không cần nghĩ ngợi giơ bàn tay lên tát.

Đàm Vi đứng nguyên tại chỗ bất động.

Bàn tay tát đến bên mặt hắn thì dừng lại, hắn nhìn cô không rời mắt, mí mắt cũng chưa từng chớp cái nào. Bàn tay dần dần nắm thành quyền chậm rãi rơi ra, rơi ra lại nắm lại, vẫn không thể nào tát xuống. Đáy mắt nổi lên một tầng sương mù, cô đẩy Cẩn Ngôn ra vội vàng lao thẳng đến hành lang.

“Nhóc....” Đàm Vi vội vàng đuổi theo, cô ngay cả thang máy cũng không cần đi, trực tiếp chạy xuống cầu thang bộ.

“Nữu Nữu đợi anh với!” Cẩn Ngôn gọi đuổi theo, tiếng gọi mất hút. Xoay người tức giận trừng mắt nhìn hắn, “Làm cái trò quỷ gì vậy, gọi con bé đến loại nơi thế này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hả?”

“Không phải tớ gọi,” trong lòng có một bụng ầm ứ không biết phát tiết ra thế nào cho tốt, “Tớ, mẹ nó, nào biết sao lại thế này!”

“Con bé nói nó bị người ta bắt cóc, tôi gọi di động cho cậu thì tắt máy.”

“Bắt cóc ?Ai bắt cóc cô ấy?” Lấy điện thoại cầm tay ra, vừa thấy màn hình tắt ngóm, tức giận ném xuống đất. “Hết pin rồi!”

“Có thù oán a?” May mắn hành lang có trải thảm, Cẩn Ngôn nhặt lên trả lại cho hắn. “Việc này tớ mặc kệ, tự cậu giải thích với nó đi. Tớ đi đây.” Hắn vội vã xuống lầu, sợ con gái một mình trên đường không an toàn.

Chuyện này mẹ nó rốt cuộc là sao chứ! Đàm Vi một quyền đấm lên tường gây ra tiếng vang thật lớn, lộn trở lại phòng ngồi xuống trên sofa, cánh tay gặt một cái, trên bàn mấy thứ chai chai lọ lọ toàn bộ đều nện xuống trên đất.

Đại Chung vừa khéo dẫn theo người vội vàng đi tới, nhìn trên đất hỗn độn, do dự nói: “Tôi mới vừa ở dưới lầu gặp Thượng tổng, còn có Nữu Nữu, cô ấy tới chỗ này....Có chuyện gì?”

“Thảm Tư Kỳ là ai mang đến?” Đàm Vi xanh mặt, từng chữ từng chữ từ rít ra từ trong kẽ răng.

Tên nhóc canh cửa ấp úng nửa ngày “....Anh Đông Tử.”

“Gọi nó tới đây!”

Đông Tử đang phấn khởi vì đã giúp đại ca giải quyết được vấn đề cô đơn tịch mịch, canh giữ ở dưới lầu đang tán gẫu với em gái sinh viên năm nhất vui quên trời đất, nhận được điện thoại nói lão đại triệu kiến, mừng như điên chạy tới lĩnh chỉ. Khi lên tới phát hiện sắc mặt đoàn người cứng lại, dự cảm có chuyện không ổn, nhỏ giọng hỏi người bên cạnh: “Sao thế?”

“Không biết,” người nọ hạ giọng, “Đang nổi giận.”

Đại Chung đứng ở cửa từ xa đã ra dấu bằng tay cho hắn, dùng khẩu âm thông báo rằng: mày gây ra đại họa rồi.

Da đầu Đông Tử tê rần, cũng dùng khẩu âm kinh ngạc hỏi: Why? !

“Mẹ nó trước khi làm sao không hỏi tao một tiếng?” Đại Chung nghiêng răng nghiêng lợi ghé sát tai hắn nói, “Con bé đó là bạn gái trước kia của lão đại, tao không đỡ nổi ày, tự mình đi nhận lấy cái chết đi.”

Bạn gái? Khi nào có? Hắn sao không biết? Đông Tử còn muốn hỏi rõ ràng nguyên do sự tình thì bị Đại Chung đẩy vào trong phòng. Liếc trộm vào mắt lão đại, thấy hắn ngồi ở sofa nhàn nhã uống trà, sắc mặt tạm tính là bình thường, thở hắt ra một cái xem ra có thể thoát nạn. “Lão đại bận rộn suốt mấy ngày không nghỉ ngơi rồi, em không dám quấy rầy nữa.”

“Ngồi đi.”

Hai chữ phun ra đã làm ngừng bước chân đang vội vã hướng ra bên ngoài bỏ chạy kia, Đông Tử kiên trì quay người lại. “Chuyện... chuyện gì ạ?”

“Lâu không vận động xương cốt đều cứng hết rồi,” khớp ngón tay bẻ kêu răng rắc, “Giúp tao luyện.”

“..... Lão lão đại em biết sai rồi, em lập tức đi xin lỗi cô ấy.....”

“Hả?” Đàm Vi nhếch khóe miệng cười rất ôn hòa, “Xin lỗi ai? Xin lỗi cái gì thế?”

“Vây, vây, vây luyện với Đại Chung được không ạ, anh anh ấy thân thủ tốt hơn em.”

“Mày còn trẻ, đánh đối kháng tốt.”

Đánh đối kháng..... Đây mới là ý tứ chân chính của lão đại. Cả gương mặt bầm đầy bụi của Đông Tử liên tục nghênh đón quả đấm mang theo tiếng gió vù vù kia.

“Mẹ nó ngày đầu tiên mày quen lão đại à? Không biết cách làm người của lão đại sao? Mày có thấy lão đại lui tới với đám con gái chưa!” Đại Chung đập bàn răn dạy, “Bình thường thấy mày cũng cơ trí, sao với loại chuyện này còn hồ đồ!”

“Em cứ nghĩ lão đại nhìn vừa mắt con bé ấy.....” Đông Tử xoa vết xanh tím trên mặt nhỏ giọng cãi, “Vớ lại không phải em đang nghĩ giùm lão đại sao, lớn như vậy rồi bên cạnh không thấy một con bé nào”

“Thế phải giống như mày trái ôm phải ấp hả?” Đại Chung khinh thường hắn.

“Không nghe nói qua lão đại có bạn gái a, anh cũng không nói với em.”

“Lắm mồm giống mày hả! Ai mà đem chuyện riêng treo trên miệng bồ lô ba la khắp nơi hả.”

“Vây anh nói xem em nên làm gì bây giờ?”

“Ngoan ngoan đợi đó đi.”

Đợi? Đông Tử cảm thấy thực có lỗi với lão đại, càng có lỗi với bạn gái trước của lão đại, sao có thể ngoan ngoãn ngồi yên đợi được, phải nghĩ ra cách chuộc lại lỗi lầm mới được a.

32. Chương 32: Tiến Sĩ Vs Lưu Manh

“Thật bị bắt cóc hả?!!” Tiếng nói mang theo sự phẫn nộ cực kì như từ độ cong tám mươi vòng mới bắn thẳng lên trời.

“Nhỏ tiếng chút.” Nữ Nữ vội vàng mở hé cửa phòng ra, mấy bà mẹ còn đang ở phòng khách chơi mạt chược. “Đừng hỏi nữa, đều là hiểu lầm thôi.” Khẳng định là Cẩn Ngôn về nhà nói cho Nhất Nhất, Nhất Nhất lại nói cho Minh Nguyệt. Aiz, toàn cái loa phát thanh a.

“Hiểu lắm? Chuyện lớn như vậy có thể gọi là hiểu lắm sao? Bắt cậu đi ngay tại trên đường, fuck!” Minh Nguyệt vén tay áo lên, “Nói với tớ xem thẳng khốn nào ra tay, thấy hắn bà đây sẽ sút cho hắn một cước bay tới Seberia luôn!”

Người này bị Đinh Nhất Nhất đồng hóa rồi. “Đàm. . . . .” Cái tên đến bên miệng lại thay đổi, “Lão đại nhà các cậu.”

“Không có khả năng! Lão đại sẽ không làm loại chuyện hạ cấp này.”

“Cậu tin tưởng anh ta?”

“Không phải là tin tưởng, mà là sự thật.” Cô cường điệu kéo dài hai chữ sau.”Lão đại đối với cậu thế nào trong lòng chúng tớ đều hiểu.”

“Cắt. . . . .” Một người ra đi không từ giả đáng để cô bạn mình sùng bái đến vậy ư.

“Cậu nói đi, rốt cuộc là đứa nào không muốn sống dám làm như thế, không hiểu vương pháp đúng không? Lão đại cũng thật sự là, cứ để bọn nó tác quái. Cẩn Ngôn biết là ai đúng không? Anh ấy nói sao? Có trừng trị hắn chút nào. . . . .”

“Ha. . . . .” Nữu Nữu ngáp một cái thiệt lớn, “Tớ muốn ngủ, bà chị cứ tiếp tục nghiên cứu cách trừng trị hắn đi nhá.”

“Đừng ngủ đừng ngủ mà, đã ngủ cả một buổi sáng rồi, ngủ nhiều sẽ có nếp nhăn. Tâm sự đi.” Minh Nguyệt ngồi khoanh hai chân lên giường bày ra bộ dáng muốn đàm đạo lâu dài. “Gì chứ, lần này xem như là cuộc gặp lại đầu tiên giữa hai người, có hay không, cái đó đó?”

Nữu Nữu ôm búp bê vải ngả đầu liền ngủ. “Cái gì cũng không có.”

Không có khả năng! Theo Nhất Nhất miêu tả, hai người bọn họ đó là trùng phùng sau bao nhiêu cay đắng, củi khô gặp phải lửa mạnh. . . . . Stop, Đinh Nhất Nhất từ nhỏ chính là đứa bé không bình thường, lời của cô ấy không thể rất tin tưởng. “Nữu Nữu a. . .” Thay đổi thành gương mặt chị gái tri âm tri kỉ, “Cậu nói thật đi, hiện tại cậu với lão đại đều đã trở lại, đều ở cùng trong một thành phố sẽ phải có cơ hội đụng mặt chứ, cậu định tính sao hả?”

Tiếng ngáy lập tức vang lên.

“Nha đầu chết tiệt kia dám giả chết.” Minh Nguyệt bắt đắc dĩ mắng. Di động để trên bàn vang lên, cô lấy lại nhìn một cái. “Chao. . . . .” Còn chưa kịp nói tiếp tiếng “ôi” kia, đã bị đoạt điện thoại.

Trên màn hình hiện lên một chuỗi chữ số, Nữu Nữu trực tiếp ấn xuống nút màu đỏ.

“Là lão đại.”

“Tớ biết.” Buổi sáng đã gọi qua một lần rồi. Lần trước ở trong di động Nhất Nhất thấy dãy số của Đàm Vi, ba số đuôi đều là 6, cùng với chiếc Land Rover kia giống nhau, giống như nhà giàu mới nổi. Một lát sau di động lại vang lên, cô dứt khoát tắt máy.

“Tắt máy?” Biểu cảm Minh Nguyệt như gặp phải quỷ, “Dù sao cũng phải nghe anh ta nói vài câu chứ?”

“Nghe cái gì, giọng nói rất hay à? Cũng không phải người chủ trì trên đài phát thanh.” Chấn vừa vén lên liền chui vào, “Tớ muốn đi ngủ.”

“Chỉ biết ngủ!” Cô bới chần ra móc theo cô bạn, “Thật đó a Nữu Nữu, không suy nghĩ đến chuyện bắt đầu lại từ đầu hả?”

“Honey à. . . . .” Nữu Nữu sờ soạn đem khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, thân thể mềm mại như không có xương dán lên người Minh Nguyệt. “Em sẽ không vứt bỏ honey, thay lòng đổi dạ đâu.”

Về mặt tiến sĩ trở nên nghiêm nghị, nghiêm mặt nói: “Thực xin lỗi, giới tính của chị đây rất bình thường. . . . .”

Búp bê vải chuẩn xác chặn miệng của Minh Nguyệt lại, Nữu Nữu liếc tới bộ ngực của cô bạn cười nhạo. “Cặp bánh bao nhỏ của cậu không hấp dẫn được tớ đâu.”

Cô phát điên: “Cậu. . . hai cái đinh gù. . .”

Bắt đầu lại từ đầu? Nghe qua y như đoạn trong ngôn tình tiểu thuyết bắt buộc phải có vậy, hồi nhỏ Nữ Nữ thích nhất những câu truyện kiểu đoàn viên này. Nhưng đó là truyện đúng không, hơn nữa cô đã hai mươi bốn tuổi, không phải mười bốn, sẽ không vì chuyện nam nữ xa nhau mà rơi lệ, hoặc là vì bọn họ gặp lại mà vui sướng.

Aiz. . . . . Lớn lên quả nhiên không phải là chuyện tốt, ngay cả mộng đẹp cũng không biết mơ mộng nữa. Đèn đỏ phía trước, cô thở dài đạp thắng xe, trong kính chiếu hậu chiếu ra một chiếc Audi màu đen phía sau, người điều khiển nó thoát nhìn có chút quen mắt. . . . . Kể bắt cóc! Quả nhiên thượng bất chính hạ tắc loạn, có loại lão đại nào sẽ có dạng tiểu đệ đó. Nhịp tim bắt đầu gia tăng tốc độ, chờ đèn xanh sáng lên cô nhấn ga thật mạnh thoát đi thật xa, bề vô lăng quẹo phải con hẻm nhỏ chạy vòng vòng. Nhìn lại lần nữa, chiếc Audi kia không thấy bóng dáng nữa.

Hắc, đã bỏ lại phía sau? Cực kì hứng thú quay lại khu dân cư đậu xe xong, đằng sau vang lên hai tiếng “tuyệt tuyệt”, lại tới nữa rồi.

Đông Tử vẻ mặt tươi cười xuống xe. “Em giúp chị xách.” Giơ tay ra định giúp cô xách túi đồ.

“Đến làm gì?” Nữ Nữ không cho.

Đông Tử đứng nghiêm, thành khẩn hướng về phía cô xin lỗi: “Rất xin lỗi Thẩm tiểu thư, ngày đó là tôi sai, không nên không thông qua sự cho phép của cô đã tự ý làm như thế, nếu gây ra cho Thẩm tiểu thư sự thương tổn gì, tôi nguyện ý gánh vác toàn bộ trách nhiệm.”

Những lời nho nhã đó nghe khá buồn cười, trong lòng cũng hết giận hơn phân nửa. “Thôi, đều qua rồi.”

“Thẩm tiểu thư có thể tha thứ cho tôi sao?”

“Đều nói đã qua rồi, tôi không trách anh.”

Chính là muốn câu này. . . . . Đông Tử một khi cao hứng lại bắt đầu nói nhiều. “Tôi đã nói rồi mà, bạn gái lão đại là ai chứ, giải quyết công việc không hấp tấp, đại nhân đại lượng. . . . .”

“Ai là bạn gái của anh ta?” Nữ Nữ lập tức nổi trận lôi đình, “Tôi với anh ta không có bất kì quan hệ nào, lão đại của anh là ai hả, họ gì tên gì hả?”

Hắn cả kinh. “Chính là Đàm Vi a, hai người trước đây không phải từng có quan hệ yêu đương sao?”

“. . . . . Không quen biết!” Giải cho tên lẩm mồm Đàm Vi kia, dám đem chuyện trước kia bô lô ba la khắp nơi!

“Sao sao sao lại không quen biết được?” Đông Tử cứ quỳnh lên liền bị cả lăm, “Lão đại rõ ràng chính là bạn trai của cô. . . . .”

“Không quen biết chính là không quen biết!” Nữ Nữ Bạo Tẩu.

Minh Nguyệt ở nhà đợi nửa ngày mà không thấy bóng dáng người, xuống lầu liền thấy cô bạn đang tức giận đến đỏ bừng mặt mũi, đứng bên cạnh là một người đàn ông đang huyền thuyên ú ớ. Bèn sải chân tiến lên hỏi: “Anh là ai?”

“Tôi là. . . . . bạn của cô Thẩm.”

Bạn? Đã là bạn, Nữ Nữ sao lại tức thành như vậy? Trong đầu Minh Nguyệt ‘đình’ một tiếng vang lên cảnh báo. “Á. . . . . Có phải anh không hả? Ngày đó có phải anh bắt cóc Nữ Nữ?”

“Không phải bắt cóc,” Đông Tử sửa lời, “Là mời cô ấy đi nói chút chuyện.”

Minh Nguyệt giận dữ mắng mỏ: “Anh có hỏi qua ý của cô ấy chưa hả?”

“Cái này...thì chưa,” hắn ngượng ngùng cười, “Nhưng tất cả đều là người quen mà..”

“Ai là người quen với anh a, Nữ Nữ có quen anh hả?”

“Cô ấy quen với lão đại nhà chúng tôi a.”

“Cần bản chính là hai chuyện khác nhau, anh đừng tráo đổi khái niệm!”

“Đây đều là quen biết, sao có thể tính. . . . .”

“Anh không được phép của cô ấy mà lôi cô ấy đi là phạm tội hiểu không! Anh có biết tội bắt cóc không? Tội bắt cóc chính là chỉ lợi dụng quan hệ người quen sử dụng bạo lực uy hiếp cưỡng bức người kia để đạt được nguyện vọng bất hợp pháp của anh, nguy hại đến sự an toàn của người bị bắt cóc, anh như vậy ít nhất phải phàn hơn mười năm tù có thời hạn. . . . .”

“Coi như quên đi.” Nữ Nữ vội kéo thắm phàn đi, mu bàn tay quơ quơ hướng về tội phạm ở sau lưng.

“Có gan làm không có gan thừa nhận đúng không? Aiz aiz cậu bỏ đi gì chứ. . . . . Nữ Nữ cậu đừng kéo tớ, loại người này sợ quách gì, mù luật! Học sinh tiểu học đều biết đến cái gì nên làm cái gì không nên làm. . . . .”

Trở lại xe khởi động động cơ máy, Đông Tử vuốt cái trán vã mồ hôi thì thào: “Là phụ nữ sao, đây... mẹ nó. . . . . đúng là con cộp cái.”

Trong loa điện thoại truyền ra hai tiếng tí tí, bị cắt đứt rồi. Đàm Vi chán nản để điện thoại di động xuống, châm điếu thuốc xong đành cầm máy điện thoại lên, nghĩ đến gì đó lại đặt ống nghe xuống. Nha đầu kia nhìn bộ dáng ôn nhu, nhưng tính tình quật cường, cho dù có gọi chục cuộc qua cũng như nhau cả thôi.

“Lão đại vẫn đi công trường chứ?” Tiểu Tạ đẩy cửa tiến vào hỏi.

“Hôm nay không đi, cậu về trước đi. A đúng rồi, Đông Tử đâu?” Sao cả buổi trưa cũng không nhìn thấy bộ dáng đâu hết.

Hắn không dám lên tiếng, ấp úng một hồi lâu mới nói: “Anh Đông Tử nói đi xin lỗi.”

Xin lỗi? Luồng khí lạnh từ đáy bàn chân xông tận lên não, thái dương Đàm Vi nổi lên gân xanh. “Mau gọi hắn về!” Thằng không có đầu óc kia. . . . .

Tiểu Tạ lấy di động ra gọi. Bấm xong thì nghe thấy tiếng chuông được truyền đến từ hành lang, mở cửa ra vừa thấy, Đông Tử đang cầm lấy chìa khóa xe tung lên đồ xuống, tâm tình còn như không tệ. Đi mau đi mau! Hắn vẫy tay đuổi người.

Đáng tiếc Đông Tử không lĩnh hội được, còn lớn giọng lên tiếng chào. “Hi. . . . .”

Mây chết chắc rồi. “Lão đại ời.” Tiểu Tạ kêu hắn tiến vào văn phòng, cúi đầu yên lặng đi ra ngoài cửa, mới làm dấu chữ thập. Tự cầu phúc thật nhiều cho anh Đông Tử của hắn. . . . .

Áp khí trong phòng có chút thấp, Đàm Vi ngồi ở trên ghế dựa hút thuốc, vẻ ngoài cười nhưng trong không cười. “Quản lý Từ bận bịu xong rồi hả?”

Hồng rồi! :Hắc hắc. . . . . Đi ra ngoài có chút việc.” Đông Tử gãi da đầu làm tốt công tác chuẩn bị đánh đối kháng.

Đàm Vi vọt lên đứng lên. “Mày . . . . . mày. . . . .” Chỉ vào hắn mãi không thốt lên mấy chữ sau, sau đó ngồi bịch xuống lần nữa day day chỗ mi tâm thở dài. “Bàn bạc với Trương tổng bên kia thế nào rồi?”

“Buổi chiều đã bàn bạc ổn thỏa rồi.”

“Uhm.”

Cứ như vậy? Đông Tử từ khoe mắt cần thận quan sát lão đại. Biểu cảm trên mặt bình thường, khoe miệng cũng không cụp xuống. Hiện tượng tốt, may mắn đã đi tìm Trương tổng bàn bạc xong công việc trước mới đi tìm bạn gái lão đại sảm hỏi, nếu đảo lại trình tự thì bây giờ biết ăn nói sao. “Hắn nói tuần sau muốn đi công trường khảo sát, em sắp xếp lịch là thứ 4.”

“Được, đến lúc đó tự cậu đi đón tiếp, tôi không nhất định rảnh.”

“Dạ.” Đông Tử từ trên bàn cầm lên bao thuốc rút ra một điếu đốt, ngồi ở sofa đối diện. “A, lão đại, người phụ nữ ở cùng với cô Thẩm là ai a?”

“Cậu nói Đặng Minh Nguyệt? Con gái nhà người ta là tiến sĩ, là người có văn hoá.”

“Đăng, Minh, Nguyệt.” Một gương mặt âm khí nặng nề.

Nhìn biểu cảm buồn bực của hần Đàm Vi ít nhiều đoán được một chút. “Đụng phải cô ấy rồi hả? Bị giảng ột trận đúng không, đáng đời.”

“Con bé đó mà là tiến sĩ gì? Có mà là con cọp cái thì có.”

Đàm Vi cười lạnh. “Mày giáp mặt mắng cô ấy là cọp cái thử xem?” Đăng Minh Nguyệt cũng là một con bé có cái miệng danh đá, một khi mà động khẩu lên thì cũng không yếu thế đâu, cũng có thể so sánh với Đinh Nhất Nhất. Nhất Nhất có đôi khi còn có chút càn quấy, Minh Nguyệt thì lại là nói có sách, mách có chứng, thông kim bác cổ, trên dưới 5000 năm đều có thể thao thao bất tuyệt giảng giải, phải làm cho đối thủ chạy trốn chết mới dừng lại. “Cô ấy nói cái gì?”

“Cô ấy nói em. . . . . Phạm vào tội bắt cóc!” Con bé chết tiệt kia, nhìn thấy tuổi còn nhỏ mà tính nết cũng không nhỏ.

“Không có hỏi mày về Đăng Minh Nguyệt.”

“A?” Hần phản ứng kịp, “À, cô Thẩm hiện tại không sao hết, vẫn châu tròn ngọc sáng xinh đẹp.”

“Cô ấy. . . . .” Đàm Vi dụi tắt đầu thuốc lại rút ra một điếu, không đốt, khựng lại chốc lát.

Chờ lúc lâu mà vẫn không thấy lão đại nói tiếp, Đông Tử hiểu rõ lão đại muốn hỏi cái gì. Nhưng bạn gái trước đã nói ra những lời như thế hần làm sao dám tường thuật lại, không quen biết? Lão đại sẽ lật bàn mất. “Em cảm thấy, kỳ thực cô ấy rất thấu hiểu lòng người,” hần cân nhắc từng câu từng chữ để tránh rước họa vào thân, “Cô ấy không trách em, nói chuyện đã qua cứ cho qua đi. Chỉ có thế.”

“Uhm.” Chỉ có thế? Cũng không nhắc tới hần?

“Nếu không lão đại gặp cô ấy nói chuyện đi?”

“Uhm.”

“Thật ra lão đại anh hãy nghe em nói, phụ nữ thôi mà, đều thích làm bộ làm tịch, anh tặng hoa cho cô ấy, đồ dành mấy câu ngon ngọt là ổn hết, một chút hiểu lầm nhỏ sao có thể nhớ lâu như vậy? Còn chưa nguôi giận thì dẫn cô ấy đi shopping, thích cái gì thì chọn cái đó, tuyệt đối có thể thu phục. . . . . Lão đại,” hần lấy tạp chí hươu hươu ra trước mặt người đang thất thần kia, “Có nghe em nói không đó?”

“Uhm.” Đàm Vi đốt bật lửa, hít một ngụm khói thật dài.

“Vậy em đi đặt hoa?”

“Không cần.”

“Sao không cần? Lão đại anh yên tâm, chiều này em thử qua vô số lần, chưa từng thất bại. . . . . A! Lão đại?” Đông Tử hoảng sợ nghe được tiếng khớp ngón tay bị bẻ vang lên ken két.

Đại Chung mang theo bộ mặt bỏ đá xuống giếng tươi cười đến thăm bao cát kia, Đông Tử chưa xót, mắng hần chỉ biết xem náo nhiệt, Đại Chung chửi hần ăn no rửng mỡ, đáng đời. “Đi ra ngoài ăn cơm không?”

“Các cậu đi đi, tôi không ăn.” Đàm Vi cắn điếu thuốc ngồi xuống lật tư liệu trên bàn.

“A, lại không ăn nữa hả? Trở về mấy tháng đã gầy đi nhiều như vậy, học phụ nữ giảm béo. . . . .”

“Đi đi!” Người giảm béo trực tiếp đem bọn hần đuổi ra.

“Chúng tôi đi ăn trước, đợi lát nữa mua về cho cậu sau.” Ở phía trước, Đông Tử chạy như bay, Đại Chung thì ở khung cửa quay đầu thở dài. “Tiểu Vi à, tôi cũng coi như nhìn cậu trưởng thành, có một số việc đừng cưỡng cầu, nên cúi đầu liên cúi đầu, không có gì đáng xấu hổ cả.”

Tiểu Vi. . . . . Đàm Vi bĩu môi, hồi nhỏ Đại Chung thích kêu như vậy, nghe hai chữ này cứ tưởng gọi ai khác.

Mở ngăn kéo ra, bên trong có một chiếc lắc tay hạt đầu lâu, màu sắc có chút cũ kỹ, viền hạt châu cạnh góc bị mài đến bóng loáng phát sáng, thể hiện nó quanh năm suốt tháng bị người ta vuốt ve. Đàm Vi từng hột

từng hột đếm, vẫn là 21 hột, đếm bao nhiêu năm cũng không thay đổi số hột. Nhưng luôn có thay đổi gì đó. Ví như sợi dây màu đỏ đã phai màu, góc cạnh của hạt châu đã bị mài phẳng, những thứ này không thể biến trở về nguyên dạng như lúc đầu. Đồ vật còn như thế, huống chi con người.

Đại Chung nói không sai, hẳn có thể cúi đầu, vấn đề là đối phương tựa hồ không đồng ý cho hẳn cơ hội cúi đầu. Năm đó ra đi không từ giã đối với Nữu Nữu mà nói đã tạo thành sự tổn thương sâu sắc, hẳn chưa bao giờ nghĩ quá sâu, cũng không dám nghĩ sâu. Sau khi đi Milan cũng không dám liên lạc với cô, chỉ có lúc tán gẫu với Cẩn Ngôn mới thỉnh thoảng hỏi tới, biết cô sống rất tốt. Rất tốt? Là khái niệm gì? Là đã quên đi sự đau thương kia hay là đã quên hẳn?

Luôn cho rằng những việc trước đây bản thân đã làm rất đúng đắn, ít nhất lúc đó không có chừa lại con đường nào. Nếu như ngay cả bản thân cũng không biết rõ con đường của chính mình sẽ phải đi thì làm sao có thể nắm giữ được tương lai của hai người? Huống chi có thể trở về hay không còn không biết nữa. Mọi người thường nói đau dài không bằng đau ngắn, thay vì hai người trong lúc xa nhau dần dần trở nên không tín nhiệm, trở nên xa lạ, thậm chí có tranh cãi và oán hận, chẳng bằng ngay từ đầu một đao chặt đứt cho xong. Đau đớn rồi cũng qua đi. Lại không nghĩ rằng một đao kia chặt xuống rất nghiệp dư, lúc trái gió trở trời cơn đau lại phát tác dữ dội hơn.

Tiên sinh ngài họ gì. . . . . Hay ột câu lời thoại kinh điển dùng trong lúc gặp lại sau bao năm xa cách. Lòng ngực có chút buồn bực, Đàm Vi phiền chán dụi tắt đầu thuốc, đẩy cửa sổ ra đối mặt với bầu trời ban đêm thành thị thở dài một hơi.

Màn đêm đen kịt, mọi vì sao đều lặn mất tăm.

33. Chương 33: Gặp Nhau Không Bằng Nhưng Nhớ

Giữa trưa tan tằm, Nữu Nữu đứng giờ cùng đồng nghiệp xuống lầu ăn cơm trưa, vừa ra khỏi cửa lớn liếc một cái là thấy ngay chiếc xe màu bạc đậu ven đường, dựa bên cửa xe là một bóng dáng cao gầy. Trong não “oanh” một tiếng, lập tức xoay người quay ngược vào.

Một vị đồng nghiệp A kéo cô lại. “Nhìn kia, mĩ nam xe xịn bên kia kia!”

“A tôi nhớ lại rồi, ” cô ôm cột giấy dựa, “Báo cáo còn chưa viết xong. . . . .”

“Ở đâu ra kiểu soái ca lạnh lùng cứng cỏi vậy chứ,” đồng nghiệp B thì hai mắt nở rộ hoa đào tằm tấc ngơ ngác, “Tư Kỳ mau nhìn a, đừng thẹn thùng. . . . . A,” giọng nói biến thành thì thào, “Soái ca đi tới đi tới rồi. . . . . Ý? Hình như là tìm Tư Kỳ.”

Những người khác cũng ý thức được, ào ào dừng lại lộ ra vẻ mặt nhiều chuyện.

Đàm Vi bị ánh mắt chung quanh tìm tòi nghiên cứu có chút không được tự nhiên, đi đến trước mặt Nữu Nữu đằng hắng cổ họng. “Có rảnh không? Anh có chút chuyện tìm em.”

Nữu Nữu làm mặt lạnh: “Thật ngại quá, tôi còn có công việc chưa làm xong, buổi chiều còn phải nộp cho ông tổng gấp.”

“Em nói việc đó hả,” đồng nghiệp A không thức thời, “Ông tổng không phải nói thứ hai tuần sau mới phải nộp sao?”

“Ông ấy nói muốn viết xong sớm một chút.” A a. . . . . Hận không thể bóp chết chị ấy.

“Nào có, chúng tôi sao lại không được thông báo chứ.” Đồng sự C là một người phụ nữ trung niên nhiệt tình, đối với mấy cô gái còn độc thân trong công ty thì vô cùng chiều chuộng. Cười mỉm chỉ nhìn chằm chằm vào soái ca, “Cậu là. . . . .”

“Xin chào,” Đàm Vi mỉm cười gật đầu, “Tôi là bạn của Thẩm Tư Kỳ.”

Bà chị này lập tức có hảo cảm với hấn, đầu năm nay trai trẻ có bộ dạng xinh xắn lại có lễ phép cũng không nhiều, lại thêm lái chiếc Benz, có tiền lại không khoe khoang khắp nơi. “Cậu tên là gì?”

“Đàm Vi.”

“A, tên này không tệ, Chữ Vi trong chữ tuổi trẻ đầy hứa hẹn?”

Cái gì tuổi trẻ đầy hứa hẹn, Nữ Nữ nghe được thâm bĩ môi, chữ Vi trong chữ làm xằng làm bậy thì có.

Đồng nghiệp C tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Cậu làm ngành nghề nào, thuộc đơn vị nào. . . .” Bị đồng nghiệp A và B kia kéo đi mất, vừa đi vừa quay đầu lại nói cho hấn nghe, “Chúng tôi có hai giờ nghỉ giữa trưa, có thể ngồi xuống từ từ ăn, chậm rãi tán gẫu...”

Các đồng nghiệp đều tránh đi, để lại cho hai người không gian im lặng không ai nói gì, Đàm Vi khụ một tiếng. “Bà chị đó thật nhiệt tâm.”

“Nói hơi nhiều một chút, nhưng là người rất tốt.” Nữ Nữ muốn bênh vực đồng nghiệp của mình.

“Uhm,” hấn phụ họa, “Nhìn qua thì thấy rất quan tâm em.”

“Chị ấy đối với đồng nghiệp đều rất quan tâm.”

“Quan hệ giữa các đồng nghiệp của em đều khá.”

Đây là đang nói tới đâu! Nữ Nữ ngẩng đầu nhìn hấn. “Anh có chuyện gì?”

Đàm Vi ngẩn người. “Chuyện ngày đó, Nhóc. . . .”

“Đàm tổng, tôi họ Thẩm.”

Cúi người nghiêng xuống bên cạnh nhìn thấy bàn tay chợt nắm chặt lại, một chữ Thẩm thoát ra trên bờ môi liền quay vòng lại nuốt trở về, thật sự nói không ra miệng. “Không cần xa lạ như vậy chứ, dù sao vẫn là bạn. Em cũng đừng gọi anh là cái gì tổng, gọi tên đi.”

Bạn? Nữ Nữ đột nhiên cảm thấy cái mũi cay xè, cắn môi nói: “Tôi còn chưa ăn cơm.”

Tìm một nhà hàng gần xung quanh gọi vài món thức ăn, Đàm Vi hỏi có ốc không, mặt nhân viên phục vụ hiện lên vẻ lúng túng nói xin lỗi, tiệm bọn họ vào buổi tối mới có. “Vậy cậu đi hỏi đầu bếp xem, có thể làm phiền đầu bếp một chút không?”

“Dạ.”

“Không cần,” Nữ Nữ gọi lại người nhân viên phục vụ định bước đi kia, “Buổi chiều tôi còn phải đi làm, ăn loại thức ăn béo ngậy đó không thích hợp.”

Đàm Vi cười nhìn cô: “Trước kia không phải rất thích ăn. . . .”

“Trước kia là trước kia, hiện tại không thích nữa.”

Vẻ tươi cười đọng lại trên mặt, hấn lấy ra hộp thuốc lá rút ra một điếu thuốc, nghĩ gì đó lại vò thành một cục ném đi. Không khí bỗng chốc tẻ ngắt, hấn cố gắng cổ vũ bản thân, cổ lên cổ lên. . . . Dù sao cũng phải tán gẫu chút gì chứ. . . .” Em gầy đi rất nhiều.”

“Do công việc thôi.” Ngữ khí nhẹ nhàng.

“Tóc cũng cắt ngắn rồi.”

“Dài quá khó gọi.”

“Giống như thành thực hơn so với trước kia.”

“Đàm tổng, ngài có thể miêu tả về bề ngoài của tôi liên một lèo được không hả?” Thật sự chịu không nổi cái cách tán gẫu này.

Đàm Vi đột nhiên muốn cười, mặt mũi lắc đầu, lấy ra chiếc bật lửa bật lên vài cái mới cháy, khuỷu tay đỡ tại trên bàn chống đầu rầu rĩ hút thuốc. Không biết nên nói cái gì, giống như dù cho nói ra bất kì cái gì đều là sai.

Đồ ăn rất nhanh được bưng lên, Nữu Nữu tách ra chiếc đĩa không khách khí, vốn dĩ bụng cũng đói meo.

Không yên lòng gầy gầy hạt cơm, Đàm Vi đọc một lần bản thảo đã soạn sẵn trong đầu, nói: “Kỳ thực anh tìm em, là muốn nói chuyện ở hộp đêm ngày đó.”

“Uhm.” Cô cũng không ngẩng đầu lên.

“Chuyện hôm đó, rất xin lỗi, làm em sợ hãi rồi.” Hần cân nhắc từng câu từng chữ, “Đương nhiên anh cũng có trách nhiệm. . . . .”

“Cái gì gọi là đương nhiên cũng có trách nhiệm?” Cô ngắt lời hần.

“. . . . .” Những câu chữ trong đầu đã sắp xếp có chút rối loạn. “Anh là nói, sự kiện đó anh thật sự không biết, là Đông Tử một tay an bày. Anh đi qua đó chỉ uống rượu với bọn họ, không làm cái gì hết.”

Nữu Nữu từ chối cho ý kiến. “Đông Tử là đàn em của anh sao?”

“Uhm”

“Đã là chuyện của đàn em anh, anh làm lão đại sẽ không biết?”

“Nó không nói với anh.”

“Cấp dưới không báo với anh, anh làm đại ca cũng quá thất bại rồi đó.”

“. . . . .” Hần không có lời nào để nói. Coi như quên đi, nói như thế nào cũng là sai, dứt khoát gạt đầu thừa nhận. “Đều là do anh, em muốn mắng muốn đánh anh đều được.”

Nữu Nữu đem chiếc đĩa ném sang một bên. “Tôi ăn xong rồi.” Cô có mà ăn no rửng mỡ mới đánh mắng chửi hần!

“Ăn thêm chút nữa đi?” Trong chén cô cũng còn non nửa chén cơm, nhóc này thật sự rất gầy, gầy đến nỗi khiến hần đau lòng. Trước kia hồng hào nhìn rất đẹp, bàn tay khi xò ra đều có đến 8 cái lỗ trên mu bàn tay.

“Ăn no rồi.”

Không còn tâm tình lại ăn tiếp, Đàm Vi vẫy tay kêu nhân viên phục vụ tới thanh toán. Tổng cộng 105 tệ, bởi vì Nữu Nữu là khách quen, trong tiệm khuyến mãi tính tròn số.

“Campuchia.” Cô lấy từ trong bóp ra 50 tệ để tới trước mặt hần.

Đàm Vi lấy tiền thu lại không hé răng, lúc này hần một chút cũng không muốn xung đột với cô.

Trầm mặc trở lại dưới lầu công ty, thang máy không có người, Nữu Nữu ấn nút, do dự một chút chưa tiến vào, tiếp tục ấn nút hỏi: “Anh còn có chuyện gì?”

Còn có thể có chuyện gì? “Lên đi.”

Không nói thì thôi! Nữu Nữu tức giận xung thiên, hiện tại cho anh cơ hội giải thích, sao không giải thích nữa hả? Bỏ lại hần đi vào thang máy, ấn mạnh nút đóng cửa thang máy lại. Công ty ở lầu 15, chữ số màu đỏ trên bảng đèn tầng thang máy cứ nhảy theo từng số, đến lầu 6 đình một tiếng, tiến vào là một cặp nam nữ trẻ tuổi, ôm vai nhau thì thầm to nhỏ. Cô đột nhiên cảm thấy hốc mắt cay xè, thừa dịp cửa còn chưa kịp đóng, vội vã ấn nút mở cửa thang máy bước ra bên ngoài.

Giữa thang lầu có cái cửa sổ lớn vừa vặn đối diện với đường cái, xuyên qua cửa kính nhìn xuống, chiếc xe màu bạc kia vẫn cứ đậu tại chỗ đó, một gương mặt quen thuộc ló ra từ cửa sổ xe ngựa đầu nhìn lên trên. Hừ một tiếng, Nữu Nữu đi giày cao gót bắt đầu đi lên cầu thang bộ.

Giống như có chút tự ngược. Cô biết là bản thân hơi quá, trước đây có nghĩ tới vô số lần, hai người gặp mặt sẽ là tình huống ra sao, là kiểu nhân nhạ chào hỏi nhau một tiếng rồi làm bạn bình thường, hay là không thèm nhìn mặt lẫn nhau trở thành người xa lạ, hoặc là tranh cãi ầm ĩ một trận thậm chí động tay động chân. Nhưng lúc hần chân chính đứng ở trước mặt mình, cô vẫn xù gai lên như nhím, không phân tốt xấu hung hăng đâm gai lên người hần.

Không muốn như vậy, lại không tự chủ được.

Sự khác nhau giữa con người và động vật có lẽ là ở chỗ đó, động vật là muốn cái gì thì làm cái đó, thẳng như ruột ngựa, con người thì nói một đằng làm một nẻo. Theo như cách nói đó thì nhân loại thật đúng là mẹ nó, không bằng cầm thú.

Di động truyền đến tiếng chuông tin nhắn, là đồng nghiệp, hỏi hai người tiến triển đến đâu rồi. Tiến triển cái con khỉ ấy. . . . . Cô xí một tiếng, bàn tay chống tại trên đùi chậm rãi lết từng bậc lên lên. Trong công ty đám đồng nghiệp tám phát khiếp giống y như đám nhà báo vẫn đợi cô trở về bẩm báo tình hình kìa, đúng là mệnh khổ mà.

“Gặp mặt chỉ nói những vấn đề đó?” Về mặt Nhất Nhất tựa như thấy người khác cào trúng số nhưng lại đem nó xé thành bốn miếng. “Lão đại còn nói cái gì nữa? Cậu không cho anh ta một cơ hội giải thích sao?”

“Uhm . . . .” Nữu Nữu cắn miếng cải trắng không tập trung lên tiếng trả lời. Người này mở cửa hàng bán hoa cái nổi gì chứ, trực tiếp làm nghề phóng viên luôn cho rồi.

“Anh ấy xin lỗi cậu chưa?”

“Nói rồi, nói chuyện bắt cóc không phải do hấn làm.”

“Không phải hỏi cái này! Là hỏi anh ta có giải thích với cậu chuyện lúc trước vì sao bỏ đi hay không.”

“Tớ biết a, sức khỏe của mẹ anh ta không tốt.”

“Shit. . . . . Nói với cậu thật mệt.” Nhất Nhất cắn giận cắn mạnh vào miếng chén cơm.

“Nói gì đó.” Cẩn Ngôn cho cô một ánh mắt cảnh cáo, cúi đầu nhặt hết xương trên miếng cá rồi gấp bỏ vào trong chén cô. “Đừng cắn nữa, ăn chút rau và cá đi, rất tốt đối với cục cưng.”

Người phụ nữ có thai kia thống khổ nuốt xuống vài miếng cải trắng, mở miệng lẩm bẩm: “Lão đại, tôi đối với anh quá thất vọng rồi, sự quyết đoán của năm đó đi đâu mất tiêu? Ăn bữa cơm là được hả? Trước tiên nên tóm cậu ta về rồi mới tính tiếp, gạo nấu thành cơm. . . . .”

“Cậu có thể thuần khiết chút được không?” Nữu Nữu quả thực bó tay. Còn nói tóm cô về trước rồi tính, định bắt về làm áp trại phu nhân à.

“Đọc tiểu thuyết bị ảnh hưởng đó, đừng để ý đến cô ấy.” Gần đây phụ nữ có thai giống như một loại kì tích vĩ đại là ham mê tiểu thuyết ngôn tình, ở nhà đọc đến tối mịt.

“Đọc tiểu thuyết thì sao, anh không phải nói em không lãng mạn sao?” Nhất Nhất liếc trắng đứ ông chồng một cái, đột nhiên nâng người lên lại hạ thấp người xuống, liều mạng gấp thức ăn cho Nữu Nữu. “Ăn ăn ăn, mau ăn đi!”

Người này nhất định là không muốn để cô nhìn thấy gì đó. Lệnh đầu một chút, từ cổng nhà hàng tiến vào một vị yếu điệu thực nữ.

“Hi. . . . .” Đại mỹ nữ vẫy tay, nói câu gì đó với người bạn bên cạnh rồi bước tới. “Thẩm Tư Kỳ? Lâu quá rồi không gặp.”

“Diệp Lam?” Nữu Nữu vui sướng khẽ hô.

“Còn nhớ rõ tôi hả, đều rất nhiều năm không gặp mặt rồi. Oa, Nhất Nhất bụng em lại lớn lên không ít.”

“Đúng không?” Nhất Nhất vuốt bụng hắc hắc cười vui vẻ, cả người tản mát ra thứ ánh sáng rực rỡ của thiên chức làm mẹ.

“Chị xinh đẹp như vậy muốn quên cũng khó a.” Nữu Nữu vỗ vỗ bên cạnh ghé dựa để cô ấy ngồi xuống, “Ăn cơm chưa?”

“Tôi hẹn bạn đến đây ăn cơm, ngại quá, tất cả mọi người đang đợi, tôi phải đi rồi.” Diệp Lam lấy di động ra, “Số điện thoại của em số mấy? Ngày nào rảnh thì hẹn nhau uống trà.”

Nữ Nữ đọc số điện thoại cho cô ấy, nhìn dáng đi yêu kiều của cô ấy mà phải cảm thán quá mức: “Năm tháng ở trên mặt cô ấy liền không lưu lại bất kỳ dấu vết nào.” So với Cẩn Ngôn còn lớn hơn một tuổi, 28 tuổi vẫn cứ xinh đẹp chói mắt giống đóa hoa hồng đang khoe sắc vậy.

Nhất Nhất theo bản năng sờ mặt, Cẩn Ngôn đắm đuối đưa tình vuốt ve trên mu bàn tay của cô nói: “Bà xã anh là đẹp nhất.”

“Trước bàn dân thiên hạ đó hai người.” Nữ Nữ thấy mắc ói, nổi hết da gà lên. “Ồi chao, Diệp Lam hiện tại làm cái gì?”

“Cô ấy mới từ. . . . .”

“Cẩn Ngôn!” Nhất Nhất nhú mày.

Cẩn Ngôn vỗ vỗ tay cô để trấn an. “Diệp Lam mới từ Ý về, cô ấy vốn là. . . . .”

“Cẩn Ngôn. . . . .” Cô ấy lắc tay hần không cho hần nói.

Miệng đầy đồ ăn đột nhiên nghẹn ở trong cổ họng hần không ra được cũng nuốt không trôi, thật khó chịu, Nữ Nữ cầm lên cái cốc tu mạnh vài ngụm nước. “Nói đi.”

“Cô ấy vừa tốt nghiệp đại học liền đi qua Milan, làm việc ở công ty của mẹ Đàm Vi, cũng có thể nói là giúp Đàm Vi quản lý việc làm ăn. Mới trở về hai tháng trước.”

Tốt nghiệp liền đi qua đó, theo như vậy thì. . . . . “Cô ấy đã ở bên kia năm năm?”

“Đúng, năm năm.”

“Các cậu đều biết việc cô ấy đến Ý? Minh Nguyệt cũng biết?”

Nhất Nhất do dự mà gật đầu vài cái. “Thực ra là, không phải là chuyện lớn gì.”

“Vì sao không nói với tớ?”

“Khi đó cậu với lão đại giống như có mối thù giết cha vậy, tin tức của cậu ta cậu căn bản là không muốn nghe, việc này liên quan đến Diệp Lam ai dám nói với cậu a, nói ra không sợ cậu càng hận lão đại thêm sao.”

Nữ Nữ thật nể tình cười. Thì ra bọn họ đều biết hết, chỉ có cô là gốc tự mình đây luôn so cao thấp với chính mình. So cái nổi gì? Đại mỹ nữ người ta ở bên người hần năm năm, quãng thời gian thanh xuân tốt đẹp nhất của phụ nữ cũng đã dành ở bên cạnh hần hết rồi.

“Nghĩ cái gì?” Nhất Nhất tiến đến trước mặt cô.

“Anh Cẩn Ngôn giới thiệu đối tượng cho em đi.”

Cục thịt bằm trên muống bị rơi lặn lông lốc lặn xuống bàn, Nhất Nhất kinh hãi: “Nữ Nữ cậu đừng nghĩ luẩn quẩn muốn xuất gia đó!”

“Nghe cho rõ ràng vào, là giới, thiệu, đối, tượng.” Cô nhấn mạnh từng chữ từng chữ vào lỗ tai của người phụ nữ có thai bị nặng tai kia. “Tớ muốn đi xem mắt chứ không phải lên chùa làm ni cô.”

“Muốn tìm tự đi tìm, anh không tham gia.” Cẩn Ngôn chuyên tâm nhann xương cá cho bà xã.

“Mẹ em nói nửa đời sau hạnh phúc của em đều nằm trong tay anh hết đó, anh tìm cho em bạn trai đi, trong công ty anh là được. Điều kiện tự anh xem giúp, uhm. . . . . Đạt tới một phần mười giống anh là được rồi.”

“Lão đại không phải có sẵn rồi à? Anh ấy so với Cẩn Ngôn còn tốt hơn nhiều, Cẩn Ngôn thì tính là gì.” Nhất Nhất không tiếc hạ thấp ông xã, nhận được hai ánh mắt trợn trắng.

“Lão đại nhà cậu đã có Diệp Lam.”

“Nữ Nữ à, em bảo anh phải nói sao với em nhỉ.” Cẩn Ngôn đem miếng cá bỏ vào trong chén bà xã, “Ai nói với em Đàm Vi và Diệp Lam ở bên nhau? Bọn họ đích thực là có ở Ý năm năm, nhưng quãng thời gian đó chuyện gì cũng chưa phát sinh. Em không tin cậu ta?”

“Chuyện này không quan hệ đến việc có tin hay không, sự thật bày ra đó.”

“Sự thực nào?”

“Năm năm thanh xuân.”

“Đó là chuyện của Diệp Lam, không quan hệ đến Đàm Vi hiểu không?”

“Sao không quan hệ, người ở bên cạnh anh ta năm năm là Diệp Lam đúng chứ?” Không chỉ năm năm. Nữu Nữu không phải ngu ngốc, từ lần đầu tiên thấy Diệp Lam là đã biết cô ấy thích Đàm Vi, không hề ít hơn mình.

“Nói như vậy thì hình như là có quan hệ,” Nhất Nhất bới hạt cơm thì thảo, “Lão đại anh ở giữa hai phụ nữ phải làm sao bây giờ a. . . . .”

“Ăn cơm, đừng lo lắng vợ vãn.” Cẩn Ngôn nhìn cô một cái. “Nữu Nữu. . . . .”

“Em muốn xem mắt!”

Cẩn Ngôn không nói nữa. Sau một lúc lâu ném ra hai chữ: “Cũng được.”

“Nói gì?” Phụ nữ có thai giờ lên cái muống lộ ra biểu cảm khủng bố, “Em giết anh đó!”

“Bảo bối, cưng giết anh đứa nhỏ sẽ không có cha đó.”

“Anh anh anh... sao lại đồng ý cho Nữu Nữu đi xem mắt, lão đại phải làm sao bây giờ chẳng lẽ muốn cô độc sống nốt quãng đời còn lại sao, độc thân suốt kiếp. . . . .”

“Ngoan. . . . .” Nữu Nữu sờ đầu cô bạn, “Cậu đã kết hôn sắp làm mẹ rồi cũng đừng quan tâm đến đàn ông khác, bằng không anh Cẩn Ngôn sẽ ghen.”

Cẩn Ngôn cười phun ra hai hạt cơm văng lên trên bàn.

34. Chương 34: Nhật Ký Xem Mắt

“Nói cho cô ấy biết chuyện của Diệp Lam làm chi?” Nữu Nữu chân trước mới vừa đi khỏi, sau lưng Nhất Nhất liền bắt đầu thẩm tra ông xã.

“Lão đại của em quá nhất gan, cậu ta khẳng định sẽ không nói cho Nữu Nữu nghe chuyện này, Nữu Nữu cũng sẽ không thể hỏi thăm. Hai người này tính khí đều cứng đầu, anh không nói thì ai nói. Sự tình càng trong suốt càng đơn giản, nói rõ ra trong lòng mọi người mới yên tâm.”

“A. . . . .” Đồng ý với cách nói của ông xã, nhưng không bao gồm câu đầu tiên. “Lão đại có chỗ nào nhất gan?”

“Phải xem trước mắt là ai.”

Không quá hiểu rõ. “Trước mặt ai đều không giống nhau hả? Hiện tại tốt lắm rồi cô ấy muốn đi xem mắt, đã nói không thể nói chuyện Diệp Lam cho cô ấy nghe, anh làm tốt quá hen, cô ấy muốn càn quấy anh còn giúp một tay nữa.”

“Ai nói con bé muốn càn quấy? Nó có suy nghĩ của riêng mình.”

Nhất Nhất bành má ra nhìn kĩ ông xã một lúc lâu. “Thượng Quan hồ ly. . . . . Anh rốt cuộc là có ý gì hả?”

Cẩn Ngôn hôn cô vợ ngốc nghếch của mình. “Không nói cho em nghe.”

Thắm mẹ đối với sự đồng ý của cô con gái yêu thì không tiếc ngày đêm từ trong đám tư liệu bạn bè cung cấp cho tuyển ra được NO.1. Dân xuất ngoại mới về, thực sĩ tốt nghiệp trường đại học nổi tiếng ở Mỹ, tướng

mạo đảng hoàng, năng lực nghiệp vụ cao, tính cách ôn hòa có trật tự. . . . . Tóm lại là vạn dặm mới tìm được một anh chàng tốt.

Vì hưởng ứng lời kêu gọi của lão mẹ, Nữ Nữ không thể không hi sinh thời gian ngày chủ nhật ngủ cực tốt đó để đi ra ngoài sắm quần áo. Đạo nguyên một buổi sáng mua được một chiếc váy cùng một cái khăn lụa mỏng, Minh Nguyệt mua hai quyển sách - truyện tranh. Tiến sĩ thật sự thú vị rất khác người bình thường.

Ăn cơm trưa ở quán lẩu tự phục vụ, nữ tiến sĩ tay ngửa ngáy, muốn lấy chìa khóa để lái xe cho đỡ ghiền, kết quả khi lái ra chỗ đậu xe rất ra sức nhấn ga, đuôi xe thiếu chút nữa đụng trúng một chiếc xe màu đen lái rất đúng đắn. Hô, Audi A6. . . . . nếu đụng trúng rồi thì đèn không nổi mất, bác tài lỗ mãng kia vội vã ló đầu ra nhìn về phía sau. “Không sao chứ?”

“Không biết lái thì đừng có mà lái!” Đối phương đồng thời lên tiếng, khẩu khí rất xung.

Trên mặt Minh Nguyệt đột nhiên lộ ra sát khí. “Tội phạm bắt cóc!”

“Gọi ai đó?” Đông Tử sắc mặt cũng không tốt, mở cửa xe ra hùng hổ đi tới, thấy Nữ Nữ thì nặn ra nét mặt tươi cười. “A, cô Thẩm.”

“Xin chào.” Nữ Nữ lên tiếng gọi. “Ngại quá, kỹ thuật lái xe không tốt lắm.”

“Xin lỗi anh ta làm chi, chuyện lần trước còn chưa có đi tìm anh ta tính sổ đâu. Tên gì nhỉ,” Minh Nguyệt hướng Đông Tử trừng mắt, “Có về học lại điều lệ pháp luật hay chưa hả, người mù luật?”

Đông Tử nheo mắt lại. “Kêu tôi là gì?”

“Kẻ mù luật.”

“Tôi kẻ mù luật? Tôi không hiểu pháp luật?”

“Anh hiểu? Nếu đã hiểu thì nên biết, hành vi lần trước của anh đã cấu thành phạm tội hợp thời, chúng tôi có quyền thưa anh, nhưng chúng tôi tâm tính tốt, nể mặt Đàm Vi không so đo với anh.”

“A. . . . . Cô, tiến sĩ tâm tính tốt, tôi không văn hóa cái gì cũng không hiểu, vậy thì sao?”

“Cho nên kêu anh học thêm chút tri thức, miễn là làm ra loại chuyện nguy hại đến trật tự xã hội, lần sau cũng không may mắn như vậy rồi.”

Đông Tử ghen hòng, khó trách người ta đều nói nữ tiến sĩ không gả đi được, nhìn cô ta là biết. (tác giả chú thích: chỉ là cảm tưởng cá nhân của Đông Tử, không quan hệ đến bản thân tác giả. Trên thực tế nữ tiến sĩ thật đáng yêu. . . . .) “Cọp cái. . . . .” Hắc hừ nhẹ.

Minh Nguyệt thính tai nghe thấy được, giận dữ nói: “Anh ...đồ phản tử phạm tội!”

“Cô cái đồ Diệt Tuyệt sư thái!”

“Anh đồ tiến hóa không hoàn toàn. . . . .”

“Aiz aiz đừng âm ỉ nữa,” mắt thấy ngọn lửa chiến tranh lan đến trình độ công kích lên trên bản thân hai người đó, Nữ Nữ vội vã can ngăn, “Minh Nguyệt chúng ta không phải phải đi về sao, đừng chần ở nơi này chắn đường người ta. Đông Tử anh cũng có việc thì đi đi?”

“Lập tức đi ngay.” Đông Tử tốt xấu cũng phải bận tâm tới phong độ quý ông, ném cho nữ tiến sĩ hai ánh mắt hung tợn rồi bước vào trong xe. “Bái bai. . . . . sư thái không gả đi được!” Chân ga vừa đạp lên liền như cơn lốc phóng đi xa.

Sư thái tức giận đến dậm chân bùm bụp: “Cậu xem hắc ta đi, cậu nhìn hắc ta. . . . .”

“Được rồi được rồi, đừng nóng, buổi tối mời cậu ăn cơm. Mai tớ còn phải đi coi mắt đó, cậu cố vũ cho tớ đi mà.”

Hướng về chiếc xe đen mất dạng kia mắng ột vố, Minh Nguyệt lái nhải xong thì đổi sang ngồi ở chỗ tay lái phụ. “Xem mắt cái gì, cậu thật sự đi hả?”

“Không đi được không, mẹ tớ sắp lái nhải chết tớ rồi đó.”

“Cậu cứ lời mẹ ra làm bia đỡ đạn đi, nếu lão đại mà biết thì việc bị lỗi nhãi chỉ sợ là tở. . . . .”

“Minh Nguyệt.” Nữu Nữu cắt ngang lời cô bạn, hai tay vô ý thức gắt gao bám chặt lấy vô lăng. “Việc này một chút cũng không quan hệ đến anh ta, là quyết định của tớ.”

“Uhm, đã biết.” Cô trấn an sờ vào các khớp ngón tay trắng bệch kia, đứa nhỏ này thực mạnh miệng. “Aiz, người đó làm chi gặp mặt cậu vào thứ ba a, người ta đều là chủ nhật mới rảnh, sao hần lại chọn ngày làm việc trong tuần?”

“Giá thị trường tốt, một tuần xem bảy lần, tớ được xếp vào thứ ba rồi.”

“Ha, đặt cho anh ta biệt hiệu là Lâm Thất Thứ (Lâm bảy lần).”

Nữu Nữu yên lặng lau mồ hôi, tên này nghe qua sao thấy đáng khinh như vậy. . . . .

Cổ nhân là rất có trí tuệ, sáng tạo ra hoàng lịch cái này ảnh hưởng đến những thứ của mấy ngàn năm sau, nói ọi người biết ngày nào là tốt ngày để xuất hành, ngày nào là ngày tốt để kết hôn, ngày nào nên ở trong nhà không thì sẽ chọc đến họa huyết quang tai ương. . . . . Trở lại chuyện chính, Thẩm mẹ không xem hoàng lịch, kết quả để cho cô con gái gặp phải anh chàng cực phẩm rồi.

Mang theo nguyện vọng tốt đẹp Nữu Nữu bước lên trên con đường xem mắt, sau khi rời khỏi cửa thì bị kẹt xe, lúc chạy tới địa điểm hẹn gặp mặt thì đến trễ năm phút đồng hồ. Nhìn thấy đối tượng thì sợ hãi a, áo sơmi hoa caravat hoa, giày da đen tất trắng, toàn thân toát ra loại hương thơm nồng xông thẳng vào mũi. Hít sâu hai ngụm khí, Nữu Nữu xin lỗi trước, cũng giải thích nguyên nhân đến trễ. Lâm Thất Thứ kia nghiêm túc nói: “Đúng giờ là tôn trọng cơ bản đối với người khác. Nhưng đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, tôi sẽ không so đo, OK?” Vả mồ hôi. . . . . Chính đồn giống chủ tịch nước bận rộn trăm bề. Nhưng quả thật là cô sai, bị người ta giảng đạo một chút cũng không sao.

Kế tiếp là ăn cơm. . . . . Ở KFC. Giữa trưa cô chỉ uống canh suông ăn cơm văn phòng qua loa. . . . . Lâm Thất Thứ kia tự mình đàm luận công việc thiết kế sư vinh quang và lí luận Hegelianism, cũng đối với phương pháp AA của nước Mỹ tôn sùng đến cực điểm, nói chuyện bất chợt đan xen lẫn English. “Tôi không care cái này. . . . . Tôi thật thưởng thức hần, really. . . . . Oa, đây thật sự là surprise. . . . .”

Nữu Nữu như học được một khóa Anh văn và triết học, sau khi ăn xong ngoan ngoãn dâng lên một nửa tiền, 35 tệ 5 xu. Hần hào phóng tỏ vẻ năm xu không tính làm chi, tiếp theo đề nghị đi xem phim, hỏi cô thích loại nào. Nữu Nữu nói thích Châu Tinh Trì. Hần thâm trầm nói: “Cô hần là nên xem nhiều thứ có ý nghĩa hơn để làm phong phú thêm bản thân. Giống tôi tương đối thưởng thức phim điện ảnh của Godard.” Ai? Cát cái gì? Không biết. Đành phải lật đật cố định lại thân thể nói không khỏe lắm muốn về, không cần tiền. Lâm Thất Thứ kia cười đến khinh thường: “Thì ra cô có xe a, QQ. . . . .”

Cung kính nhìn theo chiếc xe cao quý Jetta chạy xa, nhân vật nữ trong cuộc xem mắt này ngửa mặt lên trời rít dài: “Người đồ mất gốc!”

Nghẹn một bụng tức đi về nhà, lúc móc chìa khóa ra mở cửa cục tức vẫn chưa tan, cánh cửa từ bên trong mở ra, cô nhìn cũng không thèm nhìn gào lên tiếng: “Tở gặp phải tên đàn ông cực phẩm rồi, hần ta vấy nước hoa lên người thiếu chút xông chét tở. . . . .” Giọng nói bỗng dừng im bật lại sau khi nhìn rõ người đứng trước mặt.

Tay Đàm Vi còn để trên quả đấm cửa, kinh ngạc nhìn cô không nói chuyện.

“Đây là nhà của tôi,” Nữu Nữu quay mặt, “Tránh ra một chút.”

Hần chép miệng, nghiêng người cho cô đi vào.

“Hắc hắc. . . . . Nữu Nữu cậu đã trở lại?” Minh Nguyệt từ trong ghế sofa đứng lên xoa tay cười, “Lão đại đến chơi, xem bọn tớ nói chuyện phiếm gì nào.”

“Vây hai người cứ tán gẫu, tôi không quấy rầy nữa.” Cô trực tiếp hướng thẳng tới chỗ toilet.

“Tở muốn đi!” Minh Nguyệt nhanh như hổ đói vồ mồi xông vào rồi khóa cửa lại, mặc kệ cô có gõ thế nào cũng không mở cửa.

Con bé chết tiệt kia. . . . . Nữu Nữu có chút xấu hổ tựa vào cạnh cửa, cúi đầu hai tay chấp sau lưng xoắn ngón tay lại. Có chút chột dạ, có chút nhụt chí, không biết vì sao, trên thực tế cô cũng không có làm sai đúng không?

“Em. . . . .” Đàm Vi mở miệng nói chữ đầu tiên, nói xong lại không biết nên nói tiếp cái gì. Cô thực đi xem mắt rồi hả? Trong đầu có chút loạn, có một góc trong trái tim thấy lạnh lẽo giống như có cơn gió buốt giá thổi qua, muốn hỏi rõ lại không hỏi ra câu.

Đợi nửa ngày không đợi được các chữ tiếp theo, Nữu Nữu theo bản năng bẻ ngón tay, cự tuyệt thừa nhận đáy lòng có loại thất vọng nho nhỏ. “Quá trễ rồi, nếu không có chuyện gì anh đi đi.”

“Anh đến. . . . . Tan tầm không có việc gì cho nên đến thăm em.”

“Thăm xong chưa?”

“ . . . . .”

“Thăm xong rồi thì trở về đi thôi.” Bên trong cửa vang lên tiếng hì hì, Nữu Nữu đập cửa. “Ra ngoài tiễn khách đi.”

Tách một tiếng ổ khóa vang lên, Minh Nguyệt lộ ra nửa gương mặt. “Còn sớm mà, lão đại đợi chút nữa đi. Xem phim thế nào? Tổ ngày hôm qua vừa thuê đĩa về, “Thiên kê bốn mắt”, còn chưa xem đâu vừa vặn chúng ta cùng nhau xem. . . . .”

“Bà chị à tối hôm qua cậu xem cái gì?” Cô lạnh nhạt nhắc nhở.

“Phim hay hẳn là nên chia sẻ cho bạn.” Tiến sĩ phản ứng tương đối mau.

“Lần sau đi,” Đàm Vi mỉm cười, “Quá muộn rồi tôi cũng nên đi, các em nghỉ ngơi sớm đi.”

“Không tiễn.” Nữu Nữu cũng không quay đầu lại đi vào phòng.

Ầm một tiếng cánh cửa bị đóng lại, Minh Nguyệt buông tay tỏ ra bất đắc dĩ.

Đàm Vi cười tự chế giấu bản thân, đã sớm nghĩ đến tới nơi này sẽ bị cô đối xử như vậy, không đuổi người là tốt lắm rồi.

Minh Nguyệt đưa hẳn ra cửa, khi đến dưới lầu nhỏ giọng nói: “Thực ra thì con nhóc đó còn chưa quẹo qua ngõ rẽ, xem mắt gì đó chỉ là ham chơi thôi, cậu đừng vội.”

Có lẽ thế? Hẳn không có tí ti nào nắm chắc. Ngẩng đầu lên nhìn thấy rèm cửa sổ lầu hai động đậy, thoáng một cái có một cái đầu vừa lộ ra liền biến mất ngay. Ngay cả lên tiếng chào cũng không chịu? Đàm Vi không khỏi cười khổ. “Tớ đi đây, cậu lên đi.”

“Uhm, lái xe chậm một chút.” Minh Nguyệt dặn một tiếng. Lên lầu tiễn phòng khách thì nhìn thấy người nào đó thể nhưng cầm lấy quả táo ru rú trong sofa vừa cắn vừa xem tivi, giận dữ sợ. “Cậu hơi bị độc đấy, nói thêm hai ba câu thì lãng phí nước miếng hả, lão đại đã đợi cậu bốn tiếng!”

“Gọi anh ta đến làm chi?”

“Không phải tớ!” Cô vẫy vẫy nói rõ, “Là Nhất Nhất gọi điện thoại nói cho cậu ta biết.”

“Cậu nói cho Nhất Nhất biết chuyện hôm nay tớ đi gặp mặt?” Ai gọi đều giống nhau, Nữu Nữu xác định hai người này có thể đi làm siêu nhân, sứ mệnh suốt đời chính là cứu vớt nhân loại giữ gìn hòa bình thế giới.

“Không phải, Cẩn Ngôn biết.”

“Fuck. . . . .” Không thể trách cô nói lời thô tục, chỉ có thể trách mấy cái loa phát thanh này, từ nay về sau cô không có riêng tư rồi.

“Xem mắt hết lần này thôi đúng không?”

“Xem tiếp a,” cắn miếng táo to, “Không đi xem sao lấy được chồng.”

“Muốn lấy đã có lão đại. . . . .”

“Chắc. . . .” Miệng đột nhiên trở nên đặng ngắt, không bị sâu chứ? Nữu Nữu giật mình, vắt vào thùng rác. “Tớ nói cho nghe chuyện hôm nay chuyện tên du học mới về đó, làm tớ tức muốn điên luôn.”

“Nói mau nói mau!” Lực chú ý của tiến sĩ lập tức bị dời đi, “Đi tong rồi hả?”

Lần đầu tiên đi xem mắt đương nhiên là đi tong rồi. Nữu Nữu còn chưa kịp lên án với người nhà chuyện đối tượng xem mắt đã làm ra đủ loại hành vi buồn nôn thế nào thì đối phương cũng đã đi trước một bước tố cáo với người làm mối rằng cô không có chí cầu tiến, không có phẩm vị. Nhưng! Có thể tiếp tục kết giao thử xem.

Thấm mẹ không khách khí đáp trả người tiến cử rằng: ngài cứ để vị có phẩm vị du học mới về kia đi tìm cô gái cũng có phẩm vị đi, Nữu Nữu nhà chúng tôi trào cao không nổi. Trực tiếp cúp điện thoại gọi tới di động của cô con gái trách cứ: “Người ta nói con không biết vươn lên không có phẩm vị, làm sao có thể! Con khẳng định là cố ý, tiêu cực chống cự đúng chứ!”

“Con vốn là kiểu không biết vươn lên không có phẩm vị mà mẹ.” Nữu Nữu hì hì cười.

“Nói hươu nói vượn!” Nói như thế nào cũng là tốt nghiệp loại ưu của trường đại học danh tiếng, dựa vào nỗ lực bản thân tiến vào công ty lớn làm việc, bộ dáng đoan chính, ăn mặc cũng xem thuận mắt, Thấm mẹ luôn luôn cảm thấy kiêu ngạo vì con gái. “Lần này coi như mẹ sai lầm, lần sau sẽ giới thiệu cho con người tốt hơn, cam đoan không thành vấn đề.”

“Con không quá tin tưởng vào ánh mắt của mẹ lắm đâu mẹ à.”

“Con bé chết tiệt kia dám lấy mẹ ra trêu đùa! Điều nói rồi lần này là mẹ nhìn nhầm người. Tưởng dân du học về là ngon lắm chắc không biết tự nhìn lại bản thân xem sao, chê con gái bảo bối nhà ta không tiến bộ, ừ thì nó có tư tưởng tiến bộ, có phẩm vị hạng nhất, ăn mặc thì giống lọ dầu thơm ấy, lái con xe Jetta còn bày đặt chê con QQ. . . .”

Lão mẹ mắng chửi người ta còn có vắn điệu nữa kìa. Nữu Nữu nghiêng đầu dùng bả vai và tai kẹp lấy di động, một bên nghe một bên lật tư liệu trong tay, không chú ý tới bậc thềm trên cùng, mấy tắc giày cao gót dẫm hụp vào không khí, mắt thấy sắp bị té ngã ra sau.

“Cẩn thận!” Một đôi tay kịp thời từ phía sau đỡ lấy.

Cô cả kinh, vội vàng đứng vững.”Cám ơn.”

Không ngờ đối phương tiếp theo huyết sáo “Mỹ nữ. . . .” Thanh âm lười biếng nghe có vẻ ngả ngớn.

Cảm ơn lắm người rồi! Đè nén xuống loại xúc động muốn lườm hần, Nữu Nữu nói với lão mẹ lát nữa nói tiếp, cúp điện thoại, con mắt liếc qua hần. Người đàn ông trước mặt này có bộ dáng đào hoa, đeo cặp mắt kính màu trà, khóe miệng cong lên nửa như cười cợt nửa như không.

“Mạc Tử Vực, cô ấy là bạn tôi.” Phía sau còn có một tiếng nói vang lên.

Quay đầu lại, Cẩn Ngôn đang đưa chìa khóa xe trên tay đi tới, biểu cảm vừa giận vừa buồn cười. Nữu Nữu bày ra khuôn mặt tươi cười gọi một tiếng Thượng tổng. Trước mặt người ngoài cô đều gọi như vậy.

“Tới chỗ này cũng không nói trước với anh một tiếng?”

“Chỉ đưa tư liệu qua thôi mà, sợ anh bận nên mới không gọi điện thoại. Vốn định giao ở chỗ thư ký của anh.” Quản lý sai cô đi đưa bản kế hoạch, vừa nhìn thấy địa chỉ vừa khéo là công ty Trung Viễn Mậu Dịch của Cẩn Ngôn, thì ra hai công ty còn có nghiệp vụ qua lại. Nhưng mối quan hệ bạn bè với Cẩn Ngôn cô không để lộ ra, chủ yếu là sợ gây ra những phiền toái không cần thiết.

“Hoàn Vũ?” Người đàn ông đào hoa kia nhìn thấy tên công ty trên tập hồ sơ. “Cô tên gì?”

Đoán không được người này là thần thánh phương nào, Nữu Nữu thành thật trả lời: “Thấm Tư Kỳ.”

“Số điện thoại di động bao nhiêu?”

“139073. . . .”

“Bớt phóng túng chút đi!” Cẩn Ngôn huých khuỷu tay vô hân, nhận lấy tập hồ sơ rồi bước vào trong thang máy. “Tôi vẫn phòng anh.”

“Fuck, số di động sắp rơi vào tay rồi.” Hân nhỏ giọng oán trách, vuốt cằm cười rất giống lưu manh. “Thì ra đều quen biết a, hi. . . . . tiểu mỹ nữ, xin tự giới thiệu một chút, anh là Mạc Tử Vực.”

Nữ Nữ nặn ra một khuôn mặt tươi cười, còn tưởng là vị lãnh đạo nào mới tới của công ty Trung Viễn chứ!

“Nè, đây là công ty tôi.” Cẩn Ngôn cười cảnh cáo cái người chuyên phóng điện bậy bạ kia, cúi đầu vừa nhìn bản kế hoạch vừa tán gẫu với Nữ Nữ. “Nhất Nhất nói em lâu rồi không đến tiệm hoa thăm cô ấy.”

“Bạn bị viết cái này đó.”

“A, trách anh hả.” Lấy di động ra nhìn thấy đã 5 giờ 30 rồi. “Đợi chút ra ngoài ăn cơm luôn?”

“Không đi đâu, Minh Nguyệt vừa gửi tin nhắn nói về nhà nấu cơm.” Đột nhiên nhớ tới cuộc gặp gỡ lần trước sau đi xem mắt về, Nữ Nữ rít qua kẽ răng, “Anh Cẩn Ngôn thân yêu, anh nói cho em nghe lần trước ai nói cho anh ta biết em đi coi mắt?”

Anh ta? Cẩn Ngôn lập tức hiểu được. “Mẹ em gọi điện thoại kêu bọn anh giúp đỡ tham mưu.” Một câu nói đã đem chính mình và bằng đảng đồng lõa quảng ra hết.

Lão mẹ có phải muốn phát động toàn bộ người địa cầu đều đến giúp cô coi mắt a? Nữ Nữ đen mặt, dư quang liếc đến người bên cạnh, người đó cũng đang chống cằm nhìn cô, ánh mắt giống như có chút hoảng hốt. “Aiz, ” cô trừng mắt, “Cứ nhìn tôi mãi thế làm chi!”

Mạc Tử Vực cười tủm tỉm buông tay. “Em đẹp nha, nên tôi thích nhìn.”

“. . . . .” Đây là khen hay chê người ta đây trời?

Cẩn Ngôn bật cười. “Cậu ta chính là vậy đó, đừng để ý đến cậu ta.” Quay đầu hỏi hân có muốn cùng ăn cơm không.

“Không đi, một người phụ nữ có thai và một tên đàn ông, ăn cơm với hai người không có ý nghĩa gì.” Mạc Tử Vực ánh mắt lạnh lẽo nhìn anh bạn, xoay mặt nhìn Nữ Nữ lộ ra nụ cười xán lạn đủ để làm tan chảy bất kì tảng băng nào. “Tiểu mỹ nữ, anh mời em ăn cơm được không?”

“Ách. . . . . Lần sau mới nói đi.” Cô không quen với phương pháp cứ trực tiếp bắt chuyện như vậy. “Tôi tên là Thẩm Tư Kỳ.” kêu một tiếng cô Thẩm cũng được mà, đừng tối ngày kêu mỹ nữ này mỹ nữ kia..

“Tiểu mỹ nữ cho anh số di động được không?”

Nữ Nữ nhìn về phía Cẩn Ngôn, người này chỉ cười nhẹ không tiếp lời, cô đành phải nói ra dãy số.

“Nha. . . . .” Mạc Tử Vực thật con nít giơ hai ngón tay ra làm dấu chữ V, “Lần sau mời em ăn cơm, mỹ nữ nếu em thấy có số điện thoại xa lạ gọi tới cũng đừng không nghe máy nhé. . . . .”

“Tôi gọi Thẩm Tư Kỳ.”

“Uhm, anh biết rồi mỹ nữ.”

Cô có họ có tên!!! Nữ Nữ nổi da gà toàn thân, cô coi như đã được mở rộng tầm mắt biết thế nào là cực phẩm rồi, tên du học lần trước tính là cái gì, căn bản không thể đánh đồng cùng với người này được.

35. Chương 35: Khắp Nơi Đều Là Cực Phẩm

Bạn Cẩn Ngôn? Minh Nguyệt vỗ đùi: “Mạc Hoa Hoa!”

“Tên gì?” Cái tên thật mắc cười.

“Có phải đáng vẻ rất xinh đẹp, à không, rất đào hoa, đeo mắt kiếng?”

“Uhm.” Thật ra diện mạo Mạc Tử Vực xinh đẹp, còn mang chút thanh tú, nhưng dùng đào hoa để hình dung hẳn càng xác thực hơn. “Cậu quen anh ta?”

“Sao không biết được, lúc tổ học đại học, soái ca khoa công trình thổ mộc, hoa hoa công tử, bạn gái của anh ta đều có thể xếp thành hàng dài rồi. Fuck, rất gây họa, bên ngoài trường học cũng nghe tiếng anh ta.”

“Mức độ gây họa có thể vượt qua anh Cẩn Ngôn nhà chúng ta sao?”

“Đừng lấy Cẩn Ngôn so với anh ta,” Minh Nguyệt như kiểu bị chịu vũ nhục trợn trắng mắt, “Cái loại hoa hoa công tử này, thấy đàn bà con gái là nhào tới”

“Mạc Hoa Hoa gặp ai cũng nhào tới?”

“Gần như vậy đó, phòng kí túc của tổ đặt ngoại hiệu cho hắn, ha ha, Hoa Hoa nghe xong giận gần chết. Ôi chao, ... Cô bạn học kia của tổ cũng có một cái lúm đồng tiền,” Ngón tay chọc chọc vào cái má lúm đồng tiền của Nữ Nữ, “Nhưng cậu có đến hai cái, cô bạn kia chỉ có một cái bên trái.”

Động tác luôn khiến cô không tự chủ được nhớ tới người nào đó, Nữ Nữ mắt tự nhiên quay mặt. “Hoa Hoa đang làm gì?” Hoa Hoa. . . . . Giống như đang gọi cún con vậy, cô phì cười.

Minh Nguyệt cũng cười nham nhở. “Hoa Hoa, là một loại động vật có vú thích gặm xương. . . . . Đối với người khác rất thân thiện. . . . . Là người bạn trung thực tin cậy của nhân loại. . . . .” Đọc diễn cảm trầm bổng du dương.

“Bà chị ơi nói chuyện bình thường chút đi.”

“Hoa Hoa lúc bình thường chính là như vậy, không bình thường chính là chó điên, cắn người. . . . .”

Nữ Nữ ngáp một cái tỏ vẻ đối với đề tài chó không có hứng thú.

“Được rồi nói đằng hoàng đi.” Minh Nguyệt trở lại chuyện chính, “Mạc Tử Vực mà, Phó Tổng Tài của Hoa Đăng cậu không biết à?”

“Anh ta á?!” Nữ Nữ trợn tròn mắt không ngậm được miệng lại. Tập đoàn Hoa Đăng danh tiếng rất vang dội, thành phố C không ai không biết, chính là có chết cũng không ngờ đến Mạc Tử Vực loại người thần bí ngả ngón này cư nhiên có thể leo lên được chức phó tổng tài.” Anh ta có thể quản lý tốt một công ty lớn như vậy?”

“Sao mà biết.” Minh Nguyệt nhún vai, đối với vấn đề này cô cũng nghiên cứu thật lâu rồi.

Nhìn người không thể chỉ nhìn tướng mạo, lời nói của các cụ cũng đừng nên hoài nghi, tối thiểu dùng ở trên người Mạc tổng tài thì cực kì thỏa đáng. Cách vài ngày sau đó Nữ Nữ đi theo trưởng bộ phận gặp được hắn ở trung tâm hội chợ triển lãm, lúc đó có một đám người đi theo phía sau khoa tay múa chân, hẳn chỉ đơn giản đáp lại vài tiếng, khí thế bức người, cặp mắt hoa đào kia khiến người ta sinh ra loại cảm giác không cần nổi giận mà vẫn uy nghiêm.

Thấy bọn họ, Mạc Tử Vực hơi vuốt cằm, tư thái thong dong tự phụ, dọa cho anh giám đốc giống như nhìn thấy bậc thần tiên vậy, mãnh liệt ca thần quý tộc chính là quý tộc, tư thế kia thần thái kia người bình thường muốn bắt chước sao bắt chước nổi. Qua 2 phút quý tộc gửi đến cái tin nhắn: Tiểu mỹ nữ, đặc biệt đến gặp anh sao?

Nữ Nữ không dám trả lời, đối phó với loại người có da mặt dày như anh ta phương pháp tốt nhất chính là bỏ anh ta đi. Nhưng không khỏi không cảm khái, người này chính là ra vẻ đạo mạo, mặt người dạ thú, hai cụm thành ngữ này đã giải thích hợp lý nhất a. . . . . Về nhà nhện không được liền gọi điện cho Cẩn Ngôn méc việc này, giọng điệu dẫn đo hỏi: “Mạc tổng tài có phải là người có hai nhân cách không?”

“Không phải,” Cẩn Ngôn không chút khách khí coi trọng thẳng bạn chí cốt, “Cậu ta căn bản chính là nhân cách phân liệt.”

Thăm mẹ lại giống trống khua chiêng bắt đầu chuẩn bị cho cô con gái NO. 2, người này là kỹ sư phần mềm, nghe nói rất an phận thủ thường, thật thà chất phác, không thích nói chuyện mấy, nhưng ưu điểm lớn nhất

là biết cách sống. Thường thường mà nói, người tiền cử đối với cặp xem mắt nào chả nói cho rõ là hay vào, cho nên Nữu Nữu đối với việc gặp mặt này cũng không ôm hy vọng quá lớn.

Hai người hẹn cuối tuần đi dạo công viên, NO. 2 cầm theo một bình nước. Nữu Nữu thuyết phục bản thân tiết kiệm chính là thói quen tốt, nhưng cứ nhìn đến cái bình chứa nước kia bị bào mòn tróc sơn hết như kiểu đồ thập cổ lai hi thì không tránh khỏi lạnh lùng mình. Thời tiết có chút khô nóng, cô muốn mua chút nước đá, NO. 2 nói thầm nhỏ nhỏ: nước đá đắt hơn năm xu. . . . Sau đó tìm một tiệm để ăn cơm nói chuyện, hần bắt đầu gặng hỏi về hộ khẩu Thẩm gia. Có anh chị em gì không? Ba mẹ bao nhiêu tuổi? Đều có công việc không? Đường lão bảo hiểm thế nào? Thân thể ra sao? Có nhà ở không? Có xe không?

Nữu Nữu dần lại tỉnh tình, đều trả lời hết.

“Cô có xe hả! Hiện tại giá xăng dầu cũng không rẻ.” NO. 2 rất vô cùng kinh ngạc. “Là cô tự mua sao? Mỗi ngày đều lái xe à? Cô hàng tháng xài bao nhiêu tiền cho chiếc xe đó? Chiếm mấy phần tiền lương? Chao ôi, cô còn phải thuê phòng, là phòng của bạn? Đã là bạn sao cô còn trả tiền thuê. . . .”

Ai nói người này ít nói, nếu đề tài là tiền bạc thử xem có mà nói không ngớt miệng. Nữu Nữu cho tay vào trong túi ấn nút chuông báo, sau đó rất có lễ phép ngắt lời hần nêu ra câu hỏi: “Thực xin lỗi, tôi có thể nghe điện thoại không?” Đối phương gật đầu, cô lấy điện thoại áp sát tai nghe nói “alo alo. . . . Quản lý Lý a, muốn tăng ca sao?”

Lần xem mắt thứ hai cũng coi như đi toi rồi.

Kỳ thực NO. 2 cũng không có vấn đề gì lớn lắm, nhìn qua có vẻ như là một anh chàng khá được, còn đức tính cần kiệm tiết kiệm vốn là truyền thống tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa chúng ta. Nhưng nếu làm quá thì lại có vẻ keo kiệt rồi. Lão mẹ không có niềm ham mê gì khác, chỉ là thích đánh vài vòng mạt chược rồi đi mua sắm chút quần áo, đều cần phải xài tiền à, nếu như phải kết hôn tương lai mẹ vợ và con rể biết sống chung thế nào đây. Nhóm người bọn họ, trừ Cẩn Ngôn ra, đều là xuất thân từ những hộ gia đình nhỏ, nhưng lại không có tính khí của gia đình nhỏ, nên tiêu thì tiêu, nên tiết kiệm thì tiết kiệm, đây là do tính cách quyết định, quyết không phải là kiểu không có tiền giả bộ thoáng hoặc có tiền giả bộ nghèo. Đàm Vi có chút tiêu tiền như nước, trước kia trong nhà bọn họ chỉ có hai người được rửa không có bàn tay người phụ nữ quán xuyến, cho nên ở phương diện tiêu tiền không có người quản, nhưng cũng không lãng phí khắp nơi. Nghe Nhất Nhất nói, hiện tại ba của hần bỏ hết xuống trọng trách cùng lão bà đi du lịch khắp thế giới, cũng không biết Đàm Vi tự mình gánh vác gia nghiệp có mệt mỏi không nữa. . .

Ý? Rõ ràng đang suy nghĩ vấn đề của NO. 2, sao lại tự dưng liên tưởng đến người kia ta. Váng đầu rồi. Nữu Nữu tự gõ vào đầu vài cái, ngẩng đầu nhìn trời, đen âm u giống như sắp đổ mưa. Xe bị lão cha lái đi câu cá với mấy người bạn của ông mất tiêu rồi, cô chỉ có thể đi xe bus. Lấy di động ra gọi cho Minh Nguyệt, cô ấy nói đang ở phòng xem tivi.

“Sao lại đi ra ngoài rồi hả?”

“Ồ không nổi nữa, sáng sớm mẹ tớ đã kêu mẹ cậu tới nhà tớ thương lượng làm cách nào để gả tớ đi, tớ nói đối là phải viết tác phẩm vì vậy mới trốn ra ngoài được.”

“Kêu cậu đi coi mắt hả?”

Trong loa tình tường truyền ra nguyền rủa.

“Ha ha. . . .” Nữu Nữu rất không tượng nghĩa cười to, hay cho việc phản ứng dây chuyền, lão mẹ nhà cô thấy Đinh Nhất Nhất sắp được làm mẹ nên thèm thuồng, thúc giục cô đi coi mắt. Đặng mẹ thấy cô coi mắt cũng kém miếng khó chịu, liền thúc giục Minh Nguyệt đi xem mắt.

“Cười cái rắm! Hôm nay NO. 2 thế nào?”

“Toi rồi, người ấy. . . . Aiz, tớ về rồi nói.”

Dù sao cũng không vội về nhà, về nhà cũng sẽ chịu lão mẹ chất vấn. Mua trái ngô ở quán ven đường ăn cho đỡ thèm, nhân nhả trở lại dưới lầu khu dân cư, liếc mắt một cái liền nhìn thấy có người đứng bên bồn hoa. . . . Hai người? Cách xa nghe không rõ bọn họ nói chuyện, nhưng thấy rõ đằng trai muốn kéo tay đằng gái, đằng gái bỏ ra hần lại kéo.

Cơn tức từ từ xông lên tới đỉnh đầu, Nữu Nữu quăng luôn trái ngô đã gặm được 7,8 phần đi, ba chân bốn cẳng tiến lên hét lớn: “Minh Nguyệt!”

Hai người đều sững sốt, Minh Nguyệt nhân cơ hội xoay người đi về hướng gian lầu, Trần Phương đuổi theo vài bước giữ chặt tay áo cô ấy. “Em hãy nghe anh nói a, vừa rồi anh nói đều là thật sự, anh và Linh Tử trước kia thật sự đã không còn cảm tình gì nữa, anh đối với em vẫn như trước. . . . .”

Minh Nguyệt da mặt mỏng, gương mặt đứng cãi lộn ở trong khu vực mình sống, chỉ nhỏ giọng kêu hấn buông tay.

Hấn không buông, tiếp tục thao thao bất tuyệt “ . . . . Anh biết là anh không đúng, nhưng hiện tại anh đã hiểu được, cũng chỉ có em đối xử với anh tốt nhất, chúng ta quay lại như lúc trước được không?”

“Không thể quay lại.”

“Sao không thể quay lại? Anh đã đưa ra việc ly hôn với Linh Tử rồi. . . . .”

“Đủ rồi!” Minh Nguyệt mạnh mẽ tuôn ra một câu, nước mắt tuôn ra ào ào rơi thẳng xuống dưới.

Tút tut tut ——

Đột nhiên vang lên tiếng còi ô tô, Trần Phương liền phát hoảng, theo bản năng nói tay, Minh Nguyệt vội vàng vùng thoát khỏi hấn ôm mặt chạy lên thang lầu. Hấn sững sốt một chút rồi muốn đuổi theo lên, bị Nữu Nữu giơ cánh tay ngăn lại.

“Anh đừng lại quán lấy cô ấy nữa.”

“Tôi không phải quán lấy cô ấy,” Trần Phương liền thoái cứ như đúng rồi, “Tôi chỉ muốn được cùng cô ấy ở cùng nhau một lần nữa.”

“Vậy vợ anh đâu?”

“Đâu còn cảm tình gì nữa với cô ấy.”

“Có cảm tình hay không các người vẫn là vợ chồng, Minh Nguyệt kẹt ở giữa tính là gì? Nếu như anh thực sự có thành ý trước tiên phải giải quyết xong chuyện gia sự của chính mình rồi mới lại đến tìm cô ấy.”

“Tôi muốn ly hôn với Linh Tử, nhưng cô ấy chết sống không đồng ý, các người dù sao cũng phải cho tôi chút thời gian chứ.”

Lời nói kiểu này chính là tiếng người sao, Nữu Nữu tức giận đến nổi thậm nghĩ muốn cởi giày đánh hấn. “Anh cút đi, nơi này không chào đón anh!” Còn mặt mũi đến gặp bạn gái trước kể lể chuyện giữa vợ chồng bọn họ không còn cảm tình nữa, thực đáng bị bán cho Thái Lan mà!

“Đi thì đi, chuyện của chúng tôi cô ít quan tâm đi. . . . .” Trần Phương lầu bầu xoay người tránh đi.

Cút chó! Nữu Nữu hung hăng mắng một câu, khéo mắt liếc đến đối diện bồn hoa có một người đang đứng, cũng không biết đã nhìn bao lâu rồi. “Sao lại là anh?” Cơn tức chưa tiêu, ngữ khí còn có chút hung dữ.

“Đi ngang qua.” Đông Tử gãi gãi da đầu, “Có chuyện gì vậy a?”

“Có chuyện gì à? Đều là do đàn ông các người! Ăn trong chén còn nhớ thương trong nôi, thật không biết xấu hổ, không biết xấu hổ còn quay lại tìm cô ấy, lái chiếc xe cùi bắp đó mà khoe khoang khắp nơi, sợ người không biết hấn thẳng quan phát tài rồi hả?”

Đông Tử áp ứng: “Tôi lại chưa ăn trong chén nhìn trong nôi.”

“Xin lỗi, tôi không phải nói anh.” Nữu Nữu xin lỗi cười cười. “Vừa mới rồi là anh nhấn còi xe?”

Uhm,” hấn chỉ lên trên lầu, “Tôi thấy cô ấy đang khóc.”

“Anh tới được một lúc rồi hả?” Xem ra nên nghe đều nghe được.

“Hắc hắc. . . . . Không phải cố ý nghe. Người đàn ông vừa này làm gì.”

“Còn có thể làm gì, đã kết hôn rồi lại còn chạy tới đây dây dưa, dựa vào cái gì hử!” Nói đến chuyện này Nữu Nữu thật quá tức giận, “Lúc trước là không biết xấu hổ muốn chia tay, nói cái gì như kiểu nếu thương hử thì nên buông tay, để hử đi theo đuổi hạnh phúc của hử, yêu cái hử a! Hử là cái thá gì, chẳng lẽ Minh Nguyệt không thể không có hử sao.”

Đông Tử hơi suy nghĩ một chút liền hiểu rõ. “Thằng đó gặp được cô gái có tiền liền quăng Đặng Minh Nguyệt đi, kết hôn rồi có tiền có địa vị rồi lại cảm thấy lão bà không tốt, quay đầu lại tìm bạn gái trước?”

“Không sai biệt lắm.”

Phiên bản chuyện xưa cùng với chuyện tình cảm lưu hành đương thời hình thức là giống nhau, Minh Nguyệt lúc học năm hai đại học thì gặp gỡ với đàn anh học trên cô một khóa là Trần Phương, thế rồi yêu nhau, quen nhau ròng rã ba năm. Sau khi tốt nghiệp xong liền có vấn đề, Trần Phương con người này mắt cao tay thấp, đã tìm vài công việc cũng không vừa lòng, Không phải hử chê tiền lương thấp thì là người ta chê hử không có kinh nghiệm. Sau này ngẫu nhiên gặp được cô con gái của lão tổng một công ty tên là Linh Tử, trùng hợp chính là Linh Tử đối với hử rất có cảm tình. Khi đó Minh Nguyệt đang lâm vào tình trạng phải lựa chọn giữa việc học lên tiếp hay tìm việc, cả ngày đều thấy như sứt đầu mẻ trán, cũng chẳng quan tâm đến bạn trai gì mấy, kết quả bạn học Trần Phương và cô gái sớm có dự mưu là Linh Tử tiểu thư kia đến với nhau, cuối cùng hai người họ kết hôn, Minh Nguyệt bị knockout.

“Dựa vào phụ nữ để bò lên trên, tính là thứ đàn ông gì.” Đông Tử bĩu môi khinh thường, “Công ty của hử tên gì?”

“Uhm. . . . . Hình như gọi là Ngân Thông ấy? Giám đốc bộ phận công trình?”

“Máy móc Ngân Thông ? Fuck! Lão tổng đó tôi quen, có dịp phải đi công ty ông ta nhìn xem Trần Thế Mỹ kia rốt cuộc là thứ gì.”

“Ngần vạn lần đừng đi đấy!” Nữu Nữu sợ hãi, Đông Tử dáng người cao lớn trên cánh tay còn xăm cái đầu hổ, thoát nhìn lưu manh vô lại giống dân xã hội đen, nhưng cũng đừng chạy tới công ty người ta đập phá à. “Tôi chỉ thuận miệng nói thôi, việc này còn phải xem chủ ý của Minh Nguyệt, anh đừng nghĩ muốn giúp cho cô ấy mà ngược lại lại tạo cho cô ấy thêm phiền phức.”

Đông Tử nhú mắt lại. “Tôi giúp cô ấy làm gì!”

“Đúng không?” Nữu Nữu khá hứng thú đánh giá hử, “Anh đi ngang qua nơi này đến thăm tôi hử?” ‘Đi ngang qua’ ba chữ này được nhấn đặc biệt nặng.

“Đúng vậy a, phụng mệnh lệnh lão đại.” Hử nói có bài bản hử hỏi.

“Miễn bàn đến anh ta.” Trong lòng lại rối như tơ vò.

Đông Tử phì cười một tiếng. “Ai nha cô đó, cô gái thoát nhìn bộ dáng nhu thuận, tính khí lại cực ngang ngược.”

Ngang ngược sao? Nữu Nữu không biết, rất nhiều người đều có một thứ nào đó cần kiên trì đến cùng, chỉ có thể xưng là quán tính. Lâu ngày liền bồi dưỡng ra một loại thói quen. Tựa như Minh Nguyệt, biết rõ không có kết quả với Trần Phương, nhưng vẫn dung túng hử tìm đến cô ấy, đơn giản là luyến tiếc phần tình cảm trước kia.

Vậy cô thì sao, là vì một thời gian đợi chờ không được, cho nên mới có tư tưởng con cá sống là con cá to sao?

Cá không bắt được, vậy thì đừng bắt nữa.

Chiếc QQ lần trước bị cha lái đi, kết quả bị hư ở nửa đường. Vẫn là bệnh cũ, đuôi phía sau phun ra khói trắng, chân ga cũng giẫm không được, phỏng chừng phải trùng tu mất một khoảng thời gian, Nữu Nữu liên tục mấy ngày đều phải tham gia giao thông công cộng. Tan tầm đợi ở chỗ bắt xe đợi đến nửa buổi đều không có xe, cực kỳ buồn bực, một cước đá lên một hòn đá nhỏ, chỉ nghe “Cạch!” một tiếng nện vào tấm sắt.

Chiếc xe thể thao đỏ thẫm huỳnh hoang từ từ hạ cửa sổ xuống, lộ ra một gương mặt lạnh như băng. “Đập xe của tôi, cô phải bồi thường.”

“ . . . . . Mạc tổng. . . . .” Nữ Nữ tội nghiệp, “Bao, bao nhiêu tiền?”

“8000.”

“ . . . . .”

“Bán mình cũng có thể.”

“ . . . . .”

“Aiz, cô có chút phản ứng được không?” Đối với biểu cảm ngây ra như phồng của cô rất không hài lòng, khóe miệng Mạc Tử Vực hạ xuống, “Dầu gì cũng là soái ca, không thét chói tai cũng nên giả bộ sùng bái một chút chứ, nếu không tôi thật mất mặt.”

Cô bình ổn lại, lại bị thằng nhãi này đùa giỡn rồi! “Làm gì thế, làm ăn không tốt kéo không được khách à.”

“Đúng vậy, người ta nhìn thấy xe của tôi là bỏ chạy. Mỹ nữ xin thương xót lên xe của tôi đi mà, ba tề một chuyến .”

“Quá rẻ đi.”

“Xe tôi đây không tính cây số, đi đâu cũng đều tính 3 tề.”

“Đi Bắc Kinh được không?” Tâm tình cô tốt, cùng hần nói xàm.

“Mặt trắng hồng tình đều được, nguyện vọng của mỹ nữ cho dù mồn du hành ra hệ ngân hà cũng phải liều cái mạng này để thực hiện!”

Quả nhiên, Cẩn Ngôn nói hần bị nhân cách phân liệt là đúng.

“Lên xe đi,” hần mở cửa bên phải ra, “Lần trước nói mời em ăn cơm, nể mặt không?”

“Nể. . . . .” Không khách khí với hần, Nữ Nữ ngồi vào chỗ tay lái phụ. Minh Nguyệt gửi một tin nhắn nói đang ở thư viện tra tư liệu, phải rất trễ mới trở về, một người ăn cơm cũng buồn. “Tôi muốn ăn đại tiệc.”

“Chuẩn tấu.” Đôi mắt đào hoa chớp chớp rồi nhìn chăm chăm cô, nhìn khiến cô nổi da gà.

“Làm chi?”

“Thật xa đã thấy cô cúi thấp đầu đi trên đường, aiz. . . . . Tuổi còn trẻ sao mà lảm tâm sự thế?”

“Làm gì có,” cô cười gượng hai tiếng, “Tôi là xem có thể nhặt được tiền hay không.”

Cái gọi là đại tiệc chính là quán ven đường, một người một bát mì thịt bò, Mạc Tử Vực chỉ vào quán bán đồ nướng xiên que bên cạnh rất khí phách nói cô cứ gọi thoải mái, Nữ Nữ giả trò xấu nói với ông chủ là không mang theo bóp tiền, hần liền giơ ngón tay chỉ vào xe: “Cái xe kia để lại quán làm tin được không?” Hừ ông chủ nghĩ rằng bọn họ có thể đến ăn miễn phí, thiếu chút vén tay áo lên ném trứng thối.

Ăn xong đại tiệc còn sớm, tùy tiện tìm quán cà phê ngồi xuống nói chuyện phiếm giết thời gian. Vốn chỗ ngồi ở trong góc, Mạc Tử Vực lại đổi đến bên cửa sổ ngồi xuống, xoa xoa hai tay, hai mắt lộ ra ánh mắt sáng như sỏi: “Phong cảnh bên này tuyệt đẹp. . . . .”

“Tôi nói anh sao lại muốn đổi chỗ chứ.” Thì ra ngoài cửa sổ mỹ nữ nhiều. Nhân viên phục vụ đi lại hỏi muốn gọi đồ uống gì, cô nói nước chanh.

Hần há hốc mồm. “Đến quán cà phê gọi nước chanh, kể quê mùa. . . . .”

“Uống cà phê buổi tối ngủ không được.”

“Vậy tôi cũng một ly giống cô ấy.”

“Kể quê mùa.” Cô đem nguyên thoại ném trở về.

“Đôi ta một đôi, ” Đôi mắt đào hoa chớp mạnh như câu hồn, “Quê mùa cũng muốn cùng em quê mùa.”

Nữ Nữ không thể không dựng thẳng cờ trắng đầu hàng, đối với da mặt dày của hấn cô chỉ có nước vái sống. Nước quá trong ắt không có cá, người cực đề tiện thì vô địch, cấp độ đề tiện cao nhất chính là bằng với thần, người sao có thể đấu với thần chứ.

“Aiz,” Mạc Tử Vực ngậm ống hút chỉ ra hướng ngoài cửa sổ, “Có người đàn ông nhìn cô đó, nhìn rất đề xòm.”

“Phải không?” Không dám rất tin tưởng lời hấn nói, tùy tiện quay đầu nhìn qua, đối diện phố có một người đàn ông đang xuyên qua đường cái đi tới bên này. Nữ Nữ vội vã thu hồi tầm mắt. “Không quen.” Nắm cái ly trong tay vô thức nắm chặt.

“Oh . . . .” Nhìn thấy người đàn ông kia đi đến phía trước cửa sổ, hấn nhắc tay cô lên, miệng dán lên “chụt” một tiếng vang lên thật to.

Làm cái quỷ gì vậy?! Da đầu Nữ Nữ tê rần, nửa cốc nước chanh toàn bộ đổ ra hết trên bàn, trên quần cũng bị dính không ít.

“Không cẩn thận như vậy.” Mạc Tử Vực cầm lên giấy ăn vòng qua góc bàn giúp cô lau chùi, nhân viên phục vụ vội vàng đi lại hỏi han, bị hấn vẫy tay đuổi đi rồi. “A hừm, Tiểu Kỳ kỳ. . . . .” Giọng nói ôn nhu khùng bố, “Em không sao chứ?”

Kêu ai?! Trong nháy mắt lông tơ trên người dựng đứng lên, cảm giác phía sau xuất hiện hai đạo ánh mắt giống như phun ra hai luồng khí gas muốn đốt xuyên qua cô vậy.

36. Chương 36: Đêm U Âm

“Hi....Đã lâu không gặp.” Mạc Tử Vực lắc lắc tay biểu cảm thật khoa trương.

“Là cậu.” Đàm Vi cười nhẹ. Hấn hẹn với khách hàng ăn cơm ở gần đây, sau khi ăn xong Đông Tử dẫn theo những người khác đi hộp đêm tiêu khiển, hấn từ chối không đi, xe cũng không lái tới, một mình chậm rãi tản bộ trên đường, rẽ vào một con đường ngoài ý muốn nhìn thấy hai người họ đang ở trong tiệm cà phê. Vốn không định đi vào, không ngờ nhìn thấy cánh hai người bọn họ thân mật đến nỗi khiến trong não hấn trống rỗng, chờ khi phục hồi tinh thần lại thì đã đứng ở bên cạnh bàn rồi.

Hai người đó quen nhau? Nữ Nữ không lý do rùng mình một cái.

“Uống chút gì không?” Mạc Tử Vực đứng dậy nhường chỗ ngồi cho hấn, vẫy tay kêu nhân viên phục vụ đi lại.

“Không, thấy các cậu ở chỗ này nên qua đây chào một câu thôi.”

“Ngồi xuống đi, để tớ giới thiệu một chút.” Đổi đến vị trí bên cạnh Nữ Nữ ngồi xuống, Mạc Tử Vực giờ tay khoác lên trên vai cô cuồn liếc mắt. “Đây là bạn gái tôi Thẩm Tư Kỳ, Tiểu Kỳ Kỳ à..... đây là bạn học hồi sơ trung, Đàm Vi. Aiz a, hình như hai người có quen nhau.”

Sắc mặt tối sầm lại, Đàm Vi mím môi không lên tiếng.

Kẻ điên này rốt cuộc là muốn làm gì hả! Nữ Nữ đau đầu muốn chết, thậm chí muốn lật bàn bỏ của chạy lấy người, ngón tay khẽ vẽ ở vết ố trên quần. “Thật ngại quá tôi muốn về nhà thay quần áo.” Cầm lấy túi xách đứng dậy bước đi. “Anh đưa em về.” Mạc Tử Vực đuổi theo kéo cánh tay cô lại, quay đầu rạng rỡ mỉm cười với Đàm Vi, “Tớ phải đưa bạn gái về nhà trước, ngày tới sẽ liên lạc nhé. Nè, giúp tớ tính tiền, lần sau sẽ mời lại cậu.”

Nữ Nữ cũng không quay đầu lại bước nhanh ra khỏi cửa tiệm, đến góc đường vung ra một quyền đến phía dưới cái mũi hấn. “Anh uống lộn thuốc rồi hả?”

Mạc Tử Vực chặc chặc miệng: “Thì ra là cậu ta, em không nói sớm.”

“Liên quan anh cái rắm.”

“Cái..... rắm? Nhìn cô gái trong veo như nước thể này nói chuyện sao vậy thô.....tục thể a.” Hấn thất vọng lắm bầm, “Aiz, danh hoa có chủ, đáng thương tôi tài mạo song toàn cư nhiên lại tự mình đa tình, thê lương a...”

Nắm tay không chút nghĩ ngợi đung vào cầm hấn.

Hấn lập tức ngoan ngoãn liền. “Đừng đánh trúng khuôn mặt này của anh, còn phải đi tán gái a. Aiz, nói chút chuyện giữa em và anh ta đi.”

“Bà tám.”

“Không nói đúng không? Vậy anh tự bói cho.” Bà tám không thèm nhìn gương mặt đen xì của cô, bấm đốt ngón tay lăm băm tính, “Cậu ta lúc đó không tìm bạn gái trong lớp, cấp ba năm ấy thì xuất ngoại.....mỹ nữ em đã từng xuất ngoại à? Không có, vậy thì đúng rồi, dựa theo tuổi tác hấn là học trung học đã yêu đương. Nhưng vì sao lại chia tay? Hấn là nguyên nhân do hấn xuất ngoại, hiện tại có tính là cửu biệt trùng phùng không?”

“Căn bản là không phải!” Nữu Nữu bị xem cho đến nổi lạnh cả sống lưng.

“Cắt.....” Cặp mắt đào hoa kia chợt lóe ra tia sáng quắc, “Định lừa qua pháp nhãn à.”

“Đúng vậy a,” cô dùng mắt đục khoét hấn một cái, “Mạc tổng ngài quá tám, tôi sùng bái ngài!” Chuyện này hấn không phải là do Cẩn Ngôn nói với hấn chứ? Không có khả năng, Cẩn Ngôn sẽ không vô duyên vô cớ tán gẫu với người khác loại chuyện riêng tư này. Mạc Hoa Hoa anh cái đồ Đại Biển Thái!

Kể biển thái này hôm nay tâm tình không tệ, lại dắt cô đi đánh bow-ling hai giờ đồng hồ, gần mười hai giờ mới chia tay nhau

Đưa cô đến dưới lầu, cô cởi dây an toàn ra chuẩn bị xuống xe. “Cám ơn, lần sau có rảnh tôi mời anh lại nhé.”

“Mỹ nữ nói phải giữ lời đó. Tiểu Kỳ kỳ.....” Hấn đột nhiên giữ chặt cô rồi lộ ra nụ cười cực kì háo sắc, “Anh luyện tiếu chia tay với em a.”

“Ra cửa rẽ phải trên đường Hương Chương, số 3 là viện xã hội phúc lợi.” Người này luôn ở trạng thái động kinh, nên giúp hấn điều trị rồi.

Hừ, kêu hấn đi bệnh viện tâm thần..... “Không lương tâm.” Vô cùng thân thiết chọc lên trên trán cô, Mạc Tử Vực bỏ lại ánh mắt quẩn rũ khởi động xe.

..... Rất lạnh! Trên cánh tay cô các cọng lông tơ đều dựng đứng lên. Hai ngọn đèn đường đại khái lại bị nhóm thanh niên bắt lương làm hư rồi, hoa cỏ cây cối chung quanh bị gió thổi tung lên nhìn có chút quỷ dị, mùi thuốc lá nhàn nhạt bay tới, ở góc rẽ có lóe lên đốm lửa đỏ. “Ai?” Tiếng nói có chút run rẩy, Nữu Nữu giờ lên chiếc di động mỏng manh làm vũ khí.

Đốm lửa đó rớt xuống đất liền dập tắt. “Là anh.”

Cô thở nhẹ ra một hơi. “Anh tới làm gì?”

“Trễ như vậy mới về?”

“Ừm.” Lướt khi lướt qua bên người hấn thì ngửi thấy mùi rượu, hấn uống rượu rồi?

Đàm Vi bắt lấy cổ tay cô. “Vì sao?”

“Vì sao cái gì?” Hai ngón tay xoắn lấy tay áo hấn, “Buông tay, tôi muốn về nhà.”

Hấn không buông tay. “Vì sao đi xem mắt?”

“Tìm bạn trai.”

“Vì sao?”

Người kia có phải uống nhiều nên rơi vào tình trạng mất trí nhớ tạm thời không a? “Tôi hiện tại lớn tuổi rồi, xem mắt là vì tìm bạn trai, xem mắt nếu thuận lợi thì sẽ kết hôn sống qua ngày. Giải thích như vậy anh đã hiểu rồi chứ.”

Đàm Vi không nói chuyện, mím môi thẳng tắp nhìn cô chăm chăm, sâu thẳm trong con ngươi ánh lên tia sáng không biết rọi từ nơi đâu. Thấy không rõ, nhưng Nữ Nữ có thể nhớ tới lông mi của hắn so với con gái còn dài còn cong hơn, lúc quét qua lòng bàn tay ngựa ngựa, lông mày một khi cau lại, trung gian sẽ có một chữ xuyên (III).

“Buông tay a.”

“Em đến cũng là muốn anh như thế nào?” Giữa cặp môi mím chặt kia rốt cục cũng thoát ra một câu nói.

Như thế nào? Như thế nào? “Anh không phải đã có Diệp Lam rồi sao Đàm tổng?”

“Đừng gọi Đàm tổng!”

“À....Đàm tiên sinh.”

“Anh và Diệp Lam không phải như em nghĩ đâu, cô ấy.....”

“Không cần thiết phải giải thích với tôi!”

“Em phải nghe!” Tính nhẫn nại của hắn mất sạch.

“Tôi, vì sao phải nghe? Anh có tư cách gì khiến tôi phải nghe chuyện của anh!” Nữ Nữ nói càng lớn tiếng hơn hẳn, “Đi đâu đã đi rồi còn trở về làm gì? Tôi nói cho anh biết Đàm Vi, anh yêu ai hay đi chỗ nào yêu, tôi quản không được, anh cũng đừng đến quấy rầy sinh hoạt của tôi! Tôi có đi xem mắt hay không cũng là chuyện riêng của tôi, anh với tôi một chút quan hệ cũng không có, anh không có tư cách quản!” Cổ tay bị nắm chặt phát đau, cô dùng sức vùng ra, “Anh buông tay!”

Hắn cứ nhất định không buông, hàn quang trong mắt hiện ra “Em còn muốn đi coi mắt với tên đàn ông khác?”

“Liên quan đến anh cái rắm.....” Đã sớm nói không thể học câu cửa miệng của Đinh Nhất Nhất, cuối cùng một chữ còn chưa kịp phun ra, một lực đạo mạnh mẽ đem cô đụng vào trên tường, bốp! Cái ót khẳng định sẽ bị nổi cục u. Quanh thân dấy lên lửa giận hừng hực, Nữ Nữ đang trong cơn phẫn nộ cùng đau đớn há miệng mắng to, “Anh, mẹ nó.....”

Nửa câu nguyên rửa còn lại đã bị cánh môi mềm mại lạnh lẽo chặn lại. Cô sửng sốt hai giây mới nhớ tới phải phản kháng, cong hai tay lại để trước ngực hắn, lại không dùng sức được, Đàm Vi tóm lấy hai cổ tay cô khóa ra đằng sau người, một tay khác giữ lại cái gáy cô để cô không nhúc nhích được. Thật dùng sức, chặt chẽ khóa cô ở không gian nhỏ hẹp giữa hắn và vách tường, không thêm để ý tới cô cúi đầu kêu đau.

Nụ hôn kín không kẽ hở, mùi khói thuốc cùng mùi rượu như những con sóng dâng lên hòa tan trong không khí, khiến đầu óc cô như thiếu dưỡng khí không thể hô hấp. Hắn hung hăng ở trên môi cô mút mạnh thậm chí là gặm cắn, cổ ý làm cô đau, mang theo nôn nóng, phẫn nộ, dục vọng, điên cuồng.....Cô phân biệt không được. Bàn tay đặt trên gáy dời về phía trước, vội vã mở cái nút áo ở vị trí ngực.

Trong lòng bàn tay trống trơn.

Như là kiểu diễn tấu đến chỗ cao trào đột nhiên dây đàn bị đứt, hắn mạnh mẽ buông cô ra, lui ra phía sau hai bước kinh ngạc dừng tại chỗ. Nữ Nữ suýt nữa ngã sấp xuống, chống vào tường mới đứng vững, một bàn tay giữ chặt cổ áo, thật lâu mới phát ra âm thanh. “Anh....” Cổ họng nghẹn cứng, lời nói còn lại căn bản nói không nên lời.

Đàm Vi mím cười một chút, ngọn lửa trong mắt dần dần bị dập tắt. “Xin lỗi.”

“Anh đi đi.”

“Em đi lên trước.”

“Anh cút!”

“Anh nói em lên lầu trước đi!”

Hốc mắt dần dần phiem hồng, Nữu Nữu hung hăng lau mặt một cái đi về phía trước.

“Nhóc.” Hắn đột nhiên bắt lấy cánh tay cô.

Cô quăng ra nhưng không thoát khỏi, bàn tay kia thì thuận thế lao đi, đến sườn mặt hắn lại dừng đứng lại. Trong đêm đen kia khuôn mặt vẫn quật cường giống bảy năm trước, nhìn cô khóc, chỉ nhíu mày cũng không dỗ người ta. Hắn luôn luôn chờ một cái tát này sao? Chờ cái tát kia rơi xuống sẽ quét sạch hết tất cả những chuyện trước kia sao? Cô không thể. “Anh đừng lại đến tìm tôi nữa.” Đẩy hắn ra vọt vào thang lầu.

“Cậu đã về.” Nghe thấy thanh âm sập cửa, Minh Nguyệt mặc áo ngủ từ phòng ngủ chạy ra “Á, sao thế này?”

Nữu Nữu ôm mặt tựa vào bên trên ván cửa khóc như đứa con nít.

“Sao lại thế này? Bị ai khi dễ rồi hả? Bà đây không đánh chết hắn chó kể làm người!”, Minh Nguyệt vén tay áo lên, hoa chân múa tay. Đứa con nít kia vẫn đang khóc lóc không nói chuyện, lông mày cô nhíu lại, “Lão đại?” Không thể nào, ra tay rồi hả?

Nữu Nữu không rên một tiếng lao vào phòng ngủ nhào lên trên giường.

Minh Nguyệt không theo vào, rón ra rón rén chuyển cái ghế ngồi giữ ở cửa. Nha đầu kia rốt cục cũng khóc ra ở trước mặt cô, là chuyện tốt, khóc đại biểu cho việc phát tiết, đau cũng tốt oán cũng tốt, phát tiết xong rồi có thể bắt đầu lại lần nữa.

Khóc thật lâu Nữu Nữu rốt cục ngẩng đầu lên, phát hiện ra vị thần giữ cửa .....“Cậu sợ tớ tự sát a? ”

“Fuck.....” Minh Nguyệt không được tự nhiên đứng lên, bước đi có chút run ở chân trái. Vừa rồi cô đứng là có ý tưởng này, n năm không rơi nước mắt bao nhiêu nước mắt rơi hết trong một ngày hôm nay, trong lòng một khi bị kích động không biết cũng có thể làm ra bất kì chuyện gì. Hơn nữa khóc..... Ánh mắt liếc về phía đồng hồ điện tử trên bàn, cừ thật, khóc nữa giờ.

“Cậu yên tâm, tớ không sao.” Nữu Nữu chôn mặt ở trên cái gối rầu rĩ nói.

“Biết cậu không sao, tớ chỉ xem phong cảnh.”

“Mắt cậu có thể nhìn xuyên thấu à?”

“Hắc hắc.....” Minh Nguyệt trả cái ghế về vị trí, đi đến bên giường ngồi xuống khẽ vuốt lưng cô. “Hiện tại khá hơn chút nào chưa?”

“Không có việc gì. Mấy giờ rồi hả? ”

“Sắp một giờ rồi. Tắm rửa không? Tớ đi nấu nước cho.”

“Ừm.” Mắt như bị kim châm, chiếc gối cũng ẩm ướt một mảng lớn, không cần soi gương cũng biết bản thân mình có bao nhiêu thảm hại. Nữu Nữu sờ mặt; đột nhiên nhớ tới cái hôn dưới lầu kia, môi với răng tựa hồ còn lưu lại dày đặc mùi khói cùng mùi rượu.....Rượu? “Minh Nguyệt!” Cô đột nhiên ngồi dậy, “Minh Nguyệt!”

“Sao? ” Thanh âm từ phòng bếp một đường bay tới.

“Tớ.....anh ta uống rượu, dưới lầu, cậu hỏi một chút.”

Áp a áp ứng nói năng lộn xộn một phen, lời nói này Minh Nguyệt cứ nhiên nghe hiểu, cầm điện thoại của cô bạn trên đầu giường lên tìm dãy số. Ý? Tìm không thấy. Chạy về phòng mình cầm di động lên bấm gọi. Một lát sau trở về nói: “Cậu ta về nhà rồi.”

Nhẹ nhàng thở ra, Nữu Nữu một lần nữa nằm sấp trên chăn.

“Lo lắng cho cậu ấy thì tự mình hỏi đi.” Minh Nguyệt ngồi xuống đầu giường nhẹ nhàng nghịch mái tóc ngắn của cô bạn, trước kia cô ấy để tóc dài, lão đại bọn họ thích sờ, thật giống như sờ vào lụa sa tanh thật thoải mái. Lão đại vừa đi cô ấy liền nhăn tâm cắt luôn. “Cậu đó, cậu xem ngay cả số di động của cậu ta cũng không lưu, tên cũng không kêu, có người giống như cậu đi vào chỗ bẽ tắc thế không? Trên đời này có nhiều việc phiền lòng như vậy, từng cái bẽ tắc một mà cứ lao đầu vào thế thì biết sống sao. ”

“Tớ không phải lao vào chỗ bế tắc.” Chỉ là không có cách nào quên chuyện hấn đột nhiên biến mất.

“Vừa rồi lão đại hỏi tớ cậu ngủ chưa, cậu ấy vẫn rất quan tâm cậu.”

“Không thèm. Tớ đi tắm rửa.....A!” Cái ót bỗng nhiên nhói lên một cơn đau.

“Sao thế sao thế? Chỗ nào đau?” Minh Nguyệt giật mình, tiếp tục ở trên đầu cô ấn đi ấn lại làm cô càng đau hơn. “Fuck.....sưng một cục lớn.” Rốt cục đã tìm ra chỗ cơn đau phát sinh kia.“Đụng trúng ở đâu?”

“Bị dâ thú đụng trúng.” Cô nghiêng rặng nghiêng lợi.

Dâ thú? Tầm mắt đảo qua khuôn mặt cô bạn dừng ở môi, đỏ tươi ướt át, làm người ta sinh ra hình ảnh không quá thuần khiết. Hai cổ tay có dấu vết nhìn như chiếc vòng tay đỏ hồng, rõ ràng là do người gây ra; áo sơ mi trên cổ bị mở rộng, cúc áo bị rớt một cái.

Không dám nghênh đón ánh mắt ái muội trước mặt, Nữ Nữ quần bách xoay mặt đi.

Minh Nguyệt thở dốc vì kinh ngạc. “Lão đại đồ cầm thú nhà anh.....”

37. Chương 37: Phép Khích Tướng Của Đinh Nhất Nhất

Kế toán đưa tới báo biểu, số liệu tổng hợp và số liệu chi tiết không hợp, bị mắng.

Người chịu trách nhiệm photo in ấn bản kế hoạch, tiêu đề dùng sai chữ, bị giáo huấn.

Tổng giám truyền đến báo cáo điều tra nghiên cứu, chậm nửa giờ so với thời gian dự định, bị phê bình.

Quản lý bộ phận nghiệp vụ đưa hợp đồng đến ký tên, trên áo sơmi có hai cái cúc áo không cài, bị trừng mắt.

Usb tài liệu, được một nửa thì bị lỗi, bị ném đi. . . . .

Lầu 16 văn phòng lão tổng hai ngày này áp khí thấp đến nỗi làm người ta hô hấp bị ngắt quãng, những người bước vào đều cảm như hén, lúc đi ra giống thoát khỏi tình trạng thập cửu nhất sinh. Ông chủ lớn ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế da màu đen sau bàn, sắc mặt u ám ánh mắt lạnh lẽo, rất giống địa chủ ác độc của xã hội cũ đang đối phó với người hầu đáng thương, mọi móc ra được một chút sai lầm nào từ họ liền muốn quăng họ từ cửa sổ xuống.

“Chị Lý !”

Trong văn phòng lại truyền đến tiếng la, bí thư Lý vội vàng lên tiếng: “Lập tức xong liền. . . . .” Bưng cái cốc tiến vào trong văn phòng, tiếng cửa tách một tiếng bị mở ra, thiếu chút nữa bị đụng phải ông chủ đang bước ra. “Trà, trà đã pha xong.” Sắc mặt bi thương buồn bã của đối phương khiến chị nhin không được cà lăm.

“Cám ơn.”

Rõ ràng chỉ là một câu nói cảm ơn, nghe qua sao lại đi vào lòng người như thế? “Không không cần cảm ơn.”

Ngõ ngang tiếp nhận chén trà nhấp một ngụm, lông mày Đàm Vi đột nhiên kết chặt lại với nhau. “Đây là cà phê sao?!”

A? Thư ký Lý há hốc mồm, nhỏ giọng: “Thực xin lỗi, tôi đã quên, ngài trước kia chỉ uống trà không uống cà phê . . . . .”

“Trước kia là trước kia! Hiện tại tôi muốn uống không được sao?”

“. . . . . Được, tôi lập tức đổi.” Sao lại giống đứa con nít thế, bình thường chỉ ngửi thấy mùi cà phê đều nhú mày, bây giờ lại muốn uống. Thói quen của thư ký Lý thích uống cà phê pha sẵn, cũng không biết ông sắp trẻ con này thích loại nào, chạy tới bên cạnh bình nước cầm một túi rồi xé ra.

“Thôi đi, trà đi, dù sao cà phê tôi cũng uống không quen.”

Không nói sớm, đều xé ra một gói rồi. Bà chị thư ký cầm gói vừa bị xé ra không dám lên tiếng, làm sao bây giờ? Tự mình uống.

“Tôi nghỉ một lát, có điện thoại gọi đến thì nói tôi đi vắng.” Đàm Vi bưng chén trà tiến vào văn phòng mình, sau một lúc lâu nhìn chăm chăm vào lá trà lắng xuống phía dưới cốc, lại quay trở lại. “Vẫn đổi thành cà phê đi.”

“ . . . . .” Nửa hộp cà phê đang ngậm trong miệng chưa kịp nuốt xuống, chị Lý rất muốn khóc.

“Đã uống?” Động tác thực mau! “Thôi khỏi.” Chà xát mặt đi ra ngoài đường hành lang đi dạo một vòng, xung quanh vắng vẻ ảm đạm. “Mọi người đâu, đều chạy đi đâu hết rồi?”

“Hôm nay thứ bảy.” Sắc mặt chị Lý xám như tro tàn, chẳng lẽ ông chủ đến thời kì mãn kinh? Làm việc lộn xộn như vậy.

Tiếp theo còn một câu càng ngốc hơn “Thứ bảy sao chị còn ở chỗ này” may là còn kịp thời nuốt xuống bụng, hẩn nhớ tới là tự mình gọi điện thoại kêu chị ta tới. “Được rồi, không có việc gì chị về trước đi.”

Thời tiết tháng tư còn có chút lạnh lạnh, trên đường không ít người đi đường còn mặc áo khoác thật dày. Gió từ cửa sổ đang bị mở ra kia thổi vào phòng, hơi lạnh, Đàm Vi lại cảm thấy khô nóng, trong lòng như có lửa cháy giống như có đặt một chậu than lửa đang cháy hừng hực vậy. Nới lỏng caravat, xoay người giảm điều hòa xuống nhiệt độ chỉ còn mười mấy, nhớ tới tình cảnh ngày đó ở quán cà phê.

Bạn gái Mạc Tử Vực? Chuyện khi nào! Tên kia cũng thực biến thái, một ngụm nước cũng không được uống, không biết xấu hổ còn kêu hẩn trả tiền giúp, tính tình ác liệt giống hết lúc còn đi học. Nhân viên phục vụ ở bên cạnh như hổ rình mồi nhìn chăm chăm, sợ hẩn quýt nợ, hẩn đành phải thanh toán tiền, đuổi theo bọn họ đi ra ngoài, sớm đã không thấy bóng hai người họ rồi. Trong lòng buồn bã cực kỳ, lại tìm quán rượu uống vài chén, vốn chuẩn bị gọi xe về nhà, không ngờ ma xui quỷ khiến thế nào lại nói ra địa chỉ của Nữ Nữ với bác tài.

Là rất khiếp sợ rất thất bại, mới muốn hỏi cho rõ ngọn ngành. Đợi dưới lầu hai giờ rớt cục mới đợi được người, lại thấy cô ấy cùng Mạc Tử Vực vẫn cứ chằng chằng thiếp thiếp liếc mắt đưa tình, thánh nhân cũng sẽ gờ chân đứng không? Huống chi hẩn chưa bao giờ là thánh nhân. Hẩn biết bản thân quá đáng, cũng biết trong lòng Nữ Nữ chẳng phải tuyệt tình giống như ngoài miệng đã nói, bằng không cũng sẽ không thể kêu Đặng Minh Nguyệt gọi một cú điện thoại hỏi thăm an toàn của mình. Nhóc ngốc, cô cho rằng tự hẩn lái xe tới à? Nhưng mà Đàm Vi lại không biết là có còn tư cách đi giúp đỡ đứa ngốc ấy lau nước mắt hay không. Con người chính là như vậy, càng lớn khôn lại càng có nhiều điều băn khoăn lo nghĩ, kém rất xa thời niên thiếu hết sức lông bông lỗ mãng ấy.

Di động trên bàn vang lên, Cẩn Ngôn hỏi hẩn đang ở đâu. Hẩn nói ở công ty. Cẩn Ngôn nói muốn qua, điện thoại cúp luôn. Năm phút sau chưa thấy người đã thấy tiếng: “Lão đại, lão đại sao chủ nhật mà còn tăng ca?”

“Cái bụng lớn thế kia còn chạy lung tung làm gì?” Đàm Vi nhìn thấy cái bụng sắp vỡ ra kia của Nhất Nhất liền buồn cười.

“Dẫn cô ấy đi khám thai, vừa khéo đi qua chỗ của cậu.” Cẩn Ngôn giống tiểu thái giám dìu Từ Hi thái hậu, đỡ bà xã vào cửa, chỉ thiếu chút không khom người la ó. “Nhường đường một chút.” Một tay vung ra đẩy chủ nhân phòng sang một bên, kéo chiếc ghế lớn kia ra cho thái hậu ngồi.

“Hai người đừng diễn trước mặt tôi nữa.” Vợ chồng ân ái khiến Đàm Vi nóng mắt.

“Lão đại ghế của anh dựa vào êm ái hơn ghế của văn phòng Cẩn Ngôn.” Nhất Nhất ngồi nghiêng xuống, còn muốn đem hai cái đùi vênh đến trên tay vịn, bị tướng quân trong nhà trừng mắt, mím môi ngồi đoan chính lại.

“Kêu ông xã nhà cậu mua cho.” Đàm Vi cố ý chọc giận cô, ngồi vào trong sofa co lên hai bắp chân dài, “Aiz. . . . . Thoải mái.”

“Anh xem anh ta chọc giận em.” Nhất Nhất ủy khuất nhìn ông xã, thời kì có thai cô bị phù chân, chỉ có ngồi cong chân lại mới thấy thoải mái chút, vấn đề là cái bụng giống như quả bóng lớn bị thổi căng khí, khoanh chân lại không phải dễ dàng như vậy.

“Ngoan, đừng so đo cùng cậu ta, người cô đơn tính khí có chút cáu bẳn.” Cẩn Ngôn nhẹ nhàng mát xa hai chân cho cô, lời nói tàng đao.

“Nóng trong người thì mau uống thuốc viên Hoàng Liên a.”

“Không đúng bệnh.”

“Vậy cái gì mới đúng bệnh a?”

“Không thuốc trị, ai buột chuông thì người đó đi gỡ chuông.”

Đàm Vi lạnh mặt nhìn hai vợ chồng kẻ hát người xướng. “Có lời gì nói thẳng, đừng âm dương quái khí nữa.” Hắn từ trong túi lấy thuốc ra, ngẫm lại còn có thai phụ ở đây lại cất đi.

“Aiz. . . . . Lão đại không thật hoan nghênh chúng ta, Cẩn Ngôn chúng ta đi thôi.” Nhất Nhất đứng dậy thở ngắn thở dài, “Vốn đang muốn bán chút tin tình báo cho lão đại, anh ấy đã không muốn nghe, thôi quên đi.”

“Không tiễn.” Đàm Vi mí mắt đều lười nâng lên.

“Thực không muốn nghe? Cái này quan hệ đến hạnh phúc nửa đời sau của anh đấy.”

“Cẩn Ngôn dẫn bà xã của cậu về nhà đi.” Hắn biết cô khẳng định sẽ không nín được mà nói ra.

Quả nhiên trong óc cô nhóc kia vẫn là ương bướng đến cùng, chịu không nổi một khi người khác coi nhẹ mình, hai tay chống sau lưng quay lại kêu to: “Anh không muốn nghe em cũng muốn nói cho anh nghe, lão đại! Còn không mau hành động, anh đời này đều đừng nghĩ đoạt lại Nữ Nữ rồi!”

“Nghiêm trọng như vậy.” Cẩn Ngôn đi lại rót cho cô chén nước.

“Sao không nghiêm trọng?” Cô chống nạnh bộ dáng giống như hỏa thiêu đến đỉnh, “Lão đại anh cũng biết Mạc Tử Vực là loại người nào, hoa hoa công tử đúng không? Bề ngoài không tệ miệng lại ngọt xót, bao nhiêu phụ nữ đều bị mê hoặc. Anh có biết hay không anh ta hôm nay lại hẹn Nữ Nữ đi ra ngoài? Theo tôi được biết bọn họ đều hẹn hò riêng tư hai lần rồi! Hai ~ lần ~ rồi. . . . .”

“Không phải cậu giới thiệu à?” Đôi mắt Đàm Vi lạnh lẽo nhìn về phía Cẩn Ngôn.

“Tớ? Không có a.”

Hắn ngẩn ra. “Không?” Vậy hai người bọn họ sao lại có dịp ở chung?

Ánh mắt chuyển một vòng ở trên mặt hai người đàn ông to xác kia, Nhất Nhất vỗ tay mạnh một cái: “Lão đại anh xong rồi, lần này là Mạc Tử Vực chủ động xuất mã, theo tin tức dò la được, cho tới bây giờ chưa có ai mà hắn không tán được.”

“Nữ Nữ khác.” Cẩn Ngôn diễn vai phản diện.

“Dù khác thế nào cũng là phụ nữ đúng không? Cần một bờ vai kiên cố để cô ấy dựa vào, hiện tại thì tốt rồi, Mạc Tử Vực xuất hiện, vừa khéo lấp đầy sự cô đơn và trống vắng trong lòng cô ấy.”

“Làm thơ hả.” Đàm Vi nghĩ phụ nữ có thai có phải đều thần bí lắm lắm như vậy a.

“Dù sao anh cũng xong rồi, xong rồi, sau này anh không có cơ hội nữa rồi, em đau lòng nha, em. . . . .”

Cẩn Ngôn vội vàng làm động tác thuận khí cho cô, kêu cô đừng quan tâm đến nữa.

“Em có thể không quan tâm sao, trơ mắt nhìn Nữ Nữ như hoa như ngọc nhà chúng ta rơi vào trong hang sói, anh ta một chút phản ứng đều không có, thật sự là hoàng đế không gấp thái giám gấp mà. Aiz, em thấy thôi đi, kỳ thực Mạc Tử Vực và Nữ Nữ hai người bọn họ nhìn qua cũng rất xứng đôi, thêm nữa hai người họ hợp nhau, có đề tài nói chuyện. Cẩn Ngôn anh có nhìn thấy không, Mạc Tử Vực đối với Nữ Nữ tốt nhất, ôn nhu nhỏ nhẹ, tự mình gấp thức ăn cho cậu ấy ăn, còn mua cho cậu ấy sợi dây chuyền. Em

cảm thấy anh ta lần này hẳn là đã cải tà quy chính, trước kia những chuyện hẩn trên hoa ghẹo nguyệt thôi chúng ta cũng không nhắc lại, chỉ cần hẩn đối xử tốt với Nữ Nữ, em cũng yên tâm rồi. Về phần lão đại cứ coi như hết, anh ấy thích làm hòa thượng thì cứ để anh ta làm đi, em không xen vào. . . . .”

“Cậu phiền chết.” Đàm Vi không thắng nổi trận này thấy phiền toái cầm lên áo khoác đi ra cửa, “Tôi về nhà, hai người tự khóa cửa cho tôi.”

“Aiz hai người bọn họ đang ở Phù Dung lâu!”

“Tôi về nhà!” Thanh âm từ xa xa bay tới.

“Về nhà cái rắm.” Nhất Nhất che miệng cười trộm.

Cẩn Ngôn nhú mày vuốt ve tóc của cô. “Em tung tin vịt về hai người họ chứ gì, xem đến lúc đó bọn họ thế nào trừng trị em.”

“Bị đặt gì!” Cô trừng hẩn, “Đây là chất xúc tác tình yêu.”

“Bọn họ xúc tác xong rồi em thì thế nào?”

Nhất Nhất vỗ về cái bụng hít vào ngậm khí. “Chẳng lẽ lão đại sẽ đánh phụ nữ có thai? Mất nhân cách. . . . .”

Kim đồng hồ trên bảng đồng hồ tốc độ không ngừng thuận theo hướng kim đồng hồ di động, đốm lửa trong lòng Đàm Vi kia cũng thuận theo số kim đồng hồ càng cháy càng mạnh, chân sống chết dẫm ở chân ga. Đinh Nhất Nhất con nhóc thối kia từ trước đến nay luôn thích thổi phồng mọi chuyện, chuyện bé bằng hạt vừng cũng có thể khiến con bé nói thành Đại Chiến Thế Giới lần thứ ba, cái gì mua dây chuyền, cái gì gấp thức ăn, hẩn căn bản không tin, nhưng . . . . . Mẹ nó hẩn chính là hoảng hốt!

Trên thực tế Nữ Nữ thật sự có cùng Mạc Tử Vực ở Phù Dung lâu nâng cốc nói cười. Khoảng thời gian trước Hoa Đăng cần làm kế hoạch mới tuyên truyền sản phẩm, các loại công ty lớn nhỏ đều tranh nhau sứt đầu mở trán, Hoàn Vũ cũng không ngoại lệ. Bởi vì công ty cho phép nhân viên bộ phận kế hoạch có thể tự mình kéo khách hàng được trích phần trăm, cho nên Nữ Nữ vác lá gan khá lớn ra ngoài làm nghiệp vụ, không biết mất bao công sức mới làm cho người phụ trách hạng mục này ngó vào bảng kế hoạch. Mất mấy đêm không ngủ mới viết ra được bước đầu dự án, đưa đến Hoa Đăng, đối phương tương đối vừa lòng. Tiếp theo trình lên cấp trên Mạc Tử Vực, người này vừa đọc thấy liền vui vẻ, liền bán ột cái ân tình, cái gọi là nước phù sa không dễ chảy ra ruộng ngoài, ưu tiên chiếu cố bạn bè. Nữ Nữ tức giận đến ngứa mắt lên trời cười dài: “Tôi mất ba buổi tối viết ra cái đó bị anh nói thành ‘chiếu cố’!” Mạc Tử Vực đồng dạc: “Tôi hiện tại thành khách hàng lớn của em, em phải nịnh nọt lời kéo tôi.”

Vì thế tư liệu còn chưa có tập hợp xong, tiền thưởng trích phần trăm càng không bị ảnh hưởng, Nữ Nữ đã bị vị khách hàng lớn kia gõ đầu.

Khách hàng chính là Thượng Đế, nhưng Thượng Đế này thật sự rất. . . . . “Có thể cho thiếu không? Trong túi tôi chỉ có 500 tệ.” Ăn cơm ca hát rửa chân chơi bowling trọn vẹn các tiết mục, đến lúc đó không có tiền trả cũng đừng đem cô để lại chỗ này rửa chén a.

“Hỏi ông chủ một chút xem có thể trả theo từng kì không.”

“Người ta sẽ nghĩ tôi bị thần kinh.”

“Nếu không thì như vậy đi,” Mạc Tử Vực dựng thẳng lên bàn tay lên dán tại bên miệng thần bí nói, “Đợi lát nữa ăn xong rồi em trốn ra ngoài trước, toilet chỗ đó có cửa sau, tôi sẽ giả bộ nghe điện thoại a, sau đó đi ra ngoài, chạy!”

Nữ Nữ lại một lần nữa nhấn mạnh, hẩn ta thật sự bị nhân cách phân liệt.

“Tiểu Kỳ Kỳ à. . . . .” Một viên tôm đột nhiên đưa đến bên miệng.

Lại phát bệnh rồi. “Không ăn.”

“Giúp đỡ một chút thôi,” đôi mắt đào hoa chớp chớp, ý bảo cô nhìn sang bên trái một cô gái mặc váy đỏ đáng người nóng bỏng. “Cô gái đó cứ đeo bám lấy tôi suốt, dứt thế nào cũng không xong, diễn trò chút đi, nha?”

Tính buồn đưa lê của phụ nữ lập tức hiện ra, Nữu Nữu không cần nghĩ ngợi cắn một miếng tôm viên, chờ xem kịch vui.

“Hi. . . . . Thật khéo.” Mạc Tử Vực cười tủm tỉm giơ tay lên hướng bên trái vẫy tay.

Cái gì thật khéo? Theo phương hướng nhìn qua, ở chỗ cửa đang bước vào một bóng dáng cao lớn làm cô suýt nữa đem miếng tôm viên phun ra ngoài, cuống quýt bưng ly nước lên uống một ngụm, không muốn vì quá nóng vội mà bị sặc.

“Aiz nhìn em kia, sao không cẩn thận như vậy?” Mạc Tử Vực cầm khăn ăn lên giúp cô lau miệng, đó gọi là một động tác săn sóc tỉ mỉ.

Lại bị thằng nhãi này đùa giỡn rồi! Nữu Nữu đoạt lấy khăn ăn quay mặt. “Tự tôi lau.”

Cặp mắt đào hoa kia ngược lại nhìn về phía người đi tới. “Chưa ăn cơm sao? Thấy cậu đi một mình, ngồi chúng đi, cùng ăn cho vui.”

“Không quấy rầy đến các cậu chứ.”

Tiếng nói quen thuộc lúc này nghe vào trong tai thực quái dị, Nữu Nữu rất đau xót phát hiện ra bản thân không có chút tiền đồ nào, ngay cả dũng khí nhìn thẳng vào mắt hắn đều không có. Chột dạ sao? Cô cũng không phải đang làm chuyện hồng hạnh vượt tường, không dám nhìn người ta, chột dạ cái rắm! Đứng dậy thuận miệng nói câu “Tôi đi toilet chút”, cúi đầu bước nhanh tránh ra.

Thấy cô rẽ đến sau bức tường không thấy nữa, Đàm Vi dẫn xuống tính tình hỏi: “Các cậu đang làm gì?”

“Hẹn hò.” Mạc Tử Vực với bộ dáng ít thấy chuyện quái lạ.

“Cậu rốt cuộc là muốn gì?”

“Muốn gì, nam nữ yêu đương phạm pháp à?”

“Nhiều phụ nữ như vậy tùy tiện tìm người nào đó đều được, cậu đừng tìm cô ấy đùa chơi được không!”

“Ai nói là chơi đùa, tôi thật nghiêm túc.”

Đàm Vi nhin không được xiết chặt năm ngón tay. “Cậu nghiêm túc, mẹ nó đám oanh oanh yến yến bên người cậu đó thì sao hả?”

Khi nói chuyện cô gái có dáng hình bốc lửa mặc chiếc váy đỏ chu môi đỏ mọng đi tới, Mạc Tử Vực không biết sống chết hướng cô ta nháy mắt. “Đàn ông có mị lực, không có biện pháp a. . . . .” Thấy hoa mắt, cái mũi thực sự bị nấp đầm đánh trúng. “. . . .Fuck, mẹ nó cậu đánh tôi!” Hắn bỗng chốc đỏ mắt, có qua có lại một quyền vung tới.

Cùng với tiếng thét chói tai của cô gái váy đỏ kia, hai người PK chính thức lên võ đài.

38. Chương 38: Sống Không Điên, Không Thành Ma

Quyền cước của hai người đều là đã nhiều năm không đụng tới, lần này mượn cơ hội này ra tay mạnh mẽ giáng xuống người đối phương, chỉ nghe thấy tiếng kêu của bàn ghế, tiếng bát đĩa leng keng, tiếng bốp bốp bụp bụp của nắm đấm đâm vào cơ bắp đối phương, tiếng la ó của thực khách, vô cùng thê thảm. Đàm Vi là bị kích thích giận tới cực điểm, những sự tức tối được giấu ở trong lòng vài ngày nay mượn cơ hội này liền phát tiết ra cho hết, Mạc Tử Vực thì không hiểu vì sao mình bị K, quyền cước đến trước mặt chẳng lẽ đứng yên chịu đánh? Quân hắn ba bảy hai mươi mốt lí do mẹ gì, đánh trước tính sau. Đàn ông trong lúc đấm đá thật đáng sợ, huống chi PK song phương đều có chút công phu, anh một quyền tôi một cước vì

vù xé gió, thực khách sớm bị dọa chạy trốn khắp nơi, nhân viên phục vụ đứng ở bên cạnh chỉ biết lo lắng suông, căn bản không dám tiến lên khuyên can.

Nữ Nữ rửa mặt từ toilet đi ra, há hốc mồm: “Các anh đang làm gì thế hả?!”

“Anh ta đánh tôi!” Mạc Tử Vực hô to, dưới chân không khách khi đã qua.

“Em đứng xa ra một chút mặc kệ đi!” Đàm Vi hai mắt đỏ bừng, giống như dã thú vung ra nắm đấm xông thẳng về phía Mạc Tử Vực.

“Đừng đánh nữa! Các anh đừng đánh nữa, có nghe thấy không!” Song phương đang hăng căn bản nghe không thấy, xoắn lấy nhau thành một đồng té trên mặt đất vẫn không buông tay. Cô hoảng hốt, lắp bắp kêu nhân viên phục vụ đi gọi ông chủ tới, “Nhanh đi. . . . . Các anh đừng đánh nữa. . . . .”

Ông chủ không có mặt ở tiệm, anh quản lý mồ hôi đầy đầu chạy tới nơi, vừa thấy khí thế này của bọn họ nào dám tiến lên khuyên giải, hai người đàn ông đều là khách quen trong nhà hàng, hẳn không thể trêu vào, thiên vị ai cũng không được. Dứt khoát cứ để họ đập đi, đánh đi, mệt mỏi tự nhiên sẽ dừng lại thôi.

“Để bọn họ đánh?!” Đây gọi là chuyện gì! Nữ Nữ tức giận mặt trắng bệch, “Đánh đi đánh đi, đều đánh chết hết đi!” Xách lên chiếc túi xách ném hai người bọn họ đang PK ở lại rồi lao ra cửa.

Đàm Vi sững sốt một chút muốn đuổi theo, bất đắc dĩ bị Mạc Tử Vực tay chân dài quấn lấy, trơ mắt nhìn cô ngồi lên taxi nghênh ngang mà đi. Hai mắt hắn phọt ra tia lửa: “Mẹ mày, cái đồ. . . . .”

“Ba mày, cái đồ...!” Mạc Tử Vực cãi lại, nói tay đặt mông ngồi xuống đất. “Kể xem diễn bỏ đi rồi, đánh cái rắm a đánh.”

Trúng bẫy rồi. Ánh mắt lạnh băng, Đàm Vi hung hăng xách cổ áo hắn lên. “Mẹ nó, mày trêu đùa chắc vui lắm hả!”

“Trêu đùa thì sao hả?” Chẳng hề để ý gạt hắn ra, mu bàn tay hướng tới phía dưới cái mũi vừa sờ tới, tất cả đều là máu. Mạc Tử Vực chửi ầm lên, “Mày thực sự đánh tao đổ máu hả, mày điên rồi đúng không!”

“Đáng kiếp.” Bản thân Đàm Vi cũng không tốt hơn chỗ nào, khoe miệng bị rách, cánh tay trái thiếu chút bị gãy xương.

Quản lý lau mồ hôi nơm nớp lo sợ mở miệng: “Ách, Mạc tổng, Đàm. . . . .”

“Kêu la cái gì?” Mạc Tử Vực bị đánh vô cớ cơn tức vẫn còn, “Chưa thấy qua đàn ông đánh nhau vì phụ nữ hả? Tìm căn phòng cho tôi nghỉ ngơi một chút, rồi đem ít thuốc bông băng lên.”

Quản lý vội vã phân phó nhân viên phục vụ đi lấy hòm thuốc, tự mình dẫn đường dẫn hai người họ lên phòng riêng. Dọc theo đường đi hai vị nhân sĩ thương tích đầy mình đó lúc lúc lại dùng ngôn ngữ công kích lẫn nhau, anh quản lý nhìn thấy vậy muốn cười lại không dám cười, ghen đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt.

Vừa mới tiến vào phòng riêng, Đàm Vi nhận được điện thoại của Đinh Nhất Nhất với ý đồ không tốt dò hỏi, nói rõ cho con bé kia biết mình đánh nhau rồi, cô nhóc kêu óe lên hai tiếng rồi cúp máy. Không có bất ngờ gì xảy ra thì hai bà tám kia trong vòng nửa giờ nữa sẽ có mặt. Mạc Tử Vực cầm gương lên xot xa cho gương mặt đẹp trai của hắn, chửi ầm lên nếu hắn bị hủy dung thì Đàm Vi phải nuôi hắn cả đời.

“Tao còn cung phụng cho đám tam cung lục viện của mày luôn!” Đàm Vi trừng hắn.

“Vậy thì tốt, tao thay các cô ấy cảm ơn mày rồi.” Hắn thuận nước đẩy thuyền. Tay vô ý đụng đến vết thương trên khoe miệng, đau đến nỗi chửi thẳng ra mẹ nó. “Fuck, thằng nhóc này mày tay chân thật cứng, thật giống lúc còn học sơ trung.”

“Cứng. . . . . Mày còn nhớ rõ.” Hai người lúc học tiểu học sơ trung học cùng nhau vài năm, nhưng nhìn không vừa mắt lẫn nhau, Đàm Vi không quen nhìn hắn có hành vi mèo mả gà đồng, hắn thì lại nóng mắt Đàm Vi tới ngày cứ trưng ra cái bản mặt lãnh khốc, sau này lúc học năm hai sơ trung thì hung hăng đánh nhau một trận, Đàm Vi miễn cưỡng thắng, bởi vì nắm đấm tương đối cứng. “Mày cũng đừng nói mày ở cùng với Thẩm Tư Kỳ là muốn chọc giận tao.”

“Đúng vậy a, ai kêu mày đánh vào mặt tao.” Mạc Tử Vực cư nhiên hào phóng thừa nhận luôn. “Tao thua đương nhiên phải đòi lại.”

“ . . . . .” Thật sự là tức quá, Đàm Vi gõ gõ cái ót ngừng cười, thẳng nhai này tính tình hần thể nào sao mình lại quên mất, tiểu nhân báo thù mười năm không muộn. “Mày còn có thể nhỏ mọn hơn không hả.”

“Tao nhỏ mọn, khi học năm nhất trung học ai cứu mạng mày?”

“Dù sao cũng không phải mày.” Hần năm đó đánh nhau cùng đám du côn trong đó có con trai của phó thị trưởng, lúc đó tình hình khá nguy hiểm, e ngại mặt mũi của thị trưởng không ai dám hỗ trợ, ba hần đành phải tìm ông nội của Mạc Tử Vực giúp đỡ, vốn là tư lệnh quân khu lúc trước. Ông cụ nhàn nhai ở nhà trồng hoa chơi chim hưởng phúc, nhưng uy thế vẫn còn, lời nói vẫn còn trọng lượng nói ra một câu liền có thể dẹp yên.

“Vậy cũng có quan hệ với tao a, đó là ông nội tao.”

“Với mày thì có quan hệ gì, ông nội mày họ Vu mày họ Mạc, hai ông cháu như kẻ thù gặp mặt cũng đâu nói chuyện với nhau.”

Mạc Tử Vực bị nghẹn thẳng cổ, mắt trợn trắng, mắng nhỏ hai câu, tính bà tám trong máu bắt đầu rục rịch. “Aiz, nói chút chuyện của mày và tiểu Kỳ đi.”

“Liên quan đến mày cái rắm. Còn nữa, cô ấy họ Thẩm, đừng đặt tên lung tung cho cô ấy.”

“Hai người khẩu khí sao giống nhau như vậy ta ơi. Chắc, cô gái nhỏ trong veo như nước theo mày học không được cái gì tốt, còn không bằng theo tao.”

Đàm Vi hai mắt nguy hiểm nheo lại: “Mày còn cảm thấy bị đánh chưa đủ à?”

Đùa, Mạc Tử Vực vội che mặt, nắm đấm kia của hần so với khi học sơ trung còn lợi hại hơn, nếu lại đánh tiếp nói không chừng ngày mai báo chí sẽ có tin tức trang đầu: hai lão tổng tranh giành một cô gái, một người chết một người tàn tật. “Chuyện mày và cô ấy là khi nào? Có phải lúc mày xuất ngoại thì quảng con gái nhà người ta đi?”

Đàm Vi không nói chuyện, với tay móc từ trong áo vest vắt trên thành ghế ra một điều thuốc châm lên, hít một hơi thật dài.

“Fuck! Mày thực sự vứt bỏ cô ấy? Nhìn không ra mày là loại bội tình bạc nghĩa a lão đệ.”

“Cút mẹ mày, có thể bội tình bạc nghĩa bằng mày sao?”

“Tao cái này không phải là bội tình bạc nghĩa, mà gọi là đào hoa.”

“Không phải cùng một loại à?”

“Không giống nhau, bội tình bạc nghĩa là biểu hiện tâm tính đùa giỡn chơi bời của đàn ông, không chịu trách nhiệm. Nhưng đào hoa thì khác nhá, mày thấy tao có khi nào thì bắt cả hai tay không hả? Đều là cảm tình kết thúc xong sẽ tìm người kế tiếp, cái này gọi là bác ái, so với việc lạm dụng tình yêu có bản chất khác nhau.”

“Cút.” Đàm Vi thực không muốn mắng hần, đồ lạm dụng tình yêu còn dám giảng đạo lý lớn.”Mày bác ái thì đi mà tìm người khác, cách xa cô ấy một chút, cô ấy với loại tiểu minh tinh hay người mẫu gì gì của mày bản chất khác nhau.”

“Làm gì? Quá khinh thường cô ấy đi, ngón tay tao hơi móc lên một cái là cô ấy có thể sẽ đi theo tao sao?”

“Bên cạnh mày phụ nữ nhiều như thế đừng có mà làm hư cô ấy nữa.”

“Đây, mẹ nó là cái lý do gì.” Mạc Tử Vực bĩu môi, cặp mắt đào hoa của hần chớp vài cái tiến đến trước mặt hần. “Vi ca à, anh không tin cô ấy hay là không tin tưởng chính mình a?”

Đầu thuốc nhắm chuẩn ngay trước mặt gương mặt đào hoa kia. “Mày gần thêm chút nữa sẽ ày hủ dung.”

“Xí. . . . .” Hần móc ra điều thuốc ngậm vào trong miệng, giống như cương thi chống vó lên trời nằm ưỡn ra sàn nhà trải thảm, thì thào, “Đàn ông a, mày sao lại khẩu thị tâm phi như vậy. . . . .”

“Nói chính mày hả?”

“Nói mày đó, đừng liên hệ đến tao.” Đá hất một cước không có ý tốt cười, “Tao thấy tiểu Kỳ Kỳ tính khí khá ngang ngược, mày muốn cùng cô ấy đốt lên ngọn lửa tro tàn, trên cơ bản, rất khó.”

“Mẹ nó nói chút tiếng người đi.”

Đinh Nhất Nhất vào cửa liền thấy trên đất nằm một khối thi thể, xoay người ôm Cẩn Ngôn gào khóc: “Chúng ta đã tới chậm hu hu, lão đại đã tiêu diệt tình địch rồi!!”

Kể diên, hai kẻ diên! Nữu Nữu tức giận đến huyết Thái Dương từng trận co rút đau đớn, nói như thế nào cũng coi như người có uy tín ở thành phố C, cứ nhiên trước mắt bao nhiêu người ra tay đánh đập mất mặt như thế, người khác hỏi đến vì sao đánh nhau? Vì một cô gái! Fuck! Không biết sẽ đem cô nói thành đứa con gái mất nét ra sao. Còn tên Mạc Tử Vực cái tên Đại Biễn Thái kia, tâm địa đen tối trên trời vực. . . . . Thôi, vừa mới ăn xong bữa cơm kia cô còn chưa móc túi trả, cứ để Mạc đại thiếu gia giải quyết giúp. . . . Hừ hừ. . . . .

Bác tài cứ một lúc lại từ kính chiếu hậu nhìn vài cái, bị người khách vừa cắn răng vừa cười lạnh làm cho sợ hãi không thôi, không dám nói nhiều, nhấn ga mạnh lái xe như điên.

Đến nơi trả tiền xuống xe, Nữu Nữu mới phát hiện ra trên đường mãi lo tức giận, trở về chính là chỗ phòng trọ. Thôi cứ về đây đã! Thở phì phì vung túi xách hướng về phía trước, đi được hai bước rồi dừng lại, quay đầu thấy bác tài chưa vội rời đi, che che lấp lấp từ cửa sổ xe ngó ra ngoài, một mặt biểu cảm vừa hưng phấn vừa khẩn trương phức tạp. Cô hỏi: “Có chuyện gì?”

Sư phụ vội lắc đầu, nói thầm nho nhỏ: “Sợ là có kịch vui được xem?” Khởi động xe lưu luyến chậm rãi lái đi.

“ . . . . .” Chính là muốn có kịch vui a!

Hôm nay mọi việc không thuận, đầu tiên là hai tên đàn ông to xác kia bởi vì cô mà đánh nhau, bản thân lại bị người ta xem như loại người du côn tìm tới cửa gây sự, không chừng còn có việc hay ho đang chờ phía trước a. . . . . Bước chân đột nhiên dừng lại, quả nhiên có việc hay ho! Một nam một nữ đang đứng dưới lầu, cúi thấp đầu là Minh Nguyệt, cô khẳng định là vì muốn trốn người trong nhà bức hôn mà đến đây tị nạn; cái miệng khi đóng khi mở chính là Trần Phương, hẳn khẳng định là đã gọi điện thoại cho cô ấy rồi chạy đến đây kể lể tâm sự. Đang chuẩn bị tiến lên, có một chiếc xe màu đen bên cạnh lái vượt qua mặt rồi dừng lại, OMG, bước xuống xe cứ nhiên là Đông Tử.

Nữu Nữu quyết định đợi lát sẽ đi mua xổ số, năm trăm vạn trúng không được đi nữa thì năm vạn cũng đủ tiêu xài một thời gian.

Bên cạnh có quần chúng tới xem, bạn học Trần Thế Mỹ chỉ thoáng sững sốt hai giây, tiếp tục kể lể “ . . . . Anh biết em vẫn còn cảm giác với anh, bằng không vì sao em luôn luôn không tìm bạn trai? Đừng đối anh nữa được không, anh hiện tại đã hiểu rõ rồi, anh vẫn còn rất yêu em, quay lại được không . . . . .”

Khá lắm đồ tự kỷ cuồng! Nữu Nữu bội phục sát đất, thật muốn vỗ tay cổ vũ hần.

Minh Nguyệt cúi đầu không nói chuyện, sắc mặt Đông Tử không kiên nhẫn, đột nhiên chặc một tiếng bước đến trước mặt Trần Phương. “Anh có im đi không?”

Trần Phương ngó ra. “Anh là ai hả?”

“Anh hỏi tôi là ai?” Đông Tử cười lạnh, “Tôi là bạn trai cô ấy!” Một tay ôm lấy người còn đang đứng ngây ngốc kia kéo vào trong lồng ngực, nâng mặt cô lên cúi đầu chính là một nụ hôn nóng bỏng kiểu Pháp.

Minh Nguyệt hóa đá.

Nữu Nữu há hốc miệng, nuốt xuống tiếng kinh hô vào trong bụng.

Hai người triền miên dây dưa hôn đến nỗi dính chặt như keo không rời môi được, Trần Phương nhìn xanh cả mặt, ấp úng kêu: “Minh Nguyệt. . . . .”

Đông Tử không để ý hấn, kết thúc cái hôn này còn chưa thỏa mãn lại mở xuống đôi môi cô một cái, thấy hai má cô đỏ bừng như hai ông mặt trời in trên má còn đang đỏ ửng ra đó, bèn vươn tay đem đầu cô vùi vào ngực, liếc Trần Phương bằng một con mắt. “Kêu la cái gì, mẹ nó anh có phải là đàn ông hay không a, lúc không cần liền vung ống tay áo bỏ đi không đoái hoài, hiện tại hối hận lại quay lại đây tìm cô ấy, anh cho là phụ nữ đều nên vây quanh anh mà xoay hả, anh đi rồi thì cô ấy nên đứng ở chỗ đó chờ anh hả, cũng quá coi mình như đồ ăn trên bàn rồi! Cũng không nhìn lại xem bộ dáng mình, tính là thứ gì? Có tiền đứng không, có tiền sao lại lái chiếc xe cùi bắp Jetta? Nhìn xem đàn ông đàn ông lái loại xe gì hả!” Khoe khoang hò hét túm lấy Minh Nguyệt đi đến chiếc Audi A6 vỏ mui xe phía trước, “Đây mới gọi là xe, hiểu không? Anh vẫn nên đi về dỗ dành cô vợ nhà giàu của anh đi, cẩn thận cái địa vị chó chui gầm chạn của anh khó giữ được!”

Trần Phương tức giận đến nỗi mặt biến thành màu đen: “Minh Nguyệt, em khi nào thì tìm loại như vậy. . . . . loại như vậy. . . . .”

“Như thế nào, rất ‘man’ khiến anh khó chịu?” Đông Tử khẽ vuốt ống tay áo, “Nghe rõ ràng, ông mày đại danh Từ Hướng Đông, Đặng Minh Nguyệt là bạn gái của Từ Hướng Đông này, anh tốt nhất cách xa cô ấy chút, đừng mặt dày mày dạn bám lấy cô ấy không tha, bằng không đừng trách tôi không khách khí!”

Liếc mắt một cái thấy vết xăm trên cánh tay hấn, Trần Phương sắc mặt đại biến. “Minh Nguyệt hấn là người nào a, em sao có thể ở cùng loại người không tổ chất này!”

Không tổ chất? Đông Tử vừa nghe liền nổi giận, còn chưa có người nào dám như vậy giáp mặt mắng hấn đâu, một bước tiến lên trước kéo ra tư thế chuẩn bị vung quyền, sợ đến nỗi Trần Phương la oai oái hai tiếng lui về sau.

Minh Nguyệt vội vã giữ lấy cánh tay hấn, lạnh giọng nói: “Trần Phương, anh cũng thấy, tôi hiện tại có bạn trai rồi, với anh thật sự không có khả năng, anh đi đi.”

Nghẹn nửa ngày, Trần Phương chua lèm ném ra một câu chúc cô hạnh phúc, biểu cảm tang tóc bỏ đi.

“Được nha Đông Tử,” Nữu Nữu nhẹ nhàng thở ra, hì hì cười chế nhạo, “Còn biết dùng Hán cổ để chửi Trần Phương a.”

Đông Tử có dáng có vẻ giống người thân sĩ hành lễ. “Hai vị tiểu thư, tiểu sinh tôi tốt nghiệp trung cấp tứ nghiệp, có đọc qua tập thơ của Từ Chí Ma.”

“Nhìn không ra là thanh niên văn nghệ a.”

“Nhận được tán thưởng, còn thỉnh hai vị chỉ giáo nhiều cho.”

“Tôi chỉ là một nữ tử quê mùa, không dám nói tới chỉ giáo, tỷ thí với nhau là tốt rồi. Trần Phương sẽ không lại đến nữa chứ?”

“Hấn dám đến, dám cho hấn một trận khiến cha mẹ hấn không nhận ra hấn! Loại người này thật mẹ nó, đồ bại hoại trong đám đàn ông chúng tôi!” Một câu nói lại bại lộ ra bản tính lưu manh.

“Ách. . . . . Cái kia,” Minh Nguyệt cúi đầu luôn luôn không dám nói, cắn ngón tay nửa ngày ngốc nghếch mơ hồ mở miệng, “Cảm ơn anh hỗ trợ. . . . .” Nói xong hận không thể vả vào miệng mình, vừa rồi còn chưa tính sổ với hấn về vụ hôn vô duyên vô cớ kia, sao lại đảo ngược nói lời cảm ơn rồi hả? Vừa giận vừa hờn, đỏ mặt xoay người đi về hướng hành lang.

“Ái!” Đông Tử không hiểu cô sao lại thế này, ngăn người muốn đuổi theo. “Nè Đặng Minh Nguyệt. . . . .”

“Không có việc gì, cứ để cô ấy ở một mình một lúc đi.” Nữu Nữu kéo hấn trở về, nhíu mày nhìn hấn. “Anh không phải thích Minh Nguyệt chứ?”

Hấn hắc hắc cười. “Có chút.”

“Cái gì kêu có chút? Đừng nhìn cô ấy bình thường tùy tiện, kỳ thực trong lòng thật yếu ớt, rất dễ dàng bị tổn thương. Tên bạn trai kia vì tiền đồ bản thân chia tay cùng cô ấy, nhiều năm như vậy cô ấy cũng chưa hoàn toàn khôi phục lại, tôi là bạn tốt của cô ấy, không muốn nhìn cô lại bị tổn thương, nếu anh không định nghiêm túc hẹn hò với cô ấy, tốt nhất đừng đến trêu chọc cô ấy nữa.”

Đông Tử không nói chuyện.

“Anh nghiêm túc hay là chỉ cảm thấy thú vị?” Cô tiếp tục truy vấn, “Hoặc là thương hại?”

“Tôi. . . . . Không biết.”

39. Chương 39: Những Đóa Hoa Đã Từng Nở

Người thai phụ vĩ đại vác cái lớn bụng to bự chẳng như vậy không tiếc thân mình, lấy trọng trách cứu vớt toàn bộ nhân loại coi như nhiệm vụ của chính mình, một hồi thở dài gương mặt của soái ca bị hủy hoại, một hồi lải nhải nửa đời sau của lão đại biết làm sao bây giờ, khiến cho hai tên đàn ông kia thấy phiền chết thâm muốn vứt cô ra hoang đảo tự sinh tự diệt, đáng tiếc bên cạnh còn có hộ vệ Cẩn Ngôn ở đây, không xuống tay được. Đàm Vi quảng xuống câu nói ngoan độc “Đợi em sinh xong thì biết tay” rồi chật vật bỏ đi.

Giữa đường nhận được cuộc gọi của Đại Chung, nên quay đầu xe đi về hướng hộp đêm. Đến đó thấy đám anh em đang tụ tập uống rượu chơi mạt chược, trong phòng khói thuốc lượn lờ như mới bị phát sinh đám cháy, thấy lão đại đến thì đồng loạt hô to thắng khốn nào dám ra tay đánh nhau với lão đại? Đàm Vi nói đó là tên khốn Mạc Tử Vực. Đoàn người lập tức im bật, vương đầu vương, trận đánh này khẳng định đánh rất đã tay, đáng tiếc không được chứng kiến a. . . . .

Ngó nghiêng một vòng không nhìn thấy Đông Tử đâu hết, Đàm Vi đi tới trước sảnh hỏi: “Người đâu?”

Tiểu Tạ đang xem TV quay đầu đáp: “Anh Đông Tử nói đi tìm cô Thẩm sát hối rồi.”

“ . . . . .” Máu toàn thân chen đẩy nhau cuộn cuộn nhểnh thẳng lên đỉnh đầu. “Người này mất trí sao. . . . .” Lấy di động ra bấm số, nghĩ sao đó lại hỏi, “Hắn nói thế à?”

“Đúng vậy a.”

“Hai tuần nay đã đi nhiều lần rồi đúng không?”

Tiểu Tạ nghiêng ngẫm một hồi, xác định hắn không có dấu hiệu tức giận mới nói: “Cách hai ngày đi một lần.”

Đàm Vi bỗng nhiên nở nụ cười, đẩy nắp điện thoại di động lại. “Còn giả bộ ngờ ngẩn để lừa đảo.” Cầm lấy chai bia ngồi xuống xem trận đấu bóng.

Sao lại thế này? Tiểu Tạ gãi đầu rất buồn bực, lão đại mới này còn hận không thể bóp chết Đông Tử, giờ còn cười được?

Trận bóng đang đến hồi giải lao giữa trận, kẻ sát hại kia đã trở lại, mơ mơ hồ hồ bị kéo vô bàn mạt chược. Hôm nay tinh thần hắn hoàn toàn không tập trung, mấy lần đánh sai quân, lần cuối cùng cứ nhiên ném ra tám vạn, Đại Chung cười toét miệng hạ bài rầm rầm xuống. “Thuần nhất sắc!” Đông Tử sau đó mới tranh cãi nói mình ra bài nhầm, Đại Chung mặc kệ, mắng hắn chơi không đẹp.

“Không chơi nữa, chơi có 2 tiếng mà thua mẹ nó 5000.” Đông Tử hùng hùng hổ hổ đứng dậy, “Tiểu Tạ mày qua đây thay một lát.” Xách hai chai bia ngồi vào đại sảnh xem tivi, rời xa cái tên lợi dụng lúc người ta cháy nhà mà hôi của kia.

“Buổi chiều đi chỗ nào rồi hả?” Đàm Vi mắt lạnh nhìn hắn.

“Hắc. . . . . Có việc.”

“Đặng Minh Nguyệt không về nhà a.”

“Không, cô ấy ở chỗ phòng trọ. . . . .” Lòi đuôi rồi. Đông Tử im lặng, sờ đầu cười hắc hắc.

Đàm Vi lấy ra gói thuốc dưới bàn, ném cho hắn một điếu. “Còn nói đi sám hối, có người như mày cách ba ngày hai bữa sám hối một lần à?” Căn phòng trọ của các cô ấy cũng không phải giáo đường, Nữ Nữ cũng không phải cha xứ.

“Lão đại anh minh.”

“Đừng giả bộ ngờ ngẩn để lừa đảo tao, thằng quỷ. Tao nói ày biết, muốn chơi đùa, tìm người khác đi.”

“Em nào dám,” hắn buồn bực than thở, “Cô ấy là nữ tiến sĩ em với tới sao. . . . .”

“Mày nếu như thực muốn có quan hệ nghiêm túc với cô ấy, về sau bớt qua lại với đám oanh yến kia đi. Đặng Minh Nguyệt khác với họ, cô ấy làm gì cũng rất nghiêm túc, mày đừng chọc cô ấy nếu không đừng trách tao không báo trước.”

“Anh nói hết như cô Thẩm.”

“Hử?”

“Em lúc chiều đi tìm Đặng Minh Nguyệt có gặp cô ấy, hai người họ đều ở đó.”

“Không về nhà?”

“Không.” Đông Tử quay đầu nhìn một cái, trong phòng chơi mạt chược kẻ ngồi bên ngoài nhao nhao lên kêu ầm trời. “Em từ chỗ Trương tổng về thuận đường đi qua chỗ trọ của họ, thuận tiện vào thăm. . . . .” Đêm chuyện đã trải qua miêu tả một phen, đương nhiên lược qua đoạn nhạc đệm hôn môi kia.

“Mẹ nó, thằng đó thực ghê tởm.” Đàm Vi ghét phỉ phỉ làn khói, “Mày không đám nó?”

“Đám nó làm chi, cái loại đàn ông vô sỉ này, lúc trước vứt bỏ người ta giờ lại quay về cầu xin quay lại, nó cho rằng ai ai cũng phải chờ nó hả? Đám nó sợ bẩn tay.”

Đàm Vi ngây người. Trên TV đang phát lại trận đấu giữa Houston Rockets và Lakers, Tracy McGrady phong độ không tốt lắm nên xảy ra sai lầm, cú ném bóng ba điểm không trúng rổ, hắn xem mà muốn bốc hỏa, hung hăng mắng: “vaffanculo!”

“A?” Có nghĩa là gì? Nghe không giống tiếng Anh.

“Tao cùng hắn thì có khác gì nhau. . . . .” Đàm Vi lẩm bẩm.

Đây là câu giải thích cho câu nói kia hay là câu hỏi? Đông Tử gãi đầu, Đàm Vi đột nhiên đứng dậy, khiến hắn sợ hãi nhảy dựng lên. “Lão đại anh đi đâu?”

“Đi ra ngoài có chút việc.”

Thành phố C vừa tiến vào mùa mưa, cả ngày mưa dầm triền miên, trong không khí ướt sũng mang theo hơi nước, người và vật cứ như muốn mọc meo lên. Kênh đài giao thông đang phát bảng xếp hạng âm nhạc mới, người chủ trì đang dùng ngữ khí hưng phấn thần bí chuẩn bị công bố người xếp hạng thứ nhất trong bảng, Đàm Vi nghe mà thấy vô lực, giai điệu lộn xộn cộng thêm giọng hát không mấy đặc trưng cứ nhiên có thể trở thành người đứng đầu bảng xếp hạng! Hiện tại giới âm nhạc a, dùng lời nói của chú Bản Sơn mà nói: trái tim của tôi a, thật lạnh thật lạnh nhỏ giọt. . . . .

Giống như bị kẹt xe, phía trước là một dãy đèn xi nhan màu đỏ, bác tài taxi thò đầu ra dùng tiếng địa phương chửi má nó. Hắn không nhẫn nại chờ đợi, bèn bẻ vô lăng quẹo vào một lối rẽ, qua một cái đèn xanh đèn đỏ, lại quẹo trái thì đến nơi.

Ổ khóa loang lổ những chỗ rỉ sắt to bụi chẳng được treo trên cửa sắt, xe vào không được. Cách mấy năm rồi, đại viện đã làm cổng vào khác, đối diện với tuyến đường chủ yếu nội thành, cổng vào lúc trước nay biến thành cửa hông. Bên phải cửa sắt có một cánh cửa nhỏ, Đàm Vi xuống xe đẩy ra một cái, không khóa. Dựa theo trí nhớ đi về phía trước một đoạn đường, đập vào mắt chính là ba tòa lầu của khu lầu Gia Thuộc, Trên tường đều vẽ “Sách”(tháo dỡ) rất bụi kích cỡ giống nhau, tòa lầu thứ nhất hầu như đã tháo dỡ hơn phân nửa. Trước kia Đặng Minh Nguyệt sống ở nơi này, Nữ Nữ và Đinh Nhất Nhất Trịnh Gia Vũ ở tòa lầu thứ ba, Cẩn Ngôn thì sống ở Tiểu Dương lầu tòa lầu biệt lập đối diện với sân thể thao. Bây giờ cảnh còn người mất, nhìn thấy cảnh mà có chút buồn bã. Lại đi phía trước rẽ vào đường vòng, bên cạnh tường vây

kia là mảnh đất trồng rau thì vẫn còn đây, trồng không ít tỏi, cải trắng, ớt, xem ra mặc kệ biến hóa ra sao, nhu cầu hàng đầu của con người vẫn là ăn. Góc tường cành lá rậm rạp xanh mượt, Đàm Vi kinh hỉ bước nhanh lên phía trước, lại phát hiện ra giàn dưa chuột.

Giàn nho đâu, thật sự bị cô ấy nhỏ đi rồi? Kỳ thực Cẩn Ngôn sớm đã nói với hần chuyện này, nhưng nghe người ta thuật lại so với chuyện tận mắt nhìn thấy thì cảm giác rất khác, mặc dù đã có chuẩn bị, trái tim vẫn giống bị cái gì đó đục khoét một lỗ to, ngọn gió lạnh lẽo mang theo những cơn mưa lâm thâm xuyên qua đó.

Phải có bao nhiêu oán hần hận hần, mới đủ nhả tâm nhỏ đi hạt giống tình yêu do chính mình đích thân trồng xuống kia? Giống như mái tóc dài óng ả ấy, nói cắt liền cắt.

Khi Cẩn Ngôn tới quán bar, trước mặt Đàm Vi đã chất đầy một đồng lớn lon bia không, thấy cậu bạn đến, biểu cảm rất ngạc nhiên. “Sao cậu lại tới đây?”

“Không phải cậu gọi điện thoại sao?” Uống mất trí nhớ rồi hả ?

“Phải không. . . . .” Đầu choáng váng, giống như đã quên mất việc mình đã gọi cho ai đó rồi. “Uống cùng tớ vài chén.”

“Tớ không uống.” Hần lái xe tới, phải làm một người công dân tốt tuân thủ luật pháp. Ngồi vào phía đối diện đầy đồng vỏ lon không kia ra, “Đừng uống say, tớ lười trả tiền thay cậu.”

“Nói nhiều lời làm gì, uống nhanh!” Ngửa đầu uống cạn lon của mình, Đàm Vi lại vẫy tay kêu nhân viên phục vụ mang ình chai rượu trắng.

“Cậu uống ít chút đi.” Biết rõ lời này hần nghe không vào tai, Cẩn Ngôn vẫn nhắc nhở. Nhìn ra được tâm tình hần cực kì không tốt, khoảng thời gian gần đây đều như vậy, hôm nay càng tệ hơn, đã trễ thế này còn một mình ra ngoài tự mua say.

Rượu trắng uống được có vài chén, Đàm Vi lộ ra biểu cảm ngây ngô thần bí. “Aiz, để tớ nói cho cậu biết một chuyện nhé, cậu có biết Đông Tử hôm nay tìm ai không? Hắc, tìm Đặng Minh Nguyệt đó! Thằng nhóc này còn gặt tớ, nói đi sám hối gì gì đó. . . . .” Bán đứng Đông Tử, lời sạch bí mật của hần khai ra hết.

Cẩn Ngôn nghe cậu bạn lải nhải vừa bực mình vừa buồn cười, người này uống quá chén không khác gì người khác, nói nhiều. Nhưng loại tình huống này xác suất xuất hiện cực thấp, quen biết nhiều năm như vậy, chỉ thấy qua một lần, chính là ngày đó hần từ Milan về nước, uống đến say không còn biết trời trăng mây gió gì, càng không ngớt lải nhải đã trở lại đã trở lại, giống như đức hạnh của một đứa con trốn đi lang thang nay trở về vòng tay của mẹ vậy. Mất thấy hần còn muốn mở lon bia, Cẩn Ngôn vội ngăn hần lại: “Đừng uống nữa, tớ đưa cậu về.”

“Tớ không về!” Hần chụp lấy lon bia, vừa cười vừa chửi. “Trần Phương tên khốn đó, cuối cùng bị Đông Tử đuổi đi rồi.”

“Cậu say rồi, đừng uống nữa?”

“Chưa có say! Cậu cảm thấy Trần Phương rất khốn nạn đúng chứ? Khi đó vứt bỏ Minh Nguyệt, hiện tại còn mặt dày trở về tìm cô ấy, khốn nạn đúng không?”

“Khốn nạn. Đừng uống nữa.”

“Cậu cũng cảm thấy khốn nạn a? Đông Tử nói hần vô sỉ.” Giơ bia lên lại uống vài hớp, lảm bảm nói, “Tớ và Trần Phương có gì khác nhau? Khi đó vứt bỏ cô ấy không quản, qua lâu như vậy mới quay về tìm cô ấy, Không phải đều vô sỉ giống nhau sao. . . . .”

“Đàm Vi!” Cẩn Ngôn đoạt lấy lon bia quát khế, “Đừng uống nữa có nghe hay không!”

“Đông Tử nói đúng, tớ dựa vào cái gì cho rằng cô ấy đang đợi mình? Dựa vào cái gì, tớ dựa vào cái gì?”

Chưa từng thấy hần tinh thần sa sút thất chí như vậy, Cẩn Ngôn nhất thời ngẩn ra, muốn nói vài ba câu an ủi lại lắc đầu cười khổ, mấy đạo lí đó nói ra rất cứng nhắc, nếu nói ra ngay cả chính hần đều cảm thấy vô vị.

“Tớ nhìn thấy cô ấy đi coi mắt người khác, một người lại một người, mà tớ chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn, không có tư cách hỏi vì sao. . . . Vì sao chứ?” Hấn gục xuống bàn từ từ nhắm mắt lại nhẹ giọng nói, “Cô ấy nói muốn tìm bạn trai kết hôn. Cô ấy muốn tìm người kết hôn đúng không . . . . Cô ấy còn không muốn nghe tớ giải thích, tớ nguyện giải thích chuyện của Diệp Lam, nhưng cô ấy không nghe, vì sao không nghe?”

Cái gì gọi là nguyện giải thích? Cẩn Ngôn dở khóc dở cười. “Đây là lỗi của cậu, hấn là ở ngay lúc đầu phải nói cho nhỏ đó nghe Diệp Lam đã quay về.”

“Không, không phải. . . . Diệp Lam là Diệp Lam, Nhóc là Nhóc, Diệp Lam trở về không quan hệ đến tớ, hai người họ càng không quan hệ với nhau. . . . Một chút quan hệ đều không có vậy vì sao phải nói cho cô ấy nghe?”

“. . . .” Ngu xuẩn đến cùng, thật muốn lấy bình rượu tạt cho hấn tỉnh lại.”Nữ Nữ đã nói gì với cậu sao?”

“Cô ấy nói, không muốn tớ quấy rầy cuộc sống của cô ấy.”

“Ồ, vậy cậu đã không quấy rầy, tự mình đi mua say?”

“Vậy cậu nói đi tớ có thể làm gì. . . .”

Thực buồn cười, việc làm ăn thì như cáo, ở phương diện tình cảm lại như kẻ ngốc, nói không được quấy rầy thì sẽ không quấy rầy? Xuất ra mấy chiêu dùng trong giới thương trường tình trạng cũng đâu đến mức như bây giờ. Nhưng Cẩn Ngôn biết hấn không dám. Bởi vì sợ lại phạm sai lầm.

Đàm Vi khép hờ mắt, đột nhiên cười cười. “Bùa hộ mệnh của tớ. . . . Không thấy nữa.”

“Hử?” Không phản ứng kịp.

“Cô ấy nói đúng, lúc trước tớ vứt bỏ cô ấy, hiện tại tớ không có tư cách, tớ không có tư cách quản cô ấy.” Nghiêng ngả chao đảo đứng dậy, đầu thật chóng mặt, chân đụng vào bàn nhưng đau lại là ở trái tim. Lòng bàn tay trống trơn, sợi dây chữ Thập kia đâu rồi? Trước mặt giống như có hình ảnh một cô nhóc nhỏ nhắn tóc dài, mỉm cười lộ ra hai lúm đồng tiền nơi khóe miệng nói: cậu đừng bỏ lại tớ mà, đảo mắt một cái lại biến thành một cô gái trưởng thành tóc ngắn, ánh mắt lạnh như băng nói với hấn: anh không có tư cách quản chuyện của tôi . . . . Ý, cảnh vật chung quanh sao lại quay cuồng rồi. . . .

“Đàm Vi!” Cẩn Ngôn chậm một bước, không thể đỡ được thân hình đang trước đột nhiên ngã xuống.

Minh Nguyệt rốt cục chịu không nổi nữa, cả đêm hai con mắt của Nữ Nữ cứ như có đồ keo dán chặt trên người cô, lại không chịu hỏi, chỉ lộ ra biểu cảm nửa cười nửa không. “Muốn hỏi cái gì cậu cứ hỏi đi bà nội của tôi ơi.”

“Tớ không bức cậu nói a.”

“Đúng vậy đúng vậy, là tớ cứ nhất định lôi kéo cậu dốc bầu tâm sự!”

“Tớ đây liền cố hỏi một chút đi.” Nữ Nữ cởi giày ngồi xuống trên giường cô, “Đông Tử đến mấy lần rồi?”

“Uhm.” Chuyện cho tới giờ cô không giấu diếm nữa. “Dưới lầu gặp nhiều lần, còn có hai lần đụng mặt ở trường học. Không biết giờ bệnh thần kinh gì, tớ hỏi hấn làm gì, hấn luôn nói tiện đường.”

Tiện đường, tiện thường xuyên như vậy cũng cần kỹ thuật nhất định đúng không? “Bà chị à, chị đừng nói không biết anh ta có ý đồ gì nhé.”

Minh Nguyệt quay mặt hừ một tiếng. “Tớ nào biết anh ta có cái ý đồ quỷ nào chứ!”

“Xé chiều hôm nay hấn. . . .”

“Xuy. . . .”

Coi cô là ngựa đúng không, đang muốn giơ tay chọc buồn cô bạn, liếc thấy trên mặt cô bạn nổi lên rặng mây đỏ ửng Nữ Nữ lại rút tay về. Có biến! Hấn là không chỉ là Đông Tử đơn phương có cảm giác. “Cậu cảm thấy Đông Tử là người thế nào?”

“Người thiếu kiến thức pháp luật, lưu manh, trên cánh tay còn có vết xăm đầu con hổ, tớ còn tưởng mèo chứ. Làm việc ở trong hộp đêm còn được coi là người tốt hả? Nói chuyện không có phẩm vị, trên cổ còn đeo một cái vòng cổ què què, hút xì gà, giống nhà giàu mới nổi, hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi ngay cả một người bạn gái chính thức đều không có, chỉ biết tối ngày chơi bời với mấy đứa con gái teen, cậu nói xem? Thế nào?”

Nữ Nữ ngẩn ngơ. “Điều tra thật cẩn thận. . . . .” Ngay cả hân có bạn gái hay không đều đã điều tra ra.

“Rầm,” Minh Nguyệt then quá hóa giận, “Tớ điều tra anh ta làm chi! Nói cái khác đi, suốt ngày nói về anh ta chán muốn chết.”

“Uhm, nói cái khác. Cái kia,” nhìn sắc mặt của cô bạn, do dự mà hỏi, “Trần Phương rốt cuộc là có ý tứ gì?”

Cô ngẩn người, trong mắt lộ tia ảm đạm. “Anh ta nói cuộc hôn nhân của anh ta và Linh Tử đã đi đến tận cùng, hỏi tớ có đồng ý chấp nhận anh ta không. Cậu cũng thấy đấy, thời gian này cả người anh ấy gầy đi nhiều, tiêu tụy không ít. Nữ Nữ cậu đừng cười tớ, kỳ thực tớ nhìn thấy anh ấy như vậy vẫn rất khó chịu, lúc trước có bao nhiêu oán hận, mà giờ nhìn thấy anh ta như thế này tớ lại không vui vẻ gì, trong lòng tớ giống như bị dao cắt vậy.”

“Vậy cậu nghĩ sao? Trở về bên cạnh anh ta à?”

“Không, trở về không được nữa.” Chỉ là đau lòng, quá khứ ngọt ngào trước kia há có thể dễ dàng quên sạch.

Nữ Nữ cầm lấy tay cô bạn vỗ về, muốn nói chút gì đó an ủi nhưng lại nghèo vốn từ quá.

“Thực không biết an ủi người ta, nói chút dễ nghe đi, tỷ như quá khứ thuộc về tử thần, tương lai thuộc về bản thân.”

“A. . . . . lời nói của Chủ tịch Mao thực triết lý.”

Chuyện cười rất lạnh a. . . . . “Chủ tịch Mao đêm nay sẽ báo mộng bàn bạc với cậu về vấn đề bản quyền.” Nhận được một ánh mắt xem thường, Minh Nguyệt xoay người nhảy xuống giường. “Hơi đói, muốn ăn gì?”

“Chỉ cần không phải mì ăn liền, cái gì cũng được.”

“Tện thôi mà, cho thêm cậu quả trứng gà?”

“. . . . .” Thôi cũng được, trứng gà có dinh dưỡng. Di động để trên gối vang lên, Nữ Nữ cầm lên “. . . . . Nhất Nhất a, trẻ như vậy gọi tớ làm gì. . . . . Cái gì?!” Hét to, đứng bật dậy chạy vội ra ngoài, ngay cả dép lê cũng chẳng buồn đổi.

Nghe thấy tiếng bước chân, Minh Nguyệt vội vàng từ phòng bếp đi ra, chỉ nhìn thấy một mảnh góc áo ở cửa chính, cuống quýt đuổi theo hai bước, trơ mắt nhìn cô hụt chân ngã xuống vài bậc cầu thang. “Nữ Nữ! Cậu sao lại thế này a?” Cô sợ tới mức muốn khóc, thất tha thất thểu chạy xuống đỡ cô ấy lên.

“Đưa tớ đi bệnh viện,” Nữ Nữ ngã ngồi trên mặt đất gương mặt trắng bệch, kiểm chế cho hai hàm răng không va vào với nhau, “Anh ấy. . . . . Đàm Vi dạ dày anh ấy bị xuất huyết, bị sốc.”

40. Chương 40: Nỗi Kinh Hồn Ở Bệnh Viện

Trong phòng cấp cứu mùi thuốc sát trùng xộc thẳng vào mũi, Đàm Vi nằm nghiêng ở trên giường, sắc mặt có chút tái nhợt, bình truyền thuốc treo đầu giường đang từng giọt từng giọt truyền vào mạch máu. “Không muốn truyền nữa. . . . .”

“Nằm im!” Cẩn Ngôn sắc mặt không tốt.

Hắn khụ khụ một tiếng, từ trong túi áo lấy ra điều thuốc.

“Trong bệnh viện không được hút thuốc.” Ông bác sỹ nghiêm nghị dặn dò, “Mấy người trẻ tuổi này, thân thể có tốt cỡ nào cũng đừng hủy hoại như vậy, cái gì cũng không ăn chỉ biết uống rượu, như vậy sao có thể chịu được? Lần sau đừng nữa như vậy, làm hỏng dạ dày rồi đến lúc đó rất khó khôi phục lại.”

“Cho nó chảy nhanh chút được không?” Đàm Vi nhú mày sờ vào kim tiêm trên mu bàn tay trái.

“Nhanh quá sợ thân thể chịu không nổi.”

“Hoặc là đừng truyền nữa, tôi cảm thấy khỏe rồi.”

“Đừng đem bản thân ra làm trò đùa!” Bác sỹ vô cùng bất mãn với Đàm Vi, với tay điều chỉnh lại tốc độ. Xoay người dặn Cẩn Ngôn, “Đợi đến khi truyền hết thuốc mới được về, anh trông coi cậu ta cho cẩn thận đừng để cậu ta quấy rối.”

Khẩu khí giống như thầy giáo đang giáo huấn học sinh tiểu học. . . . . Cẩn Ngôn nén cười rồi trả lời: “Tôi biết rồi.”

Đàm Vi giận mà không dám nói gì, nhìn bác sỹ đi ra cửa mới nhỏ nhỏ nói thầm: “Chắc là cố ý đấy, chính chậm quá mà. . . . .”

“Cũng không phải là như vậy đâu.” Cẩn Ngôn còn thấy nhanh, hận không thể chỉnh chậm hơn một chút để trị con người này. “Đã đói bụng chưa, tớ mua cho cậu ít đồ ăn nha. Ah! Đừng nghĩ đến hút thuốc.”

Tay cầm lên tờ báo. “Đừng cho tớ ăn cháo đấy.”

“Ốt chỉ thiên có được không vậy?” Cái miệng thiệt là biết lựa món, người đều biến thành như vậy rồi còn muốn ăn ngon nữa. Cẩn Ngôn đi đến hành lang gọi điện thoại cho Nhất Nhất, bỗng nhiên có người xông đến trước mặt, đụng vào người làm chiếc di động bị rớt xuống đất. “Các cậu có sao không?”

Chẳng quan tâm đến vết đau ở bả vai, Nữu Nữu túm lấy áo Cẩn Ngôn gấp gáp hỏi. “Anh ấy đâu? Anh ấy đâu rồi?”

“. . . . . Ở đằng kia kìa.” Có cần phải gấp như vậy không?

Thoắt cái cô chạy nhanh về phía trước. Minh Nguyệt chạy theo sau, chừa lại Cẩn Ngôn ngồi thẫn thờ dưới đất, điện thoại của hắn mới mua chưa đến một tháng. . . . . đem về nhà lắp lại thử, may quá không sao, Nokia thật là đồ đồng cối đá.

Tiếng bước chân rầm rầm, Đàm Vi kinh ngạc nhìn thấy có người nhanh như gió chạy tới: tóc tai bù xù, mặc quần áo ngủ, chân thì đi đôi dép lê, sắc mặt trắng bệch thấp thỏm lo âu. Hình dáng này. . . . .

“Anh sao rồi?” Nữu Nữu giọng run run đi tới đầu giường, chậm rãi ngồi xuống, sợ giống như đánh thức bệnh nhân.

“Em? Anh không sao.”

“Trên mặt anh. . . . .” Khóe mắt hắn có bầm tím, khóe miệng thì bị rách.

“Không sao đâu, đừng lo lắng quá như thế.” Đàm Vi ngồi dậy xấu hổ cười, trong ánh mắt lộ ra vẻ rất vui mừng. “Trẻ như vậy mà em còn chạy đến đây làm chi, cũng không thèm thay quần áo ngủ kìa.”

Còn có thời gian nhàn rảnh rồi ngồi xem báo nữa ah? Đàm Vi sắc mặt có mệt mỏi một chút, nhưng cũng không đến nỗi nào. Bàn tay đang nắm chặt lấy tay Đàm Vi buông nhẹ ra, cô đứng dậy nhỏ nhẹ nói: “May quá, người không bị gì, không bị gì hết. . . . .” Đôi mắt bỗng dừng lại đổ ngẫu .

Những giọt nước mắt long lanh lại tí tách rơi trên sàn nhà, khiến cho lòng Đàm Vi trĩu nặng không biết làm sao, đứng ngoài cánh cửa là Cẩn Ngôn cùng với Minh Nguyệt, hai người bọn họ đứng ở bên ngoài không vào. “Em đừng lo lắng quá, anh không sao mà.” Rồi đưa tay lên giúp cô lau đi dòng lệ trên mặt, “Đừng khóc, thực sự là không có việc gì mà, bác sỹ nói chính là bởi vì bụng rỗng không lại đi uống rượu, nên nhất thời không chịu nổi ngất đi thôi.”

“. . . . . Ngất đi thôi ý hả?”

“Uhm, lượng đường trong máu thấp.”

“Đường trong máu thấp?”

“Chỉ cần truyền thêm đường gluco là được rồi, bây giờ không sao nữa rồi.” Trong lòng bàn tay của Nữ Nữ đầy mồ hôi, lạnh toát, Đàm Vi liền với tay lấy chiếc áo khoác treo trên tường xuống mặc vào cho cô. “Em có lạnh không? Tại sao ăn mặc phong phanh như vậy mà chạy ra ngoài đường rồi.”

Nữ Nữ gạt tay ra. “Đừng chạm vào tôi.”

“Em. . . . .”

“Buông tay ra!” Dùng sức thoát khỏi Đàm Vi, “Đừng có gọi tôi như vậy, tôi không phải là gì của anh!”

Đàm Vi sững người, không phải đến thăm hẩn sao?

“Anh nói là dạ dày bị xuất huyết, bị sốc? Tôi là người dễ bị lừa như vậy phải không? Lừa một lần rồi lại một lần, anh tính định lừa tôi tới khi nào! Lấy việc này ra để dò xét tôi đúng không, “Anh. . . . . Anh. . . . .” lời nói mắc nghẹn trong cổ họng không ra lời.

“Anh có lừa em gì đâu?” Hẩn chỉ chẳng qua hôn mê có 2 phút mà thôi, ở đâu ra cơn sốc?

“Còn phủ nhận!”

“Không có.”

“Chính là vậy!”

“Anh không có!”

“Có chuyện gì mà ầm ĩ cả lên vậy,” bác sĩ bước vào quát khê, “Đây là bệnh viện, đừng ảnh hưởng đến bệnh nhân khác.” Đi đến giá truyền dịch nhìn chai thuốc nước, “Cũng sắp được rồi , đợi lát nữa có thể đi về.”

Nữ Nữ quay đầu chạy nhanh ra ngoài cửa.

“Em. . . . .” Đàm Vi liền vùng dậy, giật mạnh kim tiêm trên bàn tay rồi vội vàng đuổi theo. “Em đừng đi.”

“Buông ra.” Miếng vải chà vào đến miệng vết thương, khiến Nữ Nữ đau đến phát tê người.

“Tại sao lại như vậy. . . . .” Giọng của Đàm Vi chợt nhiên nhẹ lại, đang nắm chặt cánh tay của Nữ Nữ cùng dần buông lỏng ra. Bị thương ở đâu sao? Ánh mắt liếc xuống ống quần cô thấy dính lấm chấm đỏ, hẩn ngồi xuống kéo ống quần của cô lên. Dưới chân có vết trầy xước, vết máu còn chưa khô. “Sao lại thế này?!”

“Không cần anh lo.”

“Xoa thuốc sát trùng trước đi rồi tính.” Hẩn quay đầu nhìn về phía bác sĩ, “Có thể xoa thuốc cho cô ấy được không. . . . .”

“Đã nói không cần anh lo!” Sự phẫn nộ kèm theo xấu hổ bất chợt trào dâng, Nữ Nữ mặt đỏ lên hung hăng nói, “Đàm Vi anh thật đê tiện!” Đẩy hẩn rồi lao ra cửa.

Hẩn đứng lên, không ngờ đứng dậy quá nhanh, làm cho Đàm Vi thấy choáng váng, có chút đứng không vững. Cẩn Ngôn cùng Minh Nguyệt bước lên phía trước đỡ lấy. Chờ một lúc cho hết bị choáng Đàm Vi liền chuẩn bị đuổi theo, nhưng bị bọn họ kéo ngược trở lại trên giường.

“Cậu ngồi xuống!” Cẩn Ngôn quát khê, “Bản thân đã thành như vậy còn chạy ra ngoài đi tìm người sao? Minh Nguyệt em ở đây với hẩn, anh chạy ra ngoài xem sao.”

“Để tớ đi. Yên tâm, cô ấy chưa đi xa đâu.”

Đàm Vi không cố gắng nữa, vì biết rằng có đuổi theo được Nữ Nữ thì cô cũng chẳng thêm để ý đến hẩn. “Cô ấy chỉ mặc quần áo ngủ, di động bóp tiền chắc cũng không mang theo? Trên người cậu có đủ tiền hay không?”

“Đủ.” Minh Nguyệt chặn lại. “Anh thực sự không sao chứ?”

“Không sao đâu. Đi đi.”

Ông bác sĩ đứng cạnh gập gập đầu nói không có vấn đề gì lớn, Minh Nguyệt dặn dò một tiếng vội vã đuổi theo.

“Vợ chồng son mà đã mâu thuẫn rồi hả?” Bác sĩ lấy ra cồn với bông băng, chậm rãi lau nhẹ những vết máu tươi trên tay bệnh nhân. “Này. . . . . Tôi nói cậu này, rượu cái thứ này uống vài ngụm thì không sao, đằng này còn uống nhiều đến nỗi khiến bạn gái bức mình. Bọn thanh niên các cậu chính là không hiểu về điều này, về nhà nhẹ nhàng nịnh cô ấy, phải cam đoan không uống nữa mới có thể nguôi giận.”

Đàm Vi không lên tiếng. Cẩn Ngôn nở nụ cười: “Thế dễ thế nào mới được?”

“Tặng hoa này, rồi nói lời xin lỗi, bảo đảm không có việc gì. Haha. . . . . Bà vợ của tôi mỗi lần tức giận là tôi đều dỗ như vậy.”

Nếu có thể đơn giản như vậy, trong thiên hạ đã chẳng có cặp vợ chồng nào bất hòa với nhau? Đàm Vi thất thần nhìn chăm chăm vào bóng đêm mờ mịt, đầu còn có chút choáng váng, cả ngày cũng chưa có hột cơm nào vào bụng, đói đến mức bụng cứ reo lên liên hồi. Tiếng chuông tin nhắn vang lên, Minh Nguyệt nói đang cùng Nữu Nữu trên xe taxi trở về nhà.

Lúc gọi tới, giọng nói rất nhỏ: “Sắp đến nhà rồi.”

“Anh muốn nói với Nữu Nữu mấy câu.”

“Haiz, trễ rồi mà. . . . .”

Ngữ khí chần chừ khiến Đàm Vi chỉ biết cười khổ, Nữu Nữu thực sự không muốn nghe điện thoại của hắn. “Được rồi. Em giúp cô ấy xem vết thương ở chân có bị gì không, hình như bị vật gì cửa phải, vết thương cũng sâu nữa, có gì đắp thuốc cho cô ấy nhé.”

“Em biết rồi.”

“Tại sao lại biến thành như vậy?”

“Haiz. . . . . nhận được điện thoại nghe nói anh phải nhập viện, sốt ruột quá nên không cẩn thận từ trên cầu thang lăn xuống. . . . .” Trong điện thoại vọng đến giọng nói: “Nói vậy để làm gì.”

Không cần hỏi lại nữa. Cúp điện thoại, Đàm Vi khớp ngón tay bẻ ken két vang. “Nghe nói quý phu nhân gọi điện thoại cho cô ấy báo về bệnh tình của tớ phải không?” Hóa ra Đàm Vi ở quán bar bị ngất xỉu nhưng được một lát là tỉnh lại, Cẩn Ngôn sợ gặp chuyện không may kiên trì đưa hắn tới bệnh viện kiểm tra, trên đường gọi điện thoại gấp cho Đinh Nhất Nhất. Ngoài nha đầu này ra thì không còn ai khác!

“. . . . . Cô ấy cũng chỉ là quan tâm anh.” Cẩn Ngôn đành bào chữa nói, dạy vợ không nghiêm là lỗi của chồng. . . . .

“Quan... tâm... tớ.” Đàm Vi nghiêng răng ken két thốt ra được ba từ.

“Alo. . . . .” Giọng nói của Nhất Nhất vang lên, “Lão đại anh không sao rồi hả?”

Xem ra chồng của Nhất Nhất đã mặt báo trước, Đàm Vi nghiêng răng: “Vâng nhờ phúc của cô, tôi lại được cứu sống rồi.”

“Hi hi lão đại đừng nói như vậy, em cũng là vì anh với Nữu Nữu mà có phải không, anh xem, trông cô ấy khẩn trương như vậy thì chứng minh được gì? Chứng minh được trong lòng cô ấy vẫn còn nhớ đến anh, không quên được anh! Đừng nhìn lúc cô ấy bình thường đối xử với anh xa cách lạnh lùng giống như là tức giận, kỳ thực đến thời khắc then chốt vẫn có thể nhìn thấy tâm tư của cô ấy, toàn bộ đều là vì anh đó đúng không? Đúng không? Em hôm nay cũng coi như mèo ngáp phải ruồi, khiến cho anh biết được trong lòng Nữu Nữu rốt cuộc suy nghĩ gì, haha kỳ thực anh phải cảm tạ em đấy?”

Không biết xấu hổ mà còn muốn cảm tạ! “Đinh Nhất Nhất em có tin anh. . . . .” Nói đến một nửa phát hiện nếu mà đe dọa thai phụ thì cũng không có đạo đức cho lắm, liền chuyển hướng tới chồng của Nhất Nhất. “Cậu nói đi, món nợ, này tính thế nào?”

“Lão đại không được đánh chồng em đó nha. . . . .” Trong điện thoại còn vang lên tiếng kêu rên, “Oan có đầu nợ có chủ. . . . .”

“Đồ ngốc.” Cẩn Ngôn nhin không được cười, cầm lấy di động nhỏ nhẹ nói, “Nhất Nhất à mau ngủ đi, anh với Đàm Vi đi ăn một chút rồi trở về nhà.”

“Uhm, đừng mang lão đại về nha!”

Giọng của Nhất Nhất thật sự không thích hợp cho việc nói nhỏ, trong màn đêm yên tĩnh Đàm Vi có thể nghe được rõ ràng, giằng lấy điện thoại trong tay Cẩn Ngôn. “Có vài ngày chưa gặp được em, cứ đợi đó, anh sẽ tới rồi mình cùng ôn lại chuyện cũ nhé.”

“Em là phụ nữ có thai anh đừng đến quấy rầy nha. Nói cho Cẩn Ngôn rằng anh ấy đêm nay đừng trở về nhà.” Nói xong liền cúp điện thoại.

“. . . . . Anh không về nhà thì đi chỗ nào bây giờ?” Bị vợ trực xuất khỏi nhà Cẩn Ngôn buồn bã nói.

“Tôi không chứa chấp cậu.” Đàm Vi hận không thể để đôi vợ chồng này ngủ ngoài đường. “Đối diện có nhà trọ cậu có thể ở cả đêm, hoặc là đi quán bar, yên tâm tớ sẽ không nói với cô ấy đâu.”

“Chọn quán ngon chút!” Cẩn Ngôn chỉ tay vào quán đối diện, “Đi chỗ đó được không?”

“Tùy thôi.”

“Tớ nói cậu bình thường cũng phải chú ý một chút, sắp 30 rồi đừng tưởng rằng bản thân còn trẻ, công việc bận rộn muốn đứng dậy giãn gân cốt cũng không xong, lại còn không ăn cơm không nghỉ ngơi, không xem thân thể mình ra gì.”

“Biết rồi!” Cậu bạn này bị vợ làm hư rồi, còn lảm nhảm hơn cả con gái. “Ăn xong rồi tới chỗ tớ hả?”

“Không đi.” Cẩn Ngôn ngáp một cái, “Về nhà ngủ với vợ. . . . .”

“Mắc ói. Một lăm hả?”

“Uhm.” Ban ngày đi làm buổi tối còn tiếp rượu rồi dạo bệnh viện, không mệt mới là lạ.

Đàm Vi bước chân lảo đảo một chút, quay đầu nhìn Cẩn Ngôn mặt gian manh nói. “Ý, tớ nói cậu nè, Nhất Nhất cái bụng bây giờ lớn như vậy, các cậu còn...được hả?”

Cẩn Ngôn khựng lại hai giây, khuỷu tay huých hấn một cái.

Mới tò mò chút mà đã bị đánh rồi. “Đừng chơi quá mức nha, sau ba tháng cậu phải kiên nhẫn một chút, đứa bé trong bụng quan trọng hơn. . . . .”

“Shut up.”

“Nghe không hiểu, nói tiếng phổ thông đi.”

“Cậu có phải là quá rảnh rồi? Không có việc gì sao mà quan tâm đến cuộc sống vợ chồng chúng tôi làm gì?”

Đàm Vi mỉm cười nói lại: “Cậu vừa nói là đang rất mệt, nên tớ mới nhắc nhở cậu đừng dục tưng quá độ.”

“Cút đi.” Cẩn Ngôn hòa khí nói cho hắn vài câu khuyên nhủ. “Rảnh rồi thì lo chuyện với Nữ Nữ đi. Hôm nay Nhất Nhất vui đùa quá lố, nhưng cũng lại giúp được cậu, còn nhận không ra tâm tư của Nữ Nữ sao?”

Đương nhiên là nhận ra rồi, nhưng trong lòng vẫn cứ không chắc chắn. Đàm Vi lấy điều thuốc ra đốt.

“Hỏi cậu một câu, chuyện của Diệp Lam có định nói với cô ấy không?”

“Có cái gì đâu mà phải nói.”

“. . . . .” Sớm hay muộn cũng bị người này tức chết mà coi! “Cậu xem thế nào đi, tớ không quản đâu. Nhưng tớ nói cho cậu biết, phụ nữ với đàn ông tư tưởng khác nhau, đàn ông cho rằng việc đó không đáng để nhắc tới nhưng đối với phụ nữ có lẽ chính là điều họ xem trọng nhất đó. Việc của cậu với Nữ Nữ thực sự không liên quan đến Diệp Lam, nhưng ở Milan Diệp Lam cũng đã ở bên cạnh cậu vài năm đây là sự thật, tớ thiểu Nữ Nữ cũng phải có quyền biết sự tình chứ, cậu không thể coi việc này chưa từng xảy ra.”

Đàm Vi ngậy người nhìn Cẩn Ngôn. “Nhưng mà cô ấy biết rồi mà.”

“ . . . . . Ha ha.” Cẩn Ngôn cười đến thống khổ, người này nào bộ có vấn đề rồi. “Được rồi, đổi câu hỏi, cậu tự hỏi chính mình xem, còn muốn cô ấy đợi đến bao giờ? Cũng sắp tám năm, đã đủ dài rồi.”

41. Chương 41: Cõi Như Làn Gió Nhẹ Khẽ Thổi Qua

“Được bà bầu tặng hoa ình, cũng thật là kỳ lạ. . . . .” Nữu Nữu nhìn vào bó hoa tươi đặt trên bàn mà ca thán.

Minh Nguyệt cúi rạp người trên bàn ăn liếc trộm tứ phía, trong phòng ăn có không ít người hướng về bên này với ánh mắt dò xét, một bó hoa hồng với ba cô gái trong đó có cả bà bầu, kết hợp với nhau thật là hấp dẫn. “Cậu xem mọi người sẽ nghĩ bọn mình như thế nào?” Cuộc hẹn của ba cô gái? Lesbian ư? Vậy còn bà bầu thì sao? Mỗi quan hệ này thật là quá lộn xộn. . . . .

“Đừng có nhìn bằng ánh mắt như vậy.” Nhất Nhất ném bó hoa cho Minh Nguyệt, sau đó với vẻ mặt chân thành chuyển hướng tới Nữu Nữu. “Nhận lỗi với cậu.”

“Long trọng quá. . . . .” Nữu Nữu thực sự bị thụ sủng nhược kinh.

“Không tức giận nữa chứ?”

“Vốn dĩ là không giận, nhưng mà vừa tặng hoa một cái là mình lại thấy tức rồi. Xin lỗi thì cứ nói xin lỗi thôi, còn lắm chuyện viết lên thiệp nữa, hại tớ cứ tưởng chàng trai si tình nào tặng.” Buổi sáng vừa mới vào văn phòng tưởng rằng có chàng nào tặng hoa, ai ngờ mừng hụt một phen, thấy tấm thiệp bên mở ra thì thấy ba chữ như gà bới hiện ra trước mặt, nhìn là biết không phải người ngoài.

“Cậu làm sao mà biết là tớ tặng.” Sớm biết rằng như vậy thì để cho nhân viên cửa hàng viết cho rồi.

“Chữ của cậu mà còn không nhận ra à?” Minh Nguyệt lật tấm thiệp ra, “Tớ yêu cậu. . . . . hết. Thực sự đúng là phong cách của Nhất Nhất.” Để lại chút mặt mũi cho Nhất Nhất không bằng nói thẳng ra là chữ rất xấu, chữ lão đại so với cô ấy còn đẹp hơn nhiều.

“Fuck.” Nhất Nhất tức giận nhìn vào thực đơn.

“Dưỡng thai dưỡng thai!” Sắp làm mẹ rồi mà lúc nào cũng nói tục như vậy. “Cậu vác cái bụng bầu chạy tán loạn khắp nơi làm gì vậy, Cẩn Ngôn không đi cùng cậu à?”

“Hôm nay chỉ có ba kiểm khách chúng mình ngồi ăn cơm tán gẫu thôi, không có chỗ cho anh ấy.” Cô ngó đầu xem cẳng chân của Nữu Nữu, “Chân còn đau không?”

“Nếu tớ nói còn đau thì cậu có tặng tớ thêm một bó hoa không?” Tay chỉ chỉ vào bó hoa màu xanh.

“Hừ. . . . . Không phải nhuộm màu đâu, giá thị trường một đóa cũng phải 500 đấy.”

Lộ rõ gương mặt tính toán, Nữu Nữu với Minh Nguyệt tỏ ra khinh thường. “Nguyệt à, đợi lát nữa cơm nước xong chúng mình đi ra ngoài bán hoa đi, một đóa một trăm cũng đủ chúng mình ăn mấy bữa.”

“Đừng, tặng cho cậu chỉ là để cho cậu thương thức vậy thôi, xem xong rồi thì trả lại cho tớ mang về đấy.” Nhất Nhất bỏ nhào qua lấy lại bó hoa, không ngờ bụng bầu quá lớn làm trở ngại hành động của cô, xô mấy chiếc ghế qua một bên.

“Cậu đừng lộn xộn!” Nữu Nữu trừng mắt với cô, “Đợi lát nữa trở về xem Cẩn Ngôn lột da cậu thế nào.”

“Anh ấy dám. . . . .” Bề ngoài thì mạnh miệng, nhưng động tác thì trái ngược. “Cậu muốn ăn gì cứ gọi, hôm nay tớ mời, coi như là nhận tội với cậu là được chứ gì.”

“Hóa ra mình chỉ là người được hưởng ké, ngay cả hoa hồng cũng chỉ là đồ bố thí.” Minh Nguyệt cầm đóa hoa lên mà trong lòng buồn bã, “Còn tưởng rằng cậu chỉ mời mình tớ ăn cơm.”

“Hừ, tớ còn chưa tính toán với cậu đâu đấy.” Nhất Nhất hai tay khoác lên trên lưng ghế tư thế tựa như đào gốc bới rễ, “Cậu cùng Đông Tử sao lại thế này? Lén lút giở trò tình yêu trong bóng tối không nói cho tớ nghe.”

Minh Nguyệt vội vã mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, sợ cô bạn mượn đề tài để nói chuyện của mình lại bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Nữ Nữ gọi vài món ăn thanh đạm, dặn nhân viên phục vụ nói với đầu bếp bỏ ít mì chính thôi, nghe phụ nữ có thai kia nói thế thì nhịn không được bật cười: “Bà chị ơi cậu giống với KGB (tổ chức gián điệp Liên Xô), nơi nơi hỏi thăm tình báo, tháng sau phải sinh baby, quan tâm nhiều một chút đến cháu cưng trong bụng được không hả?”

“Tớ đây không phải thay các cậu sốt ruột sao? Đều hơn hai mấy tuổi đầu rồi mà còn chưa có đối tượng cố định, tớ khản trương mà. Nữ Nữ cậu cũng đừng tức giận với lão đại nữa, việc này đâu liên quan gì đến hần đầu, muốn trách thì trách tớ.”

“Sao có thể đổ hết lỗi lên đầu cậu, đương nhiên là lỗi của anh ta! Anh ta nếu không uống rượu thì sẽ không té xỉu, không té xỉu anh Cẩn Ngôn cũng sẽ không thể gọi điện thoại nói cho cậu nghe, không nói cho cậu nghe thì cậu cũng đâu có nói ra mấy từ như dạ dày xuất huyết, bị sốc khiến tớ sợ hãi.”

“Cậu khẳng định chưa có học qua lô-gic học.” Minh Nguyệt ngắt lời.

“Hừ. . . .có học môn tự chọn, kết quả thi còn được loại ưu đó.”

“Giáo sư thả cho đúng không,” Nhất Nhất cũng cảm thấy lời nói kia là loại Logic bóp méo, “Cậu ta khẳng định không đạt tiêu chuẩn, đến khóc lóc với giáo sư.”

“Tất nhiên, trước kia môn toán học thi trượt cũng khóc suốt, còn mắng chửi người ta thế nào nhỉ. . . .” Minh Nguyệt chống đầu cố nhớ lại, “Đúng rồi, Đại Quân Cộc. Tự mình đi học không nghe giảng cẩn thận còn mắng thầy giáo là ăn mặc thiếu chỉnh tề.”

“Fuck,” Nữ Nữ nổi giận, “Nói với các cậu về chuyện của Đàm Vi mà, mắc mớ gì nói tớ!”

Hiện tượng tốt, rốt cục cũng chủ động nhắc tới người nào đó rồi. Nhất Nhất hướng Minh Nguyệt nháy mắt mấy cái: “Cậu còn không biết chuyện ngày đó lão đại đánh nhau một trận với Mạc Tử Vực đúng không?”

“Vì sao đánh nhau?” Đồng lõa ngoan ngoãn giơ tay nêu câu hỏi.

“Đỏ mặt vì hồng nha, Mạc Tử Vực dám đùa giỡn cục cưng trong lòng lão đại, cậu không nhìn thấy biểu cảm kia động tác kia của lão đại, tức sùi bọt mép, đánh cho tình địch chết đi sống lại cả người toàn là máu, rất oách!”

“Aiz. . . . . Đáng tiếc tớ không thấy được, hai chúng ta a, đừng hy vọng có người đàn ông nào có thể làm đến bậc này. . . . .”

“Tất nhiên, Cẩn Ngôn làm không đến. . . . .”

Nữ Nữ mắt lạnh: “Hai cậu có thể đi điền tên vào học việc đại kịch Điện Hán đi diễn vở Song Hoàng đi.”

“Biểu diễn thì không vấn đề gì,” Nhất Nhất vuốt ve cái bụng to chậm rãi nói, “Chỉ sợ diễn xong mệt chết được, có người vẫn còn đang bị vây hãm trong quá khứ không thoát ra được.”

Bị vây hãm trong quá khứ? Không sai, lời nói của mỗi người Nữ Nữ đều thừa nhận là rất có đạo lý, nhưng bọn họ không ở vị trí của cô, không hiểu được tận đáy lòng cô có sự không cam lòng cùng khủng hoảng. Lòng đầy ủy khuất, luôn lo sợ bất an, luôn sợ giấc mộng đẹp tan vỡ, giống đêm hè năm ấy, trong mộng ngồi cười ở tầng mây cao vút, vừa ngủ dậy lại phát hiện bị té xuống hầm mỏ tối tăm, đột nhiên tắc nghẽn.

Nghe nói cảm xúc quá mức lên xuống thất thường rất tổn thương thân thể, yêu quý sinh mệnh, rời xa sự cuồng điên.

Đây là trốn tránh.

Dự án bên Hoa Đăng diễn ra tương đối thuận lợi, không quá thuận lợi chính là văn phòng luôn có kẻ đổ mắt. Bởi vì dự án này không phải nhỏ, quản lý còn cho Nữ Nữ thêm hai người tạo thành một tổ nhỏ,

hành động ấy cũng khiến cho khối kẻ không ăn được nho lại chê nho xanh. Nhân tâm sao lại phức tạp thế nhỉ? Làm việc cũng thấy không có hứng.

“Tùy các cô ấy nói đi, ghen tị với em thôi mà.” Vị chị cả đồng nghiệp vỗ vai nhỏ giọng an ủi.

Nữ Nữu cười bất đắc dĩ, cũng không thể lấy bằng keo dán lại miệng người ta. Di động để trong ngăn kéo vang lên, lấy ra vừa nhìn thấy dãy số, chần chờ không nghe.

“Nghe đi.” Bà chị đồng nghiệp thúc giục.

“. . . . . Uhm.” Cầm lấy di động không nhúc nhích, chờ chị ấy đi tới bàn khác mới nghe máy.

“Nhóc?”

Đây là lần đầu tiên cô từ trong loa điện thoại nghe được giọng hần nói, có chút xa lạ. “Chuyện gì?” Như là gian tặc vậy quét văn phòng một vòng, may mắn các đồng nghiệp đều bận rộn việc riêng.

“Mời em ăn cơm. Hôm nay không cần tăng ca chứ?”

Câu hỏi rất trực tiếp kia khiến đầu cô nhóc như bị rối lại, trực tiếp đáp: “Không cần.” Nói xong ảo não, sao lại trả lời như vậy?

“Lái xe à?”

“. . . . . Không.” Chiếc QQ bị cha tịch thu, nói cô có xe chỉ biết lo chơi ngay cả cha mẹ cũng không cần. Ông trời có mắt, chẳng qua là có mỗi một hôm chủ nhật cùng đồng nghiệp đi về nông thôn chơi mới không về nhà, đã bị cha mẹ nói thành như vậy.

“Đợi lát nữa đừng đi trước, anh tới đón em.”

“Uhm?” Cái gì đợi lát nữa? “. . . . . Alo? Nè nè?” Cúp máy rồi? Không đúng, là di động của mình hết pin rồi! Thấp giọng mắng câu di động cùi bắp, nhìn lên chiếc đồng hồ trên bàn mới biết sắp đến giờ tan tầm rồi, khó trách hần nói đợi lát nữa. Có nên gọi điện lại cho anh ta nói không muốn đi? Tuyệt đối không, cô chưa từng nghĩ tới việc chủ động gọi điện thoại cho anh ta, cứ như vậy đi. Thuận tay cầm bản tư liệu lên xem.

“Tư Kỳ?” Một bàn tay đập trên vai.

“Oa! !”

“Làm em sợ muốn chết!” Bà chị đồng nghiệp cũng vỗ ngực so với cô càng sợ hơn. “Em uống nước a?” Đứa nhỏ này sợ là có tâm sự, cầm cái cốc không lên mà uống vài ngụm, chẳng lẽ hiện nay lưu hành kiểu uống mới lạ này?

“. . . . . A.” Nữ Nữu buông cái cốc lặng lẽ cười, “Không có gì, uhm, đang suy nghĩ chút ạ.”

“Nghĩ xem làm cách nào in cái mẫu này à?”

“. . . . .” Cô vội vã mở cuốn sổ ra nhìn nội dung chính. Bìa mặt cuốn sổ này có cái LOGO lớn in chìm với những hoa văn đặc sắc của Hoa Đăng, cô sờ tới sờ lui, cũng không thể trách người ta tò mò.

“Điện thoại của ai? Nhìn em như mất hồn.” Bà chị cả ngồi xuống chỗ đối diện bắt đầu tám, “Anh chàng lần trước tới tìm em hả, các em phát triển đến đâu rồi? Gọi là Đàm Vi đúng không. Ôi. . . . . Mấy ngày hôm trước chị xem trên báo có ảnh chụp của cậu ta, chị càng nhìn càng thấy quen mắt, thì ra là lão tổng của Thiên Ký.”

“Đúng không ạ, em không chú ý mấy.”

“Anh chàng đó cũng không tệ, muốn bộ dạng có bộ dạng muốn sự nghiệp có sự nghiệp, nghe nói bây giờ còn chưa có bạn gái, thời đại bây giờ tìm được người đàn ông như vậy cũng không dễ dàng. Các em không phải trước kia có quen biết a. . . . .”

“Chị Trương nói ai ạ?” Bên cạnh vài đồng nghiệp nữ hưng phấn mà quay đầu lại.

“Chính là anh chàng lần trước đứng dưới lầu tìm Tư Kỳ a, em còn nói là rất đẹp trai đó, đã quên? Ai nha không thể tưởng tượng được lại có lai lịch rất lớn nha.”

“Đúng rồi gọi là Đàm Vi! Làm bất động sản, rất lợi hại nha, gần đây nhất có vài tòa nhà lớn đều do anh ta làm. Nghe nói mới từ nước ngoài trở về, đại khái mới được có nửa năm, công ty trước ở Ý.”

“Aiz các em biết không, bạn chị làm việc ở Phù Dung lâu, nói hai ngày trước anh ta đánh nhau với phó tổng tài Hoa Đăng. Tư Kỳ em biết chuyện này không?”

“A chị nói Mạc Tử Vực ở Hoa Đăng? Tư Kỳ cậu đều quen bọn họ hả, không nói sớm! Về sau có chuyện gì thì xin nhờ cậu. . . . .”

Nữ Nữ ôm đầu kêu rên, sức mạnh của việc buồn đưa lê vĩ đại cỡ nào, cuộc sống của đám Vương lão ngũ hoàng kim từng chút từng chút một đều bị giám sát dưới con mắt của họ.

Không thừa nhận trong lòng khẩn trương bồn chồn, nhưng Nữ Nữ vẫn cứ uống nước như điên rồi vào toilet như điên, giống như hồi nhỏ tâm tình trước mỗi lần thi, có kháng cự nhưng không thể không đối mặt. Đồng nghiệp đã đi sạch cô vẫn còn đang chơi gỡ mìn, chơi không đến 2 phút lại mắc tiểu, chạy đến cửa toilet, tay vừa chạm đến nắm tay cửa liền nghe thấy bên trong có người nói chuyện, tiếng nói hậm hực cùng với bồn tiếng nước rửa tay.

“ . . . . . Cậu nói cô ta thực sự quen biết bọn họ? Nhìn không ra a.”

“Nhìn không ra đúng không? Người ta cũng đâu thâm trầm giống cậu.”

“Tớ nói sao lại thế này chứ, dự án lớn như của Hoa Đăng lại để cô ấy phụ trách, mới đến công ty được bao lâu a? Thì ra là có quan hệ.”

“Ai kêu chúng ta không có chỗ dựa, một sống một chết không sánh bằng một câu nói của người ta. . . . .”

Cơn buồn tiểu bị nén trở về, bứt tóc đến đau mà không nghĩ ra phương pháp giải quyết, thở hồng hộc quay đầu về chỗ ngồi. Quản lý vừa khéo đi ra, hỏi cô sao thế? Cô nói bị toilet làm ắc ói. Toilet thật bẩn sao? Quản lý nghĩ ngày mai phải nhắc nhở nhân viên vệ sinh.

Dưới lầu đậu một chiếc xe màu bạc to đùng, chủ xe đang đứng nói gì đó với người đàn ông thân hình vạm vỡ, mồ hôi Nữ Nữ lập tức vã ra trán, đó là lão tổng của công ty! Che mặt chạy lấy người là không có khả năng, bởi vì Đàm Vi đang vẫy tay kêu: “Đây này!”

Ánh mắt chung quanh ào ào phóng tới, cô bất chấp khó khăn lên pháp trường. “Tạ tổng, chào ngài.”

“Cô là nhân viên của công ty chúng tôi?” Lão tổng ưỡn cái đại bụng bia lụ lùng hỏi.

“Dạ, phòng kế hoạch thị trường.”

Quản lý bên cạnh nói là phòng của anh ta .

“Ồ, cô và Đàm tổng. . . . .”

Đàm Vi cử động khóe môi, cô giành lấy đáp: “Chỉ là bạn, gặp mặt vài ba lần.” Lại giấu đầu lòi đuôi bỏ thêm câu, “Bạn bình thường.”

“Ồ. . . . .” Tạ tổng kéo dài giọng vỗ vai Đàm Vi. “Bạn cậu ở công ty chúng tôi làm việc cũng không nói một tiếng, tôi cũng không biết.”

“Ngài là người bận rộn còn quản việc nhỏ này làm chi.” Quay đầu bắt tay với quản lý, Đàm Vi khách sáo nói vài câu. “Quản lý Lưu, cô ấy tuổi còn nhỏ, về sau còn nhờ anh chỉ giáo nhiều cho.”

“Làm gì có chứ, Tư Kỳ làm việc kiên định lại chịu học hỏi, là người chịu khó nhất ở phòng chúng tôi, là một nhân viên tốt.”

“Cô ấy kinh nghiệm còn ít, làm việc khó tránh khỏi có chút sơ hở, nếu có phạm sai lầm nên la thì cứ la nên phạt thì cứ phạt, đừng vì nể mặt tôi mà thiên vị. . . . .”

Nữ Nữ nghe được thì mặt đen lại, người nào kia, lải nhải lảm nhảm với lãnh đạo của cô như đúng rồi!

Trên đường có chút kẹt xe, trong xe cũng không khá hơn gì, cả một đoạn đường dài hai người họ cũng chưa nói chuyện. Cửa sổ xe đóng lại ngăn cách tất cả tạp âm bên ngoài, chỉ có âm nhạc dịu nhẹ vang lên trong xe, không khí là lạ. Ngón tay Đàm Vi gõ xuống tay lái: “Anh. . . .”

“Anh. . . .” Không ngờ cô đồng thời lên tiếng.

“Em nói đi.” Không có âm thanh. Hần bỗng nhiên nở nụ cười, “Em sợ lão tổng bên em à?” Y như chuột thấy mèo.

“Áo cơm của cha mẹ, sao có thể không sợ!” Khẩu khí không tốt lắm. Vốn có thể thẳng thắn vô tư, kết quả bị đối thoại của bọn họ dọa cho sợ hãi, về sau sao có thể yên ổn ở công ty mà làm việc đây.

“Chính trực không sợ làm cái bóng của người khác, em cũng không phải đi cửa sau a.”

Ý? Hần biết Độc Tâm Thuật?

“Em sợ đồng nghiệp biết chúng ta quen nhau nghị luận bậy bạ?”

“Biết còn đến dưới công ty tôi, không phải cố ý để cho người ta thấy sao.”

Hần buồn cười. “Khó trách lúc đi ra em có cái bộ dạng kia.” Cúi thấp đầu men theo tường đi, còn lấy cái túi xách che khuất mặt, cho rằng đôi con mắt hần dùng làm đồ trang sức à?

“Ai kêu anh chờ ở đó!” Thấy hần cười cô càng giận.

“Không phải nói trước là đến đón em sao?”

“Cái gì nói trước rồi hả? Tôi chưa nói xong thì di động hết pin! Nói còn chưa dứt lời anh nghe không ra hả?”

“. . . .” Giỏi lắm, đứa nhỏ này còn biết cách già mồm át lễ phải.

Xe đi tới đầu cầu, Nữ Nữ dán mặt trên cửa sổ xem cảnh sắc ngoài sông, một khung cảnh xám mờ. Nhớ tới những ánh mắt phức tạp của nhóm người đứng dưới lầu vừa nãy và ở trong toilet, trong não thầm muốn nhảy sông, cũng không biết ngày mai lại có phiên bản đồn thổi nào lưu truyền ở văn phòng nữa.

“Em lo lắng cái gì?” Đàm Vi từ trong kính nhìn thấy thần sắc căm tức của cô, “Đồng nghiệp bàn tán nhảm nhí? Người sống xã hội này mỗi ngày đều phải nghe người khác bàn ra tán vào những chuyện nhảm nhí, so đo nhiều quá không sống nổi đâu. Em yên tâm, lão Tạ là người biết cư xử, sẽ không gây phiền toái cho em. Về phần yêu cầu của những người khác, em cảm thấy hợp lý thì đáp ứng, không hợp lý có thể cự tuyệt, không nhất định phải đem lời nói của người khác để trong lòng, bản thân cảm thấy đúng là được.”

“Nhưng bọn họ nói tôi dựa vào quan hệ. . . .” Nói nửa nói nửa lại thấy tức, “Dù sao cũng đều là anh, nếu anh không đến công ty chúng tôi ai biết được? Người ta cũng sẽ không bàn ra tán vào.”

“Cho dù không có anh cũng có Cẩn Ngôn. Hoàn Vũ và Trung Viễn luôn luôn có nghiệp vụ qua lại, bây giờ không tìm em là vì bọn họ còn chưa biết mối quan hệ này, sau này nếu biết, cũng bàn tán y như đúc thoi.”

“Cho nên tôi mới không nói a, tôi không thích lợi dụng bạn mình, cũng không muốn dựa vào ai hết.”

“Chưa nói tới chuyện dựa dẫm hoặc là lợi dụng làm gì, em không đồng ý vào công ty của Cẩn Ngôn làm việc anh có thể hiểu, sợ người khác nói em đi cửa sau càng sợ công tư bất phân. Nhưng hiện thực chính là như vậy, trên sách không phải thường nói xã hội là một cái thùng nhuộm lớn sao, không sai, một chút cũng không khoa trương, em bước vào đó mà không muốn bị nhiễm màu là không có khả năng, vậy cũng chỉ có thể làm quen với nó thôi, chỉ có thể học cách nghe nhìn những sự việc và con người em thấy hợp lý. Tựa như sự việc nhận dự án của bên Hoa Đăng kia, có sự nỗ lực của bản thân trong đó, nhưng không thể phủ nhận Mạc Tử Vực cũng giúp đỡ em đúng không. Kỳ thực nếu có thể đôi bên cùng có lợi, đi một chút của sau cũng không sao cả, điều này và nguyên tắc cũng không hề xung đột với nhau, chỉ là xem em làm sao biết cách lợi dụng nguồn tài nguyên.”

Nữ Nữ không lên tiếng, nhớ tới trước kia rất lâu rồi hần giúp cô học thêm môn toán học, tính khí thật sự thô bạo, còn đánh lòng bàn tay cô. Năm tháng thật sự khiến người ta trưởng thành, những sự sắc bén trong tính khí đều bị hần che giấu đi, đối nhân xử thế nho nhã lễ độ, giống một con báo biết thu lại móng

vuốt để ẩn nấp. Chỉ có cô vẫn là một con bé con mới ra đời, vì sự việc này tức tối vì câu nói kia ám ức, thiếu kiên nhẫn.

“ . . . . . Nhóc?” Hấn phá vỡ sự trầm tư của cô.

“Nhà tư bản. . . . .” Liếc hấn một cái thì thào nói nhỏ, “Biết giảng đạo lý lớn.”

Đàm Vi ngưng cười, nghiêng đầu ngắm cô, cúi đầu bĩu môi nghịch cái dây an toàn, động tác nhỏ giống như trước đây, rõ ràng trong lòng thừa nhận trên mặt vẫn không chịu phục. Trong lòng ngực ở một chỗ nào đó bỗng rung động, muốn vuốt ve mái tóc cô, bàn tay di chuyển đến giữa không trung lại lùi về. “Chân khỏi hấn chưa? Chỗ bị ngã lần trước đi bệnh viện đó.”

“Khỏi rồi.”

“Chuyện phải nhập viện anh không gạt em.”

“Biết,” Cô kỳ quái nhìn ra phía ngoài cửa sổ, “Nhất Nhất nói với tôi rồi, tôi không trách anh.”

“Em thích cái gì?”

Ý? Chủ đề này chuyển cũng quá nhanh đi. . . . . “Tôi thích giống ông chủ chúng tôi ở văn phòng nhìn mọi người làm việc còn mình nghỉ ngơi.”

“ . . . . .” Điều này không dễ mua. Hấn chỉ vào ốc đảo, “Nếu không thì đi chỗ đó ăn cơm đi.”

42. Chương 42: Đồng Hồ Quả Lắc Bất Động

Một ốc đảo nhỏ xanh ngát nằm giữa vùng sông nước, nhìn xa hai bên bờ sông, một mặt là những tòa nhà cao tầng cao chót vót, mặt khác là những cây xanh rậm rạp thành rừng. Mặt sông mênh mông lấp lánh, phản chiếu quang cảnh trên bờ, dưới rặng liễu hết sức xinh đẹp. Bến sông lảng đàng vài chiếc thuyền con, ở công viên trên đảo tùy ý nhìn một cái là có thể nhìn thấy ngay cây quýt, nhưng còn chưa đến mùa chín, đợi đến lúc vào thu cảnh sắc nơi đây mới thực sự mê người.

Làm việc cả một ngày bây giờ bụng đói meo, hai người tìm đại một cái bàn ven bờ sông ngồi xuống ăn cơm, giống hệt như dân Châu Phi chạy nạn cần quét sạch một bàn đồ ăn, no căng bụng hết nhét nổi nữa mới đứng lên ôm cái bụng tròn vo đi dọc theo con đường nhỏ coi như vận động tiêu cơm.

“Đồ ăn bên này vẫn là ngon nhất.” Đàm Vi đối diện với bóng đêm hít một hơi thật sâu, đột nhiên nhớ tới chuyện buồn cười. “Em có biết vì sao gọi là “vịt vàng kêu” không?”

Nữ Nữ phì cười một tiếng. “Biết a, trước kia Gia Vũ có nói rồi, bởi vì loại cá này con vịt đặc biệt thích ăn, nhất là loài vịt lông vàng, vừa nhìn thấy loại cá đó nó liền kêu cạp cạp, cho nên mới gọi là vịt vàng kêu.”

“Tiêu rồi, em thật sự tin à.”

“Cậu ta lừa bịp tôi hả.” Chuyện gì cũng nói được y như thật ấy, thật sự đúng là ác ôn mà!

“Tên nhóc xấu xa. . . . .” Hấn cũng cười lên, “Lần đó anh cũng thật sự bị lừa. Có nhớ lần đó cậu ta bị rơi xuống nước không?”

“A, cả hai chúng ta đều bị lừa.” Khi đó Đàm Vi vừa mới chuyển tới Danh Dương không bao lâu, chủ nhật mấy người họ đến sông chèo thuyền, Gia Vũ cứ muốn đứng dậy bằng được, bên cạnh có chiếc thuyền lớn chạy qua, sóng nước hơi cao khiến cho chiếc thuyền nhỏ lắc lư và cái, kết quả chỉ nghe phịch một tiếng cậu ta trực tiếp bị lắc lư trong nước luôn. Một lát sau nổi trên mặt nước tứ chi bất động, kêu thế nào cũng không có phản ứng, Đàm Vi cùng Cẩn Ngôn sợ tới mức giầy cũng không kịp cởi liền lao xuống nước cứu người, cậu ta thì ngược lại muốn người ta tức chết, sau khi được cứu liền vuốt nước trên mặt mắng chửi người ta không có đầu óc. “Anh nói xem sao cậu ta sao có thể nghĩ ra cái mưu ma chước quỷ đó, bơi nổi trên mặt nước giả bộ cường thi dọa người ta.”

“Ăn no rửng mỡ, còn dọa em phát khóc nữa.”

“Tôi không khóc, nước bắn tung tóe vào mắt đó.”

“Còn chưa khóc, khóc đến nỗi mấy thuyền bên cạnh đều chèo qua đó xem náo nhiệt, đỡ thế nào cũng không đỡ được. Em về nhà có đi mách lẻo không?”

“Không có.”

“Vậy sao cậu ấy không thêm để ý đến em vài ngày lận?”

“ . . . . . Nhất Nhất mách rồi.” Nữu Nữu chắt vật xoay mặt đi không nhìn hấn. “Hắc, đợi lát nữa về nhà lên mạng nói cho Gia Vũ nghe tôi đã được ăn món vịt vàng kêu, cho hấn thêm chết. Cũng không biết cậu ta bao giờ mới về. . . . .” Dụi mắt, cái mũi đột nhiên có chút cay cay. “Tôi sao cứ nhắc đến cậu ta hoài làm chi?”

Bởi vì chỉ có cậu ấy ở đất Mĩ không trở về, thiếu đi một người luôn cảm thấy tiếc nuối. “Đứng qua đây chút.” Đàm Vi kéo cô đến giữa đường, sợ cô không cẩn thận rơi xuống nước. “Lạnh không?” Ban đêm nhiệt độ thấp đi không ít.

“Không lạnh.” Một trận gió thổi tới xác minh cô đã nói dối, cô lạnh rùng mình một cái. “Trở về thôi, ngày mai còn phải đi làm.”

Chiếc áo khoác mang theo nhiệt độ cơ thể rơi xuống đầu vai, Nữu Nữu do dự một chút, không cự tuyệt, mặc anh dắt tay đi về phía để xe. Đây tính là tình huống gì? Vô cớ tự dừng dắt tay, trong lòng lại thấy ấm áp, giống với độ ấm trong lòng bàn tay anh tấy. Trên áo có mùi hương nước giặt và mùi khói thuốc, không có mùi nước hoa. Trên người Cẩn Ngôn lại có, Nữu Nữu luôn luôn tò mò đàn ông vì sao xức nước hoa, Nhất Nhất nói với cô đó được gọi là quý ông. Một quý ông đi lấy một phụ nữ cực kì què mùa, thật thú vị.

Đàm Vi như bị mê muội nhìn lúm đồng tiền trên khóe miệng cô như ẩn như hiện, tầm mắt chạm đến chiếc cổ trắng mịn màng ẩn hiện sau cổ áo hình chữ V. “Nhóc?”

“Cái gì?”

“Anh muốn hỏi em. . . . . Muốn mở điều hòa không?”

“Không cần, hiện tại không lạnh nữa rồi.” Chân đá đụng phải chiếc lọ nhỏ hình cánh hoa, cầm lên nhìn thì thấy đó là nước hoa dùng cho xe hơi. “Thích ném đồ linh tinh. . . . .” Phát hiện lái xe không quá chuyên tâm, cô trừng mắt, “Nhìn đường!”

Hấn quay đầu đi rất thành thật lái xe, khóe miệng không khỏi nhếch lên. Trong xe tiếng nhạc du dương, cô gái ngồi bên cạnh mặc áo của hấn đùa nghịch một món đồ, cảnh tượng giống như đã từng quen, trong đầu đột nhiên nghĩ đến kiếp này kiếp sau. Môn ngữ văn của hấn không tốt, nghĩ không ra những từ ngữ hoa lệ khác, chỉ hy vọng giờ khắc này có thể kéo dài đến vĩnh viễn.”Ngày mồng một tháng năm đã nghĩ ra muốn đi đâu chưa?”

“Khả năng là cùng đồng nghiệp đi Phượng Hoàng, còn chưa quyết định.”

“Từng đi chưa?”

“Chưa. Nhưng nếu đông người quá thì cũng lười đi.”

Đàm Vi biết cô không quá thích nơi chật chội. “Ngày mồng một tháng năm khẳng định nhiều người, người ta đều tận dụng mấy ngày này để đi chơi.”

“Vậy còn không bằng ở nhà cho rồi.” Lọ nước hoa giống thủy tinh sáng long lanh, cô nheo một con mắt lại nhìn xuyên thấu qua nó để nhìn đèn đường, tinh quang xán lạn khắp nơi. “Anh thì sao?”

“Tăng ca thôi. Nếu em ở nhà, thì mình đi dạo khu chợ sinh viên? Đi phố Đọa Lạc ăn đậu hủ thú.”

“Được đó!” Đó là món ăn vặt cô thích nhất.”Nhưng anh đâu thích ăn.”

“Anh nhìn em ăn.” Liếc thời gian, mới mười rưỡi. “Nếu không thì bây giờ đi luôn? Dù sao vẫn còn sớm.”

“Uhm. . . . . Quá no rồi lần sau đi.”

“Anh lâu quá rồi không qua bên đó, từ lúc về đến giờ cũng chưa đi qua.”

“Tôi cũng vậy, anh đi rồi sau đó tôi cũng không đi qua đó nữa, Nhất Nhất Gia Vũ bọn họ cũng kêu đi suốt nhưng tôi không chịu đi. Tôi còn nhớ có lần tự học buổi tối xong anh gọi xe đưa tôi đi, lúc về sợ tôi bị mẹ nhằn nên kêu tôi ăn sing gum để bớt mùi, hại tôi dùng sức ăn. . . . .” Đoạn cuối đột nhiên dừng lại, ngón tay vô thức xé rách nhãn hiệu trên nắp chai.”A. . . . . Tôi nói với anh những điều đó để làm gì. . . . .”

Tim đập bỗng nhiên dừng lại, yết hầu giống bị bóp chặt có hiện tượng hô hấp khó khăn, thật lâu sau hẳn mới tìm được giọng nói của bản thân: “Xin lỗi em.”

Xin lỗi cái gì? Bởi vì lúc trước đi không từ giả, hay là bởi vì điều gì khác? Phía trước đang thi công, kẹt một dãy xe thật dài, cộng thêm người đi đường không quá tuân thủ quy định giao thông, tình huống càng loạn thêm. “Anh nhìn coi người kia đang luyện tập kỹ kìa.” Nữ Nữ chỉ vào một đôi đang lật lan can trên ghẹo. Người đàn ông trực tiếp nhảy qua, người phụ nữ kia đại khái bởi vì mặc váy không muốn nhảy qua, bị người đàn ông ép đi qua, kết quả bị lộ hàng hết rồi. hoho. . . . . Hắc, quần lót! Cô che miệng cười đến High, “Anh nhìn thấy không?”

Đàm Vi đen mặt, đứa nhỏ này giống hệt sắc lang. “Không.”

“Tôi đâu có hỏi anh nhìn thấy cái gì đâu.” Đàn ông quả nhiên là động vật dùng nửa thân dưới để suy nghĩ!
“. . . . .”

“Đi theo chiếc xe phía trước đi?” Chiếc xe vận tải phía trước kia quẹo bên phải, hẳn là có đường khác.

“Thử xem sao.” Tay lái bẻ một cái đi theo, kết quả há hốc mồm. Con hẻm này còn tắc hơn nữa, đường xóc không nói làm chi, ven đường còn có nhiều quán vỉa hè lấn chiếm lòng đường. Muốn lui ra ngoài nhưng không kịp rồi, mặt sau đã có một chuỗi dài xe theo sau. Ven đường có người xem náo nhiệt, Đàm Vi quay kiếng xe xuống hỏi có thể đi qua hay không, người nọ có chút vui sướng khi người gặp họa nói cho hẳn biết, phía trước có xe đâm phải quầy hàng của người ta, đang cãi cọ kìa phải chờ thôi.

“A. . . . . Trách tôi, ” Nữ Nữ thật muốn đập vào đầu mình vài cái, “Không nên đi vào.”

Hắn buồn cười nhìn bộ dáng cô u sầu.”Nếu một mỗi quá em chớp mắt một lúc trước đi, về nhà anh sẽ gọi dậy.”

“Không buồn ngủ.” Trên radio còn đang thông báo tin tức tình hình giao thông, con đường nào đang kẹt con đường nào lượng người tham gia giao thông đông, nghe thấy mà phiền chán. “Có đĩa nghe không?”

“Có.” Từ trong hộp xe lấy ra vài cái, tất cả đều là nhạc cũ của Lưu Đức Hoa Trương Học Hữu. “Đông Tử quảng vào đó, anh bình thường không nghe mấy.”

Trước kia hẳn là tên mù âm nhạc. Nữ Nữ lại cảm thấy dòng nhạc cũ mới hay, chọn đại một đĩa nhét vào ổ CD.

Đàm Vi đối với loại nhạc lưu hành này không mấy hiểu, nghe không thích lắm là đương nhiên, hắn tựa lưng vào ghế ngồi nhìn cô đang hơi híp mắt lại ngâm nga theo lời hát, chân còn nhịp nhàng phối hợp từng cái một, tâm tình không tệ. Ngoài cửa sổ bắt đầu mưa bụi mù mịt, tiếng còi xe inh ỏi, xen lẫn tiếng thúc giục tiếng mắng người, xe bị chen chúc trong ngõ nhỏ tiến vào không được ra cũng không xong, tởm tẻ hết sức. Nhưng hắn đột nhiên nhớ tới hồi nhỏ khi viết văn hay dùng một câu: hôm nay trời trong nắng ấm, nghìn dặm không mây!

“Trên mặt tôi nở hoa rồi à?” Cô bị nhìn có chút lúng túng, quơ quơ lọ nước hoa. “Anh mua?” Đàn ông đàn ang ai lại chọn mẫu giống kiểu con gái chọn thế kia.

“Không phải, Diệp Lam mua một đồng, cho anh một lọ.”

Đồ ăn trong bụng tựa hồ bị đảo lộn hai lần, có chút muốn phun ra. “A . . . . . Hình như đổ mưa rồi.” Buông cái chai ra nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ lăm băm, “Biết đổ mưa tới khi nào a.”

“Nhóc? Có chuyện anh muốn nói cho em biết.”

“Tôi đi xuống xem rốt cuộc là có chuyện gì, lẽ mà lẽ mẹ đền ít tiền là được rồi,” cô ấn mở nút thắt dây an toàn, “Làm gì có nhiều chuyện như vậy. . . .” Một cánh tay đột nhiên vắt ngang đến tay cầm cửa xe.

“Anh có lời muốn nói!” Đàm Vi đề cao âm lượng, tay trái để ra sau ghế, dù sao xe cũng đứng yên nửa ngày rồi. “Diệp Lam. . . .”

“Đừng nói,” cô ngắt lời hắn, “Không cần phải nói với tôi.” Vì sao ngay cả khoảnh khắc tĩnh lặng bên nhau cũng bị phá vỡ?

“Nghe đây, anh muốn nói cho em nghe. Diệp Lam tốt nghiệp đại học thì đi Milan, vốn ba cô ấy đã chọn sẵn vị trí ở công ty cho cô ấy, nhưng cô ấy không làm, luôn luôn làm ở công ty của mẹ anh, thẳng đến năm kia mới tìm công việc khác. Năm trước anh về nước, hai tháng sau cô ấy cũng đã trở về. Tâm tư của cô ấy là gì anh không muốn đoán, anh chỉ biết cô ấy là bạn anh.”

“Anh không muốn đoán nó sẽ không tồn tại?”

“Anh không cảm thấy điều đó có liên quan đến anh.”

“Không liên quan đến anh, vậy người ở bên anh nhiều năm như vậy là ai?”

“Cô ấy muốn làm chuyện cô ấy thích liệu anh có phải thay cô ấy phụ trách không? Cô ấy chính là bạn anh!”

“Có người bạn như thế anh cũng thật có phúc, nhìn xem chung quanh có ai bỏ mặc việc của bản thân mà đi giúp đỡ anh nhiều năm như vậy?” Dòng xe phía trước nhích được một đoạn, bọn họ không nhúc nhích, phía sau nhin không nổi bắt đầu ấn còi, Nữ Nữ quay đầu hướng về phía ngoài cửa sổ oán trách, “Kêu la cái gì, phía trước không phải cũng kẹt xe giống nhau sao, vội vã lúc này có ích lợi gì!”

“Nhóc?”

“Thật ra tôi vẫn cảm thấy Diệp Lam không tệ, hai người ở bên nhau nhiều năm như vậy cũng nên. . . .”

“Em có bao nhiêu hận anh?”

“. . . .” Hốc mắt phút chốc đỏ lên. Có bao nhiêu hận? Lúc trước cứ như vậy bỏ đi! “Anh buông tay, tôi hiện tại buồn ngủ muốn về nhà, tôi xuống xe tự bắt xe về là được.”

Hắn không buông tay. “Đừng kéo Diệp Lam vào, cô ấy không quan hệ đến chúng ta.”

“Sao lại không quan hệ với anh? Tâm tư của cô ấy bày rõ ra như thế anh không thể coi như không nhìn thấy.”

“Thấy thì phải làm thế nào?”

“Vậy thì bồi thường cho cô ấy đi, nhiều năm như vậy anh dù sao cũng phải cho cô ấy một câu trả lời!”

“Buồn cười! Anh vì sao phải bồi thường, phải cho cô ấy một câu trả lời?” Hắn vừa tức vừa khấn trương, lực đạo trên tay bắt giắc tăng thêm, “Em đừng kéo cô ấy vào, anh bây giờ đang nói chuyện giữa hai ta.”

“Tôi với anh thì có chuyện gì phải nói?” Cổ tay đau quá, tay người này làm bằng sắt hả?

“Nói chuyện anh phải làm sao thì mới nhận được sự tha thứ. . . .”

“Anh không cần làm điều gì hết! Đàm Vi, tôi hận anh!”

Trong đầu tựa hồ có quả bom oanh tạc, hắn chậm rãi rời tay.

“Anh hỏi tôi có bao nhiêu hận. . . . Anh cảm thấy sao?” Nữ Nữ ngẩng cao đầu mở to hai mắt, ngăn cản trong chất lỏng trong hốc mắt chảy ra. “Khi đó phải đi cũng không nói một tiếng, còn gạt tôi nói chỉ đi một năm sẽ trở lại thi đại học, tôi tin anh, giống hết kẻ dấn dôn mỗi ngày học Anh ngữ tìm mọi cách giúp anh bổ túc. Kết quả vào một buổi tối liền như biến mất đột ngột, bốc hơi khỏi thế gian này, nhiều năm như vậy cũng không có bất kì liên hệ nào. Hiện tại thì sao, hiện tại lại đột nhiên xuất hiện nói xin lỗi tôi, anh coi tôi là thứ gì? Anh có nghĩ tới cảm thụ của tôi không, anh có từng nghĩ chưa?”

“Anh cứ cho rằng. . . . Minh không về được nữa.”

“Anh cho rằng, cái gì cũng đều là anh tự cho rằng! Dựa vào cái gì mà anh cho rằng anh làm thế chính là tốt với tôi? Anh hỏi qua tôi chưa, anh cái gì cũng chưa hỏi liền tự quyết định, muốn đi thì đi muốn về thì về, lúc đi còn để lại thứ đồ rách nát đó cho tôi, làm kỷ niệm phải không, đã muốn chạy đi vì sao còn để lại vật đó? Nếu đã biến mất rồi sao còn quay về làm gì? Thậm chí trở về lâu như vậy ngay cả thông báo một tiếng cũng không chịu! Anh giờ còn nói xin lỗi tôi, hỏi tôi làm sao mà tha thứ cho anh được, làm thế nào hả? Anh có thể đảo ngược thời gian lại không? Anh có thể quay về lúc ban đầu nói sự thật với tôi được không? Không thể! Cho nên tôi nói cho anh biết, tôi không tha thứ! Tôi biết anh luôn luôn muốn hỏi cái dây chữ Thập kia còn hay không, vừa rồi anh muốn hỏi đúng không, tôi nói cho anh biết, tôi ném đi rồi, tôi biết thứ kia rất đắt ném đi rất đáng tiếc, nhưng đồ không cần đến vì sao tôi phải giữ lại! Đi dứt khoát như thế thì tốt nhất cũng đừng quay về, tối thiểu cũng đừng đến tìm tôi nữa, tự thân tôi sống cũng rất khá, nhiều năm như vậy cũng quen rồi, căn bản không cần anh phải nói câu xin lỗi kia, anh đi đường anh tôi đi đường tôi có được không?”

Đàm Vi không phản bác được, sau một lúc lâu khó khăn lắm mới mở miệng: “Vậy lúc anh nhập viện sao em lại đến thăm? Vì sao lại kích động như vậy. . . . .”

“Cái đó là xuất phát từ sự quan tâm của bạn bè! Giống như Minh Nguyệt Nhất Nhất các cô ấy.”

“Được, chúng ta làm bạn.”

“Tôi không muốn làm bạn với anh.” Cô đẩy cửa bước ra, không quay đầu lại, “Đàm Vi, nếu thời gian có thể đảo ngược, tôi thà là không quen anh.”

Phanh một tiếng cửa xe bị đóng lại, trong kính chiếu hậu phản ánh hình dáng cô chạy nhanh ra phía sau, một lát không thấy đâu nữa. Đàm Vi gục đầu xuống tay lái, tay phải đặt ở trên chỗ ngồi tay lái phụ, độ ẩm còn lưu lại, nhưng người lại đi mất rồi.

Thì ra cảm giác bị vứt bỏ lại là như vậy, trái tim như bị xé rách đau đớn tưởng chừng như ngừng đập.

43. Chương 43: Thiên Sứ Trở Về

Trong màn hình Đồng chuông quây nói: “Ngạch sai rồi, Ngạch ngay từ đầu đã sai rồi, Ngạch nếu không gả tới đây. . . . .” Nữu Nữu ôm chiếc gối ôm ngồi trên sofa cười ngặt ngẽo, cười ra cả nước mắt.

“Quá giả dối. . . . .” Minh Nguyệt lạnh lùng nói. Con nhóc kia thời gian gần đây có chút khác thường, Không phải ngăn người thì chính là cười lớn, kì nghỉ dài bảy ngày vào dịp quốc tế lao động cư nhiên mỗi ngày đều ngồi trong nhà xem tivi, y như áp trứng vậy.

“Giả chỗ nào, diễn rất tốt.”

“Nói cậu đó, cười rất giả.” Tiến lên ngồi xuống bên cạnh cô bạn, “Hỏi cậu chuyện này, nếu cậu muốn nói thì nói, không muốn nói thì đừng nói.”

“Vậy cậu còn hỏi?” Rõ ràng chính là muốn bức cung.

“Hắc hắc. . . . . Cậu và lão đại thế nào rồi?” Lời này ghen trong cổ họng mấy ngày nay rồi, nếu không hỏi sẽ bị táo bón mất.

Nữu Nữu bỗng chốc quay đầu nhìn thẳng cô. “Anh ta nói gì với cậu rồi?”

“Không có, nếu nói rồi thì cần gì hỏi cậu. Chỉ là có chút lạ. . . . .” Cô do dự, “Thời gian trước lão đại hỏi tớ, uh, hôm thứ ba trước kì nghỉ phép đó, cậu ấy hỏi tớ cậu thích gì, bởi vì hôm sau anh ta phải đi Hongkong để họp. Tớ nói không phải phụ nữ đều thích quần áo sao. Sau đó tớ gửi tin nhắn kêu cậu ta giúp tớ xách mấy món đồ về, sau đó thuận miệng hỏi cậu ta mua quà gì về cho cậu, cậu ta nói không cần mua nữa. Hai người lại bị sao nữa?”

“Không sao hết.” Hèn chi hôm cãi nhau đó hẳn cứ hỏi cô thích cái gì. “Về sau đừng nhắc đến anh ta nữa.”

“Có ý gì?”

“Chính là tớ và anh ta dứt luôn rồi.”

Minh Nguyệt quá sợ hãi: “Vì sao!”

“Trần Phương trở về tìm cậu, cậu tại sao không tha thứ cho anh ta?” Nói xong thật muốn tự vả mình vài cái, đang yên đang lành nói đến tên đó làm chi? “Thực xin lỗi Minh Nguyệt, tớ không định . . . .”

“Không sao.” Cô ngồi trên sofa trấn an vuốt ve tóc cô bạn. “Nếu như ngay cả tên người đó cũng không dám nhắc đến, thì đó chứng tỏ không cách nào quên, đây không phải chuyện tốt. Hiện tại tớ nghe thấy tên anh ta sắp không có cảm giác gì rồi.” Trầm ngâm một hồi nghiêm túc nhìn cô, “Nữ Nữ, tớ hiểu người ngoài cuộc không tiện nói gì cả, nhưng cậu phải hiểu được lão đại và Trần Phương khác nhau, đừng đánh đồng hành vi của hai người bọn họ vào nhau. Trần Phương kia thuần túy là phản bội, không đáng tha thứ, lão đại tuy có sai, nhưng tình thế bất đắc dĩ, giữa bọn họ có sự khác biệt. Cậu nói thật với tớ đi, các cậu còn có thể ở bên nhau không? Đừng vội trả lời, trước tiên hãy suy nghĩ cho kĩ, nhiều năm như vậy cậu cũng chưa từng động lòng với bất kì người đàn ông nào khác, là không gặp được người vừa ý hay cậu đang đợi cậu ấy, trong lòng cậu rõ ràng hơn chúng tớ nhiều. Tớ không muốn nhìn thấy cậu cứ giận dỗi cậu ấy rồi đâm ra giận dỗi chính mình, cậu ấy sai cũng đã sai rồi, nhưng còn có thể tha thứ, chấp nhận hay không còn phải do chính cậu quyết định.”

Cô biết. Nhất niệm thành Phật nhất niệm thành ma, vấn đề là cô không phải là sủng vật Tiểu Kinh không biết ghi thù, chủ nhân nói hần muốn đi xa liền bye bye nó kêu nó canh cửa giữ nhà, N năm sau chủ nhân nói mình đã về nó lại bắt kẻ hiềm khích trước kia chạy tới làm nũng. Tiểu Cầu cũng có tôn nghiêm đúng không, lại nói bên người chủ nhân còn có một chú cún đáng yêu Husky luôn bên cạnh. . . . . Phỉ nhổ, đem chính mình so sánh thành chó. . . . . Nữ Nữ bĩu môi.

“Ai. . . . . Ai. . . . .” Minh Nguyệt không biết suy nghĩ trong lòng cô, thở dài nối tiếp nhau. “Cảm thấy tớ nói không đạo lý?”

“Ha ha tiến sĩ trình độ cao, có đạo lý.”

Nhìn có vẻ nói cho có lệ! “Ai. . . . . thôi đi, tớ không nói nữa. Lão đại đáng thương của tớ gần đây còn gầy hơn khóm hoa cúc trong vườn, tiêu tụy không chịu nổi. . . . .” Ngửa mặt nằm xuống trong miệng lẩm bẩm tự nói, “Lão đại a tớ vô dụng, không giúp được cậu, thực xin lỗi cậu. . . . .”

“Stop!” Nữ Nữ khinh thường, “Vài món đồ đó có thể mua đứt linh hồn cậu hả.”

“Stop, tự tớ bỏ tiền mua!”

“Stop! Anh ta sẽ lấy tiền của cậu?”

“Lười stop với cậu.” Minh Nguyệt đứng lên tìm cái ăn. “Chủ nhật không quay về nữa đúng chứ, dù sao mẹ cậu cũng về quê, ba cậu phải đi cùng bà ấy.”

Ý, ngay cả điều này cũng nghe ngóng được rồi hả? Khăng định có chuyện muốn nhờ. “Tớ muốn về nhà.”

“Hu. . . . .” Cô bạn quả nhiên khóc lóc nức nở ôm cô, “Về nhà cũng được, Nữ Nữ yêu quý thu nhận tớ một đêm đi. . . . .”

Thứ sáu cùng nhau trở về đại viện, Minh Nguyệt nói với người trong nhà là có vài vấn đề hỏi Nữ Nữ nên không quay về, đã ăn cơm ở nhà Nữ Nữ rồi. Hiện tại cứ vừa đến chủ nhật cô liền tiến vào trạng thái khẩn trương đánh du kích, bởi vì chỉ cần về đến nhà mẹ liền lôi kéo cô đi gặp đủ loại đàn ông, hận không thể ngày hôm sau có thể gả phất cô đi. Đứa trẻ đáng thương tức đến nổi lẫu bầu mắng đôi vợ chồng mô phạm kia: “Cậu xem đi hai người bọn họ đã làm chuyện tốt gì, quốc gia đề xướng hưởng ứng việc kết hôn muộn sinh con trễ, chuyên môn làm trái lại.”

Nữ Nữ cũng cảm thấy buồn bực, tấm gương to bụi chẳng đó đã kích thích mẹ cô. Càng nghĩ càng bực, hai người bèn ném đĩa xuống gọi điện thoại cho Cẩn Ngôn, cậu một câu tôi một câu đem tên đầu sỏ kia lên án mất nửa giờ. Cẩn Ngôn giơ tay đầu hàng, nhận lỗi cho qua, sinh xong lần này sẽ không sinh nữa. Hai người càng thêm tuyệt vọng: “Một lần sinh hai đứa, các người còn muốn sinh vài lần? Kế hoạch hoá gia đình cuối cùng có phải tuân thủ không hả!”

Ở nhà Nữu Nữu một đêm, hôm sau Minh Nguyệt sớm chuẩn ra khỏi cửa đi dạo, dạo xong thì đi đến sân bay tụ họp cùng thầy giáo hướng dẫn, bọn họ phải đi Cáp Nhĩ Tân tham gia hội nghị.

Nữu Nữu ngủ đến mười hai giờ mới rời giường, mở TV, ăn cơm, ăn vặt, chơi game, cả một ngày trôi qua lười biếng. Bên tai không có tiếng mẹ cãi nhau cãi nhai, không có tiếng ba phẫn nộ la lên khi xem bóng, trong nhà bỗng chốc an tĩnh lại. Quá yên tĩnh đến nỗi khiến cô hoảng hốt. Nhìn đồng hồ, đã chín giờ tối, trước tiên gọi cho ba mẹ hỏi thăm, sau gọi cho Minh Nguyệt, cô ấy nói đang dạo chợ đêm. Gọi đến nhà Nhất Nhất, mới hàn huyên có vài câu đã nghe thấy lời nói ôn nhu của Cẩn Ngôn ở bên cạnh nhỏ nhẹ: bà xã đến ăn dưa hấu.

Đột nhiên cảm thấy cô đơn.

Bên mẹ có ba, bên Nhất Nhất có Cẩn Ngôn, đến ngay cả bên cạnh Minh Nguyệt cũng có Đông Tử. Cô thì sao, người bên cạnh cô ở đâu rồi?

Thay bộ đồ ngủ ra, xách theo túi xách ra ngoài đi dạo. Cuộc sống về đêm ở phương nam rất phong phú, hai bên đường sáng lấp lánh ngũ sắc, người đi đường đi lại đông đúc, không đến nửa đêm không dọn quán. Ăn khuya nói chuyện tâm tình, từng đôi từng nhà đi lướt qua bên người, từng trận tiếng cười tiếng reo hò truyền vào trong tai, một cảnh tượng hưng thịnh phồn hoa náo nhiệt. Lại là sự náo nhiệt của người khác, không liên quan đến cô. Nữu Nữu xoay người quẹo vào một con phố không ồn ào như con phố kia, đi dạo không mục đích không biết đã được bao lâu, rốt cục mệt mỏi, liếc thấy ven đường có một cái chiều bài nhỏ nhỏ “02”. Từ bên ngoài nhìn vào trong, người không nhiều lắm, có vẻ thật yên tĩnh.

Menu rượu được đưa tới, cô cũng không thèm nhìn: “Một ly Latte, cảm ơn.”

“ . . . . .” Khóe miệng chị nhân viên phục vụ nhếch lên nở nụ cười bất đắc dĩ, “Cô à, nơi này là quán bar.”

“A, đúng a. . . . .” Ngượng ngùng nhú lông mày, trên cơ bản cô chưa từng tới loại nơi này, vừa rồi khi vào cửa cảm thấy khung cảnh tốt, còn tưởng rằng là tiệm cà phê chứ. Nhìn menu rượu một lát, mấy cái tên xa lạ nhưng lại đắt quá thể, gọi một ly bia ướp lạnh có vẻ rẻ hơn chút, lại gọi thêm một ly nước cam.

Bia được đưa lên rồi khui ra, một mùi hương đặc trưng xông vào lỗ mũi. Nữu Nữu nhấp một ngụm nhỏ, không ngon, hương vị là lạ. Cô rất ít uống rượu, lần đầu uống là lần đó lúc sơ trung năm ba sinh nhật Đàm Vi, sau này hẳn nói không cho cô động vào thứ đồ uống đó nữa, vì thế cô không chạm vào rượu lần nào nữa, mỗi lần tụ tập với đám bạn đều không uống. Đại khái trong tiềm thức đã hình thành thói quen.

Làm sao có thể trở thành thói quen? Thật sự là buồn cười. Di động trong túi xách vang lên, nghe máy thì ra là chất giọng ngọt phát ngây của Mạc Tử Vực: “Tiểu Kỳ kỳ. . . . . Ở đâu hưởng thụ thế?”

Cả người dựng hết tóc gáy lên. “Ở bên ngoài uống rượu.” Cô tức giận.

“Tốt tốt, anh đang muốn uống rượu. Tiểu Kỳ Kỳ em uống rượu ở đâu?”

“Hỏi thăm tôi ở đâu có ý đồ gì?”

Hắn khóc lớn: “Anh một người có hành vi đoàn chính đạo đức cao thượng như vậy bị em nói thành như vậy thực sự bị đả kích a, anh sống cũng không còn ý nghĩa gì . . . . .”

“Được rồi được rồi, ×× lộ quán bar 02.” Người này khi mà càn quấy lên sẽ không để cho cô yên.

“02?”

“A.” Nhìn xung quanh bốn phía, cô hạ giọng, “Buồn cười hả? ông chủ rất không có trình độ, cái tên tiệm cũng không biết đặt, anh nói xem ghép có hai con số không biết có phải chỉ tốt nghiệp tiểu học không nữa?”

“ . . . . . Cô chết chắc. . . . . Đó là quán bar của tôi! Thẩm Tư Kỳ cô chờ đó.”

Nữu Nữu vội vàng cúp điện thoại, ảo não cái miệng mình quả không nổi chọc vào tổ ong vò vẽ rồi.

Hai mươi phút sau tổ ong vò vẽ dữ tợn nghiêm mặt xuất hiện. “Tên quán bar có gì không tốt? Cho cái lý do trước, nói không được thì cô phải mời.”

“Vừa mới bắt đầu cảm thấy rất đơn giản, sau này cẩn thận ngẫm lại, rất có hàm nghĩa!” Những từ ngữ được chuẩn bị trước lập tức được lặn long lốc nhảy ra ngoài, “Giản lược mà lại hào sảng, cao nhã cũng không

xa hoa, trong sự bình thường lại lộ rõ phẩm vị quý tộc, không giống hoa hồng, mẫu đơn, tục khó đỡ, cũng không giống chữ cái ABCD Anh văn này cố làm ra vẻ huyền bí, lại càng không giống bóng đêm, khiến cho người ta thấy vô lý.” Giơ lên ngón tay cái, “02, tên này làm cho người ta cảm giác mới mẻ. Cao minh, thật sự là inh.”

“Hắc hắc. . . .” Mạc Tử Vực vuốt cằm cười gượng, “Quán bar mở năm 2002, đặt tên phiên toái, gọi 02 cho rồi.”

Cô ghen một chút, vừa rồi thao thao bất tuyệt thực lãng phí!”Thế nào không gọi 2002?”

“Quá dài khó đọc. Cô sao lại thế này, đến quán bar uống nước cam, như động vật thời tiền sử ấy.” Vẫy tay kêu nhân viên phục vụ tới đưa menu rượu, “Muốn uống gì cứ tùy tiện gọi, anh trai hôm nay sẽ mời khách.”

“Cái này còn chưa uống hết.” Cô búng vào lon bia, “Thêm nữa tôi sẽ không uống rượu.”

“Không uống rượu cô tới đập quán à?”

“Đi một liên tiếp vào uống chút gì đó, ngoài cửa cũng không treo hai chữ quán bar, tôi còn tưởng là tiệm cà phê chứ.” Quán bar này so với bên ngoài khác nhau, đám cây cối màu xanh cao cao lớn lớn đem không gian cách ra thành từng cái từng cái ô vuông nhỏ, khách ngồi ở bên trong nói chuyện cũng không lớn tiếng. “Tôi cảm thấy vẫn là treo tấm bảng lên đi, miễn cho người khác không biết.”

“Đều giống như cô ngay cả quán bar cũng không phân biệt được, nên văn minh nhân loại cứ như vậy bị thụt lùi mất thôi.”

Tư duy logic cường hãn như vậy thật sự so với thân phận Phó Tổng Tài của anh ta không xứng lắm, Nữ Nữ bó tay, lấy menu rượu cẩn thận nghiên cứu những cái tên hoa lá cành trên đó.

“Tâm tình không tốt?” Đôi mắt đào hoa đánh giá cô, “Nhớ đến bạn học cũ của tôi hả?”

“Anh lại nghĩ đến ai hả?” Thật sự là đáng đánh đòn.

Hắn lập tức thay cái biểu cảm ai oán: “Hai ta đồng bệnh tương liên, gọi loại Nhất Túy Giải Thiên Sầu đi.”

Được, dù sao cũng là hắn mời. Không khách khí chỉ vào Hawaii màu lam: “Cái này.” Tên nhìn có vẻ văn nhã .

“Loại này?” Mạc Tử Vực cau mày thật thất vọng, “Còn tưởng rằng cô đối với rượu có chút nghiên cứu, thì ra ở trình độ này.” Ngón tay chỉ lên menu rượu, “Uống qua Remy Martin chưa? Uống qua Martell chưa?”

“Chưa,” Nữ Nữ thành thật trả lời, “Chỉ cười qua ngựa.”

Rất cục làm cho đứa con nít nhiều tuổi kia bị sặc, lắc đầu ngữ khí lạnh lạnh: “Các cô gái trẻ bây giờ a. . . . . . Tiểu Dư,” hắn gọi nhân viên phục vụ lại, “Kêu Tony pha chế một ly Lam Sắc Ưu Ưu.” Quay đầu nháy mắt với cô, “Cô uống loại rượu này rất hợp, phù hợp với tâm tình hiện tại. U buồn nha, ngủ không được nha, tưởng niệm người bạn nào đó của tôi nha. . . . .”

Thật muốn đem cái miệng kia khâu lại! “Sao trong tiệm người không nhiều lắm, làm ăn thế nào?”

“Tốt.” Hắn che dấu không được vẻ đắc ý trên mặt, tiến đến bên tai cô nhỏ giọng nói, “Đừng nhìn người không nhiều lắm, đều là khách quen cả đó, gọi toàn là thứ rượu mắc chết thôi. Không có biện pháp mà, làm ăn buôn bán, tiền của người quen không kiếm thì còn có thể kiếm của ai chứ?”

Nữ Nữ giờ phút này đối với hắn khinh bỉ tới cực điểm, người này chính là kiểu mẫu tối cao của gian thương.

Tắm rửa đến một nửa, điện thoại trong phòng khách như đòi mạng vang lên, Đàm Vi bắt đắc dĩ quần khăn tắm đi qua nhắc máy.

“Mẹ nó sao cả đêm không mở máy?!” Mạc Tử Vực ở đầu bên kia chửi ầm lên.

“Chuyện gì? Đi công tác vừa về, di động hết pin, tôi đang tắm. . . . .”

“Tắm cái rắm a, mau tới 02, đứa nhỏ nhà mày uống say be bét ầm ĩ tao sắp chết rồi đây!”

Đàm Vi kinh hãi, thay vội quần áo liền rời khỏi nhà. Vào quán bar tìm một vòng, tìm được Nữ Nữ ở trong góc mùi rượu nồng nặc đàng đàng sát khí như kiêu mới vừa đánh nhau xong, còn có Mạc đại thiếu gia quần áo không chỉnh tề tóc tai rối bời.

Nhìn thấy hần giống như thấy cứu tinh, Mạc Tử Vực cầm lên cái caravat trên sofa bị thương cất giọng lên án: “Cô ấy uống rượu giống hệt như sư tử cái, lại lòi kéo vừa quấy nhiễu, thiếu chút nữa thất cổ tôi chết! Tôi mẹ nó một đời anh danh a. . . . . Aiz aiz, buông tay!”

“Tên khốn,” Nữ Nữ trừng cặp mắt đỏ rừng rực bỏ nhào qua túm lấy cổ áo của Mạc đại thiếu gia, miệng chửi lảm bảm, “Vi Vi, anh cái đồ khốn khiếp, đồ khốn không giữ chữ tín. . . . .”

“Mày nghe đi,” Mạc Tử Vực khóc không ra nước mắt, “Đều mắng tao cả đêm rồi.”

Cuối cùng hiểu rõ hần vì sao trở thành cái bộ dạng này, Đàm Vi cười khổ nói: “Cô ấy không phải chửi cậu.” Nhẹ nhàng kéo ngón tay Nữ Nữ nói ra.

“Anh là ai a?” Cô quay đầu trừng mắt.

“Anh là Đàm Vi.”

“Lừa gạt hả! Anh ta mới không thèm để ý tới tôi đâu, anh ta đi Ý rồi.”

Mấy chữ đó lập tức khiến cổ họng Đàm Vi như bị nghẹn lại, ôm lấy tay cô không dám nói lời nào.

“Aiz, tôi đi đây.” Mạc Tử Vực mồ hôi đầy đầu, thật vất vả mới đem hai cái móng vuốt tóm lấy cổ áo kia tách ra, lại bắt đầu khua môi múa mép, “May mắn tôi định lực tốt, mặc dù phong lưu nhưng không hạ lưu. . . . .”

“Cút mẹ đi.” Đàm Vi vung cho hần một quyền, hần vươn chân chạy trốn chết.

“Anh ta lại đi rồi, lại đi rồi. . . . .” Nữ Nữ hai mắt si ngốc ngóng theo nơi hướng cửa hần vừa đi, dõi theo thật lâu, tầm mắt quay lại cười nham nhở. “Hi. . . . . thêm chai nữa đi! Không say không về a, không về.”

“Về nhà đi,” Đàm Vi ôm lấy cô, “Về nhà chúng ta lại uống.”

Cô rầm rì lảm bảm mặc hần ôm cô ngồi vào trong xe, quay cửa sổ kiếng xe xuống hát nhạc thiếu nhi không đúng điệu: “Bên bờ hồ, dưới cây liễu, có chú vịt lạc đường tiểu Hoa, cạp cạp cạp, la la la, tôi là người trong nghề bán báo. . . . .” “Xuyên rồi hắc hắc, xuyên rồi. . . . .” Cắn ngón tay cười ngây ngô, không biết bản thân hát linh tinh.

Đàm Vi không vội vã khởi động xe, nghiêng thân mình ánh mắt gần như tham lam dán trên mặt cô. Về nước lâu như vậy, cho tới hôm nay mới có cơ hội mặt đối mặt để đánh giá cô. Cô nhóc này trưởng thành rồi, gò má bớt đi vẻ phúng phính hồi còn nhỏ, không còn nét trẻ con nữa, thay vào đó là nét quyến rũ của phụ nữ. Nhưng động tác nhỏ còn giống như trước đây, cắn móng tay, cười hồ đồ ngây ngốc, le lưỡi, ngón út tay phải thường xuyên cong lên. . . . . bộ não con người ta thật sự là thứ kì quái, cách lâu như vậy, những kí ức này ngược lại càng thêm rõ rệt?

“Chọc tôi làm chi!” Nữ Nữ che mặt mắt hừng, “Hổ nhỏ trên mặt tôi ai cũng đừng mong chọc vào.”

Hần thể này mới phát hiện ta ngón tay mình đã đặt tại má lúm đồng tiền bên miệng cô, cười vuốt ve mái tóc của cô. “Muộn quá rồi, trở về sẽ làm ầm ĩ ba mẹ em, đi đến chỗ anh được không?”

“Tôi không đi nhà người khác.”

“Anh không phải người khác, anh là Đàm Vi.”

“A?” Cô ngửa cổ vất vả nhìn hần, rất không tin nổi. “Anh sao lại trở về rồi? Nhân dân Italy không cần anh nữa rồi hả? Hắc hắc. . . . . Làm việc gì sai nên rốt cục bị nước người ta trục xuất chứ gì. . . . .”

Cùng với tiếng ca tiếng cười tiếng thét chói tai, xe quẹo vào gara của Tiểu Dương lâu rồi dừng lại, Đàm Vi đã lâu không bị một trận như thế oanh tạc qua, khi xuống xe có chút hoa mắt. Nữ Nữ bám vào tường

men theo lối đi, lấy ra chìa khóa tra vào ổ mắt nửa ngày mà không mở được, ý? Mở không được? Gấp đến độ mồ hôi đầy đầu. “Xong rồi xong rồi, chìa khóa lại lấy nhầm rồi. Minh Nguyệt. . . . Minh Nguyệt mở cửa đi. . . .” Cầm lấy cái quả đấm cửa cạch cạch phá cửa.

“Đây là nhà của anh.” Hấn đỡ khóc đỡ cười, lấy chìa khóa ra mở ôm cô đi vào.

“Anh anh anh sao có chìa khóa nhà tôi được? Anh là ai hả, kẻ trộm?!” Cô kinh hãi, kéo dài giọng kêu, “Minh Nguyệt. . . . Gọi 110 a. . . . Nhà chúng ta có cướp rồi. . . .”

May mắn là nhà riêng Tiểu Lâu, nếu đưa cô về khu dân cư, còn không biết có thể thu được bao nhiêu chiếc dép lê a. Đàm Vi vã một thân mồ hôi, dùng hết tất cả các cách lôi kéo ôm cô lên lầu hai, đi toilet thấm khăn lông lau mặt cho cô, lúc đi ra thấy cô dán vào vách tường giữa đầu nhìn đồ trang trí, khoảng cách quá gần ánh mắt đều trở thành mắt gà chọi rồi, rầm một tiếng ngồi bệt trên mặt đất.

“Gặp qua ở đâu, khẳng định đã gặp qua ở đâu. . . .” Nghĩ không ra, cô buồn bực cắn móng tay. “Ở đâu ta?”

“Đầu trâu, vẫn là cái trước kia. Nơi này cũng là căn lầu trước đây, em trước kia đã tới, nhớ không?”

“A.” Cô gạt đầu mạnh một cái, thực chất cũng không nhớ lại được chuyện trước kia. “Anh là ai hả?”

Hấn giúp cô lau tay, không ngại phiền toái nói cho cô biết: “Đàm Vi.”

“A, thoát nhìn có chút giống.” Hai con mắt đại ra phóng to áp vào trước mặt hấn, biểu cảm thật hoang mang, “Anh nhìn cũng có vẻ giống Vi Vi, anh từ Italy về à?”

Động tác lau mặt bị dừng lại, hấn nhẹ vỗ về gương mặt cô, thật lâu sau mới nói: “Anh trở về tìm em, em còn cần anh không?”

“Thật sao?” Cô mừng rỡ, hai tay gắt gao kéo góc áo của hấn, “Anh thực sự trở về tìm tôi?” Đầu nghiêng đi, bộ dáng không tin lắm, “Kẻ lừa đảo, anh chỉ là người có bộ dáng giống Vi Vi thôi, không phải anh ấy.”

Đàm Vi khóc không ra nước mắt. “Anh thật là Đàm Vi mà.” Xong rồi đứa nhỏ này uống quá nhiều rồi. . . .

“Vậy anh hát cho tôi nghe đi.”

“Được.” Ôm lấy cô đặt lên trên giường, nửa dựa ở đầu giường để cô tiếp tục kéo áo, hai cánh tay bao bọc lấy cô. “Anh liền hát bài trước kia đã từng hát cho em nghe được không?” Hắng giọng một cái, nhỏ giọng hát bài Lan Hoa Thảo.

Nữ Nữ ngơ ngác nghe, chờ hấn hát xong thì vỗ đùi: “Không sai, anh chính là Đàm Vi, hát thật khó nghe.”

Đáy lòng đau xót mà không biết lý do. “Nhóc ngốc. . . .”

“Anh gọi tôi là Nhóc ngốc, Vi Vi cũng suốt ngày gọi tôi Nhóc ngốc.” Cô hé nửa mắt cười hì hì, “Tôi chính là ngốc, anh đều không cần tôi nữa, tôi vẫn còn mãi nhớ anh. Anh nói tôi có ngốc không, anh bỏ đi tôi tức giận, anh đã trở lại tôi cũng tức giận, tức giận cái gì chứ. . . . Vi Vi a, anh bỏ đi sao không nói với tôi một tiếng? Đến bên kia cũng không gọi cho tôi một cuộc điện thoại nào, viết phong thư cũng được, làm hại tôi muốn hỏi thăm cũng ngượng ngùng hỏi. . . . Anh không thích Diệp Lam đúng không? Hắc hắc, tôi biết anh cùng cô ấy không có gì, tôi chỉ là khổ sở trong lòng, cô ấy bên anh nhiều năm như vậy, luôn luôn ở bên cạnh anh, nhưng tôi thậm chí muốn gặp anh cũng không gặp nổi, ngay cả giọng nói cũng đều nghe không được. . . .”

Lắm bầm thì thăm những lời say, nói hấn đi rồi, nói trần bóng rổ, nói Gia Vũ đi Mỹ học tập, nói Nhất Nhất cùng Cần Ngôn kết hôn, nói đại học có người theo đuổi nhưng cô cự tuyệt, nói lúc đi xem mắt gặp được cực phẩm, nói sự ủy khuất và nhung nhớ trong suốt mấy năm nay. Đàm Vi gắt gao ôm cô nghe cô trút mọi nỗi niềm, mỗi một câu đều giống như một nhát dao, cứa lên trái tim hấn. Nhiều năm như vậy bỏ lỡ, nên sửa chữa thế nào đây?

“. . . . Tôi chờ anh trở về đó, nhưng anh trở về cũng không nói với tôi!” Cô đột nhiên khóc lớn tiếng lên, “Đều là anh không tốt, anh không tốt!”

Cô nhóc vẫn giống trước đây khóc đến nỗi mắt tiếng, Đàm Vi lấy khăn giấy giúp cô lau đi nước mũi nước mắt, vụng về đỡ cô đừng khóc. “Anh biết đều là lỗi của anh, xin lỗi em. . . . .”

“Xin lỗi có tác dụng cái rắm a!” Một ngón tay hung hăng chọc vào ngực hấn, “Anh nói thật đi, anh trở về có thật bởi vì tôi không hả? Không được nói dối!”

Hấn gật đầu thật mạnh.

“Hừ. . . . . Tôi biết mà anh sẽ về. Vậy tôi và Diệp Lam, anh rốt cuộc là muốn ai?”

“Em. Cho tới bây giờ đều chỉ có mỗi mình em thôi.”

Nữ Nữ lườm hấn một cái, phốc một tiếng nín khóc mỉm cười. “Chính anh nói đó nha, không được đổi ý! Đổi ý chính là cầu, móc tay xin thề!” Ngón út giơ lên móc lấy ngón út của hấn nhìn chằm chằm, mí mắt dần dần khép lại, đầu cảm xuống không thấy lên tiếng nữa.

Đang ngủ? Đàm Vi nhin không được mỉm cười, đặt cô cẩn thận nằm xuống giường, cầm tay cô lên để gần sát mặt. Một giọt, hai giọt, hàng lông mi không chịu nổi sức nặng của chất lỏng, từ hốc mắt ngã nhào ra, đọng đầy lòng bàn tay nhỏ bé, dưới chỗ xương sườn ngực trái một nơi nào đó mềm mại gần như tan chảy.

Từng đã có một thời chém phắt một nhát dao xuống đoạn tuyệt quan hệ, kiên quyết rời đi, tự mình ỉnh cái suy nghĩ rằng cô ấy cũng có thể dần dần phai nhạt đi. Đi lâu như vậy rồi, vẫn không thể ngăn cản được khát vọng từ tận sâu trong đáy lòng, chỉ cầu mong trở về tìm ỉnh một đáp án, rồi mới bỏ cuộc. Ai mà biết được trên địa cầu này một chút nhớ nhung thành tai họa, cô ấy còn có thể tha thứ còn cho phép hấn quay đầu, cô còn đứng chờ tại chỗ đó, chỉ cần xoay người là có thể thấy.

44. Chương 44: Thì Ra Là Thiên Sứ Uống Say Rồi

Nữ Nữ ngủ đến nỗi vầng đầu, huyết Thái Dương giựt giựt như nhảy dây thật khó chịu, cả người giống bị xe lửa nghiền qua, lại giống như bị treo lên cánh máy bay vòng xung quanh trái đất một vòng. Chạm rãi mở mắt ra, trước tiên nhìn thấy trần nhà trắng như tuyết. Trong nhà? Trông mắt chưa xót chằm chằm nhìn xuống, bên cạnh người rõ ràng có một quả cầu màu đen. . . . . Đầu?! Ai?! “A!! . . . . .”

Bị tiếng thét chói tai hoảng sợ làm bừng tỉnh, Đàm Vi cuống quýt ngẩng đầu. “Tỉnh?”

. . . . . Hô. . . . . Còn sống, còn tưởng rằng diễn Liêu Trai cơ. Nhắm mắt lại, đầu óc trì hoãn dần dần hồi phục, nhớ lại tối hôm qua chén chén anh với Mạc Tử Vực ở quán bar, tên Đại Biển Thái mặt dày kia nói kiếm tiền sẽ kiếm của người quen, cô khinh thường, dứt khoát kêu nhiều rượu muốn uống cho hấn lỗ vốn chơi, sau đó. . . . . Không đúng, hiện tại sao lại đổi người rồi?

“Dậy không?”

Đau đầu muốn chết mất, cô theo bản năng lắc đầu, kết quả đầu bị lay động càng đau hơn, tròng mắt lão đảo như muốn thoát ra hốc mắt. Rên rỉ một tiếng muốn đắm vào huyết Thái Dương, mới phát giác bàn tay bị Đàm Vi nắm chặt chề. Tư thế của hấn thật khôi hài, nửa quỳ trước giường hai tay bao bọc lấy tay cô, đầy mặt mệt mỏi, dưới con mắt là quãng thâm nhân nhạt. “Sám hối à.” Lời nói không thông qua não trực tiếp bay ra.

“Đầu đau không?”

“. . . . . không đau lắm.”

Cả đêm lo lắng chuyển thành khoe miệng tràn ra nụ cười mỉm. “Ngủ tiếp một lát đi, anh đi mua bữa sáng cho em, bánh quẩy được không?” Đàm Vi nói tay đứng dậy, không nghĩ tới nằm sấp ở bên giường một đêm đầu gối như nhũn ra, ngã bịch trở về một cái.

Đây là hành đại lễ. . . . . “Anh vì sao ở phòng tôi?” Say rượu chính là có điểm này không tốt, mới ngủ dậy vẫn bị lơ mơ không biết mình đang ở chỗ nào.

“Đây là nhà của anh.” Hấn xoa đầu gối đón nhận ánh mắt khó hiểu của cô, “Tối hôm qua em uống say, anh đưa em về đây.”

“Tôi vì sao ở nhà anh?”

“. . . . .” Đứa nhỏ này đến cùng là đã tỉnh chưa vậy? “Nhóc?”

“Tôi hỏi anh sao lại đem tôi đến đây.” Nữu Nữu ôm cái đầu sắp nổ tung ngồi dậy, thần trí một khi khôi phục, lập tức cảm giác được sự bất an.

Đây là phòng của hấn? Càng nhìn càng nhìn quen mắt. Gia cụ tuy rằng đã đổi mới, nhưng kiểu dáng tương tự với trước kia, vị trí cũng giống nhau, cho thấy chủ nhân là người cực kì thích hoài cổ. Bốn vách tường trông trơn như cũ, không đồ trang trí không tranh ảnh, ngoài trừ đối diện với giường treo một cái đầu lâu hình trâu. Trên bàn đặt một con heo đất chấm đỏ, hồi tưởng một chút là nghĩ được ngay, N năm trước lúc đi dạo phố ngẫu nhiên mua một đôi, cô một con hấn một con, không nghĩ tới hấn bây giờ vẫn còn giữ. Ngoài cửa sổ có hai cây bạch quả, dù đã bảy năm vẫn là bộ dáng thiếu dinh dưỡng kia. Đang ở trong khung cảnh vừa quen thuộc lại lạ lẫm, Nữu Nữu bỗng dưng thấy khẩn trương, kiểu cảm tức cùng khủng hoảng như biết rõ là mơ thấy ác mộng đó nhưng làm thế nào cũng không sao tỉnh lại được.

“Có phải đau đầu lắm không?” Đàm Vi thấy cô nhú chặt lông mày, tất cả đáy mắt đều là tràn đầy thương tiếc. “Giúp em xoa bóp nhé.”

“Không cần!” Cô như bị điện giật tránh đi đầu ngón tay của hấn. “Tối hôm qua tôi không phải đã uống rượu với Mạc Tử Vực sao? Sao lại mang tôi tới chỗ này? Có ý tứ gì hả.”

“Khi đó gần một giờ rồi, anh sợ đưa em về nhà gây ồn ã cho ba mẹ, cho nên đưa em về đây.”

“Anh làm sao mà biết tôi ở quán bar. . . . . Mạc Tử Vực gọi điện thoại?”

“Uhm.”

Mạc Hoa Hoa cái đồ Đại Biến Thái nhà anh! Thầm mắng một câu rồi xoay người định xuống giường.

Hấn giữ chặt cô: “Đi đâu?”

“Về nhà!” Quần áo trên người đều còn mặc ngay ngắn chỉnh tề, cô chịu đựng cơn đau đầu cầm lên cái áo khoác vắt trên ghế kia, mặc tay trái áo xuyên qua tay phải, suy nghĩ cả nửa ngày cũng không biết sao lại thế này, tức giận đến nổi vừa mắng ra lời vừa vò đầu bứt tóc.

“Em chậm một chút đừng nóng vội.” Hấn đỡ khóc dở cười, giơ tay giúp cô sửa sang lại quần áo.

Tay vừa chạm đến gót áo, cô lui mạnh về phía sau. “Đừng chạm vào tôi!”

Đàm Vi thất thần, nụ cười trên khóe miệng cứng đờ lại, không rõ thái độ của cô sao thoát một cái lại thay đổi nhanh thế. “Nhóc, chúng ta nói chuyện đi.” Kéo tay cô đến chỗ cái ghế.

“Không có gì hay ho phải nói hết á.” Cô thoát ra khỏi hấn, áo khoác vắt nghiêng tại đầu vai đi ra cửa, cánh tay lại bị bắt lại.

“Anh có lời muốn nói cùng em.”

“Không muốn nghe!”

“Nghe đi.” Sự nhẫn nại sắp cạn kiệt rồi.

Nữu Nữu xoay người đối mặt với hấn, còn có men say trong mắt mỗi lúc một lên một chút lửa giận. “Anh cho là anh là ai hả, à, anh muốn nói thì tôi phải nghe đúng không, tôi cũng không phải nhân viên của công ty anh, anh cũng không phải ông chủ của tôi, dựa vào cái gì!”

“Tối hôm qua em đã quên hết những điều mình đã nói?”

“Nói cái gì?”

“Em đã nói em luôn chờ anh trở lại, chúng ta. . . . .”

“Vớ vẩn!” Cô muốn nổi điên rồi, làm sao có thể nói ra loại lời nói muốn mắc ối đó.

“Em rõ ràng đã nói thế sao lại không nhớ rõ?” Đàm Vi nóng nảy, âm điệu bất tri bất giác dương cao lên.
“Em nói với anh lúc học đại học có người theo đuổi em, nhưng em không đồng ý, còn nói sớm đã có bạn trai rồi, đi coi mắt với người ta là muốn chọc tức anh. . . . .”

“Nói hươu nói vượn! Anh đem tôi đến đây là để nói mấy chuyện vô căn cứ đó hả? Khi nào thì nói, hừ? Tôi khi nào thì nói thế?”

“Lúc say rượu.”

“Ha, tôi vừa say là lăn ra ngủ, ngủ nói mơ hay sao?”

“Lúc trước khi ngủ đã nói !”

“Tôi trước khi đi ngủ đang ở quán bar uống rượu! Nói với Mạc Tử Vực? Mạc Tử Vực lại điện thoại thuật lại cho anh nghe? Làm sao có thể!”

“Đương nhiên không phải! Em uống say anh đón em về đây, chính em đã xác nhận với anh.”

“Uống say không phải lăn ra ngủ rồi sao, còn có thể nói ra cái chuyện ma quỷ đó!”

“Trước lúc uống say!” Giận đến mức hồ đồ không phát giác ra mình đã nói sai.

Cô lập tức bắt lỗi trong lời nói của hắn: “Trước lúc uống say tôi uống với Mạc Tử Vực, chẳng lẽ anh biến thành hình dạng của anh ta rồi hả? Gạt người cũng không phải như vậy a!”

“Anh không lừa em!”

“Không gạt tôi, tôi có thể ở lúc tỉnh táo nói lời say sao? Cũng không phải kẻ điên!”

“Em khi đó không tỉnh táo. . . . .”

“Không tỉnh táo anh còn dẫn tôi đến chỗ này là có ý gì? Đàm Vi anh nói xem anh có ý gì hả? Coi tôi như người nào, thừa dịp tôi uống say đưa tôi về nhà, so với những người đàn ông khác bên ngoài có gì khác hả. . . . .”

“Câm miệng!” Hắn gầm lên, “Càng nói càng vô lý!”

Cô giận quá: “Làm gì mắng tôi? ! Anh làm sai còn tự coi mình có lý hả!”

“Em, anh không. . . . .” Đàm Vi tức giận đến xanh mặt, hắn vốn vụng về trong ăn nói không biết tranh cãi, lúc này bị cô quay một vòng trong đầu rối như mớ bong bong, cái miệng đóng đóng mở mở cũng không biết nên nói cái gì.

“Em cái gì mà em? Không có lời nào để nói hửm? Không nói thì thôi! Tôi nói cho anh biết nhé Đàm Vi, tôi sẽ không mắc bẫy anh nữa đâu, mẹ nó anh thích thế nào thì cứ thế đó, cấm đến làm phiền tôi!” Vừa kích động lên cũng chẳng quan tâm sử dụng ngôn ngữ văn minh nữa, kéo lê đôi dép bỏ đi.

Con nhóc kia còn học cách biết mắng chửi người rồi ! Hắn chế trụ cổ tay cô: “Nhóc đừng đi.”

Còn dám ngăn cô lại đúng không, không nặng không nhẹ luôn thích chụp lấy tay cô đau, Nữu Nữu tức tối sinh ra lớn mật, một cước đá vào xương ống quyển của hắn, lực đạo không tính là lớn, giày cũng không phải là giày cao gót, nhưng hắn là cũng đủ làm hắn đau. Quả nhiên hắn hít một ngụm khí, xoay người lại sờ đến chỗ bị đá, cô nhân cơ hội tránh tay hắn, lại bỏ đá xuống giếng đẩy hắn một cú, cương quyết đẩy người ta ngã xuống đất mới chịu. Mở cửa, sập cửa, xuống lầu, chạy. . . . . Hành động một mạch lưu loát.

“. . . . . Nhóc?” Đàm Vi đứng lên đuổi theo, người đã kéo ra cánh cửa phòng khách rồi. “Thảm Tư Kỳ!”

“Đáng đời!” Trong cơn giận dữ giọng nói từ xa xa bay tới.

Thứ hai đi làm, công ty Thiên Kỳ lâu 16 lại bao phủ ở giữa đám mây u ám, ông chủ nào đó lại một lần nữa quay về làm tên địa chủ ác độc tối ngày bởi móc lỗi bé tẹo của công nhân viên. Trợ lý của quản lý bộ phận nghiệp vụ mặc chiếc váy ngắn đang thịnh hành mùa này đi lên đưa báo cáo, lúc đi vào xinh tươi vẻ vang, lúc đi ra giống như quả cà tím bị ám sương vậy. Lý thư kí đồng tình hỏi tình hình sao thế, cô nước mắt lưng tròng chỉ vào tài liệu trong tay: “Chỗ này bị sai rồi, bảo tôi đánh lại toàn bộ”

Thì ra cái số 2 nhỏ trong chữ m² kia không đánh lên cao đúng kiểu, trực tiếp biến thành “m2” , cũng khó trách ông chủ cái. Đáng thương a. . . . . Đáng thương cho cô gái nhỏ đang phơi phới ôm ấp nụ tình mùa xuân, đối với hoàng kim Vương Lão Ngũ ông chủ đẹp trai kia động tâm nhưng lại không tìm ra phương hướng theo đuổi, còn bị mắng nữa. Vừa ngẩng đầu thì thấy người đang đi vào cửa. “A, Thượng tổng xin đợi lát nữa, Đàm tổng đang ở bên trong. . . . .”

“Uhm.” Cẩn Ngôn không chú ý tới ám chỉ trong lời của cô, đẩy cửa ra vừa bước vào văn phòng lập tức rút lui hai bước, theo bản năng che mũi miệng lại. Cả căn phòng như vừa gặp phải hỏa hoạn nên khói mù mịt, trong đám khói có một quái nhân đang phun lửa ngồi ở giữa. “Chị Lý có bình chữa lửa không?”

Đối tượng bị hỏi muốn cười lại không dám cười, biểu cảm trên mặt cứng ngắc.

“Bị hun khói không chết được!” Đàm Vi thấp giọng mắng, đứng dậy mở cửa sổ ra hít hai ngụm không khí mới mẻ. Phân phó thư ký đem cái gạt tàn trên bàn dọn dẹp đi rồi rót chén trà mang đến, quay đầu nhìn thấy cậu bạn đang còn đứng ở ngoài cửa. “Còn đứng chỗ kia làm gì?”

“Tớ nếu sống không đến bảy mươi tuổi nhất định là do cậu làm hại.” Cẩn Ngôn lẩm bẩm oán giận tiến vào đóng cửa lại.

“Quan hệ đến tớ cái rắm ấy!”

“Ngôn ngữ văn minh chút đi, đây là công ty cậu đó.”

“Tớ là lưu manh văn minh cái rắm á.” Một nữ sinh mềm mại yếu ớt cũng mở miệng mắng chửi người đâm đá người, còn có thể tìm được văn minh sao. Tóm lấy cái bật lửa bật hai lần không lên lửa, tiện tay quăng luôn đi. “Mẹ nó, chất lượng cùi bắp!”

“Cậu nhẹ chút, bật lửa ném bậy bạ sẽ nổ mạnh.”

“Ai nói ?”

“Nhất Nhất.”

Đàm Vi phì một tiếng bật cười. “Ném nhẹ nhàng thế mà có thể phát nổ? Cũng không phải lựu đạn. Cậu ta chính là lừa được cái kiểu dễ bị lừa như cậu đó.” Trước kia Đinh Nhất Nhất không có chuyện gì liên thích hù dọa người khác, cái gì đáng sợ thì nói cái đó, vậy mà cậu ta cũng tin.

“Cô nhóc ấy. . . . .” Cẩn Ngôn sờ sờ cái mũi cười khở.

“Lại nói cái này của tôi không phải vỏ nhựa.” ZIPPO chế tạo bằng loại thép cứng, bên trong chứa dầu hỏa, nếu có thể dễ dàng nổ như vậy nhà máy sản xuất đó sớm bị đóng cửa rồi. Lại bật thêm cái nữa, rút một điều thuốc ra châm, thưởng thức hút một hơi thật dài chậm rãi phun ra. “Vẫn là nhãn hiệu lâu đời dùng tốt nhất.”

Ai vừa mới mắng chất lượng không tốt? Tính khí thất thường. “Cậu đừng tối ngày hút, thuốc sắp biến thành cơm rồi đó, cho này” Cẩn Ngôn từ trong túi xách lấy ra báo cáo phân tích đẩy qua hắn, “Xem nhanh xem có chỗ nào không thích hợp, để thời gian nhiều chút để sửa.” Hắn có thu mua được một mảnh đất ở vùng ngoại thành muốn xây dựng thành trung tâm thương vụ, nhưng công ty xuất thân là làm mậu dịch, đối với bất động sản không có hiểu biết quá nhiều, mà Thiên Ký ở phương diện này thì là sở trường nhất, cho nên hai nhà hùn vốn.

Đàm Vi tiếp nhận báo cáo lật đi lật lại, cau mày, ngón tay mang theo khói thuốc đốt ra một đoạn tàn thuốc, treo ở trên trang giấy lung lay sắp đổ. Một bàn tay đột nhiên rút lại báo cáo, hắn ngẩng phắt đầu lên.

“Đừng đem bản báo cáo tờ vát vả làm ra đi đốt chứ.” Cẩn Ngôn đối với sự không tập trung của hắn quả thực rất thông hận, đối với một trang giấy trống rỗng cũng có thể nghiên cứu lâu như vậy. “Nói đi, việc gì thế?”

Tàn thuốc gạt vào trong gạt tàn, hắn chà xát mặt, há miệng thở dốc lại không nói chuyện. Đốt điều thuốc mới rồi nói: “Tớ không biết phải làm sao bây giờ mới tốt đây. . .”

Cẩn Ngôn không nói chuyện, lặng lẽ chờ câu dưới.

“Cậu nói xem tâm lí phụ nữ thế nào, đang nghĩ gì không biết nữa. . . . . Hôm kia chính miệng cô ấy nói rằng cô ấy luôn luôn chờ tôi trở lại, vốn tôi còn tưởng sự tình cứ như vậy định rồi, kết quả khi cô ấy tỉnh lại nói cái gì cũng không thừa nhận.” Liếc cậu bạn một cái, phát hiện hắn có chút không quá hiểu, bổ sung thêm, “Cô ấy ở 02 uống rượu, bị say, Mạc Tử Vực gọi điện thoại bảo tớ đến đón cô ấy.”

“Cậu là nói, Nữu Nữu ở quán bar của Mạc Tử Vực uống rượu, uống say, cậu đưa con bé trở về, con bé nói hết những suy nghĩ trong lòng ra với cậu, nhưng hôm sau cậu hỏi lại con bé, con bé cũng không thừa nhận chính mình từng nói qua?”

“Uhm.”

“Ha ha!” Cẩn Ngôn cười dữ dội, “Cậu đã quên rồi à, con bé đó là loại người uống say tỉnh dậy sống chết cũng không thừa nhận hành vi mình đã làm.”

“Cậu còn cười. . . . .” Nói đến một nửa dừng lại, Đàm Vi nhớ tới sự kiện đôi dép xăng đan năm xưa.

“Đã quên rồi hả? Lần đó chính con bé ném giày đi tìm không thấy, lại trách chúng ta uống say không đóng cửa bị người ta đánh cắp mất, còn chạy tới chỗ thùng rác kia kiểm tra, sau đó cũng là cậu mua cho con bé đôi mới a.”

Sao lại không nhớ rõ, thiếu chút nữa chọc người ta muốn phát điên. “Nhiều năm như vậy từ lượng của cô ấy không chút tiến bộ sao?” Nói như thế nào thì cũng đã bước vào xã hội, bình thường liên hoan với đồng nghiệp bạn bè, chẳng lẽ không uống rượu?

“Có thể có cái tiến bộ gì, con bé lại không thích uống rượu.”

Da đầu Đàm Vi run lên một trận.”Nhưng cô ấy rõ ràng có nói. . . . . Cô ấy sao có thể. . . . .”

“Lần sau lại có loại tình huống này nhớ chụp ảnh ghi âm lại, đừng để cho con bé phản cung.”

Mâu quang chợt lóe. “Lần sau?”

“Aiz!” Cẩn Ngôn bị sự tính kế trong mắt hắn dọa, “Tớ chỉ tùy tiện nói thôi, cậu cũng đừng nghĩ chuốc say cô ấy moi khẩu cung a. Cậu nếu thật dám như vậy, con bé thật có thể tùy tiện tìm một đối tượng xem mắt bất kì rồi kết hôn cho xong việc đấy.”

Đàm Vi muốn điên mất: “Tớ đây phải làm sao bây giờ kia!”

“Làm sao bây giờ, bây giờ không có sao. . . . .”

“. . . . .” Hắn xem như phát hiện ra, người này càng ngày càng hướng theo Đinh Nhất Nhất phát triển, nói nhiều, bà tám, thích góp vui. Trước kia giống thiên sứ không ăn khói lửa nhân gian a, hiện tại hạ phàm rồi.

“Aiz, lúc tớ vừa vào đụng phải một nhân viên,” Cẩn Ngôn tiếp cận hắn gần hơn bộ dáng rất muốn tám, “Đang khóc đó, bị cậu giáo huấn rồi hả?”

Hắn quả nhiên có làm tiềm chất làm phóng viên!

Đứa nhỏ này lại không ổn rồi. Minh Nguyệt dựa vào bên cạnh cửa nhìn trong toilet người nào đó đang giặt quần áo, nội y quần lót ném vào trong bồn, múc một muống bột giặt, sau đó hai tay giơ ra vò. “Xin hỏi,” lễ phép gõ cửa, “Đây là phương pháp giặt khô mới sao?”

Nữu Nữu a một tiếng. “Đã quên bỏ nước rồi.” Gáo nước múc vào trong thùng.

“Stop! Bạn yêu ơi đó là nước bẩn!” Trong thùng nước là nước giặt quần áo lần trước lưu lại, để dành dùng để lau nhà, đây là cách các bà mẹ truyền cho nhằm mục đích tiết kiệm tài nguyên nước.

“Đi một chuyến Cáp Nhĩ Tân mà bị ảnh hưởng của Triệu Bản Sơn góm vậy.” Cô đã ở Cát Lâm đợi bốn mùa xuân thu đó.

“Ha ha. . . . . Vẫn là cậu nói giống nhất. Sao lại thế này, dì cả đến hả? Không đúng nha,” Minh Nguyệt bấm đốt ngón tay lăm lăm, “Thời gian của cậu với tớ có khác mấy đâu, lần trước ngày 4, hiện tại mới đến cuối tháng, á. . . . .”

“Nội tiết mất cân đối.” Nữu Nữu thay cô nói hết lời. Vặn mở vòi nước ra, âm thanh ào ào giống phiên não trong lòng chảy mãi không hết. “Hỏi cậu chuyện này, tớ uống say rượu có bộ dạng gì?”

“Chưa thấy qua, cậu cũng không uống rượu.”

“Vậy cậu nói người bình thường uống say sẽ là cái bộ dạng gì?”

“Ngủ.”

“Say rượu nói lời thật lòng là thật à?”

“Hắn là đúng, bạn học chúng ta uống say vào liền giở chứng, vừa hát vừa nhảy thiếu chút nữa là múa thoát y. Hỏi cái này làm chi, đồng nghiệp chuốc rượu cậu, cậu sợ bị mất mặt hả?”

“Ách. . . . .” Cái trán Nữu Nữu ứa ra mồ hôi, vội vàng dời đi đề tài mẫn cảm này, “Cậu không phải nói có đem về cho tớ mấy món lạ sao?”

“Ừ! Quên ở kí túc xá rồi.” Vỗ cái ót, “Trong túi còn có Liệt Ba, chính là loại bánh bao mà người Nga ăn đó.”

“Đợi lát nữa cầm về nhà để tủ lạnh, để phòng kí túc xá bên cậu sẽ hỏng mất.”

Minh Nguyệt chuyển ánh mắt lên trần nhà nhìn: “Không muốn đi đến trường.”

Quái, biểu cảm này. . . . . “Chuyện gì vậy?”

“Không có!”

Đổ đi lớp xà bông giặt đầy bong bóng đổ thành nước sạch, Nữu Nữu cách hai giây lại ngẩng đầu lên liếc cô bạn một cái, ánh mắt tràn ngập khiển trách.

“Được rồi nói cho cậu nghe. Anh ta tới trường học chúng tớ rồi. . . . . Tớ nói đến Từ Đông đó.” Cô xoắn ngón tay lại biểu cảm vừa thẹn vừa cáu vừa vui, thật phức tạp. “Đi lúc trưa, tớ vừa đi căn tin mua cơm, hắn tặng bó hoa cho tớ, sau đó. . . . . đọc thơ, “Hải thượng sinh minh nguyệt, thiên nhai cộng thử” (Trên biển mọc ánh trăng, chân trời góc biển cùng lúc). Sau đó nói muốn mời tớ ăn cơm. Tớ nói tớ muốn ăn ở trường, buổi chiều còn phải nghe giảng tọa đàm, anh ta bèn nói buổi tối, tớ nói buổi tối muốn tra tư liệu viết văn, anh ta liền nói lần sau. Rồi đi mất.”

Con người lúc đang cười thả phanh hoàn toàn không có hình tượng gì, Nữu Nữu trực tiếp ngồi xuống nền nhà tắm ướt sũng kia lẫn lộn, ôm bụng nói không ra lời, chỉ biết hít không khí.

“Tớ không còn mặt mũi nào đến trường nữa đó Nữu Nữu. . . . .” Minh Nguyệt bụm mặt muốn khóc, “Bạn học chúng tớ đều nhìn thấy hết rồi.”

“Ha ha. . . . . Ha, anh ta sao không đọc luôn đầu giường ánh trăng rọi, mặt đất như phủ sương. . . . .” Thật sự không thể tưởng tượng nổi xã hội đen cầm hoa thâm tình khẩn thiết đọc thơ Đường tán gái.

“Fuck!” Vốc một nắm nước đổ xuống từ trên đầu.

Nữu Nữu vui sướng phản kích, cuối tháng tư thời tiết mát mẻ nhiều a, khắp người hai con ngốc tí tách ướt sũng, lạnh đến phát run mặt tái đi mà vẫn còn muốn chơi trò tạt nước, hắt xì hơi cũng không dừng tay. Tại phòng khách tiếng chuông đi động vang lên hồi lâu mới nghe thấy, Nữu Nữu vừa trốn vừa kêu: “Đường Thi Đông gọi điện thoại đến “cộng thử” đó. . . . .”

“Thấy ghét.” Minh Nguyệt lăm lăm lau khô tay đi qua nghe điện thoại. “Lão đại?” Sắc mặt ngưng trọng lên, “. . . . . Đã biết!” Xoay người hướng tới người đang ướt sũng kia kêu lên, “Nữu Nữu mau thay quần áo đi, Nhất Nhất sinh non rồi.”

45. Chương 45: Tiểu Sinh Mệnh Chào Đời

Thở hổn hển chạy đến bệnh viện lầu 4, Đàm Vi đã đứng ở ngoài cửa phòng giải phẫu, còn có một con dã thú nữa bay tới bay lui ở trong hành lang, nhìn thấy hai cô lập tức thay đổi lộ tuyến bay thẳng tới. “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, cô ấy không cho tôi vào phòng giải phẫu, cô ấy không để tôi vào cùng, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...”

Nữ Nữ Minh Nguyệt ngơ ngác nhìn nhau, thật tốt, lại sinh ra một gã Mã đại thúc.

“Cô ấy không để tôi ở bên cạnh cô ấy, làm sao bây giờ, Nữ Nữ, em nói đi, làm sao bây giờ. . . . .”

“Cẩn Ngôn à,” trước mắt chợt hiện lên kim tinh, Minh Nguyệt tách hai bàn tay to đang đặt trên bờ vai lắc như điện kia xuống, “Tớ là Minh Nguyệt à.”

Si ngốc nhìn cô bạn vài giây, người sắp lên chức ba kia xoay người nắm lấy vai lắc người đồng bào cùng giới kia: “Cô ấy không để tôi bên cạnh cô ấy lúc này, làm sao bây giờ. . . . .”

“Ngồi xuống!” Tính nhẫn nại của Đàm Vi không được tốt, dùng một bàn tay ấn hất ngồi trên ghế.

Minh Nguyệt huých huých cánh tay lão đại. “Hưng phấn thành như vậy?” Cũng quá khoa trương rồi đó.

“Làm cha rồi mà.” Rít qua kẽ răng nhả ra bốn chữ.

Vốn Đinh Nhất Nhất mỗ để sắp lịch ở tuần sau, tối hôm nay Cẩn Ngôn đỡ cô đi bộ ở ven đường, bởi vì trời tối không chú ý vấp phải bậc thềm làm cho thai nhi bị chấn động một chút, lúc đó liền có cảm giác muốn sinh rồi. Bốn vị phụ huynh đúng lúc đều đi về đại viện hết rồi, kẻ sắp lên chức ba ba kia sợ tới mức mất bình tĩnh, lấy di động ra bất chấp tất cả gọi cho Đàm Vi. Đàm Vi so với hần thì bình tĩnh hơn, vừa lấy chìa khóa chạy tới gara vừa trấn an cậu bạn không được hoảng hốt, trước tiên đem thai phụ đặt xuống chỗ bằng phẳng rồi kêu xe cứu thương tới, nếu không kịp thì la to lên kêu người khác hỗ trợ...

“Chuẩn bị mười tháng mà cứ như vậy?” Minh Nguyệt nhú mày nhìn ông bố tương lai kia, “Kinh nghiệm của lão đại còn nhiều hơn cậu.”

“Anh Cẩn Ngôn nghỉ một lát đi, khẳng định không thành vấn đề.” Nữ Nữ lo lắng không đợi tới lúc Nhất Nhất sinh xong, ông anh trai kia đã tự biến mình thành bệnh tâm thần rồi.

“Cô ấy không cho tôi đi vào ở bên cạnh cô ấy.” Hần nói đi nói lại chỉ có những lời này.

“Máu chảy đầm đìa cậu đi vào nhìn cái gì!” Đàm Vi nhin không được mắng, “Nhìn cậu khản trương thành cái bộ dạng gì kia, nếu bị ngắt xủ bác sĩ còn phải tới cứu cậu, đã nói rồi không có việc gì là không có việc gì hết.”

Máu chảy đầm đìa? Cẩn Ngôn sắc mặt càng trắng bệch.

“Cậu đừng dọa anh ấy.” Nữ Nữ trừng Đàm Vi một cái, “Gọi điện thoại cho các dì chưa?”

“Rồi, đợi lát nữa qua liền.”

Ông bố lại than thở: “Cô ấy sao không cho tớ ở bên cạnh cô ấy? Tớ có thể đi vào mà, cả đời có đúng một lần cũng không để tớ có cơ hội bên cạnh cô ấy. . . . . Sao còn chưa ra, xong chưa, rốt cuộc đã xong chưa. . . . .”

“Cậu yên tĩnh chút đi!” Đàm Vi thật muốn vung một quyền đấm cho hần hôn mê luôn.

Cẩn Ngôn bỏ qua ánh mắt đang bốc lửa của hần, thay đổi phong cách, phong độ nho nhã tiếp tục trình diễn tuyệt chiêu của Mã đại thúc, mồ hôi đầy đầu càng không ngừng đi đi lại lại, hai bàn tay nắm chặt, thường xuyên đưa lên bên miệng cắn, gân xanh nổi lên gồ ghề ở hai huyệt Thái Dương và trên cổ. Minh Nguyệt vội vàng trấn an hần, may mắn cô học nghiên cứu nên tính nhẫn nại tốt, Cẩn Ngôn lải nhải lắm nhảm hỏi Nhất Nhất vì sao không để hần ở bên cạnh cô lúc đi vào làm phẫu thuật, cô liền ừ ừ uhm uhm gật đầu mạnh mẽ, chui vào tai trái ra tai phải.

“Kẻ điên này. . . . .” Đàm Vi bắt đầu nhìn hần giống như một con dã thú bị vây hãm đi lòng vòng.

Nữ Nữ ngồi trên băng ghế cúi đầu cười đến nỗi cả người run rẩy, biết là nhìn người khác sốt ruột bản thân lại cười là chuyện rất thất đức, nhưng cô thật sự nhìn không được mà. Cẩn Ngôn có bộ dáng thất thố như vậy rất nhiều năm chưa từng thấy qua, trong ấn tượng của cô vẫn là lúc học trung học năm nhất lần đánh bóng bàn ở nghỉ hè lần đó, anh ấy cùng Đàm Vi vừa đánh vừa mắng lẫn nhau là kỹ thuật kém, thật đúng là nhảy lò cò mắng người, thiếu chút nữa khiến cô ngất đi vì cười.

“Buồn cười hả, ” Đàm Vi nhếch khóe miệng, “Em không nhìn thấy lúc hấn ở trên xe cứu thương đâu, giống hệt kẻ điên, còn chê tài xế lái chậm, muốn cướp tay lái để tự mình lái.”

“Anh ấy đánh bóng bàn cũng như vậy. . . . .” Khuôn mặt vui trong lòng bàn tay toét miệng cười thành tiếng. “Hai người các anh giờ tay giờ chân mắng nhau, tôi hồi hận muốn chết vì đã không mang theo máy ảnh để chụp lại.”

Sững sốt một chút, Đàm Vi hồi tưởng lại chuyện xưa. “Anh đúng thật có chơi cùng cậu ta một trận, kỹ thuật của cậu ta cực tệ.”

“Ha, kỹ thuật của anh còn tệ hơn đó, không biết xấu hổ còn nói người khác.”

“Anh lúc đó chưa từng sờ qua trái bóng bàn mà, cậu ta biết chơi rồi, sao có thể đánh đồng.” Hấn cười, “Đỉnh Nhất Nhất biết anh chơi không thắng được cậu ấy mà còn muốn thách đấu, nếu thua sẽ bị dán giấy vẽ rùa sau lưng, cái đó mà con bé ấy cũng nghĩ ra được.”

“Không phải,” cô che miệng nhỏ giọng sửa, “Minh Nguyệt nói thế.”

“Dù sao cũng mang ý đồ không tốt đẹp gì.”

“Không phải chưa bị dán sao? Chưa kịp bị dán thì anh đã . . . . .” Sững lại đột ngột, vì sao luôn nhớ tới chuyện trước đây?

Lòng ngực như có hung khí sắc bén sượt qua, Đàm Vi im lặng.

Đầu hành lang bên kia truyền đến tiếng bước chân bùm bùm, một đám người xông lại, cùng lúc đó cửa phòng mổ được mở ra, một vị bác sĩ đi ra vừa tháo xuống khẩu trang vừa nói: “Chúc mừng, mẹ tròn con vuông. À không, con trai con gái sản phụ đều bình an.”

Thực ứng với câu nói kia của Đàm Vi, vị mới nhậm chức ba ba kia thở hắt ra một hơi nhẹ nhõm, chân mềm nhũn, dựa vào vách tường trượt xuống đất ngồi bệt xuống.

Sinh mệnh mới chào đời khiến bạn học Thượng Quan Cẩn Ngôn hạnh phúc như muốn thét lên, không đến công ty, hận không thể một ngày có 25 tiếng để được ở bên cạnh bà xã và các con, hạng mục trung tâm thương vụ toàn bộ đều ủy thác cho Đàm Vi quản lý, đến hỏi thăm cũng lười hỏi. Đàm Vi buồn bực muốn chết, công việc vốn đã nhiều nay còn gia tăng thêm . . . . . Cẩn Ngôn đe dọa hấn: nếu cậu không giúp tớ về sau cảm không được đến thăm bảo bối. . . . .

Mới vài ngày ngắn ngủn trôi qua, Cẩn Ngôn nhanh chóng trở thành một vú em tiêu chuẩn, thay tã đút sữa dỗ con mọi thứ đều thông thạo, đối với hai bảo bối mới chào đời hấn không ngừng cảm tạ tạo hóa đã ban ân, một bình nước tiểu một bãi phân dính trên tã đều có thể khiến hấn mừng rỡ: “Xem này, con bé đi tiểu đó!” “Xem này, thằng nhóc đó ị rồi!” Về phần trẻ con ngẫu nhiên giật nhẹ khóe miệng, càng có thể khiến cho hấn mừng rỡ như điên, không ngại phiền toái nói ối người trong phòng bệnh: “Thằng bé cười rồi, con bé cũng cười đó!” Minh Nguyệt nói trẻ sơ sinh chưa hiểu được cười, hấn không tin, kiên quyết cho là bản thân đã chọn cho bọn chúng cười.

Nhất Nhất nửa tựa vào đầu giường ngồi khoanh chân ăn chocolate, miệng lẩm bẩm cầu nhàu: “Em có thể đi lại rồi còn không cho em đi ra ngoài hít thở không khí trong lành, buồn muốn chết a.” Cẩn Ngôn an ủi bà xã, người ta đều nói ở cữ ít nhất cũng phải nửa tháng, chờ bác sĩ nói có thể đi ra ngoài sẽ dẫn cô đi chơi. Xoay người lại ngồi xồm xuống bên cạnh cái giường nhỏ toét miệng cười ngây ngô, sờ nắn bàn tay nhỏ tí xiu xoa bóp đôi bàn chân bé tẹo, ngâm nga làn điệu nhạc thiếu nhi, hoàn toàn không để ý tới việc bé sơ sinh nghe có thể hiểu hay không.

Minh Nguyệt đứng ở bên cạnh khăn trương đến độ vò đầu bứt tai: “Cho tớ bế đi mà.”

“Bé như vậy.” Cẩn Ngôn làm mẫu cho cô xem, “Một bàn tay đặt ở gáy, thằng bé này bây giờ còn rất mềm, cậu phải dùng một tay đỡ đầu bé. Cái tay còn lại thì đỡ lưng và mông.”

Minh Nguyệt gật đầu lia lịa, bàn tay giơ tới bên giường lại vội vàng rút về lại, chạy vào toilet rửa tay sạch sẽ, dè dặt cẩn trọng ôm lấy một đứa. “Thật mềm. . . . . Đây là cái gì?” Hai bảo bối mặc quần áo y chang, không phân ra được nam nữ.

“Hỏi cũng không biết cách hỏi.” Nữu Nữu liếc cô bạn một cái. “Đây là trai hay gái?”

Hình như nghe cũng không hay gì mấy. . . . . Hai tay Cẩn Ngôn nâng ở phía dưới thân người của đứa nhỏ chuẩn bị thời khắc thay đổi người. “Anh trai. Nhìn thấy không, mông da dưới cái mũi lông mặt hơi đậm hơn em gái một chút, bởi vì đàn ông lớn lên phải để râu dài, cho nên lỗ chân lông hơi thô.”

Lý luận gì đây trời? Mọi người xem kìa, quan sát thật tỉ mỉ a, làn da non mềm như vậy hẳn còn có thể nhìn ra độ se khít của lỗ chân lông.

Nhất Nhất hỏi: “Lão đại muốn bé không?”

Hắn xoa xoa tay không dám nói “Rất mềm, y như không có xương cốt, sợ bé không được.”

“Cứ ôm đi.” Nữu Nữu học theo ôm lấy bé gái, biên độ nhỏ khiến cánh tay dư ra rất nhiều.

Minh Nguyệt đem bé trai đưa đến trước mặt, Đàm Vi như lâm đại địch đón lấy, ôm ở trong khuỷu tay không dám cử động. Vật nhỏ kia mềm mại không tưởng tượng nổi, mới sinh ra có vài ngày cũng không thấy đẹp hay xấu gì, làn da có chút hồng, ánh mắt còn chưa mở. Có thể vì thay đổi người bé, thằng bé giật giật mí mắt mở ra một đường nhỏ, hừ hừ hai tiếng, cái miệng nhỏ nhắn giựt giựt nhếch lên. “Có phải tỉnh rồi không? Đang cười?” Đàm Vi nhẹ giọng hỏi, nội tâm xúc động khó nói nên lời.

“Em gái giống như cũng tỉnh rồi.” Nữu Nữu cẩn môi không dám cười ra tiếng, sợ làm đứa nhỏ sợ hãi.

Đàm Vi đã bước qua một bước đứng sát bên cô, em gái vén lên mí mắt làm ra động tác bĩu môi giống hệt anh trai, khó trách đều nói song bào thai có tâm linh cảm ứng. “Hai đứa nhỏ giống nhau không?”

“Vốn cảm thấy giống, anh Cẩn Ngôn vừa nói cảm thấy cái mũi của anh trai lớn hơn của em gái.”

“Anh cảm thấy đều lớn y như nhau, không phân biệt ra.”

“Tóc em gái ít hơn một chút. . . . .”

“Aiz,” Minh Nguyệt vỗ bên giường kêu Nhất Nhất nhìn hai người, “Giống đôi vợ chồng nhỏ hay không hả? Một người ôm một đứa.”

Nhất Nhất che miệng cười trộm. “Còn không phải sao.”

Nữu Nữu giật mình, con mắt vụng trộm liếc hẳn một cái, Đàm Vi đang kĩ càng thư thả nhìn ngắm hai vật nhỏ, khóe miệng gợi lên độ cong, tròn mắt đen như mực phát ra thứ ánh sáng ấm áp có thể làm tan chảy bất kì cục băng nào. Thời điểm hắn nghiêm khắc có thể khiến người ta đóng băng, nhưng lúc cười rộ lên rất sáng sủa, khóe môi cong cong ánh mắt trong suốt, giống một đứa trẻ không có tạp niệm. Trước đây rất thích nhìn hắn cười, bây giờ cũng vậy, Nữu Nữu từ đáy lòng thở dài một cái, bản thân sao lại háo sắc như vậy chứ.

“Giống như đang ngủ.” Đàm Vi nhỏ giọng nói, gương mặt vừa đúng lúc chạm phải tầm mắt của cô, độ cong trên khóe miệng càng sâu.

Trong lồng ngực đập thùm thụp, cô vội rũ mắt xuống. “Uhm, đang ngủ.” Cẩn thận bé em gái đặt xuống giường nhỏ.

Đàm Vi cũng buông anh trai xuống, ngồi xổm bên giường nhìn hai vật nhỏ không chớp mắt.

“Aiz,” Cẩn Ngôn cứ toét cái miệng chưa từng khép lại kia, “Nhìn thấy tức đúng không? Tổ làm ba rồi đó.”

“Ha ha. . . . . Có chút.” Hắn không phủ nhận.

“Vậy thì mau kết hôn sinh con đi a.”

Đối tượng kết hôn hiện tại nhìn hấn còn như đang nhìn thấy kẻ địch thế kia, kết hôn thế nào được a. “Đặt tên cho bọn trẻ chưa?”

“Còn chưa đâu, không vội, để tớ từ từ nghĩ.”

“Gia Vũ ngày hôm qua gọi điện thoại nói đã nghĩ xong nhũ danh rồi,” Minh Nguyệt nhìn chăm chăm vào bà mẹ mới lên chức kia nỗ lực nén cười, cậu ấy nói bé gái kêu Ái Ái bé trai kêu Sam Sam.”

“Bởi vì cậu gọi là Nhất Nhất.” Nữ Nữ tiếp lời.

Đàm Vi lấy tay che miệng liềm miệng nhin cười.

Cẩn Ngôn bắt lấy bàn tay bé nhỏ của đứa nhỏ há to miệng.

Nhất Nhất sắc mặt một cái, vỗ ngực mắt lộ ra hung quang. “Trịnh Gia Vũ. . . . . Tội chờ tới ngày bước chân của cậu đạp lên tổ quốc thân yêu.”

Minh Nguyệt ngẩng nhìn con nít đến phát ngiên, thời gian thăm hỏi đã qua lâu lắm rồi mà vẫn còn lằng nhằng với mấy cô y tá, ghé vào cửa sổ kính ở bên ngoài phòng bệnh nhìn cho đã mắt.”Nhìn thêm chút nữa đi.”

“Đi thôi biết mấy giờ rồi chưa.” Nữ Nữ vừa buồn cười vừa tức giận, kéo cô bạn tiến vào thang máy, “Ngày mai không tới trường hả?” Bộ dáng này làm cho người ta còn tưởng đứa bé kia là do chính cô sinh ra ấy chứ

“Tới trường?” Cô bây giờ đối với hai chữ này có chút miễn cảm, khuôn mặt bình đồ.

Nữ Nữ rất không phúc hậu ha ha cười ra tiếng.

Cười gì vậy? Đàm Vi thấy khó hiểu nhìn thần sắc không bình thường của hai cô gái kia. Một người mặt đỏ bừng, một người cười lớn tiếng, hấn không rõ chân tướng, tầm mắt chuyển đến Minh Nguyệt, nhướn mày lên bộ dáng như muốn hỏi.

Fuck! Khóe miệng Minh Nguyệt bắt đầu run rẩy. “Uhm, đó, cái kia. . . . . Các cậu nhìn xem bọn nhỏ có bậy lớn.” Cô cuống quýt đổi đề tài, khép lại bàn tay để làm so sánh lớn nhỏ, “Ôm lấy hết như cục thịt nhỏ vậy, Nữ Nữ cậu thấy sao?”

Bị một câu hỏi không đúng đề tài, ghen cười vội vã bỏ đi.

“. . . . . Uhm lão đại anh cảm thấy hai đứa nó giống Nhất Nhất hay là Cẩn Ngôn?”

“Mới sinh ra có vài ngày nhìn không ra được. Nhưng,” lão đại nghĩ một chút, “Tớ cảm thấy giống hai con chuột, da hồng hồng.”

So sánh cùi bắp gì thế hả! Chỉ lo cười trộm người ta, Nữ Nữ không để ý tới bậc thềm nhô ra phía trước, mũi chân Nữ Nữ đá mạnh lên, thân mình nhắm thẳng lao về phía trước.

“Nhìn đường!” Đàm Vi tay mất lạnh lẽ ôm lấy eo cô một phen, “Không sao chứ?”

Cô cuống quýt đứng vững lại tránh ra bên cạnh. “Không. . . . . sao.” Trong lòng kêu rên, không sao cái rắm ấy. . . . . Anh cứ thử đá một cái là biết liền a!

Rõ ràng đang đau vô cùng, khóe mắt đều bắn tung tóe ra nước mắt ngược lại còn cố cứng miệng. Đàm Vi thu tay, cũng không vạch trần lời nói dối nhỏ bé của cô. “Anh đưa hai người về.”

“Chao ôi, di động của tớ đâu?” Minh Nguyệt vỗ tay bốp một cái, “Nguy rồi nguy rồi để quên ở phòng bệnh, lúc đi ra quên lấy.”

“Trí nhớ sao kém như vậy nha.” Nữ Nữ oán trách kéo cô quay lại.

“Tự tớ đi lấy được hai người đến bãi đỗ xe chờ tớ đi!” Giọng nói còn chưa kịp dứt xuống mà thân hình đã như chú thỏ chuồn đi thật xa.

“Nhanh chút!” Đoảng quá đi thôi.

Kỹ thuật nói dối của tiến sĩ tăng lên không ít a, di động để quên ở phòng bệnh rồi hả? Vậy vừa rồi ở ngoài cửa cô ấy lấy cái gì chụp ảnh chứ? Đàm Vi ngưng cười. “Đi ra xe chờ đi, nơi này không có chỗ ngồi.”

“Oh.” Oh xong liền không nói nữa, Nữu Nữu ngưng ngừng đi theo hần ra bãi đậu xe.

Đàm Vi cũng không hé răng, không xa không gần đi theo cô.

Không nói chuyện à? Cô hơi cúi đầu nhìn lên hần, ánh mắt của hần luôn đặt trên người cô, trong đôi mắt ấy cất giấu hai ánh trăng, chiếu lên người khiến cô đỏ cả mồ hôi lòng bàn tay. Trái tim như loạn nhịp, tay không biết nên để thế nào, chân cũng không biết phải bước ra sao, loạng choạng đi vài bước.

“Nhìn đường chút đi.” Hần kéo lấy cô một phen, lấy chìa khóa ra mở xe bằng điều khiển từ xa.

Tay vừa chạm đến cửa xe lại thu hồi lại, Nữu Nữu mắt tự nhiên vuốt tóc mái.”Ách. . . . . Ánh trăng tròn ghê chưa đẹp quá ha, cứ đứng ngoài này chờ đi.” Hai người ngồi đối diện bên trong xe xấu hổ biết bao nhiêu a.

Tròn? Đàm Vi ngẩng đầu nhìn thấy ánh trăng mất một góc.

“Tôi đi qua chỗ đó chờ một lúc.” Cô cơ hồ là sai chân chạy vội tới bồn hoa phía trước ngồi xuống, liên tục thở dốc. Hái một chiếc lá xuống cúi đầu xé, trong lòng điên cuồng mắng bản thân không có tiền đồ, không phải chỉ đi có một đoạn đường ngắn mà sao như đi đến pháp trường vậy. . . . . TMD! Ai ngồi bên cạnh rồi hả? Đột nhiên cả kính, gương mặt lên liền ngã ngửa vào trong bồn hoa.

“Em đừng hấp ta hấp tấp!” Hần vội vã giơ tay giữ cô lại cho vững. Chẳng lẽ bộ mặt hần dữ tợn có ba đầu sáu tay? Sợ cô lại cả kính tự dọa mình sợ hãi, bèn dút tay trong túi quần đứng ở bên cạnh không dám ngồi xuống, nhớ tới bộ dáng cô khấn trương liền bật cười thành tiếng.

“Cười cái gì!” Bất mãn trừng mắt nhìn hần, nhưng không thấy khó chịu nữa.

Hần lấy từ trong túi ra một cái hộp nhỏ đưa tới. “Tặng cho em, quà sinh nhật.”

Sinh nhật? Ủ đúng rồi, mai là sinh nhật cô, vài ngày nay vì hai vật nhỏ kia à khiến ọi người bận túi bụi, cũng không để ý đến.

“Ngày mai anh phải đi công tác, không thể ăn mừng sinh nhật với em, chỉ có thể chúc em sinh nhật vui vẻ trước thôi.”

“. . . . . Cảm ơn.” Chần chờ một chút mới nhận lấy rồi mở ra, bên trong là một đôi khuyên tai tinh tế nhỏ bé, kiểu dáng là đóa hoa nhỏ bốn cánh mà cô thích nhất, màu sắc cũng là màu phấn hồng mà cô yêu nhất, còn nữa, đó là kiểu kẹp. Nữu Nữu theo bản năng sờ vào vành tai, cô sợ đau, chưa bao giờ dám học người ta bấm lỗ tai. “Mua khi nào vậy?”

Đàm Vi cười cười. “Lần trước đi Hongkong. Cũng không biết em bây giờ thích cái gì, đành phải dựa theo sở thích trước đây để mua.”

Là sau lần cãi nhau đó rồi mua à? Cô thích cái gì hần vẫn còn nhớ rõ. Cái mũi có chút cay cay, hơn nửa ngày mới nhả ra ba chữ: “Rất đẹp.”

“Có thích không?”

“Thích.” Người ta đều tặng quà cho rồi, dù sao mình cũng phải biểu hiện hào phóng chút chứ? Gẩy móng tay thấp giọng áy náy nói, “Cái kia, rất xin lỗi, ngày đó không nên đá anh.”

“Không quan trọng, không sao đâu.” Trong lòng hò hét, chân bị tím bầm một mảng lớn a. . . . . “Vậy ngày đó em uống say rượu rồi nói những lời đó. . . . .”

“Ngưng ngưng!” Chỉ sợ nhắc tới chuyện này, cô cuống quýt ngắt lời hần. “Anh cũng đã nói là những lời nói sau khi say, thì phải là lời say, lời say mà anh cũng tin?”

“Tin, say rượu nói lời thật lòng.”

Không thể kín đáo chút sao? Về mặt Nữu Nữu đầy hắc tuyến, dút khoát vô lại đến cùng. “Dù sao tôi cũng không có ẩn tượng, về sau anh đừng nhắc đến việc này nữa. Minh Nguyệt sao còn chưa ra a?”

Không đề cập tới thì thôi, xem ra cô ấy có đánh chết cũng không chịu thừa nhận rồi. “Khả năng lại đi xem đứa nhỏ rồi.”

Lại đi! Cô than thở lấy điện thoại ra bấm số gọi, Minh Nguyệt nói khe khẽ là đang đi toilet. “Nhanh chút nhanh chút, không nhanh lên là tớ tự mình bắt xe về đó !”

“Vậy cậu và lão đại đi trước đi, lát nữa tớ mới về.”

Cố ý, nhất định là cố ý, con bạn chết tiết kia! Nữ Nữ tức khí oán hận bèn hạ tới hậu thư: “Lại cho cậu thêm năm phút đồng hồ, năm phút đồng hồ nữa còn chưa tới tớ liền bỏ đi!”

Không muốn ở cùng với hắn đến thế sao? Trong lòng Đàm Vi có chút buồn. “Nhóc?” Hắn ngửa đầu thở ra nhẹ nhẹ, “Chúng ta. . . . . Vẫn là bạn chứ?”

Đúng không ? Cô không biết phải trả lời thế nào.

46. Chương 46: Định Nghĩa Tình Yêu

Minh Nguyệt rất nhanh ra tới, giờ di động ra khoa trương kêu: “Tìm được tìm được rồi. . . . .”

Không đúng nha, trong lòng Nữ Nữ thấy không ổn. “Bà chị à, túi xách của bà chị đâu?”

Túi xách? Cô há hốc mồm, trên tay sao lại trống trơn ? Xong rồi cái này là thật sự quên ở phòng bệnh rồi! “Tớ lại quên cầm. . . . .”

“Đặng Minh Nguyệt. . . . .” Nữ Nữ bóp lấy cổ cô bạn lắc mạnh, “Cậu đừng học kinh tế nữa sửa thành khoa diễn viên ở Bắc Điện đi!”

“Tớ xin thề là tớ thật sự đã quên. . . . . A, lão đại cứu mạng. . . . .”

Lão đại nhắm mắt không muốn nhìn nữ đồng bào tự giết lẫn nhau, trong lòng mặc niệm: nhấn nại a Minh Nguyệt, lần sau tớ sẽ đem về nhiều món đồ chơi cho cậu hơn. . . . .

Sinh nhật hôm nay không đúng dịp, thứ năm. Mẹ Thắm nói sinh nhật năm nay là sự kiện lớn, muốn để đến cuối tuần mời bà con họ hàng bạn bè chúc mừng một phen. Nữ Nữ kêu mẹ đừng quá bận rộn làm chi, sinh nhật hàng năm đều có, cũng không thiếu năm nay, thêm vào Nhất Nhất Cẩn Ngôn bọn họ muốn ở nhà chăm sóc hai đứa nhỏ, Minh Nguyệt bận rộn làm đầu đề cho ông chủ, những người khác mỗi người đều có việc phải bận, nào có nhiều thời gian như vậy vây quanh bữa cơm sinh nhật.

Nhất Nhất vì chuyện này cảm thấy thật có lỗi vạn phần, sáng tinh mơ đã kêu nhân viên trong tiệm đem hoa đến công ty tặng cho cô bạn, 99 đóa hoa hồng kiều diễm ướm át, khiến đám nhân viên nữ trong công ty nhìn mà ghen tức, ào ào nhào tới hỏi có phải bạn trai tặng hay không. Nữ Nữ gật đầu, ậm à ậm ừ, đúng vậy a, đi đều cảm thấy như bay, thì ra cảm giác bị người khác ghen tị có đôi khi cũng là chuyện cực khoái trá, ha ha ha. . .

Lương tâm Gia Vũ cực tốt, năm ngoái ngay cả điện thoại cũng quên gọi, năm nay gửi qua bưu điện một gói bưu phẩm lớn, mở ra nhìn thấy, là một chiếc áo ngủ CK màu tím, kiểu dáng rất gợi cảm. . . . . Hắn còn nhắn lại trên QQ: “Đứa nhỏ, năm nay 24 rồi, cũng nên tìm đàn ông đi, cái áo ngủ này đến lúc đó có thể mặc cho anh ta xem.” (ai nói lương tâm hắn tốt. . . . .)

Buổi tối Nữ Nữ về đại viện ăn cơm cùng ba mẹ, chỉ có ba người. Ba Thắm vì bù lại sự thiếu hụt không khí náo nhiệt nên ột bao lì xì, cực lớn làm cô mừng rỡ cười toe toét, nhìn xem, có điều mất tất có điều được, có lời.

Thay áo ngủ trước khi ngủ, trước ngực lộ ra một mảng lớn trắng như hoa, sau lưng trống không, hai cái đùi trơn giống như vũ nữ. . . . . Trong lòng âm thầm ân cần đem Gia Vũ thăm hỏi một lần. Mở ra bao lì xì đếm, mười tờ “lão nhân đầu’ (100 tệ) mới tinh a, lão ba thật hào phóng. Sau đó đeo lên cái túi xách

mà Minh Nguyệt tặng, một tay cầm nhân dân tệ một tay cầm hoa hồng tạo POSE, giống bà điên cười ngả nghiêng ở trước gương. Di động trên gối vang lên, cô vui tươi hơn hử cầm lấy nghe máy. “Alo?”

“Nhóc?”

Sao lại là hần! Cuồng quít xốc chần lên trốn vào trong, nhớ tới hần nhìn không thấy bộ dạng buồn cười này lại cắn môi nén cười. “Là anh hả. . . . . Chuyện gì?”

Đàm Vi nghe ra sự vui vẻ trong thanh âm của cô, khoe miệng không khỏi cong lên. “Không có gì, xem em ngủ chưa.”

“Vẫn chưa.”

“Hôm nay sinh nhật vui không?”

“A, rất vui, vừa ăn bánh kem.”

“Ăn ngon không?”

“Ngon a, mẹ tôi có dính dâu tây lên bánh, rất ngọt.”

Hần cười, có thể tưởng tượng được bộ dáng cô tham ăn, trước kia cô thích nhất là đồ ngọt.

“A, còn có anh Cẩn Ngôn tặng cho tôi chocolate nữa, buổi sáng Nhất Nhất có tặng hoa, một bó hoa hồng thật lớn, đồng nghiệp của tôi hâm mộ đến tức tối luôn. . . . .” Âm lượng từ từ hạ thấp xuống, Nữu Nữu có chút ảo não, làm chi nói với hần những chuyện này? “Ách, còn có việc gì không?”

Hần trầm mặc một hồi. “Không có.”

Không có thì không biết nghĩ ra cái đề tài khác sao? Người này vẫn không khác cục gỗ a. “Không có việc gì cúp máy đi.”

“Được, em ngủ sớm đi nhé.”

“Tạm biệt.” Di động còn dán tại bên tai, cô nghe được trong loa truyền ra tiếng hít thở rất nhỏ, lại ảo não bản thân sao lại không cúp máy? Còn nghe thấy cái gì đâu không à?

Tiếng cười trầm thấp truyền đến, hần nói: “Em cúp trước đi.”

Mặt đột nhiên nóng lên, cô vội vàng ấn xuống nút tắt rồi quăng điện thoại đi thật xa, giống như ném đi như vậy có thể ném đi hết những từ những ngữ bị mắc kẹt trong tim. Trên bàn trang điểm có để đôi khuyên tai hoa bốn cánh màu tím kia, cầm lấy kẹp ở vành tai trái phải lắc lắc, uhm, cũng hợp với khuôn mặt quá đi chứ.

Đinh Nhất Nhất lại bắt đầu bận rộn, còn chưa hết ở cũ lại phiền não chuyện nhũ danh của tụi nhỏ, cũng bởi vì Cẩn Ngôn nói không vội đặt, vì thế mọi người đều gọi linh tinh, ông ngoại họ kêu đứa nhỏ là “Thiết Đản Nha Nha”, ông nội bà nội cùng ông ngoại bà ngoại kêu “Bảo Bảo Bối Bối”, Minh Nguyệt kêu “Tiểu Ca Tiểu Muội”, Nữu Nữu đơn giản hoá ý của Gia Vũ kêu “Nhị Nhị Tam Tam”, Đàm Vi nghĩ không ra, cứ gọi “Hi. . . . . Hi. . . . .”. May mắn hai tiểu bằng hữu cả ngày chỉ biết ăn ăn ngủ ngủ, nếu nghe hiểu được lời người lớn nói, khẳng định sẽ giơ chân. Nhất Nhất cũng giơ chân, có đôi khi mọi người vì muốn đơn giản bèn gọi theo là “Nhị Nhị Tam Tam”, kết hợp với tên của cô làm cho người ta ôm bụng cười. Cô nói phải đặt cái tên có ý nghĩa mới chịu.

“Có ý nghĩa?” Nữu Nữu bành quai hàm giúp cô nghĩ, “Bình thường đều là kỷ niệm một đại sự kiện nào đó, hoặc là căn cứ vào thời tiết ngày lúc đó để đặt tên. Tiểu Vũ a Tiểu Tuyết a.”

“A, gọi là Nguyệt Nguyệt Lượng Lượng đi?” Ngày đó vừa khéo là âm lịch ngày 15.

Nguyệt Nguyệt nghe thấy cái tên tùy tiện như vậy lập tức khóc lên, Lượng Lượng cũng khóc theo, bảo mẫu đem bình sữa đã pha sẵn nhét vào miệng hai đứa, tiếng khóc lập tức im bật, rít vài ngụm rồi ngủ thiếp đi.

Nữu Nữu ngồi xổm xuống bên cạnh cái giường nhỏ nhìn mê mẩn, sinh mệnh thật sự là kỳ tích, từ lúc ban đầu một tiểu tinh trùng và một cái trứng nhỏ gặp nhau, ở trong bụng mẹ chậm rãi biến hóa, cuối cùng lớn lên thành một “Người” có thể khóc có thể cười, có tư tưởng.

“Thế nào rồi?” Nhất Nhất đưa cho cô một lon Sprite, “Muốn sinh một đứa phải không?”

“Uhm, thật thú vị .”

“Vây mau kết hôn với lão đại đi, đừng để phí hoài năm tháng.”

Cô biết ngay mà! Đứng dậy đi đến ban công uống một ngụm nước ngọt, nhìn chằm chằm bồn hoa dưới lầu không nói chuyện.

Nhất Nhất đi qua tựa vào lan can nhìn ngắm cô. “Tớ hỏi cậu nhé, cậu và lão đại rốt cuộc là muốn sao đây hả?”

Muốn sao? Cô cũng nói biết nữa. Thời gian này trên cơ bản không thấy bóng dáng Đàm Vi đâu hết, có thể do công việc bận rộn, mỗi ngày chỉ gọi điện thoại tâm sự việc nhà, hỏi ăn cơm chưa? Đang ở đâu ? Nói vài ba câu rồi kết thúc. “Không muốn nói điều này nữa.”

“Không nói. . . . .” Nhất Nhất búng lên chiếc khuyên tai nằm trên vành tai cô, “Lão đại tặng hả? Đeo mỗi ngày.”

“. . . . . Tự tớ mua!”

Tự mua có cần đổ mặt vậy không hả? Đứa nhỏ này thật sự ngoài miệng cứng nhưng bên trong mềm. “Nữ Nữu à, cậu đừng trách tớ dài dòng, tuy có chút khó nghe nhưng tớ cũng phải nói cho cậu nghe. Kỳ thực cuộc đời con người ta rất ngắn ngủi, vui vẻ là một đời, không vui cũng là một đời, vì sao lại cố tình muốn chọn không vui chứ? Quá khứ đã qua thì cho qua luôn đi cho rồi, quan trọng là tương lai như thế nào, vui vẻ hay không, hạnh phúc hay không, mãi nghĩ đến chuyện trước đây chỉ tổ làm ình khó xử. Shelly đồng chí nói: quá khứ thuộc về Tử Thần, tương lai thuộc về chính bạn. A Cam đồng chí khi luyện chạy bộ cũng nói qua: muốn đi về phía trước, trước tiên phải quên hết đi quá khứ.”

“Nhưng Lenin đồng chí cũng nói, quên đi quá khứ tương đương với phản bội.”

“Hiện tại là niên đại hòa bình.”

Nữ Nữu buồn cười liếc cô bạn một cái. “Tớ sao lại phát hiện cậu bây giờ nói chuyện càng ngày càng có triết lý rồi hả? Trước kia ngây ngô.”

“Tất nhiên, mọi người đều sẽ phải lớn lên. . . . .”

“Nữ sĩ Đinh Nhất Nhất à cậu bây giờ mới lớn lên có phải quá trễ rồi không hả?”

Nhất Nhất tức giận giơ tay chọc buồn cô, hình tượng mẹ hiền hoàn toàn nát bét. “Nói chuyện nghiêm chỉnh với cậu, cậu lại nói đông nói tây gì vậy trời!”

Nữ Nữu hi hi ha ha né tránh, đùa giỡn một trận rồi mới sà vào ghế nằm, trầm mặc thật lâu. “Tớ hiểu ý cậu, chỉ là tớ. . . . .” Cô không biết nói sao.

“Chỉ là cái gì? Chỉ là không bỏ xuống được.” Nhất Nhất một lời trúng đích. “Cậu không bỏ xuống được chuyện trước đây, cuối cùng là vì chuyện gì, là hấn không chào một tiếng nào liền rời đi? Vì sao có chuyện không chịu bàn bạc với cậu trước? Vì sao bảy năm thời gian cũng không trở về thăm cậu? Ngay cả cú điện thoại cũng không có. Hiện tại trở lại, cố tình lại mang theo một sản phẩm phụ Diệp Lam nữa, cậu đau lòng thay Diệp Lam, cảm thấy cô ấy dùng năm năm thời gian ở bên lão đại, không có công lao cũng có khổ lao, cậu sao có thể không biết xấu hổ cướp đi Đàm Vi. Nhưng Nữ Nữu à, chuyện tình cảm không phải nói ai ở bên ai lâu là có thể, phải xem trái tim mỗi người nữa, hiểu chưa?”

Nữ Nữu trừng to mắt, dùng ánh mắt nhìn người ngoài hành tinh để nhìn cô bạn.

“Khinh thường tớ hả?” Cô cười hắc hắc, cực khoa trương nói, “Tớ cũng không phải là bình hoa chỉ nhìn được mà không dùng được.”

“Không phải bình hoa, nhiều nhất cũng chỉ là bình nhựa, cái loại có rơi cũng không vỡ.”

“Cút. . . . . Đừng nói mấy lời vô nghĩa!” Búng vào trán cô một cái, cô chống vào lan can ngửa đầu hít một ngụm khí. “Tớ biết có một số việc người ngoài cuộc không tiện phát biểu nghị luận gì, nhưng tớ cảm thấy cậu có thể thử đứng ở lập trường của lão đại mà suy nghĩ xem, có lẽ trong lòng sẽ dễ chịu chút. Tớ

không phải nói giúp anh ấy, chỉ là muốn khiến cậu sống vui vẻ thêm chút thôi, cậu nhìn lại mình đi mấy ngày nay gầy đi thật nhiều.”

Hốc mắt đột nhiên nóng , Nữu Nữu ôm vai cô bạn. “Nhất Nhất. . . . .”

“Đi đi, diễn Quỳnh Dao hử. Tớ nói hai cậu a thật khiến người ta phát sầu, sầu đến nỗi buổi tối tớ ngủ không được.” Liếc một cái đến bộ ngực không được tính là vĩ đại của mình, “Cậu nhìn đi, ngay cả đến sữa cũng không có, bảo bối chỉ có thể uống sữa bột.”

Nước mắt vừa trào ra lại bị ép nghẹn trở về, mũi nghẹn ngào Nữu Nữu dờ khóc dờ cười. “Cậu suy nghĩ mấy chuyện không đâu đó làm gì!” Người này bình thường thì ào ào không có hình tượng gì, nhưng khi quan tâm yêu thương người khác thì quan tâm yêu thương bằng cả trái tim, trước kia vì chuyện Trần Phương phản bội Minh Nguyệt, cô ấy sau khi nghe được liên xấn tay áo lên nhất định muốn liều mạng với hắn, làm cho bọn họ sợ hãi quá trời. Cũng khó trách Cẩn Ngôn khi đã chui đầu vào tổ của cô ấy là không muốn chuyển tổ nữa.

Đứng ở lập trường của hắn? Suy nghĩ kĩ lại, có khi Nữu Nữu cảm thấy hình như mình đã trách móc quá nặng nề, đúng như lời Nhất Nhất nói, quá khứ qua rồi thì cho qua luôn đi, quan trọng là hiện tại. Làm khó hắn không phải cũng là đang làm khó chính mình sao?

Liên tục hai ngày Đàm Vi không gọi điện thoại tới, có chút thất vọng, lại không chịu chủ động gọi cho hắn, thậm chí mình thật sự là quá sĩ diện đi. Buổi tối thứ sáu đi ra ngoài ăn cơm cùng đồng nghiệp, ra khỏi tiệm cơm thì phát hiện cách quán bar của Mạc Tử Vực không xa lắm. Nói không chừng hắn đang ở 02 uống rượu?

Trong quán bar vẫn thật yên tĩnh, tầm mắt quét một vòng không phát hiện ra người quen, ủ rũ, kêu chai bia ướp đắng ngồi xuống uống, trong lòng nghĩ giải lắm rồi, lại đến thêm vài lần thì sẽ biến thành bợn nhậu mất. Nhân viên phục vụ đi lại nói: “Có vị tiên sinh mời quý khách lên lầu hai.” Tiên sinh?! Tim đập liên hai cái, từ phương hướng ngón tay nhìn qua, ở chỗ cầu thang lan can kia có một đôi mắt đào hoa đang điên cuồng dụ dỗ.

Cứ nghĩ rằng hắn đang tụ tập bạn bè, Nữu Nữu thử dò xét trong phòng một lần, không có người. “Sao lại không có người?”

“Tôi lớn như vậy chẳng lẽ là quỷ?” Khuôn mặt tươi cười của Mạc Tử Vực lập tức đờ đờ sát khí.

“A. . . . . Tôi nói sao anh lại uống rượu một mình.”

“Không có ai muốn đi cùng a.” Ngữ khí giống y trước đây nửa thật nửa giả, nhưng vẻ mặt giống như có chút cô đơn. “Mỹ nữ dù sao cô cũng chỉ có một người, uống cùng tôi một chén đi?”

Nữu Nữu đi theo phía sau hắn bước vào, vừa ngồi xuống, hắn cầm lên cái ly liền chạm ly với cô, cũng bắt kể cô có uống hay không, trái lại tự mình tu ừng ực ừng ực toàn bộ rót vào miệng. “Aiz,” cô có chút không hiểu, “Anh đừng uống nhanh như thế.”

“Vẫn là tiểu Kỳ Kỳ quan tâm tôi. . . . . Biết hôm nay sinh nhật tôi nên tìm tới nha?”

Lại phát bệnh rồi. Đang chuẩn bị K hắn một chút, sau khi nghe thấy phía sau của câu nói kia thì lập tức thu lại nắm đấm. “Sinh nhật anh?”

“Không tin? Muốn xem chứng minh thư không?”

“Tôi tin, chỉ là không nghĩ tới anh sẽ một mình ăn mừng sinh nhật.” Xem ra hắn cũng không định giải thích, dứt khoát giờ lên lon bia, “Sinh nhật vui vẻ.”

Mạc Tử Vực nói tiếng cảm ơn, cầm lên bình rượu uống một ngụm, đột nhiên nhìn thẳng vào cô, vẻ mặt đề phòng. “Ái, tôi nói cho cô nghe nhé, cô uống ít chút đi, đừng say rồi lại nổi điên muốn bóp cổ chết tôi nhá.”

Không ấn tượng, nhưng hình như hắn không phải lừa gạt. Nữu Nữu ngượng ngùng quệt miệng cười: “Không uống nhiều.” Hắn vẫn nhìn chăm chú, một bàn tay che ở trước má phải cô. Cô dựng thẳng lông mày lên, “Anh làm gì đó?”

Mạc Tử Vực chắc một tiếng. “Không giống. . . . .”

Người này lại giả trò!

Độ cồn trong máu một khi cao lên Mạc Tử Vực cũng nói nhiều lên, cười ha ha tức giận hoa chân múa tay la mắng vui sướng giống như kẻ lớn già đầu mà tính tình con nít, nói đến chuyện Nữ Nữ lần trước đến quán bar thiếu chút dùng caravat thắt cổ hắn, nghe thấy vậy mặt cô không còn chút máu, liên tục truy vấn có thật vậy chẳng? Thì ra nhân cách phân liệt không chỉ có Mạc Hoa Hoa, còn có cô nữa, xem ra những lời Đàm Vi nói hắn là thật rồi. Trời ạ. . . . . đào đất chôn sống cô đi cho rồi, sống trên đời này mà làm gì để cho người ta chế giễu chết thôi. . . . . Nếu còn ở năm tháng chiến tranh, cô nhất định sẽ là tên Đại Hán Gian bán nước.

“Uống rượu uống rượu đi.” Mở nắp lon bia mới đẩy qua, không để hấn xì xà xì xỏ nói chuyện của cô nữa.
“Qua sinh nhật này anh bao nhiêu tuổi?”

“Đừng dò la tuổi tác và ví tiền của đàn ông.” Hấn giả bộ cool, “Cô mấy tuổi rồi hả?”

“Tuổi của phụ nữ cũng đừng hỏi thăm.”

“Không hỏi thăm tôi cũng biết, 24 chứ gì, cô gái à không còn trẻ nữa nha. . . . . Quá vài năm sẽ 30, đàn ông 31 như nhánh hoa, đàn bà 30 như bã đậu.”

Nữ Nữ tức chết: “24 vẫn là một đóa hoa, anh mới già giống con cóc ấy.”

“Tiểu Kỳ Kỳ à cô hãy nghe tôi nói, phụ nữ quãng thời gian xinh đẹp nhất là ở trước 25 tuổi,” Đầu ngón tay của Mạc Tử Vực cong lên gõ lên bàn thủy tinh dạy dỗ, “Qua 25 tuổi phải bảo dưỡng, nhưng bảo dưỡng cũng bảo dưỡng không ra cái gì hết, làn da xuất hiện nếp nhăn, lỗ chân lông thô to, mắt thâm quầng, béo phì. . . . . Cho nên nói nữ nhân tốt nhất ở trước 25 tuổi nên lấy chồng.”

“Vậy tôi vẫn còn một năm thời gian để phung phí.”

“Một năm này không phải dùng để phung phí, là dùng để tìm đàn ông, có đàn ông chịu cưới cũng đừng do dự mà nhanh chóng gả cho hấn đi, lớn tuổi hơn sẽ không có ai muốn nữa đâu.”

Nữ Nữ im lặng, cảm thấy lời nói kế tiếp của hấn khẳng định lại càng không xuôi tai.

“Aiz, cô và Đàm Vi rốt cuộc sao rồi?”

Thật tốt quá, hấn sao có thể suy nghĩ thay nữ đồng bào chứ. “Mạc tổng ngài cũng thật là, tôi cảm thấy ngài nên làm phóng viên giải trí có vẻ hợp hơn.”

“Phó tổng.” Hấn sửa lại. Thở dài lẩm bẩm nói, “Người anh em của tôi coi như là bị cô giày vò xong rồi, một chàng trai sáng ngời ngời như thế nay như kẻ điên ấy, uống rượu hút thuốc không muốn sống nữa, lần trước còn nhập viện, trắng niên mất sớm cũng không kỳ quái a. . . . .”

“Nói dễ nghe chút đi.” Nữ Nữ tâm phiền ý loạn, cầm lên lon bia trên bàn tu vài ngụm lớn.

“Nói nghiêm chỉnh, Đàm Vi tuần sau về Italy.”

“Đi thì đi nói với tôi làm chi.” Người này lẩm bầm bầm tối ngày, cô cảm thấy ở phương diện này Mạc Tử Vực và Nhất Nhất rất giống nhau.

“Không tin? Fuck. . . . . Không tin thì đi hỏi Thượng Quan Cẩn Ngôn ấy, ngày mai hấn phải đi.”

Trong đầu như bị oanh tạc nổ tung, cô bị đờ đẫn.

47. Chương 47: Đêm Say Mê

“Vẫn không tin? Vậy cô tự gọi điện thoại hỏi cậu ta đi.”

“Anh ta thật muốn đi?”

“Lừa gạt cô thì không làm người!” Mạc Tử Vực đâm xuống bàn một bộ dạng thề thốt.

Nữ Nữ kinh ngạc nhìn hấn, không giống đùa. “Vậy anh ấy.....Đi chỗ đó để làm chi?”

“Trở về a, bị cô hành hạ đến nỗi trái tim tan nát rồi còn ở đây làm chi! Về Italy kiếm tiền cho rồi, tiền tài thực tế hơn phụ nữ nhiều. Aiz, cô đó, là người phụ nữ không dứt khoát gì hết, thích cậu ta thì xông lên đi.....Thì nói ra a. Cậu ta chuyển này đi sợ không trở lại, về sau muốn gặp cũng khó, cô thực sự muốn bỏ được?”

Anh ấy phải về Italy? Không trở lại nữa sao? Sao không có nghe anh ấy nói? Nữ Nữ tâm loạn như ma, cầm lon bia lên trút mạnh xuống miệng, ánh mắt dần dần trở nên hoang mang.

“Aiz, cô sẽ không muốn giữ cậu ta lại hả?”

“Giữ thế nào.....”

“Gọi điện thoại kêu cậu ta đừng đi.” Nửa ngày không nghe thấy cô lên tiếng, Mạc Tử Vực khinh thường chặc chặc ra tiếng. “Tôi biết ngay mà, không dám nói đúng không, không có cam đảm..... gan nhỏ xíu như đầu kim.....”

Bụp! Cô vỗ mạnh xuống bàn, dưới tác dụng của chất cồn con chuột cũng biến thành con mèo “Nói tôi không có cam đảm? Được, tôi liền gọi điện thoại cho anh ta.” Trừng cặp mắt to về phía hấn rồi đi lục túi xách, “Di động đâu.....Đây rồi. Tôi gọi thì được lợi lộc gì hả?”

“Về sau cô đến bar uống rượu không cần trả tiền.” Kêu Đàm Vi thanh toán.

“Thành giao! Về sau tôi dẫn bạn bè tới cũng không thể lấy tiền, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy!” Giờ đi động ra trừng mắt nhìn một hồi lâu, hồngбет, bên trong không có lưu số.

Không phải là quân tử, chính là tiểu nhân mà. Mạc Tử Vực âm thầm thay hầu bao của Đàm Vi chia buồn, móc đi động ra một dãy số đưa tới.

Nữ Nữ nhìn chằm chằm đi động phát ngốc.

“Sợ?”

“Sợ cái đầu anh!” Hùng dũng oai vệ ấn xuống phím call.

“Alo?”

Thanh âm quen thuộc truyền vào trong tai, sau ột Nữ Nữ nóng lên, không biết lấy đầu ra dừng khí lớn tiếng kêu: “Alo, anh ở đâu?”

“.....Nhóc? Em ở đâu?”

Cô nhất thời nghẹn lời, Mạc Tử Vực đi gần tới nói: “Ở quán bar của tao.”

“Mạc Tử Vực mày làm cái quỷ gì thế?”

“Không có gì, chỉ là tiểu Kỳ Kỳ nhà tao muốn hỏi mày một việc mà thôi. Aiz, em nói đi.”

“.....A,a.” Nữ Nữ phục hồi tinh thần lại.

Đàm Vi nghe ra cô có chút nói ngọng. “Nhóc em uống rượu rồi hả?”

“Uống, uống một chút.”

“Ở đó chờ đi, anh lập tức tới ngay. Đưa điện thoại cho Mạc Tử Vực.”

Cô cuống quýt đem củ khoai lang phồng tay quăng đi, ôm cái đầu choáng váng ngồi ở góc tường. Ý, vừa làm cái quái gì thế? Vì sao gọi điện thoại cho hấn? Hình như không nghĩ ra rồi.....Tóm lại khẳng định là tên Đại Biễn Thái Mạc Hoa Hoa kia lại đùa giỡn cô!!

Lúc này Đại Biễn Thái cười đến nỗi khóe miệng rút gân. “Người anh em à, tôi cho cậu đến bắt người, dự toán của Giang Nam lại giảm xuống cho tôi 1% đi.”

Đàm Vi hờ hững: “Thời gian tan tầm không nói chuyện công việc.”

“Không nói chuyện? Người phụ nữ của cậu ở trong tay tôi, cậu không nói chuyện tôi liền diệt cô ấy.” Khẩu khí giống tên côn đồ thu bảo hộ phí, không trả tiền thì lập tức đập quán nhà mày.

“Mạc Tử Vực cậu bị ngứa da rồi hả?”

“Hu hu.....Đồ qua cầu rút ván.”

“Cậu đừng chuốc rượu cô ấy, nếu cô ấy uống say tôi sẽ đập sập quán của cậu.”

Đàm Vi tới cũng nhanh, vào quán bar vài người bạn quen biết chào hỏi hân hân, hân ứng phó vài câu trực tiếp lên thẳng lầu hai. Kéo cánh cửa kính ở một gian phòng ra, bên trong đang trình diễn thi đấu Lali, một bàn tay Nữ Nữ hướng về phía cửa liều mạng vậy, Mạc Tử Vực ở phía sau lối kéo cánh tay khác của cô, nhìn thấy hân liền hô to:

“Ngăn cô ấy lại, đừng để cô ấy chạy!” Nhẹ buông tay ra.

Lực lượng lôi kéo đột nhiên biến mất, Nữ Nữ không kịp thu sức lại liền lao vào trong lòng người mới vừa bước vào cửa kia, che cái mũi kêu đau, nhìn tới người tới là ai liền nhanh như sóc chạy nhanh nấp sau lưng sofa.

“Muốn chạy?” Mạc Tử Vực như muốn giết người, “Không có cửa đâu!”

“Cô ấy uống bao nhiêu?” Đàm Vi lo lắng cô ấy uống say giở chứng say rượu, đi tới cạnh sofa ngồi xổm xuống, “Nhóc? Còn nhận ra anh không?”

Nữ Nữ ôm cái mũi không lên tiếng, ngồi xổm trên mặt đất ngón tay bóc tấm vải sau lưng ghế sofa. Tôi bóc tôi bóc, bóc cho hồng luôn đồ nhà anh! Mạc Hoa Hoa tôi kêu anh đùa giỡn tôi hả!

Nửa ngày không thấy trả lời, Đàm Vi nóng nảy: “Nhóc?”

Cô vẫn không nói chuyện, Mạc Tử Vực vẫn lầu bầu, con bé kia không giống như uống nhiều nha, vừa rồi hành động lúc chạy trốn còn nhanh nhẹn chán. Thăm dò một lúc liền thấy, rõ ràng phát hiện động tác nhỏ của cô. “Bóc sofa nhà tôi?!”

Nữ Nữ khiêu khích lườm hân.

Con bé chết tiết này giả say! Hân vượt miếng vải bị bóc kia ra khóc lớn: “Đền tiền bồi thường tiền ngay! Không có tiền Đàm Vi cậu phải đền.”

“Đừng bóc nữa dắt tiền lắm đấy.” Đàm Vi hất tay cô ra dờ khóc dờ cười.

“Khoản này cũng tính cho cậu đó!” Mạc Tử Vực chỉ vào đồng chai chai lọ lọ trên bàn nhân cơ hội giật tiền.

“Tự cậu uống dựa vào cái gì bắt tôi phải trả tiền.”

“Cô ấy mời tôi uống!” Một ngón tay chỉ vào người đang say chũnh choáng, tốc độ ngôn ngữ bay nhanh, “Có phải không, có phải không, cậu xem cô ấy không lắc đầu, không phủ nhận chính là cô ấy mời tôi uống!”

“Mẹ mày.” Khi dễ người ta, Đàm Vi dứ dứ nắm đấm, ôm lấy Nữ Nữ kéo ra cửa.

“Tôi mặc kệ tôi mặc kệ!” Hân nổi cơn, tay chân dài cuốn lấy hai người bọn họ, cương quyết rút ví da từ trong người hân ra.

“Tôi không, không mời anh uống.....” Nữ Nữ hậu tri hậu giác lắc đầu mạnh mẽ, giữ chặt góc áo của tên tội phạm cướp bóc kia đoạt lại bóp tiền. “Là tự anh muốn uống mừng sinh nhật, tự anh uống, không trả tiền.....” Hân không buông tay, cô há mồm hù dọa hân, “Cẩn anh đó nha.....”

“.....Oa!” Con bé này thực sự cần! Mạc Tử Vực nhìn chăm chăm dấu răng trên cánh tay gào khóc, “Cấu kết với nhau làm việc xấu a, không là người một nhà không bước vào cùng một cửa....”

Đàm Vi mừng rỡ thiếu chút ôm không nổi cô. “Lời này tôi thích nghe, cảm ơn!” Cầm lại bóp tiền nhét vào túi quần nghênh ngang mà đi.

Dọc theo đường đi theo thường lệ lỡ tai bị ma ám làm phiền, cũng may không giống lần trước thét chói tai như vậy, chỉ là ngồi yên một chỗ ngâm nga theo điệu nhạc, hai trông mắt to lật chuyển a lật chuyển không

biết đang nghĩ gì. Xe về đến cửa nhà, Đàm Vi xuống xe vòng sang cửa ghế phụ, cô đã tự mở cửa xuống xe, lắc lắc thân mình bước đi như mèo, gạt phắt đi bàn tay hấn đang vươn ra muốn giúp cô.

“Tự tôi đi!”

Thấy ánh mắt có một tia tỉnh táo, hấn không biết cô đã say hay chưa. “Có thể tự đi không?”

“Có thể.” Chỉ là dầu choáng váng vô cùng, đi không vững, ý thức vẫn còn.

Mắt thấy cô hướng thẳng một đường đụng phải tường. Đàm Vi chạy nhanh tới lao tới túm lấy cái eo giữ vững lại. “Về sau đừng uống nhiều rượu như vậy, uống nhiều sẽ đau đầu biết không, đối với thân thể không tốt. Nếu thật sự muốn uống, đừng đi ra ngoài một mình, gọi theo Đặng Minh Nguyệt các cậu ấy cùng đi.”

“Lắm.....Lắm điều.” Nữu Nữu trợn trắng, “Anh cũng không phải uống một mình sao.”

“Anh là đàn ông, khác em.” Vặn vẹo những sợi tóc ngắn hỗn độn của cô, một tia bất đắc dĩ lại sừng nịnh mỉm cười từ trên môi hấn tản ra. “Em không biết em uống say rất dọa người, vừa hát hò vừa kêu réo, ầm ĩ muốn chết, chẳng qua lúc tỉnh lại cái gì cũng không nhớ ra mà thôi. Hiện tại anh có gì với em ngày mai em cũng không nhớ, không nhớ thì thôi, yên tâm, anh sẽ không ép em, em thích thể nào thì thể đó, anh đều sẽ ở bên cạnh em.”

Cái mũi bỗng cay xè. “Cống em.”

Hấn cười ngồi xổm xuống công cô lên.

Mắt dính sát vào tấm lưng nở nang của hấn, trong đầu mờ mịt nghĩ đến rất nhiều năm trước, hấn cũng như vậy công cô chơi đùa, lên cầu thang, thậm chí leo núi. Trong trí nhớ cô gái nhỏ ngồi sau yên xe năm đó thích nhất ôm eo cậu bạn đạp xe chở cô, lỗ tai dán chặt trên lưng hấn nghe tiếng tim đập, một cái hai cái, yên lặng đếm. Cô ôm cổ hấn lẩm bẩm nói: “Anh phải đi sao?”

“Hử?”

“Mạc Tử Vực nói ngày mai anh về Italy.”

“Đúng, xế chiều mai anh đi Bắc Kinh trước, có chút việc phải làm, rồi lại đi Milan.” Đàm Vi lấy ra chìa khóa mở cửa, “Vốn định ngày mai mới nói cho em biết, mà giờ em đã biết rồi.”

“Anh đừng đi.”

“Cái gì?” Đàm Vi rất hàm hồ không nghe rõ. Sau lưng áo sơ mi đột nhiên ẩm ướt một mảng, hấn vội vàng buông cô ra, “Nhóc?”

“Anh đừng đi.....” Hai hàng lệ trong vành mắt ngã nhào xuống, lướt qua hai má nện xuống sàn. “Anh đừng bỏ lại em.”

“Đừng khóc,” ngón tay lau đi nước mắt trên mặt cô, càng lau càng nhiều. “Anh phải đi.”

“Anh đi một lần còn chưa đủ sao, còn muốn đi lần thứ hai? Em không cho anh đi.....” Nữu Nữu sống chết bắt lấy cánh tay hấn thanh âm đều đã bị lạc giọng, “Lần này anh lại muốn đi bao lâu? Bảy năm? Mười năm? Không được! Em không muốn chờ lâu như vậy.....”

“Không phải a, anh chỉ đi có nửa tháng, nhiều nhất là một tháng.”

“.....” Gương mặt khóc thảm thương giờ cứng đờ lại. “Anh sẽ quay lại?”

“Đương nhiên phải trở về, chỉ là qua bên kia hợp, công ty bên Milan kia có sản phẩm mới tung lên thị trường.”

Mạc Hoa Hoa anh cái đồ vô sỉ! Đại Hồn Đản!!! Nữu Nữu siết chặt nắm tay.

“Nhóc?” Hấn kinh ngạc nhìn sắc mặt cô lúc trắng lúc xanh.

“Tôi muốn về nhà.” Nhắc chân bước đi, ánh mắt vì say mà lơ đãng không nhắm chuẩn phương hướng cách một tiếng đụng vào trên tường, trước mắt tinh quang bay xán lạn. Lực phản hồi khiến cô ngã lúi ra sau, cô ôm trán ngất người mất hai giây, rốt cục nhịn không được khóc lớn lên. “Đau chết mắt!”

“Để anh xem?” Đàm Vi vừa buồn cười vừa đau lòng, một tiếng vang thật lớn, khẳng định bị đụng trúng không nhẹ. Tay vừa chạm đến, cái trán liền nổi lên một cục u to tướng.

“Đừng chạm vào.....Đau quá!” Cô che vết thương không cho chạm vào.

Hắn thu tay ôm lấy cô phóng tới sofa, đi toilet cầm cái khăn lông thấm nước, vào bếp lấy vài cục đá bọc vào chiếc khăn chườm trên trán cô.

Cảm giác lạnh lẽo khiến cho cả não bộ như co rút đau đớn, Nữu Nữu càng khóc dữ hơn, kêu đau luôn miệng. Rượu có thể là nguyên nhân tăng thêm cam đảm, chất cồn có thể sinh ra tác dụng giảm đau nhất định, khiến thần kinh vận động con người xuất hiện phản ứng trì hoãn, tin tức bên ngoài khi truyền vào tiểu não sẽ có mất đi một phần, do đó sẽ gây nên cho tư duy phán đoán có sự sai lầm cùng lệch lạc, làm cho người ta rơi vào năng lực bản thân tăng cường, ảo giác bị ngoại cảnh bên ngoài làm giảm đi, do đó có thể nói ra những điều mà ngày thường không nói làm ra những chuyện mà ngày thường không làm (dài dòng.....thu góp chữ.....) .....Tóm lại, Nữu Nữu đang nằm trong trạng thái hưng bạo này, quay tới quay lui không yên, đâm xuống sofa tay vịn tay lên lớn tiếng mắng.

“Đừng nhúc nhích.” Đàm Vi dùng sức hất ra hai cái tay cô đang muốn giằng lấy khăn lông, “Chườm thêm lúc nữa là ổn rồi.”

“Đều tại anh!”

“Um, tại anh, vách tường nhà anh quá cứng rồi.”

Cô còn chưa có say đến nỗi toàn bộ vô ý thức, nghe thấy trong lời nói của hắn có một phần đùa cợt, thở hồng hộc gãi vào mu bàn tay hắn. “Lần trước đầu của em cũng bị một cục u!”

“Lần nào?”

“Lần anh hôn em đó, bị đập trúng tường nổi một cục thật bự.”

Hắn đổi tay giữ lấy khăn lông, có chút mờ mịt.

“Chính là lần đó, a, anh đã quên?” Thấy bộ dạng kia của hắn rất không hài lòng, lớn tiếng chỉ trích, “Anh đến dưới nhà em rồi gặng hỏi việc đi xem mắt, sau đó đẩy em áp sát vô tường!”

Nghĩ tới. “Thực xin lỗi, anh thật không phải cố ý.”

“Đau muốn chết, vài ngày sau mới hết sưng.”

“Về sau sẽ không thế nữa.”

Giọng nói của hắn mềm mại giống lông vũ quét qua lòng bàn tay, lời nói vừa lén đến bên miệng chất vấn lại bị nuốt xuống. Hắn liền ngồi xổm trước mặt, tay nâng khăn hơi ngẩng đầu, ngọn đèn chiếu lên rèm lông mi cong vút khiến đuôi mắt hắn có màu hoàng kim, trong con ngươi đen như mực ấy ngập tràn sự ôn nhu thể hiện ra rất rõ ràng, hiện ra một gương mặt méo mó đang khóc trong đó. Nữu Nữu trước đây liền thích nhìn vào mắt hắn, đối mặt với những giọt lệ như những hạt đậu của cô tuy không có kiên nhẫn, nhưng hoàn toàn sẽ không có sự lạnh lùng. Người đàn ông này trong lòng đến cùng là có suy nghĩ gì? Bỏ qua một Diệp Lam hoàn mỹ vô khuyết không cần đến, lại muốn trở về tìm cô nhóc gốc gác thích mè nheo hờn dỗi. Cô như bị mê hoặc nhẹ nhàng xoa nắn hàng lông mày trên mặt hắn: “Vi Vi.....”

Đàm Vi chợt nắm chặt tay cô.

“Em thích anh.” Cúi người mở xuống trên môi hắn một cái. Không nhắm trúng, mở đến khóe miệng hắn, cô vuốt vành tai cười giống như chú chuột con đi ăn trộm pho mát.

Một nụ hôn bất ngờ ập tới khiến hắn cả kinh ngã ngồi trên đất. “Nhóc?” Hắn chần chờ ngửa đầu nhìn cô, “Em say hả?”

Giờ phút này còn hỏi câu đó! “Say rồi, không biết anh là ai.”

Hắn ngừng thở, trong lồng ngực hình như có cái gì đó như ngừng nhảy. Buông xuống cái khăn lông trong tay, bắt lấy hai tay của cô kéo vào trong lòng, thử hôn lên trên trán cô. Cô ngoan ngoãn không nhúc nhích,

môi đi xuống ở gò má, nếm được tư vị mằn mặn. Cô cảm thấy có chút ngứa, khóe miệng vừa nhếch lên đến, đôi môi liền áp xuống.

Không giống lần trước hấp tấp cuồng loạn như vậy, đầu tiên là lướt qua, rồi sau đó dần dần càng sâu. Mùi rượu trong miệng cô đồng thời làm mê hoặc lẫn nhau, tìm đập hỗn hợp thành một thể, môi lưỡi dây dưa lẫn nhau khiến nhiệt độ chung quanh bỗng chốc tăng cao. Bên tai tiếng hô hấp dồn dập, ngón tay hần chuyển động vuốt ve trên mảnh da thịt lộ ra, Nữu Nữu gắt gao ôm eo hần, cảm giác được sự nóng rực dưới đùi, động đập bất an.

“Đừng nhúc nhích.” Giọng nói khàn đặc không giống từ trong miệng hần nói ra, nụ hôn cũng dừng lại.

Cô không phải đồ ngốc, trong ngôn tình tiểu thuyết loại tình huống này có đọc nhiều rồi, cô còn biết đàn ông nhịn lâu sẽ không tốt cho thân thể.....A a stop, đến cùng là thật hay giả.....Khuôn mặt vốn đỏ hồng nay lại càng đỏ thêm, mười ngón tay ở phía sau hần xoắn lại với nhau, lời cô như tiếng muỗi vo ve hỏi: “Anh có muốn.....muốn em?”

Bàn tay to đặt bên hông đột nhiên cứng đờ, không động tĩnh một lúc lâu.

Quá mất mặt! Cô nới tay, không biết tại sao lại bổ sung một câu “Coi như em chưa nói” vẫn đâm đầu vào tường chết quách cho rồi. Thân mình đột nhiên bay lên không, sợ hãi kêu lên một tiếng ồm ồm sặc sỡ hần. “Làm gì thế?”

Đàm Vi không trả lời, ôm lấy cô bằng tốc độ nhanh nhất xông lên lầu, lấy hành động thực tế để chứng minh là muốn hay không muốn. Nhưng ở một khâu nào đấy bị mắc kẹt, không hiểu rõ cái thiết kế móc khóa của nội y, sờ soạng nửa ngày làm thế nào cũng không mở được, dùng sức lôi ra, nghe thấy âm thanh cô thở ra như bị đau. Bàn tay lại dời về phía trước ngực không dám nhìn cô, hần thất bại thì thào: “Sao lại như vậy.....”

Nữu Nữu biết trường hợp này không nên bật cười, nhưng khóe miệng càng giương lên càng cao, nắm lấy gối che ở trên mặt cười nham nhở ra tiếng.

Hần cũng cười, cười khở, không xác định cô có còn muốn để hần tiếp tục hay không. Ấn nhẫn xê dịch thân mình không hề nặng cô, cắn răng chống cự lại dục vọng mãnh liệt ủa đến. Một bàn tay nhẹ nhàng phủ lên mu bàn tay, có chút do dự, có chút phát run, cuối cùng cầm lấy ngón trỏ hần dẫn đường. Lòng bàn tay chạm vào một mảnh da thịt bóng loáng, hần ngạc nhiên ngẩn đầu, cô đang cắn môi mở to hai mắt nhìn hần, dây đeo nội y trên vai buông lỏng rồi, một bên rơi xuống cánh tay. Thấy hần chậm chạp không hành động, hàm răng cắn càng chặt hơn, hoảng loạn lấy cái chăn mỏng quấn lại trên người. “Nhóc.....” Hần có chút không tin vào mắt mình.

“Vây.....coi như bỏ đi.....” Thanh âm mơ hồ không biết là bức bối hay cự tuyệt. Chấn bị kéo tung ra, môi áp xuống, giống hệt như cánh sóng to gió lớn ập tới cuốn đi hô hấp của cô. Tay hần so với thân thể của cô càng nóng hơn, lòng bàn tay ẩm ướt mơn trớn toàn thân, giống ngọn lửa đi tới đâu là đốt cháy đến đó. Sự ham muốn thành thật đi theo bàn tay vuốt ve tán loạn khắp nơi, cô bầu vịu vai hần một cách gắt gao, mượn chất cồn còn sót lại trong cơ thể to gan áp chặt thân thể lên người hần, ngón tay đi dạo thẳng một lèo trên phần lưng hần rồi trượt đến trước bụng.

Hô hấp đột ngột dừng lại, Đàm Vi nén nhịn, giọng nói đều đã lạc đi: “Được không?”

Cô kê mặt ở trước ngực hần, rèm lông mi nửa hở nửa kín ấy cứ quẹt lên một lần rồi lại một lần trêu chọc lí trí còn sót lại không bao nhiêu của hần.

Như sợ dây đàn căng đột nhiên bị đứt, hần phá bỏ chương ngại vật cuối cùng giữa hai người, không hề có quy cách xông tới. Đau đớn giống như một lưỡi dao sắc bén hung bạo xé rách thân thể, cô nhú chặt lông mày, cả người đều là mồ hôi, bàn tay theo bản năng đặt dưới ngực đẩy hần ra, nước mắt không chịu khống chế bởi hốc mắt ngã nhào xuống. Hần chống người lên không dám động đập, mồ hôi từ cằm từng giọt từng giọt hợp lại trên ngực cô, không từ bỏ thì thầm: “Rất đau sao, anh không dừng lại được nữa.....Làm sao bây giờ.....” Hần cũng đau, nhưng bản năng nguyên thủy so với sự đau đớn càng có thể khống chế lí trí lúc này hơn.

Chưa từng nghe qua ngữ điệu kinh hoàng như vậy, giống như đứa trẻ làm sai đang đợi người lớn trách phạt. Tay cô nhẹ nhàng ôm lấy mu bàn tay cứng ngắt của hắn, dung túng hắn: “Vậy thì đừng ngừng.”

Từ đầu là giận dữ, hiện tại chỉ còn lại cam tâm tình nguyện vì hắn.

Vào đêm hè của nhiều năm trước ấy, đôi tay ẩm ướt kia đã từng mở ra lĩnh vực xa lạ ấy, quen thuộc thân thể lẫn nhau, kí ức rõ nét như hiện ra ngay trước mắt, cùng với cảm giác lúc này chồng chất lên nhau. Nữ Nữ nói với chính mình phải tin tưởng hắn, kỳ thực từ đầu tới cuối cô đều tin rằng, hắn sẽ quay về, mà lần này sẽ không có người đột ngột biến mất nữa.

48. Chương 48: Điệu Valse Lúc Ban Sớm

Hình như có chỗ nào đó không ổn..... Nữ Nữ đang nhắm hai mắt, ngón tay đang đặt trên cánh tay hắn đánh đàn dương cầm, trong đầu rất không trong sáng hồi tưởng lại sự điên cuồng vừa rồi, có chút ngượng ngùng có chút buồn thả, nhưng không hối hận. Sau một lúc lâu suy tư, cất giọng vo ve như muỗi hỏi: “Trước kia.....không có hả?”

Không có gì? Đàm Vi nhú mày không lên tiếng.

“Lần đầu tiên sao?”

Cánh tay để ngang bên hông siết chặt lại.

Cô vẫn không biết sống chết tiếp tục than thở: “Em biết ngay mà, khó trách không có kỹ xảo gì...” Căn bản là không giống như trên sách miêu tả dục tiên dục tử như vậy, đau muốn chết thì có thật, đặc biệt đối phương còn là một tay mơ.

Hắn đẩy những lọn tóc ướt đầm mồ hôi trên trán cô ra hai bên, ngón tay thăm dò xuống chỗ giữa hai đùi: “Còn đau không?”

Mặt đỏ lên, xoay qua một bên nhỏ giọng hừ hừ: “Đau.”

“Còn có thể động đậy không?”

Thử đá chân vài cái. “Có thể.”

“Mệt không?”

“Vẫn ổn.”

Đàm Vi kéo giãn ra một chút khoảng cách, hơi chống nửa thân người lên cười như có như không với cô.

Cô bị nhìn mà thấy rụt rè. “Làm gì thế?”

“Kỹ xảo là do luyện mà có.” Trườn người lên, cúi đầu che kín hai cánh môi phát ra sự kinh hô kia.

Tiếng kháng nghị rất nhanh biến thành tiến rên rỉ khe khẽ, sự vuốt ve và những môi hôn khiến người ta tan chảy thành nước, dưới tấm chăn mỏng là những đợt sóng lần qua lộn lại không ngừng nghỉ. Nữ Nữ trước khi bị vây hãm trong cơn mê loạn này luôn nghĩ không thông suốt: sao lại thế này, sao con người phút chốc có thể biến thành sói a?

Trong cơn mơ màng cảm thấy tiếng chuông di động ở nơi nào vang lên, Đàm Vi vỗ về người trong lòng: “Di động của em hả?” Cô ngay cả tiếng uhm cũng lười, khẽ mở miệng nhưng vẫn ngủ rất ngon. Lại cẩn thận nghe, quả thật có tiếng chuông. Đàm Vi nhẹ tay nhẹ chân xuống giường khoác lên áo ngủ ra mở cửa, quả nhiên phòng khách dưới lầu vang lên tiếng chuông cực lớn. Âm thanh là từ trong túi xách của cô phát ra, móc ra, vừa nhìn, lông mày hắn giương cao hơn. “Nhóc, tỉnh đi em.”

“Đừng ầm ĩ.” Nữ Nữ buồn bực đá chân.

“Mau nghe điện thoại.” Hắn để điện thoại đến bên cạnh tai cô, trở về giường nằm ôm cô tiếp tục khò khò.

“Đáng ghét, ai sớm như vậy.....” Lời oán trách tiếp theo liền bị khấu bớt lại sau khi nhìn vào màn hình di động, trên trán vã ra mồ hôi hột. “Mẹ.....” giọng nói cô phát run, “Chuyện, chuyện gì?”

May mà mẹ Thẩm không nghe thấy, nỗi giận bùng bùng hỏi sao mãi mới nghe điện thoại.

“Đế.....ở phòng khách sặc pin ạ.”

“Khó trách gọi cả buổi sáng cũng không nghe thấy! Con chừng nào thì trở về?”

“Con còn đang ngủ.” Cô đã bình tĩnh lại một chút, “Tối hôm qua cùng..... đồng nghiệp đi chơi, chơi suốt đêm, giờ còn đang ngủ ạ.”

Đàm Vi một tay khoác lên chiếc eo trần trụi của cô một tay chống đầu, nhìn tròn mắt cô xoay tít, sắc mặt thoát đỏ thoát trắng. Đứa nhỏ không biết nói dối thật đáng yêu. Tối hôm qua chơi suốt đêm? Uhm, suốt đêm.....

Mẹ Thẩm thao thao bất tuyệt dặn dò ngủ dậy phải mau chóng về nhà, Nữ Nữ cố ý ngáp to một tiếng: “Con biết rồi mẹ, con rất buồn ngủ.....Bye mẹ.” Cúp điện thoại xong liền vung nắm đấm về phía kẻ đang nén cười kia, “Đều tại anh!.....A.....” Thất lừng vừa động một cái là đau ời là đau, lúc này mới giật mình thấy thân thể giống như bị xe tải nghiền qua vậy, mỗi một nơi trên cơ thể đều đau, giống như đã chơi bóng rổ suốt cả một đêm.

Đàm Vi cũng thấy được cô không thoải mái, trên tay không dám dùng sức, nói lỏng tay ôm quanh người cô nhẹ giọng hỏi: “Còn đau không?”

Cô trợn trắng mắt, anh là đàn ông đương nhiên là không đau! Trong tiểu thuyết nữ chính sau đêm đầu tiên sẽ được nam chính dùng nụ hôn thâm tình dịu dàng để đánh thức, vì sao cô lại bị điện thoại lão mẹ gọi tới làm tỉnh giấc?

“Nhóc?” Thấy cô không nói chuyện hẩn hoảng hốt, “Rất không thoải mái sao? Nếu đau quá anh đưa em đi bệnh viện nhé.....”

“Bệnh thần kinh.....” Có cô gái nào đi bệnh viện vì chuyện đó chứ. Aiz, một buổi sáng đẹp đẽ bị lãng phí hết rồi. Xốc chăn lên phát hiện cơ thể trống trơn cái gì cũng không có mặc, đổ mặt vội đắp chăn lại. “Lấy quần áo của em qua đây đi, em muốn tắm rửa. Nhắm mắt lại không được nhìn lên!”

Hẩn nghe lời che mắt. “Anh giúp em tắm.”

“Đừng mơ.” Sao lại không biết hắn có chủ ý quỷ quái gì chứ. Tóm lấy quần áo mặc lên người, cánh tay đau nhức không nhấc lên được, tức giận mắng tên đầu sỏ đang nhìn lên cảnh xuân kia, “Nhìn cái gì mà nhìn, không biết giúp a!”

“Bây giờ mặc vào đợi lát nữa cũng phải cởi....” Trùng mắt chặn lại câu nói kế tiếp. Đàm Vi đứng dậy đi tới phòng tắm cầm lấy khăn tắm lớn của mình, chỉ vài động tác là đã bọc cô lại, hai mắt nhấp nháy tỏa ánh sáng. “Anh bế em đi.”

Người bị thương không để ý sự ân cần của hắn, tự đem mình bao bọc thành con nhộng, mạnh mẽ chống chân thấp chân cao tiến vào phòng tắm.

“Anh cam đoan chỉ giúp em tắm rửa!” Phanh! Cửa bị đóng lại. Đàm Vi thất vọng ngã ập trên giường, ảo não sao tự đứng lấy chiếc khăn tắm lớn quá làm chi, cái gì cũng không được nhìn.....Tắm yên ương chỉ có thể chờ lần sau thôi.....Di động trong chăn lại bắt đầu réo vang, người gọi đến: Minh Nguyệt.

Điện thoại được nối, không đợi mở miệng bên kia đã gào lên: “Đại tiểu thư a sao vẫn chưa về, sắp ăn cơm trưa rồi đó.”

“Nhóc đi tắm rồi.”

.....Giọng nói đàn ông?!! Minh Nguyệt trầm mặc ba giây. “Sao lại tắm rửa bây giờ?”

“Thức dậy trễ.”

Lại trầm mặc ba giây, truyền đến liên tiếp tiếng thét chói tai muốn thủng màng nhĩ: “A.....!!!! Lão đại!!! Nữ Nữ ở chỗ đó của anh a! A a.....”

Tiếp theo đó từ trong phòng tắm truyền đến tiếng thét thật dài thật thảm thiết, Đàm Vi nhảy lên xông vào nhà tắm, bên trong cô nhóc ngốc kia đang lỏa lồ ở dưới vòi hoa sen, thấy hấn tiến vào lại là một tiếng thét chói tai.

“Anh tiến vào làm chi?” Nữu Nữu cầm khăn tắm lên luống cuống tay chân bao quần lấy thân thể, thấy rõ trong tay hấn cầm di động của cô, sắc mặt đỏ bừng bỗng biến thành trắng bệch. “Ai gọi tới?”

“Đặng Minh Nguyệt, anh còn tưởng em bị ngã rồi.” Trong di động lại là hai tiếng thét chói tai, hấn giơ lên bên tai lại nghe thấy tiếng tút tút cúp máy. “Cúp máy.” Hai đứa nhóc này tính thì đấu luyện giọng sao?

“.....Anh nghe làm chi?” Nữu Nữu lập tức như muốn điên lên mất thôi, đoạt lấy di động, không tắm nữa, vẩn đề vừa phát hiện ra cũng quên bém mắt, trùm khăn tắm đi đi lại lại ở trong phòng. Tiêu rồi, chết thẳng căng rồi.....Quả nhiên không đến một phút đồng hồ sau lại có điện thoại gọi tới, trên màn hình hiển thị: Nhất Nhất. Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, Đàm Vi lấy di động qua do dự nghe máy, cô ghé lỗ tai tới tăng thêm can đảm để nghe.

“Nữu Nữu hả? Hay là lão đại?” Giọng nói oang oang khiến lỗ tai chấn động ù ù, “A, nói chuyện đi!”

“Lớn tiếng như vậy làm chi,” Đàm Vi trầm giọng, “Cũng không sợ dọa mấy đứa nhỏ.”

“Em ở bên ngoài, không sợ.....Cẩn Ngôn, Cẩn Ngôn, mau tới đây, lão đại cầm di động của Nữu Nữu! Cẩn Ngôn....”

Ngữ khí kích động cao vút giống như kiểu phát hiện ra châu lục mới vậy, hấn bắt đầu thấy đau đầu: “Chăm lo cho đứa nhỏ đi, quần nhiều chuyện như vậy làm gì.”

“Em còn cho rằng Minh Nguyệt gạt em chứ, thì ra là sự thật! Hai người đang ở đâu, nhà anh hay là khách sạn.....”

Trong ống nghe truyền đến âm thanh từ xa lại gần “Đưa điện thoại cho anh”, tiếp theo là giọng Cẩn Ngôn, chọn lọc từ ngữ tương đối hàm súc: “Đàm Vi? Cậu và Nữu Nữu ở cùng nhau suốt đêm?”

Hấn âm thầm đổ mồ hôi hột: “Quần nhiều như vậy.”

“Cậu hiện tại ở đâu? Ở nhà đúng không? Nữu Nữu thức dậy chưa.....”

“Alo lão đại!” Giọng nói lại đổi thành Nhất Nhất, bùm bùm lộp bộp như rang đậu, “Ở chỗ nhà cũ của lão đại chứ gì, mặc quần áo xong chưa chúng tôi đi qua đó thị sát!” Điện thoại bị cúp.

“.....” Đàm Vi không nói gì.

Ngây ngốc nhìn hấn hai giây, Nữu Nữu đoạt lấy di động tắt máy, ngấm lại lão mẹ có khả năng sẽ gọi tới, lại khởi động máy, một tay giữ điện thoại một tay giữ khăn tắm chạy ra bên ngoài. “Xong rồi, xong rồi, đi mau!”

“Đi đâu?” Hấn kéo cô về, tầm mắt dán tại chỗ dưới khăn tắm nơi lộ ra đôi chân thon dài kia. “Em còn chưa tắm xong.”

“Á, tắm.....Anh nhìn chỗ nào thế hả!” Mặt cô đen lại, xoay người vọt vào phòng tắm đóng cửa lại, tiếp theo lại lao ra vọt vào phòng ngủ, túm lên đồng quần áo trên đất lại xông ngược về phòng tắm.

Giống hệt một con quay. Đàm Vi xem mà buồn cười, nhặt quần dài lên móc ra chiếc di động từ trong túi, khởi động máy, có vài tin nhắn từ thư kí. Bây giờ là mười một giờ, bốn giờ chiều hấn phải lên máy bay, hay đổi chuyến sáng ngày mai nhỉ? Phải ăn một bữa thịnh soạn mới được, tối hôm qua tiêu hao khí lực quá lớn phải bồi dưỡng lại.....Sau đó thì sao, phải xem cô sắp xếp thế nào, nhưng thấy cô ngay cả đi cũng không vững thế kia thì không đi shopping nổi rồi.....Gọi lại vài cuộc điện thoại, sau đó đi xuống lầu cầm một cái bàn chải đánh răng mới lên, nhìn thấy cô dừng khoanh tay trên hành lang nhìn hấn đăm đăm, ánh mắt tựa như lưỡi dao sắc bén như muốn xẻo vài miếng thịt trên người hấn vậy. “Tắm xong rồi?” Hấn đưa tới chiếc bàn chải đánh răng. “Mới đó. Đợi lát nữa chúng ta đi ra ngoài ăn cơm.”

“Còn ăn cơm.....Ai nha!” Quên mất trong tay có cầm bàn chải đánh răng, Nữu Nữu kích động chỉ về hướng cổ, bị đâm một cái phát ra tiếng kêu đau.

“Ngốc nghếch.” Hấn đẩy đầu cô sang một bên muốn xem thử bị chọc nơi nào.

“Nhìn cái gì mà nhìn, nhìn có thể trở nên tốt hơn hả?!” Gạt đi tay hấn, hai tay che lấy cổ muốn khóc, “Bên trên để lại dấu vết! Điều tại anh.” Vừa rồi thét chói tai ở phòng tắm chính là bởi vì phát hiện ra trên người có dấu hôn, tối hôm qua chả lẽ bị người sói cắn sao?!

“.....Vấn ớn.” Đã sớm nhìn thấy, chỉ là ngượng ngùng không dám nói.

“Còn có thể nhìn mặt người khác sao!”

“Nếu không thì khoác chiếc khăn vào?”

“Giữa ngày hè ai đeo khăn quàng cổ a.”

Hấn không có biện pháp, muốn cười lại không dám cười, nhịn rất vất vả.

“Không được, vẫn phải đi ra ngoài!” Nữ Nữ đột nhiên nhớ tới chuyện nhức đầu khác, “Nhất Nhất bọn họ muốn tới đây làm sao bây giờ?”

“Vậy thì đừng đi, bọn họ sẽ không đến đâu.”

“Sao lại không!”

“Thật sự không đến đâu, chỉ muốn hù em thôi.”

“Nhất Nhất nói muốn đến.” Tính tình bà tám của cô bạn kia khẳng định nói được làm được. Nhớ tới giọng nói cao vút thét lên trong điện thoại của hai cô bạn, sống lưng cô bỗng thấy ớn lạnh. Còn có Cẩm Ngôn, ngữ khí nghe không bình thường, ai biết gặp mặt sẽ cười thành cái dạng gì. “Em mặc kệ, dù sao em cũng không muốn đợi ở đây.”

“Vậy ra ngoài ăn cơm đi, em chờ anh tắm loáng một cái.” Hấn xoay người hướng về phòng tắm.

“Mau.” Từ phía sau dùng sức đẩy, “2 phút tắm xong liền.”

“.....” 2 phút chỉ đủ làm động tác cởi áo.

Sự tắm này thật vất vả, vừa nhúng nước ướt liền truyền đến tiếng gõ cửa cách cách, cô ở bên ngoài lớn tiếng hỏi tắm xong chưa? Xoa dầu gội, lại truyền đến vấn đề vừa nãy. Một lát sau tiếng gõ cửa biến thành tiếng đập cửa, hô to: còn không đi ra em liền đi đó! Đàm Vi tức đến nổi mở cửa ra muốn kéo cô vào tắm cùng, cuối cùng nhóc đó mới chịu an tĩnh lại.

Một lát sau lại đập cửa: “Tiêu rồi tiêu rồi, mẹ em bảo phải về nhà làm sao bây giờ?”

Đàm Vi dở khóc dở cười, vội vàng xối sạch bọt trên người đi ra. “Đừng đi về nữa.”

“Mẹ nói ở nhà chờ em.”

“Bịa ra một cái lý do đi.”

Lý do gì? Chồng cảm nghĩ nửa ngày, Nữ Nữ cầm điện thoại gọi về nhà. “.....Mẹ? Aiz, hôm nay con không về được, có một chị đồng nghiệp vừa khoe sinh nhật, bắt ngờ kêu tụi con đi chơi xa.....Chỗ kia xa quá, ở vùng ngoại thành lận, khẳng định đi cả đêm, bọn họ bảo ngày mai còn đi leo núi....”

Cô nhóc kia kỹ thuật nói dối tiến bộ quá chừng. Đàm Vi cầm máy sẩy ngồi ngẫm cô làm nũng với mẹ, nói leo núi rất mệt đó nha, thật không muốn đi đâu, lúc về sẽ đem đặc sản về cho ba mẹ....

“Anh còn sẩy tóc?” Nữ Nữ kết thúc trò chuyện kinh ngạc hỏi.

Hấn ấn nút tắt. “Dù sao cũng phải sẩy khô.” Chẳng lẽ để mái tóc ướt sũng đi ra ngoài đường?

“Nhất Nhất bọn họ sắp tới rồi đó.”

“Nếu muốn đến đây thì đã tới rồi, không mở cửa. Thêm nữa nhà cậu ấy cách nơi này rất xa.” Kéo cô lại vuốt ve mái tóc của cô, “Muốn sẩy tóc không?”

“Tùy.” Cô đứng ở bên cửa sổ vén rèm cửa sổ lên nhìn chằm chằm phía dưới lầu.

Đàm Vi muốn nhắc nhở cô căn lầu này còn có cửa sau, nhưng nhìn ánh mắt cảnh giác của cô vẫn nên nhin xuống. Tóc cô vẫn như ngày trước đen óng ả suôn mượt, giống như lụa sa tanh, một khi chạm vào luôn không nở buông tay. “Nhóc?”

“Uhm?”

“Anh muốn gặp ba mẹ em.”

Đầu vừa động một cái, da đầu bị kéo đau, cô thở nhẹ một tiếng. “Bây giờ còn sớm chán, sau này hãy nói.”

Hắn cười: “Uhm.” Có phải đã quá gấp gáp rồi không? Tóc đen quấn trên ngón tay, ngắn như vậy, muốn nuôi tóc dài như lúc trước chắc phải mất một khoảng thời gian đây. “Muốn đi đâu ăn cơm?”

“Tìm chỗ không người, anh đưa cơm cho em là được rồi.”

“Bây bạ.....”

“Thật mà, còn có thể ra ngoài gặp người sao chứ.” Lại còn mặc áo cổ chữ V. Cúi đầu nhìn ngực mình đầy nốt chấm đỏ có chút phát sầu, “Em nói đây là vết muỗi cắn người khác tin sao?”

Hắn trầm ngâm một lát. “Vậy con muỗi phải to cỡ nào.”

“Vậy em nói ăn đồ bị dị ứng.”

“.....”

“Đúng rồi, anh chừng nào thì đi a?” Cô sờ tóc kêu hắn đừng sấy nữa. “Sấy quá khô không tốt đối với tóc.”

“Bốn giờ chiều.” Hắn tắt máy sấy tóc để trên cửa sổ, ôm eo cô, để cằm trên đỉnh đầu cô. “Anh kêu người ta đổi chuyến bay nhé, ngày mai mới đi?”

“Điều sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện rồi cũng đừng sửa lại nữa, cũng không phải không trở lại.”

“Chúng ta ngày hôm qua mới.....Anh cứ như vậy đi sao?”

Nữ Nữ mặt đỏ, nghe ra trong lời nói của hắn có sự luyến tiếc, nâng tây vồ vồ mặt hắn. “Yên tâm, đại gia sẽ cho anh một cái công đạo.”

“Đại gia cô hãy thu nhận tôi đi.”

“Không giống.” Vừa nhìn là biết chính là ác bá trá hình, đóng giả không giống chú cừu non.

Đàm Vi cười khẽ, cúi đầu hôn lên môi cô. Khi tiếp xúc đến là không muốn buông, khép chặt cánh tay hôn càng nồng nhiệt hơn, sâu hơn, ngón tay cũng tự ý thức men theo vạt áo luồn vào bên trong áo.

Mắt thấy chú cừu non kia vừa muốn hóa thân thành sói, Nữ Nữ vội đẩy hắn cách xa một chút, sợ đang trình diễn ngay tại chỗ động tác giới hạn độ tuổi được xem kia thì bị người phá cửa bắt quả tang. “Đừng lộn xộn, mau nghĩ ra nơi phải đi, Nhất Nhất bọn họ không tìm ra được.”

Hắn thở dài, âm thầm đem cặp vợ chồng siêu nhân kia ân cần thăm hỏi một lần. “Đi Đêm Thượng Hải đi.”

“Nơi đó có thể đi sao? Bọn họ đều biết.”

“Nếu không đi Kim Thiên?”

“Em không có tiền.” Kim Thiên là khách sạn năm sao cao cấp đó.

“Anh có thể.” Hắn lục trong ví ra tấm thẻ đưa cho cô, “Đợi ăn cơm xong mới qua đó đi, ba giờ anh đi vẫn kịp.”

Nữ Nữ làm bộ nghe không hiểu sự ám chỉ trong lời nói của hắn, hất đầu ngây thơ hỏi: “Anh sao lại có thể? Có phải bình thường hay cùng ai đó tiến hành hoạt động bí mật không?”

Còn người đen phút chốc nheo lại. “Tiết kiệm chút khí lực đi, để lát nữa anh cùng người nào đó thuận lợi tiến hành hoạt động bí mật.”

“.....” Cô xoay người rồi đi, “Em đói bụng....” Luận độ dày của da mặt, dù sao người ta cũng mọc thêm vài năm đương nhiên dày hơn cô. Đi đến cửa thang lầu mới nhớ tới đi động quên không lấy, đi ngược lại phòng ngủ xốc chăn lên tìm, vừa nhìn thấy như bị sét đánh, vài ba động tác kéo drap giường xuống đổ mặt hỏi. “Máy giặt ở đâu?”

“Dưới lầu.” Đã hiểu ra vấn đề, hần tựa cạnh cửa muốn cười. “Để đó trước đi, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm đã.”

Cô lăm lăm phản bác lại để lâu giặt sẽ không ra, ôm drap giường xuống lầu ném vào máy giặt.

Giặt tới khi nào? Trong tiếng máy giặt quay ồn ào Đàm Vi lớn tiếng thở dài, hần còn muốn ăn cơm, còn phải lên máy bay, quan trọng nhất là còn muốn ôn chuyện cùng cô a.....

“Thật nhàm chán đúng không,” Nữu Nữu lấy ra chìa khóa từ trong túi xách đưa cho hần, tốt bụng đề nghị, “Giúp em đi lấy hai bộ quần áo để thay đổi. Còn cả cái sạc pin nữa nhé, đều ở trong ngăn kéo, nhớ tìm kĩ.” Thấy hần tròn mắt bèn lấy lòng hôn hần một cái, “Minh Nguyệt có thể ở đó.....Em không dám trở về.”

Hần đột nhiên muốn khóc, muốn ôn chuyện với cô coi như vỡ mộng rồi.

49. Chương 49: Chuyện Tình Đây Đáng Đợi

Biết mấy đứa bạn đó sẽ không dễ dàng buông tha cô, Nữu Nữu giống con chuột qua đường vậy, trốn ở khách sạn hai ngày, điện thoại đều bị gọi cho cháy máy, đánh chết cũng không báo ra nơi ẩn thân. Cực kỳ bất hạnh chính là, con chuột không cần kiếm tiền nhưng cô lại phải đi làm gặp người ta. Thứ hai cố ý gửi tin nhắn nói cho Đặng Minh Nguyệt đại nhân rằng cô phải tăng ca, buổi tối lẽ mề đến hơn mười giờ mới về nhà, hi vọng lúc này vị đại nhân đó có thể đã sớm đi ngủ.

Không ngờ vừa mở cửa ra Minh Nguyệt tựa như đạn pháo bay đến trước mặt, xoa xoa ta dùng ánh mắt thâm tà nhìn cô: “Tiến triển thần tốc a thần tốc!”

“Còn chưa ngủ sao?” Cô quyết định giả ngu, chỉ vào TV, “Ai diễn.”

“Hai người các cậu ăn cơm trước kẻo rồi hử?”

“Oa, Châu Tinh Trì .”

“Ai chủ động?”

“Phim cũ quá rồi.”

“Hần là lão đại đúng chứ?”

“Chao ôi buồn cười chết mất. . . . .”

Quả thực chính là ông nói gà bà nói vịt. Minh Nguyệt lười nói những lời vô ích, trực tiếp tiến lên vén quần áo của cô lên, nhìn thấy làn da đã khôi phục lại trắng nõn bình thường, thất vọng cực kỳ. “Chứng cứ nào cũng không có.”

“Cái gì cái gì!” Nữu Nữu ôm hai tay ở trước ngực lui đến góc tường.

“Nhìn coi ánh mắt của cậu kia, bỏ nhào lên cậu cũng đâu phải tở. Aiz, đi hai bước.”

“Làm chi?”

“Các cậu nói sau khi sex dáng đi sẽ khác với lúc trước, tở sao lại nhìn không ra nhỉ.”

Cô cầm lên cái đệm ôm trên sofa đập tới. “Cậu cái đồ lưu manh!”

“Sai,” Minh Nguyệt tránh thoát công kích, rút vào trong phòng chạy còn nhanh hơn thỏ, “Tở là lưu manh học thức cao thể hệ mới. . . . .”

Lưu manh không chỉ có một mình Minh Nguyệt, buổi tối sắp mười hai giờ rồi cư nhiên còn có người đến cửa thăm viếng: cặp vợ chồng siêu nhân. Không cần hỏi cũng biết khẳng định là Đinh Nhất Nhất réo gào muốn tới. Gặp mặt trước tiên không lên tiếng, lồi kéo đương sự nhìn đủ một phút đồng hồ mới lệ nóng lưng tròng mở miệng: “Nữ Nữ a cậu và lão đại rồi cuộc đã bước qua một bước có tính lịch sử rồi nha!” Nữ Nữ đứng tại chỗ hộc máu. Về phần Thượng tổng Thượng Quan Cẩn Ngôn, không hổ là lãnh đạo nhìn xa trong rộng của cả một công ty lớn, lúc đang trên đường đến đây cũng đã bắt đầu suy xét về phương án cụ thể kết hôn của hai người họ.

Hai người phụ nữ với một người đàn ông làm ổ ở một góc trong phòng khách xì xà xì xồ, Cẩn Ngôn lúc bình thường là một CEO trầm ổn cỡ nào cao quý cỡ nào, lúc này giống hệt như 500 con vịt lại kết hợp với 1000 con vịt kia cạc cạc cạc kêu mãi. Nữ Nữ như cương thi ngồi trong sofa vì hân mà tiếc nuối, gần mực thì đen là chân lý a, chân lý!

Cạc cạc cạc còn chưa hết đâu, giữa trưa hôm sau tận dụng thời gian nghỉ ngơi lên mạng, mở ra QQ chỉ nghe thấy tiếng cuồng vang lách cách, tất cả đều là ở vị nào đó ở Hợp Chúng Quốc Hoa Kỳ gửi tới tin nhắn, câu đầu tiên khiến cho người ta kinh hách:

“Nhất Nhất nói cậu và lão đại hòa nhau rồi hả ?”

“Các cậu, ha ha ha. . . . . (mặt đỏ thẹn thùng)”

“Gọi di động cho cậu thì không liên lạc được, trả lời đi, ngượng ngùng a?”

“Trả lời!”

“Con nhỏ chết tiệt kia!! (N quả bom)”

Người này vẫn không nhả nài, mới có ba câu đợi không được trả lời liền bắt đầu mắng chửi người rồi. Nữ Nữ kiên trì gửi cho hắn biểu tượng khuôn mặt tươi cười, không nghĩ tới bên kia rất nhanh liền trả lời, muốn chat video. Trên màn hình máy tính xuất hiện gương mặt của anh chàng soái ca, sau hai tiếng alo alo là một phen chửi loạn: “Sao không lên mạng, điện thoại cũng không gọi được? Có lão đại sẽ không cần chúng tớ nữa hả ?”

May mắn bàn làm việc có tấm vách ngăn cách với chỗ bên cạnh, cũng may mắn vận âm thanh thấp xuống không ai nghe thấy. Cô đeo tai nghe vào hỏi: “Tầm này còn không ngủ đi?” Chiều theo thời gian sai lệch mà tính thì bên kia hơn mười hai giờ đêm.

“Chờ cậu online a! Chờ muốn chết, chỉ biết trốn.”

“Tớ không trốn, tớ và . . . . . đồng nghiệp đi chơi.”

“Vớ vẩn, là không dám lộ mặt ra thì có ha ha. . . . .” Gia Vũ ngửa đầu cười như điên, suýt nữa thì bị lật ghế. “Minh Nguyệt nói lão đại dẫn cậu đi bỏ trốn rồi, tìm muốn chết cũng không tìm ra. Hắc hắc, lão đại thực sự có vài chiêu nha, giấu người kín thật.”

Nữ Nữ yên lặng lau mồ hôi, thời đại tin tức tin tức truyền bá đi nhanh quá đi thôi.

“Nói đi, đã đi đâu vậy? Lần sau dễ tìm người.”

“Kim Thiên.” Dù sao trốn cũng trốn rồi, bây giờ nói ra cũng không sợ, về sau còn có sự tình phát sinh liền đổi nơi là được.

“Khách sạn cao cấp Kim Thiên? Fuck. . . . . Minh Nguyệt tên gốc này, khách sạn nổi tiếng của thành phố C như vậy còn tìm không ra. . . . .” Lại là một trận oán trách, thuận tiện đem đôi vợ chồng kia cũng lôi vào luôn, khẳng định nói Cẩn Ngôn chắc chắn biết cô ở đâu nhưng không nói, tiếp theo phê phán nhũ danh của đôi long phượng nhà bọn họ đặt rất không văn hóa. “Vừa nghe là biết do cô nhóc kia đặt, Điểm Điểm Trích Trích (từng ly từng tý).”

“Người ta đều làm mẹ rồi, cậu còn cứ cô nhóc mà kêu.”

“Làm sao, cô nhóc đó có làm bà ngoại cũng nhỏ hơn tớ, em gái em gái. . . . . cậu cũng nhỏ hơn tớ, em gái. . . . .”

Miệng Nữu Nữu không ngốc, nhưng ở trước mặt Nhất Nhất cùng Gia Vũ cảm thấy vốn từ nghèo nàn, bởi vì cả hai người bọn họ đời này đều là vì sự nghiệp đấu khẩu mà cống hiến.

“Aiz, cậu và lão đại khi nào thì kết hôn?”

“. . . . . Hạ Mông đâu? Lâu rồi không thấy cậu ấy.”

“Cậu không nói tớ đi hỏi lão đại.” Nói sang chuyện khác? Chiêu này dùng mất công hiệu rồi.

“Cậu đừng quấy rầy anh ấy, anh ấy đi Italy có công chuyện, nhiều chuyện.”

“Biết, ngày hôm qua tớ gọi điện thoại cho anh ấy rồi. Aiz cậu lại gần chút.” Kêu cô ghé sát vào camera, Gia Vũ cẩn thận quan sát một phen, sau đó vui mừng nói, “Bé gái nhà ta rốt cục đã trưởng thành, nhìn đi khỏe mắt tràn đầy ý xuân.”

Nữu Nữu vãi mồ hôi, đi Mỹ mới hai năm sao hần nhanh như vậy liền vứt bỏ truyền thống hàm súc của dân tộc Trung Hoa rồi hả? Di động vang lên, hiện lên một chuỗi dài chữ số, không quen thuộc. “Ai a.” Cô lắc lắc di động.

“Khăng định là lão đại. Ô ô Nhóc anh rất nhớ em. . . . .” Liếc mắt đưa tình gửi tới một cái hôn gió.

Cô nắm lấy chuột nhanh chóng đem hình ảnh bầu môi đỏ thu xuống. “Gia Vũ tớ tặng cậu một món quà.” Nghe thấy hần kinh hỉ hỏi quà gì, cô cười gian hai tiếng nói, “Vài ngày nữa cho cậu, cậu nhất định sẽ thích.”

Hần không hiểu nên gật đầu liên tiếp: “Tớ muốn tớ muốn!” Cười đến xán lạn mê người.

Nữu Nữu cũng cười, cười đến ngằm bi thương, Gia Vũ thu hồi khuôn mặt tươi cười hoảng sợ nhìn cô, không rõ đứa nhỏ này bị sao vậy. Cô khụ khụ nghiêm túc nói: “Mau ngủ đi đừng thức đêm, cậu nhìn đi mặt mọc đầy mụn rồi đó.” Nhấn chuột một cái thoát ra.

Điện thoại vừa thông chợt nghe thấy tiếng cười hi ha, Đàm Vi khoe môi cũng cong lên. “Nhóc?”

Cô nghe ra giọng nói của hần, ngữ điệu hơi hơi giương cao: “Đến rồi?”

“Vừa đến nhà.” Dừng một chút bổ sung thêm, “Mẹ anh bên này.”

“Nhà mẹ anh không phải nhà anh a.” Còn cố ý thuyết minh. “Bây giờ mấy giờ rồi hả?”

“6 giờ rưỡi, buổi sáng.”

“Không ngủ được?”

“Trên máy bay có ngủ một giấc, không buồn ngủ. Mẹ anh cũng thức dậy rồi, em muốn nói chuyện với mẹ không?”

“Đừng đừng. . . . .” Nữu Nữu sợ hãi, “Em còn chưa nghĩ ra phải nói cái gì, đợi lát nữa sẽ mất mặt anh . . . . .” Trong điện thoại truyền đến tiếng cười ha ha mới phát giác mình bị lừa. Liếc văn phòng một cái, cô giờ di động đi ra hướng cầu thang. “Tinh thần tốt đúng không hả, sáng tinh mơ đã ra ngoài lừa gạt.”

“Lúc vừa mới nghe điện thoại cười cái gì thế?”

“Gia Vũ đó, em nói trên mặt cậu ta mọc mụn để chọc giận cậu ấy. Hắc hắc chờ thêm hai ngày anh online đi em gửi cái này cho anh coi.”

Đàm Vi nghe ra trong lời cô có sự vui sướng khi người gặp họa. “Cậu ta lại làm gì em rồi?”

Làm gì? Nữu Nữu mặt đỏ tai hồng dí sát vào tường.”Cậu ấy nói em. . . . . Em cảm thấy cậu ấy hần là đã biết. . . . . Cậu ấy cười em. . . . .” Thanh âm dần dần biến mất, chỉ còn lại âm thanh cắn răng.

Nghe hiểu rồi. “Đỉnh Nhất Nhất nói.”

“Còn có Minh Nguyệt.”

“. . . . .” Hần cũng muốn nghiêng răng rồi.

Cô trầm mặc một hồi, có chút xấu hổ nho nhỏ, nhớ tới lời Gia Vũ nói lại đột nhiên bật cười. “Gia Vũ nói tên Điềm Điềm liên liên tưởng đến chó đốm, Trích Trích thì nghĩ đến còi xe ô tô.”

Đàm Vi phì cười: “Đinh Nhất Nhất không bóp chết hẳn.” Nhưng hình dung thật quá hình tượng.

“Em cũng cảm thấy như vậy, nhưng Nhất Nhất nói Điềm Điềm Trích Trích có ý nghĩa.” Kỷ niệm cùng nhau đi qua năm tháng? Nhưng cũng quá khô khan đi. “Gia Vũ gọi điện cho anh rồi hả? Nói gì đó?”

“Cậu ta nói. . . . . Ha ha. . . . .” Tiếng cười lại vang lên. “Không có gì, chỉ hàn huyên vài câu.” Tên nhóc chết tiệt đó gọi điện tới liền trực tiếp hỏi: nghe nói lão đại anh thu phục được Nữ Nữ nhà chúng tôi rồi hả? Sau đó giả mù sa mưa nhắc nhở: chú ý biện pháp an toàn nha, không cẩn thận một cái là ra mạng người. . . . .

Nghe thấy tiếng cười này. . . . . mặt Nữ Nữ càng đỏ hơn, lâu bầu mắng: “Con Cá Thối, cũng không biết ở nước Mỹ học được chút gì đó hay ho.” Chẳng lẽ nói bằng cấp càng cao con người càng lưu manh? Minh Nguyệt chính là điển hình.” Anh lát nữa phải chuẩn bị đi làm hả?”

“Uhm, đợi lát nữa đến công ty.”

“Nhớ ăn cơm đúng bữa, quá đói bụng không tốt đối với bao tử. Còn nữa, anh hút ít thuốc lá đi.”

“Biết.” Hắn theo bản năng dụi tắt nửa điếu thuốc đang hút dở, nhìn gạt tàn cười, ôm di động đi đến phía trước cửa sổ mở toang cửa sổ ra. Sáng sớm không khí mới mẻ phủ lên mặt, bên tai là tiếng nói thanh thúy của cô riu ra riu rít, bỗng nhiên có một loại ảo giác, phẳng phất khoảng thời gian tách ra bảy năm rưỡi thật dài đó không hề tồn tại, hắn vẫn là đứa trẻ lớp 11 năm ấy đến Milan thăm mẹ, thăm xong thì trở về nhà, trong nhà còn có một cô bé chờ hắn. “Em cũng ít ăn đồ ăn vặt đi, nghiêm chỉnh ăn cơm vào.”

“Minh Nguyệt làm cơm không thể ăn.”

“Bản thân lười thì đừng đổ cho ai khác. Bên em sắp hai giờ rồi hả?”

“A, làm việc thôi. Anh chừng nào thì về?”

“Không xác định, khoảng hai ba tuần lễ. Chờ anh.”

Ý. . . . . Có phải ai đó đã nói cái gì? Cô hí hí cười: “Không nghe thấy.”

“Chờ anh trở lại.” Lần này không thể lại vứt bỏ em.

Thanh âm của hắn có chút nghẹn, Nữ Nữ đột nhiên cảm thấy hốc mắt cực xót, vội vàng hít hít cái mũi ngẩng đầu lên chớp mắt hai lần. “Em cúp máy đây.” Trong cầu thang thật yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy trái tim trong lồng ngực bỗng chồm vang lên thùng thùng, cô che miệng nhỏ giọng nói, “Ti amo.” Ngón cái nhẹ nhàng ấn xuống phím tắt.

Không nghe lầm chứ? Bên tai truyền đến âm thanh tút tút cúp máy, Đàm Vi cầm lấy điện thoại cười như ngốc. Bị một bàn tay khác vỗ lên đỉnh đầu một cái.

“Sáng tinh mơ không đi công ty cười ngây ngô cái gì.” Đàm Ký đang đang xuống tay.

Mẹ Đàm trừng mắt nhìn hắn: “Con trai lớn như vậy còn đánh, anh tưởng là hồi còn nhỏ a. Gọi điện thoại cho ai vậy con?”

“Hỏi ba con ấy.” Đàm Vi đi tới cửa đổi giày, “Con đi làm, ba muốn đi xem hay không.”

“Không đi, ba đã về hưu, công ty tùy con giày vò thế nào cũng được.”

Ba hắn là người hiểu được cách hưởng phúc, 50 tuổi đã đòi về hưu. Từ sau khi bỏ xuống một thân trọng trách hai vợ chồng già thích đi du lịch khắp thế giới, một năm ít nhất có tám tháng ở ngoài, bỏ lại hắn đứa con trai độc nhất này gánh vác gia đình. Đổi giày xong phát hiện ba mình còn chưa có nhích người chuẩn bị, hắn thuận miệng hỏi: “Không phải nói đi Thụy Sĩ sao, thế nào còn chưa đi?”

“Còn không phải muốn nghênh đón con sao, liền vội vã đuổi chúng ta đi. . . . .” Đàm Ký buồn bực thì thào, “Nuôi con trai phí công, chỉ mong sao chúng ta không xuất hiện ở trước mặt. . . . .”

“Ba theo mẹ con ôn chuyện cũ đi, con làm bóng đèn làm gì?” Đàm Vi quay đầu hướng mẹ cười, “Mẹ có vẻ càng ngày càng trẻ ra đó.”

Mẹ Đàm thật kinh hỉ, chọc đút ông chồng nói: “Hiện tại tiểu Vi nhà ta miệng ngọt không ít nha.”

“Mẹ. . . . .” Khuôn mặt tươi cười trở nên bất đắc dĩ, “Con đều 28 rồi, đừng tối ngày gọi tiểu Vi.”

“OK, Honey.”

. . . . . Vẫn là kêu Tiểu Vi tốt hơn. Cầm lên chìa khóa xe trên tủ giày đi tới gara, mẹ Đàm theo ở phía sau, Đàm Vi đợi mẹ sóng vai cùng đi. “Nếu không con đưa hai người đi sân bay?”

“Không cần, bác Trương đưa chúng ta đi. Honey, cô gái đó mẹ còn chưa thấy qua.”

“Ba gặp qua rồi.”

“Ba con nói con bé thích khóc.”

“Hồi nhỏ bé gái nào cũng thích khóc hết, ba nói mẹ hồi trẻ cũng thích khóc.”

“Nói vậy.” mẹ Đàm quay đầu liếc mắt một cái, oán trách nhìn về phía sau, trên hành lang vị kia đang nhàn nhã ngắm hoa.

“Ba nói như vậy đó. Chờ hai người về Trung Quốc con dẫn Thẩm Tư Kỳ đi gặp hai người, mẹ rất nhanh sẽ có con dâu thôi.”

“Mẹ vẫn cho rằng là Diệp Lam.”

Tay mở cửa xe dừng một chút, Đàm Vi quay đầu cười cười. “Khôngphải.”

“Nhưng Đàm Vi à, con không biết là Diệp Lam càng thích hợp con hơn sao?”

Thời điểm mẹ gọi đầy đủ tên hấn là tỏ vẻ muốn bàn bạc vấn đề nghiêm túc, hấn đóng cửa xe đứng thẳng. “Việc của bản thân con tự con sẽ quyết định, không cần hôn nhân lợi ích.”

“Sao có thể tính hôn nhân lợi ích chứ, Diệp Lam thích con mẹ có thể nhìn ra được, hơn nữa con bé có thể hỗ trợ con trong sự nghiệp.”

“Con chỉ coi cô ấy như bạn bè, điểm này cô ấy cũng biết. Con cảm thấy giữa bạn bè có thể giúp đỡ cho nhau như thường, mẹ đừng quên Thượng Quan Cẩm Ngôn, ở thời điểm chúng ta khó khăn nhất là nhà bọn họ đã giúp đỡ chúng ta. Thêm nữa con cũng không cho rằng hôn nhân lợi ích thì nhất định có thể sinh ra lợi ích, giống cậu ba và mẹ, lúc trước hai nhà liên hôn oanh oanh liệt liệt, hai người bọn họ cũng coi như tình đầu ý hợp đi, hiện tại thì sao? Còn không phải là vì chút cổ phần công ty mà âm ỉ lên không ra thể thống gì, không ai nhường ai, con cái cũng bị ảnh hưởng theo.”

“Nhưng. . . . .”

“Mẹ, mẹ có biết con hâm mộ nhất là cái gì? Con hâm mộ nhất là mẹ và ba con chịu nhiều cực khổ như thế còn có thể bên nhau, rất không dễ dàng.”

Trầm mặc một lát, mẹ Đàm ôm lấy con trai. “Mẹ biết, mẹ chỉ sợ con một mình gánh vác rất mệt.”

“Ai nói một mình con? Không phải có Thẩm Tư Kỳ sao.” Nhớ tới cuộc điện thoại vừa rồi, khóe miệng Đàm Vi hiện lên một tia cười yếu ớt. “Cô ấy cũng rất thông minh, học marketing thị trường, còn học hai bằng học vị, còn lợi hại hơn con trai của mẹ đó.”

“Uhm. . . . . Nhìn con nhắc đến con bé mà vui vẻ kìa. Đi thôi,” Mẹ Đàm mở cửa xe đẩy hấn đi vào, “Đi đường cẩn thận chút. Đúng rồi, có thời gian đi thăm các cậu dì của con đi, dù sao cũng đều là thân thích.”

“Bọn họ cũng đâu coi mẹ là em gái.”

“. . . . . Tùy con thôi.” Bà có chút mềm lòng, nhưng con trai ở phương diện này có chút tàn nhẫn cũng tốt, trong cuộc đấu tranh gia tộc cho tới bây giờ đều là thắng làm vua người thua làm giặc.

“Mẹ đừng nghe bọn họ lời thôi dài dòng, nể mặt ông ngoại con đã cho bọn họ quá nhiều rồi, nếu dám làm loạn lên nữa mấy cái công ty kia cũng thu hồi lại.”

Mẹ Đàm thở dài. “Tính cách giống hệt với ba con. . . . .”

“Nói gì đến anh đây?” Đàm Ký cười tủm tỉm đi thông thả tới, “Tính cách anh như thế nào?”

“Độc ác.” Không nể mặt liếc hần một cái. Không hổ là xã hội đen, đến dạy dỗ con cái cũng thủ đoạn độc ác như vậy.

“Dù có độc ác cũng không thể độc ác qua em a honey,” Đàm Ký đẩy đẩy gọng vàng mắt kiếng trên mũi, một tay ôm vai bà xã, “Có độc ác nữa thì cả người và trái tim đều bị em mang đi đó thôi.”

Đàm Vi ho nhẹ một tiếng. “Con còn ở chỗ này.”

“Còn đứng như trời trồng ở đó làm chi?” Nụ cười lúc xoay mặt biến thành nhìn bằng nửa con mắt, “Đồng ngồi lớn như vậy.”

50. Chương 50: Khi Mỹ Nữ Gặp Gỡ Dã Thú

Nữ Nữ gửi cho Gia Vũ tin nhắn trên QQ: “Mau nhận đi, tặng cho quà cậu đó.”

Hần còn tưởng lần trước cô chỉ nói đùa thôi, mừng chết mất thôi: “Vẫn là Nữ Nữ tốt nhất!! (khuôn mặt tươi cười, môi đỏ mọng, hoa hồng)”

Tệp file vừa truyền đi xong, nhấn vào, là một hình Flash. Bên trong loa truyền ra một giọng hát thâm tình ‘Đồng Thành Tây chính là có tôi yêu em’, FRJJ kinh điển tạo hình S xuất hiện tại tại chính giữa trang, tiếp theo là cái đầu to bự chẳng của Trịnh thiếu gia đang lắc lắc, chu môi quăng ra nụ hôn gió, cánh tay nhỏ nhắn đôi chân thon gọn, vây quanh là đám mỹ nữ có thân hình chữ S nhảy nhót, miệng khi đóng khi mở hát vang: . . . . . Một, hai, ba. . . . . oh. . . . . Anh yêu em. . . . . I love you love you. . . . . Anh yêu em! Anh yêu em! Anh yêu em em em. . . . .

Gia Vũ giận dữ, phóng dao găm bay loạn xạ, bên kia trả lời tự động: bản nhân đã chết, có việc thì hoá vàng mã.

Flash truyền cho Nhất Nhất, cô cố ý phóng đại âm thanh để cho hai bảo bối chưa đầy một tháng kia nghe, hai bảo bối biến thành cổ động viên, miệng đầy nước bọt gặm lấy ngón tay bé xíu ngây ngô cười. Tiếp theo truyền cho Cẩn Ngôn, lúc đó hắn đang uống cà phê ngồi làm việc với máy tính, phốc một ngụm cà phê đang ngậm trong miệng toàn bộ bị phun hết lên trên màn hình, may mắn không bị dính vào bên trong bàn phím. Về tới nhà liền tình ý sâu xa giáo dục bà xã, về sau không được gửi phim ma cho hắn trong giờ làm việc.

Sao lại là phim ma chứ? Thảm mỹ quan có vấn đề. Nhất Nhất lại gửi cho Hạ Mông, không biết hai bà tám đó to nhỏ gì với nhau mà khiến cho Vũ phát cuồng, liền gọi điện cho Nữ Nữ lúc đêm hôm khuya khoắt, đe dọa kêu cô bạn cứ đợi đó đi xem hắn làm thế nào để dìm hàng cô. . . . .

Gia Vũ từ nhỏ liền thích hù dọa người ta, Nữ Nữ không sợ, tiếp theo đem Flash truyền cho Đàm Vi, không chọn đúng thời cơ mà truyền tới lúc hắn chỉ còn năm phút nữa phải họp, hại hắn cười ha hả liên tiếp tại buổi họp, cả đám nhân viên không biết ông chủ đang yên đang lành không biết bị động kinh gì chứ. “Gia Vũ sẽ không bỏ qua cho em.” Hắn nói chắc chắn.

Nữ Nữ hung hăng ngang ngược: “Kêu hắn cứ thoải mái đi, em đang đợi nè!” Xa cách như vậy, cùng lắm là trong điện thoại mắng vài tiếng, chẳng lẽ còn chạy được về bóp cổ cô chết hay sao?

Đàm Vi nói hần mư ma chúc quý nhiều. “Anh gửi đồng nghiệp xem, tất cả mọi người đều cười, chỉ có một không cười.”

“A? Nghe không hiểu?” Vậy cũng có thể không hiểu sao.

“Không phải, trước kia hắn xảy ra tai nạn xe cộ thần kinh cơ mặt bị hỏng rồi.”

Chuyện cười “lạnh” quá!

Sự lo lắng của hắn rất có đạo lý, không tới vài ngày Nữu Nữu đã nhận được một lượng lớn hình ảnh, đều là các bức trước kia gửi cho gia Vũ xem, rõ ràng bị PS vẽ mặt rỗ, vẽ răng thỏ, râu cá trê, còn có mặc bikini nữa. Nữu Nữu mắng to hắn không có phẩm vị, so đo với con gái. Bản thân xuống tay cũng không khách khí, lục khắp album của Minh Nguyệt và Nhất Nhất photo hết những bức hình có Gia Vũ trong đó ra, chế hình hết mức khó coi cho đến khó coi nhất mới chịu. Minh Nguyệt Nhất Nhất cũng rảnh rỗi nhàm chán quá gia nhập chiến tranh, cục diện rất nhanh từ một chọi một biến thành ba chọi một, PS và cuộc chiến nước bọt, trong lúc ấy tình thế bị đảo ngược. Cuối cùng Gia Vũ quả nhiên một mình sao địch lại được quần hùng, hung hăng kêu gào: “P a P a lại P a tớ sẽ đem trang web của Trung Viễn Thiên Ký hack cho coi! ! !” Ba cô gái kia không chút nghi ngờ hắn sẽ làm như vậy, bởi vì người này từ nhỏ đã là kiểu người có thù tất báo, huống chi hiện tại còn đang chuyên nghiên cứu về phương diện an toàn thông tin trên máy tính. Vì tài sản nhà mình mà suy nghĩ, chiến tranh kết thúc trong im ắng, thế giới này rốt cục yên tĩnh lại rồi.

Còn có mười phút là tan sở, Nữu Nữu tựa lưng vào ghế ngồi thẳng ngủ gật, cảm lấy di động lúc đóng lúc mở nắp. Đàm Vi đã hai ngày không gọi điện thoại tới, lần trước nói tuần sau trở về, nhưng rốt cuộc là ngày nào lại không có thông tin chính xác.

Quản lý gương mặt đỏ au đầy phấn khích tiến vào tuyên bố tin tức tốt, nói về sau Hoa Đăng từ nay về sau sẽ là khách hàng cố định của Hoàn Vũ. “Đêm nay tôi mời khách, mọi người nói muốn đi đâu?”

Văn phòng lập tức nổ tung, ào ào bắt đầu nghị luận, cuối cùng quyết định đi ăn cơm trước, sau đó chơi bowling rồi hát karaoke suốt đêm, dù sao hôm nay cũng là cuối tuần.

Nữu Nữu bước đến bên cạnh quản lý chà xát đầu ngón tay, hắn hiểu ý, vươn một bàn tay ra. Có ý gì?

“Ngốc, ” anh quản lý nhìn ánh mắt cô không hiểu thì cười, nhỏ giọng nói, “5000.”

Trong nháy mắt pháo hoa bắn ra từ bốn phía, vô số tờ tiền từ trên trời giáng xuống vùi lấp cô . . . . . Vùi lấp được một nửa thì di động vang lên, Mạc Tử Vực gửi tin nhắn: mời tôi ăn bữa thịnh soạn đi. . . . . Hu hu, những tờ tiền đó lại lạch xoạch bay đi hơn phân nửa. Cô chỉ biết, thằng nhãi này tuyệt đối sẽ không bỏ qua bất kì một cơ hội nào để ăn chặn.

Đội quân lớn nhao nhao ầm ĩ đi ra ngoài tòa nhà công ty, bà chị đồng nghiệp tinh mắt, chỉ vào chiếc Land Rover đối diện kia hỏi: “Có phải tìm em không ?” Đang nói, phía trong cửa sổ lộ ra một gương mặt.

. . . . . Anh ấy?! Nữu Nữu chấn động, bất chấp những đồng nghiệp khác đang gương mặt nhìn, chạy vội tới cười như ánh trăng cong cong. “Trở về sao không thông báo trước một tiếng!” Lái xe là một anh chàng, giống như nhìn có chút quen mặt, cô lên tiếng chào, đối phương chào lại một tiếng ‘cô Thẩm’. Ý, có quen cô?

“Bạn xong hết rồi nên về sớm một chút.” Đàm Vi vẫy tay về phía quản lý của cô.

“Chúng em đang đi ra ngoài ăn cơm.”

Quản lý đi lại hàn huyên vài câu, cười nói: “Còn ăn cơm gì nữa, bạn trai quan trọng hơn.” Hai người liếc mắt đưa tình hắn nhận ra liền, hắn không muốn làm kì đà cản mũi đâu.

Một câu nói đó đã đem Nữu Nữu biến thành ông mặt trời đỏ rực, xe chạy một lúc xa mới quay lại trách người ngồi bên cạnh. “Về sau cách xa công ty em ra, bọn họ luôn cười em. . . . .”

Đàm Vi không nói chuyện, nắm tay cô ánh mắt dán chặt trên mặt cô, sự ôn nhu trong mắt có thể khiến người ta chết đuối.

Trong xe còn có người khác đó, cô đỏ mặt tránh ra, hắn lại bắt lấy, bốn bàn tay đánh nhau ở dưới gầm ghế, làm cho anh lái xe phía trước hắc hắc cười. Nữu Nữu cấu véo lòng bàn tay một cái, hỏi lái xe: “Tôi hình như đã gặp qua anh ở đâu đó.”

“Gặp qua.” Tiểu Tạ cười rất ngây thơ, “Lần trước tôi cùng cô Thẩm trên đường cao tốc biểu diễn xe, cô lái chiếc xe nhỏ QQ.”

A, nhớ rồi, kĩ thuật không tệ. . . . . QQ thì QQ, cần chi thêm chữ ‘nhỏ’ vào chứ? “Anh tên là gì?” Nhìn mặt hắn còn rất trẻ, chắc khoảng hai mươi thôi.

“Tạ Tiểu Hồ, cô Thẩm gọi tôi Tiểu Tạ là được rồi.”

Mở miệng ra là một tiếng cô Thẩm, khiến da đầu người ta muốn phát run lên. “Anh bao nhiêu tuổi rồi?”
“21.”

Cô đã tìm được người nhỏ hơn cô rồi, cạy già lên mặt nói: “Gọi tôi là chị đi, tôi lớn hơn anh.”

Tiểu Tạ đỏ bừng cả khuôn mặt, nhìn vài lần trong kính chiếu hậu mới dám gọi một tiếng chị.

Đứa nhỏ này cũng biết thẹn thùng. . . . . Nữ Nữ cố ý chọc đứa nhỏ này chơi, lại hỏi: “Có bạn gái chưa?”

“Vẫn chưa, anh có muốn giới thiệu cho cậu ấy một cô không?” Đàm Vi bất mãn cô chỉ biết tán gẫu với người khác mà không chú ý đến hắn, trách móc nói. “Hắn là quân nhân xuất ngũ người Giang Tây, thân cao 175. . . . . Tiểu Tạ, chắc cũng cao cỡ đó nhỉ?”

Nữ Nữ lườm hắn, với trẻ con mà tranh cái gì chứ!

“1m74.” Đồng chí giải phóng quân thật nghiêm túc, 1 cm cũng phải cải chính.”Lão đại đi đâu ạ?”

“Về nhà.”

“Đi ra ngoài ăn cơm đi, em có tiền, nhiều như vậy!” Nữ Nữ mở bàn tay ra quơ quơ, tuy rằng còn chưa có linh, nhưng nghĩ thôi cũng làm cho người ta phấn chấn. “Tiểu Tạ, chị mời cậu ăn cơm.”

“Hắc hắc. . . . . Lần sau đi.” Tiểu Tạ là đứa nhỏ cơ trí, tuy chỉ nhìn qua kính chiếu hậu nhưng vẫn nhìn ra được sắc mặt lão đại.

“Lần sau mời cậu đi Ngọc Lâu Đông nhé,” khuỷu tay móc tới bên người vị kia, “Sao anh không hỏi em tiền ở đâu ra?” Nhìn bộ dáng hắn đang không tập trung, không biết nghĩ cái gì.

“Ở đâu ra?”

“Tiền trích phần trăm của dự án bên Hoa Đăng. Hơn nữa Hoàn Vũ và Hoa Đăng sau này kí hợp đồng dài hạn rồi, hầu hết đều là công lao của em ha ha. . . . . Anh có nghe em nói không đó?”

“Hừm?” Đàm Vi có chút si ngốc nhìn cô “. . . . . Nghe thấy.”

Rõ ràng đang nghĩ chuyện khác mà! “Em đói bụng, tìm đại chỗ nào đó ăn cơm đi?”

“Về nhà ăn.”

“Trong nhà anh làm gì có cái gì mà ăn, đều đi một tháng rồi. Nếu không thì đi qua chỗ em, trong tủ lạnh hình như còn có đồ ăn.”

“Đi nhà anh.”

Người này sao lại thế nhỉ? Cô muốn bực mình rồi. “Ăn không khí a?”

Trên cơ bản đàn ông nói “Ăn” có hai loại hàm nghĩa, Nữ Nữ nhìn đời chưa sâu không quá hiểu, lúc bước vào cửa còn đang phiền não: “Trong tủ lạnh cũng không có cái gì hết, ăn cái gì. . . . . ấ!”

Môi bị chặn lại, thân mình bị áp đến trên tường, dưới gáy có đặt một bàn tay để tránh thân mật tiếp xúc với tường. Sự ngọt ngào lâu ngày không được hưởng khiến Đàm Vi luyến tiếc buông tay, chân móc một cái đóng cửa lại, ôm lấy cô hướng về phía phòng ngủ.

Đi đến chỗ quẹo, cô thẹn thùng đẩy hắn: “Bây giờ không được. . . . .” Ban ngày ban mặt ai lại làm mấy chuyện này . . . . .

“Đừng sợ.” Đặt cô ở trên giường, hắn mãi mê khê cấn vành tai cô rồi xuống đến cằm, dùng hàm răng tháo ra nút thắt trước ngực. Cô la hoảng lên, hắn cúi đầu vỗ về, một lần nữa hôn lên đôi môi cô, cái lưỡi ướt át tiến vào khoang miệng dây dưa không ngớt. Ngón tay vội vàng chen vào nội y xoa nắn nụ hoa, chê quá chặt, vòng đến sau lưng cởi ra nút áo ngực. Ý? Cái khóa đó đâu? Lại sờ soạng một lần nữa, muốn điên mất. “Mở thế nào a?”

“Khóa phía trước.” Cô đỏ mặt nhỏ giọng nói.

Trước? Chống thân mình lên một chút, bàn tay sờ đến phía trước, nhưng hấn thật sự không có loại kinh nghiệm thực chiến này, suy nghĩ cả nửa ngày cuối cùng mồ hôi đầy đầu nằm ở trước ngực cô há miệng thở dốc. “Về sau đừng mặc loại này nữa. . . . .”

Không mặc nó rồi xuống thì sao a? Nhưng Nữ Nữ cười không nổi, dự vọng như tia pháo hoa từ bụng lan tỏa khắp toàn thân, trong đôi mắt của người trước mặt này biểu đạt rành mạch rất muốn cô, nhưng lại đang cắn môi cảm tức và ần ần, hai cái tay còn đang tác chiến với cái móc khóa. Cô thoáng dời thân mình, cất lên giọng nói run rẩy ra lệnh: “Nhắm mắt, anh đừng nhìn.”

Hấn quả thực ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Trong phòng yên tĩnh, nghe thấy nhịp đập bồn chồn của trái tim hai người, thùng thùng! Thùng thùng! Cúi đầu cúi bỏ móc khóa áo ngực, hai mắt đang nhắm chặt đột nhiên mở ra, khiến cô sợ tới mức lập tức giơ tay che mặt hấn lại. “Anh ăn gian!”

Một màn xuân sắc trước mắt khiến yết hầu hấn như bị nghẹn chặt căn bản nói không ra lời, Đàm Vi bắt lấy tay cô đưa xuống phía dưới, trong mắt dấy lên ngọn lửa tựa hồ muốn đem cô thiêu thành tro tàn. Cô có chút cứng ngắc, rất muốn mắng hấn là đồ lưu manh, nhưng lòng hiếu kỳ vượt qua sự ngượng ngùng, xoay người nằm sấp trên người hấn làm một học sinh nghiên cứu thêm mới loại kiến thức mới. Hấn liên tiếp hít khí, đứa nhỏ này có phải ở nhà đã nghiên cứu qua đĩa Mosaic? Một lần nữa phủ lên trên cô, cô không thuận theo, lại lần nữa trèo lên ngực hấn. Đàm Vi thật sự không thể nhịn được nữa: “Em có biết làm không đấy?”

Học trò giỏi trở tài nói có, cuối cùng lại khóc lên, thút tha thút thít oán trách: “Vì sao còn đau. . . . .”

“Lần sau anh sẽ cùng em xem lại.” Hấn hôn lên giọt nước mắt của cô, có một số việc vẫn là đàn ông chủ động tốt hơn, phụ nữ thích sự tươi mới, khí lực lại không đủ, sẽ hại chết người a. . . . .

Vừa ngủ dậy, rèm cửa sổ thật dày đã chặn mất ánh mặt trời bên ngoài, không biết đã là lúc nào. Đàm Vi với di động trên bàn, mười một giờ. Trong lòng Nữ Nữ đang giống con mèo cuộn mình lại, mặt dính sát ngực hấn, sự hô hấp nóng bỏng khiến tâm trạng hấn dập dờn. Ngón tay xoa lên đôi môi của cô, không phản ứng, dọc theo chiếc cổ mịn màng đi xuống, vẫn là không phản ứng. Ách. . . . . Tối hôm qua quá điên cuồng, quả thật đã làm cô mệt rồi ha ha. . . . . Đứng dậy vọt vào phòng tắm tắm rửa, mặc xong quần áo đi ra, người trên giường còn đang mê man. Hấn xoa nhẹ mũi cô, đóng ki cửa mới xuống lầu.

Lúc này thời gian chuẩn bị ăn cơm trưa rồi, Đàm Vi chê đồ ăn Fastfood nhiều chất béo, không có dinh dưỡng, nghĩ đến người trong nhà còn chưa tỉnh kia, mua đại hai phần cháo đóng gói mang về. Chia khóa vừa cắm vào ổ khóa, đột nhiên nghe thấy bên trong truyền đến tiếng kêu.

“. . . . . Đàm Vi!” Cánh cửa bị mở ra, cô một mặt trắng bệch xông ra ngoài, thiếu chút đụng trúng người hấn. “Đàm Vi?”

“Cẩn thận.” Hấn vội vã đem túi thực phẩm xách xa một chút, “Sao thế?” Cô đang phát run, gặp ác mộng rồi sao?

Nữ Nữ sưng sờ nhìn hấn, bóp cánh tay hấn một cái, sáu đó lại tự bóp mình, đau đến nỗi há miệng kêu lên một tiếng. “Á. . . . .” Cô nhẹ nhàng thở ra, giống như đỡ xuống gánh nặng ngàn tấn, hai tay vòng qua cổ hấn. “Anh không đi, anh đang ở đây.”

Trái tim giống như bị mạnh mẽ nhắc lên rồi thả tay làm rơi xuống, Đàm Vi một hồi lâu cũng nói không ra lời, chỉ có thể ôm chặt thắt lưng cô nhẹ giọng an ủi: “Anh đi mua bữa sáng.”

“Uhm, Em cứ nghĩ anh biến mất rồi.” Khuôn mặt chôn ở trước ngực hấn không chịu buông tay, ngữ điệu hoảng loạn, “Vừa tỉnh lại đã không thấy tấm hơi anh đâu hết á, anh đi ra ngoài cũng không nói một tiếng, làm người ta sợ muốn chết. . . . .” Vừa rồi tỉnh lại phát hiện bên cạnh không có anh, trong đầu nhất thời trống rỗng, còn tưởng rằng tối hôm qua phát sinh hết thảy đều là ảo giác.

“Không có chuyện gì đâu, anh ở đây, anh đang ở bên cạnh em.” Hấn nhẹ giọng dỗ dành, từng ngón tay đan vào trong mái tóc ngắn của cô.

Cô từ từ an tĩnh lại, vẫn quàng cổ hấn không buông, giống chú khỉ vô lại.

“Vào nhà đi.” Trên người cô chỉ khoác bộ áo ngủ của hắn, lộ ra một mảng lớn da thịt trước ngực trắng nõn, làm người ta tưởng tượng lan man. “Sao mặc thành như vậy mà ra cửa?”

“Nhìn cái gì. . . . .” Một bàn tay che đến trước ngực tỏ thái độ bất mãn đối với ánh mắt trần trụi của hắn. “Công em đi, em đi không nổi.” Những lời này là thật, tối hôm qua quá điên cuồng, hiện tại tay chân cô đều giống như bị đánh gãy gân cốt vậy, dùng sức không được, hai chân luôn không tự chủ được run run, thất lực cũng không tốt hơn được bao nhiêu.

Đàm Vi không lên tiếng, để túi đồ ăn lên tủ giày, ôm lấy cô lên lầu tiến vào phòng ngủ, ngã song song ở trên giường.

Ý? Cô không chú ý tới hắn nhăn mày lại. “Sao thế?”

Hắn xoa đầu, trên mặt có màu đỏ khả nghi “. . . . . Đau xương sống thất lực.”

Cô ngậy người, tiện đà ôm gối cười như điên. Mấy chữ này lại chứng minh tiểu thuyết ngôn tình xạo bà cố, cái gì mà chiến đấu hăng hái một đêm làm N lần mà thần thái đàn ông vẫn sáng láng, có thể đi làm, có thể vận động, có thể mắng mỏ cấp dưới, sau đó buổi tối lại trở về không ngừng cố gắng, phụ nữ thì mềm mại yếu ớt ngồi phịch ở trên giường không thể động đậy được chỉ biết rên rỉ nỉ non thậm chí là có thể ngất đi. . . . . Trên thực tế hai người đều mệt đến chết khiếp. Một lần hai lần thì bình thường, ba lần bốn lần chứng minh đàn ông có thể trạng cường tráng, làm hơn năm lần hắn là đã uống Viagra. . . . .

“Đừng cười!” Hắn sắp điên rồi, đứa nhỏ này cười thực đáng khinh.

Một ngón tay khơi khơi cầm hắn. “Em không bao giờ xem tiểu thuyết ngôn tình nữa.” Bỏ lại người đang lơ mơ kia, Nữ Nữ chân thấp chân cao tiến phòng tắm rửa mặt.

. . . . . Đùa giỡn hắn?! Đàm Vi đen mặt, ngồi phịch ở trên giường một chút cũng không muốn động đậy. Mu bàn tay tiến đến sau lưng xoa bóp vài cái, mẹ nó, thậm chí chắc lý do từ đây mà ra . . . . . Liếc đến trên đất có quăng nội y màu phấn hồng, lưỡi xoay người nhặt, dùng ngón chân móc nửa ngày rốt cục cũng móc được lên. Món đồ chơi này cài thế nào nhỉ? Còn phân ra loại cài trước cài sau nữa. Khá đơn giản a, vì sao đến đúng thời điểm mấu chốt hắn liền không cởi được?

“Làm gì!” Đột nhiên một bàn tay cướp đi nội y.

“Tắm xong rồi? Tóc cũng không lau khô kia.” Hắn đứng dậy đi vào phòng tắm cầm chiếc khăn lông lớn, lúc quay lại thấy cô vụng trộm đem nội y nhét vào phía dưới chăn. Thẹn thùng rồi hả ? Hắn cười ha ha, chiếc khăn lông bọc lấy cái đầu ướt sũng của cô, để cô nằm ở trong khuỷu tay mình.

Nữ Nữ đỏ mặt vẽ vòng vòng ở ngực hắn. “Nhìn lên quần áo phụ nữ.” Đàn ông đàn ông lại có vẻ mặt nghiên cứu nội y của phụ nữ, quá biến thái.

“Nghiên cứu một chút xem nó cài ra sao .”

“Nghiên cứu được chưa?”

Tầm mắt chuyển qua chiếc sơ mi vừa đổi, khoe miệng của hắn gợi lên độ cong nghiên ngấm. “Thử một chút đi.”

“Không cần!” Hai tay lập tức che ở trước ngực, “Em mệt chết rồi. Hôm nay anh không đến công ty ? Á. . . Anh cũng mệt mỏi nha.” Cô không chấp với giáo huấn của hắn cười nham nhở, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt hàm chứa thâm ý của hắn thì cuống quýt không lên tiếng.

Thần sắc đề phòng sủa của cô khiến hắn bật cười, cười đến mức độ thở dài, bàn tay vuốt ve trên từng đốt ngón tay như họa ra được hình dáng của từng đốt ngón tay cô. “Nhóc? Chuyển đến sống cùng anh nhé.”

“Không tốt đâu, ba mẹ nếu biết sẽ mắng em chết.”

“Bọn họ còn chưa biết?”

“Biết chuyện em chưa kết hôn đã sống chung với bạn trai hả.” Tức giận trừng mắt nhìn hắn, hắn chỉ cười. Nữ Nữ bực bội nhìn trần nhà cắn móng tay, “Làm sao bây giờ, Minh Nguyệt biết, Nhất Nhất Cần Ngôn cũng biết, bọn họ đúng là sẽ không nói, nhưng giấy không thể gói được lửa a, mẹ mình sớm hay muộn đều

sẽ biết. . . . . Ái tiêu rồi.” Mẹ cực kì phản cảm đối với những đôi nam nữ chưa cưới mà đã sống chung với nhau, thường nói con gái phải biết tự trọng, đừng học bên ngoài cái đám người không nên thân ấy.

“Em vẫn chưa nói với ba mẹ về anh?”

Cô ngây ngô cười hắc hắc.

Thực sự chưa nói! Hắn bắt đắc dĩ thở dài.

“Không phải là không muốn nói, là thời cơ chưa tới.” Cứ nghĩ hắn tức giận, Nữ Nữ đi tới gần chủ động hôn hắn một cái. “Em cảm thấy mẹ em đã biết chuyện trước kia của chúng ta, anh đi bên kia không được bao lâu thì mẹ có hỏi tới, nói người bạn học của Nhất Nhất kia sao không đến trường nữa? Em nói anh xuất ngoại rồi, mẹ mới không hỏi tới nữa.”

Vấn đề lớn như thế, nếu mẹ Thẩm thật sự biết, vậy ở trong mắt bà hắn hẳn được coi như kẻ bạc tình. Đàm Vi ngồi bật dậy. “Bây giờ anh liền đến nhà em.”

“Đừng!” Cuống quýt giữ chặt hắn, sợ hắn tới cửa đòi chịu đòn nhận tội khiến người nhà sợ hãi. “Em phải nói trước với người nhà đã.”

“Nếu không chúng ta đi đăng kí trước?”

“Ba em sẽ triệu tập thanh niên họ hàng đập chết anh!” Không nói một tiếng đã dụ dỗ mất con gái của ông chưa nói, còn dụ dỗ luôn đi đăng kí kết hôn. “Ba mẹ anh biết không? Biết em không?”

“Lúc trước thì biết, ba anh kể ẹ anh nghe.” Hôn cô một cái, hắn cười bổ sung, “Anh nói lúc học sơ trung ấy.”

“ . . . . . ” Giáo sư Đàm tiến bộ quá. . . . .

“Ba anh còn nói nếu anh không thu phục được ba mẹ em, ông ấy sẽ đến giúp anh thu phục.”

Trước mắt Nữ Nữ không chịu chi phối của không gian hiện ra một màn như vậy: trong tiếng pháo nổ rung trời kèn xona nhộn nhịp, một con phố treo đầy những giấy hỉ đỏ xanh, ác bá khiêng đến một cái kiệu hoa nghênh ngang cướp dâu.

51. Chương 51: Giai Điệu Sống Chung

Suy hết lần này đến lần khác, Nữ Nữ vẫn là không dọn đến ở chung với hắn, dù sao trong thành phố C người quen cũng khá nhiều, nhờ mà truyền đến tai bậc phụ huynh trong nhà thì có mà khiến họ tức hộc máu, sẽ trục xuất cô ra khỏi nhà mất.

Bên này còn chưa nghĩ ra cách nào nói với người bạn trai mới nhậm chức kia, bên kia Minh Nguyệt đã bắt đầu bệnh vực lão đại của cô ấy, khi nhìn thấy cô bạn mình liên tục ba ngày đi làm về nhà đúng giờ liền lẩm bẩm: “Lại về nhà à, lão đại thật đáng thương, một mình cô đơn trong căn phòng vắng lặng. . . . .”

Nữ Nữ coi như không nghe thấy, tiến vào phòng bếp gọt trái cây ăn.

“Cậu như thế sẽ làm lão đại ghen chết đó.”

Con dao gọt trái cây run lên, thiếu chút cắt vào tay. “Bà chị à rốt cuộc là bà chị nghiên cứu lĩnh vực gì thế?” Là tiến sĩ phải không, y hệt bà cô già lẩm cẩm!

“Yêu thích học tập, am hiểu cuộc sống!” Hô xong khẩu hiệu vị tiến sĩ ra vẻ thần bí tiến đến trước mặt cô, “Nếu không thì như vậy đi, mỗi tuần cậu qua bên đó ở hai ngày, tớ sẽ giúp cậu quan sát động tĩnh bên cô chú Thẩm. Thật đó, đàn ông nếu nhìn lâu sẽ không tốt với thân thể.”

Nữ Nữ ngửa đầu than khóc: “Đông Tử ơi Đông Tử à anh ở đâu. . . . .”

“Miễn bàn hắn!” Biểu cảm ‘bà tám’ lập tức trở nên lạnh lùng, “Vĩnh viễn đừng nhắc đến người này trước mặt tớ.”

Cô cả kinh, hai người này vừa có chút tiến triển, không biết lại có chuyện gì đây?

“Gọt đi a.” Minh Nguyệt nhắc đến quả táo trong tay cô. Nhìn thấy cô gọt xong, tự mình cũng gọt một trái, cố gắng mãi mới không gọt đứt một vòng vỏ, giọng nói cũng không đứt đoạn, “Cậu nhìn xem cậu gọt kìa, kĩ thuật gọt của tớ inh hơn cậu đó, thấy chưa, anh ta ở bên cạnh người con gái khác rồi.”

Nữ Nữ chậm hai nhịp mới phản ứng kịp. “Ai?”

“Không biết. Tuần trước tớ và bạn học đi karaoke, lúc hát xong đang đứng chờ xe thì thấy hấn trong bộ dạng say khướt ôm một cô gái đi từ bên trong Đêm Thượng Hải ra.”

“Có lẽ chỉ là đi uống chút rượu với bạn bè thôi thì sao.”

“Đêm Thượng Hải là nơi nào hả?”

Nữ Nữ trầm mặc. “Đông Tử có giải thích với cậu không?”

“Không cần thiết.” Lại cầm một quả táo lên chậm rãi gọt tiếp, Minh Nguyệt tự giấu cợt, “Kỳ thực cũng không có gì, dù sao mình và anh ta cũng chưa bắt đầu.”

Cô ấy nói nhẹ nhàng băng quơ thế đấy, nhưng Nữ Nữ hiểu trong lòng cô bạn khẳng định không dễ chịu chút nào. Chưa bắt đầu? Quý mới tin, ai có mắt đều có thể nhìn ra được khi cô ấy nói đến Đông Tử thì ánh mắt nụ cười đều dạt dào ý xuân, chỉ là lúc này đây không biết còn có thể tiếp tục nữa không. Trong lòng Minh Nguyệt luôn có vết thương lòng của người bạn trai trước phản bội, mà Đông Tử người này đúng là người đàn ông kiểu mẫu cho câu nói ‘đàn ông không hư, phụ nữ không yêu’, tính cách hài hước, bề ngoài lại không tệ, đám oanh oanh yến yến bên người không ngớt xuất hiện. Huống chi thời bấy giờ con gái chủ động không thiếu, muốn hấn luôn chung tình với một cô tiến sĩ cửa mãi không đổ cũng thật sự quá cô phụ mỹ danh ‘đàn ông hư’ của hấn đi. . . . .Hấn không muốn cũng chả sao hết! Ngày mai liền kiểm cho cô ấy người thật thà hơn.

“Đừng nghĩ đến chuyện giới thiệu bạn trai cho Đặng Minh Nguyệt, Đông Tử tìm em tính sổ anh mặc kệ đó.” Suốt bữa cơm cứ nghe cô lải nhải suốt chuyện của hai người bọn họ. “Sự tình không như em tưởng vậy đâu, Đông Tử cũng không phải loại người đó. Buổi tối đừng về nhà trọ nhé?”

Nữ Nữ tự động bỏ qua câu nói cuối cùng kia. “Vậy đi hộp đêm có thể làm gì hả?” Đàn ông đương nhiên phải đứng về phía đàn ông rồi.

“Uống rượu nha, anh không phải cũng có đi đó thôi.”

“Tất nhiên, dẫn phụ nữ đi hộp đêm uống rượu, là em không có kiến thức.” Giận dỗi liếc hấn một cái, “Dù sao em cũng chưa từng đến mấy chỗ đó, không biết đàn ông các anh đến đó làm gì.” Cũng có khả năng Kim Ốc Tàng Kiêu nha.

Nhìn biểu cảm của cô là biết lại suy nghĩ lung tung rồi, Đàm Vi búng lên trán cô. “Tất cả những ai đi hộp đêm cũng đều không phải người tốt đúng không, Cẩn Ngôn cũng đi đó.”

“Cẩn Ngôn mới là thuần túy đi uống rượu.”

Đúng, Cẩn Ngôn là thần của cô, những người khác đều là đồ lưu manh. Nhớ tới lời nói của ai đó đã từng nói trước kia rất lâu rồi, hấn tức giận đến ngứa răng, bẻ vô lăng quẹo vào con đường khác. “Đã nói không giống như em tưởng vậy đâu, tâm tình Đông Tử không tốt mới đi uống rượu.”

“Cậu ấy vì sao tâm tình không tốt?”

“Đặng Minh Nguyệt không nói với em?”

“Sao?”

Hấn chỉ biết. “Trần Phương lại tìm cậu ấy nữa, Đông Tử vừa khéo thấy hai người bọn họ ở cùng nhau, liền hỏi Minh Nguyệt có đồng ý làm bạn gái của cậu ta không. Có thể bị ép quá gấp gáp, Đặng Minh Nguyệt không trả lời chính diện, cho nên Đông Tử mới chạy đi uống rượu.”

“Vậy cũng không thể tùy tiện cùng người khác. . . . . Cái kia đi?”

“Ngốc à. . . .” Ngón trở búng vào ót cô một cái, “Ai nói bọn họ lên giường rồi hả?”

“ . . . .” Uống rượu xong rồi chơi trò tình một đêm thật phù hợp lẽ thường a.

“Không có đâu. Việc này là cậu ta không đúng, không nên bị chút thất bại đã đi tìm phụ nữ khác uống rượu, nhưng cậu ta quả thật không có.”

“Đông Tử nói ? Anh cũng tin?”

“Tin. Loại chuyện này cậu ta không dám nói dối anh đâu.”

Đó là Minh Nguyệt suy nghĩ nhiều? Nữu Nữu vuốt mũi nhìn hần, Đàm Vi vừa khéo quay đầu đụng phải tầm mắt của cô, ánh mắt không trốn không tránh khiến trong lòng cô tin tưởng. Không tin Đông tử cũng nên tin hần. Xe ngừng lại, cô đột nhiên phát giác cảnh sắc bên ngoài không đúng. “Nhà anh?”

“Uhm, đêm nay đừng về.”

Trên cánh tay và tóc gáy đột nhiên dựng đứng lên. “Minh Nguyệt chờ em về đó. . . .”

“Anh sẽ nói với cô ấy.”

“Không được!”

Đã không còn kịp rồi, Đàm Vi lấy điện thoại ra gọi cho Minh Nguyệt, vừa mở miệng đã nói ngay Nhóc không về, cô ấy đừng đợi.vv.

Nữu Nữu nghe không được Minh Nguyệt nói gì đó, nhưng mơ hồ nghe thấy tiếng cười thật biến thái phát ra từ trong loa điện thoại, nghĩ cũng biết là không có ý hay ho gì. “Bà chị à,” cô đỏ mặt khẩn cầu, “Chị đừng cười lớn tiếng như vậy. . . .”

Lưu manh có học thức cao nghiêm túc dạy dỗ: “Các cậu phải chú ý an toàn,” khụ một tiếng thêm hai con chữ, “Biện pháp.”

Đàm Vi xoa mặt lại, hàm răng trên cắn chặt môi dưới sít sao.

Nữu Nữu muốn khùng lên: “Shut up!” Nguyên ý là muốn hai người họ đều cầm miệng lại, nhưng người ngồi bên cạnh này bả vai run lên như rất vui sướng, đầu điện thoại bên kia tiếng cười càng lớn hơn nữa.

Minh Nguyệt nói: “Đúng vậy a, tớ nên cầm miệng, lải nhải lảm nhảm chậm trễ các cậu làm, chính, sự.”

Người này không thể kín đáo chút sao?!

Không kín đáo có khối người, hai người vốn đã đến cửa thang lầu, Đàm Vi đột nhiên lại lôi kéo cô quay vào trong xe, nói muốn đi siêu thị mua chút đồ. Một đường trải qua Hoa Liên Walmart cũng không dừng xe, cuối cùng dừng ở trước tiệm thuốc, Nữu Nữu còn đang buồn bực tưởng hần đi mua thuốc bao tử, chỉ thấy hần nhìn ngó khắp nơi cuối cùng đi đến trước một cái tủ có trưng bày sản phẩm, giơ tay lấy vài hộp. . . .
. Du, Durex?!!! Cô vội xoay người làm bộ như không biết hần, hần cố tình còn không thức thời: “Có phải mua thiếu rồi không?” Bốn hộp còn thiếu? Hần tự ình là động cơ a! Cố ý đi đến quầy thực phẩm cầm hộp bánh bích quy lên định đi tách ra trả tiền, không ngờ hần đi tới giữ chặt cô lại trực tiếp đi đến quầy thu ngân, lại nhìn thấy trong tay hần, nắm hộp. . . . Cô thu ngân cười rất khoa trương, không biết là vì nhìn thấy soái ca mà vui như mở cờ trong bụng hay là nhìn thấy nắm hộp đang nắm lẫn lóc trên bàn kia. . . .

Nữu Nữu thề, từ nay về sau không bao giờ đến tiệm thuốc này nữa.

Mẹ lại gọi điện thoại tới hỏi thăm hành tung, cô thay đổi cách nói, nói đang ở phòng thuê để viết kế hoạch, khách hàng đang cần gấp. Trong nhà những cô dì thích tụ tập cùng nhau chơi mạt chược, quả thật không an tĩnh, mẹ dặn dò một vài tiếng như nhớ ăn cơm rồi cúp điện thoại. Nữu Nữu lớn tiếng thở dài phê bình bản thân: “Nói dối không tốt, thật sự.” chọc lên ngực Đàm Vi, “Chúng ta giống như đang yêu đương vụng trộm. . . .”

“Nói bậy.” Hần độc ác cắn lên môi cô coi như trừng phạt.

Cô cười hì hì hất ra bàn tay tác oai tác quái khắp nơi kia. “Aiz, anh nói Minh Nguyệt và Đông Tử phải làm sao bây giờ nha?”

“Không có biện pháp, chúng ta cũng không giúp được gì đâu, loại sự tình này phải xem chính bọn họ nghĩ như thế nào.”

“Anh không phải lão đại sao, kêu Đông Tử đi giải thích với Minh Nguyệt đi.”

“Việc người khác anh không muốn quản.” Con nhóc này thật không có phong tình, thức dậy trong lòng hần cũng không biết mắc cỡ, gọi điện thoại cho hần cũng chỉ biết lải nhải chuyện người khác. Đàm Vi xoa khuôn mặt cô oán trách, “Em nên quan tâm anh nhiều hơn chút a.”

“Được, quan tâm anh, xin hỏi anh trước đây làm thế nào giải quyết. . . . . Cái kia?” Vấn đề này sớm đã có suy nghĩ muốn hỏi, từ sau khi hai người ×× hần đột nhiên tựa như chú sói đã được hưởng mùi đời, cô rất hiếu kỳ hần tràn đầy tinh lực như vậy lúc trước kia dùng cách nào để phóng thích .

Đàm Vi thu lại tay, nhắm mắt lại quyết định không trả lời.

“Tự lập tự cường, cơm no áo ấm?”

Đứa nhỏ này học từ đâu mấy loại từ ngữ này? Quả nhiên học cái xấu dễ dàng học cái tốt khó. “Bây giờ còn sớm, đến đây gieo mầm tiếp nào.”

Nữ Nữ nghe thấy liền lẩn lôn lốc tránh ra rồi đứng lên hoảng sợ nói: “Anh có phải còn mua cái loại thuốc viên nhỏ màu lam?” Trên người đột nhiên xuất hiện thêm một đôi bàn tay to, soạt một tiếng. . . . . “Áo ngủ của em!”

“Em nghi ngờ năng lực của anh.” Nếu cô còn có khí lực, hần rất vui lòng lại làm tiếp hai vòng thể dục.

“. . . . . Em tin anh.” Cô lập tức đầu hàng, cúi đầu nhìn chỗ làn váy bị rách mà đau lòng muốn chết. “Gia Vũ tặng đó, anh đền đi!”

“Ngủ để trần rất tốt cho thân thể.” Khuỷu tay gối lên sau đầu híp mắt thưởng thức cảnh xuân, hừ, sao có thể mặc đồ của người đàn ông khác tặng, Gia Vũ cũng không được.” Anh sẽ mua cho em cái khác, cái loại có đai đeo, nửa trong suốt, trên mạng có thể mua.”

Đàn ông quả nhiên đều là háo sắc .

Rời giường rửa mặt xong đi ra ngoài ăn sáng, Đàm Vi lười đi đến công ty, làm việc ngay tại nhà. Nữ Nữ ở bên cạnh xem một lúc, bị một đồng báo biểu làm cho hoa mắt chóng mặt, không nhìn nữa, liền ở trong phòng suy nghĩ cách bài trí sao cho đẹp mắt. Căn nhà này của hần trống rỗng, chỉ có phòng ngủ cùng thư phòng được coi như có nhân khí, trong phòng bếp tất cả bộ bát đĩa nồi niêu xong chảo cư nhiên đều bị bắt bụi dày cộm. Người như thế này nếu bị ném tới đảo sống khăng định sẽ là kẻ đầu tiên bị đối chết. Trong ngăn kéo có để một cuốn photo album thật dày, hần là ảnh chụp của nhà hần, Nữ Nữ liền nhận ra ba hần Đàm Ký, đa số trên ảnh chụp đều là mặc quần áo kiểu dáng thoải mái, đeo cặp mắt kiếng gọng vàng hào hoa phong nhã. Thật sự là xã hội đen sao? Nhìn thế nào cũng không giống. Đứng cạnh ba hần là một người phụ nữ, vóc người ít nhất cũng phải cao hơn 1m70, rất có khí chất, ngũ quan hình dáng có mang đậm nét của Tây Âu.

“Mẹ anh.” Đàm Vi chỉ vào ảnh chụp, ngồi xuống nền nhà kề bên cô.

“Thật đẹp.” Ánh mắt hần chắc là di truyền từ mẹ, hốc mắt có chút nhô ra, lông mi so với người bình thường cong và dài hơn. “Con lai Trung – Ý nha.”

“Đây là ông bà ngoại anh.” Hần Nhất Nhất chỉ cho cô xem, “Đây là dì út, cậu lớn và mẹ. . . . .”

Nữ Nữ nghe ra sự không kiên nhẫn trong ngữ khí của hần, nhớ tới trước kia hần từng nói qua dì và cậu tranh giành gia sản, đối xử với em gái ruột như với kẻ không có tí máu ruột rà nào. “Mẹ anh ở bên đó rốt cuộc là đang trong tình hình thế nào? Nói em nghe coi.”

“Em muốn nghe hả? Cũng đúng,” hần cười, “Dù sao em cũng là con dâu tương lai nhà họ Đàm, phải biết chuyện này chứ.”

“Xời. . . . .” Lúc trước sao không phát hiện người này có tài nói năng ngọt xớt như vậy.

“Thật ra chỉ có một chữ thôi: tiền. Ông ngoại anh là một thương nhân thành công, nhưng trên phương diện giáo dục con cái lại không thành công, hai ông cậu anh được nuông chiều từ bé, ăn chơi đàng điếm biết rõ sẽ phá sản, lại đều muốn vào công ty cầm quyền, hai anh em âm ỉ tranh giành rất nhiều năm. Sau này ông ngoại vì không muốn anh em bất hòa nên ối người một công ty, không nghĩ tới lại khiến cho đi út ghen tị, làm âm ỉ lên muốn chia gia sản, đương lớn nhìn thấy cũng nóng nảy, giựt dây đi ở đằng sau tha hồ gây chuyện. Bên kia hai bà mẹ đương nhiên không phục rồi, mẹ lớn nói chồng của mẹ vai vế là lớn nhất nên để mẹ ấy cầm quyền, mẹ hai thì cũng được coi như người có máu mặt nổi tiếng ở địa phương, theo lý thì không thiếu cái gì, nhưng mẹ hai lại sợ hai cô em chồng chia hết tài sản, cứ nhiên liên hợp anh em nhà mình lại đến tranh giành. . . . .” Đàm Vi từ trong túi áo lấy ra hộp thuốc lá châm một điếu, cười giấu cợt. “Dù sao cũng gây chuyện đến nỗi gà bay chó sủa, sắp khiến cho ông ngoại tức điên lên, nói ông còn chưa có chết đâu, phân cái rắm a.”

“Vậy mẹ anh đâu?”

“Khi đó mẹ không muốn nhìn thấy cảnh người một nhà cãi nhau nên đến Trung Quốc, gặp được ba anh, quyết định định cư ở đây luôn.”

“Khó trách ông ngoại anh tức giận, luyến tiếc đó mà.”

“Uhm. Còn nhớ rõ không, nghỉ đông lớp 11 lần đó anh đi Milan, chính là bởi vì chuyện ông ngoại bị cậu hai chọc giận đến nỗi đột quy. Ai cũng bỏ mặc ông, chỉ có mẹ anh hầu hạ chăm lo cho ông ở trước giường bệnh, bà ngoại lớn tuổi rồi, con cái tạo phản bà cũng quản không nổi nữa. Ông ngoại vừa tỉnh lại liền lập di chúc, muốn đem công ty giao ẹ anh, em nghĩ mà xem mấy người đi bọn họ làm sao mà cam tâm cho nổi, đương nhiên sẽ nghĩ biện pháp đập đổ mẹ anh. Ông ngoại biết ba anh không thêm nhòm ngó đến số gia sản này, lại nói tiếp sức khỏe mẹ anh cũng không tốt gì mấy, cho nên chết sống cũng đòi gọi anh về bên đó.”

“A. . . . . Em đã hiểu, anh vừa đi ba anh khẳng định cũng sẽ đi theo luôn, bà xã và con trai đều ở Ý, ba anh ở lại Trung Quốc một mình cũng đâu còn ý nghĩa gì nữa.” Nữu Nữu giơ ngón tay cái lên, “Chiều này của ông ngoại anh thật sự inh.”

“Ha ha, vô gian bất thương.” Hấn gạt tàn thuốc vào trong cái gạt tàn thuốc lá, không để tâm đem cả chính mình vào câu truyện. “Gọi anh qua bên đó toàn bộ là ý của ông gian thương đó, mẹ anh từng phát thệ ở trước giường bệnh của ông, nhất định phải quản lý tốt công ty, không thể để cho nhóm cậu đi đó làm tán gia bại sản.”

“Vậy anh còn có anh chị em họ gì không, bọn họ thì sao?”

“Ông ngoại để lại cho bọn họ mỗi nhà một công ty, tự chịu trách nhiệm lời lỗ, buôn bán lời là của mình, bị thua lỗ cũng đừng đi tìm ông làm gì. Lại nói thêm trên tay bọn họ còn có chút cổ phần công ty, không đời nào chết được.”

“Anh không sợ bọn họ liên hợp lại gây phiền toái?”

Hấn cười lạnh một tiếng, hàn quang hiện ra trong con mắt. “Vậy phải coi bản lãnh của bọn họ rồi.”

Giống như muốn giết người. . . . . Nữu Nữu theo bản năng rung mình một cái. “Nhất Nhất nói anh khẳng định có quan hệ với đảng 3K.” Đến khi thấy hấn nhú mày nhìn cô chăm chú, cô giật mình, há to miệng, “Em thật sự tìm được xã hội đen làm bạn trai?!”

Đàm Vi cười ha ha. “Đừng sợ, anh được tẩy trắng rồi.”

“Gạt người. . . . .” Nâng cánh tay hấn lên so sánh, “Da anh ngăm đen hơn da em.”

Miệng ngậm thuốc thiếu chút nữa bị phun ra, hấn lấy xuống ném vào trong gạt tàn, ôm chầm lấy cô cười xả láng. Ở bên cạnh Nhóc cóc là thời khắc thư thái nhất, hấn chính là thích nghe cô nói huyền thoại hết cái này đến cái kia, không có gánh nặng, tận đáy lòng chỉ có sự ấm áp.

Nữu Nữu duỗi cái lưng mỗi tỳ lên trên chân hấn lật quyển album, con lai chính là khác biệt, vô luận là nam nữ đều cao lớn xinh đẹp hơn.” Anh đang ở đây thể công ty bên kia ai quản lý?”

“Mẹ anh. Nhưng cũng chỉ đứng tên thôi, quanh năm suốt tháng mẹ anh thường xuyên đi ra ngoài du lịch.”

“Sức khỏe của mẹ anh sao rồi, em biết lúc đó anh qua bên kia là vì mẹ anh đột nhiên nhập viện. Kỳ thực chuyện này anh nên nói sớm với em một chút, nếu anh thẳng thắn nói với em, em có thể hiểu.”

“Không muốn nói em nghe.”

“Vì sao? Không tin em sẽ chờ anh.”

“Tin.” Chính vì tin tưởng, mới không nỡ để cô phải chờ.

“Tin em còn không nói với em. . . . . Em nói cho anh nghe một bí mật nha, kỳ thực em vẫn cảm thấy anh sẽ trở về, dù không trở lại đi nữa, em cũng sẽ chuẩn bị tốt để đi tìm anh. Thật đó, em vẫn đang để dành tiền, nếu mười năm nữa anh vẫn chưa trở lại thì em phải đi tìm anh, nếu anh dám kết hôn em liền đâm cho anh một trận, nếu anh chưa kết hôn em vẫn sẽ chấp nhận anh, ha ha. . . . . Không nghĩ tới anh trở về còn sớm hơn so với sự tưởng tượng của em. . . . . Uhm?” Nửa ngày không có nghe thấy tiếng, cô ngẩng đầu nhìn hẩn.

Đàm Vi nhẹ nhàng vỗ về mái tóc ngắn của cô, trong con người thể hiện rõ ràng sự tràn đầy đau lòng cùng xin lỗi.

Hốc mắt cô đột nhiên cay xè. Người này vô luận làm ra quyết định gì đều là căn cứ, suy nghĩ cho cô, cho dù biết rõ là sai, cũng muốn đem sự đau xót giảm xuống mức thấp nhất. “A, cho anh coi cái này.” Cô nhảy lên lúi lại xoa xoa hai mắt, từ trong túi xách lấy ra một cái hộp nhỏ dâng ra trước mặt hẩn rồi mở ra. “Nhìn xem. . . . .”

Trên miếng vải nhung màu xanh chiếc dây chuyền chữ Thập phát sáng rạng rỡ, ánh hào quang chói lọi đập vào mắt hẩn. “Em không vứt bỏ nó!”

“Đất a, cho dù có bán đi cũng không muốn ném đi.” Chút giá trị quan đó vẫn phải có chứ. “Trả lại cho anh.”

“Cho em đeo.” Hẩn mở khóa ra đeo lên cổ cho cô.

Cô cúi đầu nhìn một hồi lại tháo xuống thu hồi lại, cười nịnh nọt: “Rất quý, đeo vào sợ kẻ trộm cướp mất.” Sợi dây chuyền thô như vậy đàn ông đeo còn được, phụ nữ đeo vào giống hết như cái xích chó vậy. Quỳ rạp trên mặt đất tiếp tục lật cuốn album, chỉ vào bức ảnh có một nhà máy, “FARFALLA, gia sản Hồ Điệp.”

Đàm Vi kinh ngạc nhướng mi. “Em làm sao mà biết?”

“Lên mạng tra chứ sao. Người sáng lập gia sản Hồ Điệp, Hoa kiều; Phó Tổng Tài Mr. Anthony Gu, tên tiếng Trung Đàm Vi.”

“Tra khi nào?”

“Đại học năm 2 thì phải . . . . . Khi đó anh còn đang đi học đã làm chức Phó Tổng Tài?”

“DH năm 3.”

Nữ Nữ quay đầu sờ mặt hẩn. “Mặt mỗi lần đúng không?” Đem trọng trách trút lên hết lên bờ vai của một người còn đang ngồi trên ghế nhà trường, ít nhất không dám mơ tới sự nhẹ nhàng thư thái.

Hẩn lắc đầu, tươi cười ảm áp.

“Không mặt sao? Anh còn học thêm bằng MBA.”

“Bỏ tiền ra mua thôi.”

“. . . . .” Thiệt hay giả, MBA bằng cấp nước ngoài cũng có thể mua?

Bộ dáng trợn mắt há hốc mồm khiến hẩn cười to, cúi người hôn lên trán cô. “Đừng suốt ngày đặt câu hỏi, nói xem em bốn năm học đại học trải qua thế nào, anh không biết gì hết.”

“Thì là học tập, chơi đùa. . . . . Cát Lâm lạnh kinh luôn, không thể bước ra khỏi cửa, vừa ra khỏi cửa liền đông cứng như tượng. . . . .”

Trước mắt như hiện ra cảnh tượng có cô bé gái ngồi rét run trong góc muốn đốt lên que diêm, Đàm Vi ha ha cười, cười đến xót xa. Đứa nhỏ ngốc này, không muốn sống tại thành phố C chắc là vì không muốn nhớ lại những kí ức trước đây, chạy xa như thế đi chịu tội, hấn nợ cô rất nhiều. “Lần trước em uống say nói có rất nhiều người theo đuổi em, thật hả?”

“Sao lại không có!” Cứ làm như trong suốt bốn năm đại học cô không có ai thêm vậy. Mặt có chút đỏ lên, không phục nhéo mũi hấn, “Không lừa anh đâu, vừa mới bước vào trường đã có anh học năm 3 theo đuổi em, anh đoán xem anh đó đã dùng biện pháp nào? Gọi tất cả các bạn học cùng lớp đến dưới lầu kí túc xá phòng em gọi tên em, còn đốt lên một vòng ngọn nến hình trái tim. Tục. . . . . Em mới không thích. Em nói với anh ấy em đã có bạn trai, anh đó còn không tin, nói sao chưa từng nhìn thấy bạn trai em? Tức chết mất, sau này em còn gọi điện thoại kêu anh Cẩn Ngôn giúp đỡ nữa.”

“Anh biết, Cẩn Ngôn có nói với anh, nói em muốn cậu ta giả làm bạn trai của em.”

“A? Anh ấy giống hệt một tình báo viên vậy. . . . . anh Cẩn Ngôn keo kiệt muốn chết không hề giúp em, sau đó em phải đi tìm Gia Vũ, Gia Vũ đi giúp em thiếu chút nữa đánh nhau với người ta, tính khí thực thối.”

“Cái này thì anh không biết.”

“Anh đương nhiên không biết rồi, em kêu Gia Vũ đừng nói cho ai biết, Nhất Nhất cũng không thể nói, cậu ấy mà biết khẳng định sẽ góp vui à xem.”

“Gia Vũ sao lại suýt tí nữa đánh nhau với người ta?”

“Do tính khí của cậu ta nóng nảy thôi!” Nói đến vấn đề này Nữu Nữu dờ khóc dờ cười, “Lúc nghỉ đông cậu ấy đi đến trường đón em, em kêu cậu ấy đến sớm một chút, sau đó dẫn cậu ấy đến trước mặt anh bạn khóa trên không phải là ok rồi sao. Kết quả tên đó biểu diễn hơi quá, hung dữ mắng cho người ta một trận, còn nói về sau đừng đến làm phiền em nữa, dù sao bộ dáng cũng rất hung dữ, khiến cho anh bạn kia suýt chút nữa đánh nhau với cậu ấy. Có một thời gian tâm tình của Gia Vũ cực tệ, cũng không biết tại sao nữa.” Cô ngửa đầu nhìn hấn, “Nhất Nhất nói khi đó Hạ Mông chuẩn bị đi Mỹ, cho nên Gia Vũ thương tâm?”

“Không biết.” Hấn giả bộ ngớ ngẩn để lừa cô.

“Chắc là vậy ha? Dù sao hiện tại đã tốt hơn rồi, hai người họ đã ở bên nhau. . . . . Hắc hắc. . . . . Đây là.” Chỉ vào tấm ảnh mẹ Đàm cùng một đại mỹ nữ chụp ảnh chung, “Diệp Lam?”

Đàm Vi nghiêng đầu nhìn cô một cái.”Uhm, hấn là chụp lúc đi du lịch Thụy Sĩ chơi.”

“Mẹ anh thật thích cô ấy.”

“Mẹ anh coi cô ấy như con gái, cũng chính là em gái của anh. A...quên mất,” vỗ vỗ vào trán bật cười, “Cô ấy còn lớn hơn anh một tháng ấy chứ.”

Làm con gái? Làm con dâu thì có. Nữu Nữu ngồi dậy hỏi một cách ngốc nghếch: “Anh vì sao quay về tìm em?” Vì sao không tìm Diệp Lam?

“Nợ em.”

Cô không phát ra tiếng nữa, động tác lật album cũng chậm lại. Tiếng chuông tin nhắn của di động vang lên, cầm lên nhìn vừa nhìn thấy đã rên la: “Quý lại muốn vào thôn rồi!”

“Ai vậy?”

“Mạc Hoa Hoa, kêu em đi.” Tiễn trích phần trăm còn chưa tới tay thằng nhãi này đã nghĩ ra cách để bóc lột cô rồi.

“Yên tâm, anh sẽ đi cùng với em.” Đàm Vi cười tủm tỉm kéo cô đứng lên, “Hấn là quý, chúng ta mới là châu châu đó.”

52. Chương 52: Yêu Một Người Phải Cần Lý Do Sao?

Trung tâm thương vụ đang tiến vào giai đoạn xin phê duyệt và cấp phép xây dựng, Thượng tổng phải tay mặt kệ, cả ngày chỉ biết ở nhà bên cạnh vợ yêu và chơi đùa với các con, để Đàm Vi thay hấn bôn ba khắp nơi. Hấn thấy âm ỉ vô cùng nên chửi âm tên bạn khốn đó chỉ cần phụ nữ không cần anh em, Nhất Nhất đứng về phía ông xã mình còn nói đệm vào: anh em chính là dùng để bán đứng. Đàm Vi bị ghen đứng hình mắt trợn trắng, mắng xong vẫn ôm về mặt đau khổ bán mạng vì người anh em của mình. Công ty của hấn cũng bận bịu, có khi buổi sáng ở Bắc Kinh buổi chiều liền bay đến Quảng Châu, ăn có bữa cơm thôi mà còn phải nhận vài cú điện thoại. Nữ Nữ đau lòng muốn chết, chủ nhật tìm lý do để không phải trở về nhà, ở lại phòng trọ hầm canh gà cho hấn bồi bổ thân thể.

Minh Nguyệt thật buồn bực sao cô bạn lại mua gà ác, đó là dùng bồi bổ cho phụ nữ?

“A, dù sao cũng đều là gà mà.” Đắt một chút có vẻ tốt hơn.

Minh Nguyệt cười nghiêng ngả. “Máy bay cũng là máy a. . . .” Nhưng đừng có bỏ vào mấy thứ như táo đỏ long nhãn gì gì đó a, đến lúc đó lão đại ăn vào liền biến thành yêu tinh. “Cậu chừng nào thì từ chức a?”

“Sao phải từ chức?”

“Các đồng nghiệp của cậu đều biết lão đại là bạn trai của cậu rồi, cậu còn ở lại Hoàn Vũ, người ta sẽ cho rằng cậu là gián điệp của Thiên Ký.”

“Bán đứng bí mật công ty là không đạo đức, nghiêm trọng hơn còn bị bỏ tù, biết không?”

“Đi tù?” Minh Nguyệt kinh hãi, “Cậu luôn bày la liệt khắp nhà, tớ đều thấy rồi!”

Nữ Nữ cảm giác đáng tiếc sâu sắc, nền giáo dục Trung Quốc thất bại, tiến sĩ chưa bước ra khỏi cổng trường cũng chỉ là ở trình độ này.

Ngồi xe đi công ty Thiên Ký thăm tù, vừa khéo gặp Cẩn Ngôn đang đi ra từ thang máy, xem ra Thượng tổng còn chưa hoàn toàn mất hết lương tâm. Phát hiện trong tay cô đang cầm bình giữ nhiệt hấn thật cao hứng, đi theo lên lầu muốn được ăn ké một chén canh.

Đàm Vi chặn lại, liếc cái bụng của hấn nói: “Còn ăn nữa, béo thành như vậy nên tuyệt thực đi.”

“Béo sao?” Hấn chán nản ôm cái bụng.

Nữ Nữ rất không lí giải nổi, vừa chăm con vừa phải đi làm, sao có thể béo lên được chứ? “Anh Cẩn Ngôn nếu tiếp tục béo nữa khẳng định Nhất Nhất sẽ chê anh.” Được lắm, một vị thần sắp biến thành phật Di Lặc.

“Cô ấy cũng nói anh béo lên không còn cơ bụng nữa rồi. . . .” Cẩn Ngôn thì thào, đứng dậy đi ra cửa.

“Canh gà còn chưa có uống!”

“Không uống, tớ đi phòng tập thể thao.”

Bị đả kích? Hai người ngơ ngác nhìn nhau. Nữ Nữ đi theo ra ngoài, muốn rèn luyện thân thể người đó quả nhiên không đi đến chỗ thang máy, trực tiếp đi cầu thang bộ. Lầu 16 a. . . . . Tuy rằng là đi xuống lầu nhưng cũng hơi đáng sợ đó nha. . . . .

Đàm Vi nhìn chằm chằm vào nước canh đen sì sì có chút nghi hoặc.”Đây là cái gì vậy?”

“Canh gà ác.”

Nhìn thấy trên nước canh nổi lênh bênh mấy quả táo đỏ thì trầm mặc một lát, hấn bưng lên miệng uống lên hai hớp, cười gượng: “Uống ngon, chỉ là dầu hơi nhiều.” Giống như ném phải cái gì đó ngọt ngọt. . . . . Là thuốc bổ cho đàn ông sao?

“Canh gà chính là thế, nhiều dầu mỡ. Uống không được thì đừng uống nữa.” Hấn gần đây bận quá, khoe miệng nổi lên nhiều nốt đỏ như kiêu bị nóng trong người vậy, sớm biết đã nấu cháo đậu xanh để hấn ăn ắt rồi.

“Đợi nguội một chút lại uống tiếp.” Giơ lên tập tư liệu trong tay bắt đầu dĩ cưỡi, “Công việc chưa làm xong.”

“Em không gây ồn ào cho anh đâu.” Nữu Nữu ngoan ngoãn không phát ra tiếng, dựa vào sofa đánh giá văn phòng. Trên tường treo một bức chữ của danh gia, cái bàn đều là hàng của FARFALLA, cổ sắc cổ hương, cũng chỉ có tài năng của người Trung Quốc mới làm ra được kiểu gia cụ mang đậm đà phong cách Trung Quốc cổ xưa như thế. Ánh mắt lão nhân gia của nhà hần thật độc đáo, nhiều năm như vậy FARFALLA ở Âu Mỹ được hoan nghênh vô cùng, người nước ngoài liền say mê mấy thứ đồ mang đầy thần vận của Đông Phương.

Đàm Vi lúc say mê trong công việc trong đầu không chứa nổi cái khác, bảng báo cáo xem xong mới đột nhiên nhớ tới trong phòng còn có một người, đang đứng ở trước tủ chơi đùa những chỗ chạm khắc. “Nhóc?” Hần buông bút, “Hay về nhà đi, ở đây chán lắm.”

Cô đi đến trước bàn. “Có chuyện gì có thể sai em làm.”

“Em không hiểu những vấn đề này.”

Liếc liếc mắt một cái, trên giấy tất cả đều là các số liệu chi chít, đọc được nhưng không hiểu. “Có thể dạy em mà.”

“Một hai tháng không học nổi đầu ngón ạ . . . . .” Hần xoa xoa mái tóc ngắn của cô, châm điếu thuốc, di động bỗng nhiên vang lên “. . . . . Diệp Lam?” Hần huyền vài câu, cầm bút lên đánh dấu móc, chấm chấm gì đó lên bản tài liệu.

Nữu Nữu không dám lên tiếng, lặng lẽ đi vòng qua phía đối diện gục đầu xuống bàn nhìn hần. Bút máy của hần viết rất thích, đầu bút lông trơn dễ viết. Thật buồn bực, môn ngữ văn lần nào cũng thi trượt như hần mà có thể viết ra loại chữ viết giống hệt thư pháp này ư? Có phải ai làm qua ông tổng đều phải luyện chữ, chữ Cẩn Ngôn viết cũng đẹp nữa. Chữ Gia Vũ giống như gà bới. Nhìn đi, cùng là đàn ông mà khác biệt quá xa. . . . .

Cúp điện thoại Đàm Vi cúi đầu sửa tài liệu, thuận miệng nói: “Diệp Lam hỏi anh tiến độ ra sao rồi, đưa ra hai ý kiến.”

“Cô ấy thật có năng lực?”

“Rất lợi hại.” Thần sắc khó nén thưởng thức, “Thông minh, khả năng tiếp thu vấn đề nhanh nhạy, cộng thêm biết tiếng Ý, tiếng Đức, tiếng Anh, tài ăn nói lại tốt. Phụ nữ giống cô ấy như vậy thật hiếm.”

Người ta biết bốn ngoại ngữ, trên thương trường làm mưa làm gió, còn cô chỉ biết ru rú tại văn phòng viết viết lách lách. Nữu Nữu vuốt chân bàn một đường kêu soàn soạt: “Tiếng Anh của em cũng qua cấp 6. . . . .”

“Có thể nói chuyện với người nước ngoài không?”

“. . . . . Một chút. . . . .” Khẩu ngữ quá kém. “Em quá ngu ngốc há?”

Hần thế mà gật đầu. “Em là Nhóc gốc mà.”

“Anh mới ngốc,” cô trừng hần, “Ngoài Good morning thì câu nào cũng không biết nói.”

“Anh có phiên dịch, sẽ không vấn đề.” Hần cười đắc ý, néo khuôn mặt cô, “Về đi, anh còn vài tiếng nữa mới kết thúc công việc. Muốn anh tiễn em không?”

“Không cần, anh bận việc của mình đi.”

“Đúng rồi, tuần sau anh phải đi Quảng Châu, FARFALLA muốn ở bên đó mở văn phòng đại diện. . . . .” Thanh âm dần dần nhỏ đi, ngòi bút gõ gõ trên bàn không biết là đang thì thào cái gì nữa.

Cô buồn cười, nhẹ nhàng “Ai” một tiếng, không phản ứng. Canh gà sớm đã nguội, thu hồi lại bình đựng canh đi ra ngoài nhẹ nhàng khép cửa lại.

Tuần sau là sinh nhật hần, nhưng hần có khả năng sớm đã quên hết ráo. Tính ngày hần có thể về trước ngày sinh nhật, Nữu Nữu cũng lười nhắc, lúc đó vừa khéo là cuối tháng đúng dịp phát tiền lương, cầm lấy tấm thẻ lương có giá trị dưới một vạn mà đi mua cho hần một bộ quần áo làm quà sinh nhật. Vốn định hẹn

Minh Nguyệt cùng nhau shopping, nhưng tâm trạng của cậu ấy không tốt, cũng không biết Đông Tử rốt cuộc có đi giải thích với cậu ấy không nữa, cô cũng không tiện hỏi. Hai người này thực khiến người ta phát sầu. . . . .

Vào trong khu trung tâm mua sắm hai mắt như tối sầm lại, hổng rồi, Đàm Vi thích nhãn hiệu nào? Bình thường lúc thu dọn quần áo cũng quên nhìn, cộng thêm cô căn bản không có khái niệm với trang phục của nam giới. Mù mờ ngỡ ngàng dạo qua một vòng, nhìn thấy nhãn hiệu Huge Boss, nhớ tới Nhất Nhất nói Cẩn Ngôn thích loại này. Cùng là đàn ông chắc Đàm Vi cũng thích thôi.

Cô bán hàng tươi cười niềm nở chào đón, đi theo bên người càng không ngừng giới thiệu đây là ×× mẫu mã mới này ×× rất thích hợp cho người đàn ông lịch lãm mặc. . . . . Nữu Nữu lễ phép nói muốn tự nhìn ngắm, đuổi người nhân viên đi rồi. Tiện tay lật đi lật lại tấm yết giá của một chiếc áo sơmi: 2988! Thiếu chút nữa thổ huyết, một tháng tiền lương a. . . . . Vẫn là mua cái cravat thôi, ít vải, giá cả hẳn là rẻ hơn chút.

“Hi. . . . .” Trên hành lang có một cô gái mặc chiếc váy xanh có đai lưng vậy tay.

“Diệp Lam!” Nữu Nữu vui sướng đi qua, “Thời gian này đi đâu vậy, không nhìn thấy chị đâu hết.”

“Về Hàng Châu, thăm bà nội hai tháng.” Cô nói bà cụ thời gian trước bị bệnh một thời gian, vừa ra viện liền đòi về quê ở mới chịu. Cô từ nhỏ thân nhất với bà nội, đương nhiên phải cùng về quê với bà a.

Khó trách người gầy đi không ít. “Chị đừng quá sốt ruột, bà nội cát nhân thiên tướng, lại nói cảnh vật không khí ở Hàng Châu rất tốt, càng thích hợp để bà dưỡng bệnh.”

“Đúng vậy a, bà cụ lớn tuổi rồi chỉ có thể chiều theo ý bà. Hơn chín mươi, đối với chuyện sinh tử cũng nhìn thấu rồi, chỉ muốn sau khi mất có thể được an táng ở quê nhà.” Diệp Lam lắc đầu cười, “Không nói vấn đề này nữa, em tới mua quần áo?”

“Uhm, xem caravat.”

“Tìm được chưa?”

“Còn chưa, em không biết chọn.”

“Để chị làm tham mưu cho, chị cũng đang muốn cho quà cho anh trai.” Cô lôi kéo Nữu Nữu đi đến trước quầy caravat, “Em mua cho Đàm Vi?”

“. . . . . Oh.” Có chút ngượng ngùng.

“Chị biết, qua vài ngày nữa là sinh nhật anh ấy rồi. Yên tâm, chị không mách với anh ấy đâu, chờ đến ngày sinh nhật em sẽ cho anh ấy một sự kinh ngạc. Em muốn chọn kiểu dáng thế nào?”

Nhìn trước sau quầy mấy lần, Nữu Nữu cầm lấy một cái màu da cam tà sọc. “Cái này?” Vừa nãy cũng vừa ý với kiểu này, thoát nhìn rất thời thượng hoạt bát.

“Rất đẹp mắt. Nhưng Đàm Vi thích màu sắc trầm tối, giống cái này.” Diệp Lam chỉ vào chiếc bên cạnh màu xanh lam, “Hoa văn và hình vẽ bên trên không quá nổi bật.”

Khó trách, trong tủ quần áo của hắn tựa hồ không có cái caravat màu sắc rực rỡ nào hết.

“Hoặc là cái này.” Cô lại chỉ vào chiếc có màu sắc gỉ sét, ngữ khí bất đắc dĩ lại oán trách, “Trước kia chị nói cho anh ấy biết thất bại caravat này rất già cỗi, anh ấy còn không đồng ý đổi, cố chấp hệt như đứa con nít đó.”

“Oh. . . . . Em còn không biết anh ấy thích loại nào.”

Diệp Lam nao nao, cười xin lỗi: “Chị hình như rất dài dòng, em dừng đi ý.”

“Nói gì chứ,” Nữu Nữu cười để cái caravat trong tay về chỗ cũ, “Em để ý cái gì chứ.” Muốn trách thì trách bản thân lúc bình thường không tỉ mỉ, sở thích của bạn trai còn phải hỏi người khác, thật thất bại.

“Mua đi, nếu anh ấy dám không đeo em liền đâm cho anh ta một trận.”

“Em sao đánh nổi anh ấy a.” Chuyển tới quầy áo sơmi, bảng giá niêm yết đến mấy ngàn lận đầu buổi tìm a, dứt khoát cắn răng một cái, mua một chiếc áo sơmi trắng đi, màu trắng luôn không tệ. Cô bán hàng hỏi số đo muốn bao lớn, Nữu Nữu đột nhiên muốn đắm vào ót mình.”. . . . L?”

“XL.” Diệp Lam sửa lại. Cô bán hàng đi đến quầy ghi hóa đơn, cô chớp mắt đùa , “Làm bạn gái người ta thất bại quá.”

Nữu Nữu vuốt trán cười, vãi mồ hôi. . . .

“Các em chuẩn bị mừng sinh nhật ra sao?”

“Mời bạn bè ăn bữa cơm .”

“Kêu nhiều bạn bè như vậy làm kì đà cản mũi a? Chị đoán anh ấy muốn ở riêng với em mừng sinh nhật.”

“Nào có. . . .” Mặt thoáng đỏ lên. Lấy ví tiền qua quầy thu ngân quẹt thẻ, hưởng ứng phong trào lấy hóa đơn, không thể tạo cho người nước ngoài có cơ hội trốn thuế. Đi lại hỏi cô ấy: “Sinh nhật ngày đó chị còn ở thành phố C không?”

“Khả năng là không, phải về sớm một chút thăm bà nội. Khát quá, xuống lầu uống chút đồ nhé?”

Dưới lầu có khu thư giãn, hai người gọi trà sữa trân châu ngồi xuống tán gẫu. Phụ nữ ngồi cùng nhau luôn có đề tài, quần áo a, đồ trang điểm a, mình tinh a, tiếng cười của Diệp Lam thanh thúy, như một loại chuông bạc leng keng chạm vào nhau rất dễ nghe, đáng vẻ lại xinh đẹp, gây chú ý, khiến cho bên cạnh không ít cánh mày râu vụng trộm nhìn qua. Cô ấy chính là một viên ngọc phát quang, phụ nữ nhìn thấy cô ấy chỉ có thể cảm tán ‘trời sinh Du sao còn sinh Lượng’. Nữu Nữu rất thành thật khen: “Chị xem đi mấy anh chàng ngoại quốc nhìn chị, ánh mắt đều bị định hình rồi.”

“Vì chị đẹp mà.” Cô tuyệt không khiêm tốn, đem mấy lọn trước ngực vén đến sau lưng. “Quá dài, mùa hè nóng thật, thật muốn cắt.”

“Chị để tóc dài rất đẹp.”

“Em cũng thích hợp để tóc dài, hồi nhỏ để tóc bím hai bên, giống búp bê sứ.”

“Ha ha. . . .” Nữu Nữu sờ sau gáy, mái tóc ngắn đã dài ra không ít chọc vào da ngựa ngửa, quá trình để tóc dài thực vất vả. “Như bây giờ khó coi muốn chết?”

“Hối hận vì đã cắt.” Diệp Lam thấy đáng tiếc thay cô, mái tóc đen mượt xinh đẹp như vậy nói cắt liền cắt, cổ chấp. “Em không biết, khi đó Đàm Vi nhìn ảnh chụp của em, ngồi ở phòng làm việc đã khóc ấy.”

“A?” Hẳn sao có ảnh chụp của cô?

“Thượng Quan gửi cho anh ấy qua mạng. Chị chưa thấy anh ấy từng khóc, chỉ là vành mắt rưng rưng, nhìn thấy chị còn nói là có hạt cát bay vào mắt.”

Nữu Nữu bỏ đá xuống giếng: “Anh ấy khóc có phải là rất khó coi hay không?” Âm thầm nhớ kỹ, đó là một nhược điểm, tương lai Đàm Vi dám trêu cô, cô sẽ đem chuyện này cười hắc.

“Anh ấy trốn tránh không cho chị nhìn.” Diệp Lam phì cười một tiếng, “Chúng ta ngồi đây nói xấu anh ấy, Đàm Vi biết được chắc tức chết mất thôi, chuyện vui của em và Đàm Vi chắc sắp tới rồi đúng không ?”

“Còn sớm a.”

“Cũng không sớm nữa đâu, gặp được một người đàn ông thật lòng yêu mình phải quán thật chặt vào đùi để cho anh ta chạy thoát.”

Vậy còn chị? Nữu Nữu rất muốn hỏi, nhưng có chút nói không ra lời chỉ có thể để trong bụng, không thể phơi ra ngoài ánh sáng.

“Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là người đàn ông ấy cũng phải thích em.” Diệp Lam hào phóng, đoán ra lời trong lòng cô muốn nói. “Thực ra chị đã sớm biết mình không có hi vọng, vị trí của em ở trong lòng anh ấy ai cũng không thể thay thế. Chỉ là,” cô lấy ống hút chọc vào những viên trân châu, ánh mắt cong cong cố giấu đi vẻ bi thương, “Chị không nghĩ tới qua nhiều năm như vậy anh ấy vẫn quay trở về tìm em.”

Đau lòng sao? Đau lòng.

Nữ Nữ ngu ngơ lấy tay ấn lên ngực, vì tình địch mà đau lòng đây cũng quá khôi hài đi. . . . . Không đúng, Diệp Lam không phải là tình địch, bởi vì trong lòng Đàm Vi chưa từng có cô ấy. Nhưng vẫn kiềm chế không được bật lên tiếng thở dài, Phật nói rằng: không buông tha không nắm giữ, lại giữ tâm niệm lâu dài. Con người không tu được thành Phật chính là vì cầu không được, không nỡ buông tha, phụ nữ mà, làm chi cứ phải níu giữ một người đàn ông mãi không buông?

Tiếng títt phát ra mãnh liệt, Gia Vũ điên cuồng gửi tin tức tới: Tổ bị thương tổ bị thương tổ bị thương rồi!!! Dọa cô sợ chết khiếp, hỏi ra mới biết được do chơi bóng rổ trật chân bị thương, may mắn thương tích không nặng, nghỉ ngơi một tuần lễ là tốt lại. Không phải lại đánh nhau với người ta chứ hả?

“Làm gì đến nỗi máu chiến thế!” Trong webcam là khuôn mặt khinh thường. “Mẹ nó, thằng nhóc Ấn Độ tên A Tam kỹ thuật chơi bóng không tinh còn khinh thường người khác, hừ, hừ che tổ tổ liền đụng hừ. . . . Nhảy xuống bị sái chân.”

Nghe ngữ khí này! “Vây là cậu ra tay trước?”

“Tổ nhìn nó ngứa mắt, ba bước vượt rào cản, hừ cứ nằng nặc phải năm bước, còn trách trọng tài thổi còi nữa. Khuỷu tay tổ chỉ đụng phải hừ có chút xiu, hừ đau đến nỗi gào khóc kêu la, kể tội om sòm với đồng đội của hừ, tiếng Anh cùi bắp! Phát âm y hệt như người ngoài hành tinh.”

Nữ Nữ rút mồ hôi rơi xuống đất. “Anh trai ơi anh ở bên ngoài phải chú ý đến hình tượng người Trung Quốc.”

“Hắc hắc biết rồi, tên Ấn Độ A Tam kia không có ai thích hết, ai cũng muốn đấm cho hừ một trận. Mua quà sinh nhật cho lão đại chưa?”

“Mua rồi.” Chạy về phòng ngủ lấy ra túi đồ đưa hừ xem, “Áo sơmi.”

Gia Vũ thấy rõ nhãn hiệu trên túi. “Hàng hiệu nha, cậu chừng nào thì mua cho tổ một cái đây?”

“Chờ đến ngày cậu đặt chân về đến tổ quốc.”

“Còn sớm. . . . .” Nhục chí rồi. “Aiz, lần trước chiếc áo ngủ kia như thế nào? Lão đại thích chứ?”

“. . . . .” Nữ Nữ vẽ mặt đầy hắc tuyến, rõ ràng là tặng cho cô quà vì sao muốn hỏi Đàm Vi có thích hay không?

“Ha ha đồ mặt rồi kìa!” Hừ chỉ vào camera cười rất háo sắc, “Rất lộ hàng đó, lão đại khẳng định là thích.”

“Phi. . . . .” Cô ôm khuôn mặt nóng rực bó tay với cậu bạn. Không dám nói cho hừ nghe cái áo ngủ đó đã bị người lòng dạ hẹp hòi lão đại kia xé rách rồi, khâu lại rồi nhưng vẫn bị bỏ xó. (đàn ông quả thật vừa sắc lại vừa ích kỷ . . . . .)

Nhìn nét mặt cô ngượng ngùng Gia Vũ cười càng điên cuồng hơn, khiến cô muốn offline ngay tức khắc, khóe miệng hừ mới run rẩy nén cười. “Mua áo sơmi làm gì chứ, đắt như vậy, còn không bằng dùng 9 đồng thu phục hừ.”

“A?” Nghe không hiểu.

“Lấy giấy chứng nhận kết hôn a Nhóc gốc.”

“Gì mà suy nghĩ xa thế.” Cô đối diện với camera nhảy dựng lên. Thấy hừ bỗng nhiên quay đầu nói câu gì đó, chân cà nhắc bước đi, một lát sau cầm theo cái hộp quay lại. “Cái gì vậy?”

“Anti virus software, trong máy tính tổ bị virus rồi.”

“Mua ? Không lên mạng tải xuống?”

“Trên mạng đặt mua, mất 60 đô đó. Bên này không có phần mềm lậu, lên mạng tải xuống cũng không thể dùng. Shit, tổ phát giác tổ sau khi đến nước Mỹ thì tính cách càng ngày càng cao thượng, sử dụng phần mềm đều dùng loại có bản quyền.”

Nữ Nữ khen ngợi giơ lên ngón tay cái, Gia Vũ đích xác càng ngày càng cao thượng, lúc trước thích trộm QQ, đổi mật mã của bạn chat, hack ảnh, hòm mail của người ta làm toàn mấy chuyện như thế, hiện tại cư nhiên sử dụng phần mềm bản quyền! “Hai ngày trước Nhất Nhất nói có học sinh cấp ba đi theo tán tỉnh cậu, còn là nữ sinh người Mỹ nữa, thật hả? Hạ Mông nói với cậu ấy đó.”

Máy camera bên kia độ phân giải thực sắc nét, tình tường nhìn thấy sợi gân xanh trên trán Gia Vũ nổi thẳng lên. “Nha đầu chết tiệt kia. . . . .” Không biết là mắng Nhất Nhất hay là mắng Hạ Mông.

“Cô bé đó mấy tuổi a?”

“Mười sáu mười bảy. Bên này mấy đứa con gái sao trưởng thành sớm thế không biết, vừa thấy mặt liền hỏi người ta số điện thoại, còn chủ động hẹn. . . . . Ha ha. . . . .” Hắc toét miệng cười không nói thêm.

Không nói cô cũng hiểu. “Gia Vũ a phải bảo vệ tốt bản thân. . . . .”

“Tới địa ngục đi!” Mắng vài câu rồi cười, “Mười mấy tuổi thì biết cái gì a, một đám con nít ranh, biết cái gì gọi là yêu sao, chỉ biết chơi bời. Aiz, Nữ Nữ, cậu còn chưa có dẫn lão đại về nhà?”

“Chưa.”

“Nói cũng chưa nói đúng chứ? Lần trước tớ gọi điện thoại về nhà, mẹ cậu vừa khéo chơi mạng chược ở nhà tớ, còn cầu nhàu với tớ nói cậu đi coi mắt vài lần tự dưng không đi nữa. Cậu cũng nên nói với người trong nhà một tiếng, lão đại 28 tuổi rồi không tuổi trẻ nữa, già như vậy kéo dài thêm nữa làm gì. . . . . Alo!” Nói nửa ngày phát hiện ánh mắt cô bạn dao động, hắc hết to một tiếng. “Có nghe tớ nói không hả?”

“Gia Vũ.”

“Hửm?”

Nữ Nữ nhìn chằm chằm vào màn hình có chút mờ mịt. “Tớ không biết cậu ấy trở về là vì yêu tớ hay là muốn bồi thường cho tớ.” Trẻ nít ranh không hiểu thế nào là tình yêu nam nữ, vậy thì hắc và cô của lúc xưa thì sao?

Miệng Gia Vũ khép lại rồi mở, mở rồi lại khép, giống con cá. “Cậu, cậu sao lại hỏi như vậy. . . . .”

“Không có gì.” Cào tóc vài cái, cô bỗng nhiên nở nụ cười, “Cậu và Hạ Mông khi nào thì kết hôn nha?”

“Tớ nói cho cậu biết, cậu đừng nghe con bé chết tiệt kia nói chuyện làm gì.” Hắc thần bí vô cùng dựng thẳng bàn tay lên dán tại bên miệng, “Tớ chuẩn bị tháng sau cùng Mông Mông đi Las Vegas chơi, chỗ đó có thể đăng ký kết hôn.”

“Thật sao? Đăng ký xong rồi làm sao bây giờ? Ngưu Lang Chúc Nữ a.” Một người ở Atlanta một người ở Newyork, cách xa như vậy.

Gia Vũ sâu sắc cảm nhận được sự vũ nhục: “Cậu mới là Ngưu Lang đó.”

53. Chương 53: Nước Mắt Của Ai Đang Bay

Vừa bước vào cánh cửa lớn của cửa hàng trung tâm mua sắm Đàm Vi liền bị mấy cuộc điện thoại quấy rầy, Đinh Nhất Nhất nộ khí trùng thiên thảo phạt chuyện Đông Tử bội tình bạc nghĩa, oanh tạc một trận mắng xối xả, hắc ngay cả muốn nói chen vào cũng không lọt. Thừa dịp lúc cô bạn ngừng lại để thở mới hỏi: “Cậu làm rõ ràng chân tướng của sự việc chưa?”

“Cẩn Ngôn nói! Đông Tử dẫn theo một cô gái đi lêu lổng ở hộp đêm, vứt bỏ Minh Nguyệt!”

“Bậy bạ.” Lại nói Cẩn Ngôn không có khả năng nói ra loại lời nói không có trình độ này.

“Vậy anh nói xem rốt cuộc sao lại thế này?”

“Không sao hết, dù sao Đông Tử cũng không phải là loại người như cậu nói.” Nghĩ một chút rồi hỏi, “Cậu không đi tìm nó gây phiền toái chứ?”

“Gọi điện thoại cậu ta không nghe, Minh Nguyệt cũng vậy. Thật là, sợ tố cầu nhàu bọn họ a?”

Đàm Vi hừ cười, con nhóc kia còn có chút tự hiểu bản thân a. “Đừng suốt ngày cứ hỏi chuyện của bọn họ, cậu đừng xen vô, Đông Tử đã đủ phiền rồi.”

Cô nhóc than thở đàn ông chỉ biết giúp đàn ông thôi, Cẩn Ngôn cũng nói như vậy..vv. Phát ra một giọng cười than trách rồi lại cười hắc hắc được ngay: “Mai là sinh nhật lão đại a, mời em ăn cơm đi, em yêu cầu không cao, Ngọc Lâu Đông là được.”

“Quà đâu?”

“Lão đại a sao anh lại có thể chìa tay ra đòi quà người ta thế hả? Rất không có nội hàm đó.”

Hắn hừ lạnh. “Ăn chùa mà còn đòi nội hàm. Không có việc gì thì cúp đi, tớ muốn mua chút đồ.”

“Mua cái gì? Anh đang ở đâu?”

“Trung tâm mua sắm.”

“Cùng Nữ Nữ hả? Không đúng nha lúc này Nhóc ấy phải đi làm, một mình anh? Anh đàn ông một mình đi mua sắm làm chi? Cùng người khác? Với ai. . . . .”

“Đi chăm con đi! Rảnh tám quá ha.”

Cô nổi giận: “Chăm con, chăm con, hết sinh xong lại phải chăm! Hừ!!” Cúp điện thoại luôn.

Logic gì vậy trời, sinh xong không chăm con thì vứt cho người ta chơi à? Gọi điện thoại cho Cẩn Ngôn, vừa hỏi mới biết được hắn không cẩn thận nói lỡ lời với bà xã, nhưng quyết không nói là cái gì “Vứt bỏ” cái gì “Lêu lổng”, chỉ là khách quan nhắc đến câu “Minh Nguyệt thấy Đông Tử cùng một cô gái cùng nhau đi vào Đêm Thượng Hải”. Kết quả cô ấy chưa nghe xong liền bắt đầu đi hỏi tội. Đàm Vi đỏ khốc đỏ cười, chỉ có thể yên lặng cầu nguyện cho Minh Nguyệt Đông Tử: Run! Yêu quái sinh con xong lại xuất đầu lộ diện gây loạn rồi.

Buổi tối có xã giao với khách hàng, gọi điện thoại cho Nữ Nữ báo cho cô biết, cô nói cô cũng phải tăng ca, cả bộ phận đều đang chạy theo tiến độ. “Ngày mai thì sao?”

“Đêm nay làm xong ngày mai có thể giải phóng rồi.”

“Vậy em xong việc điện thoại cho anh nhé, anh tới đón em.”

Cô nghe hiểu ra ý ngầm trong đó. “Không đi qua chỗ bên anh đâu, em muốn ở với Minh Nguyệt.”

“Hai ngày này thiếu em anh ngủ không ngon.”

Xương cốt tê rần, cô đỏ mặt mắng: “Thấy ghét. . . . .” Có hắn ở bên cạnh cô mới ngủ không ngon á.

“Nếu quá mệt thì từ chức đi, học Đinh Nhất Nhất, mở một cửa hàng bán hoa rồi chăm con cho anh là được rồi.”

“Em mới không mở cửa hàng bán hoa đâu, em muốn làm CEO.”

“Ngốc à, chỉ cần là ông chủ bà chủ đều gọi là CEO.”

Lời giải thích này rất dẫn người ta sai đường lạc lối. “Ông chủ của tiệm bánh bao cũng được tính ha? Không nói với anh nữa, làm việc đi.”

“Hôn cái nào.”

“Không có cửa đâu.”

Nhưng một lát sau, đầu bên kia truyền đến một tiếng nho nhỏ “Chụt. . . . .” . Đàm Vi mím môi mắt cười cong cong, ngồi ở hàng ghế trước tiểu Tạ cũng nhếch môi theo. Hắn trừng mắt: “Lái xe của cậu đi!” Tự mình lại ha ha cười rộ lên.

Tiểu Tạ cười trộm, rất nhanh có thể uống được rượu mừng của lão đại sao?

Tiệc tối được tổ chức ở tại Phù Dung Lâu, xuống xe tiến vào đại sảnh vừa vặn gặp được vị khách. Người nước ngoài tóc vàng mắt xanh phía sau có đi theo một vị mỹ nữ Trung Quốc cao gầy xinh đẹp, Đàm Vi kinh ngạc: “Sao lại là cậu?”

“Sao lại không thể là tớ?” Cô hoạt bát nháy mắt mấy cái.

Hết thấy trên bàn rượu nếu có thêm mấy cô gái thì không khí cũng vô cùng tốt, hướng chi Diệp Lam là loại mỹ nữ khéo léo hoạt bát có khả năng giao tiếp, một bữa cơm khách và chủ đều rất vui vẻ, hợp đồng cũng thuận lợi kí kết. Cơm nước xong cánh mày râu hiểu trong lòng mà không dám nói ra muốn đi hộp đêm, Đàm Vi phân phó quản lý phải hầu hạ thật chu đáo, an bày cho bọn họ một phòng VIP riêng, nói dạ dày không quá thoải mái rồi lặng lẽ lui ra.

Diệp Lam chê cười hần: “Nhiều năm như vậy sao vẫn dùng cái cơ này?”

“Ngốc, nghĩ không ra lí do khác.” Hần đi đến ven đường đón taxi, “Tớ đưa cậu về.”

“Tớ đói bụng, chưa ăn cơm no.”

“Tớ cũng đói bụng.” Trên bàn rượu vốn là ăn không đủ no, rót đầy bụng rượu đi hai chuyến toilet toàn bộ là ra hết. “Cậu muốn ăn cái gì?”

Cô chỉ vào cửa hàng bánh ngọt ven đường.

“Không sợ béo a?”

“Nói chút dễ nghe đi.” Đảo ánh mắt xem thường, đi vào dạo qua một vòng phát hiện có loại bánh Đề Lạp Mễ Tô. “Tớ muốn ăn cái này, hai phần.”

“Một phần, quá ngọt tớ không thích ăn.” Đàm Vi nói với nhân viên phục vụ, “Tìm cho tôi cái không ngọt như cái đó.”

Diệp Lam ngăn người, bưng cái khay nhỏ ngồi xuống.

Hần gọi thêm hai ly nước trái cây ngồi vào chỗ đối diện, một ly đẩy về phía cô. “Sao lại tìm được ông chủ đó?”

“Vốn không tính đi làm, ông chủ tự tìm tới tớ.” Ông chủ hiện tại chính là vị khách hàng lần trước cô đã từng có cơ hội được hợp tác, nghe nói cô ở nhà rảnh rỗi, lại nhiều lần mời cô đến làm ở công ty. Dưới tầm thịnh tình không thể chối từ đó cô đã nhận lời, lại nói tiền lương cũng không ít.

“Ba cậu cho cậu đi những công ty khác làm a? Công ty gia đình còn bận không hết việc.”

“Không phải có anh trai tớ đó thôi, ông ấy mặc kệ chúng tớ à.”

“Vậy cậu xác định hần ở bên này làm việc hả?”

“Không ở bên này, ngày mai sẽ cùng bọn họ về Italy.”

“Hả?” Đàm Vi nâng người lên, “Nhanh như vậy?”

Cô chống cằm cười gian xảo. “Luyến tiếc hả?”

“Luyến tiếc cũng phải chịu, con gái lớn dù sao cũng phải lập gia đình sinh con mà.”

“Cái gì vậy trời. . . . .” Cô lườm hần một cái, “Cô gái cô gái, tớ còn lớn hơn cậu một tháng đó.” Múc một miếng bánh ngọt đưa vào miệng, do dự một chút rồi nói, “Có chuyện. . . . . Nói cho cậu nghe, Thiên Dao cầu hôn với tớ rồi.”

“Cậu đáp ứng rồi?” Bách Thiên Dao là bạn học thời đại học của cô, từ Trung Quốc theo tới Italy, theo đuổi cô đã nhiều năm, không phải là loại người có nghị lực bình thường a.

“Ê. . . . . Cậu có loại biểu cảm gì ả, ước gì tớ bị gả phắt đi hả.”

“Trưởng thành rồi còn chờ cái gì nữa.” Đàm Vi ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ. Di động vang lên, Nữu Nữu gửi đến tin nhắn nói đã làm xong chuyện rồi, đang cùng đồng nghiệp đi ra bên ngoài ăn bữa khuya. Hấn gửi lại tin nhắn: ăn xong thì gọi điện thoại cho anh nhé.

Diệp Lam không lên tiếng, chờ hấn ăn xong sandwich đứng dậy nói đi về. Bước ra cửa lấy ra từ trong túi xách một đồ vật quơ quơ. “Quà sinh nhật, tớ ăn không được bánh sinh nhật của cậu rồi.”

“Cái gì?” Hấn giơ tay nhận lấy, không nhận được, caravat lại bị lệch ra một chút. “Làm gì thế?” Hấn né sang bên cạnh tránh.

“Đừng nhúc nhích, đứng vững.” Caravat thất bị biến hình rồi. Diệp Lam đem chiếc kẹp trong tay kẹp caravate cẩn thận cho hấn, cái cũ kia đưa cho hấn. “Ôm tớ một cái được không, ngày mai tớ phải đi rồi.”

“Thuận buồm xuôi gió.” Hấn cười to mở ra đôi cánh bàn tay ôm lấy cô rồi vỗ về tấm lưng cô.

Cô bám lấy cổ hấn, đột nhiên kiễng gót chân hôn lên trên môi hấn.

Đàm Vi cứng đờ, xoay mặt hất cánh tay của cô ra. “Cậu làm gì hả?”

“Tốt xấu gì cũng phải để cho tớ chút lưu luyến chứ, Đàm Vi.” Diệp Lam ngửa đầu quật cường nhìn hấn, trong ánh mắt xinh đẹp mơ hồ còn có nước mắt. “Giữ lại chút kí ức cho tớ, cho dù chỉ là đồ dành tớ, nói vài ba câu dễ nghe lừa gạt tớ được không?”

“Cậu là bạn tốt của tớ, không thể lừa.”

“Tớ không chỉ coi cậu là bạn thân, tớ yêu cậu nhiều năm như vậy!”

“Tớ không yêu cậu. Cái này,” hấn chỉ vào chiếc kẹp cravat, “Là món quà của bạn tặng, tớ xin nhận.” Nắm chiếc kẹp cravat cũ ở trong tay nhét vào trong túi quần, chạm vào một cái hộp nhỏ, hấn lấy ra đưa cho cô xem, “Nhưng cậu đừng lãng phí thời gian nữa.” Điều này thật tàn nhẫn, Đàm Vi biết, nhưng phải làm như vậy, tựa như vừa rồi ở cửa hàng bánh ngọt cự tuyệt một phần món bánh Đề Lạp Mễ Tô. Tiramisu, có nghĩa là dẫn em đi, hấn biết, cho nên không thể phạm sai lầm.

Dưới đèn đường chiếc hộp nhung hình trái tim nằm ở trong lòng bàn tay hấn khiến cô đau đớn, nước mắt rớt cục cũng từ hai má chảy xuống. Diệp Lam hỏi: “Vậy anh thiếu em thì trả thế nào?”

—

Cả đêm không nghe thấy điện thoại của Nữu Nữu, gọi qua thì tắt máy, chắc là ăn xong bữa khuya trở về nhà rồi, cũng không nói cho hấn một tiếng. Buổi sáng Đàm Vi đi khách sạn tiễn một vị khách, sợ cô nhóc kia chủ nhật muốn ngủ nướng thêm, cố ý đợi đến hơn mười giờ mới gọi điện thoại qua.

Cô hơn nửa ngày mới nghe máy. “Alo?” Thanh âm như mộng du.

“Tối hôm qua sao không gọi điện thoại cho anh?”

“Đã quên.”

“Đã quên. . . . . Trí nhớ kém như vậy. Dậy chưa?” Trong ống nghe truyền đến tiếng loa ô tô, hấn hỏi, “Em đang dạo phố?”

“Uhm. . . . . Cùng Minh Nguyệt.”

“Đợi lát nữa đến chỗ anh ăn cơm trưa, buổi chiều anh không có việc gì.”

“Oh. Tối hôm qua sự tình bàn bạc thế nào rồi a?”

“Rất thuận lợi, hợp đồng ký rồi.”

“Chỉ đàm phán nghiệp vụ a?”

“Không nói chuyện nghiệp vụ thì nói chuyện gì.”

“Bàn xong thì về nhà hả?”

Hấn do dự một chút. “Uhm, cơm nước xong thì đi về.”

“Buổi tối ngủ có ngon không?”

“Không ngon, em không ở bên cạnh.”

“Có mơ thấy cái gì không?”

Đàm Vi cười rộ lên. “Nhiều vấn đề như vậy. Như vậy đi, em và Đặng Minh Nguyệt dạo phố xong thì gọi điện thoại cho anh nhé, anh đi tìm hai người . . . . .”

“Không cần,” cô ngắt lời hắn, “Em phải tăng ca.”

“Hửm? Vừa rồi sao không nói.”

“Quên mất, vừa này quản lý có điện thoại đến kêu em tăng ca.”

“Mấy giờ thì bận xong? Anh chờ em.”

“Không biết, phía trên đột nhiên bố trí nhiệm vụ xuống, làm không chừng phải mất cả một ngày. Hôm nay liền coi như hết, cúp đây.”

“Ai. . . . .” Đã cúp. Hắn lại gọi qua, “Còn chưa nói xong mà, ngày mai có rảnh đúng không? Ngày mai ngàn vạn đừng có chuyện khác nhé, có việc để đến khi khác đi.”

“Biết, sinh nhật anh thôi mà. Không nói nữa, em đi đây.”

Thư ký gõ cửa tiến vào nói khách đã đến sân bay lên máy bay rồi, hỏi Đàm Vi còn có chuyện gì nữa không.

“Hết việc rồi, chị về trước đi.” Nghĩ gì đó lại gọi cô lại, di động chộp trong tay tung hứng liên tục, đợi đến lúc Lý thư kí vã mồ hôi lạnh cả người mới nói, “Chị Lý, có thể hỏi chị một vấn đề hay không?”

“. . . . . Ngài cứ việc hỏi.” Hừ chết cô mất, còn tưởng rằng trong công việc có phạm sai lầm gì chứ.

“Cái kia, ” Đàm Vi ập a ập ứng, “Chồng chị lúc đó dùng cách gì, cầu hôn đó?”

Lông mày chị thư ký nhíu lại. “Không có ý sáng tạo nào hết, chỉ đến lúc đó đi đăng kí lĩnh giấy kết hôn thôi.”

“A?”

“Chúng tôi khi đó không thịnh hành loại này. Nhưng,” chị cười giảo hoạt, “Các cô gái đều thích lãng mạn, hoa nha, kim cương nha, bữa tối dưới nền những thứ tương tự thế, lãng mạn hết mức có thể. Có muốn tôi nói cho ngài biết từng bước một không?”

Hắn gật đầu, thái độ rất nghiêm túc học hỏi.

“Trước tiên đặt bữa tối trong không gian riêng tư, khung cảnh đẹp, bố trí một chút khung cảnh bên trong, hoa a bóng bay a đều được. Người con trai mặc trang phục nghiêm túc một chút, mặc tây trang thắt caravat cũng không tệ lắm. Đừng nói trước với cô ấy, dẫn cô ấy đi ăn lót bụng đã, không đói chết mất. Sau đó sẽ là lấy nhẫn ra rồi cầu hôn, ngài ở trong TV đã từng xem qua đúng chứ, quỳ một gối xuống hỏi: em nguyện ý gả cho anh không? Cứ như vậy. Đúng rồi nhớ mang theo hoa hồng. Đương nhiên, ngài nếu tuyệt đối nắm chắc cô gái đó sẽ gật đầu đồng ý, có thể gọi theo bạn bè cùng đến chung vui, nếu không nắm chắc thì chỉ nên đơn độc hẹn cô ấy thôi, cầu hôn thất bại cũng sẽ không mất mặt.”

“Tôi hẳn là nắm chắc.” Đàm Vi thốt ra.

Bật cười ra tiếng, thư kí Lý phát giác mình thất thố, vội vàng quay đầu đi che miệng.

Hắn xoa khuôn mặt đỏ bừng. “Không có việc gì nữa, chị đi ra ngoài trước đi.”

“Vâng” Xoay người chạy như chạy nạn.

Động tác và biểu tình của chị ấy là sao a. . . . . Đàm Vi đứng dậy mở cửa, chị thư kí đó đang gục xuống bàn hai vai rung rung, thấy hắn đi ra, che miệng nghẹn cười đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt. “Muốn cười thì cười đi!” Hắn tức giận.

“Không phải. . . . . Tôi bị sặc trà rồi.” khụ vài tiếng để che dấu.

“Cô đang liên tưởng vớ vẩn gì đó?” Hấn làm mặt lạnh không được tự mình cười rộ lên trước, “Chị nếu không vội vã về nhà, giúp tôi tìm một nhà hàng thích hợp.”

“Yes!” Khoan khoái mở lời đáp ứng, chị Lý lập tức cầm máy bàn lên bấm số điện thoại.

Đàm Vi quay về văn phòng cầm di động lên, màn hình hiện lên 11 giờ rưỡi. Ấn phím gọi cho Nữu Nữu nhưng nghĩ sao lại nhấn nút hủy, rồi gửi đi cái tin nhắn: ăn cơm chưa?

Một lát sau cô nhận lại: đợi lát nữa ăn.

Nhớ ăn đó, đừng để bụng đói.

Lần này thật lâu không nhận được tin nhắn trả lời. Đàm Vi cũng không gấp, tựa lưng vào ghế ngồi chậm rãi lật xem hết tin nhắn lúc trước, tất cả đều là của Nhóc cóc kia, gửi rất nhiều tin nhắn khô khan ngắn ngủn, hôm kia gửi đến một câu hỏi: “Trong chuồng heo heo bị sổ chuồng thì phải làm sao bây giờ? Đáp án là một ngôi sao. Nếu lại bị sổ chuồng thì lại làm sao bây giờ? Đáp án là một ngôi sao.” Cái gì vậy, suy nghĩ nửa ngày mà không nghĩ ra được, lên mạng điều tra cho rồi, thì ra là Vương Lực Hoàn (WANG LI HONG), Hàn Hồng (HUAN HONG). Hấn cười ha ha, đang chuẩn bị gọi điện thoại qua, thì có tin nhắn tới. Ấn nút mở để đọc, nụ cười trên khóe miệng cứng lại, độ ẩm trong máu chảy khắp toàn thân như thấp xuống tới mức 0 độ. Nhắm mắt lại đợi hai giây mới mở ra, trên màn hình vẫn là ba chữ rất ngay ngắn:

Chia tay đi.

54. Chương 54: Nhân Danh Tình Yêu

Con Nhóc này không biết có bị đứt dây thần kinh nào rồi không? Ban ngày ban mặt nói chuyện ma quỷ gì đầu! Mồ hôi lạnh vả ra thấm thấu toàn thân, Đàm Vi day hai đầu thái dương cho tỉnh táo lại, nhìn chăm chăm di động nhưng lại không biết nói gì làm gì. Lấy lại bình tĩnh bấm dãy số của cô gọi đi, trong loa truyền đến giọng nói của nhân viên trực tổng đài: “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã tắt máy.....”

Tắt đi gọi tiếp đến văn phòng làm việc của cô, điện thoại đổ chuông thật lâu cũng không có người nghe máy. Lại bấm số của Minh Nguyệt, hỏi cô ấy ở đâu. Cô ấy nói đang ở trường học. Sắc mặt hấn trắng bệch: “Cậu không đi dạo phố?”

“Còn được dạo phố hả, giáo sư giục nộp luận văn đề án mệt muốn chết rồi. Có chuyện gì?”

“.....Không có, hỏi cậu khi nào rảnh thì ra ngoài ăn cơm. Cúp điện thoại không nghĩ nhiều, cầm lên chìa khóa lao ra khỏi văn phòng.

Bên ngoài chị thư ký bị luồng gió táp qua trước mặt làm cho giật mình, vội đứng lên kêu:

“Đàm tổng nhà hàng đã đặt xong, ngài muốn.....”

Đàm Vi không nghe thấy lời nào của chị, vội vàng chạy đến gara lái xe thẳng đến công ty của Nữu Nữu. Một đường lái xe càng không ngừng gọi di động cho cô, vẫn là tắt máy. Đến dưới lầu công ty hỏi phòng trực ban, thì biết được hôm nay căn bản không có người nào tăng ca hết. Thay đổi hướng quay đầu lại lái về chỗ nhà trọ của cô, vẫn là không tìm được người. Cô rốt cuộc là đã đi đâu? Mở menu trong điện thoại ra tìm kiếm một lượt, kiểm tra một hồi cũng không biết phải gọi điện thoại cho ai, càng không có số điện thoại của nhà cô. Khu đại viện nơi cô sống khi xưa đã đổi qua địa chỉ mới rồi, số điện thoại cũng thay đổi theo, hấn luôn luôn quên mất hỏi cô để lấy số.

Ngồi vào trong xe suy nghĩ một lát, bấm số của Cẩn Ngôn. “Có gặp Nhóc không?”

“Không có a. Tìm nhóc đó sao gọi tới chỗ tớ?”

“Di động của cô ấy tắt máy.....Đừng hỏi nhiều như vậy, cậu giúp tớ gọi điện thoại về nhà cô ấy xem có ở đó không, tớ không có số.”

Cẩn Ngôn nghe ra sự sốt ruột trong ngữ khí của hắn, hỏi tại sao vậy.

“Hoặc là cậu cho số để tớ tự gọi !”

“Lớn tiếng như vậy làm chi!” Nghe giọng nói giống như có chút không ổn, Cẩn Ngôn nói đợi một chút, rất nhanh gọi lại cho hắn. “Ba Nhóc nói con bé ở bên chỗ nhà trọ để viết kế hoạch, không về nhà.”

“Không có khả năng.”

“Có ý gì?”

“Cô ấy không có ở đó.” Cẩn Ngôn ở đầu dây bên kia nóng ruột hỏi tại sao, Đàm Vi lấy ra bật lửa bật lên, ngậm điều thuốc trên miệng nhưng dù làm sao cũng không thể để vị trí điều thuốc đúng ngọn lửa, bực bội giứt điều thuốc xuống bệ gây ném ra ngoài cửa sổ xe. “Tớ không biết, tớ thật sự không biết, Nhóc nói với tớ.....Cô ấy nói muốn chia tay.”

“A?! Cãi nhau rồi hả?”

“Không có.”

“Không có cãi nhau sao lại như vậy? Con bé có phải đã biến mất hay không? Cậu tìm không thấy con bé?”

“Được rồi được rồi,” hắn cắt đứt sự truy vấn của cậu bạn, “Cậu đừng hỏi nữa để tớ suy nghĩ một lát. Aiz, trước tiên đừng nói với bà xã cậu, việc này tự tớ giải quyết, cậu cũng đừng gấp gáp nghe ngóng tình hình, chờ tớ điện thoại cho cậu.” Di động ném trên chỗ ngồi, Đàm Vi chà xát lại chà xát mặt, dựa lưng vào ghế, cẩn thận hồi tưởng lại chuyện giữa hai người rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì, khiến cô đang yên đang lành ném ra ba chữ kia.

Chỉ đàm phán nghiệp vụ a?

Bàn bạc xong rồi về rồi hả?

Buổi tối ngủ có ngon không.....

Ngữ khí rất kì quái. Trước kia cô ấy ngẫu nhiên cũng hỏi mấy loại vấn đề này, nhưng buổi sáng hôm đó gọi điện thoại rõ ràng có chút không yên lòng. Trong đầu đột nhiên “Đinh” một tiếng vang lên, tối hôm qua hắn cùng Diệp Lam...

Làm sao có thể!

Nữ Nữ càng ngủ đầu càng đau, mở mắt ra, chung quang một mảnh tối om, cũng không biết đã mấy giờ rồi. Ngơ ngác ngồi ở trong sofa, chân còn có chút đau, đi dạo phố cả một ngày cũng không dám về nhà, sợ mẹ nhìn ra tâm trạng không tốt của cô, hoảng hốt viện cớ phải viết báo cáo lên đến chỗ phòng trọ.

Bang bang! Tiếng đập cửa.

“Ai a?” Đứng đến cạnh cửa thuận tay mở đèn, híp mắt mở cửa, cánh tay lập tức bị người đó giữ chặt.

“Em ở chỗ này!” Đàm Vi xanh mặt sắp tức điên lên, tìm suốt cả buổi trưa không tìm được người, không nghĩ tới con nhóc này đã trở bên đây rồi! Nếu hắn không phải muốn tìm hên xui lại một lần nữa, còn không biết tìm tới khi nào.

Tay đau quá.....Cô xoay mặt đi, vô lực bẻ hai cái gọng kìm sắt kia. “Nới tay ra, tôi không muốn nói chuyện.”

“Em.....” Nhìn cũng không muốn nhìn hắn? Hắn nới tay, trái tim đập gấp gáp nay như được chậm lại. “Nhìn xem bây giờ là mấy giờ, có biết anh rất lo lắng cho em hay không?” Hắn phát ra giọng nói ôn nhu, “Suốt ngày nay em đã đi đâu rồi hả?”

Biết thế không mở cửa làm gì, Nữ Nữ gục đầu đi đến chỗ sofa ngồi xuống không để ý đến hắn.

“Nhóc,” Đàm Vi cùng đi qua ngồi xổm trước mặt cô, “Anh không biết nói như thế nào.....”

“Vậy, thì đừng nói. Tôi muốn ngủ, anh đi đi.”

“Tối hôm qua em.....”

“Tôi không muốn nghe!” Ngẩng đầu nhìn thấy đồng hồ treo trên tường chỉ hướng hơn mười hai giờ, thì ra đã đến ngày hôm sau rồi hả? Cô lao vào phòng ngủ lấy ra một cái túi giấy giơ đến trước mặt hắn. “Quà sinh nhật, cầm đi.”

Coi hắn như tên ăn xin hả? Một tay đẩy ra. “Anh không đi. Em nghe anh.....”

“Tốt, anh không đi tôi đi.” Lười cùng hắn tranh cãi, quay phắt người đi ra ngoài cửa.

Đàm Vi sững sờ đứng tại chỗ, còn tưởng rằng cô chỉ nói mà thôi, không nghĩ tới cô thật sự đóng sầm cửa rồi đi mất. Hắn vội đuổi theo lao ra khỏi nhà, cô đi như bay, hắn sai nhanh bước chân hơn để bắt kịp cô, cô cũng sai chân nhanh hơn nữa, cuối cùng hướng về chỗ cửa khu dân cư chạy như điên, giống như phía sau có con mãnh thú đang rượt đuổi vậy. “Em đừng chạy!” Hắn thực không kiên nhẫn nữa, con nhóc kia tính tình sao lại cứng đầu như vậy? Ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho hắn!

Bước chân chậm lại, Nữu Nữu dựa vào bức tường vây há miệng thở dốc. Thật sự không còn sức để chạy tiếp, đi cả một ngày rồi nếu bây giờ còn có thể chạy, nếu gặp lúc thi đấu Olympic rõ ràng có thể đăng ký đi tham gia chạy Marathon.

“Chạy cái gì, hừm?” Đàm Vi ba chân bốn cẳng tiến lên kéo cô vào trong ngực, “Vì sao không nghe anh giải thích?”

“Không muốn nghe!”

Lại tới nữa, gặp phải chuyện không muốn nghe cô cũng chỉ biết trốn tránh, giống hệt đà điểu. Nhưng đây là hắn sai, không trách cô được. “Tối hôm qua em đã nhìn thấy anh và Diệp Lam phải không?”

Phải không? Tối hôm qua cùng đồng nghiệp ở ngay tại chỗ gần Phù Dung Lâu ăn bữa khuya, tay trái cô còn cầm lấy vài xiên que tính đem về cho hắn ăn, tay phải cầm lấy di động gửi tin nhắn: tới đón em.....Vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy hai người đứng đối diện nhau, sửa sang lại caravat lại còn hôn môi.....Trong phim truyền hình cảnh tượng thường xuyên được phóng đại lên thì ra cũng tồn tại cho trong cuộc sống hiện thực.

“Em đã nhìn thấy đúng không?” Nhìn vẻ mặt cô là hắn đoán được, “Anh đi cùng cô ấy là vì cô ấy là khách hàng .....”

Nữu Nữu bỏ hắn ra xoay người rời đi.

“Đứng lại!” Càng kêu cô càng chạy nhanh hơn, hắn sắp tức điên lên, “Thẩm Tư Kỳ em đứng lại đó cho anh!” Đuổi kịp tới hắn khư khư giữ chặt cánh tay của cô lại.

Cánh tay bị túm đau, liếc thấy trên cổ tay còn treo một túi đồ to, cô tức giận cầm lấy nó đập lên người hắn: “Rõ ràng chính là anh sai, anh sao còn hung dữ vậy hả!”

“Được rồi, là anh đã sai!” Hắn đứng yên không tránh né. “Anh thừa nhận anh sai rồi, nhưng anh không nghĩ tới Diệp Lam sẽ như vậy.”

Vì sao đến bây giờ hắn vẫn còn không rõ bản thân đã sai ở chỗ nào? Cô mệt mỏi lắc đầu. “Chúng ta chia tay đi.”

“Cũng bởi vì lí do này mà em muốn chia tay với anh? Em cứ thế mà không tin anh?”

“Em cái gì cũng đều không tin, chỉ tin tưởng vào hai mắt của mình!”

“Cái mà em nhìn thấy chẳng lẽ là sự thật?”

“Ý của anh nói là mắt tôi mù?”

“Không phải! Anh không có.....Không giống em tưởng vậy đâu.” Hắn miệng lưỡi vụng về biện giải, lại không biết nên giải thích thế nào, chỉ có thể lặp lại nói cho cô hay, “Không giống em tưởng vậy đâu.”

“Tôi nghĩ như thế nào là chuyện của tôi, nhưng ít nhất anh hẳn là nên nói sự thật với tôi!” Hắn sưng sốt, không nhớ ra khi nào thì lừa cô.

Vì sao không nói chuyện? Nước mắt tràn mi rơi ra ngoài, Nữu Nữu dùng sức tách tay hắn ra giống như phát điên nhắm thẳng vọt tới phía trước. Cô không muốn nhìn thấy hắn nữa, không chỉ bởi vì hắn nói dối,

cũng bởi vì đáy lòng thật sự chán ghét bản thân. Bảy năm thật dài đó, vì sao người bên cạnh hắn không phải là cô, Thẩm Tư Kỳ, mà là người khác? Cô gái đó được thấy hắn, chạm được vào hắn, có thể từng giờ từng phút nghe thấy giọng nói của hắn, quen thuộc hết thảy những chuyện liên quan đến hắn. Mà cô cái gì cũng không biết, không giúp được hắn trong sự nghiệp, thậm chí ngay cả đến số đo quần áo của hắn cô đều chọn không xong. Cô không khoan dung không độ lượng, lòng dạ hẹp hòi, rốt cuộc chỉ là vì không cách nào chia sẻ những chuyện xảy ra trong bảy năm thời gian ấy.

Nơi đường tối như vậy mà cô còn dám chạy nhanh, Đàm Vi kinh sợ mồ hôi lạnh vã đầy người, “Muốn nói gì thì em nói cho rõ ràng.....Em trở lại cho anh!”

Phía sau tiếng bước chân sắp tới gần, mặc cho lúc này là đêm khuya, vị trí khu dân cư này lại hơi vắng vẻ, nhưng vẫn là có vài ba người đi đường đứng ở bên cạnh xem diễn. Nữ Nữ chật vật chạy về hướng phố đối diện, chỗ rẽ ngoặt bỗng nhiên phát hiện một ngọn đèn chói mắt, cô có chút sững người mơ hồ, theo bản năng giơ cánh tay lên che trước mắt. Tiếng gió bên tai vù vù thổi, bả vai đột nhiên bị người nào đó đẩy ra, gục ở ven đường, chỗ làn da tay chân không bị quần áo che liền bị cọ xát trên mặt đường thô ráp, đau như xát muối.

Cùng lúc đó nghe thấy một tiếng phanh xe bén nhọn vang lên, tiếp theo không biết là tiếng thét chói tai của ai, xoẹt ngang bầu trời đêm. Nữ Nữ ngoảnh phắt đầu lại, chỉ nhìn thấy một cái bóng đen từ giữa không trung rớt xuống, rơi mạnh xuống đất.

“.....Đàm Vi!” Trong đầu nháy mắt trống rỗng, không biết bản thân là đi qua hay bò qua chỗ hắn. Hắn liền nằm trên mặt đất, chất lỏng đỏ tươi nhiễm ướt áo sơmi chậm rãi chảy xuống theo dòng, cô hoảng loạn muốn đỡ hắn dậy, lại bị người đi đường kéo ra.

“Đừng chạm vào anh ta, cô không thể đụng vào anh ta!” Người nọ nói dồn dập, “Không biết bị thương tổn ở đâu, ngàn vạn đừng lộn xộn!” Một bên lấy di động ra gọi 120. Bên cạnh có người chạy tới trông chừng người lái xe.

Nữ Nữ không dám chạm vào hắn, quỳ gối bên cạnh nhỏ giọng kêu: “Đàm Vi? Đàm Vi?”

Hắn khép hờ mắt, hàng lông mi rung động, cánh tay giơ lên trên.

Cô vội vã giơ tay nhẹ nhàng đặt lên trên mu bàn tay hắn, không dám dùng sức. “Anh đừng cử động.”

Dễ dàng nắm được tay cô, Đàm Vi lẳng lặng ngắm cô, khí lực không lớn, thanh âm cũng rất nhẹ: “Anh không phải lừa gạt em, sợ em nghĩ lung tung.....” Vừa rồi hắn nghĩ tới, ban ngày khi gọi điện thoại đích xác là có nói dối cô. “Anh xin lỗi.”

“Em biết, anh đừng nói chuyện.” Cánh tay trái của hắn bị thương do cà xát trên mặt đường, máu không ngừng chảy, Nữ Nữ tận lực để bản thân mình trấn định một chút, nỗ lực hồi tưởng nên làm cái gì bây giờ. Túi đựng áo sơ mi hiệu Boss rơi ở bên cạnh cô, cô xả áo sơmi ra bọc lên vết thương, dùng sức bó chặt. “Anh sao rồi? Cảm thấy thế nào a?” Từng giọt từng giọt nước mắt rớt lộp bộp trên mặt đường.

Hắn thở dài, cố sức giơ tay lên lau đi giọt nước mắt vương trên mặt cô. “Đừng khóc, em cứ khóc trong lòng anh rất khó chịu.”

“Uhm.” Cô liều mạng nhịn xuống tiếng nức nở, nhưng nước mắt vẫn cứ một giọt một giọt rơi xuống. Nhẹ nhàng nắm cổ tay hắn, cảm thụ mạch đập mạnh mẽ dưới làn da ấy, chớp mũi ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm. “Bác sĩ lập tức tới ngay, anh chờ một lát nha.”

“Tay em chảy máu kia.”

“Mặc kệ em, đừng nói chuyện nữa.”

“Hôm nay sinh nhật anh, em một lần nữa tặng quà sinh nhật cho anh được không?” Thân mình vừa động, trong miệng đột nhiên nhô ra một búng máu, hắn cong lên khóe môi cười cười, trấn an cô nhóc đang bị thất kinh kia. “Bên phải trong túi quần, giúp anh lấy ra.”

Nữ Nữ cẩn thận đưa tay vào túi quần lấy ra một cái hộp hình trái tim. “Ngốc....” Tiếng nói đều đã bị lạc giọng. “Em đồng ý. Anh đừng nói chuyện đừng động đây nữa.”

“Aiz.....Anh còn chưa cầu hôn em cơ mà.” Nào có như vậy, lời cầu hôn còn chưa nói ra miệng đã gật đầu đồng ý, không biết xấu hổ.....Trước mắt có chút mơ hồ, nhìn không rõ lắm cảnh vật chung quanh, chỉ có khuôn mặt trắng bệch của cô lay động trước mắt.

“Đàm Vi anh mở mắt ra.” Giọng nói xa xa của cô truyền đến, cuồng loạn, “Anh mở mắt ra đi.....Xe đâu, xe cứu thương đâu!”

“Nhóc.....Đừng rời khỏi anh.....”

Trong trí nhớ hiện ra hình ảnh một cô bé thất bím tóc hai bên lớn tiếng với cảnh sát nói: cháu lấy mạng của cháu ra thế! Chém đinh chặt sắt, đâm thẳng vào sâu thẳm nơi trái tim hắn. Thế giới của hắn vốn là một nơi lạnh lẽo âm u, cổ tình có con bướm nhỏ bay tới lưu lại bóng dáng. Lúc đầu nhìn thấy cô chỉ cảm thấy đáng yêu, cho nên che chở bảo bọc cô coi cô như em gái, sau này có bạn học gửi thư tình cho cô, mới giật mình thấy trong lòng có chút tức tối, thì ra đó chính là trúng phải tiếng sét ái tình. Đàm Vi không giải thích được rốt cuộc yêu là thứ gì, nhưng hắn nguyện ý ngấm cô cười nhìn cô khóc, nguyện ý lúc bị thương để cô băng bó bôi thuốc giúp hắn, nguyện ý nắm tay cô nghe cô ríu ra ríu rít nói mấy chuyện linh tinh, nguyện ý để cô gây nhiễu loạn sinh hoạt của hắn, lặng lẽ tiến vào chiếm giữ trái tim hắn, cầm rảnh đảm chồi.....

Nếu những thứ này cũng chưa chính là yêu, như vậy hắn nguyện ý chết vì cô, nguyện ý vì cô thay da đổi thịt trọng sinh một lần.

Cẩn Ngôn cùng Nhất Nhất vội vàng chạy tới bệnh viện, Đàm Vi đã tiến phòng giải phẫu, một cái cảnh sát đang ngồi cùng Nữ Nữ trên ghế dài ở hành lang. Hắn bước nhanh qua hỏi: “Tình huống thế nào?”

“Đang ở bên trong phẫu thuật,” cảnh sát trả lời hắn, “Vừa mới được đẩy vào bên trong.”

“Nữ Nữ,” Nhất Nhất nhỏ giọng gọi người đang co lại thành một cục kia, “Cậu không sao chứ?”

Cô vô ý thức uhm một tiếng, khom lưng, cái trán đặt trên hai nắm tay đang khoanh lại với nhau, không nhúc nhích.

“Nữ Nữ?” Vẫn là không có tiếng đáp trả. Cảnh sát nói không có việc gì, chỉ bị hù thôi. Nhất Nhất ngồi vào bên cạnh ôm cô quay ra hỏi anh cảnh sát, “Người bên trong kia ra sao?”

“Não chấn động, gãy xương sườn.”

“Có nguy hiểm không?”

Nữ Nữ run lên một chút, Cẩn Ngôn vội ra hiệu cho Nhất Nhất kêu bà xã đừng hỏi nữa, Nhất Nhất bèn thấp giọng xuống hỏi thăm. “Nghiêm trọng không?”

“Bác sĩ nói tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng.”

“Sao lại bị đụng trúng?”

“Đối phương say rượu lái xe, vận chuyển đất phế liệu, muốn đi tắt ở trên đường một chiều nên phải đi ngược chiều, kết quả đụng phải người ta rồi.” Cảnh sát khó xử nhìn Nữ Nữ, “Chúng tôi phải làm ghi chép, nhưng cô ấy không phối hợp, luôn không nói chuyện.”

“Có thể chờ người trong phòng phẫu thuật tỉnh lại rồi mới hỏi cùng một lúc được không?” Hắn nói được, đã có hai nhân chứng cho lời khai được ghi chép lại, sau đó đưa số điện thoại của đồn cảnh sát cho hắn.

“Dạ làm phiền anh rồi.” Cẩn Ngôn khách khí nói cảm ơn, Nhất Nhất đang xem xét khuỷu tay và chỗ đầu gối của Nữ Nữ bị trầy da, hắn ngồi xổm xuống sờ ruột hỏi, “Còn bị thương chỗ nào nữa không? Sao không bôi thuốc?”

Nữ Nữ vẫn không lên tiếng, Nhất Nhất nóng nảy, kéo cô đứng lên. “Tớ đỡ cậu đi bôi thuốc!”

“Không đi.....” Cô rút cuộc cũng mở miệng, giọng nói ghen ngào mù mẫm. “Tớ phải ở đây không đi đâu hết.” Đàm Vi trước khi nhắm mắt lại đã nói qua, đừng rời khỏi hắn.

“Vậy cũng phải đi sát trùng, nghe lời.” Miệng vết thương vết máu và bụi đất đã kết thành vảy, cũng không biết bác sĩ đang làm cái quái gì nữa, cũng không giúp cô ấy băng bó một chút.

Cô chỉ lắc đầu, cố chấp bám chặt vào ghế không chịu đi.

Cẩn Ngôn không có cách nào khác, đành phải nói với Nhất Nhất: “Em ở đây với Nhóc, anh đi gọi hộ sĩ.” Xuống lầu đi đến phòng cấp cứu tìm người, rất nhanh có một cô gái mặc áo blouse trắng bưng cái khay nhỏ tới.

Dung dịch oxy già đổ vào trên miệng vết thương nổi lên bọt khí, máu thịt trộn lẫn vào nhau rất dọa người, Nhất Nhất chau mày lại quay đầu đi không đành lòng nhìn, Nữ Nữ lại giống như không có cảm giác đau đớn, ánh mắt mờ mịt nhìn chăm chăm vào giữa không trung. Bàn tay của cô cũng bị trầy da, chị hộ sĩ muốn tách tay cô ra để bôi thuốc, cô không buông, càng nắm chặt hơn cái hộp nhả kia trong lòng bàn tay.

“Nói ra nha, nghe lời.” Cẩn Ngôn kiên trì tách tay cô ra, đem đồ vật đó cho bà xã cầm.

Nữ Nữ lập tức thay đổi cánh tay khác cụp lại cái hộp kia giữ càng chặt hơn.

“Cậu nhẹ chút, cẩn thận đau.” Nhất Nhất mắt đỏ lên. “Không có việc gì đâu, đừng sợ, lão đại khẳng định sẽ không có việc gì.”

“Nếu không thì em đi cùng Nhất Nhất về nghỉ một lát trước đi, anh ở chỗ này canh Đàm Vi cho,” Cẩn Ngôn nhẹ giọng khuyên bảo, “Cậu ta phẫu thuật còn không biết đến bao giờ.”

“Em không đi, em nơi nào cũng không đi.”

“Vậy tớ cũng ở đây chờ cùng với cậu.” Nhất Nhất nhẹ nhàng vuốt mu bàn tay cô bạn trấn an, biết cô bạn lúc này khẳng định không đồng ý đâu.

Cửa phòng giải phẫu đột nhiên mở ra, một cô hộ sĩ hốt ha hốt hoảng đi ra, Cẩn Ngôn vội hỏi tình huống thế nào rồi. “Huyết áp đột ngột hạ thấp phải truyền máu ngay tức khắc, bệnh nhân loại máu A-Rh âm tính, nhưng trong bệnh viện chúng tôi không có.” Nói xong chạy như bay tới kho chứa máu.

“.....Không có? ! Cái bệnh viện rách nát này!” Cẩn Ngôn cau giận, ngăn người một hồi rồi vội lấy di động ra gọi điện thoại, xem có thể tìm được người hỗ trợ ầu không.

Gương mặt Nữ Nữ trắng bệch, đứng bật lên đòi xông vào bên trong.

“Đừng nóng vội!” Nhất Nhất vội vàng kéo cô lại, “Hiện tại đang nghĩ cách, khẳng định là có, cậu đừng nóng nảy.”

Cô ngã ngồi ở trên ghế ôm lấy Nhất Nhất, muốn lớn tiếng khóc mà không dám, chỉ có thể gắt gao bóp chặt hộp nhả, giống như người chết đuối vớ được một căn bèo cuối cùng vậy. “Anh ấy có thể tỉnh lại hay không?”

“Có thể, khẳng định là có thể.”

“Đều do em hết.....Anh ấy chuẩn bị hôm nay cầu hôn với em, mà em còn đi gây sự với anh ấy.” Nước mắt rơi xuống mặt trên lớp vải nhung có hoa văn hình hoa hồng của chiếc hộp đựng nhả, dấu vết ẩm ướt dần dần loang lổ. “Là lỗi của em, em biết em sai rồi, chỉ cần anh ấy còn sống, anh ấy còn sống chuyện gì em cũng đồng ý hết, cho dù không trở lại em cũng chấp nhận....”

Mặc kệ hấn trở về với mục đích gì, chuộc tội cũng được, muốn bù đắp cũng không sao, yêu hay không yêu đều không quan trọng, chỉ cần người còn sống là còn có hi vọng. Dù có oán hận thêm nữa, khoảng thời gian bấy năm chia xa ấy thật ra cô chưa bao giờ thôi chờ đợi, nhưng nếu kết cục nhất định phải xảy ra như thế này thì cô thà rằng mình chưa bao giờ từng gặp hắn, cũng không cần phải chờ ở bên ngoài cửa phòng giải phẫu để linh hội được cảm giác sinh ly tử biệt.

Nửa giờ sau túi máu vẫn chưa được đưa đến, nhưng trong phòng giải phẫu đèn đỏ lại vụt tắt, mấy vị bác sĩ tháo khẩu trang xuống nói đầu nhau đi ra. Nữ Nữ đứng bật dậy, não bộ bị thiếu dưỡng khí đột ngột bị choáng váng hoa mắt, trong lỗ tai đột nhiên vang lên tiếng ù ù nghe không được thanh âm, chỉ nhìn thấy khẩu hình của bác sĩ khi đóng khi mở miệng—

Thật, xin, lỗi?

Trước mặt bỗng tối sầm, cô ngã ngựa về phía sau.

55. Chương 55: Sét Đánh ! Đổ Mưa !

Hắn nằm thẳng trên giường, sắc mặt có chút tái đi, đôi lông mi nửa như khép lại. Thấy cô bước vào, hắn nở nụ cười, khóe miệng chậm rãi cong lên, bộ dáng rất mệt, nhưng vẫn nỗ lực gọi cô: “Nhóc.”

“Em ở đây.” Nữu Nữu ngồi xổm trước giường cầm tay hắn, “Em không rời khỏi anh, anh cũng đừng bỏ lại em một mình.”

“Anh không muốn em rời xa anh. . . . .”

“Vậy thì cả đời phải ở cùng nhau nhé, không bao giờ tách ra nữa.”

“Nhóc ngốc. . . . . Anh còn chưa cầu hôn em.”

“Em đều đã đồng ý rồi, anh nhìn đi.” Cô giơ tay trái đến trước mắt hắn, viên kim cương trên ngón tay sáng lấp lánh rạng rỡ dưới ánh đèn.

“Cái đó không tính, anh còn chưa nói lời cầu hôn với em mà. . . . .” Hắn cố sức tháo chiếc nhẫn xuống, nhưng tháo không được. Cô đành cởi nhẫn ra bỏ vào lòng bàn tay hắn, hắn cầm tay cô lên, chậm rãi chậm rãi một lần nữa đeo nhẫn vào ngón áp út cho cô, giống như hao hết tất cả sức lực, ngay cả đến giọng nói cũng đều mỏng manh thoáng qua như cơn gió. “Em nguyện ý. . . . . lấy anh chứ? Thẩm Tư Kỳ. . . . .”

“Nguyện ý.” Cô tiến sát bên lỗ tai hắn nhẹ giọng trả lời. “Anh yêu em không?”

Hắn mở to mắt si ngốc nhìn cô, yết hầu chuyển động lên xuống, muốn nói nhưng lại nói không ra lời.

Cô nói: em yêu anh Đàm Vi, anh thì sao?

Bàn tay to đang giữ chặt tay cô bỗng dừng trượt xuống, một giọt chất lỏng từ khóe mắt chảy ra, từ từ thấm ướt thái dương. Đó là cô chưa nhìn thấy qua đàn ông rơi lệ, không ngờ rằng nụ cười nhàn nhạt trên khóe miệng hắn là hóa thành hình ảnh dừng lại đến vĩnh viễn.

“Đàm Vi!!”

Bịch một tiếng, Nữu Nữu từ trên ghế sofa rơi xuống sàn nhà, xoa cái mông ê ẩm lớn tiếng kêu đau.

“Ngã rồi hả?” Minh Nguyệt vội vàng từ phòng bếp chạy ra, nhìn thấy gương mặt cô bạn đầm nước mắt mà chỉ muốn cười. “Lại nằm mơ rồi hả?”

“Uhm.” Cô thấy buồn bực, “Canh nấu xong chưa?” Thật đáng ghét, giấc mộng này đã mơ nhiều lần rồi, mỗi lần đều chưa nghe được hắn thổ lộ hắn liền chết đi. . . . . Phi phi, chết gì mà chết, nói gì không à!

“Vừa múc xong cho cậu rồi đó. Hay cậu ngủ tiếp một lát đi, tớ đem vào bệnh viện cho?”

“Tớ đi, buổi chiều không có việc gì.” Anh quản lý tâm địa rất tốt, biết cô muốn chăm sóc bệnh nhân, cố ý cho phép cô có thể tự sắp xếp lịch làm việc trong vòng hai tuần, chỉ cần không chậm trễ công việc là được.

“Cậu nhìn xem cậu chịu đựng đến nỗi có quần thâm mất rồi kìa.”

“A?” Đi đến toilet soi gương, quả nhiên hiện ra một bộ dáng tiêu tụy vô cùng. “Do nằm mơ thôi.” Than thở một cái rồi xoay người đi tới phòng bếp rửa trái cây.

Minh Nguyệt cùng đi qua giúp cô. “Sao lại mơ được giấc mơ đó hay vậy?” Mơ thấy người đã chết.

“Không biết, có cách nói nào không?”

“Chu Công Giải Mộng nói mộng đều là ngược lại với cuộc sống, giấc mơ của cậu đây là chuyện tốt, sẽ tăng tuổi thọ đó.”

“Phi. . . . . tớ tăng tuổi thọ vậy Đàm Vi phải làm sao bây giờ?”

“Cũng không phải nói hán tuổi thọ ngắn.” Bị cô trừng mắt Minh Nguyệt cười hì hì, “Nói sai rồi, là phát tài lớn, hôm nay nói không chừng cậu có thể nhặt được tiền, đợi lát nữa bước ra khỏi cửa nhớ chú ý dưới chân.”

“Bây bạ. . . . . Đã nằm mơ nhiều lần như thế mà ngay cả miếng thép cũng chưa nhặt được.” Nói là nói như vậy, Nữ Nữ vẫn hai tay tạo thành chữ thập âm thầm cầu nguyện dưới chân đột nhiên giẫm phải một tờ lão nhân đầu (100 tệ) màu hồng. “Nhặt được tờ với cậu mỗi người một nửa.”

Minh Nguyệt thật sợ hãi nhìn cô bạn: “Cậu sức lực lớn quá ha. . . . .” Tiền xu cũng có thể bẻ gãy. Rửa sạch một quả nho ném vào miệng, đột nhiên nhớ tới chuyện thú vị, lại phì cười ra tiếng.

Bệnh hả trời? “Cười cái gì hả?”

“Cười cậu lúc ở bệnh viện cho rằng bác sĩ nói xin lỗi. . . . .” Cô cười ha hả, “Không sao hết” và “Rất xin lỗi” hình dáng của miệng khi phát âm khác nhau nhiều như vậy, đứa ngốc như cậu tiểu học không có học qua phiên âm Hán ngữ sao?”

Nữ Nữ chật vật đỏ mặt. “Nhìn lầm thôi.” Khi đó thần kinh trong đầu đều trì độn, thấy bác sĩ đi ra khỏi phòng giải phẫu, thần sắc ngưng trọng, còn tưởng rằng sự tình không ổn.

“Cậu còn ngất đi nữa, bác sĩ cứu xong lão đại lại đến lượt cậu, cậu còn. . . . .”

“Quên đi quên đi! Về sau không được nhắc lại việc này nữa!” Thật là việc tốt không ra tới cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm, ngưng chết mất.

Minh Nguyệt cười đến khóe miệng rút gân co giật, rõ là. . . . . Không biết nói cái gì cho phải, đứa nhỏ này vừa tỉnh lại phát hiện mình đang ở phòng cấp cứu, mơ mơ hồ hồ, khóc toáng lên, khuyên như thế nào cũng khuyên không được, còn cho rằng Nhất Nhất bọn họ lừa gạt cô ấy. Tức giận quá đến nỗi Cẩn Ngôn xách cô ấy đến phòng bệnh, nhìn thấy bệnh nhân có thể nói năng cử động, cô mới ngây ngốc tin rằng người nào đó còn sống. Nhưng lại nói thêm vận khí Đàm Vi coi như tốt, bị đâm xe người lao lên không trung rơi bịch xuống đất mà khi kiểm tra chỉ phát hiện ra não bộ trung tâm chấn động, bị gãy hai cái xương sườn, nội tạng cũng không bị thương. Trong quá trình giải phẫu huyết áp đột nhiên hạ xuống, khiến mọi người sợ hãi, nhưng rất nhanh cũng khôi phục lại.

Cười cười cười, sớm thôi sẽ để Đông Tử thu phục cậu! Nữ Nữ trong bụng oán thầm, mức cháo từ trong nồi vào bình giữ nhiệt.

“Khó trách lão đại cầu nhau,” Minh Nguyệt thở dài, “Em gái a hẳn là gãy xương chứ không phải bị bệnh dạ dày. . . . .”

—

Đàm Vi cầu nhau không chỉ là chuyện bữa bữa đều là cháo và canh, còn có khuôn mặt cười cợt gian manh trước mắt này, đến đây không có một câu nào ân cần thăm hỏi, xoa cằm nói: “Tiểu Kỳ kỳ thế nào còn chưa tới nha, tôi đã lâu rồi không gặp cô ấy. . . . .”

“Cậu có thể đi rồi.” Hẳn khách khí hạ lệnh đuổi khách.

“Tôi tại sao phải đi? Tôi là đến thăm cô ấy chứ không phải thăm cậu.”

“Rửa tôi hả.” Nữ Nữ đẩy cửa ra bắt mắt trông mắt hướng về tên miệng mồm ác độc kia, đi đến trước giường để hộp đựng thức ăn trên cái bàn nhỏ, hỏi bệnh nhân, “Đói bụng chưa? Cá hôm nay em đi chợ sớm mới mua được đó, tươi lắm nha.”

Ngửi thấy mùi cá, liếc thấy đồng cháo sền sệt, Đàm Vi phát ra một tiếng nôn khan.

“Nấu gì thế? Cháo!” Mạc Tử Vực hưng phấn mạnh chà xát lòng bàn tay, “Cho tôi ăn với? Bữa trưa vừa này vừa vận tôi cũng không ăn no.”

“Ăn hết đi.” Đàm Vi khăng khái vẫy tay, ăn hết cháo lại canh suốt tuần lễ rồi, thật sự không thể chịu đựng được nữa.

Loại người gì thế không biết. . . . . Nữ Nữ giương mắt nhìn, nhìn người mặt dày nào đó ôm cái bát húp xì xụp cứ như là ngon lắm đấy. Trong phòng lại xuất hiện không ít lẵng hoa và giỏ trái cây, sắp biến thành cửa hàng hoa tươi hay trái cây rồi, cô vừa đổ canh ra vừa hỏi: “Lại có người đến thăm anh rồi hả?”

“Uhm, vài người khách hàng.” Lườm thấy canh cá, Đàm Vi bi ai quay mặt. “Lát nữa ăn.”

“Ngươi sẽ không ngon, mau ăn đi. . . . .” Múc một muỗng đưa đến bên miệng hắn, ngữ khí giống như đồ trẻ con.

Hắn chỉ trở vào mặt, đạt được một nụ hôn nhỏ nên không giận dữ nữa, bưng bát lên ngừng thở một hơi uống sạch. “Đợi lát nữa mang ít trái cây về đi, để nơi này sắp hỏng đến nơi rồi, em và Đặng Minh Nguyệt mau giải quyết đi.”

“Anh phải ăn nhiều vào, gia tăng dinh dưỡng.”

“Sao có thể ăn nhiều như vậy. Hoa thì để ở tiệm Đình Nhất Nhất bán đi.”

“Bán xong tiền đưa lại cho anh hả?” Lườm hắn một cái, hắn còn cười ha hả. Thật đúng là bản sắc thương nhân! Bên kia thực khách ăn xong cháo lại cầm lấy một cái giỏ trái cây chọn chọn lựa lựa, Nữ Nữ thuận miệng hỏi, “Mạc tử Mạc đem tới hả?”

“Đừng gọi xa cách như thế,” Mạc Tử Vực phóng ra ánh mắt quyến rũ, “gọi anh Tà tử Vực hay Vực cũng được.”

“Hoa Hoa.”

“. . . . . Shit. . . . .” Phẫn hận chỉ vào giỏ đào ở trên bàn, “Cái đó là anh đem đến đó. Người khác tặng cho anh, anh ghét nhất ăn mấy thứ này, nhiều lông.”

Nữ Nữ không nói gì.

Đàm Vi nhin rồi lại nhin mới không một quyền đâm vô mặt hắn.

“Tôi phải về công ty rồi, oh yeah. . . . .” Mạc Tử Vực nhìn chăm chăm vào đồng trái cây hai mắt nhấp nháy sáng lên, “Táo Fuji, tôi thích ăn nhất, bệnh nhân à chắc cậu ăn không hết đâu nhỉ?”

Bệnh nhân tặng cho hắn một chữ: “Cút.”

Hắn cướp lấy hai quả táo vừa đỏ và bị rồi biến đi.

Chỉ chốc lát cửa phòng bệnh lại bị đẩy ra, Nữ Nữ còn tưởng rằng thực khách lại trở lại tiếp bèn cầm lấy một quả táo làm tư thế chuẩn bị ném, động tác ném bị dừng lại sau khi nhìn thấy hai người đang bước tới, giống như bức tượng rất mắc cười “. . . . . Ba mẹ?”

“Không chào đón à?” mẹ Thẩm lạnh mặt bước vào.

Đàm Vi cả kinh, vội đứng bật dậy tiếp đón. “Thực ngại quá, cháu còn chưa chính thức đi bái phỏng chú và dì, đã để cho chú dì tới đây trước.”

“Cậu cứ nằm đi,” ba Thẩm vội vã ngăn hắn lại, “Trên người có thương tích đừng lộn xộn.”

“Mời ba ngồi.” Nữ Nữ ném quả táo xuống tiếp nhận hộp quà trong tay phụ thân, nhìn mẹ lấy lòng, “Mẹ, mẹ cũng ngồi xuống đi ạ.”

Mẹ Thẩm không để tới sự ân cần của cô con gái, hung hăng liếc cô một cái như muốn xỏ mũi miếng thịt trên người cô vậy, đi đến bên giường hỏi bệnh nhân: “Thân thể sao rồi?”

“Không có việc gì rồi ạ.” Mẹ vợ không ngồi xuống Đàm Vi cũng không dám ngồi, đứng nghiêm chỉnh giống một học sinh tiểu học đứng lên trả lời câu hỏi.

“Nằm, nằm xuống đi, đừng làm chi vậy.” ba Thẩm tiếp lời, hỏi hắn có bị thương ở đâu.

“Xương sườn gãy hai cái, ” Đàm Vi dựa vào đầu giường ngồi xuống, “Nhưng không có gì trở ngại.” Người cha vợ này nhìn vào ánh mắt là biết ngay ông là dễ nói chuyện, hắn không khẩn trương, nhưng mẹ vợ tương lai thì không thẹn xuất thân làm tuyên truyền, có đôi mắt chiếu lên người khiến cho người khác có cảm giác sợ hãi.

“Vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt, động đến gân cốt không điều trị mấy tháng thì không khỏi được đâu. Cha mẹ cậu đâu?”

“Không trở về ạ. Cháu bị thương không nặng, sợ bọn họ sốt ruột nên không thông báo ạ.”

“Oh. Chuyện công ty thì sao?”

“Không thành vấn đề, có phó tổng quản lý thay, Cẩn Ngôn cũng có thể hỗ trợ. Lại nói thương thế như vậy cũng không ảnh hưởng đến công việc ạ.”

Xí, nhìn một già một trẻ tán gẫu hăng say như vậy, người không biết còn tưởng rằng là hai cha con ruột thịt kìa. Mẹ Thắm bĩu môi mở nắp bình giữ nhiệt ra xem đồ ăn bên trong. “Nữu Nữu con nấu hủ?”

“Ngon lắm ạ.” Đàm Vi trả lời ngay.

“Oh, con gái nhà tôi biết nấu canh mà tôi còn không biết nữa kìa, không muối không hương vị.” Câu nói đó làm mặt Nữu Nữu đỏ hồng. Mẹ Thắm quét mắt về phía hai người trẻ tuổi, ho nhẹ một tiếng, nhưng cũng không hé ra câu nào.

Mí mắt giắt một cái, Đàm Vi nghiêm cẩn nói: “Cháu rất xin lỗi chú và dì, thật ra đây là lỗi của cháu, cháu cùng Nữu Nữu ở bên nhau lâu như vậy, cũng không đi chào chú và dì, xin chú và dì tha thứ. Cháu lập tức gọi điện thoại cho ba mẹ cháu, hai nhà chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm được không ạ?”

“Nói xa như vậy làm chi?”

A? Không chấp nhận? Cửa ải của mẹ vợ phải qua thế nào đây?

“Mẹ. . . . .” Nữu Nữu kéo vạt áo mẹ làm nũng, mẹ cô không để ý đến cô. Lại kéo tay ba, ba cô chỉ nhún vai.

Mẹ Thắm bắt đầu nhìn kỹ Đàm Vi, nói thật ra thì bà rất tức giận, cô con gái rượu nâng trên tay cứng còn không hết, nhưng tên nhóc này mấy năm trước bỏ lại bảo bối của bà đi ra nước ngoài không nói, hiện tại đã trở lại cũng không hiện thân ra, cứ làm như cô con gái rượu nhà bà không có ai muốn vậy? Nhưng dù sao nói đi nói lại, có thể vì Nữu Nữu quên đi cả mạng sống, ngoại trừ ba con bé ra đại khái cũng chỉ có thằng ranh này thôi. “Tôi nghe nói là vết thương cậu chưa khỏi hẳn, mấy tháng này không thể xuất viện.”

“Không sao ạ, dì xem cháu bây giờ đã khỏe hẳn rồi.” Đàm Vi đứng lên đi hai bước muốn chứng minh lời mình nói là thật, “Sớm có thể xuất viện rồi.”

“Bác sĩ nói phải ở bao lâu thì cậu phải ở bấy lâu!” Mẹ Thắm bắt mắt nhìn hẳn, “Gãy xương phải tính dưỡng, tôi cũng không muốn con rể tương lai bị lưu lại di chứng.”

Hắn ngẩn ra, hơi hơi cong lên khóe môi.”Vâng!”

“Cậu nằm nghỉ ngơi đi, trong nhà còn có chút việc, chúng ta đi trước đây.”

“Chú và dì đi thông thả ạ.” Kiên trì đòi tiền hai người ra ngoài cửa xong, hẳn xoay người dựa vào tường cười trộm, cười đến nỗi miệng vết thương cũng bị đau theo, vẫn dửng không được vừa hít không khí vừa cười vui vẻ, hết như kẻ điên.

Cửa phòng bệnh vừa đóng lại, mẹ Thắm một tay dí vào trán cô con gái. “Con bé chết tiệt kia! Chuyện lớn như vậy sao không nói với chúng ta một tiếng?”

“Sợ ba mẹ mắng con. . . . .” Nữu Nữu mè nheo nói, “Ba mẹ làm sao mà biết được?”

“Biết cái gì? Biết chuyện nó về nước tìm con hay là chuyện xảy ra lúc học trung học?”

Cô kinh ngạc”. . . . . Mẹ?”

“Hừ, cũng không xem xem mẹ cô là ai, mẹ là mẹ con! Bớt chút thời gian về nhà theo mẹ học cách làm đồ ăn, con nấu cái món canh gì, chỉ biết cho người ta ăn có mỗi cháo, sắp phải lập gia đình cái gì cũng không biết, cha mẹ chồng tương lai sẽ chê cười con thôi.”

Ba mẹ Đàm Vi biết được tin tức cậu con trai bị nhập viện, lúc đó bọn họ đang ở trên đại thảo nguyên Châu Phi xem mấy con báo, nhận được điện thoại vội vàng đặt vé máy bay trở về. Bốn vị phụ huynh âm thầm hẹn nhau đi uống trà, cũng âm thầm xác định chuyện của hai đứa nhỏ. Ngay cả hai nhân vật chính cũng không biết, Đàm Vi còn đang thu xếp để hai nhà cùng nhau ăn cơm, nói chuyện phiếm để thắt chặt thêm tình cảm, Đàm Ký cười nhạo: “Tán gẫu cái gì hủ? Đều tán gẫu xong rồi, chờ thương thế của con tốt lên đi đăng ký trước, hai tháng sau thì cử hành hôn lễ.”

Uhm. . . . Như thế mới phù hợp với phong cách của giáo sư Đàm.

Lại nói thêm còn có một sự việc khá trùng hợp, hai bà mẹ khi gặp mặt cảm thấy giống như đã từng quen biết, khi tán gẫu mới nhớ tới trước kia quả thật đã gặp mặt, mẹ Đàm năm đó đến Trung Quốc du lịch, khi đi Hoàng Sơn vừa khéo gặp được mẹ Thẩm, hai người còn cùng nhau chơi vài ngày. Không thể tưởng được cách vài thập niên sau còn có thể gặp lại, rồi kết thành thông gia.

“Duyên phận thôi, giống như anh và em.” Đàm Vi ngồi ở sofa há ra cái miệng rộng ngây ngô cười, “Nhóc. . . . Đi đăng kí thôi.”

Cái ngữ khí gì đây! Giống như ác bá đùa giỡn con gái nhà hàng hoàng. “Đại gia, vết thương của ngài còn chưa khỏi hẳn.”

“Anh xuất viện rồi.”

“Anh xuất viện là do bác sĩ nói sao?” Từ sau khi biết được biết được ba hẳn xuất mã hẳn luôn luôn bị vây khốn bởi trạng thái phần khởi, mỗi ngày đều níu chặt tay bác sĩ nói muốn xuất viện, cương quyết đem thời gian ba tuần lễ nằm viện trở thành nửa tháng. Nữ Nữ đem viên thuốc và cốc nước đưa tới, nhẹ nhàng sờ ngực hẳn. “Có đau không?”

“Có chút.”

“Chườm nóng cho anh một chút nhé.” Cô cầm túi chườm nóng được bọc lại bằng khăn lông đắp lên chỗ bầm tím, bác sĩ nói như vậy có thể lưu thông máu chỗ máu bầm. Lồng ngực này nhiều tai họa quá, trước kia bị người ta chém ột dao, hiện tại thì lại bị gãy xương. “Cái dây chuyền chữ Thập kia anh vẫn nên đeo vào.”

“Không đeo, tương lai để cho con trai anh.”

“Không thể là con gái a?”

“Đều được, tốt nhất giống Đinh Nhất Nhất sinh Long Phượng Thai.”

“Vậy phải xem bản lĩnh của anh rồi.”

Lông mày nhú lại, Đàm Vi kéo cô qua ngồi trên đùi mình. “Chỉ một mình anh cũng không được, còn phải nhờ em phối hợp.” Cúi đầu hôn lên bờ môi cô, cảm giác mềm mại trắng trẻo lập tức làm thức tỉnh bản năng, vội vàng vàng vội bỏ quần áo của cô.

“Ngừng!” Sợ đụng tới vết thương của hẳn nên cô không dám cứng rắn đẩy hẳn ra, chỉ có thể bắt lấy đôi tay tác loạn sờ mó kia. “Anh còn chưa khỏe hẳn đâu.” Đàm ông đều là động vật dùng nửa người dưới để suy xét, anh xem, ngay cả ho khan cũng không dám lớn tiếng còn muốn như vậy.

“Anh hơn nửa tháng chưa được chạm vào em. . . .”

“Nhìn!”

Hắn phát điên mất, chống vó lên nằm lại trong sofa, miệng dùng tiếng Ý than thở liên tiếp. Di động vang lên, bực bội nhắc máy, nghe xong một hồi thì chửi loạn lên, tính khí thật sự rất nóng nảy.

Kẻ vô tội đáng thương nào chặn trước họng súng của hẳn rồi hả? Nữ Nữ đồng tình âm thầm tiếc thương. “Ai vậy.”

“Đồng Tử.” Chiếc điện thoại di động ở trong tay hẳn tới tới lui lui xoay. “Đặng Minh Nguyệt có phải đi Tây An rồi không hả?”

“Uhm, hợp với chủ dự án của bọn họ, tối hôm qua đi rồi.”

Khó trách. . . . Hẳn hừ một cái rồi cười. “Việc nhiều như vậy còn chạy ra ngoài.”

Cô ngẩn tò tè nhìn hẳn. “Nói ai vậy?”

“Không nói cho em biết.” Hôn cô một cái rồi tức tốc rời đi, trong lòng buồn bực sắc đẹp ở trước mắt mà chỉ được nhìn không được ăn.

“Không nói thì thôi.” Thấy bộ dáng hẳn bực tức lại cảm thấy buồn cười.

Con người Đàm Vi chuyển động, si ngốc nhìn lúm đồng tiền như ẩn như hiện trên khóe miệng cô, không tự chủ được gờ tay lên ấn.

“Chọc nghiệm rồi hả?” Cô che mặt lại.

Hắn cười, kéo tay cô xuống hôn cô, tỉ mỉ mỗ lên má lúm đồng tiền, một lần lại một lần, giống như vĩnh viễn không đủ vậy. Có phải bắt đầu từ lần đầu tiên gặp được cô nhóc béo tặng cho hắn que kẹo rồi như rơi vào hai cái lỗ xoáy này đến nỗi thoát ra không nổi hay không nữa? “Lần đầu tiên gặp em, thời điểm đó em thắt hai bím tóc nhỏ, ăn cái kẹo que còn vương nước miếng trên miệng.” Hắn nói, “Thời gian qua thực mau, nhaoáng cái là anh đã quen em được 19 năm rồi.”

Tính sai rồi, đều lớn như vậy sao có thể còn chảy nước miếng. . . . . 19 năm? Cô năm nay mới 24 nha. Nữ Nữ giật mình bẻ ngón tay, từ trung học cơ sở năm hai đến bây giờ. . . . . “Không đúng, mười một năm.”

“19 năm.”

Phải không? Lại đếm ngón tay một lần nữa, vẫn là không đúng. “Anh tính lại coi, sơ trung hai năm, trung học ba năm. . . . .”

“Thôi được rồi, toán học kém cỡ như vậy thì tính làm sao được.”

Xem thường người ta. . . . .

“Có thể treo nguyên cả hũ mỡ heo lên kia?” Đàm Vi ha ha cười xoa bóp cái miệng vênh cao hết cỡ của cô. “Đói bụng rồi, đi ra ngoài ăn cơm hay là ở nhà ăn?”

“Ở nhà ăn,” cô đứng lên, “Em nấu.”

“Miễn nấu canh!” Ý kiến lập tức được đề xuất, “Xào cho anh hai món.”

“Vi Vi?”

“Hửm?” Đây là gọi hắn hay là tỏ vẻ bất mãn?

Nữ Nữ quay lại đến sát bên cạnh hắn ngồi xuống, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ở chỗ vết thương cũ trên ngực. “Em xin lỗi nha, em không nên cãi nhau với anh, hại anh mất cả sinh nhật.”

“Em không phải đã tặng quà sinh nhật rồi sao?”

“Máu me nhầy nhụa đã ném đi rồi.” Cô cho rằng hắn nói quà chính là chiếc áo sơ mi kia, bây giờ nhớ tới còn đứt ruột, gần 3000 tệ a.

“Anh là nói em, em đã đem chính em tặng cho anh rồi.”

Nghe giống như lời nói tùy ý nhưng cứ sao trong nháy mắt lại khiến cho hốc mắt cô đỏ au lên, vội cúi đầu mượn động tác sờ nhãn gạt đi giọt lệ trong mắt. “Kỳ thực tối hôm đó chuyện giữa anh và Diệp Lam em đều nhìn thấy rõ hết, anh không hôn cô ấy là cô ấy hôn anh.”

“Vậy em còn tắt máy cả đêm.”

“Anh ôm cô ấy đó thôi. . . . .” Cô có chút ngượng ngùng, “Em tác phong hồ đồ, sáng hôm sau mới nhớ tới chuyện không phải là như vậy, nhưng khi anh điện thoại tới lại nói dối.”

Hắn cúi đầu đối diện với tầm mắt của cô. “Anh xin lỗi, về sau anh cam đoan sẽ nói thật với em mọi chuyện.”

“Uhm. Hôm qua lúc đi làm Diệp Lam có gọi điện thoại cho em, chị ấy bảo em đừng nghĩ ngợi lung tung, hãy sống hạnh phúc với anh. Aiz, Diệp Lam thật sự là một cô gái tốt, đáng tiếc không ở bên anh, bằng không hai người song kiếm hợp bích thiên hạ vô địch.”

Lời này Đàm Vi không thích nghe. “Vậy em gả cho cô ấy đi lưu lạc giang hồ luôn đi.”

“Chúng em đều là nữ chỉ có thể đi Hà Lan.” Bị hắn trừng mắt nhìn, cô lắc tay hắn cười lấy lòng. Sau một lúc lâu cất giọng nhao nhọt nói, “Em luôn luôn muốn hỏi anh. . . . . Em không xinh đẹp không thông minh bằng cô ấy, cũng không thể giống cô ấy có thể giúp anh về mặt sự nghiệp như vậy, anh có hối hận?”

Hắn trầm ngâm một lát. “Anh và Cẩn Ngôn so với nhau, bỏ đi cảm tình mà nói, em càng thương thức ai hơn?”

“Em nói anh không thể tức giận đó, đương nhiên là anh Cẩn Ngôn.” Tính khí tốt giàu tính nhẫn nại, Nhất Nhất người có tính tình bướng bỉnh thể còn bị thu phục, rất giỏi. . . .

Tất nhiên, hắn là thần của cô ấy mà. Đàm Vi cắn răng cười đến dữ tợn: “Vậy sao em còn lấy mình ra so sánh với Diệp Lam làm chi?”

“ . . . . . A.” Không phải muốn được nghe câu này a lão đại. . . . .

“Nhóc ngốc.” Hắn ôm cô vào lòng, năm ngón tay từng phát từng phát chải vuốt mái tóc đã hơi mọc dài của cô. “Diệp Lam lớn lên từ nhỏ cùng anh, anh thích cô ấy, thương thức cô ấy, cô ấy là người bạn anh coi trọng nhất. Nhưng em thì khác, em khác tất cả những người khác, anh không biết nói lời ngọt ngào, chỉ muốn cho em biết em chính là người con gái mà anh muốn nắm tay đi trọn cuộc đời.”

Oh yeah muốn thổ lộ sao? Nữ Nữ khấn trương lên, cúi đầu cắn ngón tay nhỏ giọng nói: “Anh nói đi.”

“Hửm?”

“Đó. . . . . Ba chữ.”

“À, anh đói bụng.”

“ . . . . .” Cả trái tim rộn rã như từ độ cao 5000 mét rơi bịch xuống hầm mỏ. “Vậy, bốn, bốn chữ cũng được.”

“Anh rất đói bụng.”

“ . . . . .” Đúng là gỗ mục không thể đẽo mà. . . . . Ủ rũ đứng dậy đi tới phòng bếp. “Muốn ăn gì?”

“Chỉ cần là món xào đều được, em không phải học được từ mẹ em nhiều món sao?”

“Học được nhiều lắm đó!”

“Trong tủ lạnh có gì thì xào cho anh món đó, anh muốn ăn cá kho tàu.” Năm nay ăn toàn canh hắn muốn ới lắm rồi. “Còn nữa em bỏ nhiều hạt tiêu vào, anh muốn ăn cay .”

“Không cho!” Nữ Nữ tức giận, lấy rau từ trong tủ lạnh ra rửa. “Không biết vết thương còn chưa khỏe hẳn hã, còn dám ăn cay, không muốn sống nữa sao. Ở nước ngoài nhiều năm như vậy cũng không học được ăn chút dinh dưỡng gì đó, trở về liền chỉ biết ăn ớt ăn tiêu. . . . . Aiz. . . . . Nếu không thì nấu lẩu đi, anh không phải nói đã đói bụng sao, nấu lẩu dễ dàng. . . . .” Lời cảm râm đột nhiên dừng lại, cô nghe thấy sau lưng có người kêu tên mình, hai giọt nước mắt to như hạt đậu không chịu sự khổng chế liền lạch cạch lạch cạch nện xuống trên con dao.

Đàm Vi dựa ở cửa phòng bếp nhẹ giọng nói: “Thẩm Tư Kỳ, anh yêu em.”

56. Chương 56: Phiên Ngoại : Dòng Chảy Tình Yêu Màn 1

Tiểu học năm nhất, Hạ Mông có người bạn ngồi cùng bàn, gọi là Đinh Nhất Nhất.

Đó là cô bạn nghịch như quỷ sứ, trèo tường, leo cây, đào trứng chim, trộm dưa chuột nhà người ta mọi thứ đều thông, mà đối tượng chủ yếu hợp tác của cô nhóc là cậu bạn hàng xóm Trịnh Gia Vũ. Khai giảng ngày thứ ba, lúc tan học hai người ra tay đánh nhau quá nặng ở ven đường, làm cho Hạ Mông sợ tới mức khóc oa oa, đánh nhau đã đời song phương tạm ngưng chiến.

“Cho cậu.” Gia Vũ lấy từ trong túi quần ra một cái kẹo dừa đã gần như bị chảy nước.

Nhất Nhất nuốt nước miếng muốn ăn, nhưng thấy cô bạn ngồi cùng bàn khóc thút thít thế là vẫn rụt tay về.

Hạ Mông nhận lấy viên kẹo ngện ngào nhét vào miệng, rất ngọt. Ngày đó cô ấy bắt đầu nhớ kỹ Trịnh Gia Vũ, cậu bạn học cùng lớp mặt mũi lăm lem nước mũi dính tùm lum.

Cậu ấy có một đôi mắt to xinh đẹp trắng đen rõ ràng.

Lớp 2, thầy giáo đổi chỗ ngồi, Gia Vũ ngồi ở hàng ghế sau Hạ Mông.

Hạ Mông lên lớp rất nghiêm túc, uốn thẳng lưng nhìn chăm chăm bảng đen, mái tóc thật dài xõa ra sau ghế đụng phải bàn phía sau. Gia Vũ dùng hộp bút vụng trộm gấp vài sợi tóc, chờ xem kịch vui. Quả nhiên khi cô ấy cúi đầu đọc sách thì thấy đầu kêu ra tiếng: “A!!”

Hắn che miệng cười nham nhở.

Trên lớp học có chút nhốn nháo, thầy giáo tức giận, phê bình Hạ Mông một hai câu liền tiếp tục giảng bài. Cô ấy không phản bác, nhưng là trong mắt có hơi nước.

Sau khi tan học Nhất Nhất thưởng cho Gia Vũ một quyền. “Kẹp tóc cậu ấy làm gì hả?”

Thì ra cô nhóc nhìn thấy. Gia Vũ tự biết đuối lý, từ trong túi xách lục ra mấy tấm hình tây dương mới mua. “Đều cho cậu đó.”

“Tớ không cần, ” Hạ Mông ủy khuất mím môi, “Tớ muốn ăn kẹo dừa.”

“Tan học tớ dẫn cậu đi nhà cậu ta chơi, ăn sạch sành sanh kẹo của hắn cho biết tay.” Nhất Nhất làm trọng tài, “Ai khiến hắn kẹp tóc cậu chứ!”

Đến nhà Gia Vũ, cô ấy cái gì cũng không dám ăn, giương mắt nhìn hai người bạn của mình đem đồ ăn vặt trong nhà vợ vét không còn thứ gì.

Thi giữa kỳ lớp 4, Nhất Nhất cùng Gia Vũ đều thi rất rồi.

Một bạn nào đó trong nhóm thường chơi chung với bọn họ nói có thể sửa bảng điểm, Nhất Nhất động tâm, đem 39 điểm môn tự nhiên đổi thành 89, Gia Vũ đem 52 điểm môn ngữ văn đổi thành 82.

Không hay ho chính là, bài thi đêm đó của Nhất Nhất đã bị Thượng Quan Cẩm Ngôn đưa ẹ cô ấy, cô ấy vừa thấy bản thân mình sắp bị đánh, không hề trượng nghĩa khai luôn Gia Vũ ra. Vì thế hai đứa học trò hư sửa đổi thành tích đã bị phụ huynh dùng nan tre quất ột trận tơi bời, mấy ngày sau trên đùi còn đau điếng.

Hạ Mông mang cho hai người bọn họ loại kẹo mà ba đi công tác ở Hồng Kong mua về ỉnh. “Gia Vũ tớ giúp cậu học bổ túc nhé.”

“Tớ thì sao?” Nhất Nhất hỏi.

“Mông Mông mặc kệ cậu ta!” Gia Vũ còn đang tức giận, trách cô nhóc hại hắn bị đánh ột trận. “Cậu hoặc là giúp tớ học thêm hoặc là giúp cậu ta, chỉ có thể chọn một người!”

Chọn ai đây? Hạ Mông rất khó lựa chọn. “Hai người đều giúp được không?”

“Không được!” Gia Vũ nói.

“Được!” Nhất Nhất nói.

Khắc khẩu với nhau, sau khi tan học hai người đó lại bắt đầu thượng cẳng chân hạ cẳng tay, Hạ Mông vác theo hai cái cặp sách đi chậm rãi theo sau.

Gia Vũ quay lại kéo tay cô ấy. “Mông Mông cậu sao cứ đi phía sau chúng tớ thế?”

“Đi mau lên a!” Nhất Nhất giữ chặt cánh tay khác của cô ấy.

Đúng vậy a, Hạ Mông nhìn hai cánh tay đồng thời đang lôi kéo mình cũng buồn bực, khi nào thì làm thành thói quen trở thành người hầu của bọn họ a?

Năm lớp sáu, Hạ Mông trở mà càng ngày càng xinh đẹp.

Có một nam sinh sơ trung năm nhất đứng chặn ở cổng trường đưa cho cô ấy một lá thư tình, nói muốn làm bạn với cô ấy. Cô ấy sợ hãi, lắp bắp nói không ra lời. Nam sinh kia mất hứng, lôi kéo quai đeo cặp sách không cho cô ấy đi.

“Làm gì thế hả!” Nhất Nhất tiến lên hung hăng đẩy tên nam sinh kia một cái.

Cậu nam sinh đó không đem con bé gậy tong teo kia để vào mắt, liếc nhìn cô ấy: “Mắc mớ gì đến cậu!”

“Có liên quan đến tớ!” Gia Vũ lộ mặt ra, ném cặp sách xuống đất, trừng mắt xấn tay áo lên thật cao.

Tên nam sinh đó sợ gây chuyện ở trước cổng trường thầy giáo mà bắt gặp thì chết nên ngượng ngùng lùi mất.

“Cậu gốc hủ không biết gọi thầy giáo sao?” Gia Vũ dí tay vào trán Hạ Mông dạy dỗ, “Nếu gặp phải người như nó nữa thì la lên gọi thầy giáo đừng có mà khờ khạo như người câm nữa đó!”

Vóc người cậu ta không cao, so với mình còn lùn hơn mấy cm ấy chứ, nhưng Hạ Mông giống như đứa bé làm sai, cúi thấp đầu ngoan ngoãn nghe giáo huấn.

“Về sau tan học hãy chờ chúng tớ rồi cùng về, có nghe không?”

“Nghe rồi” Thừa dịp hai người bọn họ không chú ý, cô ấy mím môi cười nhẹ nhàng.

Sơ trung năm nhất, diễn ra đại hội thể dục thể thao.

Nhất Nhất coi trọng một bạn nam sinh học năm hai sơ trung có sở trường nhảy cao, muốn tìm hần làm bạn trai. Cô ấy hỏi Hạ Mông: “Cậu có người trong lòng chưa?”

Có sao? Hạ Mông bỗng nhiên đỏ mặt. “Không nói cho cậu.”

“Tớ biết cậu khẳng định thích Cẩn Ngôn.” Bởi vì hần là nhân vật vạn người mê ở trường mà.

Hạ Mông không gật đầu cũng không lắc đầu, nhìn chăm chăm vào cuốn sách trên tay nghĩ: vừa rồi sao lại đột nhiên nghĩ đến Gia Vũ rồi ?

Nhất Nhất nói được thì làm được, thực sự đi tìm nam sinh ấy, không tới vài ngày liền thấy hai người bọn họ có đôi có cặp ra vào trong trường.

“Hai người bọn họ có phải đang yêu đương không?” Gia Vũ nhìn mơ hồ, nói là không giống, không phải sao tối ngày xán lại cùng nhau.

“Không phải.” Hạ Mông biết cô bạn của mình chỉ ham vui thôi.

“Tớ biết là không phải,” Gia Vũ cười đến thật vui vẻ, “Cô nhóc ấy thì hiểu cái quái gì.”

Lúc ăn cơm trưa Hạ Mông đụng phải Cẩn Ngôn, hần mở miệng liền hỏi có gặp Đinh Nhất Nhất không? Cô ấy nói cô bạn mình đã đi tìm nam sinh biết nhảy cao kia rồi. Cẩn Ngôn xoay người rời đi, bộ dáng tức giận dùng dưng bị Hạ Mông thu hết vào trong mắt.

Oa, thì ra người mà vạn người mê thích lại là cô bạn ấy.

Buổi tối về nhà, Hạ Mông viết trong nhật ký: Trịnh Gia Vũ, cậu thích ai?

Mùa đông năm hai sơ trung, tan học rồi, Nhất Nhất còn xụ mặt ngồi ở trong phòng học.

Hạ Mông giúp cô bạn thu dọn cặp sách, nhỏ giọng hỏi: “Còn đau không?”

“Đau.” Cô ấy đỏ mặt gật đầu.

Gia Vũ ngồi ngược ở trên ghế phía trước, cầm đặt ở mặt bàn đảo mắt như bi nhìn cô ấy, đột nhiên ha ha cười rộ lên.

“Cười cái rắm a!” Nhất Nhất giận.

Hần vẫn cười, cởi xuống chiếc khăn quàng cổ quàng cẩn thận lên cho cô ấy, đeo bao tay, giúp cô ấy cài lại nút áo bông trên cùng. Kéo cô ấy đi đến hành lang, đem xe đạp đẩy kêu cô ấy ngồi vững trên yên xe sau, rồi sau đó mới đẩy xe dắt bộ.

“Trên đường chậm một chút.” Đến đoạn đường rẽ Hạ Mông vẫn dặn dò.

Gia Vũ cười lên xe, Nhất Nhất ôm eo của hắn, mặt dán lên trên lưng cậu ấy nói tạm biệt.

“Aiz, có muốn khăn quàng cổ không?” Hạ Mông đột nhiên nhớ tới khăn quàng cổ của hắn đã để Nhất Nhất dùng rồi.

“Không cần!”

Bóng dáng hai người càng lúc càng xa, Hạ Mông giơ lên chiếc khăn quàng cổ của mình, ngọn gió lạnh đầu mùa tháng 3 đung đưa lay động những bông lúa, lòng của cô ấy cũng theo chúng mà đung đưa, giống như lênh đênh trên sóng không chạm đến bến bờ.

Gia Vũ, khi nào thì cậu cũng có thể chở tớ như vậy?

Sơ trung năm ba, trong lớp chuyển đến một nam sinh, tên là Đàm Vi.

Hắn rất biết đánh nhau, trong giới học sinh hắn là nhân vật đình đám. Bởi vì vóc người cao, cho nên được xếp ngồi ở dãy cuối, Gia Vũ ngồi ở trước mặt hắn, hai người thường xuyên lên lớp truyền giầy nói chuyện.

Nhất Nhất phi thường sùng bái Đàm Vi, thường thường quay đầu nhìn hắn, hai mắt còn phát sáng.

Đẹp trai lắm sao? Thừa dịp thầy giáo không chú ý, Hạ Mông cũng quay đầu lại, vừa vặn chạm phải tầm mắt của Gia Vũ. Mặt nóng lên, cuống quýt cầm lên sách giáo khoa, không ngờ luống cuống tay chân làm rơi hộp bút.

Xôn xao! Trong phòng học ồn ào mất vài giây mới an tĩnh lại.

Tan học, Hạ Mông cùng bạn học vừa đi vừa nói chuyện làm bộ như vô ý nhìn qua chỗ ngồi của Gia Vũ, không thấy người đâu, khả năng đã đi ra ngoài.

Đàm Vi tựa đầu vào tường cười với cô ấy, cánh tay duỗi thẳng gõ lên trên mặt bàn, hai cái chân ghế cong lên.

Cô ấy mỉm cười cười lại với hắn

Ý cười của hắn càng sâu hơn, đầu hướng về phía sau cửa hơi nghiêng đi, nháy mắt mấy cái. Gia Vũ đang đi tới.

Oanh một tiếng, trong đầu Hạ Mông giống như bị bom nổ tung vậy.

Thì ra bí mật của mình không còn là bí mật nữa. Như vậy. . . . . Gia Vũ có biết không?

Năm nhất trung học, Nhất Nhất đi trường khác học, thư tình gửi cho Gia Vũ càng ngày càng nhiều.

Trên người hắn đã mất đi nét trẻ con ngây ngô, vóc người cao cao, bộ dáng tuấn tú rất được các cô gái nhỏ hoan nghênh. Nhưng cũng đưa tới không ít phiền toái, lớp của đám bạn chí cốt của hắn có một nữ sinh thích hắn, năm lần bảy lượt mời hắn đi ra ngoài xem phim, kết quả làm ột nam sinh khác đang theo đuổi nữ sinh đó bất mãn, tuyên bố muốn dạy dỗ cho tình địch của mình một trận.

Tan học Hạ Mông ở cổng trường học gặp nam sinh kia, nghe thấy hắn và đám bạn chửi Gia Vũ. Cô ấy nổi lên dũng khí đi qua nói: “Có bản lĩnh thì tự theo đuổi a, tìm Trịnh Gia Vũ có ích lợi gì?”

Nam sinh nhận ra cô ấy. “Cậu là bạn học của nó chứ gì, tớ thấy hắn có bộ dáng rất muốn ăn đòn!”

“Nếu cậu nhất định phải tìm cậu ta, điều đó có thể chứng minh rằng cậu vô dụng.”

Nam sinh bị chọc tức, giơ tay muốn đẩy cô ấy.

Cánh tay ở giữa không trung bị Đàm Vi bắt lấy. “Muốn tìm Trịnh Gia Vũ phải không, trước tiên phải hỏi tao trước.”

Đối phương ngượng ngùng tản ra. Trước khi đi nam sinh kia không phục nói thầm với Hạ Mông: “Cũng không biết cậu khẩn trương cái gì, Trịnh Gia Vũ là bạn trai cậu à?”

Mặt cô nhóc đột nhiên bay lên rặng mây đỏ.

Đàm Vi đột nhiên cười.

Quay đầu lại, Hạ Mông thấy Gia Vũ ngơ ngác đang đứng ở phía sau.

“Đều gốc như nhau.” Đàm Vi nói.

Trung học năm thứ hai, Hạ Mông được một đàn anh năm ba điên cuồng theo đuổi.

Anh đàn anh đó thành tích tốt, dáng vẻ cũng không tệ, rất nhiều nữ sinh đều thích anh ta. Anh ta và Hạ Mông cùng đường, thường xuyên đợi ở cổng trường đợi cô ấy cùng về, kể truyện cười, hỏi cô ấy có muốn ăn gì hay không có muốn đi nhờ xe hay không, cho dù cô ấy bơ anh ta đi cũng không nổi giận.

Gia Vũ mỗi ngày đều cùng Hạ Mông cùng tiến cùng lui, để cô ấy đi nhờ xe mình, ăn cơm trưa cũng cùng đi cần tin. Học trưởng không để ý, dai như đũa đối bám theo hai người họ.

“Cậu đừng đi theo chúng tớ nữa, ” Gia Vũ chịu không nổi, “Mông Mông nói không thích cậu.”

Học trưởng thật si tình. “Không thích tớ không sao, tớ có thể đợi.”

Gia Vũ tức giận không còn gì để nói, hung hăng mắng Hạ Mông: “Cậu cầm điếu a? Không biết nói với hắn là không thích a? Tớ ngày khiến hắn bám theo như thế có phiền hay không!”

Miệng Hạ Mông vụng về ồm ồm lên không thắng được hắn, vì thế hai người lần đầu tiên lâm vào trận chiến tranh lạnh, vên vẹn một tuần lễ không thèm nhìn lẫn nhau.

Nhất Nhất nghe nói xong buồn bực chết, hai người này đang yên đang lành tự dưng cãi nhau?” Cậu sao mắng Mông Mông?” Cô nhóc hỏi Gia Vũ.

“Không quen nhìn thái độ cậu ấy cứ áp a áp úng, muốn cự tuyệt thì cự tuyệt rõ ràng chút đi.”

“Cậu ghen?”

“Thúi lắm!” Gia Vũ nín chặt tai của cô nhóc rít gào, “Mông Mông là bạn tốt của tớ, là bạn tốt biết chưa!”

Bạn tốt thì là bạn tốt, làm chi kích động dữ vậy. Nhất Nhất lại đi tìm Hạ Mông: “Tớ cảm thấy người đó cũng không tệ, so với Gia Vũ tốt hơn nhiều, nếu không cậu cho anh ta một cơ hội đi.”

“Không thích sẽ không thể cho người ta cơ hội.”

Vậy cậu ai cũng không chấp nhận là đang chờ Gia Vũ sao? Nhất Nhất muốn hỏi, nhưng không sao mở lời được.

Kết thúc cuộc thi đại học, đường ai nấy đi.

Hạ Mông ghi danh vào trường đại học Thiên Tân, Nhất Nhất và Gia Vũ đều đăng kí học ở Bắc Kinh.

“Vì sao không ở cùng chúng tớ?” Nhất Nhất hỏi.

Bởi vì trong lòng Gia Vũ không có tớ. Hạ Mông nói thầm, nhưng trên mặt hiện lên sự tươi cười: “Bắc Kinh bão cát lớn, tớ không thích.”

Nhà của cô cô ấy là ở Mĩ, kì nghỉ hè kêu cô ấy đi qua chơi, trước khi đi một ngày đám bạn tốt tụ tập lại tại quán Karaoke hát hò, mục đích là để tiễn cô ấy.

Đương nhiên tránh không khỏi việc uống rượu. Gia Vũ bị chuốc say, nằm ở trên sofa ngủ gà ngủ gật, trong lúc mơ mơ màng màng đó trên môi có xúc cảm dịu dàng ôn nhu, tiếp xúc loáng một cái đã rời đi. Bên tai có giọng nữ nhẹ nhàng: “Gia Vũ, tớ thích cậu.”

Mở mắt ra, Nhất Nhất ôm cánh tay của hắn ngủ chảy nước miếng, hắn đỏ mặt rồi.

Khi tan cuộc cô nhóc ấy vẫn mơ mơ màng màng không chịu tự đi, hắn đành phải cõng cô nhóc về nhà.

Làn gió mùa hè trong đêm nhẹ nhõm thổi qua, những vì sao trên đỉnh đầu như đang mỉm cười.

Tim đập như tiếng trống, trên cầu thang tối tăm, Gia Vũ nghe thấy giọng nói nhẹ như muỗi kêu của chính mình: “Nhất Nhất tớ thích cậu.”

Người ngủ trên lưng như nói mớ “Uhm” đáp lại.

57. Chương 57: Phiên Ngoại : Dòng Chảy Tình Yêu Màn 2

Học kì một năm nhất đại học, sinh viên bọn họ tiêu tiền như nước.

Gia Vũ chỉ còn lại tờ 100 tệ cứu mạng cuối cùng, bắt đắc dĩ mặt dày gọi điện thoại cho Nhất Nhất, không nghĩ tới cô ấy so với mình còn thảm hại hơn rất nhiều. Xót cô bạn ngay cả cơm cũng không dám ăn nhiều, hần nói số tiền này cho Nhất Nhất luôn.

Nhất Nhất không cần, nghĩ đến Cẩn Ngôn có tiền có thể đi mượn cậu ta, nói cũng chưa nói xong liền gác điện thoại. Không may chính là đi động bị thiếu cước, càng không may chính là tiếp theo điện thoại hết pin rồi.

Liên hệ không được với Nhất Nhất, Gia Vũ nóng ruột chạy đi tìm khắp nơi, cuối cùng gọi tới cho Cẩn Ngôn mới tìm được người, lúc chuyển máy cho Nhất Nhất nghe mấy hần mắng cho cô nhóc một trận tơi bời hoa lá cành.

“Đồ trẻ nít dám mắng tớ, muốn ăn đòn hả!” Nhất Nhất chửi.

Nghe được giọng nói của cô bạn bưng bưng khí sắc, sự thấp thỏm trong lòng Gia Vũ mới hạ xuống, đột nhiên không sao mắng tiếp được, ngây ngốc nở nụ cười. “Tớ còn có hai trăm,” hần nói, “Cậu lấy tạm đi?”

“Không phải chỉ có 100 sao, ở đâu ra hai trăm?”

“Mượn.”

Mượn? Nhất Nhất cảm động cực kỳ, gọi điện thoại cho Hạ Mông, ca thán Gia Vũ hiện tại càng ngày càng biết thương người, bản thân hần không có đủ tiền xài còn nghĩ đến mình.

Tai nghe đầu bên kia vang lên tiếng cười chua chát của Hạ Mông. Cô nói: “Cậu thực ngốc.”

“Tớ ngốc cái gì?” Nhất Nhất không phục, “Tớ bây giờ tự mình có thể kiếm tiền!”

Hạ Mông vẫn cười, cười đến nỗi khóe mắt chảy ra nước mắt.

Nhất Nhất cậu không hiểu, Gia Vũ còn có một câu chưa nói ra: Chỉ cần tớ có, cậu sẽ có.

Đầu hạ năm nhất, mùa xuân của Nhất Nhất khoan thai đến chậm.

Cô nhóc phát hiện bản thân mình không thích Cẩn Ngôn đối xử tốt với những nữ sinh khác, rốt cục đã hiểu rõ lòng mình, vì thế muốn thổ lộ cùng cậu ấy, có thể này mới phát hiện thì ra Cẩn Ngôn từ lúc còn nhỏ đã thích cô nhóc rồi.

“Tớ có bạn trai rồi.” Cô khoe với Gia Vũ tin vui.

“A.” Về mặt Gia Vũ ngơ ngác .

Trong trường học tổ chức thi đấu bóng rổ, Gia Vũ ở trên sân bóng giống một loại dã thú đánh thẳng về phía trước, thành viên của đội đối phương bị chọc giận, đám ột cú. Nhất Nhất nhào ra hung hổ che ở trước mặt hần, thiếu chút nữa bị trúng một cú đấm kia.

Hần sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, vung nắm đấm lên muốn giáo huấn đối phương, Nhất Nhất cũng xắn tay áo lên hỗ trợ, may mắn bị các thành viên trong đội ngăn lại.

“Cậu điên rồi hả?” Trên đường trở về phòng ngủ cô nhóc mắng hần, “Đụng người ta như thế không biết đau hả.”

“Cậu mới điên đó! Xấn tay áo làm chi?”

“Hai chúng ta là anh em a, cậu ngứa tay rồi tôi còn không xắn lên.”

Gia Vũ thở dài. “Tớ không muốn làm anh em với cậu. . . . .”

“A?” Thanh âm quá nhỏ cô không nghe rõ.

“Tớ nói mệt chết đi được, muốn về ngủ!” Hấn cười, nghe được tiếng thở dài chồng chất phát ra từ đáy lòng.

Trịnh Gia Vũ, người luôn chậm một bước.

Năm hai đại học, Hạ Mông quyết định chuyển đến nước Mỹ học tập.

Kì nghỉ dài 11 ngày cô ấy đến Bắc Kinh chơi tiện nói ọi người tin tức này.

Gia Vũ uống say đến không còn biết gì, lôi kéo tay cô lẩm bẩm nói: “Đều đi rồi, cũng không ở chỗ này nữa. Tớ cho rằng, chúng ta có thể như vậy cãi nhau cả đời, cậu nói chúng ta không xa rời nhau, tớ sẽ không rời xa cậu. . . . . Nhưng cậu vẫn muốn đi, tớ giữ không được. . . . .”

Nhất Nhất mua nước về đến nghe thấy hấn nói câu đó, khổ sở cực kỳ, nói cùng Hạ Mông: “Cậu đừng đi, cậu ấy luyện tiếc cậu đó.”

“Cậu ấy chỉ là không hiểu rõ trái tim mình.”

Làm sao có thể không rõ? “Cậu ấy rõ ràng nói giữ không được cậu.”

Hạ Mông thở dài cười, Nhất Nhất là đồ ngốc, lời nói kia cậu ấy kỳ thực là muốn nói cho cậu nghe mà thôi.

“Gia Vũ thích cậu, cậu đừng đi được không?”

“Nên đi thì sẽ phải đi thôi.” Cô nhìn lên bầu trời chậm rãi nói, “Hai người mới là tình yêu, một người gọi là thâm mến, ba người là khúc mắc.”

Nhất Nhất không hiểu. “Cậu không thích Gia Vũ nữa rồi hả ?”

“Thích hay không thích đều giống nhau mà thôi.”

Chỉ là vì, tâm của người kia không đặt trên người cô, cho dù có yêu nhiều hơn nữa cũng chỉ là uống công, không bằng rời đi, thử xem có thể quên hay không.

Đại học năm 3, Nhất Nhất chuyển đến chỗ của Cẩn Ngôn ở cùng, sống cuộc sống thế giới riêng ngọt ngào của hai người.

Chủ nhật Gia Vũ đi thăm bọn họ, phát hiện ở trên bàn có bày món quà sinh nhật mà trước kia Nhất Nhất tặng cho Cẩn Ngôn, vẫn là tờ kẹp sách làm bằng hai lá cây bạch quả mà năm hai sơ trung Nhất Nhất đã tự tay làm. Bấy năm trôi qua, Cẩn Ngôn cất giữ bảo quản nó rất tốt, một chút cũng không hư hao.

Nhất Nhất đùa nghịch Thủy Tinh Cầu, nghe nó leng keng ca hát.

Đó là món quà Cẩn Ngôn trước khi đến Bắc Kinh học đại học đã tặng cho cô, Gia Vũ biết, không nghĩ tới nhiều năm như vậy cô ấy cũng luôn luôn giữ gìn nó. Trong lòng ê ẩm, hấn hỏi: “Cậu yêu cậu ấy chứ?”

Yêu là cái gì? Nhất Nhất không nói rõ được. “Dù sao tớ cũng muốn ở cùng với cậu ấy.”

Thì đúng là yêu a đồ ngốc. Gia Vũ thấy bộ dáng cô mơ hồ vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng hấn có thể nhìn ra trong đáy mắt, đuôi lông mày của cô phát ra ánh sáng rực rỡ, nơi đó viết hai chữ hạnh phúc.

“Con nhóc kia tìm được bảo vật rồi,” hấn ở trên QQ tám cùng Hạ Mông, “Cẩn Ngôn đối với cậu ấy thật tốt.”

“Cậu bỏ cuộc rồi hả?”

Sao lại là bỏ cuộc? Hấn trả lời không được.

Đại học năm thứ tư, Gia Vũ xin đến Georgia, đại học Offer của Mỹ học tập.

Nhất Nhất đúng lúc tốt nghiệp liền đi đăng kí kết hôn cùng Cẩn Ngôn, cực kì kích động gọi điện thoại cho Hạ Mông: “Tớ đã kết hôn rồi!”

“Nói cho Gia Vũ nghe chưa?”

“Đã sớm nói cho cậu ta nghe từ lâu rồi, cậu ấy là người anh em của tớ mà, đương nhiên phải là người đầu tiên được biết!”

Chỉ là anh em thôi đó Gia Vũ à, cậu biết không? Tâm Hạ Mông đột nhiên thấy đau, vì hấn, cũng vì chính mình.

Buổi tối Gia Vũ lên mạng hỏi thăm cô về tình hình bên Mĩ ra sao rồi, nhắc tới chuyện Nhất Nhất muốn kết hôn. Hấn nói: “Học kỳ trước cậu ấy đã nói với tớ rồi.”

“Là vì điều đó cậu mới muốn xuất ngoại sao?” Cô do dự hỏi.

Hấn cười. “Không phải, chỉ muốn học thêm vài thứ.”

Hạ Mông xoay mặt đi vụng trộm lau đi khóe mắt. Vì sao muốn nói dối chứ, Gia Vũ? Yêu chính là yêu, đau chính là đau, không cần thiết che giấu, bởi vì tớ đều hiểu tất cả. Khúc mắc này trong tình yêu, đến cùng ai mới là kẻ ngốc nhất?

Lễ Giáng Sinh nghiên cứu sinh năm nhất, Nhất Nhất cùng Cẩn Ngôn cử hành hôn lễ.

Bạn học đều về quê nghỉ lễ, Gia Vũ ngồi ở trong phòng ngủ trống rỗng nhìn ảnh chụp cùng đoạn băng ghi hình Nhất Nhất gửi qua.

Cô mặc chiếc váy cưới trắng tinh khoác tay Cẩn Ngôn, cười không hở răng, lộ ra nét thẹn thùng của cô gái nhỏ. Cha xứ hỏi: “Con nguyện ý gả cho anh ta không?” Cô quá khấn trương, lắp bắp nói: “Có thể a!” Tân khách cười ha hả.

Gia Vũ cũng cười theo, trong lòng thắt chặt từng cơn.

Đêm tháng chạp tuyết không rơi, nhưng rất lạnh, Gia Vũ tắt máy tính đi dạo lững thững trong sân trường, khi trở lại phòng ngủ bị nghẹt mũi, bắt đầu phát sốt.

Trong lúc không tỉnh táo nhận được cuộc gọi của Hạ Mông, hấn nói: “Tớ bị bệnh.”

“Cậu uống tạm thuốc gì đi, tớ qua liền.”

“Không sao đâu, cậu đừng qua.”

Hạ Mông vẫn đến, đêm đó liền đặt vé bay từ New York đến Atlanta, lúc sáng sớm một khuôn mặt mệt mỏi xuất hiện trước mặt hấn.

Hấn không uống thuốc, đau đầu cực kì, chẳng quan tâm tiếp đón cô, mở cửa xong liền xoay người trở lại phòng ngủ nằm xuống. Hạ Mông tìm được thuốc kê hấn uống, sau đó đi vào phòng bếp nấu chút cháo, đi nhẹ nhàng đến trước giường hấn.

“Gia Vũ,” cô nhỏ giọng gọi, “Đang ngủ hả?”

Gia Vũ không lên tiếng.

Hạ Mông ngồi xổm xuống lẳng lặng ngắm khuôn mặt đang ngủ của hấn. “Cậu thật khờ, thích Nhất Nhất vì sao không nói cho cô ấy biết? Cậu không nói, cả đời cô ấy cũng chỉ xem cậu như người anh em mà thôi.”

Hấn vẫn không động dậy.

Thở dài, ngón tay cô nhẹ nhàng mơn trớn trên đôi môi khô không khóc của hấn. “Tớ cũng ngốc đúng không?” Cô cười rồi thì thào, “Chỉ có thể như vậy vụng trộm nhìn cậu, giống như lúc tốt nghiệp tụ tập lần đó, lén lút hôn cậu.”

Trong phòng bếp tản mát ra mùi cháo thơm nồng, cô đứng dậy đi ra ngoài.

Gia Vũ nhắm chặt mắt, thật lâu sau, một giọt lệ từ khóe mắt chảy ra, không biết vì ai.

58. Chương 58: Phiên Ngoại Màn 5: Nợ

Nghỉ hè năm mười tuổi, Diệp Lam đi theo gia đình từ Hàng Châu chuyển đến thành phố C.

Ngày mừng nhà mới có rất nhiều khách đến chơi, bắt tay trò chuyện hàn huyên, cô nhìn thấy một cậu con trai người gầy ốm đang đứng một mình giữa đám đông. Ba cầm tay cô dắt tới và nói: “Đây là hàng xóm của chúng ta, về sau sẽ là bạn học với Lam Lam.”

Diệp Lam giơ tay ra. “Tớ là Diệp Lam, cậu tên gì?”

“Đàm Vi.” Hắn bắt tay với cô, nhưng không nở nụ cười, ánh mắt lạnh lùng.

Đàm Vi nói không nhiều lắm, toát lên vẻ chưa trưởng thành và có phần nào cứng đầu. Ba cậu ấy vội đi công tác, ba ngày thì hai bữa không ở nhà, mẹ ở nước ngoài, hai mẹ con rất ít khi gặp nhau. Đúng là có một tuổi thơ dữ dội, thường mang theo trong mình tâm thái không dám về nhà, ngồi lì ở vệ đường trong công viên.

Diệp Lam thấy hắn đánh nhau với người ta, tuổi tuy nhỏ nhưng rất gan lì cũng không sợ chết, đối phương cao hơn cậu ấy một cái đầu đáng người to khỏe gấp đôi, mà cậu ấy cũng dám trực tiếp nhào vào đánh nhau người ta. Dần dần khu Hà Đông này đều biết tới tiếng tăm Vi ca. danh tiếng của cậu ấy cũng có liên quan tới ông bố Đàm Kỳ nửa chính nửa tà của mình, nhưng lớn hơn tất cả là sự ra tay rất độc của chính bản thân cậu ấy.

Mới chuyển tới nên mọi thứ còn lạ lẫm, Diệp Lam phải mất rất lâu mới có thể thích ứng được, thêm nữa ba mẹ cô bận bịu buôn bán lại chẳng quan tâm, gửi người anh trai lớn hơn cô sáu tuổi vào ký túc xá trường trung học, trong nhà chỉ còn có bảo mẫu cùng với bà nội đã hơn tám mươi tuổi. Cô ở trường gặp chuyện buồn chẳng biết tâm sự cùng ai, chỉ có thể tự mình nén mình vào một góc tự mình hờn dỗi. Có một hôm bị các bạn nam trong lớp chọc ghẹo làm cho phát khóc, Đàm Vi lẳng lặng đi tới chặn trước mặt cô rồi nhìn chằm chằm vào đối phương, trừng mắt một cái khiến cả bọn hốt hoảng rồi rít xin lỗi cô.

Lúc tan học Đàm Vi chờ cô cùng về, rồi nói với cô: “Đừng khóc nữa, nếu mà có ai bắt nạt cậu thì tớ sẽ giúp!”

Cô đương nhiên sẽ không đánh người, nhưng bị bộ dạng nghiêm chỉnh của hắn làm cho phì cười thì mọi điều buồn bực trong ngày hôm đó đều tan thành mây khói.

Bắt đầu từ ngày đó Diệp Lam như cái đuôi của cậu ta, cậu ta đi tới đâu cô liền đi đến đó, biết là đi đánh nhau nhưng cũng liều mạng theo sau. Đàm Vi không thích nhìn thấy con gái rơi nước mắt, thế là từ đó cô trở nên gan dạ hơn. Hắn đánh nhau bị thương, cô liền giúp hắn chăm sóc vết thương, cho dù hắn không thích được người khác giúp đỡ.

Năm lớp sáu khi trong lớp chuyển đến một bạn nam, Mạc Tử Vực, là gốc con nhà quan trung ương, người có vẻ kiêu ngạo, nhưng quả thật là toát lên khí chất con nhà quan. Không những đẹp trai, mà thành tích học tập cũng rất tốt, có thể một tay viết thư pháp một tay đánh đàn piano, vừa mới vào trường đã được rất nhiều các bạn nữ để ý.

Đương nhiên cũng có ngoại lệ, như là Diệp Lam.

Mạc Tử Vực miệng ngọt rất biết nịnh người khác, thế nên chuyên đi tán tỉnh những cô gái xinh đẹp, cô nào càng kiêu thì anh ta càng hứng thú, chính vì việc Diệp Lam là người duy nhất không thèm để ý tới hắn nên càng khơi dậy ý chí chinh phục con gái của hắn, thề rằng phải tán cho bằng được Diệp Lam, mỗi ngày đều đặn viết thư tình cho cô. Diệp Lam thực sự cảm thấy rất phiền, nhưng da mặt hắn thật sự quá dày, mắng chửi thế nào cũng không đi, chỉ có thể tận lực trốn tránh hắn.

Cứ như vậy trò chơi trốn tìm giữa cô và Mạc Tử Vực cứ tiếp diễn cho đến năm lớp 6, vào một ngày đẹp trời Mạc Tử Vực cầm trong tay một bó hoa hồng trước mặt mọi người bày tỏ tình yêu với Diệp Lam, cô rút cục cũng chịu không nổi, trên đường về nhà kể khổ với Đàm Vi: “Cậu giúp tớ đuổi hắn đi được không?”

Đàm Vi đồng ý.

Hôm sau, sau khi tan học cậu ấy đã đánh nhau một trận thật to với Mạc Tử Vực, thật dữ dội, trên mặt hai người đầy vết xước, phải nghỉ học 2 ngày.

Sau khi tan học Diệp Lam đi thăm người bệnh, Đàm Vi đang ngồi ở trong phòng chơi mô hình máy bay, trên cánh tay có thương tích, khoe miệng bị tím bầm. Cô nói: “Cám ơn cậu đã giúp tớ.”

“Không phải là muốn giúp cậu, ” Đàm Vi đầu không thèm ngẩng lên, “Tớ chỉ sớm đã nhìn hấn không vừa mắt rồi.”

“Vậy cậu vì sao lại đánh nhau với hấn?”

“Hấn nói tớ ra về ta đây, tớ liền đánh hấn!” Đàm Vi quay đầu lại nở nụ cười với cô.

Hoàng hôn ánh chiều tà xuyên thấu qua khung cửa sổ chiếu vào trên khuôn mặt cậu ấy, khoe miệng cong cong, đôi mắt sáng màu hổ phách, đôi mày đậm và dài ánh lên vẻ hoang dại. Cô bé tuổi mười bốn ngây ngô quỳ xuống bên cạnh hấn, đột nhiên cảm thấy con tim đập rộn ràng, thành thịnh! Cả thế giới xung quanh bỗng nhiên ngừng lại, vô cùng yên tĩnh.

Thích cậu ấy sao?

Diệp Lam khẳng định với bản thân: thích cậu ấy thật rồi.

Vì sao?

Không biết vì sao, có lẽ bởi vì nụ cười dưới ánh nắng chiều tà dương của cậu ấy dành cho cô tối hôm đó. Hoặc có lẽ là khi cô bị bạn học trêu đùa, cậu ấy đã lặng lẽ che chở cho cô.

Vậy còn cậu ấy thì sao?

Cậu ấy cũng là thích cô phải không, bằng không thì tại sao lại vì cô mà đánh nhau với Mạc Tử Vực, đúng không?

Tốt nghiệp trung học, Diệp Lam bước sang học cấp 3, Đàm Vi bởi vì thành tích quá kém nên bị lưu ban. Năm thứ hai đi qua bên Ý gặp mẹ cốt để ôn tập cho kịp bài vở, nhưng rốt cuộc vẫn phải ở lại lớp. Năm thứ ba Đàm Ký tuyên bố: “Học kiểu gì thì kiểu cũng phải đem tấm bằng đại học về đây!” Đàm Ký ngày xưa bởi vì cách mạng đại văn hóa nên lỡ mất con đường học đại học, tuy rằng cũng không cảm thấy học vẫn mới là con đường duy nhất, nhưng làm cha mẹ ai mà không hi vọng con cái mình thành tài.

Đáng tiếc Đàm Vi lại là đứa con ngỗ nghịch, ba nói muốn cậu ấy đọc sách, cậu ấy dứt khoát không học, kỳ thi tốt nghiệp liền tặng cho ba cậu ấy hai quả trứng ngỗng: Ngữ văn và Anh ngữ. Đàm Ký giận quá thiếu chút tức tởm, thẳng nhóc này từ nhỏ đã lì lợm như trâu rồi, lần đầu khi thầy giáo thấy cậu ấy toán học cũng khá nên đưa cậu ấy đi tham gia thi Olympic, cậu ấy không chịu thua kém, lần đầu tiên đi thi mà đã giành được giải nhất toàn tỉnh, nhưng sau này nói cái gì cũng không chịu đi thi, lý do là: “suốt ngày bắt con làm đề thi luyện tới luyện lui, phiền chết đi được!” Đợt thi tốt nghiệp này lại bắt đầu học hặc, Đàm Ký tức điên người đánh ông con trai một trận, cuối cùng tìm người quen nhét cậu ấy vào trường cấp ba có tiếng. Trường học danh tiếng nội quy nghiêm chỉnh, lại còn có Thượng Quan Cẩn Ngôn con trai của bạn học cũ ở đây, nói không chừng Cẩn Ngôn có thể đốc thúc hấn học hành chăm chỉ.

Trường học xa nhà, mẹ Đàm Vi đặc biệt mua hấn cho cậu ấy một căn nhà gần trường. Ngày chuyển nhà Diệp Lam tặng Đàm Vi một cái vòng bạc, ngưỡng ngùng nói cho cậu ấy biết kỳ thực là một đôi, muốn nhắn với cậu ấy rằng có thời gian thì về thăm cô.

Cậu ấy cười nói cám ơn, cậu ấy rất thích.

Vì mấy câu nói của Đàm Vi mà đã khiến Diệp Lam hưng phấn cả đêm không ngủ được, nằm trên giường ôm lấy chiếc vòng cổ đến tận sáng.

Sau này cô thường nghĩ, nếu như lúc đó nói thẳng, cô thích cậu ấy, có thể đợi, kết cục có phải không như bây giờ? Hoặc là nếu cậu ấy không đi học xa, nếu cậu ấy không lưu ban nhiều như vậy, nếu cô có thể giúp cậu ấy trên phương diện học tập. . . . .

Đáng tiếc, tình yêu là không có nếu, hạnh phúc thì không thể có giả thiết.

Mà trong cuộc đời chỉ cần mình lơ đãng một phút giây thôi thì mọi thứ sẽ bước sang một trang khác.

Cuối hè năm lớp 12, Diệp Lam thừa dịp trường học tổ chức hoạt động ngoại khóa liền chạy đi tìm Đàm Vi, lần đầu tiên gặp được cái cô nhóc Nữu Nữu kia.

Cô bé tết tóc hai bím, mắt đỏ hoe nấp sau Cẩn Ngôn, nhìn Đàm Vi bấu môi với một bộ dạng như là kẻ thù. Đàm Vi mỉm cười với cô bé, cười đến là khoan khoái, cô bé nói trong trường học không được hút thuốc! Hắn liền ngoan ngoãn vút điếu thuốc đi.

Cô bé tên là Thẩm Tư Kỳ.

Đàm Vi kêu cô bé là Nhóc.

Khi hắn gọi cô nhóc thì giọng nói khác đi, khỏe môi hơi vênh, ánh mắt triu mến, giống như là gọi đứa em gái thân yêu của mình.

Diệp Lam cũng có biệt danh, mọi người gọi cô là Diệp Tử hoặc là Lam Lam. Nhưng Đàm Vi cho tới bây giờ đều chỉ gọi là “Diệp Lam”, chứ không chịu gọi cô bằng biệt danh.

Thẩm Tư Kỳ có cái gì tốt? Hay khóc cũng hay nũng nịu, đúng là một cô nhóc không hiểu chuyện. Nhưng Đàm Vi mỗi lần nhìn thấy cô nhóc thì luôn cười, hóa ra cậu ấy không phải ghét con gái hay khóc, hóa ra lúc cậu ấy bị thương cũng đồng ý bôi thuốc, hóa ra nụ cười của cậu ấy dành cho người khác còn có thể càng ấm áp càng rực rỡ hơn lúc ở với cô.

Kì thi tháng thành tích của cô rất xuống thứ hạng hai mươi, ba mẹ không trách cứ cô, nhưng cô vẫn nhốt mình ở lì trong phòng suốt cả hai ngày không ăn cơm. Bà nội nhìn thấy điều đó vỗ vai cô trấn an: “Cháu ngốc, mọi việc không nên quá cầu toàn.”

Cô lớn tiếng nói với bà của mình: “Cháu không ngốc, cũng không có cầu toàn, cháu chỉ là đang yêu một người!”

Cô muốn làm tốt hơn so với Thẩm Tư Kỳ, muốn cho Đàm Vi thấy ai mới là người yêu cậu ấy nhất. Kì thi đại học kết thúc, Diệp Lam điền nguyện vọng thứ nhất thứ hai toàn bộ đều điền ở trong tỉnh, cho dù điểm số của cô vượt qua điểm sàn rất nhiều. Cô ở nhà học làm cá kho tàu, bởi vì Đàm Vi thích ăn; xem các tờ tạp chí quân sự, bởi vì Đàm Vi thích xem; lúc rảnh chạy qua nhà cậu ấy giúp ôn tập bài vở, mang cho cậu ấy các loại món ăn vặt, tán gẫu với cậu ấy về những đề tài mà cậu ấy thích.

Tuy là nỗ lực như vậy nhưng cũng chỉ đổi lấy lại nụ cười càng thêm khách khí.

Rốt cuộc là phải làm sao cho tốt đây? Diệp Lam nghĩ rất nhiều lần. Cậu ấy có thể mặc kệ thân thể bị sốt mà lao tới sân nhảy làm bia đỡ đạn cho cô bé ấy, cậu ấy không cần món cá mà cô tỉ mỉ làm, lại muốn ăn món lẩu không ra gì của cô bé ấy nấu, cậu ấy không xem tạp chí quân sự, dẫn cô bé ấy đi trượt băng trồng nho, cậu ấy cắt cái vòng cổ mà cô tặng đi, trên cổ tay lại đeo cái vòng rở tiền của cô bé đó. Ánh mắt mà cậu ấy nhìn cô bé giống như cả thế giới chỉ có mỗi....

Diệp Lam tuyệt vọng tới cực điểm, nhưng vẫn không buông tay. Bọn họ quả thật không xứng đôi, một người thì trưởng thành phức tạp, một người thì hồn nhiên đơn giản, tính cách khác nhau một trời một vực, một ngày nào đó Đàm Vi sẽ nhận ra ai mới là một nửa kia thích hợp nhất của cậu ấy.

Cho nên mùa hè năm ấy, sau khi Đàm Vi không nói tiếng nào bay tới Milan, cô cảm thấy vui mừng trở lại, muốn rằng cậu ấy vĩnh viễn đừng trở về! Cô biết ý niệm này có chút ác độc, nhưng tình yêu cần bản chính là sự ích kỷ.

Vừa mới tốt nghiệp đại học cô lập tức đi Milan, không cùng người thân thương lượng gì cả, cuối cùng hậu quả là tròn nửa năm sau đó mẹ của cô không thèm nhìn mặt.

Không tha thứ cũng đã sao? Nếu yêu một người, vậy thì nên dũng cảm theo đuổi, không cần gì phải băn khoăn. Rất nhiều năm sau khi nghĩ lại thấy bản thân mình thật là cố chấp, Diệp Lam chỉ cười một cách yếu ớt, không biết mình làm vậy đúng hay sai.

Đối với một cô gái trẻ ngàn dặm xa xôi tìm tới đây, mẹ Đàm Vi có cảm giác thiếu nợ cô, bởi vậy nên đã sắp xếp một công việc nhẹ nhàng lương cao. Diệp Lam khéo léo từ chối, tình nguyện đi theo Đàm Vi cùng

nhau đồng cam cộng khổ.

Khi đó Đàm Vi mới học đại học năm hai, vừa học vừa quản lý công ty, có khi còn phải ứng phó sự khiêu khích của cậu dì. Mọi việc trong công ty dường như là một mình cậu ấy gánh vác, bởi vì Đàm Kỳ dù sao cũng là người không liên quan trực tiếp, nên có một số việc không tiện nhúng tay, huống chi còn phải lo công chuyện đầy mình ở trong nước. Mẹ Đàm Vi thân thể không được khỏe, thường xuyên ở nhà nghỉ ngơi, ông bà ngoại lớn tuổi càng không giúp được gì. Mà Đàm Vi yêu cầu với bản thân rất nghiêm khắc, nếu có thể làm được nhất quyết không phiền tới Diệp Lam, mỗi ngày đều vô cùng vất vả, thường hay công tác đến đêm khuya hai ba giờ sáng mới nghỉ, buổi sáng bảy giờ lại phải tới trường học rồi xem tài liệu văn bản của công ty, người gầy đến nỗi khiến người khác phải lo lắng.

Diệp Lam không chỉ một lần khuyên nhủ: “Tớ là trợ lý của cậu, rất nhiều chuyện đáng ra là tớ phải làm.”

Cậu ấy chỉ cười rồi nói. “Con gái mà làm cực quá nhanh già đấy, việc tớ làm được thì để tớ làm.”

Cô không phải đứa ngốc, mơ hồ hiểu ra ý của lời nói đó. Là không muốn nợ cô ư? Nhưng đây là do cô cam tâm tình nguyện mà.

Muốn quên đi quá khứ là cả một quá trình dài, Diệp Lam hiểu rõ, nên vẫn tiếp tục chờ đợi. Thời gian là thuốc chữa thương tốt nhất, một ngày nào đó cậu ấy sẽ dần dần quên người đó, cho dù cần năm năm, mười năm, hay lâu hơn nữa cô vẫn nguyện ý chờ.

Chỉ là không rõ vì sao hần làm việc liều mạng như vậy, giống như là mượn sự bận rộn của công việc để trốn tránh cái gì đó, lại giống như giấu diếm hi vọng nào đó.

Cho đến chủ nhật hôm đó, cô nhớ tới tối hôm trước có chút việc chưa làm xong, quay trở lại công ty vừa đẩy cửa văn phòng ra, đã thấy Đàm Vi ngơ ngác ngồi trên ghế tựa đối diện với máy tính, đôi mắt long lanh ngấn lệ.

Chưa bao giờ thấy cậu ấy như vậy cả, cô kinh ngạc.

Đàm Vi nhanh chóng xoay mặt đi, một lúc sau quay đầu lại nhếch miệng cười cười. “Bụi bay vào mắt rồi.”

Diệp Lam mỉm cười lại với cậu ấy, đi tới máy tính nhìn thấy một bức ảnh lớn. Là đám bạn hồi xưa chụp ảnh chung, Thẩm Tư Kỳ cười một cách nhột nhột, gầy đi rất nhiều, tóc cắt ngắn, trông giống con trai.

Thì ra là vậy.

Một người con trai khóc vì con gái, rốt cuộc tình yêu mà hần dành cho Nữ Nữ sâu đậm đến dường nào?

Trong lòng có gì đó dường như sụp đổ trước mắt, Diệp Lam lẳng lặng đứng nhìn cô gái tóc ngắn đó, lần đầu tiên trong đời cô có cảm giác của một kẻ thất bại.

“Cẩn Ngôn mới gửi tới, tớ cũng đang chuẩn bị gửi email cho cậu ấy.” Đàm Vi cười rồi nói, nhấp chuột mấy cái rồi tắt máy tính. Sau đó hỏi cô có chuyện gì tìm gặp cậu ấy ah.

Cô bình tĩnh trở lại, nói để quên tài liệu định quay lại lấy. Lại thấy hần mở tài liệu ra, cô liền nói: “Đừng quá cố gắng, hôm nay là thứ bảy, nếu không có gì chúng mình đi dạo chơi đi?”

“Cậu đi đi, tớ không muốn đi. Tớ nghĩ sớm muộn cũng phải tiếp quản công ty, không thể lười biếng được.”

“Dù có như vậy nhưng cũng đâu cần phải liều mạng như vậy chứ.”

Hần hút điếu thuốc mắt lại nhìn vào đồng hồ giấy tờ, im lặng một hồi lâu. Ngay khi cô chuẩn bị cầm tài liệu ra về, hần đột nhiên nói: “Tiếp quản công ty sớm ngày nào thì sớm về nước ngày đó.”

Đàm Vi nói tuy rất nhỏ, nhưng Diệp Lam nghe được rành mạch, khóe mắt cay cay, không ngoảnh mặt bước nhanh đi ra ngoài.

Hóa ra cô phạm vào một sai lầm hết sức ngu ngốc, luôn cho rằng thời gian có thể thay đổi tất cả.

Nhưng mà đối với một số người mà nói, thời gian không tồn tại, bởi vì cậu ấy không muốn thay đổi, sẽ không thay đổi, cứ đợi như vậy cho đến khi trở về với cát bụi cũng cam lòng.

Điều này lại càng khiến cô ghen tức đến phát điên cả người. Trong trái tim Đàm Vi chỉ có thể có mình Thẩm Tư Kỳ, còn cô với Đàm Vi mà nói thì ngay cả góc nhỏ xíu trong trái tim của hắn cũng không có. Điều duy nhất có thể an ủi bản thân là, có lẽ hắn cũng không thể về nước ngay được, dù sao thì muốn gây dựng lại cơ đồ của gia tộc thì cũng không thể ngày một ngày hai gây dựng lên được.

Đối với tình cảm của cô thì mẹ Đàm Vi là người hiểu rõ nhất, đương nhiên cũng rất thích cô. Cô là người thích hợp nhất với Đàm Vi, hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hiểu rõ nhau, hơn nữa Diệp Lam có thể tương trợ Đàm Vi trong sự nghiệp, quan trọng nhất là cô toàn tâm toàn ý với con trai mình. Mẹ Đàm Vi từng nhiều lần ám chỉ con mình phải đối tốt với cô, nhưng cậu ấy nói rằng: cô với hắn mãi chỉ là bạn tốt của nhau thôi.

Bạn tốt.

Hai từ này đã gạt bỏ mọi nỗ lực cùng với niềm hi vọng.

Mỗi ngày đều được gặp người mình yêu nhưng lại không thể chạm vào trái tim người đó, những ngày tháng như vậy thực sự quả là rất nghiệt ngã, Diệp Lam càng ngày càng u sầu hơn.

Bách Thiên Dao đau lòng nói: “Theo tớ về nước đi Lam Lam, tớ không muốn thấy cậu đau lòng như vậy.”

Cô cười rồi nói: “Không sao đâu, dù sao tớ rất thích công việc này.”

Thiên Dao là bạn đại học của cô, vừa mới nhập học ngày đầu tiên đã sống chết theo đuổi cô, cho dù biết rõ trong lòng cô có người khác nhưng không vì thế mà từ bỏ, tốt nghiệp xong cô đến Milan, hai tháng sau hắn cũng qua theo. Gặp người si tình như vậy Diệp Lam không phải là không cảm động, nhưng nếu không báo đáp được tình cảm của người ta, cô cũng chỉ có thể nói tiếng xin lỗi, không dám dễ dàng nhận lời hắn.

Bách Thiên Dao nhẹ nhàng thở dài, thực sự không biết trong lòng cô nghĩ gì. “Cậu nguyện ý đi theo đợi anh ta như vậy ư?”

Cô mỉm cười, một lúc sau mới nói: “Cậu ấy sẽ không để tớ chờ cậu ấy mãi được.” Những lời này quả thật vẫn chỉ là lời an ủi bản thân mà thôi, còn trong lòng cô thì hiểu rõ.

“Tốt, tớ chờ cậu đến khi nào cậu kết hôn với anh ta mới thôi.”

“Cậu đừng chờ tớ.”

Anh ta nhìn cô một cách triu mến, nhẹ nhàng nói: “Cậu có thể chờ, vậy thì tớ cũng có thể chờ.”

Tối hôm đó Diệp Lam trần trọc cả đêm không ngủ được.

Tình yêu rốt cuộc là cái gì? Làm cho người ta sẵn sàng thỏa hiệp đến vậy, cam tâm tình nguyện đợi rồi lại đợi, dù biết rõ là không có hi vọng.

Thiên Dao biết rõ cô không có khả năng yêu mình, nhưng dù thế vẫn không thấy hối hận, lặng im nhìn cô vì một người con trai khác mà u sầu. Còn cô biết rõ trong lòng Đàm Vi có người con gái khác, lại vẫn cứ nguyện ý sống dưới cái bóng của cô gái đó, chỉ cầu anh ta luôn luôn ở bên cạnh cô.

Yêu một người mà như đến nước này, chỉ có thể nói là tự hạ thấp mình.

Nhưng mà ai cũng đều không có lựa chọn.

Từ sau khi nói muốn trở về nước, sau đó thì Đàm Vi tuyệt nhiên không nhắc đến chuyện đó, đột nhiên tính thần thoải mái hơn nhiều, thích cười cười nói nói, kết bạn càng nhiều hơn, cũng không nhắc tới Thẩm Tư Kỳ. Diệp Lam nghĩ rằng: chắc là cậu ấy đã bỏ cuộc rồi, không còn quay trở lại tìm Nữu Nữu. Cho dù có nhớ nhung đi nữa? nhưng không thể ở cùng nhau, thì chỉ tăng thêm phiền não mà thôi.

Sau này Diệp Lam mới hiểu được, có một thứ cảm xúc đó là, niềm hi vọng có thể tiếp thêm cho người ta sức mạnh.

Công ty do Đàm Vi dẫn dắt đang dần dần lớn mạnh lên, Diệp Lam cũng được thăng chức. Tuy nhiên cô thấy năng lực làm việc của mình không xứng đáng nhận được đãi ngộ tốt như vậy, khó tránh khỏi có chút không yên lòng, vừa lúc công ty bạn của ba Diệp Lam đang cần người hỗ trợ, vì thế năm thứ tư, cô chủ động từ chức.

Còn có một lý do rồi đi nữa là, cô trợ giúp Đàm Vi vào lúc công ty khó khăn nhất, bây giờ cậu ấy công thành danh toại thì bản thân lại lặng lẽ ra đi, cô muốn cho hắn có cảm giác nợ cô cả đời này. Có thể cậu ấy không yêu cô, nhưng chỉ cần có thể nhớ tới những gì cô làm cho cậu ấy vậy thì đã đủ rồi.

Hai công ty cách nhau không xa, công việc lại thường xuyên dính dáng với nhau, bởi vậy quan hệ hai người cũng không có xa cách, thường xuyên điện thoại, có khi đi ra ngoài chơi, tuy rằng phần lớn thời gian đều có mẹ Đàm Vi đi theo.

Đàm Vi bộ dạng tuấn tú, nhà lại khá giả, đương nhiên là có rất nhiều người để ý, hơn nữa người phương Tây họ có quan niệm mở, thường thường thấy có cô gái xinh đẹp chủ động tìm tới gặp hắn. Đối với việc như vậy, hắn chỉ nói có một câu: “Thực xin lỗi, tôi có người yêu rồi.”

Có người trêu ghẹo: “Là Diệp Lam phải không?”

Cậu ấy nghiêm túc nói: “Không phải.”

Nghe câu trả lời như đinh đóng cột này, cho dù sớm đã có sự chuẩn bị, nhưng Diệp Lam vẫn không tránh khỏi đau lòng.

Cô cùng Đàm Vi, đại khái chỉ có thể tiếp tục như vậy thôi.

Cô không có yêu cầu gì khác, chỉ cần có cậu ấy ở bên cạnh. Có lẽ một ngày nào đó, cậu ấy chán ghét ngày tháng cô đơn này, hoặc là đột nhiên nhớ tới hắn muốn bồi thường cho cô, cho dù không có tình yêu, cô vẫn cứ nguyện ý làm bạn với cậu ấy cùng nhau đi đến cuối con đường.

Cho nên khi nghe được tin tức Đàm Vi chuẩn bị về nước, Diệp Lam thật sự phát điên lên. Lúc đó cô đang ở trong văn phòng, Bách Thiên Dao gọi điện thoại cho cô, ấp a ấp úng nói: “Đàm Vi chuẩn bị về nước phát triển.”

Trong nháy mắt cô nghĩ mình đang mơ, sau khi hồi tỉnh lại vội vã bỏ điện thoại vào trong cặp, tức tốc chạy tới công ty Đàm Vi.

Đàm Vi không có ở đây, cô lại chạy tới nhà cậu ấy. Phòng khách cũng không có người, nhà ăn, thư phòng cũng vậy, osin chạy theo sau gọi cô, cô cũng không nghe, lên lầu xông vào phòng ngủ của cậu ấy, thấy cậu ấy đang ngồi trước bàn thu thập hồ chiếu cùng các giấy tờ quan trọng.

“Tớ phải về nước rồi.” biểu cảm của Đàm Vi thật bình tĩnh.

“Trở về tìm cô ấy phải không?”

“Uhm.”

Hốc mắt cô cay cay, Diệp Lam dẫn lại hai hàng lệ, lớn tiếng hỏi: “Cậu hiện tại trở về có ích lợi gì? Đã bảy năm trôi qua không chừng cô ấy sớm đã có bạn trai rồi!”

“Cô ấy không có.”

“Được, cứ coi không có, cậu có thể khẳng định rằng cô ấy sẽ tha thứ cậu chứ, lại một lần nữa chấp nhận cậu?”

Sắc mặt của cậu ấy liền tái đi, im lặng một lúc lâu nói: “Tớ chỉ muốn tận mắt nhìn cô ấy sống có tốt hay không, cái khác thì tớ mặc kệ.”

Cái khác mặc kệ ư, vậy còn cô người luôn luôn ở bên cạnh cậu bảy năm qua cũng là cái khác ư? Trên bàn thấy chiếc vé máy bay, Diệp Lam liền lao tới cầm lên toan xé, nhưng tay lại run run buông chiếc vé xuống.

Xé xong rồi thì làm được gì? Cậu ấy có thể mua vé khác.

“Nếu cô ấy không cần cậu,” cô nói, “Cậu trở về bên tớ được không?”

Cậu ấy cười. “Tớ dành cả đời độc thân thôi.” Ngữ khí tuy nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt lại kiên định vô cùng.

Đàm Vi điên thật rồi, Diệp Lam tuyệt vọng. Cô cũng điên rồi, bắt chấp tất cả thủ đoạn, không nghĩ tới hậu quả, sau khi Đàm Vi trở về nước được hai tháng cô cũng về theo.

Không ngoài dự tính, Thẩm Tư Kỳ không tha thứ cho cậu ấy. Nhưng Diệp Lam có thể nhận ra, trong lòng cô ấy vẫn còn có hấn, hoặc có thể nói, trong lòng chỉ có mình hấn.

Thẩm Tư Kỳ cùng Đàm Vi, sớm hay muộn sẽ ở bên nhau.

Mà cô, chung quy chỉ là khách qua đường.

Lúc này đây Diệp Lam thật sự nản lòng thoái chí, cùng bà nội đi Hàng Châu chơi hai tháng sau đó tìm được công việc mới, chuẩn bị cùng ông chủ về Italy.

Vốn có thể đi sớm vài ngày, nhưng trong danh sách tên khách thấy tên Đàm Vi, cô liền thay đổi chủ ý.

Coi như lần cuối cùng muốn nói lời từ biệt.

Chào tạm biệt cái tình cảm ngốc nghếch thời niên thiếu.

Trong cửa hàng bánh ngọt, Diệp Lam theo bản năng gọi 2 phần bánh. Không biết vì sao, có lẽ bởi sâu tận đáy lòng cô vẫn còn lưu một tia hi vọng cuối cùng? Hoặc là muốn cho bản thân sống trong ảo tưởng?

Đàm Vi không cần, tự mình lựa món.

Cô chỉ có thể cười đau khổ. Biết rõ không có khả năng, nhưng lại vẫn đau khổ chờ đợi như chờ đợi để được bổ thí tình cảm, ngay bản thân cô cũng xem thường chính mình.

Hai người trò chuyện huyên thuyên một hồi, lát sau di động của Đàm Vi vang lên, móc ra nhìn thoáng qua, biểu cảm lập tức trở nên dịu lại.

Diệp Lam lẳng lặng ngồi đối diện nhìn cậu ấy gửi tin nhắn. Trước kia khi còn đi học Đàm Vi rất ghét nhắn tin, đến Italy cũng vậy, lý do là thấy phiền toái, lãng phí thời gian. Nhưng bây giờ, cậu ấy cúi đầu chăm chú bấm bấm điện thoại, khóe miệng nở nụ cười, gương mặt rạng ngời đó cô chưa từng được thấy qua, trong đôi mắt ánh lên đầy niềm vui hạnh phúc.

Trong khoảnh khắc đó, cô đột nhiên muốn hỏi: tại sao chỉ có thể là Thẩm Tư Kỳ?

Không có câu trả lời.

Tình yêu chính là sự mù quáng .

Chờ cậu ấy ăn bánh ngọt xong rồi cùng nhau đi ra cửa, Diệp Lam đưa món quà sinh nhật cho hấn, đưa ra yêu cầu cuối cùng: “Ôm tớ một cái được không, ngày mai tớ phải đi rồi.”

Đàm Vi cười rồi vòng tay ôm lấy cô.

Cảm giác thật là ấm áp, cô bám chặt vai hấn, nghe được nhịp tim đập phát ra từ lồng ngực. Hồi tưởng lại, hai người sống cùng nhau nhiều năm như vậy, cậu ấy chưa bao giờ có ý chủ động ôm ấp cô, mỗi lần gặt được thành công trong công việc, đều là cô hoan hô vui mừng rồi ôm lấy Đàm Vi. Lúc này đây mới thực sự là Đàm Vi ôm lấy cô, mộng tưởng hạnh phúc với Đàm Vi lại trở dậy trong cô.

Lâu lắm rồi mới nhìn cậu ấy gần đến như vậy ? Một năm? Hai năm?

Ký ức này từ giờ về sau chỉ có thể nhớ lại mà thôi.

Vậy thì lưu giữ lại ký ức đẹp đẽ này cho bản thân đi.

Cô kiễng gót chân, nhẹ nhàng hôn lên môi của Đàm Vi.

Đàm Vi giật mình lập tức đẩy cô ra, kiên quyết không nể mặt.

Nước mắt chực trào ra, Diệp Lam cố gắng dằn lại, để giữ lại hồi ức cuối cùng. “Để lại chút kỷ niệm cho tớ đi, cho dù là chiều tớ, nói câu yêu thương đối lòng với tớ được không?”

“Cậu là bạn của tớ, không thể lừa dối được.”

“Tớ không chỉ coi cậu là bạn, tớ yêu cậu bao nhiêu năm như vậy mà!” Mười mấy năm lưu luyến si mê cậu ấy chẳng lẽ không đáng để đổi lấy một nụ hôn tạm biệt?

Đàm Vi bình tĩnh nói: “Tớ không yêu cậu.” Trong trái tim của cậu ấy luôn sẵn sàng mở rộng đón chờ người con gái khác.

Nhưng vĩnh viễn không có cô trong đó.

Bước trên con phố trống trải, Diệp Lam lần thứ hai khóc trước mặt hân.

Con người này trái tim bằng đá cực kỳ tàn nhẫn. Đàm Vi cũng không nói không yêu, cũng không đuổi cô đi, chỉ là dùng sự im lặng cùng với niềm nhớ nhung đối với người con gái khác mà chống chọi lại sự chờ đợi của cô, cho đến khi cô không đợi nổi nữa, mới chủ động buông tha. Mà đến cuối cùng, cô bất kể thứ gì cũng đều hy sinh cho cậu ta, cái gì cũng đều không cần, vứt bỏ lòng tự tôn của mình, chỉ cần cầu một lời nói dối ngọt ngào từ cậu ta.

Nhưng đến ngay cả lời nói dối cũng không cho.

Món nợ bao năm nay Đàm Vi làm sao trả?

Trả đủ hết được không?

Cô rốt cục nhận không được hỏi: “Cậu nợ tớ bao năm nay vậy cậu định trả như thế nào?”

Đàm Vi nhìn cô, gần từng tiếng: “Trừ cô ấy ra, ai tớ cũng không nợ.”

Trừ cô ấy ra, hân ai cũng không nợ.

Đêm đó là một đêm thật lạnh, Diệp Lam cả người run rẩy, Đàm Vi khoác áo cho cô, nhưng dù thế nào cũng không thể làm ấm áp lòng cô.

Dần dần nhớ tới rất nhiều chuyện cũ, ví như chuyện của bản thân cậu ta thì cậu ta nhất định tự mình làm, cũng không nhờ vả cô.

Ví như tiền lương của cô so với đồng nghiệp luôn cao hơn rất nhiều.

Ví như phàm là yêu cầu của cô, chỉ cần hợp lý, cậu ta một mực đáp ứng.

Ví như cô tặng Đàm Vi quà sinh nhật, đợi đến sinh nhật của mình cậu ta nhất định sẽ tặng lại.

. . . . .

Còn có rất nhiều rất nhiều.

Đàm Vi trời sinh là một người hiểu chuyện, biết được cho nhận thế nào để không nợ nhau.

Mà cậu ấy những việc này đều làm rất hoàn hảo, cô thực sự không biết phải phản bác thế nào.

Tình yêu là gì?

Tình yêu trong thế giới này mãi mãi là sự tương ứng của hai người, cùng hướng về nhau. Một người nhân danh tình yêu, thì đó là sự tự nguyện, tự mình bắt đầu và cũng tự mình kết thúc một thứ tình yêu thâm lắng và đơn phương.

Cho nên Đàm Vi không nợ cô, cô cũng không có quyền yêu cầu cậu ấy trả.

Món nợ tuổi thanh xuân này, chính là do cô và cô chỉ có thể tự mình trả mà thôi.

Đưa cô về nhà xong, Đàm Vi lái xe đi rồi. Diệp Lam đứng ở ban công nhìn xe Đàm Vi chậm chậm đi về phương xa, trong lúc đó cô đột nhiên cảm thấy năm năm ở bên cạnh cậu ấy chỉ thoáng qua như một giấc mộng, rất nhiều kỷ niệm đang dần dần quên lãng.

Bách Thiên Dao gọi điện thoại tới, hỏi: “Dọn đồ đạc xong chưa? Ngày mai phải lên máy bay rồi đó.”

Trong phút chốc, cô khóc nức nở.

Anh không nói gì, lặng lẽ chờ cô khóc xong.

Qua một hồi lâu, Diệp Lam tưởng rằng anh đã sớm gác điện thoại, nhưng không, Bách Thiên Dao vẫn còn đó. Cô ghen ngào nói: “Thực xin lỗi, tớ sai lắm rồi.”

“Mau trở lại đi, ” Bách Thiên Dao nhẹ nhàng cười, “Tớ chờ cậu.”

59. Chương 59: Phiên Ngoại: Dòng Chảy Tình Yêu Màn 3

Mùa xuân tới, người theo đuổi Hạ Mông đã sang Mỹ học rồi.

Anh chàng là một người rất nghiêm túc trong chuyện tình cảm, nói chờ đợi là sẽ chờ đợi cho bằng được, ở trong nước trước đây cũng không có bạn gái. Bởi vì làm việc chăm chỉ nên được công ty phái đến Manhattan, chỗ ở cách trường học của Hạ Mông cũng gần, cho nên thường xuyên lái xe đến chơi cùng với cô.

Nhất Nhất hỏi: “Cậu nhận lời với anh chàng đó rồi hả?”

Hạ Mông hỏi lại: “Vì sao lại không được?” Ngày tháng trôi qua mà chỉ có một mình nên cảm thấy cô đơn.

“Thế Gia Vũ thì làm sao bây giờ?”

“Có rất nhiều người theo đuổi cậu ấy mà.”

Nghĩ không ra lời phản bác, Nhất Nhất đành phải cầu nhàu với Gia Vũ: “Mông Mông sắp bị người khác cướp rồi, vậy mà cậu không sốt ruột hả?”

“Cậu nhiều chuyện quá!”

Gia Vũ gọi điện thoại cho Hạ Mông, thấy tiếng cười đùa rôm rả, còn có một người đàn ông nói với Hạ Mông: Mông Mông mau tới đây! Gia Vũ hỏi: “Cậu với người đó đi cùng nhau hả?”

“Uhm, còn có vài người bạn nữa, tụ tập thôi mà.”

“Vậy chúc cậu và mọi người chơi vui vẻ nha.” Gia Vũ khách khí gác máy. Nhưng mà trái tim lại đập nhanh bất thường, Hạ Mông giống như cánh diều bay lững lờ trên cao, còn hẳn chỉ có thể đứng đây nhìn ngắm, lo lắng cánh diều mỏng manh đó có thể bị cơn gió mạnh đưa đi xa tầm mắt.

Tại sao có thể như vậy?

Mùa hè sau khi kết thúc nghiên cứu sinh năm nhất, Hạ Mông đi Seattle chơi.

Anh khóa trên có bạn học ở đó, đúng lúc công ty cho nghỉ đi du lịch, vì thế dẫn cô cùng đi.

Lúc Gia Vũ gọi điện thoại cho Hạ Mông thì cô đang ở bờ biển nhật vô sò, cười nói vui vẻ. Làm Gia Vũ nổi giận lôi đình, hờn dỗi như trẻ con: “Người đó cũng ở đây hả?”

“Đúng vậy.”

“Cậu không phải nói là không thích anh ta sao? Tại sao còn cùng anh ta đi ra ngoài chơi?”

“Chỉ là bạn bè thôi mà.” Hạ Mông vội vàng giải thích.

“Cái gì mà bạn bè, cậu bây giờ đang khiến anh ta ngộ nhận, đã nói là không thích anh ta vậy mà lại cho anh ta cơ hội tiếp xúc là sao.”

Hạ Mông bị lời nói của Gia Vũ ép quá liền thốt ra: “Tớ làm bạn gái của anh ta thì sao nào?”

“Không được!”

Hạ Mông im lặng, một lúc lâu mới nói: “Tớ dù sao cũng phải kiếm bạn trai, cũng phải kết hôn mà.”

Gia Vũ cổ họng nghẹn đắng, lắp ba lắp bắp “. . . . . Muốn tìm thì tìm tớ đây này.”

“Tớ là người thay thế cho người kia phải không?”

Không phải. Nhưng Gia Vũ áp ứng không biết trả lời như thế nào.

Tại sao không nói gì nữa, Gia Vũ? Hạ Mông ngẩng đầu nhìn trời xanh rồi thở dài. Cho dù thật sự mình chỉ là người thay thế, nhưng chỉ cần có cậu ở bên, thì bản thân cũng nguyện ý rồi.

Nghiên cứu sinh năm hai, Đàm Vi đi New York công tác.

Lịch trình được sắp xếp kín mít, thế là Gia Vũ thừa dịp chủ nhật bay qua Mỹ tụ tập với đám bạn. Bởi vì đều là học cùng trường cũng quen biết, Hạ Mông cũng dẫn theo anh chàng đó cùng đi ăn cơm.

Anh chàng khóa trên đó rất tâm lý và chăm sóc Hạ Mông, kéo ghế ngồi rồi còn để túi xách cho cô, rồi còn lấy nước gấp thức ăn, nhắc nhở cô cẩn thận xương cá, ngay cả khi trên đường cũng bảo vệ cô.

“Cậu cảm thấy người này như thế nào?” Về tới khách sạn Gia Vũ liền hỏi Đàm Vi.

“Rất được. Nhưng mà Hạ Mông không thích hẳn.”

“Tớ cảm thấy cô ấy có chút cảm tình với anh ta, bằng không tại sao lại không cự tuyệt?”

Đàm Vi vỗ bờ vai của hắn cười. “Hạ Mông trong lòng nghĩ như thế nào, cậu phải trực tiếp hỏi thẳng cô ấy.”

Hỏi thế nào? Hắn đột nhiên mất đi dũng khí. Nếu đổi lại trước kia, Gia Vũ trăm phần trăm tin tưởng người mà Hạ Mông thích là mình, nhưng từ khi anh chàng khóa trên xuất hiện, tự tin của hắn dần dần tan biến.

Không vì cái gì khác, đơn giản là hắn làm không được như anh chàng khóa trên khi mà anh ta có một tình yêu không chút vụ lợi với Hạ Mông.

Anh ta muốn Mông Mông hạnh phúc, mà hạnh phúc này là phải được xây dựng trên sự toàn tâm toàn ý.

Trường học còn có tiết học, Gia Vũ về Atlanta. Hai ngày sau Đàm Vi cũng trở về Italy, Hạ Mông cùng anh chàng khóa trên cùng ra sân bay đưa tiễn.

Trước khi qua cổng Đàm Vi kéo Hạ Mông lại nói: “Hãy cho Gia Vũ một chút thời gian, hắn còn chưa rõ ràng, chưa chân thật với bản thân mình. Đừng vội nản lòng với hắn.”

“Uhm.” Cô gật đầu. Chỉ cần có hi vọng, thì cô sẽ chờ đợi.

Tháng ba, sinh nhật Hạ Mông, nhận được một bó hoa hồng to.

Là anh chàng khóa trên tặng, còn kèm theo lời thổ lộ. “Anh thật sự thích em, em có đồng ý làm bạn gái của anh không?”

Nhiều năm qua anh ấy luôn luôn đối xử với cô ân cần như vậy, Hạ Mông rất cảm động, nhưng chỉ có thể nói: “Em xin lỗi, em chỉ coi anh là người bạn thân thôi.”

“Cho anh một chút cơ hội cũng không được sao?”

“Không được.”

Anh chàng cười tự giễu: “Kỳ thực anh sớm biết trong lòng em đã có người khác rồi, nhưng cũng muốn thử sức một lần. Lần trước Trịnh Gia Vũ đến, anh đã biết bản thân mình không có hi vọng rồi.”

Cô không biết nên trả lời thế nào, chỉ có thể nói câu xin lỗi.

“Không cần phải nói xin lỗi làm gì, không là gì của nhau thì mình làm bạn nha.” Anh chàng thật thản nhiên. “Anh thấy rằng, cậu ấy cũng rất lo lắng cho em.”

Thật ư? Trái tim nhỏ bé của Hạ Mông chợt thổn thức.

Buổi tối cô chờ đợi chờ đợi, sắp qua 12h đêm chợt Gia Vũ gọi điện thoại tới, chúc cô sinh nhật vui vẻ. “Hôm nay tổ cả ngày đều ở phòng thí nghiệm, vừa mới được nghỉ.” Hắn nói, “Có phải quá muộn rồi không?”

“Tớ nghĩ cậu quên rồi cơ.”

“Làm sao mà có thể quên được, sinh nhật của cậu mà!”

Đúng vậy, hàng năm đến sinh nhật, Gia Vũ đều nhớ. Ở trong đầu hắn điều nhớ được rõ ràng nhất chính là sinh nhật của cô với Nhất Nhất. Hạ Mông nhếch môi cười, Gia Vũ, trong lòng cậu kỳ thực cũng có mình, đúng không?

Cuối hè, Nhất Nhất mang thai rồi.

Vào bệnh viện lấy kết quả kiểm tra, cô vui mừng lập tức gọi điện thoại gấp cho Gia Vũ, cũng không quản bên Mĩ đang đêm hôm khuya khoắt. “Tớ có bảo rồi, là song bào thai!”

“Thật ư?” Gia Vũ vừa mừng vừa sợ.

“Cậu đoán là con trai hay con gái?”

“Con gái.”

“Hả? Vì sao?”

“Người ta nói con trai giống mẹ, nếu lại thêm Đinh Nhất Nhất nữa, chắc thiên hạ đại loạn quá.”

Nghe tin Gia Vũ cảm thấy rất vui mừng, tuy rằng trong tâm có chút nhói đau nhưng trên hết cả là tràn đầy niềm vui khi người bạn thân lâu năm của mình có em bé.

Đinh Nhất Nhất, những kỷ niệm với cậu mình sẽ cất giữ cẩn thận để một góc sâu thẳm trong tim mình, để rồi cho dù có như thế nào đi nữa những kỷ niệm đó mãi mãi được chôn sâu..

Ngủ không được, Gia Vũ ngồi dậy gọi điện thoại cho Hạ Mông, nói cho cô rằng Nhất Nhất được làm mẹ rồi.

Hạ Mông cười đến thật vui vẻ, oán trách hằn đánh thức mộng đẹp của cô. “VẬY CẬU THÌ SAO. . . .” Hạ Mông ngập ngừng không nói tiếp.

Gia Vũ hiểu ý của cô. “Nhất Nhất là em gái của tớ, là người nhà của tớ.”

Tháng chín, Gia Vũ tiếp tục ra sức học hành tiến sĩ, Hạ Mông tìm được công việc.

Công ty phái cô đi châu Úc học tập trong ba tháng, bởi vì nhiệm vụ nặng nề, không thể thường xuyên cùng Gia Vũ liên hệ, có khi gọi điện thoại nói hai ba câu liền kết thúc.

“Mông Mông không gọi điện thoại cho tớ,” Gia Vũ ở trên mạng cầu nhậu với Đàm Vi, “Không biết thế nào trong lòng tớ thấy buồn cực kỳ.”

“Đó là bởi vì trong lòng cậu có cô ấy.”

Có sao? Hắn rất kinh ngạc.

Đàm Vi nói: “Tớ muốn trở về tìm Nữu Nữu, mặc kệ kết quả thế nào, dù sao cũng phải thử một lần. Đã sai một lần, không thể lại sai lần thứ hai. Cậu cũng đừng lại lỡ mất Hạ Mông, bản thân phải suy nghĩ cẩn thận, nếu cô ấy rời khỏi cậu thì cậu sẽ thế nào.”

Sẽ thế nào? Hắn không nghĩ tới.

Gia Vũ lấy cuốn album ảnh ra lật từng trang từng trang. Tiểu học, sơ trung, trung học, đại học. Bắc Kinh, Cửu Trại Câu, Thượng Hải, Atlanta, New York, Orlando, New Orleans. . . . . Hóa ra Mông Mông đã cùng hắn đi hẳn một quãng đường dài như vậy.

Cô giúp hắn xách túi xách, hắn giúp cô xới cơm.

Cô biết hắn thích ăn thịt bò, hắn biết cô ghét cà rốt.

Cô biết kích cỡ quần áo của hắn, hắn biết cô đi giày số 37.

Cô đến ngày kinh hắn thay cô trực nhật, lúc hắn buồn phiền cô yên lặng ngồi bên cạnh sẻ chia.

Cô bị nam sinh theo đuổi, trong lòng hắn cũng không vui mừng gì.

Cô sang Mỹ trước, hắn luyện tiếu.

Cô nói muốn làm bạn trai với anh chàng cùng khóa, hắn tức giận đến mức muốn đánh cô một cái. . . . .

Hóa ra từ trước tới nay hình bóng Hạ Mông đã luôn tồn tại trong góc nhỏ trong trái tim hắn, nhưng chẳng qua bị hình bóng của Đinh Nhất Nhất che kín mà thôi.

Gia Vũ cầm lấy điện thoại nhắn tin: “Mông Mông, cậu chừng nào thì trở về?”

Lễ tình nhân, Gia Vũ lặng lẽ bay tới Newyork.

Hạ Mông không biết Gia Vũ muốn tới, tan tầm đi xuống dưới công ty nhìn thấy Gia Vũ, bất ngờ nói: "Sao cậu đến đây mà không nói tiếng nào?"

Bất chợt Gia Vũ nói: "Mông Mông, tớ yêu cậu."

Hạ Mông nhìn thấy hấn ngập ngừng nói không ra lời.

"Tớ thực sự nghiêm túc, cậu không phải là người thay thế. Đừng lấy chính mình so cùng Nhất Nhất, kỳ thực các cậu đối với tớ mà nói đều là duy nhất. Cô ấy là quá khứ duy nhất, còn cậu là tương lai duy nhất của tớ. Không biết cậu có chấp nhận tớ không?"

"Tớ đồng ý." Hạ Mông nhẹ nhàng gật đầu, vừa khóc vừa cười.

"Vậy cậu làm bạn gái tớ nha."

"Thế thì hoa đâu?"

Hoa? Gia Vũ gãi tóc ngây ngô cười: "Quên mất rồi. Cậu đồng ý đi."

Hạ Mông kéo hấn ngồi xuống băng ghế, từ trong túi xách lấy ra một cây bút chì. "Nếu cậu có thể để cây bút này dựng thẳng lên, tớ sẽ đồng ý."

Dựng thẳng lên? Dài như vậy làm sao mà dựng thẳng lên được. Hấn cầm lấy bút chì ra sức làm, mồ hôi túa ra, rồi lấy ra đồ gọt bút, hì hà hì hục gọt đến nỗi trên ghế đầy vỏ mà vẫn không để dựng đứng cây bút chì được.

"Cậu giỡn tớ ah!" Hấn giận.

"Ngốc." Hạ Mông lấy tay cầm cây bút dựng thẳng ở trên bàn. "Không phải là dựng thẳng lên rồi sao? Tớ đâu có nói là không được dùng tay đâu."

Như vậy cũng được hả? Gia Vũ tức chết thôi, lôi hết cây bút có trong cặp nào là bút máy, bút bi, bút xóa rồi đặt ở kế tay. "Cậu xem, toàn bộ đều được dựng thẳng lên rồi này!"

Hạ Mông nở nụ cười: "Đi mua hoa thôi."

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyen-vi-anh>